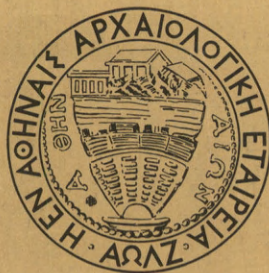

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ
1837-1860

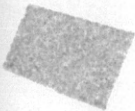
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΤΟΜΟΙ 4-7
1840-43
ΣΕΛΙΔΕΣ 296-637

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1990

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ
1837-1860

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ISSN 1105-0942

© Ἡ ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία, Πανεπιστημίου 22, Ἀθήναι 106 72, Fax (01) 3625 531

Τὰ εὐρετήρια καὶ οἱ πίνακες ἀντιστοιχίας κλπ. ποὺ βρίσκονται στὸ τέλος τοῦ βιβλίου
εἶναι φωτομηχανικὴ ἀνατύπωση τμήματος τοῦ τόμου
«Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς, Εὐρετήριον Πρώτης καὶ Δευτέρας περιόδου 1837-1874, τόμος πρῶτος,
συνταχθὲν ὑπὸ Ἀθηνᾶς Γ. Καλογεροπούλου - Μαρίας Προῦνη Φιλίπ, ἐν Ἀθήναις 1973».

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ
1837-1860

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΤΟΜΟΙ 4-7
1840-43
ΣΕΛΙΔΕΣ 296-637

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1990

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 18. (ΠΑΛ. Σ.)

1840.

Ἀριθ. 4.
ΕΤΟΥΣ Β'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλῶνται παρὰ τῇ
Διεκπαιρώσει τῶν Β. ἐφημερίδων πρὸς
λαχμ. 5.

ΙΑΝΝΟΥΑΡΙΟΣ καὶ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπ' αὐτοῦ μηνός.
Τιμὴ ἐτησία δραχμὰς 36 διὰ τοὺς ἐντὸς, καὶ
60 διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους.

551

Ἡγέστρατος
Φίλωνος
Νίκη Νεμέας

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου Πεντηελείου. Εὗρεθῃ πρὸς τὸ νότιον τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως μεταξὺ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ Παρθενῶνος· τὸ μήκος τοῦ βᾶθρου τούτου, ὅσον σωζεται, εἶναι τριῶν Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ ἡμίσεως, τὸ πλάτος 3 ποδῶν, καὶ τὸ πάχος ὀκτὼ καὶ ἡ μίσηος δακτύλων. Ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου εἶναι ἐσκαμμένη στρογγυλὴ τρύπα μήκους 1: 1|2 ποδὸς καὶ πλάτους 10 δακτύλ. καὶ εὐρύς 2 δακτύλ. ἐπὶ τῆς ὀπῆς ταύτης ἵστατο τὸ ἀνάθημα τοῦ Ἡγεστράτου υἱοῦ τοῦ Φίλωνος τὸ ὁποῖον ἀνέθεσεν τῇ Ἀθηνᾷ νικήσας ἐν Νεμέᾳ· τὸ ἀνάθημα τοῦτο ἦτο πιθανῶς ἐκ χαλκοῦ διότι εἰς τὴν μνησθεῖσαν ὀπὴν, ἐφ' ἧς τὸ ἀνάθημα τοῦτο ἐρείδεται, ἤρουμεν ἔχῃ τινὰ μικρὰ χαλκοῦ· τίς δὲ ὁ Ἡγέστρατος οὗτος ὅστις ἐνίκησεν εἰς τὰ Νέμεα; εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀρχοντος Ἡγεστράτου τοῦ μετὰ Κωμίου ἀρχαίου; [2 ἔτος τῆς 55 Ὀλυμ.] τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ὅτε ἀπέθανεν ὁ Σόλων [Πλούτ. Β. Σόλ. Σ. 239] ἢ συγγενὴς τοῦ Πλοιδάρχου Ἡγεστράτου τοῦ ἐκ Μικσαλίας ὃν ἀναφέρει ὁ Δημοσθένης· ἢ τοῦ Ἡγεστράτου υἱοῦ τοῦ Καλλιστράτου Μαραθωνίου τὸν Δῆμον; [ὅρα τὸ σύγγραμμά μου Anciennes Athenes Σ. 103] περὶ τούτου λέλομεν ἀναφέρει ἄλλοτε πλατύτερον. Ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἵστατο πιθανῶς ἡ Νίκη καὶ πλησίον αὐτῆς ὁ Ἡγέστρατος, τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐκφράσιν τῆς ἐπιγραφῆς. ΗΓΕΣΤΡΑΤΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ καὶ ἔπειτα ἀκολουθεῖ ΝΙΚΗ ΝΕΜΕΑΙ.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

352

[ἀναγραφὰ αὐτοῦ]
ν Ἀθηναίων . . .
αὐτοῦ καὶ [τοὺς ἐκγόους καὶ ἐπ]
αινέσαι Ἀψλ . . .
ρῶνα Ἄψου Τυρ[ῶνα] ἔνεκεν ἐ]
υνοίας τῆς εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναί]
ων καὶ στεφανώσαι αὐτόν τε καὶ τοὺς . . . χ]
ρυσῶ στεφάνῳ [καλέσαι δὲ πρ]
στέφανους καὶ εὐεργέταις τῶν]
Ἀθηναίων αὐ[τοῦς καὶ δοῖναι ἐγκλησι]
ν καὶ γῆς καὶ οἰκίας εἰς ἕκαστον]
[αὐτῶν . . .]κατὰ τὸν [Νόμον]

[ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα
[τὸν Γραμματέα τὸν κατὰ Πρυτανείαν]
[ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν Ἀκροπόλει]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη κιονιδὸν, Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλυκῆς λίθου Πεντελῆσιου. Εὐρέθη τῇ 7 Μαρτίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινων ξένων εἰς τοὺς ὁποίους ἔδοσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἔγκτησιν γῆς καὶ οἰκίας εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ τὴν εὐνοίαν καὶ φιλίαν αὐτῶν, ἣν πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἔδειξαν· εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν ἀναφέρεται μέρος τοῦ κυρίου ὀνόματος περὶ οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο διαλαμβάνει τὸ ὅποῖον λήγει εἰς ΡΩΝ υἱὸν Ἄψου Τυρρηναῖον, ἵσως τὸν ὅποιον ἐστεφάνωσεν ὁ δῆμος χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ τὴν στήλην μετὰ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ ψηφίσματος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἔστησεν.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

353

Εὐρτίος καὶ Ὀψιάδης ἀνέθετον
ἀπαρχὴν τῇ Ἀθηνᾷ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης μὴ ῥαβδοτοῦ, λίθου Πεντελῆσιου· ἡ στήλη αὕτη κατὰ μὲν τὸ σχῆμα εἶναι ὁμοία μὲ τὴν προεκδοθεῖσαν ὑπ' ἀρ. 330 εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, [ἄρα τὸ ἰχνογράφημα τῆς στήλης ταύτης φυλλάδιον 17 σελ. 286.] τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι τεσσάρων Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ 8 δακτύλων, ἡ δὲ περιφέρεια αὐτῆς εἶναι τριῶν ποδῶν. Ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς στήλης εἶναι ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ περιφέρεια εἶναι 4 Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ 4 δακτύλων· ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς στήλης εἶναι τρεῖς μικραὶ τρύπαι, ἐν αὐταῖς φαίνεται μόλυβδος δι' οὗ τὸ ἀνάθημα τοῦτο ἐστηρίζετο· τὸ ὄνομα ΕὐΡΤΙΟΣ δὲν ἀπαντᾷται εἰς τὰς προεκδοθείσας ἐπιγραφάς· τὸ δὲ ὄνομα ΟΦΣΙΑΔΕΣ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην βοηθεῖ εἰς τὸ νὰ εἰκάζωμεν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ τὰς βαρβαρικὰς χεῖρας ἐξελειφθέντος ὀνόματος ἀναφερομένου εἰς τὴν 44 ἐπιγραφὴν. [Ἰδὲ τὸ φυλλάδιον τῶν μηνῶν Ἀπριλίου καὶ Μαΐου 1838 σελ. 96.] ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἥτις ἀπὸ τὰ γράμματα Α: Θ: Χ: Ρ καὶ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν τοῦ βάρου ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι μεταγενεστέρα τῆς παρούσης, [παράβαλε τὸ Α: Θ: Χ: Ρ: τῆς παρούσης μὲ τὴν ῥηθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 44] εἰκάζομεν τὸ ὄνομα τοῦ ἀναθέτου ὅστις εἰς μὲν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφέρεται ΟΘΣΙΑΔΕΣ, εἰς δὲ τὴν μνησθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 44 ΟΘΣΙΑΣ· τὸν ΟΨΙΑΝ δὲ αὐτὸν νομίζομεν ἀπόγονον τοῦ εἰς τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν ἀναφερομένου ΟΨΙΑΔΟΥ. Ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς στήλης ταύτης ἔστατο ἡ Ἀπαρχὴ τῶν ὁποίων ὁ Εὐρτίος καὶ Ὀψιάδης ἀνέθεσαν τῇ Ἀθηνᾷ· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἡ ἀπλότης τῶν τοιούτων στήλων δεικνύει πόσον ἀρχαῖαι εἶναι· τοιαύτας στήλας θέλομεν τυπώσει καὶ ἄλλας ἀκολουθῶς.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

354

οὐς [του]
διαδόχου [Θεμιστοκλέους]
Θεμιστοκλέους [καὶ]
τῆς Πραξιγόρου Πραξά
[γόρας] Δαδοῦχος
[τούτου] καὶ Βάσσης
[τῆς Νιγρ]είας ἱεροκέρυκος

[Θυγατρὸς Φι]λίτης
 ταύτης καὶ Δημοστράτου
 Σώσπιδος δαδούχου υἱοῦ
 Πραξαγόρη Πραξαγόρης
 [καὶ] Ξεναγόρου Ξεναγόρα[ς]
 τούτου καὶ Σιανίπιδος
 Διονύσια Διονυσίας
 [καὶ Ἡγίου] τοῦ Ἡγίου
 Ξεναγόρας
 Ξεναγόρου καὶ Ἀριστο
 φανείας τῆς Βικτωρέινου
 Ἱεροφάντης.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου, τὸ μὲν κοίτη αὐτοῦ εἶναι 5 ἡμισυ ἀγγλικ. ποδῶν, τὸ πλάτος ἐνὸς ποδὸς καὶ δύο δακτύλων, καὶ τὸ πάχος ἐννέα ἡμισυ δακτύλων. Εὐρίσκεται δὲ χρησιμεύον ὡς πεζούλι (1) πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Μοναστηρίου καλουμένου Σαιριανῆ, κειμένου εἰς τοὺς βορειοδυτικούς πρόποδας τοῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς, λέγω τοῦ περιφήμου Ἰμμηττοῦ. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀντεγράφη ἀπὸ τὸν Ἄγγλον περιηγητὴν Chandler [ins 11 57] ἀπὸ τὸν Akerbladi, τὸν Φουρμόντη τὸν Villoison καὶ ἄλλους. Παραβάλλοντες τὴν ἀντιγραφὴν τοῦ Chandler, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τῷ 1764 περίπου, μὲ τὸ διατηρούμενον πρωτότυπον περατηρεῖ ὅτι ἡ διαφορὰ εἶναι πολλὰ μικρὰ, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἰς διάστημα 76 χρόνων δὲν ἔπαθε μεγάλην ἀλλοίωσιν. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐξεδόθη καὶ παρὰ τοῦ Βοϊκίου ὑπ' ἀρ. 385. Ἐνομίσαμεν δὲ ἀναγκαῖον νὰ ἐκδόσωμεν αὐτὴν ἡμεῖς καὶ αὖθις. Ἀ. διότι θέλομεν νὰ ἀποδείξωμεν καὶ νὰ ἐξηγήσωμεν μέρη τινὰ ἀποβλέποντα τὴν χωρογραφίαν τοῦ μέρους ἐνθα κεῖται τὸ μοναστήριον Καισαριανῆ καλούμενον μέχρι τοῦ δε. Καὶ Β'. διότι παραβάλλοντες τὴν ἀντιγραφὴν τοῦ Chandler μὲ τὴν τοῦ σημερινοῦ ἀντιγράφου ἐξάγομεν ὅτι μετὰ 76 χρόνους δὲν ὑπῆρξε πολὺ διαφορὰ ὅσον ἀποβλέπει τὰς ἀρχαιότητος τῆς Ἀττικῆς.

Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι κατάλογος τῶν ὑπαρχάντων δαδούχων ἱεροκηρύκων καὶ ἱεροφαντῶν, τὸ σωθὲν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ἀρχεῖται ἀπὸ τὸν Θεμιστοκλέα υἱὸν Θεμιστοκλέους, ἀπόγονος δὲ τούτου καὶ κληρονόμος ἐγένετο ὁ δαδούχος Πραξαγόρας· μετ' αὐτὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ δαδουχεῖν ὁ Δημοστράτος, μετ' αὐτὸν ὁ Ξεναγόρας, μετὰ δὲ τοῦτον ὁ Ξεναγόρας ὁ τοῦ Ἡγίου καὶ τῆς Διονυσίας· ἀναφέρονται λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην πέντε κατὰ διαδοχὴν δαδούχοι. Παραλείπομεν νὰ ἀναφέρομεν τὴν σειρὰν τῶν δαδούχων ἱεροκηρύκων καὶ ἱεροφαντῶν, διότι ἀρκετὰ ὁ Βοϊκίος ὠμίλησεν. Ἐπαρκούμεθα δὲ μόνον νὰ εἴπωμεν τινὰ ὅσον ἀποβλέπει τὴν χωρογραφίαν τοῦ τόπου.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ὡς ἀναφέραμεν ἀνωτέρω εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ ἀρκετὰ μεγάλου καὶ δυσμετακομίστου λίθου κειμένου δὲ τούτου εἰς τόπον βουνώδη καὶ δύσβατον ἐνθα ἄμαξα δὲν προχωρεῖ, ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν μετεκομίσθη εἰς τὴν Καισαριανὴν ἀλλαχόθεν, ἀλλ' ὅτι ἦτον ἐκεῖ ἐκπαλαι· μετακομίσθη δὲ ἐκεῖ κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς χρόνους, ὅτε ἡ μετακόμισις τοιούτων ὄγκων εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦτο μᾶλλον εὐκολος, καὶ ὅτε αἱ ἀρχαῖαι ὁδοὶ ἦσαν μᾶλλον ἀμαξωταί· εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφέρεται ὡς εἴπομεν κατάλογος δαδούχων καὶ ἱεροκηρύκων· τὰ δὲ ἱερατικὰ ταῦτα ἔργα ἔχουσιν ἀναφορὰν μὲ τὰ τελούμενα εἰς τὰ Ἐλευσίνια.

Εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο φαίνονται ἀρκετὰ τμήματα ἀρχιτεκτονικῆς οἷον κιονόκρανα, ἐπιστήλια, κίονες μονόλιθοι, οἷοι οἱ τέσσαρες οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἰωνικοῦ τρόπου· αἱ μεγάλαι πλάκες λίθου Ἰμμηττίου αἱ σχηματίζουσαι τὸ ἀρχαῖον ἔδαφος, ὅλα ταῦτα διὰ τὸν ὄγκον των δὲν μετεκομίσθησαν ἀλ-

(1) Τὴν λέξιν Πιζούλι νομίζομεν ἐκ ρίζης Ἑλληνικῆς ἐκ τοῦ πέζα.

λαχόθεν ἀλλ' ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν τόπον τοῦτον διὰ τινὰ ἀρχαίαν οἰκοδομὴν. Ἡ ἐκκλησία αὕτη, ὃ ὀλίγον ἀνωτέρω αὐτῆς θόλος, τὸ κατὰλληλον τῆς θέσεως, καὶ τινὰ οὐρανομικὴ δένδρα ὡς αἱ πρὸ τοῦ θόλου λεῦκαι, αἵτινες πρὶν τῆς τυραννίας τοῦ Χασηκῆ, ἦτοι πρὶν τῶν 1770 ἦσαν μᾶλλον πολυάριθμοι τῶν σημερινῶν, ἐμφαίνουσιν ὅτι εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἦτον ἀρχαῖον τι ἱερόν. Ἐξετάζοντες τὴν φύσιν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγομεν ὅτι αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν Ἐλευσίνειον· διότι εἰς τοὺς Ναοὺς τῆς Δήμητρος ἦσαν οἱ διάφοροι οὗτοι βαθμοὶ τῶν ἱερέων ἦτοι ὁ τοῦ δαδούχου, τοῦ κήρυκος, καὶ ἱεροφάντου· τοιαῦτα τελεστήρια ἡ Ἐλευσίνεια ἐκτός τοῦ μεγαλητέρου καὶ κυριότερου τοῦ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, ἦσαν καὶ ἄλλα δύο τὸ ἐν πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὸν Δῆμον Φλυεῖς. Τὸ τελευταῖον τοῦτο τελεστήριον ἐμπρησθὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπεσκεύασε καὶ γραφαῖς ἐκέσμησε. (1) Εἰς τὸν δῆμον Φλυεῖς ἦσαν κατὰ τὸν Πausανίαν βωμοὶ εἰς διάφορους θεότητας ἀφιερωμένοι, εἰς τὸν Ἀπόλλωνα Διονυσόδοτον ἐπικαλούμενον, ἕτερος εἰς τὴν Ἀρτέμιδα τὴν Σελασφόρον, ἄλλος εἰς τὸν Αἰόνυσον τὸν Ἄνθιον, τὰς Νύμφας τὰς Ἰσμηνίδας καὶ εἰς τὴν Γῆν ἣν μεγάλην θεὸν ὀνόμαζον· εἰς δὲ τὸν ἕτερον ναὸν ἦσαν βωμοὶ τῆς Δήμητρος τῆς Ἀνησιδώρας, τοῦ Διὸς τοῦ Κτησίου, καὶ Τριτωνῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Κόρης Πρωτογόνης, καὶ τῶν ὀνομαζομένων Σεμνῶν Θεῶν. (2) Ὁ δῆμος δὲ οὗτος ἦτον εἰς τοὺς πρὸς τὰς Ἀθήνας πρόποδας τοῦ Ἰμμητιοῦ. Καὶ περὶ τοῦτο θέλομεν ἀναφέρει ἄλλοτε πλατύτερον·

Ἡ ὀνομασία αὕτη τοῦ μοναστηρίου διατηρηθεῖσα πατροπαράδοτως ἐξηγεῖ τὴν ἀρχαιότητά της· τὸ ὄνομα Σαιριανὴ δὲ εἶναι ὄνομα νέον, ἀλλὰ καὶ τοὶ μικρὰ διαφέρον, ἐμφαίνει τὸ ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων· μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο τὸ ὅποιον κατὰ τὸν Pausaniam ἦτο τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ γυναικὸς τοῦ Κρόκωνος Σαισάρως, ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι κατὰ τὸν Ἡσύχιον ἡ Ἐλευσίς αΣαισαρία ἡ Ἐλευσὶν πρότερον. » Ἡ Σαισαρία αὕτη καλουμένη τῶρα Σαιριανὴ μετωνομάσθη μετὰ ταῦτα Ἐλευσίς, λαβοῦσα τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ τὸν ἥρωα Ἐλευσῖνα υἱὸν τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δαιίρας τῆς Ὠκεανοῦ, ἡ κατ' ἄλλους υἱὸν τοῦ Ὠγύγου [Paus. Ἀττικ. κεφ. 29 Ἀριστίδ. ῥήτορ.] τὴν ἀρχαιοτάτην αὐτὴν ὀνομασίαν διετήρησεν τὸ νῦν μοναστήριον τῆς Σαιριανῆς ὅπου ἦν ἀρχαῖον τελεστήριον, ἐνθα ἐτελείοντο τὰ Σαισάρια τὰ κοινῶς καλούμενα Ἐλευσίνια· τοιαύτη ὀνομασία εἶναι καὶ ἡ διατηρηθεῖσα μέχρι τοῦδε πλησίον τῆς Σαιριανῆς, ἥτις τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο μὲν Κύλλου Πήρα, νῦν δὲ Καλλοπούλα. Αὕτη καὶ ἄλλαι τοιαῦται, ὡς θέλομεν ἀναφέρει ἄλλαχού ἀποδεικνύουσιν τὴν ἀρχαίαν χωρογραφίαν τῆς Ἀττικῆς.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

355

ιγενῶν
[ς]αθμὸν Η[ΠΔΔΔ]
Η Π[ιν]ακίς
ει λευκαὶ ἐπ[ί]χρυσαι
5 σ[τ]αθμὸν Η[ΠΔΔΔ]
[ψ]ήφισμα ἐπὶ Πολυσ[τράτου Ἄρχοντος]
· · [δρ]μος ςαθμὸν Η[ΠΔΔΔ]
III φιάλη ἐπ[ί]χ[ρ]υσο
[χρ]υσὸς ἐλεφάν[τινος] ἀρ
10 · · · ω ὄρμω · · ποδε · ις
να δακτυλίοισι δηπο · · ·
τιν σφραγίδι φυάλη ἀ[νέθηκεν]
μενίδου γυνὴ ἀνέθη[κεν]
ν · · · ν καὶ πλήκτρ[α] · ν
15 ν · · · ου γυνὴ ἀνέθη[κεν]
[σ]φρ[αγί]δες δύο λ · γν
· · ἐλεφαντίνῃ σφραγ[ί]ς
[ἀρ]γυροῦς ἐπιχρύσου · ·

(1) Πλούταρχ. Β. Θεμιστοκ. Σ. 2. (2) Paus. Ἀττικ. κεφ. 31.

20

[γυ]νή τοῖς Θεοῖς . στ . .
 ἀργυρά Δ πχρτ . . . Α . . . [ύ]
 π[ά]ργυραι . ων Ἀρτέ[μι]δος Βραυρωνίας]
 σοιν ἐν κιβωτίῳ ΔΠ
 ον Ἀρτέμιδος .
 Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας σφ[ραγίς]
 [Ἀρτέμ]ιδος Βραυρωνίας
 [ἀργυρ]αῖ Ἀρτέμιδος Βριτυρ[ωνίης]
 αδος ἐν . ωννα ἀνέθη[κεν]
 ἐκτ[ώ]ροβος ἐπ[ά]ργυρος
 ἐλρωτος ἐπ[ά]ργυρος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 27 Μαΐου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῶν Προφυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὰ γράμματα δὲν ἦσαν κιονιδὸν γεγραμμένα· τὸ δεξιὸν μέρος τῆς πλακὸς εἶναι σῶον, τὰ δὲ ἄλλα τρία μέρη αὐτῆς εἶναι ἀκρω-
 τηριασμένα· τὰ γράμματα εἶναι τοῦ αὐτοῦ μεγέθους μὲ τὰς προεκδοθείσας εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν φυλλάδιον
 ὑπ' ἀριθμὸν 106 107 108 ἐπιγραφάς. Ἀφ' ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τὸ διασωθὲν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι καὶ αὕτη
 καταγραφὴ τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς· εἰς τὴν 6 γραμμὴν ἀναγινώσκεται ΨΗΦΙΣΜΑ ΕΠΙΠΟΛΥΣ . . τὸ
 ὅποιον ἀνεπλήρωσα ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ Ἄρχοντος, τὸν Ἄρχοντα δὲ τοῦτον μὴ δυνηθέντες νὰ εὕρωμεν εἰς τὸν τοῦ Με-
 σουρίου κατάλογον τῶν Ἀρχόντων θέλομεν ἀναφέρει ἄλλοτε περὶ αὐτοῦ. Εἰς τὴν 21 γραμμὴν 23 24 25 καὶ
 26 ἀναφέρεται καταγραφὴ τῶν ἱερῶν χρημάτων τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἱεροῦ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος.

Κ. Σ. Π.

356

. . . αἰας καθιστ . . .
 [τ]ὸν χρόνον ἐπα[ινέσαι δέ]
 ν Ἀθ[η]ναῖε καὶ γ . . .
 [ἀγ]αθὸν ὅτι ἀν δύν[ηται]
 . . . πατέρα τὸν αὐ[τὸν]
 . . . ονος Τύριον
 [ἀρετῆς] ἔνεκα [καὶ τῆς εἰς]
 [τὸν δῆμον τῶ]ν Ἀθη[ναίων] εὐνοίας

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη
 τῇ 2 Ἀπριλίου 1840 πρὸς τὸ νότιον τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως, μεταξὺ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῶν Προφυλαίων
 τὰ γράμματα εἶναι γεγραμμένα ῥαβδοτά· ἀφ' ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τὸ διασωθὲν μέρος εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου
 τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διεσώθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἐκ τῆς πόλεως Τύρου,
 ὅστις ἐποίησεν ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν πᾶν ὅτι ἀγαθὸν ἐδύνατο, ἔνεκα τούτου οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν
 αὐτόν, καὶ τὴν στήλην μετὰ τοῦ ψηφίσματος ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἔστησαν.

Κ. Ζ. Π.

357

. . . εους Γαργήτιος ε
 [εἶπεν ἐπειδὴ . . . ἀτρός πρότερον τῇ
 [τε πόλ]ει καὶ τῷ δήμῳ καὶ
 [ἐκάστῳ τῶν Ἀθηναίων] πα[ρ]έσχηκεν κατὰ τὴν τέχ
 [νὴν ἐνὶ ἐκάστῳ] τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλ

[λων ἀπάντων . . .] ν τῆπόλει καὶ νῦν ἐπ[ει]
 [δὴ παρέσχευεν εἰς τὴν παρασκευὴν τάλ
 8 [αντον χρυσίου . . . ἀγαθ]ῇ τύχει δεδόχθαι τῷ
 [δῆμῳ ἐπαινεῖσαι . . .] ννορὰ Εὐ[ελ]πίου Ἀργεῖ
 [ον καὶ στεφανῶσαι αὐτ]ὸν θαλλοῦ στεφάνῳ
 [εὐνοίας ἔνεκεν καὶ εὐποιίας τῆς εἰς] τὸν δῆμον τῶν Ἀθη
 [ναίων, ἐξεῖναι δὲ αὐτὸν γενέσθαι Ἀθ]ηναῖον καὶ ἐκγῶ
 [νους αὐτοῦ καὶ ἀνα]γράφασθαι Φυλ
 [ῆς καὶ Δήμου καὶ Φρατρίας ἥς ἂν] Βούληται ὁ
 εἰς τῆς Ἰπποθ
 [νωτίδος Φυλῆς . . . ψ[ῆφον εἰς τὸν
 [δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἀναγράφαι δ]ὲ τόδε τὸ
 [ψήφισμα τὸν Γραμματέα τὸν κατὰ π]ρυτανεῖ|
 αν ἐνστήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν] Ἀκροπόλει.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη κιονιδὸν Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τὴν 8 Μαρτίου 1840. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ὑπὲρ τινος Ἀργεῖου τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν, ἣν δὲ οὗτος υἱὸς Εὐεπίου τινὸς [ἂν δὲν ἐλκυσθῆται εἰς τὴν εἰκασίαν τοῦ Ε. διότι εἰς τὸ πρωτότυπον φαίνονται μόνον ταῦτα τὰ γράμματα ΕΥ . ΠΙΟΥ

Εἰς τὴν 7 γραμμὴν φαίνεται ὅτι ὁ Ἀργεῖος οὗτος παρέσχευεν εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πόλεως χρηματικὰ ἐσθθήματα, ἔνεκα τούτου οἱ Ἀθηναῖοι θαλλοῦ στεφάνῳ ἐστεφάνωσαν αὐτὸν, καὶ τὸ ψήφισμα τῆς ἀναγορεύσεως ἐν Ἀκροπόλει ἔστησαν τὴν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους εὐνοίαν τῶν Ἀργείων καὶ τὴν συμμαχίαν αὐτῶν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων πληροφορούμεθα παρά τε τοῦ Θουκυδίδου [B. E. 14 47 57 B. C. 29 B. H. 25] τοῦ Διοδώρου Σικελιώτου, καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν πολλῶν, τῶν σωθέντων συγγραφέων.

Κ. Σ. Π.

358

αὐτοὺς [καὶ τοὺς ἐκγόνους αὐτῶν καὶ]
 [καλέσαι αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. [Ἀναγράφαι δὲ
 [τούδε τὸ ψήφισμ]α τὸν γραμματέα [τὸν κατὰ πρυτανείαν]
 [ἐν στήλῃ λιθ]ίνῃ καὶ στήσαι ἐ[ν Ἀκροπόλει τὴν δὲ δα
 [πάνην διὰ τὴν ἀ]ναγραφὴν τῆς στή[λης δοῦναι τὸν ταμίαν
 Δ δραμὰς ἐκ τῶ[ν εἰς τὰ στρατιωτικὰ]
 ἀναλίσκο[μένων]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου λίθου πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 27 Μαρτίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος ὑπὲρ τινων ξένων οὗς ἐπολιτόγραφαν, καὶ τὴν στήλην μετὰ τοῦ ψηφίσματος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἔθεσαν· τὰ γράμματα ἦσαν κιονιδὸν γεγραμμένα· δὲν δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν πότε τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο διότι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχοντος δὲν διετηρήθη· ὡς ἐκ τῆς γραφῆς μόνον γνωρίζομεν ὅτι εἶναι μετὰ τὸν Ἀρχοντα Εὐκλείδην ἦτοι μετὰ τὴν 94 Ὀλυμπιάδα.

Κ. Σ. Π.

Ἐρσηίς
 Τήλο[υ] πατρίδος ὡς ἔθκον κλειναῖς ἐν Ἀθήναις
 Ἐρσηίς γνωτοῖσιν πᾶσι λίπος ἀποθοῦσα

Ἡ ἔμμετρος αὕτη ἐπιγραφή εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν 20 Μαρτίου 1840. τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ἐνὸς ποδὸς καὶ 7 1/2 δακτύλων τὸ πλάτος ἐννέα δακτύλων, καὶ τὸ πάχος ἐνὸς καὶ ἡμίσεως δακτύλου· εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς στήλης, πέντε δακ. ὕλους κάτωθεν τοῦ ἀνωτέρου αὐτῆς ἄκρου, εἶναι γεγραμμένον μὲ μεγαλητέρους χαρακτήρας τὸ ὄνομα ΕΡΣΗΙΣ. κάτω, δὲ τρία δάκτυλα περίπου ὑψηλότερα τοῦ κατωτέρου ἄκρου τῆς στήλης, εἶναι οἱ ἔμμετρος αὐτῆς ἐπιγραφή. Ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἐρσηίδος καὶ τῶν στίχων ἐξάγεται ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη μακρὰν τῆς πατρίδος τῆς, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφή, ἀπέθανεν εἰς τὰς κλεινάς Ἀθήνας. Κ. Σ. Π.

360

[Ἐπὶ] Δημοκλέου[ς Ἄρχοντος ἐπὶ τῆς] . . .
 [.] πρυτανείας ἤ . . .
 [.] ἐγρ[αμ]μάτευεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 4 Ἰουνίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Δημοκλέους Ἄρχοντος· μὴ σωζομένου τοῦ ὀνόματος ἐκείνου ὑπὲρ οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο δὲν δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καμμίαν παρατήρησιν, περὶ τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ ψηφίσματος τούτου· ὅσον ἀποβλέπει δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρχοντος Δημοκλέους ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην παρατηροῦμεν ὅτι εἰς τὸν κατάλογον τοῦ Μεουρσίου Δημοκλῆς δὲν ἀπαντᾷται. Ἰπάρχει δὲ εἰς αὐτὸν Δημοκλείδης ἢ Δημοσθένης, ὅστις ἐγένετο Ἄρχων τὸ Α. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπιάδος, ἃν ὁ Ἄρχων τῆς ἐπιγραφῆς μας εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Μεουρσίου Δημοκλείην, τότε διορθούσθω ὁ τοῦ Μεουρσίου Δημοκλείδης εἰς ΔΗΜΟΚΛΗΝ, διότι τὸ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερόμενον ὄνομα εἶναι μᾶλλον ἀξιόπιστον τοῦ ἀναγνωσθέντος ἐτφαλμένως εἰς τὰ χειρόγραφα τῶν Ἑλληνικῶν συγγραφέων ΔΗΜΟΚΛΕΙΔΟΥΣ ἢ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ. Κ. Σ. Π.

361

[Διότιμο]ς Στρομβίχου
 [.] ἐ]ως ἀνέθικεν
 [Δι]οπέθης Στρομβίχου υἱὸς
 [μνη]μα δικαιοσύνης.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου βάρου λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς τῇ 21 Μαΐου 1840. Τὸ μῆκος τοῦ σωζομένου βάρου εἶναι ἐνὸς ποδὸς Ἀγγλικοῦ καὶ 4 δακτύλων· τὸ π. ἀτος ἐνὸς ποδὸς 3 δακτύλων, καὶ τὸ πάχος πέντε δακτύλων. Τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ὄνομα τοῦ ΣΤΡΟΜΒΙΧΟΥ εἶναι γραμμένον μὲ Μ. τὸ δὲ εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ὄνομα τοῦ αὐτοῦ ΣΤΡΟΝΒΙΧΟΥ εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ Ν. τοῦτα

ἴσως διὰ τὴν ὀλίγην διχοφωρίαν τοῦ Μ. καὶ Ν. πρὸ τῶν ἀφώνων γραμμάτων. Παρατηρητέον πρὸς τούτοις καὶ τὸ ΓΟΥΣ γραμμένον μὲ Γ μόνον ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς τοῦ Γ καὶ Ι ΓΙΟΣ τοῦτο δὲ διὰ τὸ ὁμόφωνον τοῦ Γ καὶ Ι, μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀρχοντος Εὐκλείδου. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην γεννῶνται δύο ζητήματα Α. ποῖος ὁ Διοπεΐθης ὁ υἱὸς τοῦ Στρομβίχου, καὶ Β'. ποῖος ὁ Στρόμβιχος· ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι οἱ ἀναφερόμενοι Διοπεΐθης καὶ Στρόμβιχος, [ἂν ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη καθ' ὃν χρόνον ἔχουν οἱ δύο οὗτοι] ἦσαν τῆς αὐτῆς γενεᾶς μὲ τοὺς ἀναφερομένους ἀπὸ τὸν Θουκυδίδην καὶ Δημοσθένην· διότι ὁ μὲν Διότιμος ὁ τοῦ Στρομβίχου ἐστάλη στρατηγὸς σὺν τῷ Λακεδαιμονίῳ, υἱῷ τοῦ Κίμωνος καὶ Πρωτέα τοῦ Ἐπικλέους ἐπὶ δέκα ναυσὶ πρὸς ἐπικουρίαν τῶν Κερκυραίων κατὰ τῶν Κορινθίων· ταῦτα δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν 87 Ὀλυμπιάδα (1) ὁ δὲ Στρομβιχίδης ὁ Ναύαρχος εἶναι ὁ ἀναφερόμενος ἀπὸ τὸν αὐτὸν Θουκυδίδην υἱὸς τοῦ Διοτίμου καὶ ἔκγονος τοῦ Στρομβίχου πατρὸς τοῦ Διοτίμου· ὁ δὲ Διοπεΐθης ὅστις ἀνέθετεν τὸ ἀνάθημα τοῦτο ἕνεκα τῆς τοῦ πατρὸς του Στρομβίχου, δικαιοσύνης, εἶναι νομίζω ὁ κατατρομάξας τὸν Φίλιππον κατὰ τὴν Θρακικὴν χερσόνησον, τὴν ἀνδρίαν τοῦ ὁποίου ἐπαινεῖ ὁ Δημοσθένης. (2) Κ. Σ. Π.

362

Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Δῆμος
Μάρκον Δόλλιον
ἀρετῆς ἕνεκεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου Ἐλευσινίου. Εὗρέθη τῇ 31 Μαρτίου 1840 εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος· τὸ μῆκος τοῦ βάθρου τούτου, ὅσον σώζεται, εἶναι δύο Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ 4 δακτύλων, τὸ πλάτος δύο ποδῶν καὶ ἐνὸς δακτύλου, καὶ τὸ πάχος ἐνὸς ποδὸς. Ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο τὸ πάλαι ἄλλο ἄγαλμα καὶ πρὸς τὸ συντριμμένον αὐτοῦ μέρος ἔφερεν ἀρχαιοτέραν ἐπιγραφὴν ἣτις πιθανῶς ἐξηφανίσθη κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκούς χρόνους. ἐπέγραψαν δὲ ἐκ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ βάθρου τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν, ἀφ' ἧς μαθηάνομεν ὅτι ἴστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Μάρκου Λουλλίου τὸ ὁποῖον ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀνέστησε διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ Μάρκου τούτου· εἰς μίαν ἄλλην ἐπιγραφὴν ἀντιγραφεῖσαν παρὰ τοῦ Κυριακοῦ ἐξ Ἀγκῶνος, τὴν ὁποίαν λέγει ὅτι κῦρην εἰς τὰ τεῖχη τῆς νέας πόλεως τῶν Ἀθηναίων (in nova Athenarum moenia) ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ Μάρκου ΛΟΥΛΛΙΟΥ, ἀλλὰ ὁ Κυριακὸς οὗτος ἀντέγραψεν τὸ ὄνομα τοῦ Μάρκου μὲ δύο ΑΑ. ΜΑΡΚΟΣ, ἡμεῖς εἰς τὸ βάθρον, ἐρ' οὗ ἡ ἐπιγραφὴ μας αὕτη, δὲν εὐρίσκομεν τὸ ὄνομα τοῦτο εἰμὴ μὲ ἓν Α. ΜΑΡΚΟΝ. Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ συναμυνόμενου μας Κυριακοῦ ἐξ Ἀγκῶνος ἐξεδόθη καὶ ἀπὸ τὸν Βοϊκίον ὑπ' ἀρ. 887 [ὅρα Corpus inscriptionum Graecarum p. 526] ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ βάθρου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ δύο τρυπῶν εἰς αἷς αἱ πατοῦσαι τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μάρκου ἐστηρίζοντο ἐξάγομεν, ὅτι ὁ ἀνδριὰς αὐτοῦ ἦτον ὀλίγον μικρότερος τοῦ φυσικοῦ ἀναστήματος· τὸ μῆκος τῆς μιᾶς τρύπας τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς εἶναι μήκους 5 δακτύλ. πλάτους ἐνὸς ποδὸς καὶ βάθους 3 δακτύλ.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

363

Τριπολιτῶν τῆς
Φοινίκης τῆς ἱερᾶς καὶ αἰ
σύλου καὶ αὐτονόμου

(1) Οἱ Ἀθηναῖοι δέκα ναῦς [τοῖς Κερκυραίοις βοηθεῖν· ἰσρατῆγαι δὲ αὐτῶν Λακεδαιμονίους τε ὁ Κίμωνος καὶ ὁ Διότιμος ὁ Στρομβίχου καὶ Πρωτέας ὁ Ἐπικλέους. Θουκ. Β. Α. 36 Ξενοφ. 2.

(2) Δημοσθ. λόγ. περὶ Στεφ. καὶ χερσον.

καὶ ναυαρχίδος οἱ Ἄρχον
 τες καὶ ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Δῆμος
 Αἰμίλιον Ἰούγκον Πρεσβευ
 τὴν Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστρά
 τηγον τὸν ἑαυτῶν πολεὶ
 τὴν καὶ εὐεργέτην εὐχαρισ
 τίας ἕνεκεν διὰ Πρεσβευτοῦ
 Γαίου Ἰουλίου Προκλητιανοῦ
 ἀνέθηκαν ἐπὶ ψηφισμένης
 τῆς Ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς
 καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Φ: καὶ τοῦ
 Δήμου τῶν Ἀθηναίων

Ἐπὶ ἱερείας Φλ: Φαιναρέτης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου Πεντελικίου. Εὗρέθη τῇ 3 Μαρτίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὸ ὕψος τοῦ βάθρου τούτου εἶναι τεσσάρων Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ ἡμίσεως, τὸ πλάτος δύο, καὶ τὸ πάχος ἐνὸς ποδὸς καὶ ἐννέα δακτύλων· ἐπὶ τοῦ βάθρου φαίνονται αἱ τρύπαι εἰς αἷς ἐρείδοντο αἱ πατοῦσαι τοῦ ἀγάλματος· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου, ἀρχαιότερα τῶν χρόνων τοῦ Αἰμιλίου Ἰούγκου, ἴστατο ἄλλος ἀνδριὰς, οἱ δὲ ἀνυψώσαντες τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἰούγκου ἐξήλειψαν τὴν ἀρχαιότεραν ἐπιγραφὴν τὴν ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς, ἔνθα ἡ ἀρχαία ἐπιγραφή, καὶ ἐπέγραψαν τὴν παροῦσαν, εἰκάζομεν δὲ τοῦτο ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ βάθρου καὶ ἐκείνην τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς ἔνθα ἡ παροῦσα ἐπιγραφή. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δὲ ταύτης μανθάνομεν, ὅτι ἴστατο ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ὁ ἀνδριὰς τοῦ Αἰμιλίου Ἰούγκου τὸν ὁποῖον οἱ Ἄρχοντες, ἡ Βουλὴ, καὶ ὁ Δῆμος τῆς Τριπόλεως τῆς Φοινίκης διὰ τοῦ Πρεσβευτοῦ αὐτῶν Γαίου Ἰουλίου Προκλητιανοῦ ἀνέστησαν εὐχαριστίας ἕνεκεν, ἐπὶ ψηφισμένης τῆς Ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Φ. καὶ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων· ἐγένινεν δὲ ἡ ἀνάστασις αὕτη ἱερατευοῦσης εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς Φλαυίας Φαιναρέτης. Περὶ τῆς ἱερείας ταύτης ἀγνοοῦμεν πότε ὑπῆρξεν, ἐξάγομεν δὲ τὸν χρόνον, ὅτε ἔζη, ἀπὸ τοῦ Σεβαστοῦ, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Αἰμιλίου Ἰούγκου· ὁ Ἰούγκος οὗτος ὅστις ἦτο Δικαιοδότης ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀνδριανοῦ, ἀναφέρεται δὲ οὗτος εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπὸ τὸν Κύριον Lebas ὑπ' ἀριθ. 175 Σ. 28 fasci 5. Εἰς τὴν δευτέραν τρίτην καὶ τετάρτην γραμμὴν ἀπαριθμεῖ ἡ ἐπιγραφή τὰς ἀρετὰς τῆς Τριπόλεως, καλεῖ αὐτὴν ἱερὰν, Ἄσυλον, αὐτόνομον, καὶ Ναυαρχίδα ὡς ἀκμάζουσαν κατὰ τὴν ναυτικὴν δύναμιν. Ἐκλήθη δὲ Τρίπολις κατὰ τὸν Στράβωνα καὶ τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον ὡς κτισθεῖσα ἐκ τῶν λειψάνων τριῶν πόλεων (1) τῆς Τύρου, τῆς Σιδόνης καὶ τῆς Ἀράδου. Εἶναι παρατηρήσεως ἄξιον τὸ σέβας τὸ ὁποῖον ἔφερον ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Ῥωμαῖκούς καιροὺς· ὡς καὶ αὕτη ἡ Τρίπολις ἡ τόσον ἀπομειωμένη τῶν Ἀθηνῶν ἐζήτησε διὰ τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Γαίου Ἰουλίου Προκλητιανοῦ τὴν ἄδειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Φ. καὶ τοῦ Δήμου, ἵνα ἀναστήσῃ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τὸν ἀνδριάντα τοῦ πολίτου τῆς Αἰμιλίου Ἰούγκου, νομίζουσα τιμὴν τῆς νῦν ἔχει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν μνημεῖον τοῦ ἰδικοῦ τῆς τέκνου λέγω τοῦ Ἰούγκου.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

(1) Τρίπολις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὴν ἐπικλησιν εὐληφεία· τριῶν γὰρ ἰστί πόλεων κτίσμα, Τύρου, Σιδόνης, Ἀράδου. Στραβ. Β. 15, 5. 15 τόμ. 3. Στεφ. Βυζ. εἰς Τρίπολιν.

364

. . . εἶον ἐπὶ 10 . . .
 [ἐπαγγέ]λλουσιν τούτω[ν]
 . . . ς τοὺς ἐπιστρατη[γῆσαντας]
 μέχρι ἐξακοσίων
 5 χρήμασι δὲ ὅπως ἂν
 [τ]άλαντα εἰς τὸν πόλ[εμον]
 Ἀργείοις καὶ Ἀθη[ναίοις]
 τὸν δῆμον τῶν [Ἀθηναίων]
 [οἱ Λακεδ]αιμόνιοι ἐαλλοῦσιν μ[η. . . .]
 [παρέχ]ουσιν χρεῖσθαι ἐπὶ
 [στρατη]γέονται πρὸς τὸ[ν Δῆμον]
 αὐτοῖς τε [καὶ τοῖς]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ α'. Ἀπριλίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γεγραμμένα· ἡ δὲ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς τέσσαρας πλευράς· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα περὶ χρημάτων καὶ περὶ πολέμου. Ἀναφέρονται δὲ εἰς αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Ἀργεῖοι, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι· μὴ διατηρηθέντος δὲ μεγαλητέρου μέρους τοῦ ψήφισματος δὲν δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ ψήφισματος τούτου, νομίζομεν ὅμως, ὡς ἐκ τοῦ χρόνου τῶν γραμμάτων, καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ μικροῦ μέρους τῶν γραμμῶν 6, 7, 8 καὶ 9, ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγράφη κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν οἱ Λακεδαιμόνιοι συνεμάχισαν τοῖς Ἀθηναίοις, οἱ δὲ Ἀργεῖοι τοῖς Κορινθίοις, Ἐλεάταις, καὶ Μαντινεῦσι κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν· ἡ συμμαχία δὲ αὕτη ἐγένετο περίπου κατὰ τὴν 89 Ὀλυμ. (1) χρόνος ὅστις συμπίπτει καὶ συμφωνεῖ μετὰ τοὺς χαρακτῆρας τῶν γραμμάτων.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

365

[Ἐπ]ὶ Διονυσίου Ἄρχοντος [τοῦ μετὰ τὴν Παραμόνου]
 [Ἀρχ]ὴν ἐπὶ τῆς Λεοντί[δος . . . Πρυτα]
 [ν]είας ἢ Θεόλυστο[ς]
 . . . ἐν ἐγραμμ[άτευσεν]
 . . . ἐν[άτη τῆς Πρυτανείας ἐκκλησίᾳ τῶν]
 [προέδρων . . . ἐπιψηφίζεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Ὑμηττίου. Εὐρέθη τῇ 7 Ἰουνίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους καὶ ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ τῆς πλακὸς ἐφ' ἧς εἶναι γεγραμμένη ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα ἐπὶ τοῦ Ἄρχοντος Διονυσίου· τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρχοντος τούτου δὲν ἀπαντῶμεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν

(1) Θουκυδ. βιβλ. 5. Σ. 14.

Ἀρχόντων τῶν Ἀθηναίων· ὡς ἐκ τῶν γραμμάτων δὲ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τῆς ἐξ Ἰμμηττίου λίθου πλακὸς, εἰκάζομεν ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας· τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχοντος Διονυσίου ἀπαντᾷται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 124 ἐκδοθεῖσαν ἐπιγραφὴν, παρὰ τοῦ Βοικκίου, ὅστις θέττει τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀρχοντος τούτου τὸ 2 ἔτος τῆς 123 Ὀλυμπ. ὁ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Βοικκίου ἀναφερόμενος Διονύσιος εἶναι μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀρχοντος Παράμωρος. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δευτέρας γραμμῆς τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς εἶναι ἡ συλλαβὴ HN ἥτις εἶναι ἡ τελευταία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχοντος ὅστις ἤρξεν πρὶν τοῦ Διονυσίου. Ἐνεκα τούτου ἐπρόσθεσα τοῦ μετὰ τὴν τοῦ δεῖνος ἀρχHN· ἡ ἐκφρασίς αὕτη τοῦ μετὰ τὴν Ἀρχὴν ἀπαντᾷται εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 113 τοῦ Βοικκίου. Ὁ Γραμματεὺς Θεόλυστος δὲν ἀπαντᾷται εἰς τὰς μέχρι τοῦ δε ἐκδοθείσας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

366

Μηχάνιος
ἀνέθηκεν
ὁ Γραμματεὺς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ μικρᾷς ῥαβδωτοῦ στήλης λίθου Παρίου. Εὐρέθη τῷ 1836 πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Ἀκροπόλεως· τὸ ὕψος τῆς στήλης ταύτης εἶναι ἐνὸς Ἀγγλικοῦ ποδὸς καὶ δύο δακτύλων, ἡ περιφέρεια αὐτῆς εἰς τὴν βᾶσιν τῆς εἶναι ἐνὸς ποδὸς, δακτύλων ὀκτὼ· ἔχει ῥαβδους 16. τὰ δὲ γράμματα εἶναι ἐντὸς τῶν τριῶν ῥαβδῶν, καὶ φαίνεται μέχρι τοῦδε ἡ κόκκινη βαφὴ δι' ἧς ἦσαν χρωματισμένα τὰ γράμματα ταῦτα, ἵνα γένωσιν εὐανάγνωστα. Παρατηρεῖται σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς ἀρχαιοτέρας ἐπιγραφὰς ἡ κοκκίνη βαφὴ δι' ἧς ἐχρωματίζοντο, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς ἀναγνώσεως. Ἡ τρίτη καὶ τελευταία γραμμὴ τῆς ἐπιγραφῆς Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ἐνοεῖ ἴσως τὸν Γραμματέα τῆς Βουλῆς ἢ τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Θεοῦ ὅστις πιθανῶς τελειώσας τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας του ἀνέθεσε τῇ Ἀθηνᾷ χαριστήριον εὐσεβείας χάριν.

Κ. Σ. Π.

367

[ἀνατίθ]ησι Παιονί[α Ἀθηνᾶ]
..... Δου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου στήλης ῥαβδωτοῦ, λίθου Παρίου· ἐντὸς τῶν ῥαβδῶν ἦσαν τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, τῆς ὑποίας μικρὸν μέρος τῆς πρώτης σειρᾶς διετηρήθη. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγομεν ὅτι ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἵστατο ἀνάθημα ἀφιερωμένον τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Παιονίᾳ· τῆς Παιονίας Ἀθηνᾶς ὁ Πausanias ἀναφέρει δύο ἀγάλματα, τὸ ἐν ἵστατο μετὰ τῆς Πειραικῆς πύλης καὶ τοῦ Κεραμεικοῦ (1) ὅπου εἰσὶ τῶρα τὰ ἀλώνια τὰ πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν τοῦ Θησείου, τὸ δὲ ἄλλο πλησίον εἰς τὴν Ὠρωπίαν γῆν· ἐκ τούτων εἰκάζομεν ὅτι, ὅταν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦσαν ἀγάλματα τῆς Θεᾶς ταύτης ἀναμφιβόλως ἦτο καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀναθέτου δὲν ἐσώθη εἰμὴ μόνον ἡ λείγουσα τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς του ΔΟΥ. τοιαῦτα ἀναθήματα ἐπὶ στήλων ῥαβδωτῶν καὶ ἐπὶ χωρὶς ῥαβδους εἶναι αἱ προεκδοθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 330 331 335 336 353 366 ἐπιγραφαί.....

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

(1) Πaus. Ἀττ. κριφ. 2. (2) Πaus. Ἀττ. κριφ. 34.

368

σ. [Αυ]
 σίμαχ[ος ἐγραμμά]
 τευεν Ἀ[νθεστηριῶνος . . . τῆς Πρυτανείας . . .]
 νχιος εἰ[πεν ἐπειδὴ]
 ων εἶπε
 ρβοναις
 καὶ εἰμ
 ν καὶ ε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 10 Ἀπριλ. 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ νότιον μέρος τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διατηρήθη.

Κ. Σ. Π.

369

- Ἀμυνόμαχος Φιλοκράτου Βατῆθεν εἶπεν, ἐπειδὴ Πολύ-
 ευκτος Ἄρχων κατασταθεὶς ὑπὸ Μεσογείων τὸν ἐνι-
 αὐτὸν τὸν ἐπὶ Ὀλβίου Ἄρχοντος ἐπεμελήθη τῆς τε
 [θυσίας] καὶ τῆς πομπῆς τῷ Ἡρακλεῖ, ἐπεμελήθη δὲ
 [τῆς ἀρτονομίας] καὶ τῆς κριτονομίας καὶ τῆς ἐπικοσ
 [μήσεως τῆς τ]ραπέζης, ἐμέρισε δὲ καὶ εἰς τὸν οἶνον
 [ἀνά ἕκαστον θ]ύτην δραχμὰς ὀκτώ, ἐποίησεν δὲ καὶ
 [τὴν διανομὴν τοῦ θ]ύτου, καὶ ἐμέρισαι τὸ ἀγοραστὶ
 [κὸν τὸ περισσεύσαν ἐπεμε]λήθη δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ἀπάν
 10 [των . . . ἀνέγραψεν δὲ καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ Μεσογείων
 [θέσας ἐν τῷ Ἡρακλείῳ. Ἀγαθ]ὴ τύχη δεδόχθαι Μεσογεί
 [οις ἐπαινέσαι Πολύευκ]τον Λυσιστράτου Βατῆθεν
 [καὶ στεφάνῳ χρυ]σῷ σεφανῶσαι κατὰ τὸν
 [Νόμον ἀπὸ Δραχμῶν . . . δικαιοσύνης τῆς εἰς [τὰ]
 15 [κοινὰ τῶν Μεσογείων ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψηφισμα]
 [τὸν γραμματέα τοῦ κοινοῦ τῶν Μεσογείων ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι]
 [ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ δήμου Βατῆ]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη κατεριγμένη εἰς ἓν φρέαρ εἰς τὸν κῆπον τοῦ καλοῦ ἀγαθοῦ Κυρίου Κωνσταντίνου Βλαχούτση· ὁ κῆπος οὗτος κεῖται πρὸς τὸ βόρειον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὴν Ἀχαρνικὴν ὁδὸν, καλεῖται δὲ ἡ θέσις αὕτη τῶρα Βάθεια. Ἐκ τοῦ κατ'ἀγαθὴν τύχην ἀνακαλυφθέντος τούτου ψηφίσματος θέλομεν ἐξάξει πολλὰς ἀληθείας, ὅσον ἀποδίδει τὴν χωρογραφίαν τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰ ἔθνη· τὸ ψηφισμα τοῦτο εἶπεν ὁ δημότης Ἀμυνόμαχος Φιλοκράτους υἱός, ὅστις ἦν ἐκ τοῦ δήμου Βατῆ.

Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρχοντος Ὀλβίου, τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρχοντος τούτου δὲν διειρηθήναι εἰς τοὺς ὁποίους ἔχομεν καταλόγους τῶν Ἀρχόντων, ἐξάγεται ὅμως ἀπὸ τε τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἀπὸ τὰς φράσεις τὰς ἐν αὐτῇ, ὅτι ὁ Ἄρχων οὗτος ἦρξε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τοῦτο ἀκόμη βεβαιοῦται ἐτι μᾶλλον, διότι τὰ ὀνόματα τῶν Ἀρχόντων τῶν πρὶν τοῦ Ἀλεξάνδρου γνωρίζομεν σχεδὸν ὅλα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὀρθῶς. Κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν λοιπὸν τοῦ Ἄρχοντος Ὀλβίου οἱ δῆμοι τῶν Μεσογείων κοινῇ γνώμῃ κατέστησαν Ἄρχοντα αὐτῶν τὸν Πολύευκτον υἱὸν τοῦ Λυσάνδρου ἐκ τοῦ δήμου Βατῆ, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Πολυεύκτου καὶ ἐκεῖνο τοῦ δήμου του ἐξάγεται ἀπὸ τὴν 12 γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐνταῦθα ἐκ μὲν τοῦ ὀνόματος τοῦ Πολυεύκτου ἀναγινώσκεται μόνον τὸ ΚΤΟΝ τὸ ὁποῖον ἀναπληροῦμεν εἰς ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ· ὁ Ἄρχων οὗτος τῶν Μεσογείων ἐπειδὴ ἐπεμελῶς ἐξετέλεσεν τὴν Ἀρχὴν του ταύτην, ἐπεμελήθη δὲ τῆς πομπῆς τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τῆς μετὰ τὴν θυσίαν γενομένης διαίτης, καὶ ἀντιγράφας τὰ ψήφισματα τῶν Μεσογείων ἔθηκεν αὐτὰ ἐν τῷ Ναῷ, διὰ τὰς πράξεις του ταύτας οἱ Μεσόγειοι ἐσεφάνωσαν αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ.

Ἐκ τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ὁ εἰπὼν τὸ ψήφισμα ἦτον ἐκ τοῦ δήμου Βατῆ, ὁ δὲ Πολύευκτος ὑπὲρ οὗ τὸ ψήφισμα εἶπεν ἦτο καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου Βατῆ. Ὁ δῆμος δὲ οὗτος κατὰ τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον καὶ Ἡσύχιον ἐτάττετο εἰς τὴν Αἰγνίδα φυλὴν (1) ἐξ οὗ ἦτον ὁ Ἄβρων ὁ Καλλίου, ἐξηγητῆς, περὶ ἐορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς· ἐξετάζοντες τὴν σημασίαν αὐτῆς τῆς λέξεως εὐρίσκομεν ὅτι κατὰ τὸν Πολυδεύκην Βατῆρ σημαίνει τὸ πλησίον, οἷον Βαλβῆ καὶ Βηλὸς τῆς πόλεως (2). ἡ ἔννοια αὕτη τῆς λέξεως Βατῆρ, ἡ ὁμονυμία τοῦ σημερινοῦ ὀνόματος Βάθεια ἔθνα εὐρέθη ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, καὶ ἡ κατάταξις αὐτῆς εἰς τὴν Αἰγνίδα Φυλὴν τῆς ὁποίας σχεδὸν ὅλοι οἱ δῆμοι ἦσαν οὐ μακρὰν τῆς πόλεως, μᾶς πείθει νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ὁ δῆμος οὗτος ἦτο πρὸς τὸ μέρος τὸ καλούμενον τώρα Βάθεια· εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἀνασκάπτοντες τινὲς πρὸς καλλιέργειαν τῶν κτημάτων τοὺς ἥδρον διάφορα θεμέλεια οἰκοδομημάτων, καὶ τινὰ λείψανα ἀρχαιοτήτων, ὡς κεφαλὰς ἀγαλμάτων, ἀγγεῖα οἰκιακῆς χρείας καὶ ἄλλα λείψανα τοῦ Δήμου.

Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν παρατηροῦμεν ὅτι ὁ Πολύευκτος οὗτος κατέστη Ἄρχων πρὸς τῶν Μεσογείων· Μεσόγειοι δὲ ἐνταῦθα δὲν ἦτον εἰς δῆμος, ἀλλὰ πολλοὶ δῆμοι ἐμπεριεχόμενοι εἰς μέρος μεσόγειον· ὡς ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ Στράβωνος ἐξάγεται οὗτος περιγράφων τοὺς δήμους τῆς παραλίου τῆς Ἀττικῆς προσθέτει, [ὡς διὰ χωρίζον τι τμήμα ἐκφραζόμενος, τοὺς δὲ ἐν τῇ Μεσογαίᾳ δήμους τῆς Ἀττικῆς μακρὸν εἰπεῖν διὰ τὸ πλῆθος (3)]. Ἡ Ἀττικὴ ὅλη ἐδιερίετο εἰς τέσσαρα κύρια μέρη κατὰ τὴν φύσιν τῆς χώρας τὸ μὲν παράλιον ἐκαλεῖτο ἰδίως παραλία (4), τὸ δὲ παιδίον τῆς Ἀττικῆς τὸ ἀλίμενον ἐκαλεῖτο Μεσογαία (5), καὶ τὸ ὀρινὸν Διακρία (6) Ἐπακρία δὲ, τὸ ἀνώτερον καὶ Βουνῶδες μέρος, ὠνομάσθη πρότερον ἐπὶ τοῦ Κέκροπος αὐτοῦ (7). ἐκ τῶν μαρτυριῶν τούτων ἐξάγεται ὅτι τὸ μέρος τῆς Ἀττικῆς τὸ καλούμενον Μεσογαία ἦτο μακρὰν τῆς θαλάσσης καὶ ἀλίμενον. Ὅθεν ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ δῆμος Βατῆ ὅστις ἦν ἐνθα ἡ ἐπιγραφὴ εὐρέθη ἀποτελοῦσεν μέρος

(1) Στέφ. Βυζαντ. εἰς Βατῆ Ἡσυχ. Βατιῆθεν.

(2) Πολυδ. ὀνομασί.

(3) Στράβ. Β. 9. §. 22. Σ. 163.

(4) οἱ δὲ Πελοποννήσιοι . . . παρῆλθεν εἰς τὴν παράλιον γῆν καλουμένην μέχρι Λαυρίου . . . καὶ πρῶτον μὲν ἔτεμον ταύτην, ἡ πρὸς Πελοπόννησον ὁρᾷ, ἔπειτα δὲ τὴν πρὸς Εὐβοίαν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην. Θουκυδ. Β. 2. §. 55 Σχόλ. Ἀριστοτ. Αὐσίστ. στίχ. 58.

(5) Μεσόγειος γῆ, ἀνευ λιμένος· Ἡσύχ. εἰς Μεσόγειον.

(6) Διακρία ἡ ἀπὸ Πάρνηθος εἰς Βραυρών. Ἡσύχ. ἡ διάκρισις αὕτη καλεῖται τώρα κατάδεμα· ἡ λέξις αὕτη ἔχει τὸ αὐτὸ δσημιζόμενον τῆς παλαιᾶς καλουμένης Διακρίας ἥτις σημαίνει τὸ μεταξὺ τοῦ βουνοῦ μέρος τὸ ὁποῖον εἶναι μὲν ὑψηλὸν δὲν εἶναι ὅμως φελοῶδες καὶ ἀνεπίδεκτον καλλιέργειας.

(7) Στέφαν. Βυζαντ. εἰς Ἐπίκρ.

τῶν Μεσογείων· τοῦ δήμου δὲ τούτου κειμένου εἰς τὴν μνημονευθεῖσαν θέσιν, οὐ μακρὰν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἐξάγεται ὅτι ὅχι μόνον ἐν μέρος τῶν καλουμένων ταῦν Μεσογείων [τὸ πρὸς τὸ δυτικότερον τοῦ Ἰμμητοῦ καὶ μακρὰν τῆς Θαλάσσης] ἐκαλεῖτο Μεσόγεια, ἀλλὰ καὶ τὸ παρὰ τοῦ Ἀἴκ καλούμενον Ἀθηναῖς Πεδῖον (1) ἐκτὸς τοῦ Ἐλευσινίου καὶ Θριασίου.

Ἡ διαίρεσις αὕτη γίνεται σαφεστέρα καὶ ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἡροδότου, ὅστις διαιρεῖ τὴν Ἀττικὴν εἰς τρία· Α. εἰς Πάραλον, τῶν κατοίκων δὲ αὐτῆς ἡγεῖτο Μεγακλῆς, τοῦ δὲ τῆς Μεσογείου ὁ Λυκούργος, τῶν δὲ Ἰπερακρίων αὐτὸς ὁ Πεισίστρατος (2)· καὶ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ Πολυδεύκου, ὅστις λέγει ὅτι ἐπὶ Κέκρωπος ἡ Ἀττικὴ διαιρουμένη εἰς τέσσαρα μέρη ὠνομάσθη Κεκρωπία [τὸ τῶν Ἀθηναίων μέρος] Αὐτόχθων [τὸ τῆς Μεσογαίου]. Ἀκτὴ [τὸ ὀρινῶν]· καὶ παραλία [τὸ παραθαλάσσιον]. Ὁ Κρανῶς μετωνόμασε τὰ μέρη ταῦτα φυλάσσας τὴν αὐτὴν σημασίαν τῆς πρώτης ὀνομασίας. Ὅθεν ὠνόμασεν Κρανᾶν [ἐκ τοῦ ὀνόματός του] τὴν πρότερον καλουμένην Κεκρωπίαν [τὰς Ἀθήνας]· Ἀτθίδα τὴν παραλίαν, ὡς ἐκ τῆς Ἀκτῆς, Μεσογείαν τὴν Μεσόγειον, καὶ Διακρίδα τὴν ὀρινήν. Ὁ δὲ Ἐριχθόνιος ἐκάλεσε τὴν Διακρίαν [τὴν ὀρινήν] Διάδα, τὴν Κεκρωπίαν [ἢ Κρανᾶν] Ἀθηναῖδα, [τὰς Ἀθήνας]· Ποσειδωνίαν δὲ [τὴν παραλίαν], καὶ Ἡφιστιάδα [τὴν Μεσογαίαν] (3)· τούτων τὰ τρία μέρη, κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου (4) εἶχεν ἕκαστον τὸν ἀρχηγόν του· τοῦτ' αὐτὸ δηλοῦται ἀπὸ τε τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν, ἐνθα φαίνεται ὅτι οἱ Μεσόγειοι ἔκλεξαν ἴδιον Ἄρχοντα, ἀπ' ἐκείνην ἣν ἐτυπώσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθηναῖς (5) εἰς ἣν ἀναγινώσκειται ἡ φράσις «ἀναγράφει δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς Ἄρχοντας τοὺς ἐφ' Ἡγασίου Ἄρχοντος» (6) καὶ ἀπὸ τὰς ἐκδοθείσας· καὶ παρ' ἄλλων καὶ παρὰ τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθμ. 178 179 ἐπιγραφάς, ἐξάγεται ὅτι κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκούς χρόνους ἔκλεγεν ὁ δῆμος στρατηγὸν χωριστὸν ἐπὶ τὴν χώραν τὴν Παραλίαν, τοιοῦτος ἦτον ὁ Θεόμνητος· ὁ Θεομνήστου ἐκ Εὐπεταίων, καὶ ὁ Θώριτος, ὁ τοῦ Ἀλκιμάχου Μυρβρινούσιος τὸν δῆμον, (7) ἡ ἐκλογὴ ἰδίου Ἄρχοντος τῶν Μεσογείων ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένην ὑπ' ἀριθμ. 179 ἐπιγραφὴν τὴν ὁποίαν ἤραμεν ἐντὸς τῆς Μεσογείου χώρας.

Ὁ Ἡρόδοτος ἱστορῶν πῶς οἱ Πέρσαι καὶ Σάκκαι ἐπύρξαν τὸ κέντρον τῶν Ἀθηναίων ἐνθα ἦν ὁ Ἀρισεΐδης καὶ Θεμιστοκλῆς λέγει, ὅτι ῥήξαντες τὴν τάξιν τοῦ κένδρου ἐδώκον εἰς τὴν Μεσόγειον. (8)

Εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν ἀναφέρεται πομπὴ τῷ Ἡρακλεῖ· ἡ πομπὴ καὶ ἡ ἑορτὴ αὕτη ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ὁμοιάζει τὴν τελετὴν τῶν Παναθηναίων διότι καὶ εἰς αὐτὴν ὡς καὶ εἰς τὰ Παναθηναία ἀρτονομία καὶ κρεονομία, καὶ ἐπικόσμησις τῆς τραπέζης, καὶ μοιρασμὸς χρηματικὸς πρὸς ἀγορὰν οἴνου ἐγένετο. Ἡ ἑορτὴ δὲ

(1) On the Demi of Attica By. W. M. Leake. ὅρα καὶ τὴν σημείωσιν μας εἰς τὸ περὶ δήμων Εὐπεταῖται, Κρωπῖται· Πήληκες, Ἡφιστιάδαι· Δαιδαλῖται· τῆς Ἀρχαιολ. Ἐφημ. τετ. 12 Σ. 120.

(2) Στασιαζόντων τῶν Παράλων καὶ τῶν ἐκ τοῦ πεδίου Ἀθηναίων, καὶ τῶν μὲν Προεστῶτος Μεγακλέους τοῦ Ἀλκιμαῖνος, τῶν δὲ ἐκ τοῦ πεδίου Λυκούργου Ἀριστολαΐδου (ὁ Πεισίστρατος) κάρτα φρονίσας τὴν τυραννίδα, ἡγεῖται τρίτην γάσιν, συλλέξας δὲ στρατιώτας καὶ τῷ λόγῳ τῶν ὑπερακρίων πριστάς καὶ τὰ λ. π. Ἡρόδ. Β. Α. κεφ. 59 Σ. 24.

(3) Πολυδεύκ. Ὀνομαστ. Β- 8 κεφ. 9.

(4) Β. Α. κεφ. 59.

(5) Les' Anciennes Athènes pag. 475.

(6) Ὁ K. Wordsworth εἰς τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον Athens and Attica φαίνεται δὲν ἐνόησε τὴν φράσιν ταύτην τῆς ἐπιγραφῆς, ἐκλαμβάνων κακῶς τὰς λέξεις «τοὺς Ἄρχοντας τοὺς ἐφ' Ἡγασίου Ἄρχοντος, ἐξηγῶν τὴν λέξιν ἐφ' Ἡφιστίου λέγει ἐφηγησὶς was superintendent of the ἐφηγήσεις which was properly suits against the harbourers of out laws p. 227. ἀλλ' ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη λέγει νὰ ἀναγράφωσι τὸ δε τὸ ψήφισμα οἱ Ἄρχοντες· οἱ ἐπὶ Ἡγασίου Ἄρχοντος· ἐάν τὸ Ἡφηγήσιος ἐνταῦθα ἦτον ἐπιθετὸν δὲν ἤθελε ἀκολουθεῖ τὸ Ἄρχων ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΦΗΓΗΣΙΟΥ ΑΥΧΟΝΤΟΣ.

(7) Boeck ins graecarum 179 καὶ 180

(8) Κατὰ τοῦτο μὲν δὴ ἐνίκον οἱ βάρβαροι καὶ ῥήξαντες ἐδώκον εἰς τὴν μεσόγειον· ἡ λέξις ἐνταῦθα τοῦ Ἡροδότου ἐννοεῖ τὴν ξηρὰν μάλλον, ἀν' ὑποθέσωμεν ὅτι ἐνοεῖ καὶ τὴν Μεσόγειον τῆς ἐπιγραφῆς μας, ἡ μαρτυρία αὕτη τοῦ Ἡροδότου συντείνει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἔσωθον τοῦ μέρους ἐνθα τὸ μοναστήριον Βρανᾶ πλησίον τοῦ ἐπειῶ ἦτο τὰ Ἀθηναϊκὰ στρατεύματα, πρὸς τὸ δρὸς τοῦ Βρυλησοῦ καὶ τῆς Πεντέλης, ἦτο μέρος τῶν Μεσογείων.

αὕτη ἐτελεῖτο κατὰ πενταετίαν ὡς μαρτορεῖ ὁ Πολυδεύκης, καὶ ἐτελεῖτο ἀπὸ δέκα ἱεροποιῶν (1) ὡς καὶ τὰ Παναθηναῖα. Ἀλλὰ ποῦ τάχα ἦτον ὁ Νὰς τοῦ Ἡρακλέους εἰς ὃν ἐτελεῖτο ἡ πομπή αὕτη; εἰς τὰς Ἀθήνας, νομίζομεν ὅχι, διότι ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐτελεῖτο ἡ ἐορτὴ αὕτη ἀπὸ τοῦ Μεσογείου· εἰς δὲ τὴν Μεσογαίαν αὐτὴν καὶ τὴν ἄλλην Ἀττικὴν ἦσαν πολλὰ Ἡράκλεια· ἀλλ' ὅπερ εἶχαν οἱ Ἀθηναῖοι μάλιστα διὰ τιμῆς ἦτο τὸ ἐν Κυνοσάργει· (2) εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐγίνοντο θυσίαι πολυδάπαναι, καθὼς ἐγίνοντο εἰς τὸ Ἡράκλειον τὸ εἰς τὸ μέρος τῆς Διακρείας, εἰς ἐκεῖνο τὸ πλησίον τοῦ δήμου τῶν Πλωθίων, καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐπιγραφῆς· «θύειν τὰ ἱερά τά τε ἐς Πλωθίους κοινὰ καὶ τὰ ἐς Ἀθηναίους ὑπὲρ Πλωθίων τοῦ κοινοῦ, καὶ τὰ ἐς τὰς Πεντετηρίδας καὶ ἐς τὰ τ' ἄλλα ἱερά· ὅποι ἂν δὲ δέη Πλωθείας ἅπαντας τελεῖν ἀργύριον ἐς τὰ ἱερά, ἢ ἐς Πλωθείας κοινὰ καὶ τὰ ἐς τὰς Πεντετηρίδας καὶ ἐς τὰ ἄλλα ἱερά (3)» διὰ μίαν τούτων τῶν Ἡρακλείων ἐορτῶν ἦτο 7000 δραχμῶν ποσότης προσδιορισμένη διὰ τὰ ἐξοδα τῆς ἐορτῆς (4), καὶ βέβαια διὰ τὰ γένη διανομὴ ἄρτου, κρέατος, οἴνου, καὶ ἐπικόσμησις τῆς τραπέζης εἰς πολυπληθὴ λαὸν δὲν ἐχρειάζετο ὀλίγη ποσότης.

Εἰς τὴν μνησθεῖσαν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 82 τοῦ σώματος τοῦ Βοικκίου ἀναφέρεται ὅτι παρῆχον εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν Ἡρακλείων οἶνον ἡδυνέκ τοῦ καινοῦ· ἡ ἔκφρασις αὕτη τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ τοῦ καινοῦ οἴνου μᾶς πείθει νὰ εἰκάζωμεν ὅτι ὅταν ἐτελεῖτο ἡ ἐορτὴ αὕτη ἦτο κατὰ τοὺς μῆνας ἑκατομβαιῶνα καὶ Μεταγχιτινῶνα [Σεπτέμβρ. καὶ Ὀκτώβρ.] καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ὁ οἶνος ἦτον ἀκόμη ἄωρος καὶ ὁ οἶνος ὁ παλαιὸς ἀκριβέστερος τοῦ νέου διὰ τοῦτο εἰς τοὺς ἐορτάζοντας ἔδωσαν χρηματικὴν ποσότητα πρὸς ἀγορὰν τοῦ οἴνου, ὡς ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφὴ μας αὕτη.

Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἐπιγραφῆς κατασταθεὶς ὑπὸ Μεσογείων Ἄρχων [γραμμὴ 2] ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἀρχὴ αὐτοῦ δὲν ἦτο πολιτικὴ, οὐδ' ἀναγνωρισμένη ἀπὸ τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπέβλεπε τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς τῶν δῆμων τῶν Μεσογείων καὶ τὰς ἰδικὰς διακοσμήσεις αὐτῶν, ὅθεν λέγει ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ὅτι ὁ ἰδικὸς οὗτος Ἄρχων τῶν Μεσογείων, οὐ μόνον ἐπεμελήθη ταῖς θυσίαις τῶν Ἡρακλείων, ἀλλὰ ἀντέγραψαι καὶ τὰ ψήφισματα τῶν Μεσογείων καὶ ἐναπέθεσεν αὐτὰ εἰς τι ἱερὸν σχηματίσας τρόπον τινὰ τὸ ἰδικὸν ἀρχεῖον τῶν Μεσογείων.

Ἡ ἀναφερομένη ἔκφρασις εἰς τὴν 31 γραμμὴν α στεφάνῳ χρυσῷ στεφανῶσαι κατὰ τὸν Νόμον δεικνύει Ἀ. ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν κοινότητα ταύτην δῆμοι δὲν ἦσαν πτωχοί, οὐδὲ τρίκωμον ἢ τετράκωμον, διότι ἐὰν τοιοῦτοι ἦσαν δὲν ἤθελον δαπανήσῃ ἀρκετὰ διὰ χρυσοῦν στέφανον. Καὶ Β'. ὅτι εἶχον ῥητὸν νόμον νὰ στεφανώνωσι χρυσῷ στεφάνῳ τὸν ἰδικὸν Ἄρχοντα αὐτῶν τὸν ὅποιον ἔκλεγον ἵνα τελέσῃ τὰ ἔργα ἐκεῖνα ἃ ὁ Ἄρχων καλούμενος Βασιλεὺς ἐτελοῦσεν εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς πανυγῆρας.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὁ Κ. Κούρτιος [Curtius] γράφων εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸν Κ. Ἀθηκὴν [S. dott. Abeken] τῇ 11 Ἀπριλίου 1840, ἥτις ἐτυπώθη εἰς τὸ *Bullettino del' istituto di corrispondenza archeologica per l'anno 1840* (5) ἐκφράζεται πολλὰ συγκεχυμένως καὶ ἐσφαλμένως ἰδοῦ αὐτολεξεῖ οἱ λόγοι του.

Anche nella città inferiore oltre il Sileno accennato trovansi due iscrizjone di non poca impor-

(1) δέκα ὄντες οὗτοι οἱ ἱεροποιοὶ ἔθουν θυσίας τὰς Πενταετηρίδας τὴν εἰς Ἀθήνας, τὴν ἐν Βραχωῶν, τὴν Ἡρακλειδῶν· Πολυδ. ὁμομ. Β. 8. κεφ. 9.

(2) Ἀρποκρ. εἰς Κυνοσάργ.

(3) Roche ins 28. Σ. 112.

(4) Roche αὐτόθι.

(5) Ὅρα τὸ *Bullettino del' istituto di corrispondenza archeologica per l'anno 1840*. Scavi d' Athene pag. 65.

tanza, e quantunque danneggiate almeno per gran parte leggibili. L'una di esse offre un nuovo Arconte OABIOS; dall'altra risulta una memoria più importante ancora che in Atene esisteva una comunità dei ΜΕΣΟΓΑΙΕΙΣ, la quale siccome suddivisione abbracciava un demo BATH, l'ultima di queste iscrizioni certamente anteriore ad Alessandro o almeno non posteriore ad esso, è tanto più osservabile, quanto fino ad oggi le mesogia forma una parte dell'Attica. Si domanda, se essa e come tricomia o tetracomia formasse un corpo politico e come fosse le sua posizione. (1) Ἐξ ὧν ἀναφέρομεν, καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς, φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή εἰς τὴν ἀναφέρονται οἱ Μεσόγαιοι καὶ ὁ Ἄρχων Ὀλβίος εἶναι μία καὶ ὄχι δύο ὡς λέγει ὁ Κ. Κούρτιος· ἡ δὲ ἐπιγραφή δὲν εὗρεθῇ εἰς τὴν κάτω πόλιν, ἀλλὰ μακρὰν τῆς πόλεως περίπου ὁκτὼ ἢ δέκα στάδια πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἐς Ἀχαρνάς.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

370

. . . ατη
[Ποι]εῖν πρ[ὸς τὸν δῆμον . . .]
. . . δε σ[υ]μβάλλεισ[θαι] ἔδοξα]
τῇ βουλῇ ἐπαι[νέσαι . . .]
συν καὶ στεφανῶσ[αι] αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ φ]
ιλοτιμίας ἕνεκα κα[ὶ] εὐνοίας πρὸς τὸν δῆμ.]
ον τῶν ἀθηναίων [εἶναι δὲ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκ]
γόνους αὐτοῦ καὶ π[άντας] τοὺς . . . ὅ]
σ[ους] ἀν[δρας] βούληται π[ολιτογραψαί] τοὺς δ]
ἐ Πρυτάνεις δοῦν[αι] λόγον . . . καὶ]
οὓς θεσμοθέτας ἔ[καστον] εἰς τὴν δ]
οκιμασίαν τῆς [πόλεως]
ῶσα ἄν καὶ ὑπο
. . . ἀν[αγράφει] δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ]
[λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν Ἀκροπόλει]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὺς λίθου πεντελησίου· εὗρεθῇ τῇ 20 Ἀπριλίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικῆς ἀνασκαφῆς ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα ὑπέρτινος ξένου τὸν ὅποιον ἐστεφανώσεν ὁ δῆμος καὶ ἐπολιτόγραψε διὰ τὴν φιλοτιμίαν του καὶ τὴν πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων εὐνοίαν του. Πόθεν δὲ ἦτον ὁ πολιτογραφηθεὶς οὗτος καὶ τίς δὲν ἐξάγεται ἀπὸ τοῦ διασωθέν μέρους τῆς ἐπιγραφῆς.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

(1) Εἰς τὴν ἐπιστολὴν του ταύτην ὁ Κ. Curtius ἔπραξεν ἀκόμη δύο λάθη ἅ· εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ΑΘΕΝΑΙΟΙ ΤΕΙ ΑΘΕΝΑΙΑΙ ΤΕΙΥ ΑΙΕΙΑΙ ΠΥΡΡΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΑΘΕΝΑΙΟΣ παρέλειψεν τὸ ἄρθρον ΤΕΙ εὐρισκόμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ΑΘΕΝΑΙΟΙ ΤΕΙΑΘΑΝΑΙΑΙ γράψας ΑΘΑΝΑΙΟΙ ΑΘΕΝΑΙΑΙ. Τὸ δεύτερον εἶναι εἰπὼν ὅτι ἡμεῖς ἐνομίσαμεν τὸν εὐρεθέντα εἰς τὸ Ἀθηναῖον Σελήνον ὡς τὸν περιβόητον τοῦ Πραξιτέλους ἰδοὺ οἱ λόγοι τοῦ Κ. Κούρτιου. Se non è fondata l'opinione del Sig. Pittaki il quale in esse suppose conservato il vero Περιβόητος del Prassitele, la detta statua di crandeza poco inferiore del vero, sul primo colpo d'occhio rapresenta il dio nudricatore di Dionisio. Φαίνεται ὅτι Κ. Κούρτιος δὲν ἐνόησε τὸ ἄρθρον μου περὶ τοῦ Σελήνου· εἰς αὐτὸ ἐκφράζομαι ὅλον τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅτι ψευδῶς λέγει ὁ Κούρτιος ἰδοὺ ἡ ἐκφρασις ὅλου τοῦ ἄθρου μου· δὲν εἶναι βέβαια τοιαύτης τέχνης οἷα ἦτον ὁ περίφημος Σελήνης τοῦ Πραξιτέλους καλούμενος διὰ τὴν ἐντέλειαν τοῦ ἔργου ὁ περιβόητος· ἴσα τὸ ἄρθρ. ὑπ' ἀριθμὸν 325 Σ. 283 τετραδ. ἀρχαιολογικῆ ἐφημ. 17. καθεὶς βλέπει ἐνταῦθα ὅτι Κούρτιος εἶπεν ἄλλως παρὰ ταληθές.

Περὶ δὲ τῶν ἀνασκαφῶν περὶ τῶν ὁποίων ὁ Κ. Κούρτιος λέγει ὅτι ἔγιναν « Senza alcun ordine avventurati, e dopo molto tempo e denari gettati al vento per inutili restaurazioni di monumenti, » θέλομεν ἀναφέρει ἀλλαχού ὅταν ἐκδόσωμεν γενικῶς τὰ πρακτικὰ ἔργων τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν μας καὶ θέλομεν ἀποδείξει ὅτι ψεύδεται.

[Εὐ]·[ὲ]νορα [Εὐ]ηγίου Ἀκαρνᾶνα

ἔδοξε ζυμῶσθαι τ

[οὺς Ἀκαρνάνας πρὸς τὸν δῆμον ὅ,τι δοκεῖ τῇ Βου

[λῇ ἐπειδὴ Εὐήνωρ] Εὐκ[γίου] [Ἀ]καρνᾶν πρόθυμος ἐστ

[ι] περὶ [τὸ]ν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων καὶ Ποιεῖ ὁ

[τι δὲ]·αἱ αἰ ἀγαθὸν· εἶναι δὲ αὐτὸν πρόξεν[ον]

καὶ εὐεργέτην τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων [κα]

ι αὐτὸν καὶ ἐκγόνους καὶ εἶναι αὐτῷ καθ

ἄπερ τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις κα[ι] ἄ[ν]α[γ]ρά

ψαι τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ τὸ

ν γραμματεῖα τῆς Βουλῆς καὶ στήσαι ἐν Ἀ[κρ]

[ο]πόλει, εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης

[διδύ]ναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου ΔΔ· δραχμὰς ἐ

[κ τῶ]ν κατὰ ψήφισματα ἀναλισκομένων τῷ

[Δή]μῳ

[ἔ]π[ι] Φιλοκλέους Ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Οἰνεῖδος ἐνά

[της] Πρυτανείας ἢ Εὐθυγένης Ἡφαιστοδήμου Κηφι

[σιε]ύς· ἐγραμμάτευεν Θαρρηλιῶνος δευτέρα ἰς

[αμέν]ου τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς Πρυτανείας ἐκ

[λησί]α τῶν Προέδρων ἐπεψήφισεν Εὐαλκος Φαλῆς

[ὺς ἐ]δοξεν τῷ Δήμῳ Διόφαντος Φρασικλείδου Μ[υρ]

[ρι]νούσιος εἶπεν, τὰ μὲν ἄλλα κατὰπερ τῇ Βουλῇ

[ἐ]π[ι]δὴ Εὐήνωρ Εὐηγί[ου δι] εὐεργεσίαν πρόξεν

[ας] ἐγένη τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων καὶ ἅπαντα ὅσ[α]

προσέταξεν αὐτῷ ὁ Δῆμος ὁ Ἀθηναίων καὶ ἰδία

[κ]αὶ κοινοὶ ἐπιμελεῖται· ἀγαθ[ῇ] τύχῃ ἐψήφ

[σθαι] τῷ Δήμῳ ἐπαινέσα[ι] μὲν Εὐήνορα [Ε]ὐηγίου [καὶ στε]

φινῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ φιλοτιμίας ἔνεκε[ν]

[κα]· ἐπιμελείας, εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ ἐγγόν[ους]

[γῆς καὶ οἰ]κίας [ἐ]γ[κ]τασιν ἀπεχ

. . . . ἐπιμελεῖσθαι δι' αὐ[τοῦ] ἵνα]

. . . . σαν καὶ τὸ

. . . . ι α ρ ε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελητίου. Εὐρέθη τῇ 20 Ἀπριλίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος· μέρους· ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τῆς πλακὸς ταύτης ἦτο δύο ψηφίσματα, τὸ πρῶτον τῆς Βουλῆς τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινος Εὐήνορος· Εὐηγίου Ἀκαρνᾶνος· τὸ δὲ δεύτερον τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ

υποκειμένου, διότι ὁ Ἀκαρνάν οὗτος πρόθυμος ἦν περὶ τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐποίει ὅ,τι ἀγαθὸν ἐδύνατο. Ἐνεκα τούτου οἱ Ἀθηναῖοι πρόξενον ἐποίησαν αὐτὸν καὶ εὐεργέτην ἐκάλεσαν, ἀποδίδοντες εἰς αὐτὸν τὰ διὰ τοὺς εὐεργέτας τοῦ Δήμου προσδιορισμένα προνόμια. Τὸ πρῶτον ψήφισμα τῆς Βουλῆς ἐγένετο πιθανῶς πρὶν τοῦ Ἄρχοντος Φιλοκλέους. Τὸ δεύτερον τὸ τοῦ Δήμου ἄρχεται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρχοντος τούτου ὅστις εἶχε τὴν ἀρχὴν ταύτην τὸ τρίτον ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπιάδος.

Μ' ὅλον ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγράφη εἰς χρόνον καθ' ὃν ἤκμαζεν ἔτι ἡ Ἀττικὴ εὐφράδει, μ' ὅλον τοῦτο παρατηροῦνται τετριμμένοι τινὲς ἰδιοτισμοί, ξένοι τῆς Ἀττικῆς γλαφυρότητος· παρατηρητέα ἡ ἀκόλουθος φράσις εἰς τὰς γραμμὰς 4, 5 καὶ 6, « ἀγαθὸς ἐστὶ περὶ τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων, καὶ ποιεῖ ὅτι δύναται ἀγαθὸν εἶναι δὲ αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέτην, τὸ δὲ ἐνταῦτα παρέλκει· ὡς καὶ τὰ κατὰ σειρὰν ἀναφερόμενα ΚΑΙ, ἐντῷ ΚΑΙ ἐκγόνους ΚΑΙ εἶναι, εἰς τὴν 5 γραμμὴν εἶναι καὶ ΠΟΕΙ ἀντὶ ποιεῖ, εἰς τὴν 8 γραμμὴν ἡ δοτικὴ ΑΥΤΩι ἀντὶ τοῦ Ω εἶναι γεγραμμένον μὲ Ο ΑΥΤΟι. Εἰς τὴν 18 εἶναι ΠΡΥΤΑΝΕΑΣ ἀνευ τοῦ Ι. ἀντὶ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ καὶ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ ΕΠΙΜΕΛΕΤΑΙ ἀνευ τοῦ Ι. [τὸ ὅποιον ἐφυλάχθη μέχρι τοῦδε, δὲν ἐπιμελεῖται λέγει ὁ λαὸς ἀντὶ τοῦ δὲν ἐπιμελεῖται] καὶ εἰς τὴν γραμμὴν 31 εἶναι τὸ ῥῆμα ΕΠΙΜΕΛΕΣΘΑΙ ἀντὶ ΕΠΙΜΕΛΕΙΣΘΑΙ. παρατηρητέον πρὸς τούτοις καὶ τὰς θυλικὰς δοτικὰς γεγραμμένας μὲ ΕΙ ἀντὶ ΗΙ ὡς εἰς τὴν 19 γραμμὴν ΤΡΙΤΕΙ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΕΙ ἀντὶ ΤΡΙΤΗΙ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗΙ καὶ εἰς τὴν γραμμὴν 26 ΑΓΑΘΕΙ ΤΥΧΕΙ ἀντὶ ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ. Καὶ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ΕΥΕΙΝΩΡ τὸ ΕΙ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς Η ὡς εἶναι εἰς τὴν 23 γραμμὴν ΕΥΗΝΩΡ οὕτω συγχέεται τὸ ΕΙ μετὰ τῆς Η καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

372

[φι]λοτίμ[ως καὶ]

ποιήσας

[τ]ελουμένων

[θεσπ]εσίως τυγχάνων

[ἀπο]δοχῆς καὶ ἐπισημω[σίας]

[τ]ὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ὑπὸ τῷ[ν] γλυπτῶν]

[τῶν δὲ ἐν τῷ Να]ῳ εἰκονικῶν Πινάκων

[δεῖ ἀναθῆνα]ι αὐτοὺς εἰς τὴν Στοὰν καὶ [τὰ]λλα

[ὅσα εἰσὶν] ἀνάξια τοῦ ἱεροῦ καὶ εἰς τ[ὸν] ναὸν δε]

[ἀν]ατιθέναι μνηθὲν ἐν τῷ [μέλλοντι χρόνῳ]

[ἀλλ' εἶναι κα]θάπερ ἐξαρχῆς ὑπῆρχεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 10 Ἀπριλίου 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ νότιον μέρος τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμά τι ἀποδίδον τὸν εὐπρεπισμὸν ναοῦ τινος· ἐντὸς τοῦ ὁποίου προσδιορίζονται τὰ ἀντικείμενα τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ μένωσιν κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ κατάστασιν, τὰ δὲ ἀνάξια τοῦ ἱεροῦ, ὡς εἰκάζομεν νὰ ᾔσαν οἱ εἰκονικαὶ Πίνακες, ἐψηφίσθη νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν Στοὰν τοῦ ναοῦ. Ὁ Ναὸς δὲ περὶ οὗ ἡ ἐπιγραφὴ ἀναφέρει ἦτο ναὸς Θεοῦ καὶ ὄχι Θεᾶς· ἴσως ἐνοεῖ τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναὸν τοῦ Διός. Παρατηρητέον τὸ ΜΗΘΕΝ ἦτοι μὴδὲ ἐν.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

[Π]αλλ[άδι]

Δέξι[ππος ανέθηκεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου σήλης Πεντελησίου λίθου. Εὐρέθη τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι 1 1/2 ποδός, ἡ δὲ περιφέρειά της 2 ποδῶν Ἀγγλικῶν. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἄκρου ἔχει τρύπαν ἐν ᾗ ἐρείδετο τὸ ἀνάθημα τοῦ Δεξιππου ὃ ἀνέθηκεν τῇ Ἀθηνᾷ. Καὶ ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 361 367 προεκδοθείσας. Τὸ Ξ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Δεξιππου εἶναι γεγραμμένον ἀρχαϊκῶς διὰ τοῦ Χ καὶ Σ. τὸ + τοῦτο ἀπαντήσαμεν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 353 ἐπιγραφὴν καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ + τοῦτο, εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, μετεχειρίσθησαν ὡς Φ, ὅρα τὴν ὑπ' ἀριθ. 269 ἐπιγραφὴν· περὶ τούτου θέλομεν ἀναφέρει εἰς μίαν ἄλλην ἐπιγραφὴν πλατύτερον.

Κ. Σ. Π.

[Μάρκον] Μάρκου

Ἀνθύπατον

[καὶ Αὐτοκράτ]ορα ἀρετῆς

[ἔνεκεν κα]ὶ εὐνοίας

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου βάρθρου λίθου Ἰμμηττίου. Εὐρέθη τῇ 20 Φεβρουαρίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὸ μῆκος τοῦ βάρθρου τούτου εἶναι 5 Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ 7 δακτύλων, τὸ πλάτος ἐνὸς ποδός καὶ δέκα δακτύλων, καὶ τὸ πᾶχος δύο ποδῶν· τοῦ βάρθρου τούτου ἐν μέρος, ἐνθα ἦν ἡ ἐπιγραφή, εἶναι τεθλασμένον· ἐπ' αὐτοῦ ἔστατο ὁ ἀνδριὰς τοῦ Μάρκου ὅστις ἔστατο ἐνταῦθα [ἀφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἐξάξωμεν ἀπὸ τὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρέθη τὸ βάρθρον τοῦτο τοῦ Ἀνθυπάτου].

Κ. Σ. Π.

. . . σα κυ[λίχνιον]

Ἐρμ[ῆ]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βωμοῦ λίθου Πεντελησίου. Ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ βωμοῦ τούτου σώζεται ὁπῇ ὠσειδῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας φαίνονται ἑπτὰ μικραὶ στρογγυλαὶ τρύπαι, ἐν αἷς ἐστηρίζετο τὸ ἀνάθημα τὸ πρὸς τὸν Ἑρμῆν. Εἰς τὸν ὠδοῦ κύκλον φαίνονται ἵχνη χαλκοῦ ἐξ οὗ πιθανῶς ἦν τὸ ἀνάθημα τοῦτο. Τὸ βάρθρον τοῦτο εὐρέθη τῇ 22 Ἀπριλίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· καὶ εἶναι ἐκ τῶν τμημάτων ἐκείνων τὰ ὁποῖα πρὶν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Παρθενῶνος, εἰς τινα λάκκον ὡς ἄχρηστα καὶ ὡς τεθλασμένα ἀπὸ τοὺς βαρβάρους [ὅτε ὁ Ξέρξης ἐπυρπόλησε τοὺς ἐν Ἀκροπόλει ναοὺς] ἔριψαν.

Κ. Σ. Π.

Ἡλιόδωρος [ἢ Ἡλιόδωρος] Μελιτε[ὺς ἐποίησεν]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάρου, σχήματος στογγύλου, λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 4. Ἀπριλίου 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου φαίνονται ἔχνη βαφῆς ἐρυθρᾶς· εἰς τὸ βᾶθρον φαίνεται μᾶλλον ΗΜΟ παρὰ ΗΛΙΟ. ΗΜΟΔΩΡΟΣ ὅμως γλύπτης δὲν ἀπαντᾶται εἰς κανὲν μέρος. Ἡλιόδωρος εὐρίσκεται εἰς τὸν κατάλογον τοῦ Ἰουλίου Σιλλίγγου, ὅστις λέγει ὅτι ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ πατρίς τοῦ Ἡλιόδωρου τούτου, εἶναι ἄγνωστος· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ὅμως αὐτῆς [ἂν ἦναι Ἡλιόδωρος τὸ ὁποῖον εἶναι πιθανώτερον καὶ ἔχι· Ἡμόδωρος] ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἡλιόδωρος οὗτος ἦτον Ἀθηναῖος Μελιτεὺς τὸν Δῆμον, τοῦ ὁποίου ἐν ἔργον ἐσώζετο, ἐπὶ τοῦ Πλινίου, εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ Στοᾶν τοῦ Ὀκταβίου, τὸ ἔργον τοῦτο παρίστανε τὴν μονομαχίαν τοῦ Πανὸς καὶ τοῦ Ὀλύμπου (1)

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

377

. αεθισεν Μενέ[δημος φιλ]
οτίμως [ι]ερὸν τε κατασταθεῖ[ς ἐπὶ τὴν τ]
οῦ Εὐρίπου φυλακὴν ὑπὸ Πολεμά[ρχου, καὶ αἰτ]
ήσαντος ἐκείνου [ἀ]πέδωκε χά[ριν τόν τε]
Εὐριπον καὶ [ὅτι δ' ἂν] ἐγένετο [ἀναγκαῖον ὥς τε τὴν χώραν]
αὐτῶν ἐλευθέραν γενέσθαι κ[αθάπερ. προαί]
ρσιν τῶν Βασιλέων Ἀντιγόνου[υ καὶ Δημητρί]
ίου καὶ νῦν ἐπιστρατεύσαντ[ος ἐπ' ὅλεθ]
ρον τῶν Ἀθηναίων Κασσάνδρ[ου τοῦ Βασιλέως καὶ]
[τ]ῆς πόλεως ἐ[πὶ τὴν ἐκστρατείαν]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασι κιονιδῶν, ἐπὶ τεμαχίου λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 10 Μαρτίου 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὸ ἀνωθεν μέρος τῆς πλακῆς εἶναι σῶον, τὰ δὲ ἄλλα τρία μέρη εἶναι ἀκρωτηριασμένα· ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους ἐξάγεται ὅτι ἀναφέρει, περὶ Στρατηγοῦ τινὸς τηρήσαντος τὸν Εὐριπον. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀναγινώσκονται τὰ γράμματα ΜΕΝΕ τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσα εἰς τὸ ΜΕΝΕδημος διότι οὗτος ἦτον εἷς τῶν Στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ σύγχρονος τῶν χρόνων οὓς ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη. Εἰς τὴν ἐβδόμην γραμμὴν ἀναφέρεται ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις τῶν Βασιλέων Ἀντιγόνου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Δημητρίου ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Εὐβοίας. Εἰς τὴν ἐνάτην γραμμὴν τὸ ἄρθρον ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ τὸ ΤΩΝ εἶναι γεγραμμένον, κατὰ παραδρομὴν βέβαια τοῦ ἐγχαράξαντος τὴν ἐπιγραφὴν, μετὰ τὸ ἂντὶ τοῦ Ω. εἰς τὴν γραμμὴν ταύτην ἀναγινώσκεται ὅτι ὁ Κασσάνδρος ἐπιστράτευσεν ἐπ' ὅλεθρον τῶν Ἀθηναίων· εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τοῦ Μενεδήμου, ὅστις κατεστάθη ἐπὶ τὴν τοῦ Εὐρίπου φυλακὴν ἀπὸ τὸν Πολέμαρχον, ὃν, Εὐριπον, ἀπέδωκεν μετὰ ταῦτα· τὸν Εὐριπον τοῦτον οἱ Χαλκιδεῖς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον τῷ 3 ἔτει τῆς 92 Ὀλυμπ. ὀχύρωσαν

(1) Plin. 14. 8. 3. 19.

κατασκευάσαντες πύργους ἐκ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου μέρους, καὶ τὸ στενὸν αὐτοῦ διεΐευσαν ξυλίνῃ γεφύρᾳ (1). Εἰς τὴν 7 γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Δημητρίου οἵτινες ἀφῆρπασαν τὴν Νῆσον τῆς Εὐβοίας ἀπὸ τὸν κατέχοντα αὐτὴν Κάσσανδρον, τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὴν 9 γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης (2). ὅτε οὗτος κατὰ τῶν Ἀθηναίων ὀργισθεὶς, διὰ τὴν πρὸς τὸν Φίλιππον καὶ Δημήτριον φιλίαν τῶν Ἀθηναίων, ἐκστράτευσε κατὰ τῆς πόλεως ταύτης. Ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην κατὰ πάντα συμφώνων μὲ τὰ ἀναφερόμενα παρὰ τοῦ Διοδώρου τοῦ Σεκελιώτου, ἀποδεικνύεται Α. ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐγράφη τὸ ψήφισμα τοῦτο [εἰκάζομεν δὲ νὰ ἔγινεν μετὰ τὴν φυγὴν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τοῦ ἐναρέτου Δημητρίου τοῦ Φαληρέως] καὶ Β'. ἐξάγεται ὅτι ἀποβλέπει τὸν στρατηγὸν Μενέδημον· ὁ Μενέδημος οὗτος πιθανῶς εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἀναφερόμενον ἀπὸ τὸν Ἀρρίανδον στρατηγὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου (3)· οἱ Ἀθηναῖοι προσπαθοῦντες, ἀναξίως τῶν προγόνων τους, νὰ εὐχαριστήσωσιν ὅλαις δυνάμεσιν τὸν ἄσωτον Δημήτριον πρὸς κολακείαν αὐτοῦ ἐψήφισαν νὰ στεφανώσουσι [πιθανῶς χρυσῷ στεφάνῳ] τὸν παραδόντα εἰς τὸν πατέρα του τὰς κλεῖς τῆς Εὐβοίας, ἥτοι τὸν Εὐριππον.

Κ. Σ. Π.

378

. . . λαι Χαι[ρεδήμου;]
[. . . ἐγρ]αμμάτευ
[εν . . . ἐνδεκάτ]
[η καὶ . . . τῆς Πρ]υτανεία
[ς ἐκκλησίᾳ . . . τῶν] Πρόεδρ
[ων ἐπεψήφισεν . . .] ατῆς Φλ
[υεύς] καὶ σ
[υμπρόεδροι] . ερ . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 10 Μαρτίου 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ νότιον τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος, μὴ διατηρηθέντος ὅμως τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος καὶ τῆς ὑποθέσεως περὶ ἧς διελάμβανε τὸ ψήφισμα τοῦτο, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην περὶ αὐτοῦ.

Κ. Σ. Π.

379

[. των ἰ]
ερῶν κα[ὶ τῶν ἐσίων ἀπάντων . . .]
τῆς οἰκ.δογ[ῆς καὶ τῆς ἄλλης συνα]
ἱρυμνείων τῶν δημο[σίων χρημάτων]

(1) Διοδ. Σικελ. Β. 13.

(2) Ὁ αὐτὸς Διοδ. Β. 18.

(3) Ἀρρίαν. περὶ ἀναβασ. Ἀλεξάνδ. Β. Α. κεφ. Γ.

- 5 καὶ τῶν κοινῶν τοῖς Δῆ[μοις οἱ ἐπ]
 ιμεληταί, καὶ ἐπιμελεῖται ὑπὲρ [ῶν]
 ἂν αὐτὸν οἱ δημόται αἰρῶνται ἀεὶ, κ
 αὶ διατελεῖ λέγων καὶ πράττων τὰ β
 ἐλτίστα ὑπὲρ τε τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁ
 10 σίων ἀδωροδοκῆτως, καὶ τὰ λοιπὰ ἱε
 ρὰ ἐπαγγέλλεται ἐξ οἰκοδομήσεων
 καὶ ἀναθήματα ἀναθέσθαι ἐν τοῖς ἱ
 εροῖς, προαναλίσκων τοῖς Δημόται
 ς παρ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τῇ ἐπαρχεῖ ἣν ἐπά
 15 ρχονται οἱ Δημόται ἀπὸ τῆς Ἀρχῆς ἧ
 καστος ἥς ἂν λάχει εἰς τὴν οἰκοδομ
 ἱαν τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἀναθημάτων [ῶ]
 ν ἂν ἀνατιθῶσιν καὶ τὴν ἰδρ[υσιν τῶ]
 ν ἱερῶν ὑπὲρ ὑγιείας αὐτ[ῶν καὶ τῇ]
 [ς τοῦ Δήμου] σωτηρίας . . .]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὗρέθη τῇ 10 Σεπτεμβ. 1839 εἰς τὸ μέρος τοῦ πεδίου τῶν Μεσογείων, ἡ τοῦ τῆς Ἀθηναῶν πεδίου καλουμένου Γυψέλι, ἐντὸς τοῦ φρέατος τοῦ ἐκεῖ κήπου τοῦ ἀγαθοῦ Ἀθηναίου Μιχαῆλ Βουζίκη· εἶναι τῷ ὄντι δυστύχημα διότι δὲν εὗ-
 ρέθη ὅλη ἡ πλάξ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἥτις ἤθελε συντελεῖν πολὺ εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ Δήμου τοῦ κατὰ
 τὸ μέρος τοῦτο, περὶ τοῦ ὁποίου θέλωμεν ἀναφέρει ἄλλο τε μᾶλλον περιστατομένως. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους
 τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τῆς κοινότητος τῶν Μεσογείων Δήμων ὑπὲρ τινος Ἄρχοντος τῶν
 Μεσογείων τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διατηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν, ὅστις ἐτέλει τὰ ἀναφερόμενα, εἰς τὴν ὑπ'
 ἀρ. 369 καὶ ὑπὸ σελ. 307 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος προεκδοθεῖσαν ἐπιγραφὴν, χρὴ τοῦ Πολυεύκτου, ἡ
 τοῦ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Ἄρχοντος καλουμένου Βασιλέως καὶ ὅστις διετέλει λέγων καὶ πράττων τὰ βέλτιστα
 ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων ἀδωροδοκῆτως, καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ ἐπαγγέλλετο ἐξοικοδομήσειν καὶ ἀναθή-
 ματα ἀναθέσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς, προαναλίσκων τοῖς Δημόταις παρ' ἑαυτοῦ ὅχι μόνον κατ' ὅσον χρόνον ἦν οὗτος
 Ἄρχων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς Ἀρχοντείας καὶ ἄλλων Ἀρχόντων. Ἔνεκα τούτου, οἱ συνδημόται αὐτοῦ ἐστεφάνωσαν
 αὐτὸν [πιθανῶς χρυσῷ στεφάνῳ]. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως εἰς τὴν ἐνάτην γραμμὴν ἐπὶ τῇ Ἐπαρχεῖ ἣν ἐπάρχονται
 οἱ Δημόται, ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἄρχων οὗτος ἐκαλεῖτο Ἐπαρχος, καὶ ἐπάρχομαι τὸ εἶμαι ἀρχῶν ἐνιαύσιος. Ἐκ τῶν
 λοιπῶν μερῶν τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν Δήμων τῶν Μεσογείων α κατεστράφησαν ἐπὶ
 τῆς εισβολῆς τοῦ Ξέρξου καὶ Μαρδονίου (1) τινὰ τούτων ἔμενον ἔτι ἀνοικοδόμητα, μέχρι τῶν χρόνων τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ὅτε εἰκάζω ἐκ τῶν γραμμάτων ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη. Ἐκ τοῦ πρώτου μέρους τῆς ἐπιγρα-
 φῆς ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸν Δῆμον ἐκείνον εἰς ὃν τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγράφη ἀνηγέρθησαν τινὰ τῶν καταστρα-
 φέντων ἱερῶν, ὅποια δὲ ἦσαν ταῦτα, δὲν δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν. Ὅσον ἀπεδλέπει δὲ τὸν Δῆμον ἐνθα ἡ ἐπι-
 γραφὴ αὕτη εὗρέθη, θέλωμεν ἀναφέρει ἀλλαχοῦ εἰς τὸ περὶ Δήμων σύγγραμμά μας.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

(1) Ἐλήλυθε ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ἀγγέλλων ἡκεῖν τὸν βίβραρον εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ πᾶσαν αὐτὴν πυρπολεῖσθαι καὶ πάντα τὰ ἐκεῖ
 εἶδέν· Ἡρ. Β. 8. κεφ. 50. ὑπεξεχώρησε ὁ Μαρδόνιος, ἐμπρήσας τε τὰς Ἀθήνας, καὶ εἴ κού τι ἐρὸν ἦν τῶν τειχέων ἢ τῶν εἰ-
 κημάτων ἢ τῶν ἱερῶν, πάντα κατακαλὼν καὶ συγχώσας. Ὁ αὐτὸς Β. 9. κεφ. 13.

Ἀθηνόδοτος
Ἰατροκλέος[υς]
Φασηλίτο[υ]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου. Εὗρέθη τῇ 10 Μαρτ. 1840 εἰς τὰς ἐν Πειραιεὶ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τῆς τελευταίας γραμμῆς Φασηλίτης γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Ἀθηνόδοτος οὗτος δὲν ἦτον Ἀθηναῖος, ἀλλὰ ἐκ τῆς Φασηλίδος πόλεως τῆς Παμφιλίας, ἥτις κατὰ τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον, πρότερον Πιτυοῦσα ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Φάρσαλος· ὁ Ἀθηνόδοτος οὗτος ἦλθε καὶ ἐκατοίκησεν εἰς τὴν ὁμόνυμον αὐτοῦ πόλιν τὰς Ἀθήνας, ὡς ἔκκευε καὶ ὁ συμπολίτης αὐτοῦ Θεοδέκτης ὁ τοῦ Ἀριστάνδρου, ὃς ἐποίησε τραγωδίας, ῥητορικὰς τέχνας, καὶ λόγους ῥητορικοῦς, καὶ ἐν Ἀθήναις ἀπέθανεν· ἦτο δὲ διαφέρων τῷ κάλλει (1). Ἡ ἐπιτάφιος αὕτη ἐπιγραφή τοῦ Ἀθηνόδοτου, καὶ τοι ξένου ὄντος, εἶναι γεγραμμένη τρόπῳ Ἀττικῷ ὅθεν δύο γενικαὶ ΙΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣ καὶ ΦΑΣΗΛΙΤΟΥ εἶναι γραμμέναι μόνον μὲ τὸ Ο ἀντὶ τοῦ ΟΥ.

Κ. Σ. Π.

Ὁ Δῆμος
Τεβέριον Κλαύδιον
Τεβερίου υἱόν
Νέρωνα

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Ἰμμηττίου. Εὗρέθη τῇ 20 Ἀπριλίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· πλησίον τοῦ ἐν Ἀκροπόλει Ναοῦ τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Καίσαρος· τὸ μῆκος τῆς στήλης ταύτης εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 10 1/2 ἢ δὲ περιφέρεια αὐτῆς εἷς ποδῶν. Ἡ στήλη αὕτη δὲν ἀποτελοῦσεν μέρος καμμιᾶς οἰκοδομῆς ἐν Ἀκροπόλει ἀφιερωμένης τῷ Νέρωνι, διότι Ἄ. ἀν ἐχρησίμευσεν ὡς κίων οἰκοδομήματος τινὸς τότε δὲν ἤθελε φέρη τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἤθελεν εἶναι αὕτη ἐπιγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου τῆς οἰκοδομῆς. Β'. Ἀφ' ὅσον αἱ ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ἐπροχώρησαν μέχρι τοῦ δε δὲν ἀπαντήσαμεν κανένα κινονόκρανον, σηλοβάτην, ἢ τι ἄλλο ἀρχιτεκτονικὸν μέρος, τὸ ὁποῖον νὰ ἀποτελῇ κοινόν τι μὲ τὴν σῆλὴν ταύτην, εἰκάζομεν δὲ ὅτι ἐπὶ τῆς στήλης αὐτῆς ἴσατο, ἴσως ἐκ μετάλλου, ἡ πρωτομὴ ἐκείνου ὅστις ἐγύμνωσε τὴν Ἀκρόπολιν, τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα αὐτῶν κοσμήματα. Παρατηρητέον τὸ ὄνομα Τεβέριον μὲ Ε εὑρηται εἰς τὸν Πολύβ. παρὰ δὲ τῷ Λουκιανῷ, Στράβωνι, καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογ. γράφεται διὰ τῆς Η. Παρ' ἄλλοις δὲ διὰ τοῦ Ι ΤΙΒΕΡΙΟΣ.

Κ. Σ. Π.

[Ἐπὶ τοῦ δεῖνος] Ἄρχοντ[ος]
[Καλλι]εργήσ[ας] τὰ
[γενομισμένα κροτο . . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τῆς βάσεως ἐνὸς τύπου, λίθου Πεντελησίου, ὅστις εὗρέθη τῇ 20 Μαΐου εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον μέρος τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παρ-

(1) Στέφ. Βυζάντ. εἰς Φασηλίδος.

ῥησιάζεται ἡ Ἀθηνᾶ ἐνδεδυμένη χειτόνι ποδήρει, φέρουσα περικεφαλαίαν, καὶ ἐπ' αὐτῆς λόφον, εἰς δὲ τὸ στῆθος αὐτῆς τὸ Γοργόνειον· κρατεῖ δὲ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς αὐτῆς τὴν νίκην βρέφος, ἥτις ἀνυψεῖ τὰς πτέριγας τῆς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρὸς βαρύνει τὴν ἀσπίδα αὐτῆς, ἥτις ἐπακουμβῇ πλησίον τοῦ ἀριστεροῦ αὐτῆς ποδός· μετὰ τὴν Ἀθηνᾶν παριστάνεται ὁ οἰκουρὸς ὄφης ὅστις ἀνυψοῦται κάτωθεν τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ βλέπει πρὸς τὸν ἀντικρὺ τῆς Ἀθηνᾶς ἰστάμενον ἄνδρα· ὁ ἀνὴρ οὗτος νομίζω παριστάνει τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὅστις φέρει τὸν χιτῶνα αὐτοῦ δι' οὗ καλύπτεται ἡ πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἀριστερὰ χεὶρ αὐτοῦ, τὴν ὅποιαν φέρει κρεμαμένην πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἐπὶ τοῦ χειτῶνος του, τὴν δὲ δεξιὰν αὐτοῦ ἐπακουμβῇ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ὀσφύος αὐτοῦ· τὸ στῆθος τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ ὁ δεξιὸς βραχίονας εἶναι γυμνοί, τὰ δὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος εἶναι κεκαλυμμένα· ὁ ὄφης φαίνεται ἀνυψούμενος ἔκτινος βάσεως· ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Πολιάδι προσφερθεὶς ἀπὸ τινος τῶν Ἀθηναίων· τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς τὸ νῦν φέρει δηλαδὴ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς τὴν νίκην καὶ ἐπὶ τοῦ στῆθους τὸ γοργόνειον φαίνεται καὶ ἐπὶ τινων Ἀθηναϊκῶν νομισμάτων, καὶ ἀπὸ τῆς μαρτυρίας τοῦτε Ἐπικτήτου (1) καὶ Παισανίου (2) ἐξάγεται.

Κ. Σ. Π.

383

Ἰπὸ τὸν ἀριθ. 383 παριστάνεται ἄγαλμα τοῦ Πανός· τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶναι Πεντελησίου λίθου. Εὐρέθη τῇ 20 Ἀπριλίου 1840 εἰς τὸν Πειραιᾶ, πλησίον τοῦ μέρους ἐνθα ἦν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον ὁ Κόνων ὠκοδόμησε νικήσας ἐν Κνίδῳ τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων (1), εἰς τὰ εἰρείπια μιᾶς παλαιᾶς ἐκκλησίης, πλησίον εἰς τὸ οἰκόπεδον τοῦ φιλοπάτριδος Κυρίου Χ. Ζαχαριάδου· τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐπακουμβῇ εἰς στήλην τετράγωνον ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς μία τῶν ὑποστηρίζοντων στηλῶν τὸν βωμὸν τῆς Ἀφροδίτης. Τὴν δεξιὰν χεῖρα ὁ Πᾶν φέρει κεκαλυμμένην ὑπὸ τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, δι' ἧς φέρει τι κεκρυμμένον· εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα φέρει σύριγγα Πένταυλον, ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ εἶναι δύο κέρατα ταύρου, τὰ δὲ ὦτα αὐτοῦ ἀνυψοῦντο ὡς τὰ τοῦ τράγου καὶ τῶν Σατύρων, τὸ γένειον αὐτοῦ εἶναι δακτύλῳ καὶ πρόμηκες· τὰ χεῖλη αὐτοῦ καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ βεβαμμένοι κόκκινῳ, κάτωθεν δὲ τῶν γωνάτων εἶναι λάσιος· ὁ δὲ δεξιὸς ποὺς προηγείται τοῦ ἀριστεροῦ ὡς ἂν ἤθελε πορευθῇ· αἱ κνήμαι ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν δὲ εἶναι εὐθεῖς, κατὰ μίμησιν τοῦ τράγου· ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς στήλης εἶναι τετράγωνος τρύπα εἰς ἣν ἐστηρίζετο ὁ βωμός. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι τριῶν Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ ἑννέα δακτύλων μετὰ τῆς βάσεως· τὸ πᾶχος τῆς στήλης 4 δακτ. καὶ τὸ πλάτος πέντε δακτ. Τὸ ὕψος τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πανός εἶναι τριῶν ποδῶν, ἡ δὲ περιφέρεια αὐτοῦ μετρούμενη κατὰ τὸ στῆθος εἶναι δύο ποδῶν καὶ τεσσάρων δακτύλων. Ἀγάλματα τοῦ Πανός ἔχομεν καὶ ἄλλαχού ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὡς εἰς τὴν Τεγέαν, τὸ ὁποῖον ἐτύπωσεν εἰς τὸ Πολύτιμον σύγγραμά της ἡ Γαλλικὴ ἐπιστομονικὴ ἐπιτροπὴ, ἀποσταλεῖσα κατὰ τὸ 1829 εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγείου· καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὑπάρχει ἐν ἑτερον ἄγαλμα, καὶ εἰς τύπος, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰς ἕτερος εἰς ἣν παριστάνεται ὁ Πᾶν καθήμενος ἐντὸς τῆς ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν σπύλιγγος, ἔμπρὸς αὐτοῦ ἵσταται ὁ Κέκρωψ φέρων εἰς τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ κἀνηστρον τὴν δὲ δεξιὰν βαρύνει ἀνυψομένην καὶ φέρουσαν ταινίαν. [ὄρα ἀριθ. 389.] Εἰς ἕτερος τύπος εὐρέθη κατὰ τοὺς 1820 πλησίον τοῦ σπυλαίου τοῦ Πανός, παριστάνει δὲ οὗτος Σάτυρον φέροντα προμήκη πλόκαμον τὸν ὁποῖον κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ· ὁ τύπος οὗτος ἦτον εἰς ἕνα τῶν ναύσκων τῶν εἰς τὴν ῥηθεῖσαν σπύλιγγα τοῦ Πανός, εὐρίσκεται δὲ τῶρα εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς Ἀθηναίου. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Πανός τὸ εὐρεθὲν εἰς Πειραιᾶ εἶναι μετρίως τέχνης· εἶναι δὲ περίεργον τὸ ἄγαλμα τοῦτο διὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ καὶ διὰ τὰ βεβαμμένα του μέρη.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

(1) Ἡ Ἀθηνᾶ ἡ Φειδίεα ἐκτείνασα τὴν χεῖρα εἰς τὴν Νίκην ἐπ' αὐτῆς δεξιά μὲν. Ἀρρ. Ἐπικ. Διατριβ. κεφ. 8 Β. 2.

(2) Καὶ αἱ κατὰ τὸ στέφανον ἡ κεφαλὴ Μεδούσης Παν. Ἄγχι.

Κηφισόδοτος Τίμαρχος
Ἐρεσίδαι τὸν θεῖον
Θεοξενίδην ἀνέθηκαν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ βάρου λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 10 ἰουνίου 1836 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Τὸ πλάτος τοῦ βάρου τούτου εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν ἑννέα, τὸ ὕψος 2 καὶ δακτ. 9. καὶ τὸ πάχος ὡσαύτως. Ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἔστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοξενίδου τὸ ὑποῖον οἱ ἐξ ἀδελφοῦ ἢ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Κηφισόδοτος, καὶ ὁ Τίμαρχος ἀνέθεσαν τῇ Ἀθηνᾷ, πλησίον εἰς τὸν ναὸν τῆς ὁποίας, ἔστατο τὸ ἀνάθημα τοῦτο. Πότε δὲ ἔζουν οἱ ἀδελφοὶ οἱ ἀναθέτοντες, καὶ τίς ὁ θεῖος αὐτῶν Θεοξενίδης; λέγομεν περὶ τοῦ πρώτου, καθ' ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι ἔζουν μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον, περὶ δὲ τοῦ δευτέρου ζήματος; τίνες ἦσαν, θέλομεν ἀναφέρει ἀλλαχοῦ.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

[Ἐπὶ τῆς Λεοντίδος]
[Πρυ]τα[ν]εία[ς] ἢ ὁ δεῖνα
[Παια]νιεύς ἐγραμμάτε[υσεν]
[ἐν]άτει ὑστέρᾳ κατὰ
[. . . μετ]εικάδας τετάρτει [καὶ εἰκοσῇ]
[τῆς Πρυ]τανείας, ἐκκλησίᾳ
[τῶν Π]ροέδρων ἐπεψήφισεν
Ἀλιμού[σ]ιο[ς] καὶ [συμπρό]
[εδροι ἔδοξεν] τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δῇ
[μω . . .] ρίνου Ἰφιστιάδης εἶπεν
[ἐπειδὴ . . .] ης καὶ Ἐρί[σ]τακ[ο]ς; Ἦν . . .
. οἱ ἀκόλουθον πράττων
[καὶ λέγων] ἐπὶ τῇ ἑαυτὸν αἰρέσει εὐνου[ς]
[ἐστὶ] τε τῷ Δῇμω καὶ ἰδίᾳ
[ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐντυγ]χανόντων εὐχρῇ
[ζους ἑαυτοὺς καὶ φιλαγάθους πα]ρασκευάζωσιν ὑπὲρ
τῶν λυσιτελῶν εὐρεται αὐτοῖς ὑπὸ
. νόμενοι δὲ καὶ εἰς τ[ὸν]
[Δῆμον] νῆσαι τῶν κχιτὰ
τὸν Νόμον
[τῇ] παρεπιδημίᾳ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 2 ἰανουαρίου 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὰ τρία μέρη τῆς πλακὸς ἦσαν δισφραρμένα, τὸ δὲ δεξιὸν διετηρήθη μόνον. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ὅπερ τις, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δεν σώζεται, ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Ἰφιστιάδων εἶπεν. τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης φαίνονται ἀμυδρῶς πως καὶ ἀτυμμέτρως ἐγχαράγμένα ἐπὶ τῆς πλακὸς. Τὸ Ε. εἶναι εἰς τὰ πλεῖστα μέρη ὡς τὸ Ε. καὶ τὸ Α. ὡς τὸ Α. εἰς τὴν ἑκτὴν γραμμὴν ἀπαντᾷται ὁ Δῆμος ΑΛΙΜΟΥΣ γεγραμμένος μετὰ δύο ΑΛ. ΑΛΛΙΜΟΥΣΙΟΣ, αἱ δὲ δοτικαὶ τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων εἶναι γεγραμμέναι διὰ τοῦ ΕΙ. ἀντὶ τοῦ ΗΙ, ὡς εἰς τὴν 4 γραμμὴν ΤΕΤΑΡΤΕΙ ἀντὶ

ΤΕΤΑΡΤΗ καὶ ΤΕΙ ΒΟΥΛΕΙ ἀντὶ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ. εἰς δὲ τὴν 9 γραμμὴν παρατηρήσον τὴν γραφὴν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Δήμου ΙΦΙΣΤΙΑΔΑΙ. Εἰς τοὺς διασωθέντας παλαιούς συγγραφεῖς τὸ ὄνομα τοῦ Δήμου Ἡφαισία εἶναι γεγραμμένον διὰ τοῦ Η. καὶ ὄχι διὰ τοῦ Ι. ὡς εἰς τὴν ἐπιγραφὴν μας αὐτὴν· τὸ τρίτον γράμμα εἶναι εἰς μὲν τοὺς συγγραφεῖς ΑΙ εἰς δὲ τὴν ἐπιγραφὴν μας Ι. Εἶναι ἄλλος Δῆμος οὗτος ΙΦΙΣΤΙΑ; ἢ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ΗΦΑΙΣΤΙΑ. ἂν εἶναι ἄλλος, τότε εὐρίσκομεν πρώτην φοράν αὐτὸν ἐνταῦθα, μὴ ἀπαντηθέντα ἄλλοτε, εἰς τε τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς καὶ τὰς ἐπιγραφάς· ἂν εἶναι ὁ αὐτός, τότε ἐξάγεται ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς καθ' οὓς ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη, (καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων) ἡ προφορὰ τοῦ Η. καὶ Ι. ἦσαν ταυτόφωνα. Ἐκαλεῖτο δὲ ὁ Δῆμος Ἡφαιστία καὶ Ἡφιστία ἢ Ἰφιστία. Εἰς τὴν 10 γραμμὴν ἀναγινώσκομεν κύριον ὄνομα ΑΡΙΣΤΑΚΟΣ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὀνόματος· τούτου, τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν εἶναι Ἀθηναῖον ὄνομα.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

386

- Ἐπὶ Ἀχαιοῦ Ἄρχοντος ἐπὶ τῆς [. . . . Πρυ]
 τανείας ἢ Ἡρακλέων Αν[. . . . ἐγραμμάτευ]
 εν Ἀνθεστηριῶνος δευτέρα [ἱσταμένου Ἐλα]
 4 φηβολιῶνος τετράδι μετεικάδα[ς τῆς Πρυτανεί]
 5 ας ἐκκλησία ἐν Πειραιεῖ τῶν Προ[έδρων . . ὁ δεῖνα]
 6 Πτελεάσιος καὶ [οἱ] συμπρόεδροι ἐπεψήριζον [ἐπειδὴ]
 Διοχάρης Ἀρτεμιδώρου Βε[ρενικίδης]
 Μένανδρος Περγαμηνὸς τ[άς]
 παρὰ τῷ Βασιλεῖ Εὐμενεῖ δ[ωρεάς]
 [ὅς διὰ καλοκαγ]αθίαν εὐ.ους ὑπάρχει
 [τοῖς εὐ]νομένοις τῶν πολ[ιτῶν]
 [κατὰ τὴν ἐκστρα]τείαν ἢ κατ[ὰ]
 [δ.ὰ τὸ φι]λότιμον πα[ρα]ινῶν καὶ λέγων ὅ,τι]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίου πλακοῦ λίθου Ἰμμητίου. Εὐρέθη τῇ 21 Νοεμβ. 1839 εἰς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου· εἰς τὴν τετάρτην πέμπτην καὶ ἕκτην γραμμὴν φαίνεται εἰς τὴν πλάκα ὅτι ἐξηλείφθησαν αἱ ἀρχαιότεραι λέξεις καὶ ἐγράφησαν αἱ παρῶσαι, ὡς εἰς τὴν πλάκα φαίνεται καλλις τὸ ἐξεσμένον μέρος. Ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα ἐπὶ τῆς Ἀρχῆς τοῦ Ἀρχοντος Ἀχαιοῦ· τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχοντος τούτου δὲν ἀπαντᾷται εἰς τοὺς καταλόγους τῶν Ἀρχόντων τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐνάτης γραμμῆς τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἀρχων οὗτος ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Εὐμενοῦς. Ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ ἐκκλησίαν ἐψηφίσαντο νὰ τιμῇται Διοχάρην τινὰ Ἀρτεμιδώρου Βερενικίδην καὶ Μένανδρον τὸν Περγαμηνόν, ὡς ἰσχύοντας ἴσως παρὰ τῷ Βασιλεῖ Εὐμενεῖ· ὅστις ἔδειξεν ἀγάπην καὶ φιλίαν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οὔτινες κολοσσαῖον ἀνδριάντα αὐτοῦ ἀνέστησαν, τὸν ὅποιον θύελλα ἐμπεσεῦσα ἀνέτρεψεν. (1)

Κ. Σ. Π.

(1) Ἡ δὲ θύελλα καὶ τοὺς Εὐμενεὺς καὶ Ἀττάλου κολοσσούς ἐπιγεγραμμένους Ἀντωνίνου; Ἀθῆναις ἐμπεσεῦσα, μόνους ἐκ πολλῶν ἀνέτρεψεν. Πλουτάρ. Β. Ἀντων. κεφ. 60.

Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βο[υλή]
καὶ ἡ Βουλὴ τῶν χ[ιλίων]
[καὶ] ὁ Δῆμος Ἀσὺλον Ζω
[ίλου] Στεριέα Ιατρὸν
[ιε]ρεύσαντα Ἀσκληπ
[ῶ]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τεμαχίον βάθρου λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 21 Νοεμβρ. 1830 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τοῦ βάθρου τούτου ἐξάγεται ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσύλου Στεριέως τὸν Ἀῆμον, ὅστις ἐμύχτευσεν τῷ Ἀσκληπιῷ, [πιθανῶς ἐν τῷ Ναῷ ἐκείνῳ τοῦ θεοῦ τούτου ὅτις ἦν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἀκροπόλεως.] Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐξεδόθη τὸ πρῶτον παρ' ἐμοῦ εἰς τὸ σύγγραμμά μου ἐπιγραφόμενον αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι ὑπὸ τὴν σελίδα 259. Ἐκρίνα ἀναγκαῖον νὰ τὴν ἐκδώσω καὶ αὖθις ἐνταῦθα, διότι εἰκάζω, καὶ ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα εὐρέθη ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, καὶ ἐξ ἄλλων δύο βάθρων ἐφ' ὧν ἴστατο τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ὑγείας καὶ τῆς Ἰγείας αὐτῆς μόνης, [ὅρα τὴν ἐπιγραφὴν 217 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος σελ. 212.] ὅτι πλησίον τῶν ἀγαλμάτων καὶ τῶν βωμῶν τῆς ὑγείας ἴστατο καὶ ἐν ἄγαλμα καὶ βωμὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, πλησίον δὲ τοῦ ἀγάλματος τοῦ θεοῦ τούτου ἴστατο ὁ ἀνδριάς τοῦ Ἀσύλου τοῦ ἱερατεύσαντος αὐτοῦ. Κ. Σ. Π.

Ἐδοξεν τοῖς [Μεσογείοις]
τῶν κοινῶν [ιερῶν καὶ ὁσίων . . . ἀναγράφ.]
ψαῖ δὲ τὸ δο

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη μεγάλαις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου Ἰμνητίου. Εὐρέθη τῇ 14 Ἀπριλ. 1840 πλησίον τοῦ μέρους ἐνθα εὐρέθη ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 369 ἐπιγραφὴ, ἥτοι εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ πάλαι ὁ Δῆμος BATH, τὸ ὁποῖον καλεῖται τώρα Βάθεια. Ἐπὶ τοῦ Βάθρου τούτου ἦτον ἐτέρα ἐπιγραφὴ ἀρχαιότερα καὶ μὲ μικρότερα γράμματα γεγραμμένη, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐξαλείψαντες ἐπέγραψαν τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν· τὰ ῥηθέντα ἀρχαιότερα καὶ μικρότερα γράμματα φαίνονται εἰσέτι ἀμυδρῶς πῶς ἐπὶ τοῦ τμήματος τούτου, ἀλλὰ διὰ τε τὴν σμικρότητά των καὶ διότι εἴτε ἀπὸ τὸν χρόνον εἴτε καὶ ἐπίτηδες ἐξαλήφθησαν, εἶναι δυσανάγνωστα, διακρίνονται ἐντοσιούτῳ ἀκόμη τινὰ τῶν γρχυμάτων. Ἐπὶ τοῦ τμήματος τούτου φαίνεται κάλλιστα ἡ πατοῦσα τοῦ ἀγάλματος ὅπερ ἴστατο ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου. Ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τῶν Κοινῶν τῶν Μεσογείων, αἱ ὁλίγαι ὅμως λέξεις αἵτινες διετηρήθησαν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην δὲν παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς ὕλην νὰ εἰκάσωμεν ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ἦτον εἶδος μικροῦ ψηφίσματος, ὑπὲρ τινος ἐπιμεληθέντος τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τῶν Μεσογείων, τοῦ ὁποίου τὸν ἀνδριάντα ἀνέστησαν οἱ Μεσογείεις. Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 389 παριστάνεται τύπος ἐπὶ Πεντελησίου λίθου ἀναγεγλυμμένος, ὅστις εὐρέθη τῷ 1829 ὑπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ Πηνός· τὸ σχῆμα τοῦ τύπου εἶναι ὡς νὰ παριστάνῃ τὴν ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν σπήλιγγα

τοῦ Πανός ἐντὸς δὲ αὐτῆς παριστάνεται εἰς τὸν τύπον τοῦτον ὁ Πᾶν καθήμενος ἐπὶ τινος βράχου ἐντὸς τοῦ σπηλαίου καὶ πιίζων τὴν σύριγγα· ἐμπρὸς αὐτοῦ ἵσταται τις ἐνδεδυμένος χιτῶνι μέχρι τῶν γωνάτων αὐτοῦ, φέρει εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κἀνυστρον, τὴν δὲ δεξιὰν κρατεῖ ἀνυψουμένην, καὶ διὰ τῶν δύο μεγαλιτέρων δακτύλων αὐτοῦ ἔφερει τενίαν. Ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἀρχαϊκῶς παριστανομένου εἰκάζω ὅτι εἶναι ὁ Κέκροψ. Πλησίον τοῦ Κέκροπος ἦτο καὶ ἕτερος τύπος ὅστις πιθανῶς παρίστανεν τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων, ὅστις δίδει εἰς τὸν Κέκροπα τὸ κἀνυστρον, περὶ οὗ ἀναφέραμεν ἀνωτέρω.

Τὸ ὕψος τοῦ τύπου τούτου εἶναι ἐνὸς Ἀγγλικοῦ ποδός, τὸ πλάτος ὅσον σώζεται 9 1/2 δακτύλων, καὶ τὸ πᾶχος 4 1/2 δακτύλων. Ἐκ τῆς παραστάσεως τοῦ τύπου τούτου ὅστις καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη θεωρούμενος δεικνύει ὅτι εἶναι ἀπεικόνισμα τοῦ σπηλαίου τοῦ Πανός, ἐξάγεται ἐκ τούτου ὅτι ὁ Πᾶν οὗτος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ δυτικοῦ ἄκρου τοῦ σπηλαίου τούτου. Παρατηρῶν τις τὸ σπήλαιον τοῦ Πανός, τὸ ὑπὸ τὸ βόρειον τῆς Ἀκροπόλεως, βλέπει τῷ ὄντι, κατὰ τὸ δυτικὸν χεῖλος τοῦ σπηλαίου τούτου, ὅτι ἐξέρχεται ἐν μέρει τοῦ βράχου, τὸ ὅποιον εἶναι ὑψηλότερον τοῦ λοιποῦ ἐπιπέδου τοῦ σπηλαίου· εἰς τὸ ἀνωφερὲς μέρος τούτου τοῦ βράχου εἶναι ἐσκαλισμένη ἐπ' αὐτοῦ μία ἀναβάθρα πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἄκρου τούτου φκίνεται ἡ θέσις εἰς ἣν παριστάνεται καθήμενον τὸ ἄγαλμα τοῦ Πανός καὶ παίζων τὴν σύριγγά του.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

390

[ἀμφιλ]αμφέ[ς π]τύον ε
 . . . νδειμνος κώμ[υθος]
 [. . . . κρα]τῆρ χαλκοῦς τριηριτι[κός]
 μοτῆρ κατεαγῶσι δὲ αὐτο[ῖς]
 [χα]λκοῦν κατεαγῶς λυχνεύ[ς]
 [κρεμασά ἐπὶ τῶν ξυλίν]ων ΙΙΙ τριακοντέρου
 . . . νίκου στόμα ὦτα ἔχον χαλ[κᾶ]
 . . . ας κατεαγῶς λεβήτια κατ[εαγότα]
 . . . δύο πρὸς τῷ Νεωκορίῳ
 [ἀνάθημ]α τῇ Ἀφροδίτῃ χαλκῇ τρά[πεζα] 10
 [ὑπ]οζώματα=ΙΙ= σχοινία, ἀγκύρας
 ΔΔΠΙΙΙ= σὺν τοῖς μικροῖς τούτω[ν]
 . . . [ἀγκοί]ναι=ΠΙ= ἱμάντες=ΙΙ= ὑπέρα[ι]
 . . . νος σωρ . κοντοζευμάτων
 . . . ε . . . δρομ . . . πρὸς . . . 15
 . . . διὰ ἐκ τῶν . . . α . . . ι . . .
 . . . [χα]λκᾶς αἰ . . .
 . . . μαχαίρας . . .
 . . . ωι= διφ[θέροι]
 . . . ΙΙ= Βυ . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος λίθου Πελοποννησίου Εὐρέθῃ τῇ 21

Ἰουνίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς· τὰ γράμματα εἶναι μικρὰ καὶ ὄχι ἀκριδῶς κιονιδῶν ἐγχαραγμένα· ὡς ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι καταγραφή ναυτικῶν σκευῶν διατηρουμένων εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Περί τῆς διπλῆς ταύτης καταγραφῆς διατηρουμένης τῆς μὲν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀπάργου Ἀφροδίτης ἐν Πειραιεῖ, τῆς δὲ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀναφέρει ἡ καταγραφή τῶν σκευῶν τούτων, ἧτις ἠκούσαμεν ὅτι ἐτυπώθη ἀπὸ τὸν Κ. Βοίγκιον, ἡμεῖς ὅμως δὲν ἴδομεν εἰσέτι τὴν ἐκδοσιν ταύτην, μόνον ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνεκαλύφθησαν αἱ ἐπιγραφαί, εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουσι τὰ πρωτότυπα, καὶ ἡμεῖς· πρῶτοι εἴχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναζώμεν τὰ εὐρεθέντα τμήματα τὰ ἀπαρτίζοντα τὰς πλάκας τῶν ἐπιγραφῶν τούτων· λέγομεν τμήματα, διότι οἱ ἐργάται μὴ βλέποντες τὰς ἐπιγραφὰς διότι ἦσαν ἀπίστωμα, καὶ σύροντες τὰς πλάκας ταύτας, εὐθράστους οὔσας, [ὡς σκαλισθεῖσας εἰς τὴν μέσσην ἀπὸ ἀμαθεῖς, ἵνα χρησιμεύσωσι δι' ὑδραγωγίον,] ἐτρίφθησαν εἰς κομμάτια. Ἰδοὺ μέρη τινὰ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων. ΚΑΙ ΕΝ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΥΠΟΒΗΜΑΤΑ. καὶ ΕΝ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΚΑΤΑΒΗΜΑΤΑ καὶ ΕΝ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΠΑΡΑΥΜΑΤΑ καὶ ΕΝ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΤΟΠΕΑ. Ταῦτα μαρτυροῦσιν ὅτι ἐφυλάττοντο καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ναυτικὰ σκεύη, ὡς ἐφυλάττοντο καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὡς ἀναφέραμεν.

Εἰς τὴν 9 γραμμὴν ὑπάρχει ἡ λέξις ΝΕΩΚΟΡΙΟΝ. ἐρευνήσαντες ἐπὶ τῆς πλακῆς καὶ αὐθις, μήπως ἀναγνώσαμεν ἐσφαλμένως, ἀντὶ τοῦ ΝΕΩΡΙΟΝ, νεωκόριον, ἴδομεν ὅτι ἀναγινώσκεται καθαρὰ ΠΡΟΣ Τῷ ΝΕΩΚΟΡΙΩ. Τὸ ἐν Ἀκροπόλει νεωκόριον τοῦτο εἶναι ἴσως τὸ ἀναφερόμενον ἀπὸ τὸν Πausanίαν; ἔθθα κατῴκουν αἱ δύο παρθέναι οὐ πόρρω τοῦ Ναοῦ τῆς Πολιάδος (1). εἰς τὴν 10 γραμμὴν τὸ Φ. εἶναι γεγραμμένον ἀρχαϊκῶς οὕτω + ὡς εἰς τὰς προεκδοθεῖσας ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθ. 269: 379: Παρατηρητέον καὶ τὸ εἰς τὴν 14 γραμμὴν ΚΟΝ ΤΟΖΕΥ ΜΑΤΩΝ, λέξις μὴ ἀπαντουμένη εἰς τὰ λεξικά μας.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

394

Μ[άρχον] Οὐλπ[ιον] Πούπη[ν]
Μάξιμον τὸν Κρ[ά]
τιστον τὸν υἱὸν
τοῦ λαμπροτάτου
Ἰπατικοῦ Μ[άρχου] Οὐλπ[ίου]
Εὐβιότου, συνάρ
ξαντα τῷ πατρὶ
ἐν θεσμοθέταις,
ἀνατροπῆς τῆς
αὐτῆς καταξιώθεις,
καὶ εἰς ἀξίαν ὑπὸ
τοῦ πατρὸς προα
χθεὶς τὸν ἴδιον εὐ
εργέτην Οὐλπίος
Ἐπιδηφόρος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου Πεντελῆσιου. Εὐρέθη τῇ 18 Ἰουλίου 1840 εἰς τὰ ἐρείπια τῶν οἰκιῶν τῶν Κ. Ἀναργύρου Πετράκη Ἀθηναίου, καὶ τοῦ Παναγιώτου Σωφί-
ανοπούλου· τὸ ὕψος τοῦ βάθρου τούτου εἶναι ποδῶν Ἀγγλ. 4, τὸ πλάτος 1: 1|2, καὶ τὸ πάχος ἐνδὸς καὶ 8 δακτ.
Τὸ μνησθὲν μέρος ὅπου εὐρέθη τὸ βάθρον τοῦτο εἶναι πλησίον τῆς νοτίου πλευρᾶς τοῦ τετραγώνου τοῦ Ἀδρια-
νοῦ· εἰς τὴν πλευρὰν αὐτὴν [ἧτις πλησιάζει εἰς τὴν πύλιν τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἀγορᾶς, τὴν ἀφιερωμένην εἰς τὴν Ἀ-

(1) Παρθέναι δύο τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος εἰκοῦσιν οὐ πόρρω, καλοῦσι δὲ Ἀθηναῖοι σφᾶς ἀρρηφόρους. Paus., ἅττ. κη. 27.

θηνᾶν τὴν Ἀρχιγέτιδα (1)] ἦσαν διάφορα βάρη ἀγαλμάτων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν, διότι ἐκεῖ πλησίον εὑρέθη καὶ ἓν ἕτερον βῆθρον φέρον τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν ΜΥΡΩΝ ΠΑΤΡΕΥC, καὶ ἓν τρίτον τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐξηλειμμένη ἀπὸ τὸν χρόνον, ἀναγινώσκεται δὲ μόνον τὸ ὄνομα ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ, ὅρα πρὸς τούτοις καὶ τὰς ἐκδοθεῖσας εἰς τὸ σύγγραμμα αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι τὰς ὁποίας ἐσυναξα περὶ τοῦ μέρους τούτου καὶ ἐτύπωσα ὑπὸ σελίδα 117—131.

Τὸ ὄνομα ΠΟΥΠΗΣ δὲν ἀπαντᾷται ἀλλαχοῦ· οὗτος ἦν κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν υἱὸς τοῦ λαμπροτάτου Ὑπατικοῦ Μάρκου Οὐλπίου τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιγραφὴ ἐπικαλεῖ Εὐδίστον. Οὗτος συνῆρξε τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὴν τῶν Θεσμοθετῶν ἀρχὴν, ἀξιώθεις τὴν αὐτὴν ἀνατροφὴν τῷ πατρὶ αὐτοῦ· τοῦτον τὸν Μάρκον Οὐλπίον Πούπην ἀνέστη-
σεν ὁ εὐεργετηθεὶς πρὸ αὐτοῦ Οὐλπίος Ἐλπίδηφόρος ἐπικαλούμενος.

Κ. Σ. Π.

392

. ο εντω . . .
. [Κρ]υέω[ς]
. Βερενικαίου
. [Ἐρμ]αίου
.
.
. [Κρυ]έως

Ἀκαμαντίδος

[Ἀπολλ]ωνία Βουθήρου Εἰτειαίου
. ωτέρα Νικομάχου Χολαργέως
[Ἀ]πολλωνία Χαρίωνος Ἑρμείου
Εὐτέρπη Δημητρίου Εἰτειαίου
Διοδώρα Ἀσκλάπου Σφηττίου
Δημοστράτη Παμφίλου Κεφα[λήθεν]
Καλλισταρέτη Θράσωνας Χολαργέω[ς]
Κλεὼ Σωκράτους ἐκ Κεραμέων
Θεαρὶς Ἐταιρίωνος Κικυνέω[ς]
Κλεὼ Νικίου Θεορικίου
Πειθὼ Ἑρμενος Σφηττίου.

Οἶνεῖδος

Δαμεῖον Ἄγωνος Φυλασίου
Ἀχεστὶον Ξενοκλέους Ἀχαρνέως
Θεογενὶς Θεογένου Πτελεασίου.
Κτησίκλεια Ἀπολλωνίου Ἀχαρνέω[ς]

Πανδιονίδος

Ἀρισ[τῶ] Ἰσα[ιέως]
Μεγί[ςη Ζ]ήνωνος]
Δηνῶ [Ἀν]τιαί[ου]
Ἀρισῶ [Θ]ουσκίω[νος]
Ἀριστονίκη Προς[ειδίππου]
Παναρὶς Ἰταμάτ[ου]
Φιλητῶ Ἀγάθων[ος]
Θεόκλεια Ἑρμο[λάου]
Ἀγαθοκλεία Σω[κράτους]
Θεοφίλη Ἰάσον[ος]
Ἀντιο[χίδος]
Διοδώρα Μεν[τ]
Ἰσιὰς Εὐδίου Ἀλω[πεκῆθεν]
Τιμοκράτεια Φίλ[ωνος]
Δαμο[στράτη Θε]
Σώσ[τρατος] Ἀρχίου]
. [Ε]υδί[ου]
. ιως . . .
. λαι . . .
[. . . . Βε]ρενικ[ίδης]
Ἀτταλ[ίδος]
[Εὐθυ]δίκη Λύσω[νος]
[Ἀμ]εινονίκη Πα

(1) Ὅρα. τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου τῆς θύρας ταύτης ἐκδοθεῖσαν παρὰ διαφόρων καὶ παρ' ἐμοῦ εἰς τὸ σύγγραμμά μου ἐπι-
γραφόμενον αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι Σελ. 115

Παρεῖον Ἀχαιοῦ Ἀχαρνέως
Μικκίον Μιλτιάδου Λακκιάδου
Ἀθηνῶ Ἐπαμεινώνδου Περιβοΐδου
[Ἐ]παινέτη Ἀριστοβούλου Θριασίου

[Ἀμεινὴ Δίου Ἀ[λαίεως]
[Λυσι]γράτη Σωσ[τράτου . . .]
[Διο]δώρα Κηροσουδώρου . . .]
Ἰσιδότη Ἀπολλ[υδώρου . . .]
Ἀγαθόκλεια Ἀ[ριτάρχου . . .]
Φιλοξένε Ὀλυμ[πιοδώρου . . .]
Νικῶ Θρασυμ[άρχου] . . .]
Καλλιστράτη [. . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῆς λίθου Ἰμηττίου. Εὑρέθη τῷ 1829 πλησίον τοῦ πύργου τοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Κυρρῆσου, ἐντοιχισμένη εἰς μίαν Τουρκικὴν ἀναβάθραν· ἀντεγράφη τότε τὸ πρῶτον καὶ ἐξεδόθη εἰς τὸ σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι ὑπὸ σελίδι 119, ἀλλ' ἐπειδὴ τότε ἐμποδιζόμενος ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς ἀναβάθρας, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκτειχίσω αὐτήν, διὰ νὰ ἀναγνώσω καὶ τὸ κεκαλυμμένον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐτύπωσα τοιαύτην εἶαν τὴν ἀνέγνωσα τότε, καὶ ἐπειδὴ ἡ παρῶσα ἀντιγραφή γενομένη ἐν πλήρει ἀνέσει καὶ εὐκολίᾳ, διαφέρει τῆς πρώτης, ἔκρινα ἀναγκαῖον νὰ ἐκδώσω αὐτήν καὶ αὖθις τῶρα εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος γυναικῶν κατὰ Φυλὰς, γραμμένος εἰς δύο στήλας, σώζεται δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην πέντε Φυλῶν ἡ καταγραφὴ· ὁ κατάλογος οὗτος εἶναι πιθανῶς τῶν ἱερατευσασῶν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ εἰς ἐκεῖνον τῆς Ἀρτέμιδος τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ἦτον ἐκεῖ πλησίον ἔνθα ἡ ἐπιγραφή αὕτη εὑρέθη. Τὰ ὀνόματα τῶν γυναικῶν εἶναι συντροφευμένα μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς των καὶ ἐκείνο τοῦ Δήμου τῶν πατέρων των· τοῦτο δεικνύει ὅτι εἶναι κατάλογος τῶν Κορῶν, ἄλλως ἂν ἦσαν ὑπανδραὶ γυναῖκες ἢ θελεε προσθέτει τὸ γυνή π. χ. Εὐτέρπη Δημητρίου Εἰταιέως γυνή· ἔνεκα τούτου εἵπομεν ὅτι εἶναι κατάλογος τῶν παρθένων αὐτίνες κατὰ τὸν Νόμον ὑπῆρξαν ἱέρειαι τῇ Ἀρτέμιδι.

Κ. Σ. Π.

393

Γλύχων
Πρωτογένου
Χρῆς ἐ χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τύπου λίθου Παρίου. Ὁ τύπος οὗτος εὑρέθη εἰς τὴν Ἀῆλον τῷ 1826 καὶ ἐκείθεν μετεκομίσθη εἰς τὸ ἐν Αἰγίνῃ Μουσεῖον. Εὑρίσκεται δὲ τῶρα εἰς τὸ Θησεῖον τῶν Ἀθηνῶν· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου τὸν ὅποιον νομίζομεν ἐπιτάφιον, παριστάνεται ἀνὴρ γυμνὸς καθήμενος ἐπὶ βράχου καὶ θρηνῶν τὸ πλοῖον του, τὸ ὅποιον ὑπὸ τοῦ ὀρθαλμοῦ του ναυαγῆσαν καταποντίζεται. Τὸ ὕψος τοῦ τύπου τούτου εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν δύο, τὸ πλάτος ἐνός, καὶ τὸ πάχος 5 δακτύλ. δὲν γνωρίζομεν ἂν ὁ τύπος οὗτος ἐτυπώθη, τὴν ἐπιγραφὴν αὐτοῦ ἐξέδωκεν ὁ Κ. Lebas ὑπ' ἀριθ. 245 τ. 5. Ἐνομίσαμεν δὲ ἀναγκαῖον νὰ ἐκδώσωμεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα διότι σκοπεύομεν νὰ ἐκδώσωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλα ὅσα ἔχομεν εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς μας· δὲν ἐφυλάτταμεν χρονολογικὴν τάξιν, διότι τὰ καθ' ἑκάστην ἀνακαλυπτόμενα εἶναι περισσότερον περιέρχοντα τινῶν ἐκ τῶν ἀνακαλυφθέντων πρὶ δύο ἐτῶν ἢ καὶ περαιτέρω.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

Λέων

Σινωπέως

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τύπου λίθου Πεντελησίου· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται ἡ πρωτομὴ τοῦ λέοντος γεγλυμμένη ἐντὸς ἐνὸς τετραγώνου. Ἐπὶ τοῦ λέοντος τούτου εἶναι δύο κρίνοι καὶ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐπιγραφὴ· τὸ ὕψος τοῦ τύπου εἶναι 2. Ἀγγλ. ποδῶν, τὸ πλάτος εἰς, καὶ τὸ πάχος δύο, τὸν τύπον τοῦτον νομίζομεν ἐπιτάφιον τινὸς καλουμένου λέοντος ἐκ τῆς Σινώπης τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα παρέστησαν ἐπὶ τοῦ τύπου διὰ τοῦ ὁμονύμου αὐτοῦ λέοντος, διὰ νὰ φανερώσωσι νομίζω τὸ γενναῖον τοῦ Σινωπέως τούτου· εἰκάζομεν τὸν τύπον τοῦτον ὡς ἐπιτάφιον, καὶ ὅτι ὁ λέων παριστάνει τὸν ἐκ Σινώπης ἄνδρα, διότι ἂν ἄλλως ἦτον οἱ κρίνοι οἱ ἐπὶ τοῦ λέοντος καὶ τὸ ἐπὶ τῆς στηλῆς ἀκρωτήριον ἦτο περιττὸν νὰ ἀναγλυφῶσιν εἰς τὸν τύπον. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εὐρέθη τῷ 1826 εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀττικῆς, μετεκομίσθη δὲ κατὰ τῷ 1829 εἰς τὴν Αἰγιναν καὶ τῶρα εἶναι εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Θησείου ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Κ. Σ. Π.

595

Σιρνίοις ἀτέλεια ἐγκ

λαυρέα κατὰ τὰ πάτρια

Ἐπὶ Θεοφείδους ταμία, ἔδο

ξε τοῖς πολίταις Καλαυρεα

τῶν ἐπαινέσαι τὴν πόλιν

τὴν Σιρνίων ὅτι διατελεῖ

[Εὐ]νοὺς οὕτω τοῖς πολίταις

[Καλαυρεατῶν]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἦτον ἐντετοιχισμένη εἰς μίαν τῶν ἐκκλησιῶν ἐν τῇ Νήσῳ, τὸ πάλαι καλουμένη Καλαυρία, νῦν δὲ ὡς ἐκ τῆς στενῆς διόδου, τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Πελοποννήσου, καλεῖται Πόρος. Ἐκ τῆς νήσου ταύτης μετεφέρθη εἰς τὴν Αἰγιναν, καὶ τῶρα ὑπάρχει εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀντεγράφη ἀπὸ διαφόρους διότι ἐκείτετο εἰς τε τὸν Πόρον καὶ εἰς τὴν Αἰγιναν ἐκτεθημένη, εἰς μὲν τὸν Πόρον πλησίον τῆς Ἀγορᾶς, εἰς δὲ τὴν Αἰγιναν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, δὲν γνωρίζομεν δὲ ἂν ἐτυπώθη εἰσέτι, ἐξετάσαντες εἰς τε τὴν συλλογὴν τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Βοικκίου, καὶ εἰς τὴν τοῦ Κ. Lebas, ἕνεκα τούτου ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ τὴν ἐκδώσωμεν ἡμεῖς εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα, φυλάττοντες καὶ τὸ σχῆμα τῆς πλακὸς ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφὴ ἔκ τοῦ διασωθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τῶν Καλαυρεϊτῶν ὑπὲρ τοῦ Δήμου τῶν Σιρνίων εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Καλαυρεῖται δίδουσιν ἀτέλειαν, φυλάττοντες τὴν πατρικὴν φιλίαν καὶ σχέσιν τὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων νήσων, ἐγένετο δὲ ἡ πράξις αὕτη ταμιεύοντος τοῦ Θεοφείδου· καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς καὶ εἰς αὐτὴν ἀπαντῶμεν, ὅτι ὅπου ἡ Ἰωνικὴ γλῶσσα καὶ τὸ Ἰωνικὸν ἢ Ἀττικὸν πολίτευμα δὲν ὑπῆρχεν, ἐκεῖ ὁ χρόνος ἐπροσδιορίζετο ἀπὸ τὸν χρόνον τοῦ ταμιεύοντος Ἄρχοντος. Τοιούτου εἶδους ἐπιγραφαὶ δηλαδὴ ψηφίσματα δι' ὧν παραχωρεῖ ἡ μία πόλις πρὸς τὴν ἄλλην ἀτέλειαν κατὰ τὰ πάτρια, εἶναι αἱ ἐκδοθεῖσαι ὑπ' ἀρ. 2554: 2556: 2557. καὶ ἄλλα, ἀπὸ τὸν Βοικκίον. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγονται τρεῖς περιστατικὰ τὰ ὅποια ἀποβλέπουσι τὴν ἰσορίαν ἐν μέρει τῆς Σίφνου καὶ γενικότερον τῆς Καλαυρίας, Ἄ. ὅτι ὑπῆρχεν ἑκπαλαὶ συμμαχία μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν Νήσων. Β'. ὅτι τὸ πολίτευμα τῶν Καλαυρεϊτῶν ἦτον Ἀριστοκρατικόν. Γ'. ὅτι ἡ διάλεκτος αὐτῆς ἦτον, ὡς πλησιαζούσης τῆς νήσου εἰς τὴν Πελοπόννησον, Δωρικῇ.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

396

Βοιδιον
Μενεμάχου
γυνή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ ἐπιταφίου στήλης λίθου Ἰμηττίου. Εὐρέθη εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἶναι εἰς τὴν ὑπὸ τὴν Στοάν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς· τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς τὸ ὁποῖον φέρει σχηματισμὸν ὥς νὰ ᾔτον οὐδετέρου γένους καὶ ὅχι θηλυκοῦ, ἀπαντᾷται εἰς πλείους ἐπιγραφὰς ὡς εἶναι τὸ ΔΑΜΕΙΟΝ, ΑΚΕΣΤΙΟΝ. ΠΑΡΙΟΝ καὶ τὰ λ. π. Ἡ συνθήκη αὕτη διατηρήθη μέχρι τοῦ δε, καλοῦμεν [καὶ συνηθέστερον εἰς τὰς νήσους] μὲ ὑποκοριστικὸν ὄνομα πολλάκις τὰς κόρας ὡς π. γ. τὴν Μαρίαν τὸ Μαρριανόν, τὴν Θεοδώραν τὸ Θεοδωρίον, τὴν Ἑλένην τὸ Ἑλενιὸν κ. λ. π. Τὸ ὄνομα Βοιδιον ἢ Βοῖδιον δὲν ἀπαντῶμεν ἄλλαχού· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Μενεμάχου ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ὑπ' ἀρι. 2386 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου. ὁ Μενέμαχος οὗτος ἦτο Πάριος καὶ πατὴρ τοῦ Ἀσκληπίωνος· τὸ ὄνομα Βοῖδιον καὶ Μενέμαχος ὡς καὶ ἡ κατάστασις τῆς στήλης ἐφ' ἧς εἰσὶ γεγραμμένα δεικνύει ὅτι δὲν ἦσαν Ἀθηναῖοι.

Κ. Σ. Π.

397

Ἀπολλώνιος
Νικηφόρου
Μιλήτιος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου Πεντελησίου· ἐπ' αὐτῇ παριστάνεται ὁ τύπος κάλπης, τοῦτο νομίζω σημαίνει ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἀπολλωνίου καφθὲν μετὰ τὸν θάνατόν του, εἰς ξένον γῆν, ἢ τέφρα αὐτοῦ τεθείσα εἰς τὴν κάλπην ἐνταφιάσθη εἰς τὴν πάτριον γῆν αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς στήλης σώζεται τὸ ἀκρωτήριον αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀετώματος· τὸ ὕψος τῆς στήλης ταύτης εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν δύο, τὸ πλάτος ἐνός, καὶ τὸ πάχος δακτύλων τριῶν.

Κ. Σ. Π.

398

Δόμαρις Ἀθηνῶ ἐκ Φαληρέων
[γυ]νὴ Ἐπικ[τ]ήτου [Μ]ελιτέως

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τῆς ζωφόρου ἐνὸς τύπου λίθου Πεντελησίου, ὅστις εὐρέθη εἰς τὰς ἐν Πειραιεὶ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, τῇ 20 Μαρτίου 1839. ἐκ τοῦ τύπου τούτου, [τοῦ ἰσίου τὸ ὕψος [ὅσον σώζεται] εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν δύο, τὸ δὲ πλάτος δύο, καὶ τὸ πάχος 4 δακτύλων] μόνον ἡ κεφαλὴ σώζεται μέχρι τοῦ τραχήλου, τὸ κάτωθεν δὲ τοῦ μέρους τούτου εἶναι ὅλως κατασυντριμμένον.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

399

. ὦνα
. ἐπων Κλεαγόρα
[τὰ δὲ παρέδω]κα

[τοῖς τέκνοις]

[ἐπέ]δωκεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ τῇ αὐτοῦ ἐν Πεδιάδι, δ[ισχιλί]ας δραχμὰς]

[καὶ τὰ ἐν] Κινθίῳ καὶ ἐν Κεστρέῳ καὶ τᾶλλα τὰ σ[υ]τότε.]

[καὶ τῇ θυγα]τρὶ τῇ αὐτοῦ Φανίσκῃ ἀργυρίου δραχμὰς δισχιλί[ας.]

[καὶ τῇ] Ἀριστοκλείᾳ ἀργυρίου δραχμὰς δισχιλί[ας. Τεισις[τράτη·ε]

. . . νου: Γύρα: Ξένωνι: Πισῶ: Δόνα: ἐπέδωκε προῖκα [δὲ]

. . . ος. τὴν προῖκα κα[ὶ] τὰ αὐτοῦ πάντα [καθ]ώς . . .

Ἀρισῶ, Γύρα: ἐπὶ νίκη[θρα] τῇ μητρὶ τῇ α[ὐτοῦ]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ πλακὸς μέλανος λίθου [οἷος ὁ Ἐλευσίνιος], γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις. Εὐρέθη εἰς τὴν Ἱήνον ὅταν ἔσκαπτον τὰ οἰκοδομήσων τὴν νέαν ἐκκλησίαν τῆς Εὐαγγελιστρίας. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐξέδωκεν πρῶτος νομίζω ὁ Κύριος Lebas ὑπ' ἀρ. 158. Ἐπειδὴ τὸ ἐκδοθὲν παρὰ τοῦ Κυρίου Lebas ἀντίγραφον διαφέρει κατὰ τι ἀπὸ τοῦ πρωτότυπου ἕνεκα τούτου ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ἐκδώσωμεν καὶ ἡμεῖς αὐτὴν. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Κ. Λεβᾶ ἀναγινώσκεται ΟΝΔ εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον ΟΝΑ. εἰς τὴν 5 γραμμὴν τῆς τοῦ Κ. Λεβᾶ ἀναγινώσκεται ΟΥΠΑ εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον ΘΥΓΑ. εἰς τὴν 7. γραμμὴν, εἰς τὴν τοῦ Κ. Λεβᾶ ΔΙΓ εἰς τὸ πρωτότυπον ΑΡΓ. εἰς τὴν 9 γραμμὴν τῆς τοῦ Κ. Λεβᾶ ΠΥ εἰς τὸ πρωτότυπον ΓΥ. ὡς εἶναι καὶ εἰς τὴν 11 γραμμὴν· εἰς τὴν γραμμὴν τῆς τοῦ Κ. Λεβᾶ εἶναι ΑΡΙΣΤΟΙ Ϊ-ΡΑ εἰς τὸ πρωτότυπον ΑΡΙΣΤΟ: μετὰ δὲ σιγμᾶς, ἔπειτα ἀκολουθεῖ τὸ ΓΥΡΑ. Εἰς τὴν 11 γραμμὴν ἀναγινώσκεται εἰς τὴν τοῦ Κ. Λεβᾶ ΓΙΝΙΚΗ, εἰς τὸ πρωτότυπον ΕΠΙΝΙΚΗ, ἔπειτα ἀκολουθεῖ ΤΗ ΜΗΤΡΙΤΗ Α τὸ ὅποιον λείπει εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Κ. Λεβᾶ. Διὰ τὴν διαφορὰν λοιπὸν τῆς γραφῆς ἡμεῖς ἀνεγνώσαμεν ἀλλως πῶς τῆς τοῦ Κυρίου Λεβᾶ· τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην κύρια ὀνόματα ΠΕΔΙΑΣ καὶ ΚΙΝΘΙΚΟΣ καὶ ΚΕΣΤΡΕΟΣ εἶναι ὀνόματα τόπων κειμένων ἐν τῇ νήτῳ Ἱήνου. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι προικοπαράδοσις τινὸς προικίζοντος· τὰ τέκνα αὐτοῦ· αἱ λοιπαὶ γραμμαὶ ἦτοι 12. 13. 14. καὶ αἱ λοιπαὶ καθὼς καὶ ἡ δεκάτη ἴσαν ὅλα ἐξηλεμμέναι ἀρχαῖον, ἀγνωστὸν δὲ ἀπὸ τίνος χρόνον.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

100

Ἐπιπίθης Ξενοπίθου

Ἀρισταίχμη Λυσιμάχου.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τοῦ τύπου λίθου Πεντελυσίου. Εὐρέθη τῇ 20 Σεπτεμ. 1840 πλησίον τοῦ Ἀγραυλίου, ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται γυνὴ ἡ Ἀρισταίχμη καθήμενη ἥτις δίδει τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὸν γέροντα Εὐπίθην ἱστάμενον ἔμπροσθεν αὐτῆς. Τὸ μέκος τῆς πλακὸς ἐφ' ἧς ὁ τύπος, ὅσον σώζεται εἶναι ἐνὸς ποδὸς δακτύλων δύο, τὸ πλάτος ἐνὸς ποδὸς, καὶ τὸ πᾶχος τεσσάρων δακτύλων. Μετὰ τὸ ὄνομα ΕΠΙΠΕΙΘΗΣ εἶναι τρεῖς σιγμαί, εἰς δὲ τὴν δευτέραν γραμμὴν μετὰ τὸ ὄνομα ΑΡΙΣΤΑΙΧΜΗ γραμμαὶ δὲν ὑπάρχουσιν. Τὸ ὄνομα ΕΠΙΠΕΙΘΗΣ ἀπαντᾷ· σπανίως. Ἐκ τῶν ὀνομάτων καὶ τοῖ μὴ ἀπαντουμένων συχνὰ εἰς τὰς ἄλλας ἐπιγραφὰς καὶ τοῦ· διασωθέντα συγγραφεὶς ἐξάγεται ὅτι καὶ τὰ τέσσαρα ὀνόματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶναι ὀνόματα Ἀθηναίων.

Κ. Σ. Π.

Παρά τοῦ Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων Κυρίου Πιττάκη ἔλαβον μίγματα τινὰ εἰς γυναικεῖαν ἀρχαίαν λάρνακα εἰρεθέντα καὶ διαφόρως χρωματισμένα, ἵνα χημικῶς ἀναλύσω αὐτά.

Ἐκ τούτων τὸ μὲν ἦτο λευκόν, τὸ δὲ ἐρυθροῦν ἔχοντα σχῆμα κυκλίσκον, τὸ δὲ τρίτον ἔχον σχῆμα γραφίδος ἦτο πράσινον· οἱ κυκλίσκοι οὗτοι πιθανῶς κατεσκευάζοντο, σταζομένου τοῦ μίγματος ἐπὶ τινος θαλάου ἐπιπέδου, καθὼς τὴν σήμερον κατασκευάζονται ἀπὸ τοῦς ζαχαροποιούς οἱ ἐκ ζαχαρέως κυκλίσκοι.

Ἐπειδὴ ἀμφοτέρω τὰ χρώματα λειοτριβθέντα περιέχουσιν κόνιν τόσον λεῖαν, ὥστε εἶναι πολὺ κατάλληλοι πρὸς ἔντριμμα, Ἐπειδὴ ἰδίως τὸ ἐρυθροῦν δίδει εἰς τὸ δέρμα ἀξιόλογον ἐρυθροῦν χρωματισμόν, ἔχοντα μεγάλην ὁμοιότητα μετὰ τῆς σαρκὸς χρώμα, καὶ ἐπειδὴ προσέτι εὐρέθησαν εἰς γυναικεῖαν λάρνακα, δὲν εἶναι ἐμφιεσθῆναι, ὅτι ἐχρησίμευον ὡς ἐντρίμματα.

Ἡ χημικὴ ἐξέτασις, τῆς ὁποίας τὰς λεπτομερείας ὡς μὴ ἀναγκαίας, παραλείπω ἀνεκάλυψεν ὡς βάσιν ἀμφοτέρων τῶν χρωμάτων τὴν ἀνθρακικὴν μόλυβδον (ψιμμυθίον) ἠνωμένον καὶ μὲ ὀλίγον ποσὸν ἀργύρου. Ἐκ τούτου δὲ συμπεραίνω, ὅτι πρὸς πρᾶγωγὴν τοῦ ψιμμυθίου τούτου, ἀνεκμιβόλως ἐμεταχειρίζοντο, τὸν ἐκ τοῦ Λαυρίου ἀνωρυττόμενον ἀργυροῦχον μόλυβδον.

Εἰς τὸ λευκὸν ἔντριμμα ἐμπεριέχεται προσέτι καὶ ἀργύλλος, ἥτις, ἔνεκα τῆς φυσικῆς μαλακότητος συντείνει ἐξ ὀλίγου εἰς τὸ νὰ ἀπκαθιστᾷ τὸ δέρμα μαλακὸν καὶ στιλνόν.

Τοῦ ἐντρίμματος τὸ χρῶμα προέρχεται ἀπὸ σύμμιξιν τοῦ λευκοῦ ἐντρίμματος μὲ σιδηρίζουσαν ἀργυλλόν. Πρὸς κατασκευὴν δὲ τούτου μετεχειρίζοντο, νομίζω, τὸ Bolus, ὥχραν, ἢ Κιμυλίαν, καθότι ἡ Κιμυλία ἀναμιχθεῖσα εἰς ἀναλογία τινὰ μετὰ ψιμμυθίου καὶ ἀργίλλου, ἢ καὶ χωρὶς ταύτης (διότι ἡ Κιμυλία περιέχει καὶ ἀργυρον) προάγει τοιοῦτον ἐρυθροῦν χρῶμα.

Δυνάμεθα νὰ μιμηθῶμεν τὰ τῶν ἀρχαίων ἐντρίμματα, εἴαν μίγμα ὡς τὸ ἀνωτέρω ἐνώσωμεν μὲ ὀλίγον ὕδωρ, ἢ καλῆτερα μὲ διάλυσιν κόμμεως ἢ κόλλας.

Εἰς ταῦτα τὰ ἐντρίμματα ἀνεκαλύφθη καὶ ζωϊκὴ τις ὕλη, ὁμοία μὲ λεύκωμα ὠν, ἢ ζωϊκὸν πήκτωμα, ἃτινα συνήθως συμμιγνύονται μὲ τοιαῦτα μίγματα διὰ νὰ τὰ καθιστῶσι συνεκτικώτερα.

Τὸ δὲ τρίτον διάφορον καὶ χρῶμα, καὶ σχῆμα ἔχον, φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευε πρὸς χρωματισμόν ἢ ζωγραφισμόν. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τούτου ἦτο λευκὴ· τὸ δὲ ἐσωτερικὸν εἶναι πράσινον σκληρὸν, καὶ συγκείμενον ἐξ ἀργίλλου. Τὸ μίγμα τοῦτο μετ' ὕδατος ἀναμιχθὲν ἐσχημάτισεν στρογγύλα χρώματα, τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις δὲν εἶναι διόλου ἄγνωστος.

Πρὸ τινων μπῶν ὑπέβαλλον εἰς χημικὴν ἐξέτασιν, καὶ μελανὴν τινὰ βαφὴν, ἥτις εἶχε σχῆμα τετραγωνικόν, ὅμοιον ὁπλ. μὲ τὰ τῶν σημερινῶν ζωγράφων.

Τὸ μέλαν τοῦτο χρῶμα ἔβαφεν εὐκόλως, καὶ μάλιστα τὰς τρίχας· ἔθεν μὲ ἐφάνη ὅτι τὸ ἐμεταχειρίζοντο πρὸς βαφὴν τῶν ὀφρύων κτλ.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ μέλαν τοῦτο μίγμα τριβόμενον σχηματίζει λεπτοτάτην κόνιν, εἰς ἣν φαίνονται λαμπρίζοντα μόρια. Ἐπειδὴ ταῦτα ἐπὶ διαπύρων ἀνθράκων, ἀναθυμῶσι θειώδη ὀσμὴν, φαίνεται ὅτι τὸ μέλαν χρῶμα σύγκεται ἐκ θείου καὶ στιμμίου, ἔπειρ καὶ διὰ διαφόρων χημικῶν δοκιμαστηρίων, ἀνεκαλύφθη, ἢ δὲ διὰ τοῦ τοιούτου χρώματος ἔντριψις ἐκαλεῖτο Στιμμίαμα· καὶ περὶ τοῦ στιμμίου πρὸς ἔντριμμα λέγει ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Διοσκορίδης. *Namque antiquitus ut et hodie apud orientales feminus ad circum scribendum oculos circinum (ὁμοιοτόγραφον) et ad denigranda supercilia adhibebatur.*

ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΤΟΠΤΡΩΝ.

Οἱ Ἀρχαῖοι δὲν ἐγνώριζον νὰ κατασκευάζουν ἐξ ὑέλου κάτοπτρα ὡς τὴν σήμερον, ἀλλ' ἐμεταχειρίζοντο πρὸς τοῦτο μεταλλικά, ἐλάσματα, καὶ μάλιστα χάλκινα· τὰ χάλκινα ταῦτα ἐλάσματα εἶχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σχῆμα κυκλοφερές, καὶ ἡ ἐπίπεδος ἐπιφάνειά των ἦτον ἀμφοτέρωθεν ὁμαλὴ, περὶ τὴν περιφέρειαν δὲ ἐπροσκολλᾶτο χάλκινον ὡσαύτως ἐλάσμα, ὀλίγον ὑπερέχον.

Ἐπειδὴ ὁμως τὰ χάλκινα σκεύη κτλ. φθείρονται εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀέρος, τούτέστι ὀξειδώνονται, μὲ φαίνεται ὅτι τὰ κάτοπτρα ταῦτα ἐπροφυλάττοντο ἀπὸ τὴν φθορὰν διὰ τινος, εἰς τὴν τοῦ ἀέρος ἐπιρροὴν ἀνθισταμένου γάνωματος.

Τὸ κάτοπτρον, τὸ ὁποῖον μ' ἐδόθη ἀπὸ τὸν Ἑφορον τῶν ἀρχαιοτήτων Κύριον Πιττάκην πρὸς ἀνάλυσιν, εἶχε τὴν ἐπιφάνειάν του κεκαλυμμένην μὲ τοιοῦτον γάνωμα. Τὸ γάνωμα τοῦτο δύναται ν' ἀποξεσθῇ ἐκ τοῦ ἐλάσματος, τὰ δὲ ἀποξυόμενα τμήματα φαίνονται ὡς λεπίδια λαμπρίζοντα ὀλίγον διαφανῆ.

Φαίνεται προσέτι, ὅτι τὸ γάνωμα ἦτον ἄχρουν καὶ οὕτω πῶς δὲν ἐμπόδιζεν τὴν ἐκ τοῦ μεταλλικοῦ κατόπτρου ἀντανάκλασιν τοῦ φωτός· ἐπειδὴ δὲ τὸ γάνωμα εἶναι ῥητινώδες, καὶ ἐπὶ ἀνθράκων ἀναθυμιᾷ εὐώδη ὁσμήν, ὡς τὴν τῆς μαστίχης, πιθανόν τὰ κάτοπτρα ταῦτα νὰ ἐκαλύπτοντο ἀπὸ κηρομαστίχην. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

351

Η Γ Ε Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ
Φ Ι Λ Ω Ν Ο Σ
Ν Ι Κ Η Ν Ε Μ Ε Α Ι

352

Ν Α Θ Η Ν Α Ι Ο Υ
Α Ι Α Υ Τ Ο Σ Κ Α Ι
Α Ι Ν Ε Ξ Α Ι Α Ψ Η
Ρ Ω Ν Α Λ Ψ Ο Υ Τ Υ Ρ
Υ Ν Ο Ι Α Σ Τ Η Ξ Ε Ι
Ω Ν Κ Α Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω
Ρ Υ Ξ Ω Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω
Ξ Ε Ν Ο Υ Ξ Κ Α Ι Ε Υ Ε Ι
Α Θ Η Ν Α Ι Ω Ν Α Υ Τ Ο Υ
Ν Κ Α Ι Γ Η Ξ Κ Α Ι Ο Ι Κ
Ξ Κ Α Τ Α Τ Ο Ν

353

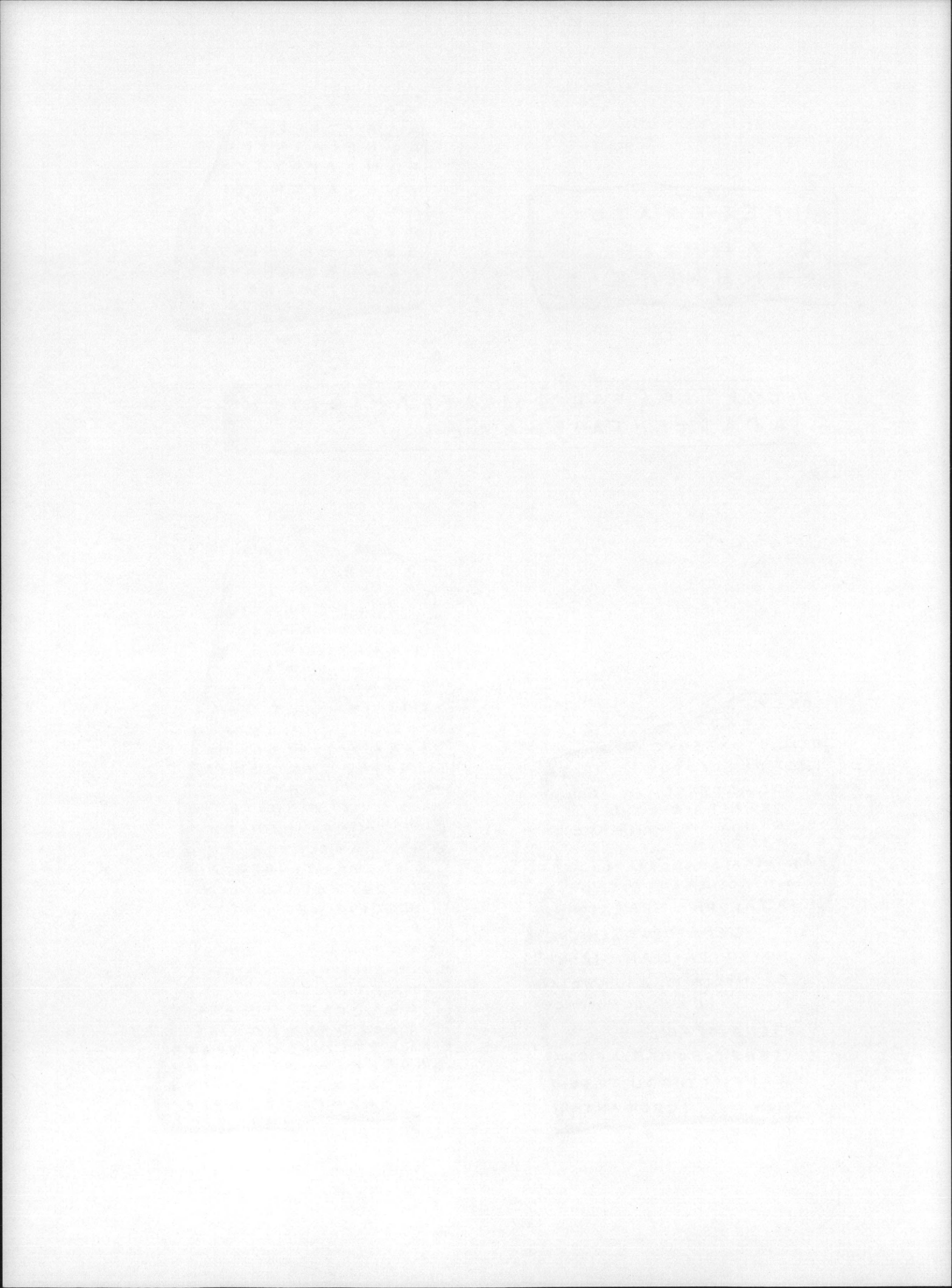
Ε Ο Ϛ Τ Ι Ο Ϛ Κ Α Ι Ο Ϛ Ϛ Ι Α Δ Ε Ϛ Α Ν Ε Ϛ Ε Τ Ε Μ
Α Γ Α Ϛ Τ Ε Ν Τ Α Θ Ε Ν Α Δ

355

Ι Γ Ε Ν Ω Η
Α Θ Μ Ο Ν Η
Η Ρ Α Κ Ι Ξ
Ε Ι Λ Ε Υ Κ Α Ι Ε Ρ Ι
Σ Α Θ Μ Ο Ν Η Ϛ Δ Δ Δ
Η Φ Ι Μ Α Η Ε Ρ Ι Μ Ο Λ Υ
Μ Ο Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν Η Ϛ Δ Δ Δ
Η Φ Ι Α Λ Η Η Ε Ρ Ι Χ Ω Ν Ο Ξ
Υ Ξ Ο Ξ Ε Λ Ε Φ Α Ν Τ Η Η Α Χ
Ο Ι Ο Ρ Μ Α Ι Ρ Ο Δ Ε Ξ
Η Α Δ Α Κ Τ Υ Λ Ι Ο Ξ Ξ Ι Α Η Π Ο
Τ Η Ξ Φ Ρ Α Γ Τ Υ Α Λ Ι Δ Η Κ Α
Μ Μ Η Ι Ο Υ Γ Υ Ν Η Α Ν Ε Θ Η
Η Ν Κ Α Ι Π Λ Η Κ Τ Ρ
Ο Ο Υ Γ Υ Ν Η Α Ν Ε Θ Η
Φ Δ Ε Ξ Δ Υ Ο Α Ρ Υ
Ε Λ Ε Φ Α Ν Τ Η Η Ξ Φ Ρ Α Γ
Ρ Υ Ρ Ο Υ Ξ Ε Ρ Ι Χ Ρ Υ Ξ Ο Υ
Η Η Τ Ο Ι Ν Θ Ε Ο Ι Ν Ξ Τ
Α Ρ Γ Υ Ρ Α Δ Ρ Α Ρ Τ Α
Ρ Α Ρ Γ Υ Ρ Α Ε Ω Ν Α Ρ Τ Ε
Ξ Ο Ι Ν Ε Ν Κ Ι Β Ω Τ Ι Ω Ι Α Ρ
Ο Ν Α Ρ Τ Ε Μ Ι Δ Ο
Δ Ο Ξ Β Ρ Α Υ Ρ Ω Ν Ι Α Ξ Ξ
Ι Δ Ο Ξ Β Ρ Α Υ Ρ Ω Ν Ι Α Ξ
Α Ι Α Ρ Τ Ε Μ Ι Δ Ο Ξ Β Ρ Α Υ Ρ
Δ Δ Ο Ξ Ε Ν Ω Ν Ν Α Α Ν Ε Θ Η
Ε Κ Τ Λ Ρ Ο Β Ο Ξ Ε Ρ Α Ρ Γ Υ Ρ
Ε Α Ρ Ω Γ Ω Ξ Ε Ρ Α Ρ Γ Υ

354

ΟΥΣΤ
Δ Α Δ Ο Υ Χ Ο
Θ Ε Ξ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ
Τ Η Σ Π Ρ Α Ξ Α Γ Ο Ρ Ο Υ Π Ρ Α Ξ
Ο Δ Α Δ Ο Υ Χ Ο Σ
Ο Υ Κ Α Ι Β Α Σ Ο Η Σ Τ Η Σ
Ε Ι Ν Ο Υ Ι Ε Ρ Ο Κ Η Ρ Ι Κ Ο Σ
Ε Λ Ι Σ Τ Η
Τ Α Υ Τ Η Σ Κ Α Ι Δ Η Μ Ο Σ Τ Ρ Α Τ Ο Υ
Ω Σ Π Ι Δ Ο Σ Δ Α Δ Ο Υ Χ Ο Υ Υ Ο Υ
Ρ Α Ξ Α Γ Ο Ρ Η Π Ρ Α Ξ Α Γ Ο Ρ Η Σ
Ι Ξ Ε Ν Α Γ Ο Ρ Ο Υ Ξ Ε Ν Α Γ Ο Ρ Η
Ι Ο Υ Τ Ο Υ Γ Α Ι Σ Ι Α Ν Τ Π Ι Δ Ο Σ
Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Α Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Α Σ
Σ Υ Τ Ο Υ Η Γ Ι Ο Υ
Ξ Ε Ν Α Γ Ο Ρ Α Σ
Ξ Ε Ν Α Γ Ο Ρ Ο Υ Κ Α Ι Α Ρ Ι Σ Τ Ο
Φ Α Ν Γ Ι Α Σ Τ Η Σ Β Ι Κ Τ Ω Ρ Ε Ι
Ν Ο Υ Ι Ε Ρ Ο Φ Α Ν Τ Η Σ

356

ΔΙΑΣΚΑΦΙΣΤ
 ΟΝΧΡΟΝΟΝΕΡΑ
 ΝΑΘΗΝΑΙΣΕΚΑΙ
 ΑΘΟΝΟΤΙΑΝΔΥΝ
 ΠΑΤΕΡΑΤΟΝΑΥ
 ΟΝΟΣΤΥΡΙΟΝ
 ΞΕΝΕΚΑ
 ΝΑΘΗ

357

ΕΟΥΣΓΑΡΓΗΤΤΙΟΞΕ
 ΑΤΡΟΣΠΡΟΤΕΡΟΝΤΕΙ
 ΛΕΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΛΙΚΑΙ
 ΡΕΣΧΗΚΕΝΚΑΤΑΤΗΝΤΕΧ
 ΤΩΜΠΟΛΙΤΩΝΚΑΙΤΩΝΑ
 ΝΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙΝΥΝΕΡ
 ΣΤΗΝΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝΤΑΛ
 ΗΙΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΩ
 ΗΝΟΡΑΕΥ·ΠΙΟΥΑΡΓΕΙ
 ΟΝΟΑ·ΟΥΣΤΕΦΑΝΔΙ
 ΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΟΝΑΘΗ
 ΗΝΑΙΟΝΚΑΙΕΚΓΟ
 ΓΡΑΨΑΣΘΑΙΦΥΛ
 ΒΟΥΛΗΤΑΙΟ
 ΕΙΣΤΗΞΙΠΡΟΦ
 ΗΦΟΝΕΙΣΤ
 ΕΤΟΔΕΤ
 ΡΥΤΑΝΕ
 ΑΚΡΟΠΟ

358

ΑΥΤΟΥΣ
 ΝΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
 ΑΤΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
 ΝΕΙΚΑΙΣΤΗΞΑΙΕ
 ΝΑΓΡΑΦΗΝΤΗΞΕΤΗ
 ΔΔΡΑΧΜΑΣΕΚΤΑ
 ΑΝΑΛΙΣΕΒΟΝ

359

ΕΡΕΗΙΣ
 ΤΗΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣΟΥΕΘΑΝΟΝΚΛΕΙΝΑΙΞΕΝΑΘΗΝΑΙΣ
 ΕΡΕΗΙΣΤΗΝΑΤΟΙΣΙΝΓΑΣΙΛΙΠΟΣΑΡΜΟΘΟΥ

360

ΔΗΜΟΚΛΕΟΥ
 ΗΕΙΛΑΞΗ
 ΑΜ

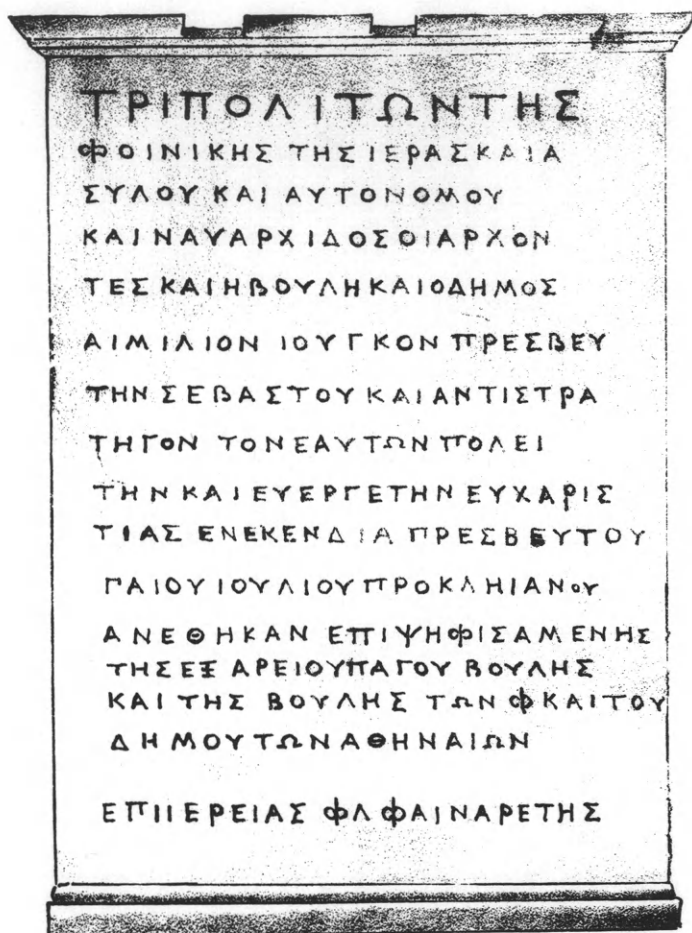
361

ΞΞ ΤΡΟΜΒΙΧΟ
 ΥΞΑΝΕΘΗΚΕΝ
 ΟΠΕΙΘΗΞΕΤΡΟΝΒΙΧΟΥΟΣ
 ΜΑΔΙΚΑΙΟΞΥΝΗΣ

362

Ι·ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
 ΜΑΡΚΟΝΛΟΛΛΙΟΝ
 ΑΡΕΤΗΞΕΝΕΚΕΝ

363

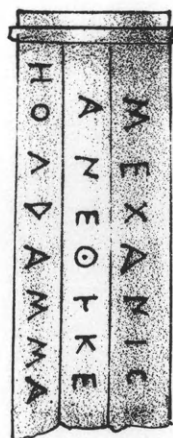
364

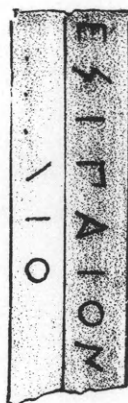
365

366

367

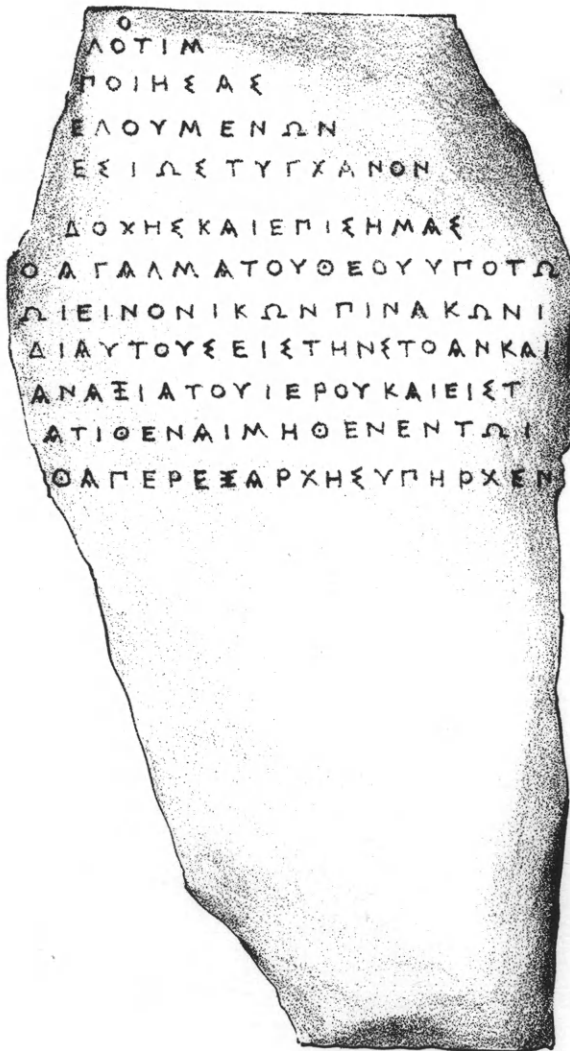

368

372

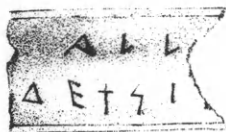

370

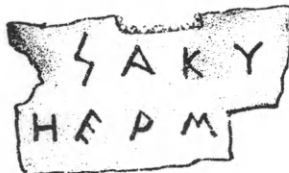

ΕΙΘΝΟΡΑ
 ΕΞΥΜΒΑΛΛΕΞΘΑΙΤ
 ΔΗΜΟΝΟΤΙΑΟΚΕΙΤΗΙΘΟΥ
 ΗΕΙΕ ΚΑΡΝΑΝΠΡΟΟΥΜΟΞΕΞΤ
 ΠΕΡΤ ΝΑΗΜΟΝΤΩΝΑΘΗΝΑΙΩΝΚΑΙΡΟΕΙΟ
 ΝΑΤΑΙΑΓΑΘΟΝΕΙΝΑΙΔΕΑΥΤΟΝΠΡΟΞΕΝ
 ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΑΘΗΝΑΙΩΝ
 ΑΥΤΟΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΥΞΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΩΙΚΑΘ
 ΑΓΕΡΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΕΥΕΡΓΕΤΑΙΞΚΑΙΑΑ
 ΥΑΙΤΟΔΕΤΟΥΗΦΙΣΜΑΕΝΕΤΗΛΗΛΙΘΙΝΗΤΟ
 ΝΤΡΑΜΜΑΤΕΑΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΕΤΗΣΑΙΕΝΑ
 ΜΟΛΕΙΣΙΞΔΕΤΗΝΑΝΑΓΡΑΦΗΝΤΗΣΕΤΗΛΗΣ
 ΝΑΙΤΟΝΤΑΜΙΑΝΤΟΥΔΗΜΟΥΔΔΔΡΑΧΜΑΞΕ
 ΝΚΑΤΑΨΗΦΙΣΜΑΤΑΑΝΑΛΙΞΚΟΜΕΝΩΝΤΩΙ
 ΜΩΙ
 ΙΦΙΛΟΚΛΕΟΥΞΑΡΧΟΝΤΟΞΕΠΙΤΗΣΟΙΝΕΙΔΟΞΕΝΑ
 ΠΡΥΤΑΝΕΑΗΙΕΥΟΥΓΕΝΗΞΗΦΑΙΞΤΟΔΗΜΟΥΚΗΦ
 ΥΞΕΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΞΔΕΥΤΕΡΑΙΙΞΤ
 ΟΥΤΡΙΤΕΙΚΑΙΕΙΚΟΞΤΕΙΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞΕΝ
 ΑΤΩΝΠΡΟΕΔΡΩΝΕΠΕΥΗΦΙΞΕΝΕΥΑΛΚΟΞΦΑΛΗΡ
 ΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΔΙΟΦΑΝΤΟΞΦΡΑΞΙΚΛΕΙΔΟΥΜ
 ΝΟΥΞΙΟΞΕΙΠΕΝΤΑΜΕΝΑΛΛΑΚΑΘΑΠΕΡΤΗΙΘΟΥΑ
 ΕΙΔΗΔΕΕΥΗΝΩΡΕΥΗΠΙΟΟΔΙΗΥΕΡΓΕΞΙΑΝΠΡΟΞΕΝ
 ΞΕΓΕΝΗΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΑΘΗΝΑΙΩΝΚΑΙΑΠΑΝΤΑΟΞ
 ΡΟΞΕΤΑΞΕΝΑΥΤΩΙΟΔΗΜΟΞΟΑΘΗΝΑΙΩΝΚΑΙΑΙ
 ΔΙΚΟΙΝΟΙΕΠΙΜΕΛΕΤΑΙΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙΕΥΗΦΙ
 ΤΩΙΔΗΜΩΙΕΠΑΙΝΕΞΑΜΕΝΕΥΗΝΟΡΑΥΗΓΙΟΥΞ
 ΦΑΝΔΚΑΙΦΑΛΛΟΥΞΤΕΦΑΝΩΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΞΕΝΕ
 ΙΕΠΙΜΕΛΕΙΑΞΕΙΝΑΙΔΕΑΥΤΩΙΚΑΙΕΓΓΟΝ
 ΚΙΑΞΙΚΤΗΣΙΝΑΠΕΧ
 ΕΡΙΜΕΛΕΞΘΑΙΔΕΑΥ
 ΧΑΝΚΑΙΤΟ
 ΙΑΦΕ

373

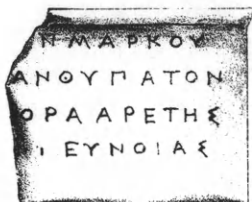
375

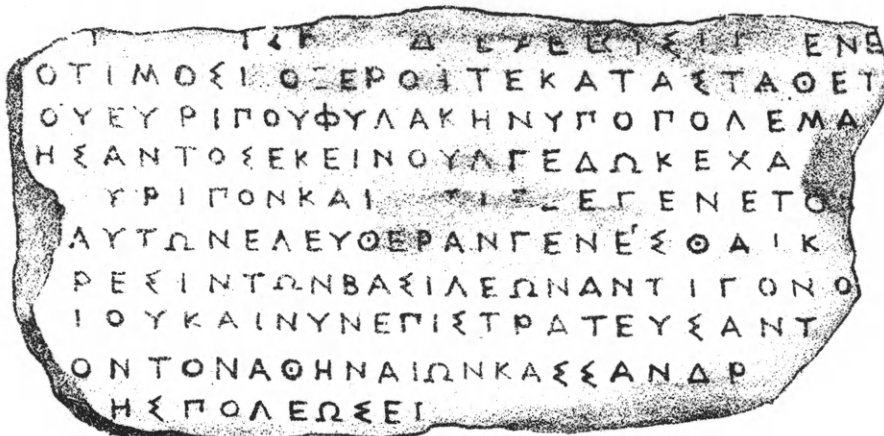
376

374

377

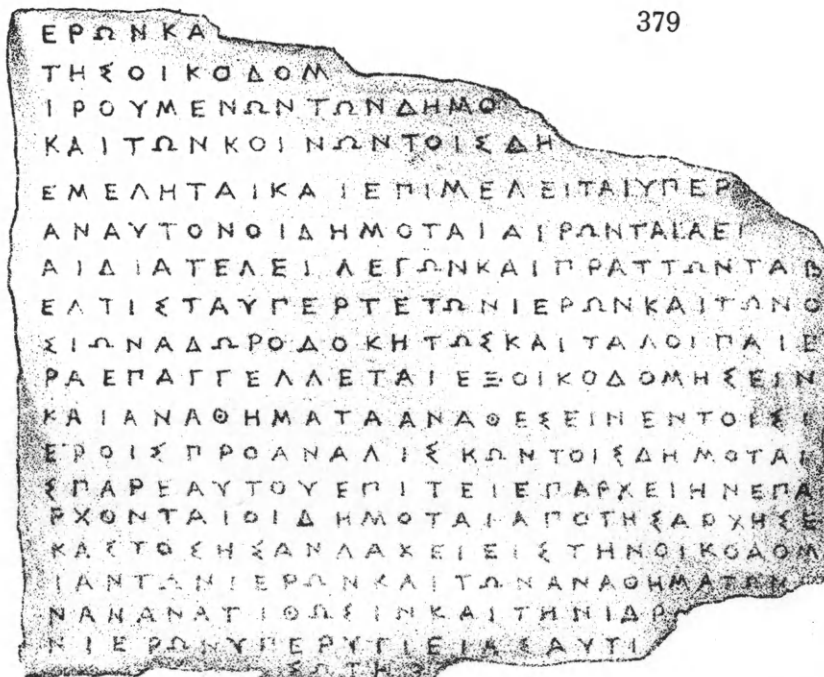
378

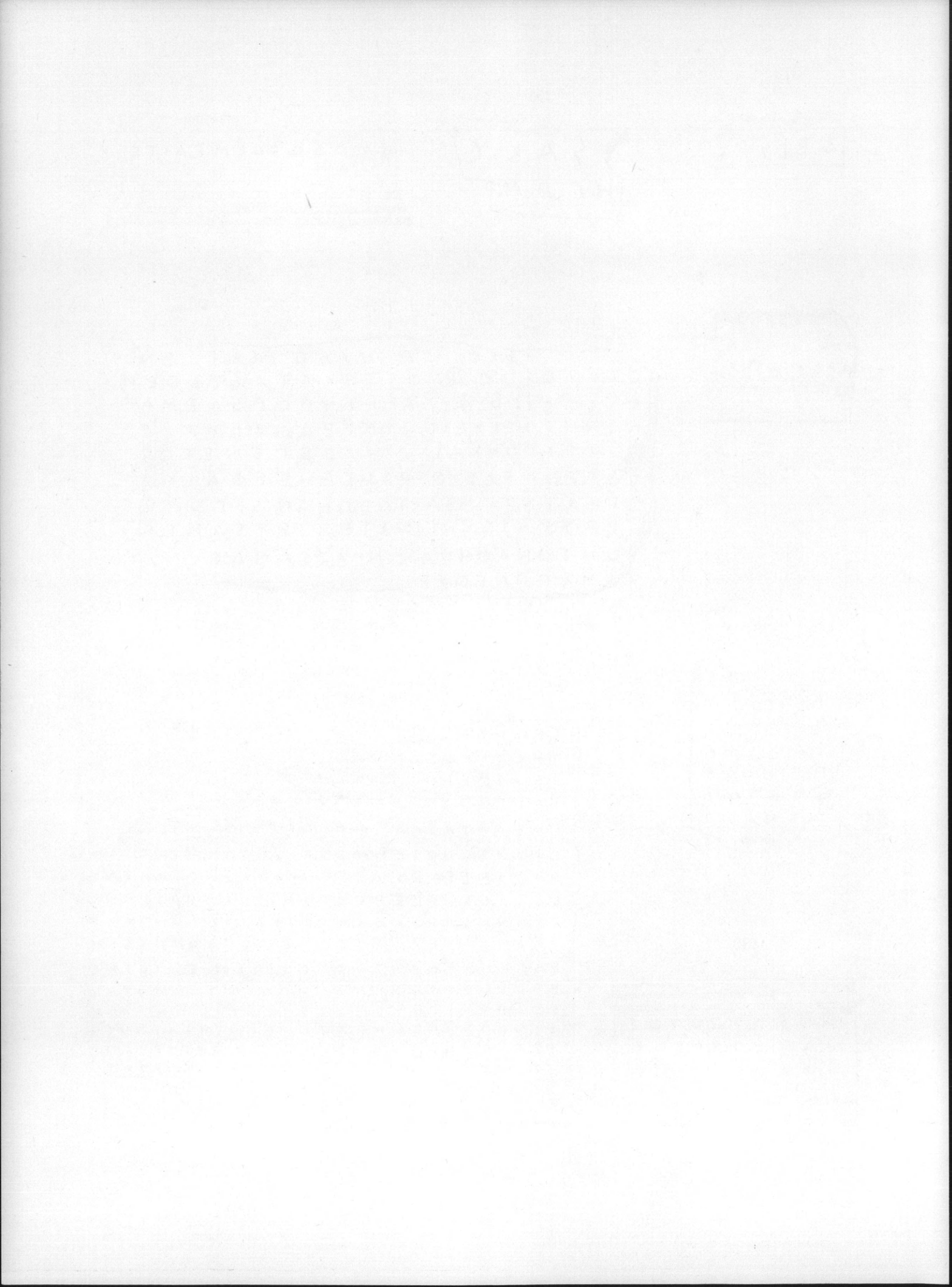

380

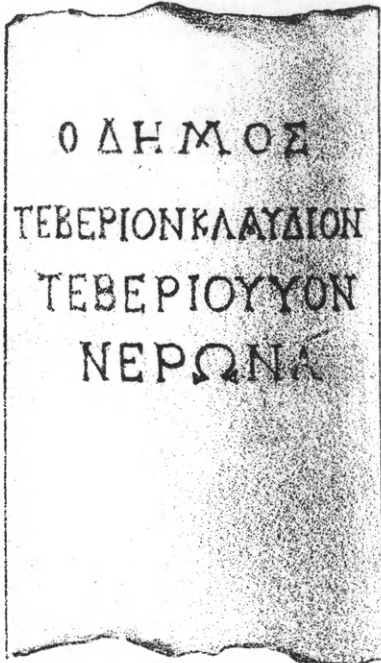

379

381

384

385

ΤΑ ΕΙΑ
 ΝΙΣΥΞΕΓΡΑΜΜΑΤΕ
 ΑΤΕΥΕΤΕΡΛΙΚΑΤΑ
 ΕΙΚΛΔΑΣΤΕΤΑΡΤΕ
 ΤΑΝΕΙΑΞΕΚΚΛΗΣΙΑ
 ΠΡΟΕΔΡΩΝΠΕΥΗΦΙ
 ΑΛΛΙΜΟΥ ΙΟ ΚΛΙ
 ΤΕΙΒΟΥΛΕΙΚΛΙΤΩΙΑ
 ΡΙΝΟΥΙΦΙΣΤΙΑΔΗΣΙΠ
 ΞΕΚΛΙΛΡ ΤΛΚ ΞΗ
 ΔΙΑΚΟΛΟΥΩΛΠΡΑ ΤΟΝ
 ΕΛΥΤΟΝΛΡΕΞΙΣΥΝΟΥ
 ΤΕΤΩΙΔΗΜΩΙΚΛΙΔΙΑ
 ΧΛΝΟΝΤΩΝΕΥΧΡΗ
 ΡΛΣΚΕΥΛΤΟΥΞΙΝΥΠΕ
 ΤΥΡΗΤ ΙΛΥΤΟΙΣΥΠ
 ΝΟΜΕΝΟΙΔΕΚΛΙΕΙΣΤ
 ΝΗΣΛΙΤΩΝΚΑΤΑ
 ΑΡΕΠΙΔΗΜΙΑ

386

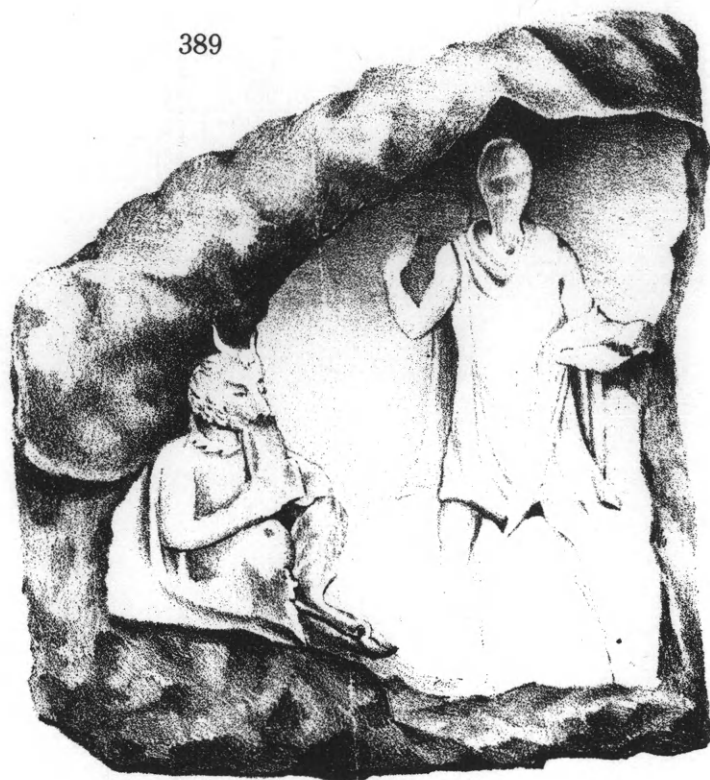
ΕΠΙΑΧΑΙΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙΤΗ
 ΤΑΝΕΙΑΞΗΙΗΡΑΚΛΕΩΝΑΝΟ
 ΕΝΑΝΘΕΞΤΗΡΙΩΝΟΞΔΕΥΤΕΡΑ
 ΦΗΒΟΛΙΩΝΟΞΤΕΤΡΑΔΙΜΕΤΕΙΚΑΔΑ
 ΑΞΕΚΚΛΗΣΙΑΕΜΠΕΙΡΑΙΕΙΤΩΠΡΟ
 ΠΤΕΛΕΑΣΙΩΣΚΑΙ ΣΥΜΠΡΟΕΔΡΟΙ
 ΔΙΟΧΑΡΗΣΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΒΕ
 ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣΤ
 ΠΑΡΑΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΕΥΜΕΝΕΙΑ
 ΑΟΙΑΝΕΥΝΟΥΞΥΠΑΡΧΕΙ
 ΝΟΥΜΕΝΟΙΞΤΩΝΠΡΑ
 ΤΕΙΑΝΗΚΑΤ
 ΛΟΤΙΜΟΝΡΑ
 ΤΟΧ

387

ΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟ
 ΚΑΙΗΒΟΥΛΗΤΩΝΧ
 ΔΗΜΟΣΑΞΥΛΟΝΖ
 ΞΤΕΙΡΙΕΑΙΑΤΡΟΝΖ
 ΡΕΥΣΑΝΤΑΑΣΚΛΗΠΙ

388

ΕΔΟΞΕΝΤΟΙΣ
 ΤΩΝΚΟΙΝΩΝ
 ΥΑΙΔΕΤΟΔΟ

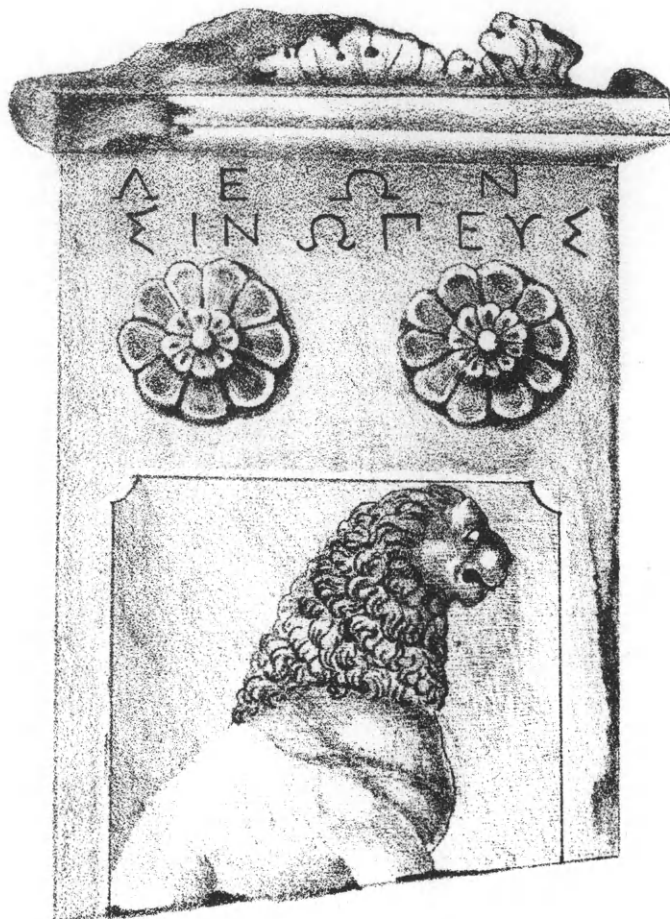

ΑΜΦΕ ΤΥΟΝΕ
 ΝΑ ΕΙΜΝΟΞΚΩΜ
 ΤΗΡΧΑΛΚΟΥΕΤΡΙΗΡΙΤΙ
 ΜΟΤΗΡΚΑΤΕΑΓΛΞΙΔΕΕΝΤΟ
 ΑΚΟΥΝΚΑΤΕΑΓΟΞΛΥΚΝΕΥΟ
 ΩΝ ΙΙΙΙ = ΤΡΙΑΚΟΝΤΕΡΟΥ
 ΝΙΚΟΥΞΤΟΜΑΠΤΑΕΧΟΝΧΑΛ
 ΟΞΚΑΤΕΑΓΛΞΕΛΕΒΗΓΙΑΚΑΤΑ
 ΑΔΥΟΠΡΟΞΤΩΙΝΕΛΚΟΡΙΩ
 ΑΤΗΙΑΦΡΟΔΙΤΗΙΧΑΛΚΗΤΡΑΙ
 ΟΙΣΚΑΤΑ = ΠΙΞΧΟΙΝΙΑΑΓΚΥΡΕΑ
 ΑΔΠΙΙΙ = ΣΥΝΤΟΡΕΜΙΚΡΟΙΞΤΟΥΤΩ
 ΥΠΕΝΑ ΠΙΞΜΑΝΤΕΞ ΙΙ ΥΒΕΡΑ
 ΝΟΞΞΩΡ ΚΟΝΤΟΙΕΥΜΑΤΩΝ
 Ε ΑΡΟΜ ΑΠΡΟΞ
 ΔΙΑΕΚΤ ΑΝ
 ΛΚΑΣΑΙ
 ΜΑΧΑΙΡΑΣ
 Ω ΙΞΔΥΦΟ
 ΙΙΙ = ΒΥ

393

394

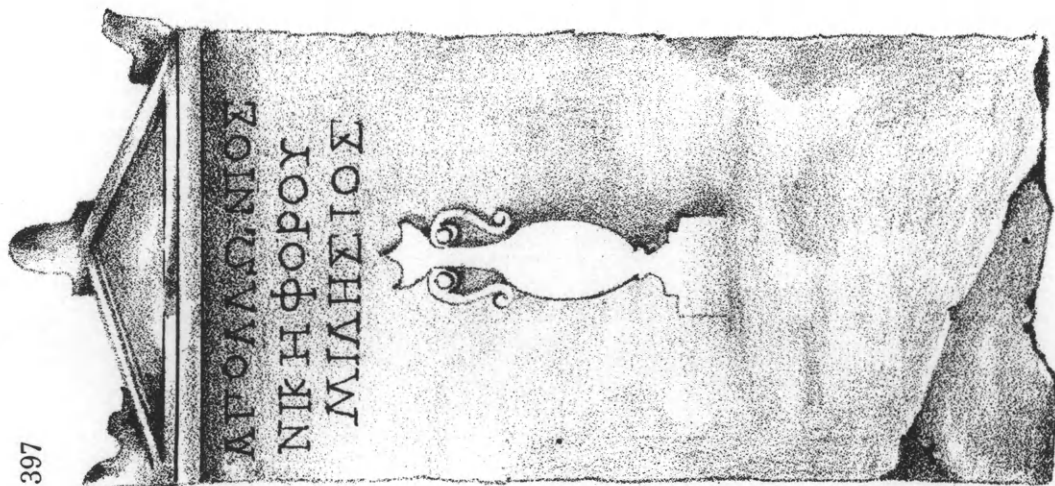
395

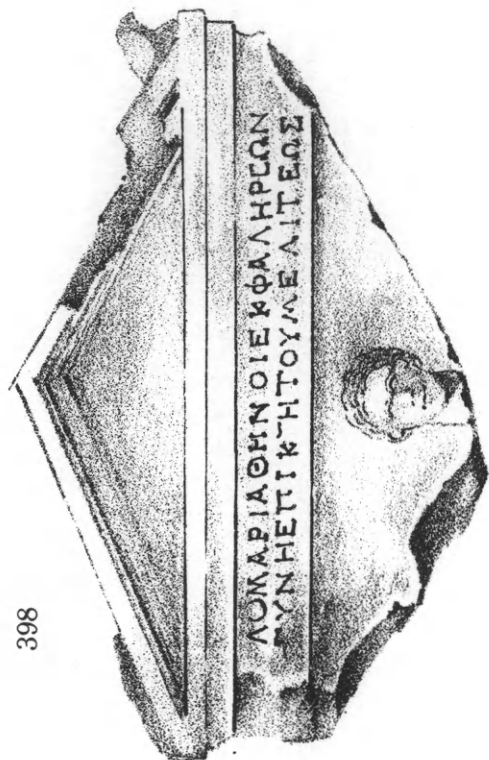
396

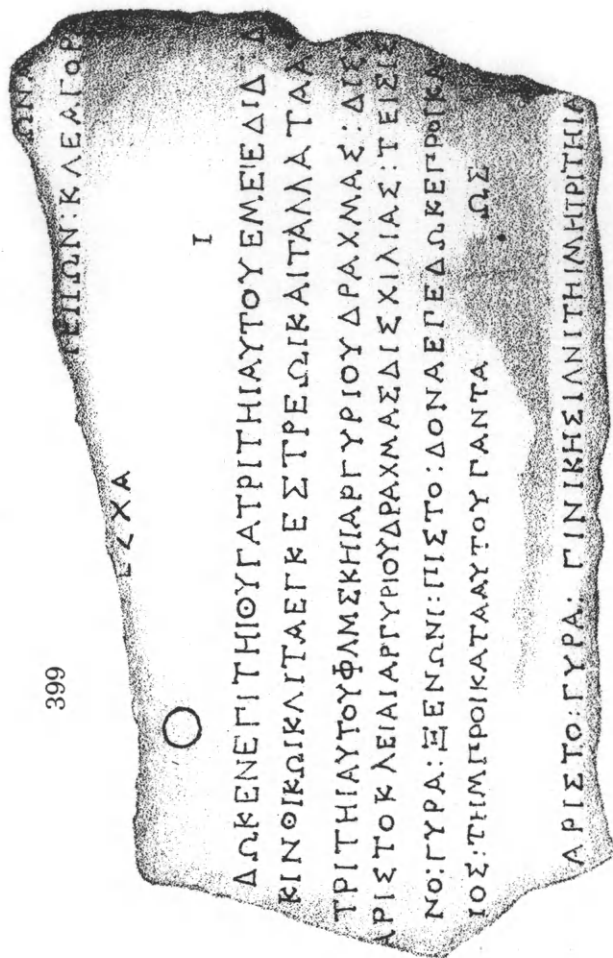
397

398

399

400

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 19. (ΠΑΛ. Σ.)

1840.

Ἀριθ. 5.

ΕΤΟΥΣ Β'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ τῇ
Διακπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων πρὸς
δραχμ. 5.

ΜΑΡΤΙΟΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ καὶ ΜΑΪΟΣ

Ἐκδίδεται ἀπαξ τοῦ μηνός.
Τιμὴ ἑτησία Δραχμᾶς 36 διὰ τοὺς ἐντὸς, καὶ
60 διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους.

401

- [. καὶ ἡ ὠφέλ]
εἰα ἡ δοθεῖσα [Ἀλκέτῃ Θαρρύτῃ]
ε τῷ [Π]άππῳ καὶ [αἱ αὐταὶ τιμ.]
ωρεῖται ὑπάρχ[εἰν καὶ ἃ]
5 υτῷ καὶ τοῖς ἐκγ[ὀνοῖς αὐτοῦ ἃ]
ε εἰσὶ κοι[ν]αί, ἐπιμε[λείσθαι]
δὲ Ἀρύββου, ὅπως ἂν μηδὲν ἃ
δικεῖται, τὴν Βουλὴν τὴν [ἃε]
[ἱ] βουλευούσαν καὶ τοὺς [σ]τ
10 ρατηγούς τοὺς αἰεὶ στρατη
γούοντας καὶ ἐ[ἱ] ἂν τις ἄλλω
ς ποῦ Ἀθηναίων παρατυγχά
νει, εἶναι δὲ αὐτῷ πρόσοδο
ν καὶ πρὸς Βουλὴν καὶ πρὸς
15 Δῆμον ὅταν δέηται, καὶ τοῦ
ς Πρυτάνεις οἱ ἂν Πρυτανέ
ωσιν ἐπιμελεῖσθαι ὅπως
ἂν προσόδου τυγχάνει. Ἄνα
γράψαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα
20 τὸν γραμματέα τῆς Βουλῆ
ς ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ κα
ταθεῖναι ἐν Ἀκροπόλει· εἰς
δὲ τὴν ἃ ἀγραφὴν τῆς στήλ
ης δότω ὁ ταμίας τοῦ Δήμου
25 ΔΔΔ δραχμᾶς ἐκ τῶν κατὰ ψῃ
φίσματα μεριζομένων τῷ
Δήμῳ καλέσαι δὲ Ἀρύββαν
ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ Πρυταν
εῖον ἐς αὔριον. καλέσαι δὲ
30 καὶ τοὺς μετ' Ἀρύββου ἥκον
τας ἐπὶ ξενία εἰς τὸ Πρυτα
νεῖον ἐς αὔριον . ὕρῃ [ἐρευνῇ]
σαι δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὧ
ν Ἀρύββας λέγει τὰ μὲν ἄλλ

35 α καθάπερ τῇ Βουλῇ [ἔδοξ]
 ε [ἐ]ῖς Ἀρύββα[ν ἐπειδὴ δὲ
 . . . ἀποκ . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 10 Ἰουλίου 1840. εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς· τὰ γράμματα δὲν ἦσαν ἐντελῶς κιονιδὸν γεγραμμένα, μάλιστα εἰς τινὰς γραμμὰς ἀφίνονται κενὰ μέρη, ὡς εἰς τὴν 3, τὴν 13 καὶ τὴν 19 γραμμῶν· αὐτὰ τὰ κενὰ διαστήματα ἄφησεν, ὁ ἐγχαράκτης τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰς τὸν λίθον, ἐπίτηδες διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν γραφὴν κιονιδὸν, διότι εἰς ὅλας τὰς γραμμὰς δὲν φυλάττεται ἡ αὐτὴ ποσότης τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ εἰς τινὰς εἶναι εἴκοσι γράμματα μόνον, εἰς τινὰς 21 καὶ εἰς τινὰς 22. Εἰς τὴν 6 γραμμῶν καὶ τὴν 22 τὸ Μ. ἀναπληρεῖ τὴν θέσιν τοῦ Ν. οἷον ΟΠΩΣ ΑΜΜΗΔΕΝ ἀντὶ τοῦ ΟΠΩΣ ΑΝΜΗΔΕΝ, καὶ ΤΗΜ ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ ἀντὶ τοῦ ΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ· ὁμοίως εἰς τινὰ μέρη τὸ Γ. ἀναπληρεῖ τὴν θέσιν τοῦ Ν. οἷον ΤΟΓΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ἀντὶ ΤΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕΑ καὶ τᾶνάπολιν ΤΥΝΧΑΝΕΙ ἀντὶ ΤΥΓΧΑΝΕΙ. Εἰς τὴν 17: τὸ ῥῆμα ΤΥΓΧΑΝΕΙ εἶναι γεγραμμένον καὶ τοι ὑποτακτικόν, ὡς ὑποτασσόμενον τῆς ΑΝ, διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς Η: ΟΠΩΣ ΑΝ ΠΡΟΣ ΟΔΟΝ ΤΥΓΧΑΝΕΙ. Εἰς τὴν 5 γραμμῶν εἶναι γεγραμμένον ΚΥΝΑ ἀντὶ ΚΟΙΝΑ κατὰ λάθος ἴσως τοῦ ἐγχαράξαντος.

Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὴν 7 γραμμῶν ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρύββου εἰς τὸν ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποδίδουσι τὰς αὐτὰς τιμὰς καὶ βοηθείας ὥς ἀπέδωσαν καὶ τῷ πάππῳ αὐτοῦ. Ἀρύββαν μὲν ἐν 6, ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Πλούταρχον, Βασιλέα τινὰ τῆς Ἡπείρου θεῖον τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς γυναικὸς τοῦ Φιλίππου καὶ υἱὸν τοῦ Ἀλκέτου τοῦ Θαρρύτα 8ς πρῶτος διεκόσμησε τὰς πόλεις τῆς Ἡπείρου Ἑλληνικοῖς γράμμασιν καὶ ἔθεσε καὶ νόμους φιλανθρωπικούς. (1)

Εἰς τὰς διαφόρους ἐκδόσεις τοῦ Πausανίου ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρύββου, ἀλλοῦ μὲν δύο 6. καὶ ἀλλοῦ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ Μ. ΑΡΥΜΒΟΥ ὅστις ἦν πατὴρ τοῦ Αἰακίδου. (2) Εἰς τὸν Δημοσθένην ἀπαντᾶται διὰ τοῦ Μ. Ἀρύμβας (3). ἀλλ' ἐπιγραφή αὕτη μαρτυρεῖ ὅτι τὸ ὄνομα ἐγράφετο διὰ τοῦ δύο 6. καὶ τοῦτο ἴσως ἀπετέλει τὴν προφορὰν τοῦ ΜΒ τὴν ὁποίαν ἠθέλησαν νὰ φυλάξωσιν οἱ συγγραφεῖς ὅσοι ἐγραψαν οὕτως ΑΡΥΜΒΑ. Ἐκ τῶν ἀναφερομένων περὶ τοῦ Ἀρύββα τούτου καὶ τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὁ χρόνος καθ' ὃν ὁ Ἀρύββας οὗτος ἔζη, ἥτοι ἔζη κατὰ τὴν 105 Ὀλυμπιάδα. Τὸν Ἀρύββαν τοῦτον ὅστις κατὰ τὸν Ἀρποκρατίωνα ἐβασίλευσε τῶν Μολοσσῶν (4). διεδέχθη ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Νεοπτόλεμος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου καὶ ἐκγονος τοῦ Θαρρύτα. Ἐκ τῆς 30 γραμμῆς ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἀρύββας ἐλθὼν εἰς τὸν Αἴμον τῶν Ἀθηναίων ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὡς Βασιλῶπαις, ἢ Βασιλέως ἀδελφός, τοῦ Ἀλκέτου, καὶ ἄλλους ἐπιστήμους ἄνδρας τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάλεσαν ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ Πρυτανεῖον ἐπὶ ξενίᾳ. Ὁ Ἀρύββας δὲ οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας φέρων προτάσεις τινὰς [ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν 35 γραμμῶν] τὰς ὁποίας ἡ Βουλὴ παρεδέχθη.

Ἀφ' ὅσον φαίνεται ἀπὸ τὸ διασωθὲν μέρος τοῦ ψήφισματος· τὸ ψήφισμα τοῦτο ἦτο διπλοῦν καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ψήφισματος τοῦ ἐκδοθέντος εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦτο ὑπ' ἀρ. 371, ἥτοι τὸ πρῶτον μέρος αὐτοῦ τὸ ὅποιον δι-
 ετηρήθη ἀποβλέπει τὸ ψήφισμα τῆς Βουλῆς, τὸ δὲ μετὰ τὴν 35 γραμμῶν μέρος καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἐσώθη ἀπέβλε-

(1) Πλούτ. Β. Πύρρου 6. 1.

(2) Πaus. Ἀττ. κεφ. 11. Εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Κλαυδίου ἀναγινώσκειται Ἀρύββου, καὶ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Jo: Frider Facius εἰς τὸ Μ. ἑκατὸν κεφάλαιον τοῦ ὅνυμα τοῦ Ἀρύββου ἀπαντᾶται τετράκις, τὰς τρεῖς φορές γράφεται Ἀρύββας, τὴν δὲ τελευταίαν φορές μὲ ἐνδ' Ἀρύμβας· ὅρα περὶ τούτου καὶ τὸν Gronov. ad' Arrian de exped Alex l. 1.

(3) Δημοσθ. Φιλίπ. Α. §. 8.

(4) Ἀρποκρατ. εἰς Ἀρύμβας.

πε τὸν Δῆμον. Καὶ αἱ ἐκφράσεις δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ἀναφερόμεναι εἰς 13—18 γραμμὴν «Εἶναι δὲ αὐτῶ πρόσοδον καὶ πρὸς βουλὴν καὶ πρὸς Δῆμον ὅταν δέηται» δεικνύουσιν ὅτι ὁ Ἀρύββας οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς Πρέσβυς, καὶ διὰ πολιτικὰς διενέξεις, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐκφράσεως τῆς ἐπιγραφῆς, καὶ ὅτι τὰς ἐτελείωσεν εὐαρέστως πρὸς τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐκ τῶν ἐκφράσεων τῆς ἑκτῆς μέχρι τῆς 12 γραμμῆς ἀέμμελεῖσθαι δὲ Ἀρύββου ὅπως ἂν μὴδὲν ἀδικεῖται τὴν Βουλὴν τὴν αἰεὶ βουλευούσαν καὶ τοὺς στρατηγούς τοὺς αἰεὶ στρατηγοῦντας, καὶ ἐάν τις ἄλλος τῶν Ἀθηναίων παρατυγχάνει, ἐκ τῶν ἐκφράσεων λέγω τούτων δίδεται παντοτινὴ προστασία ἀφ' ὅλας τὰς τῶν Ἀθηναίων Διοικήσεις καὶ τοὺς στρατηγούς αὐτῶν εἰς τὸν Ἀρύββαν· ἡ μεγάλη δὲ περιποίησις τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς Ὀλυμπιάδος τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ ὠνομάσῃ ἔχιδναν κατὰ τοῦ Φιλίππου, δὲν ἐγίνεται παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς μάτην, ἀλλ' ἴσως πρὸς τὸν κατὰ Φιλίππου σκοπὸν, ὅστις καὶ ἐκατορθώθη μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ Πausanίου.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

402

. . . μβολλ . . . [εἶνα]
 ἰ δὲ αὐτῶ καὶ οἰκίας ἐγκτησιν καὶ ἀτέ
 [λειαν καὶ αὐτῶ] καὶ τοῖς ἐκγόνοις Ἀθήνησι καὶ
 [συνιστάναι] καὶ αὐτῶ πρὸς τὸν Πολέμαρχον
 [καθ' ἑπερ καὶ] τοῖς προξένοις τὸ δὲ ψήφ
 [ισμα τὸ δε ἀναγ]ράψαι τὸν γραμματέα τοῖς Βο[υ]λ
 [ῆς ἐν στήλῃ λι]θίνῃ καὶ στήσαι ἐν πόλει ἐς
 [δὲ τὴν ἀναγραφὴν] δο[ῦ]ναι τὸν ταμίαν ΔΔ Δραχμὰς
 [ψηφισαμένης] τῆς Βουλῆς καλέ[σ]αι δὲ καὶ ἐπὶ
 [ξενία αὐτὸν ἐ]ς τὸ Πρυτανεῖον ἐς αὔριον.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὗρέθη τῇ 20 Ἰουνίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Εἰς τὴν 2 γραμμὴν τὸ Γ. ἀναπληρεῖ τὴν θέσιν τοῦ Ν. εἶναι ΕΓΚΤΗΣΙΓ ἀντὶ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ εἰς τὴν ἑκτὴν γραμμὴν ΔΟΓ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ γράφει ἀντὶ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ. καὶ τὸ Μ. ἀντὶ τοῦ Ν. ΕΜ ΠΟΛΗ ἀντὶ ΕΝ ΠΟΛΕΙ [γραμ. 7.] Τὸ δὲ Ο. εἰς τρία μέρη τῆς ἐπιγραφῆς ἀναπληρεῖ τὴν θέσιν τῆς ΟΥ. ΒΟΛΗΣ λέγει ἀντὶ ΒΟΥΛΗΣ [γραμ. 6 καὶ 9] ΔΟΝΑΙ ἀντὶ ΔΟΥΝΑΙ [γραμ. 8.] Εἰς τὴν 7 γραμμὴν ἡ δοτικὴ τοῦ ὀνόματος πόλις εἶναι γεγραμμένη διὰ τῆς ΗΙ, ἀντὶ τῆς ΕΙ, ΠΟΛΗ γράφει ἀντὶ ΠΟΛΕΙ. Τὸν τρόπον τοῦτον τῆς γραφῆς ἀπαντήσαμεν καὶ εἰς τὴν προεκδοθεῖσαν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 401. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινος νέου τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· ἦτο δὲ οὗτος, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, πρόξενος τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων. Ἡ λέξις ΕΜΠΟΛΗ εἰς τὴν 7 γραμμὴν νομίζω ὅτι ἐνοεῖ τὴν Ἀκρόπολιν, οὕτως ἀπαντᾶται εἰς τὸν Πausanίαν (1) τὸν Θουκυδίδην (2) καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν εὐρεθεῖσαν ἀπὸ τὸν Chandler (3) ὅθεν καὶ ὁ ἐν Ἀκροπόλει ναὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Πολιεῶς καὶ τῆς Πολιάδος ἐκαλοῦντο. (4).

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

(1) Τῇ νῦν Ἀκροπόλει τότε ὀνομαζομένη πόλει Πaus. Ἀτ.

(2) Τὸ δὲ πρὸ τούτου ἡ Ἀκρόπολις ἡ νῦν οὕσα πόλις ἦν. καλεῖται δὲ . . . καὶ ἡ Ἀκρόπολις μέχρι τοῦ δεῖν . . . : πόλις. Β. Α. Β. Θουκ.

(3) Ἐπιστάται τοῦ νεῦ τοῦ ἐν Πόλει. Boeck corp. inscr. p. 271.

(4) Ἀριστοφ. Πλούτ. καὶ Δυσιστράτη.

Λέων
Λέοντος
Ἐλευσίνιος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ σήλης ἐπιταφίου, λίθου Ἰμηττίου. Εὐρέθη πρὸς τὸ ἀνατολικοῦ ὁρίον τοῦ λόφου ἔνθα ὁ Κολωνός ὁ Ἴππιος· τὸ ὕψος τῆς σήλης εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν τεσσάρων καὶ ἡ περιφέρεια αὐτῆς 2 1/2. κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ἀνχγεγλυμμένος στέφανος σχηματιζόμενος διὰ ταινίας, σημεῖον τοῦ θανάτου ἀνδρὸς κατηχηθέντος τὰ Ἐλευσίνια. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἦτο τὸ Πολυάνδριον τῶν κατοίκων τοῦ Δήμου τούτου.

Κ. Σ. Π.

Ἐπὶ Κηφισοδώρου Ἄρχον[τος ἐπὶ τῆς]
[Λε]ωντίδος πρώτης Πρυ[τανείας ἡ]
[Θε]οδώρου ἐγραμμάτευε[ν]
ἐνδεκάτῃ τῆς Πρυταν[είας]
.ς ἐπεψήφι[ζ]εν [Με]νέστρ[ατος]
[ἐδ]ο[ξ]εν τῷ Δήμῳ Ε . . . τε . .
[Κε]φ[α]λήθεν εἶπεν [ἐπειδὴ]
σθεῖς τὰ μὲν εακ . . . α [τ]
ἧς πόλειως
μὲν ἀρκε [κ]
αἱ εἰς τὸν [Δῆμον τῶν]
καὶ Ἀθην[αίοις καὶ τοῖς ἄλλοις συμμάχοις]
λον μεθο [τὸν τ]
αμίαν εἰνυγε
. . . εὐς πρόξε[νον τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων]
τρια ὑπόχ
.σια

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Ἰμηττίου. Εὐρέθη τῇ 20 Ἰουνίου πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. (1) Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς τοῦ Κηφισοδώρου Ἀρχῆς, ἀλλὰ τίνος ἄρα Κηφισοδώρου, διότι τρεῖς Ἄρχοντες Κηφισόδωροι ὑπῆρξαν, ὁ μὲν ἦρξε τὸ 3 ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ. ὁ δὲ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 105 Ὀλυμπ. καὶ ὁ τρίτος τὸ 2 ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρας τῶν γραμμάτων εἰκάζομεν ὅτι ὁ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερόμενος Κηφισόδωρος εἶναι ὁ μετὰ τὸν Ἠγησίαν Ἄρχοντα [2 ἔτος τῆς Ὀλυμπ.] Τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι τόσον ἐξλειμμένον ἀπὸ τὸν χρόνον ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξάξωμεν περὶ τίνος τὸ ψήφισμα τοῦτο διαλαμβάνει.

Κ. Σ. Π.

(1) Ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας ἐνοεῶμεν (ὁσάκις μεταχειρίζομεθα τὴν ἔκφρασιν ταύτην) τὰς ἀνιχνεύσεις τὰς ὁποίας κάμνομεν ὅχι δι' ἀνασκαφῶν, ἀλλὰ αὐτοὶ ἡμεῖς ἀνακυλύοντες καὶ μετατοπίζοντες τοὺς λίθους ἰδίαισι χερσὶ· τοιοῦτον τρόπον ποιοῦντες πρὶν τῶν 1835 ἀνεκαλύψαμεν περίπου 1200 ἐπιγραφάς, τινὰς τούτων ἐτυπώσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας ἐπιγραφόμενον αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι.

[Π]ολύμνηστος Κέν[χαρμις]
ἐποίησαν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου Πεντελησίου· ὁ τύπος οὗτος τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τὸ ῥῆμα ἐποίησαν ὑπογραφόμενον μετὰ τὴν πρώτην γραμμὴν, καὶ ἐπὶ βάθρου γεγραμμένον, δεικνύει ὅτι ὁ Πολύμνηστος οὗτος καὶ ὁ Κενχάρμιδος ἦσαν γλύπται, οἵτινες ἐποίησαν τὸ ἐπὶ τοῦ Βάθρου ἀνάθημα. Περὶ τοῦ Πολυμνήστου τούτου δὲν σώζεται τί εἰς τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς καὶ νέους, πότε δηληδὴ ἤκμαζε καὶ πόθεν ἦτον. Περὶ τοῦ Κενχάρμιδος ἀναφέρει ὁ Πλίνιος. [B. 36. 8. c. 19.] ὅτι ἐποίησεν ἀγάλματα διάφορα, ἀποσιωπᾷ δὲ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἔζη.

Κ. Σ. Π.

[Εἶναι δὲ] . Αὐτῷ καὶ [τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ]
 . . . ε καὶ Σαμίους περὶ δὲ [τῶν ἄλλων συμμάχων]
 . . . ἐπειδὴ ἀνὴρ ἐστὶν πρὸς τὸν Δῆμον τόν . . .
 βλάπτοντα ἐλθεῖν αὐτὸν τρέμ[οιρον]
 . . . δοκεῖ τῷ [Δήμ]ῳ τοῖς Σαμίοι[ς]
 . . . μενται περὶ τῆς βάσα[νον δίκης]
 ὅπως οἶδε εἰσὶ ἐκ Σαμίων
 . . . ες καθάπερ [οἱ] Σάμιοι δέον[ται]
 τοὺς Σα[μίους τοὺς ἀπολο]λῶτας
 . . . παρ' ἐχθρῶν . . .
 . . . αὐτοὺς . . .
 . . . τοῖς . . .
 ἐγρα[μμάτε]υεν
 οἱ νησ[ιῶται]
 . . . ε σχο . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Ἰμνητίου. Εὐρέθη τῇ 28 Ἰουνίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ πλάξ εἶναι διεφθαρμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· εἰς τὸ διωσωθὲν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς εἰς τρία μέρη ἀπαντᾷ τὸ ὄνομα τῶν Σαμίων· οὕσης διεφθαρμένης τῆς ἐπιγραφῆς καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ τέσσαρα μέρη εἶναι δύσκολον νὰ προσδιορίσωμεν τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐγράφη τὸ ψήφισμα τοῦτο· ὡς ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐκφράζεται περὶ τῶν Σαμίων εἰκάζω νὰ ἔγινεν πρὶν τῆς ἀμφισβητήσεως αὐτῶν μετὰ τῶν Μηλησίων περὶ τῆς Πριήνης καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Περικλέους κατ' αὐτῶν νίκης. Πρὶν τοῦ χρόνου τούτου οἱ Σάμιοι ἦσαν φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων, ὡς φαίνεται ἀπὸ τε τὸν Θεουκιδίδην καὶ Διόδωρον τὸν Σικελιώτην (1) οἱ χαρακτῆρες τῶν γραμμάτων καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκφράσεως μὲ πείθουσι νὰ εἰκάσω ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγράφη κατὴν 84 Ὀλυμπ.

Κ. Σ. Π.

(1) Διοδ. Σ. Β. 12 κεφ. 27. Θεουκιδ. Β.

- [Καρ]υστίων καὶ [τῶν ἄλλων ἀπάντων]
 [πρό]εδρον καὶ καλέσ[αι αὐτὸν ἐς τὸ Πρυτανεῖ]
 [ον] εἰς αὖριν ἐπαινέ[σαι δὲ τοὺς ἄλλους]
 [τ]ο[ῦ]ς πρεσβευτο[ῦ]ς πεμφ[θῆναι καὶ αὐτοὺς]
 5 ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ Πρυτ[ανεῖον δοῦναι τ' α']
 [υτ]οῖς καὶ ἐφόδια τὸν ταμ[ίαν καὶ ἄπ]
 [αν]τα καταψηφίσματα· ἀναλογίζεσθαι δὲ τ]
 [ὸν] δε τὸν ταμίαν το[ῦ] Δήμο[υ] κα[θ]άπερ πο]
 [ιεῖ] εἰς Ἑρετρίαν καὶ Χαλ[κίδα ἀνά δραχμ]
 10 ἄς ἐκάστω· ἀποδο[ῦ]ναι δὲ κα[ὶ τὰ ἄλλα α' δι]
 δῶσι τὸν ταμίαν το[ῦ] Δήμο[υ]· α' δὲ [οἱ πρέσβεις ὅ]
 ἰδε ὥμοσαν ἡ Βουλὴ ἢ ἐπ' Ἀγαθ[οκλέους ταῦτα καὶ οἱ σ]
 τρατηγοὶ [ἐπεψήφισαν] Σω[κράτης . . .]
 Μένων Ποτά[μιος] Φιλοχάρης Ῥα[μνούσιος]
 15 Ἐξηκестίδης Θορίκ[ιος] Ἀλκι[βιάδης] Κωλλεΐδης]
 Διοκλῆς Ἀλωπεκῆθεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν καὶ σχεδὸν στοιχιδῶν, ἐπὶ πλακὸς λίθου Πεντε-
 λησίου. Εὐρέθη τῇ α'. Αὐγούστου 1840 εἰς τὰς ὑπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανὸς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ κάτω
 καὶ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακὸς εἶναι καλῶς διατηρημένα, τὸ δὲ ἄνω καὶ δεξιὸν εἶναι ἀκρωτηριασμένον. Ἐκ
 τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς τοῦ Ἀγαθοκλέους Ἀρ-
 χῆς [τῷ 4 ἔτει τῆς 100 Ὀλυμπ.] τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῦ τέσσαρα γράμματα ἀναγινώσκονται εἰς τὴν 12
 γραμμὴν ΑΓΑΘ, ἀναπληρώσαμεν ἡμεῖς εἰς τὸ ΑΓΑΘοκλῆς. Τὸ ψήφισμά τοῦτο εἶναι ὑπὲρ τινος τοῦ ὁποῦ
 τὸ ὄνομα δὲν σώζεται· τὸν ἄνδρα τοῦτον καλοῦν εἰς σίτησιν εἰς τὸ Πρυτανεῖον. Εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν
 ἡ αἰτιατικὴ ΤΟΥΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥΣ εἶναι γεγραμμένη ἄνευ τοῦ ἱ. ὡς ἐσυνεΐθιζον οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τοὺς μετὰ
 τὸν Εὐκλῆδην ἀρχαιοτέρους χρόνους, παρατηρητέον καὶ τὸ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥΣ ἀντὶ τοὺς πρεσβευτὰς. Εἰς τοὺς
 πρεσβευτοὺς τούτους ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι νὰ δώσῃ ὁ ταμίης τοῦ Δήμου καὶ ἐφόδια καὶ νὰ ἀναλογίζηται τὴν
 δαπάνην ταύτην καθάπερ ποιεῖ πρὸς τὴν Ἑρέτρειαν καὶ Χαλκίδα.

Εἰς τὴν ἑνδεκάτην γραμμὴν φαίνεται ὅτι οἱ πρέσβεις οὗτοι ὥμοσαν περὶ τινων πραγμάτων, ἴσως τὸν ὅρκον
 τῆς πίστεως τῆς πατρίδος των, ἢ δὲ Βουλὴ καὶ οἱ Στρατηγοὶ οἱ ἐπὶ Ἀγαθοκλέους Ἄρχοντος ἐπεψήφισαν παρα-
 δεχθέντες τὰ πικρὰ, τίνων δὲ πόλεων πρέσβεις ἦσαν οὗτοι ἀγνωστοί· εἰκάζομεν μόνον ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῆς
 Χαλκίδος καὶ Ἑρετρίας ὅτι ἦσαν οἱ πρέσβεις τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Εὐβοίας. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Βοιωτικοῦ
 πολέμου κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, οἱ κάτοικοι τῆς Εὐβοίας ἦσαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων (1) τὸ μέρος δὲ τοῦτο
 ἐνίκησε τὸ ἀντίπολυτευόμενον αὐτῷ μέρος τῶν Εὐβοέων τὸ κλίενον πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς (2), κατορθώθη δὲ τοῦτο
 συνεργείᾳ τοῦ στρατηγοῦ Τιμοθέου τοῦ Ἀθηναίου. (3) Εἰς τὴν 13, 14, 15 καὶ 16 γραμμὴν ἀναφέρονται τὰ

(1) Διόδωρ. Σικελ. Β. 15.

(2) Ὁ αὐτὸς Β. 16.

(3) Δημοσθένης περὶ Στεφ. Αἰσχ. κατὰ Κτησιφ.

ὀνόματα τῶν ἐξ στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων· τοῦ πρώτου τὸ ὄνομα δὲν ἐσώθη, ὁ δεύτερος εἶναι ὁ Μένων· τὰ ὀνόματα τῶν Δήμων δὲν εἶναι ὅλα γεγραμμένα, ἀλλὰ μόνον αἱ πρώται συλλαβαὶ ἐξαίρουμένου τοῦ τελευταίου Δήμου ΑΛΩΠΕΚΗΣ ΔΕΝ.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

408

. τὴν ψ
[ηφιζουσαν ἐκ]κλησίαν καὶ
[. δο]κιμάσαι τὴν π
[ὅλιν τὸν . . . ὃν χρῶνται δι
[καίων ἀναγρ]άψαι δὲ τὸ δε τὸ 5
[ψήφισμα τὸν γραμμα]τέα ἐν στήλει. (27)
[λιθίνῃ καὶ στήσαι] ἐν Ἀκροπόλει (26)
[εἰς δὲ τὴν ἀναγρα]φὴν τῆς στήλης (26)
[δότης ὁ ταμίας τ]οῦ Δήμου ΔΔ δρ (25)
[αχμάς.]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τιμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὗρέθη τῇ 20 Ἰουνίου 1840 εἰς τὰς ὑπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανὸς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ δεξιὸν μέρος τῆς πλακὸς ἦτο σῶον, τὰ δὲ ἄλλα τρία μέρη αὐτῆς ἦσαν ἀκρωτηριασμένα· ἡ δοτικὴ τοῦ ὀνόματος στήλη εἶναι γεγραμμένη μὲ ΕΙ. ἀντὶ τοῦ ΗΙ. συχνάκις ἀπαντοῦμεν τὴν γραφὴν ταύτην εἰς τίτς ἐπιγραφάς· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ μὴ διατηρηθέντος εἰς αὐτὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος, οὐδὲ μέρους τῆς ὑποθέσεως περὶ ἧς τὸ ψήφισμα πραγματεύετο, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην πότε ἐγένετο· ἐκ τῶν γραμμάτων μόνον ἐξάγεται ὅτι εἶναι τῶν Μακεδονικῶν χρόνων· τὰ γράμματα δὲν ἦσαν εἰς ὅλας τὰς γραμμάς ἀκριβῶς στοιχιδῶν γεγραμμένα, οὐδὲ ὅλαι αἱ γραμμαὶ ἦσαν τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὰς τελευταίας γραμμάς, ἧτοι ἀπὸ τὴν 6 μέχρι τῆς 9 τὰς ὁποίας ἀνεπληρώσαμεν καθ' ὁλοκληρίαν· εἰς τὴν μίαν τὴν 6 γραμμὴν εἶναι 27. εἰς τὰς ἀκολουθούσας δύο εἶναι 26. καὶ εἰς τὴν προτελευταίαν τὴν 9. εἶναι 25 μόνον· κάτωθεν τῆς πλακὸς φαίνεται μέρος σφαμένου ἐλαίας.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

409

[ἐπιτῇ]δειοι [εἰσὶν πρὸς]
. . . ὃ ἐψήφ[ισται τῷ Δήμῳ]
[καθάπερ κ]αὶ ἐν τῇ προ[τέρᾳ ἐκκλησίᾳ]
. . . οἱ καὶ κολάζειν τὸν [κακοποιοῦντα]
[ψη]φιζομένην καὶ ἐκ δ . . .
[τὴν ποινὴν] καθότι ἂν δοκῇ αὐτῷ
[τοῦς π]αρόντας ἀποφαίνειν & . . .
πισι ἄλλου εἶδεῖ παρ' ἐτ[έρῳ]
διότι ἐνάν τις βο[ύ]λητ[αι]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 10 Ἰουνίου 1840 εἰς τὰς ὑπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανὸς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι σῶον, τὰ δὲ ἄλλα τρία ἀκρωτηριασμένα. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τὸ Ψ. ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ΦΣ. Εἰς τὴν 4 γραμμὴν τὸ ἀπαρέμφατον κολάζειν εἶναι γεγραμμένον διὰ τοῦ Ε. μόνον ΚΟΛΑΖΕΝ. εἰς τὴν 6 γραμμὴν τὸ ΔΟΚΕΙ καὶ τοι ὑποτασσόμενον τοῦ ΑΝ ΔΟΚΕΙ γράφει διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς ΗΙ. Καὶ εἰς τὴν 7 γραμμὴν τὸ ἀπαρέμφατον ἀποφαίνειν εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ Ε. μόνου ΑΠΟΦΑΙΝΕΝ. Εἰς τὴν 8 γραμμὴν ἀναγινώσκεται ΠΙΣΤΙ τὸ ΤΙ. εἶναι γραμμένον μὲ Ι. ἀντὶ τῆς ΕΙ. ἴσως. τῇ πίστει. Εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν τὸ εἰδήπερ τὸ ΔΗ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τοῦ Η, ὡς εἶναι καὶ εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τὸ θηλυκὸν ἄρθρον ΤΕΙ ἀντὶ ΤΗΙ.

Ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων κανονίζον τὰς ποινάς. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν τὸν χρόνον καθ' ὃν τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο, διότι δὲν ἀναφέρεται ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχοντος, ἀλλ' οὐδὲ κανὲν ἄλλο ἐξ οὗ νὰ δυνηθῶμεν νὰ εἰκάζωμεν τὸν χρόνον.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

410

. . . ας κα[θύπερθεν]
 ος Στειρ[ία]
 Φηγαιεῖς
 . . . καθυπερθαεῖς
 ὑπενερθαεῖς

Λ ε ο ν τ ῖ δ ο ς

. . . Βωτάδαι	Σκαμβονίδαι	ὑπὼς . . .
		. υνοσεῖδ[αι]
[Εὐω]ν [υμεῖς]	Λευκ[ονοεὺς]	[Πα]λλ[ηνεῖς]
9 [Π]εργασεῖς	καθύπερθεν	Προ[βάλινθος] . .
Περγασεῖ	ὑπέν[ερθε πρτμο] . . .	[Προ]βά[λινθος]
Ἰβάδης	Ποτάμιος
Φηγού[σιος]	[Ἐροι]άδαι
[Επ]ικιδ[ης]	[Πτελ]ιάσεος	[Εἰρ]εσίδαι
	[Ποτα]μὸς
[Πα]λλ[ηνεῖς]	[Πο]ριεῖς	Χολαργεῖς
[Ἀναγ]υρ[άσιος]	[Κορυδ]αλλ[εῖς]	Εἰτέα
	
Διομε[ιεῖς]	Σκαμβονίδαι	
.	Ἰβάδαι	
.		
Βατῆθεν	Κυδα[ντί[δαι]	
Ἐρικαι[εῖς]	Κρωπίδαι	
Ἰοτρίνη	Εὐπυρίδαι	
Γαργηττ[ίδες]		

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη εἰς τρεῖς στήλας, ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τμήματος στήλης, λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 20 Μαρτίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος τῶν Δήμων τῶν Ἀθηναίων γεγραμμένος κατὰ σειράν. Εἰς τὴν 9 γραμμὴν ἀπαντᾷται ὁ Δῆμος Περγασή· ὁ Δῆμος οὗτος τοῦ στρατηγοῦ Νικίου, εἰς τοὺς διασωθέντας Ἑλληνας συγγραφεῖς, εὐρηται Α. ὅτι ἀνήκεν εἰς τὴν Ἑρεχθίδα φυλὴν (1). καὶ Β'. ὅτι ἦτον εἷς μόνος Δῆμος. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν δὲ ταύτην τάττεται α. εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, καὶ β'. φαίνονται δύο Δῆμοι ὁ μὲν Καθύπερθεν ὁ δὲ Ἰπένερθεν, ὡς εἶναι καὶ ὁ Δῆμος Φηγαία, ὁ μὲν τῆς Αἰγυλίδος, ὁ δὲ τῆς Πανδιονίδος (2). ἢ κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν εἰς Ἰπένερθε καὶ καθύπερθεν. Παρατηρητέον ὅτι τινὲς τῶν Δήμων τούτων ἀναφέρονται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν καὶ τινες εἰς ἐνικόν.

Κ. Σ. Π.

414

- ων ἐπαι[νέσαι δέ]
 [τῶν Ἀθηνα]ίων καὶ τ[ῶν ἄλλων]
 [τὰ ὀνόματα καὶ τῶν . . . [ἀναγράψαι]
 [δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ τὸν γραμ.
 5 [ματέχ τῆς Βουλῆς καὶ θεῖναι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν· διὰ δὲ τὴν
 [ἀναγραφὴν τῇ]ς στήλης δοῦναι τὸν [ταμίαν τῆς]
 [Πρυτανεί]ας τῷ Γραμματεῖ . . . [δραχμὰς]
 [. ψηφίζ]ομένην ἀναγράψ[αι δὲ . . .]
 [καὶ ἀναθέσαι ἐν]τ[ὶ]ν νεῷ Λυκίσκου Ἀ[ρχοντο]ς]
 10 . . . λυος Διοπείθο[υς εἶπε τὰ μὲν ἄλλα]
 [ὥσπερ ἔδοξε τῇ Βουλῇ, ἐπειδὴ δὲ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη, ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 20 Ἰουλίου 1840 εἰς τὰς ὑπὸ τὸ βόρειον τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὰ γράμματα εἶναι στοιχηδὸν γεγραμμένα· ἡ δὲ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν σώζονται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Εἰς τὴν 9 γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Λυκίσκου, ὁ Λυκίσκος οὗτος ὑπολαμβάνω ὅτι εἶναι ὁ Ἄρχων, ὅστις ἤρξε τὴν ἐνιαύσιον ταύτην Ἀρχήν, τῷ Α. ἔτει τῆς 109. Ὀλυμπιάδος, ἕνεκεν τούτου τὸ διατηρηθὲν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην Α, ἀνεπλήρωσα διὰ τοῦ ΑΡΧΟΝΤΟΣ. Ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου ἐξάγεται ὁ χρόνος τοῦ ψηφίσματος, ὅστις εἶναι τὸ Α. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμ. ὡς ἀναφέραμεν. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι καὶ μία ἄλλη γραμμὴ γεγραμμένη με μικρότερα γράμματα· ἡ γραμμὴ αὕτη εἰκάζω ὅτι εἶναι τὸ ψήφισμα τοῦ Δήμου ὁ ἐπραγματεύετο περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐπεψήφισε τὰ παρὰ τῆς Βουλῆς ἐψηφισθέντα. Εἰς τὴν γραμμὴν ταύτην ἀναφέρεται τ' ὄνομα τοῦ πατρὸς, τινὸς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα λήγει εἰς ΑΧΟΣ, ὁ πατὴρ δὲ τούτου καλεῖται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Διοπείθης. Οὗτος εἶναι τάχα ὁ αὐτός,

(1) Στέφ. Βυζάντ. καὶ Ἀρποκρ. ἐν Περγασή.

(2) Στέφ. Βυζάντ. καὶ Ἀρποκρ. εἰς Φηγαία. Εἰς τὸν Ἀρποκρατίωνα ἐκδ. τοῦ Ν. Δούκα, τὸ Φηγαία ἢ Φηγαεῦσι ἀπαντοῦμεν, (κατὰ λάθος ἴσως τυπογραφικόν,) τὸ ΦΗ γεγραμμένον διὰ τῆς Υ ἀντὶ τῆς Η, καθὼς καὶ παρακατιὸν τὸν Φηγούσιον ἀπαντῶμεν τὸ ΦΗ γεγραμμένον διὰ τῆς Ι ἔντι τῆς Η.

μὲ τὸν Διοπίειθην, ὅστις ἔγραψε ψήφισμα τοῖς Ἀθηναίοις εἰσαγγέλλεσθαι, τοὺς τὰ θεῖα μὴ νομίζοντας; (1) ἢ τὸ διατηρηθὲν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ΧΟΣ εἶναι ΣΤΡΟΜΒΙ;ΧΟΣ, ὄνομα ἀπαντῶμενον εἰς τὴν ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι ἐκδοθεῖσαν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 361. Περὶ τούτου θέλομεν ἀναφέρει καὶ ἄλλοτε.

Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

12

Θ ε [οἰ]

Δίνων Ἀγ[νούσιος εἶπεν]

Ἐπὶ [Μ]όλωνος [Ἄρχοντος εἰ]

πὶ τῆς Ἐρεχθίδος δεκάτ

ης Πρυτανείας ἐ[δοξεν]

[τῇ] Βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ]

[Ερ]εχθίδος ἐ[πρυτάνευεν]

. [Χ]ο[λ]αργε[ὺς ἐγραμμάτευεν]

[. . . ἐπεσάται . . . ὁ δεῖνα εἶπεν]

[Επειδὴ]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 14 Ἰουνίου εἰς τὰς ὑπὸ τὸ βόρειον τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, ἐπὶ τοῦ γείσσου τῆς πλακὸς ταύτης εἶναι γεγραμμένη μετὰ μεγαλήτερα γράμματα ἢ συλλαβὴ ΘΕ, τοῦτο ἀνεπλήρωσα εἰς ΘΕΟΙ· τοιοῦτου εἶδους ἐπιγραφαὶ εἶναι καὶ ἄλλαι εἰς τὰς ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς· ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκφράσεως τοῦ ψηφίσματος εἶναι ἄλλος τοῦ τῶν κοινῶν ψηφισμάτων, τὰ ὅποια πάντοτε ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὸν χρόνον τοῦ Ἀρχοντος, εἴον ΕΠΙ ΜΟΛΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ κτλ. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναφέρεται ὄνομα τελειώνον εἰς ΟΛΩΝΟΣ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον γράμμα λείπει· ἀνεπλήρωσα δὲ ἐγὼ διὰ τοῦ Μ. ποιήσας ΜΟΛΩΝΟΣ ἐὰν ἡ εἰκασία μου αὕτη εἶναι ὀρθή, ὡς πιστεύω, τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγράφη τὸ Γ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπιάδος. Εἰς τὸ ψήφισμα τοῦτο δὲν διετηρήθη κατὰ δυστυχίαν τί, ἀποβλέπον τὴν οὐσίαν τοῦ ψηφίσματος, ἕνεκα τούτου ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην περὶ τίνος εἶναι.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

413

Πείκων Ἄνδρου
ἀνέθηκεν Ἀθηνᾶ·

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀιτικῶς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου Πεντελησίου. Ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἔστατο τὸ ἀνάθημα, τὸ ὅποιον ὁ Πείκων υἱὸς τοῦ Ἄνδρου ἀνέθηκε τῇ Ἀθηνᾶ· μετὰ τὸ ὄνομα Πείκων, ἦσαν τρεῖς γραμμαὶ, καθὼς μετὰ τὸ ΑΝΕΘΕΤΕΝ ἦσαν ἄλλαι τρεῖς· τὰ ὀνόματα Πείκων καὶ Ἄνδρος δὲν φαίνονται εἰς καμμίαν ἄλλην ἐπιγραφὴν. Ἄνδρων καὶ Πείκων δὲ διὰ τοῦ Ω. ἀπαντῶνται πολλὰ ὀνόματα. Ἄνδρος ὅμως καὶ ΠΕΙΚΩΝ εἰς κανένα μέρος. Ἐκ τῆς παλαιότητος τῶν χαρακτήρων τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζω ὅτι οὗτοι δὲν ἦσαν Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ὁ Πείκων ξένος· τις τεχνήτης, ὅστις ἠργάσθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀνέθηκε τῇ Ἀθηνᾶ τὴν ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἀπαρχήν

Κ. Σ. Π.

(1) Πλούταρχ. Β. Περικλ. Σ. 143.

[Ἀ]ρ[τ]ο[μ]ίδης· Ἑβδομιάς· Λευκολοφίδου· ἀνεθέτην

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου Πεντελησίου· τὸ μῆκος αὐτοῦ εἶναι 3 ποδῶν, τὸ πλάτος $2\frac{1}{2}$, καὶ τὸ πάχος, 6 δακ. Εὐρέθη τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἵστατο τὸ ἀνάθημα τοῦ Ἀρτεμίδου καὶ τῆς Ἑβδομιάδος θυγατρὸς τοῦ Λευκολοφίδου, τὸ ὅποιον ἀνέθεσαν πιθανῶς τῇ Ἀθηνᾷ, τῇ ἐν τῷ ἑκατομπένδῳ, ἑμπρὸς τοῦ ὁποίου εὐρέθη τὸ βάθρον τοῦτο. Περὶ τοῦ πρώτου ὀνόματός του, Ἀρτεμίδης δὲν ἀπαντῶμεν τί εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας συγγραφεῖς, εἰμὴ εἰς τὸν Εὐσέβιον ὅτι Ἀρτεμίδης ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Φοίνιξιν αἱ ἐπτά θυγατέρες τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ἀσάρτης· ἴσως τὸ ὄνομα Ἀρτομίδης καὶ τὸ μετ' αὐτὸ Ἑβδομιάς διετηρήθησαν καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους, καθ' οὓς ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐγχράχθη ἐπὶ τοῦ βάθρου· μετὰ τὸ ὄνομα Ἀρτομίδης εἶναι τρεῖς σιγμαὶ καθὼς καὶ μετὰ τὸ Ἑβδομιάς, καὶ Λευκολοφίδης.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

. . . . εἰνῇ [τ] ὧν π]όλεων ἢ ἄλλ
[ον]τινὰ τῶν Ἀρρύβου ἐπὶ] τε τ
[ας αὐτάς τιμω[ρ]ί[ας αἰ]εῖσι]ν
[κ]αὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων εἰς [τὴν πόλιν τῶν]
Ἀθηναίων. Ἐπιμελεῖσθ]αι δ]
ἐ καὶ τοῦ[ς] στρατηγοῦ[ς] ὅτα
ν στρατηγοῦσιν ὕπως αὐτό]
ς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ
σωνται τὴν ἀρχὴν τὴν πατρ
ώαν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου, εὐρέθη τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἑόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Τὸ μῆκος αὐτῆς εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν τριῶν, τὸ πλάτος δύο, καὶ τὸ πάχος πέντε δακτύλων· ἐκ τῶν ἐκφράσεων καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρρύβου, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, εἰκάζομεν ὅτι ἡ πλάξ αὕτη, ἐφ' ἧς ἡ παρούσα ἐπιγραφή, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὑπ' ἀριθ. 401 προκινδουθείσης, εἰς τὸ φυλάδιον τοῦτο. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἡ λέξις τιμωρία εἶναι γεγραμμένη τὸ ΡΙ διὰ τῆς Ι, ἐν ᾧ εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τῆς προκινδουθείσης ἐπιγραφῆς ὑπ' ἀριθ. 401, τὸ ΡΙ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ΤΙΜΩΡΕΙΑ. εἰς τὴν παρούσαν ὅμως ὁ ἐγχράκτης ἀλησμονήσας τὴν πρώτην γραφὴν ἣν ἀνωτέρω ἐγγράραζεν, τῆς λέξεως ΤΙΜΩΡΕΙΑ, καὶ προφθάσας νὰ ἐγγράραξῃ εἰς τὴν παρούσαν τὴν λέξιν ἕως τὸ ΤΙΜΩ, ἄφησε κενὸν διάστημα ἐνὸς γράμματος μεταξὺ τοῦ Ω· καὶ Ι· γράψας οὕτω ΤΙΜΩ ΙΑΣ καὶ τοῦτο διὰ νὰ διορθωθῇ μετὰ ταῦτα ἡ ἀνωθεν γραφὴ τῆς λέξεως· ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου τῆς διαφόρου γραφῆς εἰκάζομεν, ὅτι καὶ εἰς τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους ἡ δίφθογγος ΕΙ ἐπροφέρετο ὡς ἡ Ι. Κάτωθεν τῆς πλακὸς ταύτης ὑπάρχουσιν ἀναγεγλυμμένοι δύο στέφανοι, ὁ εἰς δάφνης ὁ δὲ ἕτερος ἐλαίας, ἐν τὸς τοῦ ἐξ ἐλαίας, ἐγγράφεται ΟΛΥΜΠΙΑ ΤΕΛΕΩΙ, εἰς δὲ τὸν ἄλλον εἶναι ἐγγεγραμμένον ὡς εἰκάζω [ΠΥΘ]ΙΑ [ΤΕΛ]ΕΩΙ· πλησίον τούτου φαίνεται καὶ μέρος τρίτου στεφάνου εἰς ὃν ἐγγέγραπτο ἴσως ΝΕΜΕΑ ΤΕΛΕΩΙ. Κάτωθεν τῶν στεφάνων τούτων ὑπάρχει ἀναγεγλυμμένος τύπος παριστάνων τέθριππον ἄρμα ἐφ' ᾧ ἐπικάθεται ὁ Ἀρρύβας οὗτος ἐλαύνων. Ἐκ τῶν μνησθέντων τριῶν στεφάνων καὶ τοῦ κάτωθεν αὐτῶν τεθρίππου ἄρματος ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἀρρύβας οὗτος ἐνίκησε, εἰς τοὺς τρεῖς κυριοτέρους Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας ἄρματι τελέων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι

ψηφίσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ, δι' ἄλλους πολιτικούς λόγους, ἐνεχάραξαν καὶ τὰς νίκας τοῦ ἀνδρός· πρὸς πλειοτέραν δόξαν καὶ ἔπαινον τούτου· Μὴν εὐρόντες ταυτοχρόνως τὰς δύο ταύτας πλάκας τῶν ἐπιγραφῶν, δὲν ἐδυνήθημεν νὰ τὰς ἐκδόσωμεν μαζὺ ἡνομένας ἀμφοτέρας, διότι ἐν ᾧ εἶχε λιθογραφηθῇ ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 405, ἀνεκαλύφθη ἡ παροῦσα.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

416

[ἔδοξε τῇ Βουλῇ Φιλός[ρατος]

. . . λε .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάρου λίθου Πεντελησίου. Τὸ πρῶτον μέρος εἶναι γεγραμμένον μὲ μικροὺς χαρακτῆρας. Ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου εἰκάζομεν ὅτι ἴστατο ὁ ἀνδρίας τοῦ Φιλοστράτου ὃν ἡ βουλή ἀνέστησεν. ὁ Φιλόστρατος οὗτος εἶναι πιθανῶς Ἀθηναῖος, ὅχι ὅμως ὁ ἐπικληθεὶς κυναλώπηξ, ὃν ὁ Ἀριστοφάνης ἐσιγμάτισε, διασύρας αὐτὸν εἰς τὴν κωμοδίαν τοῦ ἐπιγραφομένην οἱ ἱππεῖς [τίχ. 956] ὡς ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων ἐξάγεται ὅτι εἶναι τοῦ μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον Χρόνου. Κ. Σ. Π.

417

[Ἀ]θ[ηναίων καὶ τῶν συμ]

μάχων[τῶν Ἀθηναίων]

ν δε

αται

σχι

ια δ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 10 Ἀπριλίου 1838 εἰς τὰς κατὰ τὰ Προπύλαια ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. τὰ γράμματα εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν γεγραμμένα. Ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους εἰκάζομεν ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Κ. Σ. Π.

418

[Πρώτη τῆς Πρυτανείας ἀνδράσι]

δευτέρᾳ [τῆς Πρυτανείας]

[ἀν]δράσι ἐν[ς] δέουσιν]

[τριακοντα ΔΔΠΠΠ]. τρίτη τ[ῆς Πρυτανείας]

[ἀ]νδράσιν τριάκ[οντα καὶ ἐνός]

[Δ]ΔΔΕ: τετάρτη τῆς Πρυτανείας

[ἀ]νδράσι τρισὶ καὶ [τριακοντα]

[ΔΔ]ΔΠΠ: Πέμπτη τῆς Πρυ[τανείας]

[ἀ]νδράσιν ἐνός δέουσι τριάκ[οντα]

[Δ]ΔΓΓΒΒΕΕ: ἑξῆς τῆς Πρυτανείας

ίας ἀνδράσιν ἐνὶ καὶ εἴκοσι [ΔΔ]

ΕΕ: ὀγδόη τῆς Πρυτανείας [ἀν]

δράσιν ἐνὶ καὶ εἴκοσι ΔΔΕ:

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1839. εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται, ὅτι εἶναι κατάλογος πληρωμῆς δοθείσης κατὰ Πρυτανεῖαν, πιθανῶς εἰς τοὺς ἐργασθέντας εἰς τὰ δημόσια ἔργα· ἀρχεῖται δὲ ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀπὸ τὴν δαπάνην, ἣτις ἐγένετο τῇ πρώτῃ τῆς Πρυτανείας ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Εἴτα ἀκολουθεῖ ἡ δαπάνη τῇ δευτέρᾳ τῆς Πρυτανείας, καὶ οὕτως ἐφεξῆς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ἀκολουθεῖ, ἀπὸ τὴν Ἀ τῆς Πρυτανείας μέχρι τῆς ἐβδόμης, τὴν ἐπαύξησιν τοῦ ἀριθμοῦ, διότι τὴν μὲν δευτέραν τῆς Πρυτανείας ἐπλήρωσαν εἰς 29 ἄνδρας 29 δραχμας, τὴν δὲ ἕκτην τῆς Πρυτανείας ἐπλήρωσαν εἰς 39 ἄνδρας 39 δραχμας, αὐξάνοντες δύο ἄνδρας εἰς ἐκάστην τῆς Πρυτανείας, ὥστε ἀπὸ τὴν 29 μέχρι τῆς 36 ἠύξησαν δέκα ἐργάτας. Εἰς τὴν ἐβδόμην ὀγδόην καὶ ἐνάτην γραμμὴν δὲν φυλάττεται ἡ αὐτὴ τάξις, ἀλλ' ἀκολουθεῖ κατ' ἀντίστροφον τρόπον τῆς πρώτης τάξεως· ἦτοι εἰς μὲν τὴν ἐβδόμην τῆς Πρυτανείας ἀναφέρονται 23 ἄνδρες καὶ δόσις 23 δραχμῶν πρὸς αὐτοὺς, εἰς δὲ τὴν ὀγδόην τῆς Πρυτανείας 21 ἄνδρ' καὶ 21 δραχμὴ, δοθεῖσα εἰς αὐτοὺς. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ἐπὶ τίνος Πρυτανείας ἐγένοντο αἱ δαπάναι αὗται, οὐδὲ εἰς τί ἐχρησίμευσαν, διότι ὡς ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς κανὲν τοιοῦτον δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξάξωμεν. Παραβάλλοντες δὲ τὸν χαρακτῆρα τῶν γραμμῶν τῆς προεκδοθείσης ἐπιγραφῆς ὑπ' ἀρ. 9, 10 καὶ 11, περὶ τῆς ἐπισκευῆς τοῦ Ἑρεχθείου, μὲ τὸν τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς, ἀποφαινόμεθα ὅτι ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα· ὡς ἐκ τούτου δὲ εἰκάζομεν ὅτι ἡ κατὰ Πρυτανεῖαν ἀναφερομένη δαπάνη τῆς ἐπιγραφῆς μας ταύτης εἶναι ἴσως περὶ τῆς ἐπισκευῆς τοῦ Ἑρεχθείου.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

419

[. . . Διο]φάντ
[ου . . .]ιος ἐπὶ τ
[ῆς Πρυταν]είας ἡ Ἀρ
[ισοκλῆς Τιθράσιος ἐργα
[μμάτευεν] τῆς Πρυτανε
[ίας ἐκκλησία Κυρία τῶν] Προέδρων ἐπεψήφ
[ιζεν] Πολύευκτος Σωστρ
[άτου] ἐπει[δὴ] Θεόφαντος
[ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ φίλος] ἐνδείκνυται
[ἔδοξεν τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ] ἐπαινέσαι α
[υτὸν καὶ καλέσαι πρόξ[ε]νον καὶ εὐεργ-
[έτην τῆς πόλεως] ἀναγράψαι δὲ
[τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμ]ματέα τὸν κα
[τὰ Πρυτανεῖαν καὶ στῆσαι ἐν] Ἀκροπόλει, εἰς
[δὲ τὴν ἀναγραφὴν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς στήλης] δοῦναι [τὸν]
[ταμίην τοῦ Δήμου . . . δραχμας ἐκ τῶν κα[ταψηφιζομένων]
[τῷ Δήμῳ.]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν κιονιδόν, ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 29 Νοεμβρίου 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα ὑπὲρ τινος Θεοφάντου, ὅστις ἀνεδείχθη ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ φίλος τῶν Ἀθηναίων, ἔνεκα τούτου οἱ Ἀθηναῖοι πρόξενον καὶ εὐεργέτην τῆς πόλεως αὐτὸν ἐποίησαν. Δὲν δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν τὸν χρόνον τότε ἐγένετο τὸ ψήφισμα τοῦτο, διότι δὲν διετηρήθη ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχοντος.

Κ. Σ. Π.

Θεῶ Κ[ηδεμόνι]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τοῦ γείσσου τύπου, λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 20 Ἰουνίου 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐπὶ τοῦ τύπου τοῦτου παριστάνεται ἀνὴρ τις φέρων περικεφαλαίαν, τοῦ ὁποίου τὰ ἄνω τοῦ στήθους μέρη μόνον σώζονται. Ἀντικρὺ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, εἰκάζω ὅτι ἦτο θεότης τῆς ὁποίας ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐπακουμβίζει εἰς τὸν ἀριστερὸν ὦμον τοῦ ἀνδρὸς τούτου, τοὺς δὲ τρεῖς δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς, κρατεῖ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ὀπλίτου τούτου. Ὁ τύπος οὗτος νομίζω ὅτι παριστάνει θεότητα τινὰ ἴσως τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις ἦν κηδεμὼν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον παριστάνει ἐνταῦθα ὁ τύπος οὗτος, ὀπλοφόρῳ σχήματι· εἶναι ἐπομένως ἐν τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν Ἀκροπόλει.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

Θ Ε [Ο Σ]

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευεν]

[τῷ] μὲν δήμῳ τῶν Σαμίων ἐπαινέσαι ὅτι σφᾶς αὐτ[οὺς οὐκ ἐπενέξα]ιτος τοῦ δήμου
τῶν Σαμίων τοὺς ἐπάγοντας Πελοποννησίους ἐπὶ Σάμον [ἐς τε]

[νειμάμενον μὲν τὸν ἀγρὸν τοῦ Κλεομήδους τοῦ ἐν Κλαμαδο . . .

[αποδιδόντων δὲ Σαμίῳ τὰ γινόμενα ἐξ αὐτοῦ ἅπα]ντα ὅσα διατάττει]

[ὁ νό]μος ὁ Σαμίων, θάνατον, ἢ φυγὴν, ἢ δήμευσιν χρη[μάτων. ἔδοξε, τῷ δήμῳ]

τῷ Ἀθηναίων φυγὴν αὐτὸν καὶ θάνατον κα[ὶ δήμευσιν χρημάτων ἐπεψηφίσαι]

[Σάμ]ιοι ἀποπεμφάντων Ἀθήναζε [καὶ] παραδόντων,

[ἐ]ν πόλει [τρι]άκοντα ἐμίβονι . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης, λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης εἶναι τύπος ἐφ' οὗ παριστάνεται γυνὴ ἐνδεδυμένη χιτῶνι ποδῆρι, τῆς ὁποίας τὰ κάτω τῶν γωνάτων μέρη μόνον σώζονται, ἢ γυνὴ αὕτη νομίζω ὅτι εἰκόνιζε τὴν Ἀθηνᾶν, ἔμπροσθεν δὲ αὐτῆς ἵσταται ἀνὴρ ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν του μόνον, σώζεται δὲ αὐτοῦ τὸ κάτω μέρος, καὶ φαίνεται ὡς νὰ προσφεύγῃ τρέχων πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις παριστάνεται ἐπιστρέφουσα καὶ μὴ θεωροῦσα τοῦτον, ὥς εἰκάζεται ἀπὸ τὴν στάσιν τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς αὐτῆς· ὅπισθεν τούτου φαίνεται χεῖρα κρατοῦσα ἀσπίδα, κάτωθεν τῆς ὁποίας φαίνεται τὸ ἥμισυ ὄφρος. Τὰ παρισκινόμενα ταῦτα, τόσον τῆς ἀσπίδος, ὅσον καὶ τοῦ ὄφρος, εἶναι συμβολικὰ, σημαίνουσι δὲ νομίζω ἢ μὲν ἀσπίς τὴν προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν, ὁ δὲ ὄφις τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθηναίων, λέγω τὸν Ἐριχθόνιον. Ἐπὶ τοῦ γείσσου τῆς ἐπιγραφῆς ἀναγινώσκεται μὲ μεγάλα γράμματα ΘΕ ὡς ὁποῖον ἀνεπλήρωσα διὰ τοῦ ΘΕΟΣ. ἢ ΘΕΟΙ. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλας πλάκας, μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὴν συνήθως εἰς τοὺς πρὶν τοῦ Εὐκλείδου χρόνους, ἀντὶ τοῦ ἀγαθῆς τύχης. εἰς τὴν Α. γραμμὴν, τὸ Ε γράφει διὰ τοῦ ΧΣ, ΕΔΟΧΣΕΝ, ὡς καὶ εἰς τὴν 5 γραμμὴν, τὴν δὲ δοτικὴν ΒΟΥΛΕΙ ἀπαντῶμεν τὸ ΛΕΙ μὲ ΕΙ ἀντὶ τῆς ΗΙ. ἡ γραφὴ αὕτη δεικνύει ὅτι τὸ ΕΙ πρὶν τοῦ Εὐκλείδου ἐπροφέρετο ὡς ΗΙ. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφέρεται πολλάκις τὸ ὄνομα τῆς νήσου Σάμου. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήρισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὅπως ἐπαινέσωσι τὸν δῆμον τῶν Σαμίων, διότι δὲν ἐδέχθησαν τοὺς φυγάδας καὶ ὀλιγαρχικοὺς τῶν Σαμίων, οἵτινες ἐπῆγον εἰς τὴν

Σάμον τοὺς Πελοποννησίους, ἵνα καταργήσωσι τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα τῆς πατρίδος των· οἱ φυγάδες οὗτοι μὴ δυνισθέντες νὰ κατορθώσωσι τί εἰς τὴν πατρίδα των, ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἀναίαν, πόλισμα κείμενον ἐπὶ τῆς ἀντιπέρχ τῆς Σάμου Ἡπείρου. Περὶ τῆς νήσου Σάμου διεπραγματεύετο καὶ ἡ εἰς ἄκρον ἐξηρατισμένη ἐπιγραφή ἡ ἐκδοθεῖσα εἰς τὸ φυλάδιον τοῦτο, ὑπ' ἀρ. 406, ἣτις εἶναι ἄλλη τῆς παρούσης, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τε τὸ διάφορον τῆς γραφῆς, καὶ τὸ εἶδος τοῦ λίθου· διότι ἡ μὲν παρούσα εἶναι ἐπὶ Πεντελησίου μαρμαρίου, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 406 ἐπὶ Ἰμμηττίου λίθου· τὸν ἀρχηγὸν τῶν φυγάδων τούτων εἰ Σχίμοι ἀπέπεμψαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἵνα τιμωρηθῇ παρὰ τῶν Ἀθηναίων. (Θουκ. Β. Α. κφ. 117.) καὶ Β. 8. κφ. 21. Σ. 279.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

422

. . . Ἐν Θρια[σίῳ]
 [πολέμῳ τ]ῷ Ἑλληνικῷ
 [ἐ]υμενὴν ἢ ἀπολε[λοιπότα]
 [κ]αὶ ἄμφια καὶ οἴκησιν
 [καὶ εἰρήνην ἢ ἀπολελοιπότα
 [Ἀν]τίστοχον οἷς καὶ δοθῆναι
 [δο]θῆναι γενέσθαι ἐν ταύταις
 [οὐ φειδύ]μενον ἐμαυτὸν ἐν τῇ διαθήκῃ
 [Πρ]ωταγόρου καὶ αὐτὸς ὑπέ[ρ]χ[ψεν]
 [μηδεῖ]ς πλέον ζεύγο; σκυφῶν ἀρ[γυρῶν]
 . . . σαρίων ἐν ὅτι ἂν ἐπιλέξῃται
 . . . οἱ τὸ τοιοῦτον εἶναι κράτισ[τον] . . .
 [ἐκ]ατομβαιῶνος τετράδ[ι] φθ[ίνοντος]
 τὸν χωρίον εἶναι καὶ ἰδιω[τῶν]
 . . . ὁ νόμος ἢ δοῦναι δὲ αὐτο[ῖς] . . .
 . . . ἐν σε τε δὲ αὐτῷ χρόνον . . .
 . . . Κυρίου εἰδέναι . . .
 [ἐν]αντίων [τῶν] ἄλ[λων]
 . . . ἐν δοιασ[τῆς] . . .
 [Π]ροχειρισθεῖς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλῆκτος λίθου Πεντελησίου. Εὗρέθη τῇ 2 Μαρτίου 1833 εἰς τὰς περὶ τὸν πύργον τοῦ Κυβήτσου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι εἰς μὲν τὰς πρώτας ὀκτὼ γραμμὰς συγκολλημένα τὸ ἐν τοῦ ἄλλου, ὁμοίως εἰς τὴν 31 γραμμῇ, καὶ εἰς τὴν 16 καὶ 19. Εἰς δὲ τὰς λοιπὰς εἶναι χωρισμένα· ἡ γραφή αὕτη εἶναι ἐκ τῶν σπανιωτέρων εἰς τὸ εἶδος τῆς, διότι πολλὰ τοιαῦτα παρὰδεύγματα δὲν ἔχομεν· ἐμφαίνει δὲ τὸν Ῥωμαϊκὸν χρόνον. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι διαθήκη περιουσίας τινὸς τὴν ὁποίαν τίς ἀπέλειπεν εἰς τοὺς συγγενεῖς διαθέσας αὐτήν.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

Σῶμα μὲν ἐνθάδ' ἔχει σὺν Δίφιλε γαῖα θαλόντος
μνῆμα δὲ σῆς ἔλιπε, πᾶσι δικαιοσύνης;

Ἡ ἔμμετρος ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ ἐπιταφίου τύπου, λίθου Πεντελησίου. Ὁ τύπος οὗτος εὗρέθη τῇ 20 Μαρτίου 1837 εἰς τὰς ἐν Πειραιεῖ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριζάνεται ἀνὴρ καθήμενος, ὁ Δίφιλος, ὅστις δίδει τὴν δεξιάν του εἰς ἄλλον τινὰ ἱστάμενον πρὸ αὐτοῦ· ὁπισθεν δὲ τοῦ καθήμενου Διφίλου ἴσται ἕτερος γέρων, ὅστις ἐπακουμβεῖ τὴν σιαγῶνα αὐτοῦ εἰς τὴν δεξιάν του, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ ἑστώ εἰς τὸ στήθος του τὸν χιτῶνα αὐτοῦ· τὸ ὕψος τοῦ τύπου τούτου εἶναι ποδῶν Ἀγγ. 4 δακτ. 2. τὸ πλάτος 1 ποδ. δακτ. 10 καὶ τὸ πᾶχος $2\frac{1}{2}$ δακτ.. Τοῦ τύπου τούτου τὸ μέρος τὸ δεξιόν, ἔνθα ὁ πρὸ τοῦ Διφίλου ἱστάμενος, δὲν σώζεται ὅλον, ἀλλὰ τὸ ἄνωθεν τοῦ στήθους μέρος αὐτοῦ λείπει. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ὁ Δίφιλος ἦτο δίκαιος ἀνὴρ, ἐνταφιάσθη δὲ εἰς τὸν Πειραιᾶ, οὐ μακρὰν τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Διονυσίου [ἔνθα τὸ Κανθάρου ἱερὸν] ὅπου ἀνεκαλύψαμεν τὸν τύπον τοῦτον. Τίς δὲ ὁ Δίφιλος οὗτος; εἶναι τάχα ὁ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, δραματικὸς ποιητὴς τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐτίμων ὡς εὐδόκιμον ποιητὴν; (1) ἢ εἶναι ὁ Στοιχὸς Φιλόσοφος περὶ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρει ὁ Λουκιανός; (2). Κ. Σ. Π.

424

Ο ν [ι] ς

[ἐγρ]αμμάτευσ
ἔδοξεν τῷ Δήμῳ ἱποθωντὶ 21
[ς ἐπρυτάνε]υσ Φιλιστιδῆ
[ς ἐγραμμάτευσ . . . Ἀση]νίδης [εἶπ]
[εν ἐπειδὴ . . . ἀνδρα ἀγαθὸ
[ν γενόμενον] καὶ πρόθυμον π
ρὸς τὸν Δήμῳ εἰς ὅτι ἀν εἶ πεπο
[ιηκὼς πρὸς τὸν Δήμῳ] τῶν Ἀθηναίων
[ν . . . ρεφανῶση χρυσῶ στε[φάνῳ ποι[ῃ]σα
[ιτε ἀπὸ δρ]αχμῶν Η [ε]ἰ[ναι δ' αὐτῷ]
[ἐγκτησιν γῆς καὶ οἰκ]ίας

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Εὗρέθη τῇ 10 Μαρτίου 1840, εἰς τὰς πρὸς τὸ Ἐρέχθειον ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται, ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων, ὑπὲρ τινος τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ὃν στέφει ὁ Δῆμος χρυσῶ στεφάνῳ, ἀπὸ 100 δραχμῶν, διότι ἦτον ἀγαθὸς καὶ πρόθυμος πρὸς τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων· τὰ γράμματα ἦσαν κιονιδὸν γεγραμμένα, αἱ δὲ δύο πρῶται γραμμαὶ μὲ μεγαλητέρας χαρακτῆρας ἀπὸ τὰς ἄλλας σειρὰς τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐκάστη σειρὰ ἔχει 21 γράμματα.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

425

ν α

. . . ενοχτο[ς]
[Φρ]ασικλέ[ους]
[Δαιδα]λ[ίδ]ης
[τῇ] Ἀθηνᾶ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς μεγάλοις γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλίνθου λίθου Κισσηρίου. Εὗρέθη τῇ 2 Ἰουνίου 1839 ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως· εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος αὐτῆς, ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας·

(1) Ἀθην. 8. (2) Λουκ.

ὡς ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ πλίνθος αὕτη ἀποτελοῦσε μέρος, βάσειος τινὸς ἐφ' ἧς ἴστατο ἀνάθημά τι τῇ Ἀθηνᾷ.

Κ. Σ. Π.

426

Σωτίμον Ἡρα[ι]δεῖοτος κ
αἱ ἐκγονον Προξένου κ
αἱ εὐεργέτου Ἀθηναίων
[Ἐδοξε τῇ Β]ουλῇ κα. τῷ
[Δήμῳ]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικαῖς γράμμασιν ἐπὶ τῆς βάσειος τύπου λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῷ 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου φαίνεται γυνὴ καθημένη ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως, τῆς ὁποίας τὸ ἄνωθεν τοῦ στήθους μέρος δὲν σώζεται, ἐνδεδυμένη χιτῶνι ποδῆρει· ἐμπρὸς αὐτῆς φαίνονται οἱ πόδες ἐτέρου τινὸς, ὅστις ἦτον ἐνδεδυμένος χιτῶνι καὶ αὐτὸς ποδῆρει· [ἀφ' ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τὸ κάτωθεν τῶν γονάτων αὐτοῦ σεσωσμένον μέρος·] ὀπισθεν τούτου ἦτον ἄλλος τοῦ ὁποίου ὡσαύτως τὸ κάτωθεν τῶν γονάτων μέρος σώζεται, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ χιτῶν τούτου ἦτο μέχρι τῶν γονάτων καὶ ὅχι μέχρι τοῦ μεταταρσίου· ὡς εἶναι τοῦ πρώτου. Τὸ ΣΟΤΙΜΟΝ τὸ ΣΟ ἔγραψα διὰ τοῦ Ω. διότι τὸ ὄνομα τούτου ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς, ἐκδοθεῖσας παρὰ τοῦ Βοικκίου, καὶ παρὰ τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι, γεγραμμένον διὰ τοῦ Ω. [Βοικκίος 169 ἐπιγρ. ἀρχαιολ. ἐφημ. ἐπιγρ. 341.] εἰς οὐδὲν δὲ μέρος εὐρίσκεται διὰ τοῦ Ο. ὥς τὸ Ο, τῆς ἐπιγραφῆς μας ταύτης ΣΟΤΙΜΟΣ εἶναι Ἀττικὴ γραφὴ ἀντὶ τοῦ Ω, ΣΩΤΙΜΟΣ. ὡσαύτως τὸ Ἑραιδειότης ἐγράψαμεν Ἡραιδειότης διότι τὸ ἐνταῦθα Ἀττικὸν Ε. νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀντὶ τῆς Η. ΗΡΑΙΔΕΙΟΤΟΥ. Ἡ εἰς τὴν δευτέραν καὶ τρίτην γραμμὴν, ἐκγονον προξένου καὶ εὐεργέτου Ἀθηναίων ἔκφρασις, εἶναι διὰ μεγαλητέραν σύσασιν τοῦ Σωτίμου. Περὶ τοῦ Προξένου θέλομεν ἀναφέρει ἄλλοτε. Κάτωθεν τῶν τριῶν γραμμῶν ἀκολουθοῦσαν ἄλλαι με μικρότερα γράμματα, αἵτινες δὲν ἐσώθησαν. Εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας νομίζω ὅτι ἦτο γραμμένον τὸ ψήφισμα τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τοῦ Σωτίμου. Ἡ εἰκὼν δὲ μετὰ τῆς πλακὸς ἦτον ἐν τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀναθημάτων.

Κ. Σ. Π.

427

[Φιλ]ήμω[ν]
[Ἱερο]κλέους
[Ἀθην]αῖος
[Ἀθ]ηνᾷ
[Ἐρ]γάνη
[Ἀ]νέθηκεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικονότιον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ὡς ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο ἀνάθημά τι τοῦ Φιλήμονος τὸ ὅποιον ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν τὴν ἐπικαλουμένην Ἐργάνην. Περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἐργάνης, ἥτοι τῆς ἐφόρου τῶν ἔργων, ἀναφέραμεν εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 316 προεκδοθεῖσαν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα ἐπιγραφὴν· τὸ ἀγάλμα τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς, ἴστατο πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα τοῦ Πausanίου, διότι ὁ περιγητὴς οὗτος, ἀφοῦ περιγράφει τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἐργάνης, καὶ τῆς γῆς, καὶ τοῦ Διὸς τοῦ Πολιεῶς, μεταβαίνει εἰς τὴν σύντομον περιγραφὴν τοῦ Παρθενῶνος·

τὸ βάθρον τοῦτο πιθανῶς δὲν εὑρέθη μακρὰν τοῦ μέρους ἔνθα τὸ πάλαι ἔστατο τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἐργάνης, διότι ὡς ἀναφέρομεν, ἐξάγεται ἀπὸ τὸν Παυσανίαν, ὅτι ἔστατο πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει Βραυρωνίου ἱεροῦ, τὸ ὅποιον ἦτον εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς Ἀκροπόλεως, ὀλίγον τι ἀνωτέρω τῆς νοτίας πτέρυγος τῶν Προπυλαίων.

Κ. Σ. Π.

428

Ἀγ[αθῇ τύχῃ]
Κλαυδ[ίου Ἀττάλου]
έω[ς Ἀρ]χο[ν]
[τ]ος ἐπὶ τ[ῆς]
[γραμμ]ατῆς τ[ῆς]
[Π]ανδείο[νιδος]
[Ἐλ]ευσίνι[ον]
[ποιή]σας τὸ[ν]
[θ]ύσαι σ[τεφανῶσαι τε]
[. . ἐπω]νύμο[υ]
[γραμματα]ὺς Βου[λῆς καὶ Δήμου]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῦς γράμμασιν εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος ἐνὸς τύπου λίθου Πεντελησίου Ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς πλακῆς, ἣτις φέρει ἀκρωτήριον ἐπιγράφεται, Α Γ, τὸ ὅποιον ἀνεπλήρωσα εἰς τὸ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ: ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀρχίζει ὁμοῦ μετὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ Κλαύδιος ἐγένετο Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. [188 Ὀλυμ.]

Εἰς τὴν 6 γραμμὴν τὸ ἀναγινωσκόμενον ΑΝΔΕΙΟΝ ἀνεπλήρωσα διὰ τῆς ΠΑΝΔΙΟΝΙΔΟΣ, μ' ὅλον ὅτι τὸ ΔΕΙ εἶναι γεγραμμένον μετὰ ΕΙ ἀντὶ τῆς Ι: ἡ σύγχυσις τῆς γραφῆς τοῦ ΕΙ: μετὰ τὴν Ι: ἀπαντᾷται συχνάκις εἰς τὰς ἐπιγραφὰς κυρίως τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀκόλουθον γραμμὴν τὴν 7, τὸ ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ τὸ ΣΕΙ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς Ι: ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς, καὶ ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων, καὶ τοῦ Ἀρχοντος, ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπέρτινος τοῦ ὁποῦ τοῦ ὀνόματος δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς πλακῆς εἶναι ὁ τύπος τῆς Ἀθηνᾶς ἰχθυογραφηθεῖς καὶ ἐκδοθεῖς εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦτο ὑπ' ἀρ. 428. Εἰς τὸν τύπον τοῦτον παριστάνεται ἡ Ἀθηνᾶ ἐνδεδυμένη χιτῶνι ποδῆρει φέρουσα περικεφαλαίαν, καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν αὐτῆς λόγχην· τὴν δὲ δεξιάντης κρατεῖ ἀνυφομένην πρὸς τι τὸ ὅποιον δὲν σώζεται· τὸ ὕψος τοῦ τύπου τούτου εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν δύο, τὸ πλάτος ὅσον σώζεται πιδὸς ἐνός, καὶ τὸ πᾶχος τῆς πλακῆς τεσσάρων δακτύλων εὑρέθη δὲ πλησίον τοῦ δυτικοῦ μέρους τοῦ Παρθενῶνος καὶ εἶναι ἀνάθημα τινὸς ἐπὶ τῆς τοῦ Κλαυδίου Ἀρχῆς.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

429

Κερδύνομος.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἀρχαίοις γράμμασι καὶ τῷ τρόπῳ τῷ ἀρχαιοτέρῳ, ἥτοι ἀπὸ δεξιὰ εἰς τ' ἀριστερά, ἐπὶ μεγάλου τμήματος, πιθανῶς βάθρου, λίθου μέλανος. Εὑρέθη τῷ 1839 κατὰ τὸν Μαΐον, εἰς τὴν νῆσον Θή-

ραν· τὴν πρώτην ἀντιγραφὴν αὐτῆς, καθὼς καὶ τῶν ἐπομένων τεσσάρων ὑπ' ἀρ. 430, 431, 432 καὶ 433, χρεω-
 ζοῦμεν εἰς τὸν καλὸν κῆλαθὸν ἱατρὸν Ι. Δεκιγάλλαν ἐκ Θήρας· ὁ λίθος οὗτος ἀποτελεῖ τὰ μέρη τῆς ἐπιγραφῆς
 λιθίνου τινὸς φράγματος ἀμπέλου, κειμένης κατὰ τὴν περιοχὴν τοῦ καλουμένου μεγάλου χωρίου· τὸ λεγόμενον
 οὕτω μέγαλον χωρίον κεῖται πρὸς τὸ νότιον μᾶλλον τῆς νήσου, πρὸς τὸν ἀρχαῖον λιμένα, τοῦ ὁποίου οἱ νεώ-
 σοικοὶ καὶ ναῦσταθοὶ, φαίνονται καταβυθισμένοι εἰς τὴν θάλασσαν, κάτωθεν τῶν ἐπὶ τοῦ βράχου λελατομη-
 μένων μνημείων, τοῦ μέρους τοῦ καλουμένου τῶρα ὄχενδρα, [ἐκ τοῦ τύπου τῆς ἐχίδνης ἀναγεγλυμμένου ἐπὶ τοῦ
 ἀποτύπου βράχου, πρὸς τὸ νοτιότερον τῆς νήσου, ἄνωθεν τοῦ ἐν τῷ βράχῳ ἐσκαλισμένου τάφου νέου τινός.]
 Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τῆς νήσου οὐκ ἀπέχοντος πλείων τῶν δύο ὥρων τοῦ χωρίου καλουμένου τῶρα τοῦ Ἐμ-
 πορίου, φαίνονται διάφορα ἔχνη ἀρχαίων κατοικιῶν, ἥτις δὲ πιθανῶς ἐνταῦθα ἡ πόλις καλουμένη Καλλίστη.

Πλησίον τοῦ μέρους τούτου ὑπάρχει μία ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Μαρίας ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς ὁποίας εἶναι ἐν-
 τοιχισμένοι αἱ ὑπ' ἀριθ. 432 καὶ 433 ἐπιγραφαί.

Κ. Σ. Π.

430

Ἡ Βουλὴ
 καὶ ὁ Δῆμος
 Ἀφηρώϊζεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τμήματος βάρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς Θήρας, ὑπάρχει ἐντοιχισμένη
 εἰς τὸν τοῖχον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Μαρίας εἰς τὴν Θήραν· ὡς ἐκ τοῦ ῥήματος ἀφηρώϊζεν ἐξάγεται ἡ κα-
 θιέρωσις τὴν ὁποίαν ὁ Δῆμος τῶν Θηρέων ἐποίησε, καθιερῶσας τινὰ ὡς ἥρωα, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα ἵστατο ἐπὶ
 τοῦ βάρου τούτου· τὸ ῥῆμα ἀφηρώϊζω ἀπαντῶμεν συνειθέστερα εἰς τὰς νήσους, ὅπου φαίνεται ὁ τρόπος τοῦ
 ποιεῖν ἥρωας ἥτοι μᾶλλον συνεχῆς.

Κ. Σ. Π.

431

Θεόδοτον Λεωνίδου
 νέον ἥρωα
 Ἀρετῆς ἔνεκεν
 Διονυσίου ἐκ τῶν ἰδίων δαπανήσαντος.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη, γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ βάρου λίθου ἐγχωρίου τῆς
 Θήρας, ὑπάρχει ἐντοιχισμένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Μαρίας, πλησίον τοῦ χωρίου ἐπικαλουμένου μεγάλου
 χωρίου· ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἵστατο ὁ ἀνδριὰς τοῦ Θεοδότου υἱοῦ τοῦ Λεωνίδου. τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιγραφὴ ἀπο-
 καλεῖ νέον ἥρωα, καὶ τοῦ ὁποίου τὸν ἀνδριάντα διὰ τὴν ἀρετὴν του ἀνέστησεν ὁ Διονύσιος ἐκ τῶν ἰδίων· μετὰ
 τὸ Νέον, ἀφίνετο κενὸν διάστημα, καὶ ἔπειτα ἀκολουθεῖ τὸ ἥρωα· καθὼς καὶ μετὰ τὸ ἀρετὰς εἶναι κενόν, τί
 διάστημα, καὶ ἔπειτα ἀκολουθεῖ τὸ ἔνεκεν· ἡ φράσις ἐκ τῶν ἰδίων δαπανήσαντος, ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας
 ἐπιγραφὰς τῶν Ῥωμαίων χρόνων, ὡς εἶναι καὶ ἡ παρούσα ἐπιγραφὴ. Πλησίον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὑπάρχει
 ἐπὶ βάρου καὶ μία ἄλλη, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα εἶναι τόσο ἐξηλειμμένα, ὥστε μόλις ἀναγινώσκεται ἡ λέξις
 ΑΡΕΤΑΣ. ὡς ἐκ τῆς λέξεως αὐτῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι καὶ αὕτη τοῦ ἰδίου τρόπου μετὰ τὴν ἀνωτέρω, ἥτοι ὅτι ἐπὶ
 τοῦ βάρου τούτου ἵστατο ἀνδριὰς τινός, τὸν ὁποῖον ὁ δῆμος τῶν Θηρέων τιμῆσας ὡς ἥρωα ἀνέστησε διὰ
 τὴν ἀρετὴν του.

Κ. Σ. Π.

Ὁ Δῆμος ἐτείμησεν
 ἱερέα Ἀσκληπιοῦ
 διαγένους
 Ἀγλωφάνην Θεοβλείαν
 νεώτερον
 ἀρετῆς ἕνεκεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη, Ἴωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ μικροῦ τμήματος βάθρου, λίθου λευκοῦ. Εὐρέθη εἰς τὴν Θήραν εἰς τὸ καλούμενον μέσα βουνόν· ὡς ἐκ τῆς διατηρηθείσης ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο ὁ ἀνδριάς τοῦ ἱερέως τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκ τῆς πέμπτης γραμμῆς ἐξάγεται, ὅτι πρὶν τοῦ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερομένου Ἀγλωφάνους, ἦτο καὶ τις ἄλλος, Ἀγλωφάνης καὶ οὗτος καλούμενος. πρὸς διαστολὴν δὲ τούτου, ὁ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς ἐκαλεῖτο ὁ Νεώτερος Ἀγλωφάνης. Τὸ ὄνομα τοῦ Θηραίου Ἀγλωφάνους ἀπαντῶμεν δις εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Θήρας, ἐκδοθείσας τελευταίως ἀπὸ τὸν Βοίικιον· εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 246 ἀπαντῶμεν τὸν Ἀγλωφάνην ὡς πατέρα Τιβερίου Κλαυδίου τινός, τοῦ ὁποῖου τὸν ἀνδριάντα ἀνέστησεν ὁ Δῆμος τῶν Θηραίων· εἰς δὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 246 ἀπαντᾶται ὁ Ἀγλωφάνης ὡς πατὴρ τοῦ Θεμιστοκλέους, ὅστις ἐγένετο ἱερεὺς εἰς τὸν ἐν Θήρᾳ Ναὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου καὶ τοῦ ὁποῖου τὸν ἀνδριάντα οἱ Ἐφηβευκοῦτες ἀνέστησαν διὰ τὴν ἀρετὴν του· τὸν ἱερέα τοῦτον νομίζω ἔκγονον τοῦ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐπιγραφὴν ἀναφερομένου Ἀγλωφάνους, καὶ τῆς αὐτῆς γενεᾶς μὲ τὴν ἀναφερομένην Χαιροπολείαν θυγατέρα τοῦ Ἀγλαοφάνους καὶ γυναῖκα τοῦ Μνασικρίτου Διοδώρου, ὅστις ἐγένετο διὰ γένους ἱερεὺς τοῦ Διονύσου· ὁ ναὸς τοῦ ὁποῖου ἦτο πρὸ τῆς πόλεως. Τὸ δεύτερον ὄνομα τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιγραφή αὕτη δίδει εἰς τὸν Ἀγλωφάνην εἶναι ΘΕΟΒΛΕΙΑΣ, τὸ Θεοβλείαν τοῦτο νομίζω νὰ ἐνοῇ τὸν Θεόπτην ἢ τὸν Θεοπρόβλητον. Κ. Σ. Π.

433

Πρωτᾶς τὸν
 ἴδι[ο]ν υἱὸν Ζώσι
 μον ἀφηρώϊξεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου ἐγχωρίου τῆς Θήρας. Εὐρέθη εἰς τὴν νῆσον ταύτην, πλησίον τῆς κόμης καλουμένης Μεγάλον Χωρίον. Τὸ ὄνομα ΠΡΩΤΟΣ δόρθωσα εἰς ΠΡΩΤΑΣ, διότι τὸ μὲν ΠΡΩΤΟΣ ὡς ὄνομα κύριον δὲν ἀπαντᾶται ἀλλαχού, ἐκτὸς ἂν εἶναι μεταγλώττισις τοῦ ΠΡΕΙΜΟΣ· καὶ τὸ ΠΡΕΙΜΟΣ δὲ τοῦτο ἀπαντᾶται εἰς πλείους ἐπιγραφάς. ΠΡΩΤΑΣ δὲ ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 1967 ἐπιγραφὴν τοῦ Βοικίου. Ἀντικρὺ τῆς πρώτης γραμμῆς εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ πατρικοῦ φίλτρου πρὸς τὸν υἱόν· τὸ δὲ ΥἱΟΣ γέγραπται ἐνταῦθα διὰ τοῦ Υ· καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς ἀπαντᾶται ἡ σύγχρησις τῆς γραφῆς τοῦ Υ· μὲ τὴν τοῦ ΠΙ. ΕΙ. ΟΙ. Ι. εὐκόλως τὰ τοιαῦτα εὐρηγνται εἰς τὰς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων ἐπιγραφάς. Εἰς ταύτην ὡς καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 433 σημαίνει τὴν εἰς ἥρῳα ἀποκατάστασιν· τὴν λέξιν ταύτην ἀπαντῶμεν εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Θήρας ὑπ' ἀρ. 2468, 2469, 2470, 2471, 2472 καὶ 2473 ἐκδοθείσας ἀπὸ τὸν Βοίικιον.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

Σώφαντος

Μόμιος

Μητρὶ Θεῶν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ μικροῦ στρογγύλου βωμοῦ, λίθου λευκοῦ. Εὗρέθη εἰς τὴν νῆσον Θήραν μεταξὺ τοῦ καλουμένου Κοντοχώρι καὶ Θηροστεφάνῃ· πλησίον τοῦ βωμοῦ τούτου εὗρέθησαν καὶ δύο ἀγαλμάτια λεόντων χαροπῶν, τὰ ὅποια ἴσταντο ἀμφοτέρωθεν τοῦ βωμοῦ· οἱ λέοντες οὗτοι ἦσαν ἀναθήματα εἰς τὴν Θεὰν, ἴσως αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Σωφάντου, ὡς σειρομένης τῆς ἀμάξης αὐτῆς διὰ δύο λεόντων. Εἰς τὸ μέρος τῆς Θήρας ἔνθα εὗρέθη ὁ βωμὸς οὗτος, πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἦτο πιθανῶς τέμενος ἀφιερωμένον εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν· ὁ τόπος οὗτος ἦτον ὑλήεις καὶ ἑναυλος. (1) Ἡ δὲ ἐκεῖ πλησίον ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Γεωργίου παράγει εἰς ἡμᾶς νὰ εἰκάσω, ὅτι ἡ εἰς τὸ μέρος τοῦτο λατρευομένη τὸ πάλαι θεότης ἦτον ἡ Γῆ, ἥτις κυρίως μὲ γενικότερον ὄνομα μήτηρ θεῶν ἐκαλεῖτο καὶ Παμμήτηρ. [Ὁμ. ὕμν. εἰς Γῆν.]

Κ. Σ. Π.

Ἐμβαρης Θεῶν Μ[ητρὶ Ἑκάτην]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τοῦ χείλους ἀγγείου στρογγύλου, ἐκ λίθου λευκοῦ. Εὗρέθη εἰς τὴν Θήραν μεταξὺ τοῦ Κοντοχωρίου καὶ Θηροστεφάνῃ, τῷ 1839, καὶ κεῖται τώρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φιλομούσου Κυρίου Νικολάου Ι. Δελένδα. Τὸ μήκος τοῦ ἀγγείου μετρούμενον ὀριζοντίως εἶναι ἐνὸς Ἀγγλικοῦ ποδὸς καὶ δακτύλων ὀκτὼ· τὸ δὲ βάθος τριῶν καὶ ἡμίσεως δακτύλων. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι, τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἦτον ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἑκάτην, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιγραφή καλεῖ μητέρα τῶν θεῶν. Ἐκ τῆς ἀκολουθοῦ ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, ἣν ἡ παρούσα ἐπιγραφή καλεῖ, ἐλατρεύετο εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὅπου ἡ ἐπιγραφή εὗρέθη· ἡ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μεγάλη πρὸς τὴν Ἑκάτην, τιμὴ καλοῦσα αὐτὴν μητέρα τῶν θεῶν εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ ὕψος καὶ μεγαλεῖον τὸ ὁποῖον εἰς αὐτὴν δίδει ὁ Ἡσίοδος,

. . . Ἑκάτην τὴν περὶ πάντων

Ζεὺς Κρονίδης τίμησε. Πόρεν δὲ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,

μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·

ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς

.

ὅσοι γὰρ Γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἐξεγένοντο

καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἀπάντων. Ἡσι. Θεογ. στίχ. 410—450.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομα Ἐμβαρης ἂν νομισθῇ ὡς κύριον, ἡ καὶ ὡς ἐπίθετον, ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν ἑνοίαν του ὡς πρὸς τὴν ἀφιέρωσιν ταύτην. Ἐμβαρης ἢ Ἐμβαρὸς κατὰ τὸν Ἡσύχιον καὶ Σουῖδαν σημαίνει τὸν ἡλίθιον, δυστυχής τις ἀνέθεσε τῇ θαυματουργῇ ταύτῃ θεᾷ, [ἥτις ὄλβον ὀπάζει, ἐπεὶ δύνამίς γε πάραστιν] τὸ σκευός

(1) Ἡ σημερινὴ ὀνομασία τῶν δύο χωρίων τῆς Θήρας Κοντοχώρι καὶ Θηροστεφάνη, ἐξηγεῖται σαφέστατα τὰς λέξεις τοῦ Ὁμήρου ΥΑΙΕΝΤΕΣ ΕΝΑΥΑΟΙ, τὰς ὁποίας ἀναφέρει εἰς τὸν 17. ὕμνον αὐτοῦ εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν. «λύκων κλαγγή, χαροπᾶντε λεόντων» «εὐρέε τ' ἡχέεντα, καὶ ὑλήεντες, ἑναυλοι» διότι τὸ Κοντοχώρι εἶναι ἀντὶ τοῦ ἑναυλος, τὸ δὲ Θηροστεφάνη ἀντὶ τοῦ Γαίης.

τοῦτο. Τοιαῦτα σκεῖν μὲ ἐπιγραφὰς εὐρέθησαν καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν· ταύτας δὲ θέλομεν τυπώσει μετὰ ταῦτα. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου τούτου τρόπου, τοῦ ἀνατιθέναι εἰς τοὺς ναοὺς σκεῦη, διετηρήθη μέχρι τοῦ δε ἡ συνήθεια νὰ ἐντοιχίζωσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἑλλάδι, οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, σκεύη πῆλινα, ὡς ἀριερώνουσιν, ὀφθαλμοὺς, πόδας, χεῖρας καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀργυρὰ ἢ χρυσᾶ, ἀπαραλλάκτως ὡς ἦτο τὰ ἀναθήματα τῶν ἀρχαίων.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

436

Ὄροι: Γῆς.

Θεῶν μητρὶ.

Θεὸς; ὡς ἀγαθῇ τ

ύχρ. ἀγαθοῦ δ

5 αἵμονος. θυσία

Ἀρχίνου τῷ ἔτ

ει τῷ πρωτίστ

ω, θύσαντι βού

ν καὶ πυρῶν ἐκ

10 μεδίμνου καὶ

κριθῶν ἐκ δύο μ

εδίμνων καὶ οἶνο

υ μετριτὴν καὶ ἄλλα

ἐπάργματα ὧν αἱ ὥρ

αι φέρουσιν μηνὸς Ἀρτε

μισίου πέμπτη ἰσαμ

ένου καὶ μηνὸς ὕκινθίου

υ πέμπτη ἰσταμένου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶ.αι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, Δωρικῇ διαλέκτῳ, ἐπὶ στηλῆς λίθου ἐγχωρίου τῆς Θήρας. Εὐρέθη τῷ 1839 εἰς τὸ μέρος τὸ μετὰ τὸν Κοντοχωρίου καὶ Θηροστεφάνη εἰς τὴν Θήραν, πλησίον τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Γεωργίου, ὅπου εὐρέθησαν καὶ αἱ ἄλλαι δύο προεκδοθεῖσαι ἐπιγραφαί, ὑπ' ἀρ. 434 καὶ 435. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη προσδιορίζει πρῶτον τὸ μέρος καὶ τοὺς ὅρους τοῦ τεμένου τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν, τῆς ἀγαθῆς τύχης, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος. Εἶναι λοιπὸν κατὰ μὲν τὰς πρώτας πέντε γραμμὰς τῆς ἐπιγραφῆς αὕτης, τῆς αὐτῆς φύσεως μὲν τὰς ἐπιγραφὰς ἐκδοθεῖσας ἀπὸ τὸν Βοϊκίον ὑπ' ἀρ. 526, 527, 528 καὶ 529. εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν μετὰ τὸ θεὸς εἶναι τρεῖς στιγμαὶ κατέτωσ ἐγχαραγμέναι· ὡς εἶναι καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 528 τοῦ Βοϊκίου ΗΡΟΣ; ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ καὶ τὰ λ. π. Κατὰ δὲ τὸ δεύτερον μέρος ἦτοι μετὰ τὴν 5, γραμμὴν ἡ ἐπιγραφή ὁμοιάζει τὴν ἐκδοθεῖσαν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα ὑπ' ἀρ. 117 τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1838 καὶ Ἰαννουαρίου 1839 σελ. 156 καὶ 157. καὶ τὰς ὑπ' ἀρ. 157 καὶ 523 τοῦ Βοϊκίου. Καὶ ἐκ τῆς γλώττης καὶ ἐκ τῆς ὀνομασίας τῶν μηνῶν Ἀρτεμισίου καὶ Ἰακινθίου ἐξάγεται, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Θήρας ὄχι μόνον ἦσαν ἄπικοι τῶν Λακεδαιμονίων καὶ αἰείποτε ἐδώριζον κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πολίτευμα, διότι μόνον αὐτοὶ τῶν νησιωτῶν, καὶ οἱ Μήλιοι, δὲν ἠθέλησαν ἐκουσίως νὰ παραδεχθῶσι τὸ Ἀθηναϊκὸν ἢ Ἰωνικὸν πολίτευμα. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται πρὸς τούτοις ὅτι κατὰ τὸ μέρος ἐνθα εὐρέθη [μετὰ τὸν Κοντοχωρίου καὶ Θηροστεφάνη, πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Γεωργίου] ἦσαν τεμένη τρία, τὸ ἐν τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν,

τὸ β'. τῆς ἀγαθῆς τύχης, καὶ τὸ γ'. τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος· σημειωτέον καὶ τὴν λέξιν ΕΠΑΡΓΜΑ μὴν ἀπαν-
τουμένην ἀλλαχοῦ, ἥτις εἶναι ταυτώνυμος τῷ ἀπαρχαί. Τὸ Γ. ἀντὶ τοῦ Κ. ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα εἰς τὰς γραμμάς
9. 11. ΕΓΜΕΔΙΜΝΟΥ καὶ ΕΓΑΥΟ ἀντὶ ΕΚ μεδίμνου καὶ ΕΚ δύο· τοῦτο ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς ἐκ-
δοθείσας παρὰ τοῦ Βοικκίου, καὶ τοῦτο διότι ὁ τόνος ὅστις σχηματίζεται διὰ τῆς ἐγγίξεως τοῦ μεσαίου μέρους
τῆς γλώττης, εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐρανίσκου, εἶναι γλυκύτερος καὶ Δωρικότερος τῆς τοῦ Κ. φωνῆς.

Κ. Σ ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

437

[Α]νάγκης

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἀρχαιοτάτοις γράμμασιν ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ βράχου, εἰς
τὸ καλούμενον μέσα βουνὸν τῆς νήσου Θήρας, πρὸς τὸ ἀνατολικότερον μέρος τοῦ βουνοῦ τούτου· τὸ πρῶτον
γράμμα δὲν ἐφαίετο, ὅθεν ἀνεπληρώσαμεν μὲ τὸ Α. παρατηρητέον τὸ σημεῖον □ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντὶ τῆς Η.
τὸ γράμμα τοῦτο ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἀρχαίας ἐπιγραφὰς ὡς Θ. ἀλλὰ εἰς αὐτὰς εἶναι ἐγχαραγμένον ὡς
τετράγωνον μᾶλλον παρὰ παραλληλογράμμως, ὡς φαίνεται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· τὸ Α. εἶναι τοῦ σχήμα-
τος τῶν ἀρχαιοτέρων γραμμάτων, ὁμοίως τὸ Ξ καὶ Σ. Ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰκάζομεν ὅτι εἰς τὸ
μέρος τοῦτο ἦτο βωμός· τις ἀφιερόμενος εἰς τὴν Ἀνάγκην· τοιοῦτους βωμοὺς, ὡς τοῦ Φόβου, τῆς Αἰδοῦς, τῆς
Βίας καὶ Ὁρμῆς ἐσυνείθιζον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἀπὸ ἄλλας μαρτυρίας τῶν παλαιῶν συγγραφέων
καὶ ἀπὸ τὸν Πausanias [τούτοις δὲ (τοῖς Ἀθηναίοις) οὐ τὰ ἐς φιλανθρωπίαν μόνον καθέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ἐς
Θεοῦς εὐσεβεῖς ἄλλων πλέον· καὶ γὰρ Αἰδοῦς, σφίσι βωμὸς ἐστὶ, καὶ Φήμης καὶ Ὁρμῆς. Πaus. Β. Α. κεφ. 17]
ἡ Ἀνάγκη αὕτη ἐθεωρεῖτο παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς πανδομάτωρ Θεὸς, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία Ἀνάγκη οὐδὲ Θεο
μάχονται, καὶ κατὰ τὸν Ἑτυμολόγον ἐδόθη τοιοῦτον ὄνομα εἰς τὴν Θεῶν ταύτην ἐκ τοῦ Ἀνάσσω, πάντων γὰρ
ἐπικρατεῖ [Ἑτυμ. εἰς λέξιν Ἀνάγκη.] ἦν δὲ καὶ ἐν Κορίνθῳ Ἀνάγκης καὶ Βίας ἱερὸν εἰς ὃ οὐδεὶς ἐδύνατο εἰσελ-
θεῖν. [Πaus. Κορ. κεφ. 4.]

Κ. Σ. Π.

438

Ποσειδώνιος·

Φιλήμονος

Ἀκαρνάν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου πορφυροειδοῦς. Εὐρέθη εἰς τὴν
Ἀνάφην, καὶ τώρα κεῖται εἰς τὴν Θήραν, ἐς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Ιω. Βαζαίου, τὸ ΣΕΙ ποσειδώνιος, εἰς ἄλλα
ὀνόματα ἀπαντᾶται διὰ τῆς ΕΙ, καὶ εἰς ἄλλα διὰ τῆς Ι. [ὡς εἰς Βοίκκιον ins. 2338 καὶ εἰς τὸ βιβλ. ἐπι-
γραφόμενον αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι Σ. 110.]

Κ. Σ. Π.

439

Σωκράτεια

Νικοφάνους

ἀνδρὸς δὲ

Δαμοστράτου
τοῦ Θρασυπεθοῦς
χαῖρε.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ ἐπιταφίου στήλης λίθου λευκοῦ. Εὗρέθη τῷ 1826 εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην. Τὸ ΝΙΚΟΦΑΝΕΥΣ καὶ ΘΡΑΣΥΠΕΘΕΥΣ εἶναι γενικαὶ τοῦ Νικοφάνου καὶ Θρασυπέθου.
Κ. Σ. Π.

440

Ὁ Δάμος
Ὁνάσωνα
Μουμαίου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου λευκοῦ. Εὗρέθη εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην τῷ 1827. ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ δῆμος τῶν Ἀναφίων ἀφιρώϊζεν τὸν Ὁνάσωνα υἱὸν τοῦ Μουμαίου· τὸ ὄνομα Ὁνάσων ἀπαντᾶται μόνον ἐνταῦθα, εἰς ἄλλης δὲ ἐπιγραφᾶς εἶναι Ὁνάσος· τὸ δὲ ὄνομα Μούμαιος πρῶτην φορὰν ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην.
Κ. Σ. Π.

441

Πατροκλεία Τιμασαγόρου
Ἀσκληπιῷ χαριστήριον

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου λευκοφαίου. Εὗρέθη τὸ 1827 εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἵστατο τὸ ἀνάθημα τῆς Πατροκλείας τὸ ὁποῖον ἀνέθεσεν χαριστήριον τῷ Ἀσκληπιῷ. Τὸ ὄνομα ΠΑΤΡΟΚΛΕΙΑ καὶ ΤΙΜΑΣΑΓΟΡΑ ἀπαντῶνται σπανιώτατα εἰς τε τὰς ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς· καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο ἔχουσι σημαίνονμενον τιμῆς καὶ κλέους. τὸ Πατροκλῆς ἀπαντᾶται συνεχέστερα, ὁμοίως καὶ τὸ Τιμαγόρας ἐξ οὗ τὸ Τιμασαγόρας. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται, ὅτι εἰς τὴν Ἀνάφην ἦτον ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· καὶ ἀνχμφιδόλως πῶς δὲν ἤθελεν ἦναι ἱερὸν τοῦ Θεοῦ τῆς υἰείας, εἰς τόπον, ὅπου διὰ τὸ εὐκραεὲς τοῦ κλίματός του, ἡ Νόστος θεωρεῖται ὡς σπάνιον χρῆμα;
Κ. Σ. Π.

442

Ὁ Δάμος
Ἀνδρομένην
Ξενομνάσου
Ἄριστα εὐώσαντα

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου λευκοφαίου. Εὗρέθη τῷ 1808 εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην· μ' ὅλον ὅτι ἐτυπώθη ἀπὸ τὸν Βοϊκκίον ὑπ' ἀρ. 2478. μ' ὅλον τοῦτο ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ τὴν ἐκδόσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, Ἄ. διότι τὸ ὄνομα ΞΕΝΟΜΝΑΣΤΟΣ εἰς τὸ πρωτότυπον εἶναι γεγραμμένη μὲ ἓν Σ. καὶ ὄχι μὲ δύο, ὡς τὸ ἐτύπωσεν ὁ Βοϊκκίος, καὶ δεύτερον διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ βάθρου, ὡς ἀναφέραμεν.
Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

443

Ἀρχονίδας
Σωσικλέους

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τήλης λίθου λευκοφαίου· εὐρέθη τῷ 1808 εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην. Εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βοικκίου εὐρίσκεται μία ἄλλη ἐπιγραφὴ τῆς Ἀνάφης διάφορος τῆς ἡμετέρας, διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 2479 ἄρχεται μὲ τὸ Ο ΔΑΜΟΣ Ἀρχωνίδαν Κρατησίππου ἄριστα βιώσαντα. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν ὁ ΑΡΧΩΝΙΔΑΣ εἶναι υἱὸς ΚΡΑΤΗΣΙΠΠΟΥ, εἰς δὲ τὴν ἡμετέραν εἶναι υἱὸς ΣΩΣΙΚΛΕΟΥΣ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐπιγράφεται Δᾶμος·

Κ. Σ. Π.

444

Θε[μιστοκλῆς]
Κα εως
ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ
Ἀγλωφάνου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ θάθρου λίθου λευκοφαίου, εὐρέθη τῷ 1810 εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται μόνον Θ Ε . . . τὸ ἀνεπλήρωσα εἰς Θεμιστοκλῆς, διότι εἰς ἕτερος Ἀγλωφάνης πκτήρ τοῦ ἱερέως Θεμιστοκλέους εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2461 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου (1) ὁ Βοίκκιος εἰς τὰς μνηθεύσας ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθ. 2460 καὶ 2461, ἐνθα ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγλωφάνου, λέγει ὅτι εἶναι Θηραϊκὴ, περὶ αὐτῆς δὲν ἐγγυούμεθα τὴν θέσιν. Τὴν παροῦσαν τὴν ὁποῖαν ἐκδίδομεν ἀντεγράψαμεν εἰς τὴν Ἀνάφην, εἰς τὸν ἀγρὸν Ἀναφίου τινοῦ Χάλαρη καλουμένου, ἐνθα καὶ εὐρέθη· τὸ ὄνομα Ἀγλωφάνης ἀπαντᾷται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 432 ἐκδοθεῖσαν ἐπιγραφὴν εἰς τὸ πηρὸν φυλάδιον.

Κ. Σ. Π.

445

Χρυσόπολις.
Φιλίππου.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τήλης λίθου λευκοφαίου· εὐρέθη εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην τῷ 1810· καὶ αἱ τρεῖς σειραὶ τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι γεγραμμέναι ἐπιγραμμῶν, ὡς νὰ ἐχαράκωσαν πρῶτον τὴν πλάκα διὰ τὴν εὐθυγραμμίαν τῆς ἐπιγραφῆς· τὸ ὄνομα Χρυσόπολις ἀπαντᾷται συνήθως εἰς τὰς ἄλλας ἐπιγραφὰς.

Κ. Σ. Π.

446

Μύρταρος
Μυρτάρους

(1) Ὁ Κ. Βοίκκιος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2460 καὶ εἰς ἄλλας τῆς συλλογῆς του, εὐρίσκει ὅτι ἐσφαλμένως ἐσημείωσα, εἰς τὰς ὁποίας τὸν ἐξεῖλα ἐπιγραφὰς τῷ 1825, ὅτι εὐρέθησαν εἰς τὴν Σπάρτην. Καὶ ἄλλοτε ὅτε ἀπντήσα διὰ τῆς ἐφημερίδος ὁ Σωτήρ, εἰς τὰς διαβολὰς τοῦ Κ. Ρόσς εἶπον, ὅτι μερικὰς ἐπιγραφὰς, ὅταν ἤμην ἡλικίας δεκαπενταετοῦς σχεδόν, ἐδανείσθην καὶ ἀπὸ ἄλλους φίλους μου, καὶ ἀπὸ τον μακαρίτην τὴν Φωβίλ, τὰς ἀντέγραψα ὡς μὲ τὰς ἐδωσαν τότε, καὶ ἐσημείωσα ὑπ' αὐτὰς ὅσας πληροφoρίας ἐδυνήθην νὰ συνάξω, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔκκμον τότε ἐξετάσεις τῶν φίλων μου, καὶ ἡ μικρὰ μου ἡλικία μὲ ἐσυγχώρει· δὲν εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ παραπονῇται ὁ Κ. Βοίκκιος ἂν μὴ ἐρῶδῃ ἐσημείωσα τὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρέθησαν, διότι ὡς μὲ ἐπληρωφώρησαν οὕτως ἐσημείωσα· κανένα συμφέρον δὲν εἶχον νὰ τὸν ἀπατήσω διὰ λάθην λοιπὸν τὰ ἑποία ἐγενίαν ἐξ ἀγνοίας καὶ ὅχι ἐκπροαιρέσεως, καὶ τὰ ὅποια ἐγενίαν ἀπὸ τόσο μικρὰν καὶ ἄωρον ἡλικίαν, ὁ Κ. Βοίκκιος δὲν πρέπει νὰ ἐλέγχη· μήπως τὸ σῶμα τῶν ἐπιγραφῶν του εἶναι ἀναμάρτητον; ἡμεῖς σπουδάζαντες αὐτὸ ἐσχάτως, εὐρίσκομεν διαφορὰς εἰς τινὰς ἐπιγραφὰς ἀποδλεπούσας τὴν τε γραφὴν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τὴν θέσιν· θέλομεν ἔλθαι καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ θέμα τοῦτο.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ βράχου τετραγώνου, λίθου λευκοφαίου, εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην τῷ 1829: τὸ P: εἶναι γεγραμμένον ὡς τὸ P: ἥτοι φέρει οὐρανὸν τινὰ ἄνωθεν τοῦ στρογγύλου μέρους αὐτοῦ.

Κ. Σ. Π.

447

Ἐφελος
Ἀριτίππου
Χαῖρε.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου λευκοφαίου· εὑρέθη τῷ 1829· εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι τοῦ συνήθους τρόπου τῶν ἐπιγραφῶν, εὑρεθέντων εἰς τὴν νῆσον Δῆλον· τὸ ὄνομα Ἐφελος δὲν ἀπαντᾶται εἰς τὰς ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

448

[Σ]οτάδας Ἐπαγάθου
Ἄριστε· καὶ ἄλυπε
Χαῖρε.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βράχου λίθου μελανοφαίου, εὑρέθη τῷ 1824 εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην· εἰς τὸ πρωτότυπον τὸ Σ δὲν σώζεται. Καὶ ἡ παροῦσα εἶναι τοῦ τρόπου τοῦ αὐτοῦ μὲ τὰς εἰς τὴν Δῆλον ἀνακαλυφθείσας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

449

Χονίδου

Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ μικρῆς στήλης λίθου μελανοφαίου· εὑρέθη τῷ 1840 εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην· ὡς ἐκ τῆς θέσεως του εἰς ἣν εὑρέθη ἐξάγεται, ὅτι ἡ στήλη αὕτη ἔστατο ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Χονίδα.

Κ. Σ. Π.

450

Ἰσυκλῆς
Τιμοθέου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ μικροῦ βράχου λίθου μελανοφαίου· εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην τῷ 1840· εἰς τὰς ἐκεῖ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· εἰς τὸ πρωτότυπον εἶναι Ἰσυκλῆς μόνον. νομίζω ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀναφάου τούτου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ὁποίου εὑρέθη ἡ παρούσα ἐπιγραφὴ εἶναι ΛΥΣΙΚΚΛΗΣ ἀντὶ ἸΣΥΚΛΗΣ, ὃ ἐγγράχτης ἐπὶ τοῦ λίθου, κατὰ λάθος ἔγραψεν Λισυκλῆς θέτας προθύερα τὸ ι.

Κ. Σ. Π.

451

Τῆα Τι
μακράτους

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ μικροῦ βράχου λίθου, μελανοφαίου, εὑρέθη εἰς τὴν Ἀνάφην τῷ 1840. Τὸ ΤΗΑ ὄνομα δὲν ἀπαντᾶται εἰς κανέν ἄλλο μέρος τῶν ἐπιγραφῶν.

Κ. Σ. Π.

Καλλικλεία

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ βάρου μικροῦ, λίθου λευκοφαίου· εὑρέθη τῷ 1840 εἰς τὴν νῆσον Ανάφην, εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνσκαφάς· ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Καλλικλείας ταύτης. Κ. Σ. Π.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΝΟΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΣΤΟΑΣ.

Οἱ κίονες καθὼς καὶ τὰ κιονόκρανα, διαφέρουν πάντων τῶν ἄλλων ἀρχαιοτήτων, διὰ τὸ μέλαν των χρώμα. Ὁ παράδοξος οὗτος χρωματισμὸς ἔδωκεν πολλάκις αἰτίαν εἰς τοὺς ἐνταῦθα ἐπιδημήσαντας ξένους ἀρχαιολόγους, νὰ σκεπθοῦν περὶ τούτου. Ἡ ἐξέτασις τοῦ χρωματισμοῦ τούτου, ἐκίνησε καὶ τὴν ἰδικήν μου προσοχήν. Πᾶς τις δύναται νὰ παρατηρήσῃ ὅτι τὰ κάτω μέρη τῶν κίωνων, φαίνονται μὲν φαιὰ, ὅχι ὅμως ὡς τὰ κιονόκρανα, καὶ ὅτι τὰ ὑψηλότερα τοῦ τοῦ ναοῦ τούτου μέρη, φαίνονται κατὰ μέλαν. Ἐξετάσας τὰ ἐκ διαφόρων μερῶν ἀποξυόμενα μύρια, εὔρον μὲ ὅχι ὀλίγην ἀπορίαν, ὅτι τὸ μέλαν τοῦτο χρώμα εἶναι ὀργανικῆς φύσεως· ἂν καὶ συνίσταται τὸ χρώμα τοῦτο ἐκ διαφόρων εἰδῶν ὀργανικῶν, καὶ μὴ ὀργανικῶν οὐσιῶν, ὡς βαφικὴ ὅμως ὕλη πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὁ λειότατος ἀνθραξ ἢ αἰθάλη.

Ἡ αἰθάλη αὕτη δὲν εἶναι προσκολλημένη ἐπὶ τοῦ ναοῦ τούτου διὰ τινος γανώματος, ἀλλὰ αὐτομάτως ἐπιτιθεμένη. Αἰτία ὅθεν τοῦ χρωματισμοῦ τούτου εἶναι ἡ αἰθάλη, ἥτις εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν μεγάλων πόλεων κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον γίνεται καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῆς πόλεως.

Διὰ αὐτοὺς τοὺς λόγους παρατηροῦμεν πάσας τὰς ἐν τῇ πόλει ἀρχαιότητας, πολὺ μελανωτέρας τῶν ἄλλων ὡς τῆς Ἀκροπόλεως, ἢ τῶν ἐκτὸς αὐτῆς· καθότι ταῦτα διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ὕδατος βάφονται μὲν φαιὰ, ὅχι καὶ μέλαινα, ὡς ἐλειπούσης τῆς αἰθᾶλης εἰς τοιαύτην ἀτμοσφαῖραν. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

ΠΕΡΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΓΛΥΠΤΩΝ.

Πρότινος καιροῦ, διὰ διατριβῆς μου καταχωρηθείσης εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ἀπέδειξα δι' ἀναντιρρήτων δοκιμασιῶν, ὅτι ὁ κυτρινωπὸς χρωματισμὸς τῶν ναῶν, τὸν ὁποῖον τινὲς μὲν ἀπέδιδον ἐπὶ τινος γανώματος, ἄλλοι ἐπὶ τινος λειχῆνος, ἄλλοι ἐπὶ τῆς ἐπιθέσεως ὀργανικῶν σωμάτων, προέρχεται ἀπὸ λεπτὴν τινὰ σιβάδα ὀξειδομένου σιδήρου, ἀπὸ τὴν ἵποιν οἱ ἐκ μαρμάρου κατεσκευασμένοι κίονες ἐκαλύφθησαν· εἰς τὴν αὐτὴν μεταβολὴν, ὑπόκεινται καὶ τὰ εἰς τὴν τοῦ ἀέρος ἐπιρροὴν εὐρισκόμενα ἀνάγλυπτα· τὰ ἀνάγλυπτα ὅμως, αἱ εἰκόνες, αἱ ἐπιγραφαὶ κτλ. ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὴν γῆν, ἢ εἰς λάρνακας, ἢ ἐν γένει προφυλαγμένα ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀέρος, διετήρησαν τὴν λευκότητά των.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐχρωμάτιζον τὰ ἀνάγλυπτά των, ὅχι ὅμως ὁλοκλήρως, ἀλλὰ τινὰ μέρη, καὶ ἰδίως τὰ χεῖλη, τὰς ὀφρῦς, τὰς ταινίας· τῶν βοστρύχων· ἐχρύτωναν προσέτι καὶ τοὺς πλοκάμους.

Εἰς τινὰ νῆσον τοῦ ἀρχιεπαρχοῦς ἐπέτυχον πρότινος καιροῦ ἄγαλμα τοῦ ὁποίου τὰ χεῖλη ἦσαν ἐρυθρά, οἱ ὀφρῦς φαιὰ, καὶ ἡ κόρη τοῦ ὀρθαλμοῦ μελανή· ὡσαύτως εἶδον ἐπίτινος ἀρχαίου λάρνακος τὸν Βάκχον κρατοῦντα τὰ πρασίνοιο· κλόνοιο ἀμπέλου.

Τὰ κεχρωματισμένα ταῦτα μέλη τῶν ἀγαλμάτων δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἀποπλυθῶσι δι' ὕδατος, ἐδύνατον ὅμως

καὶ διαλυθῶσι διὰ τοῦ τῆς τερεβενθίνης ἐλαίου· τὸ ἀπὸ τὰ χεῖλη ἀποπλυθὲν ἐρυθροῦν χρῶμα ἐσυνίστατο ἐξ' ἀμ-
μίου, δηλ. ὀξειδωμένου μολύβδου καὶ ἀργίλλου.

Τὸ χρῶμα, δι' οὗ ἦτο βαμμένη ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀναγλύφου, ἐιχημάτισε μικρὰ στιλβόντα λεπίδια,
συγκείμενα ἐξ' ὀξειδίου τοῦ σιδήρου καὶ λεπτοτάτου ἀνθρακος. Τοῦτο τὸ χρῶμα προήχθη, καὶ διὰ δοκιμασιῶν
ἐβεβαιώθη, διὰ τῆς συμμίξεως τοῦ ἐρυθροῦ ὀξειδίου τοῦ σιδήρου, ὡχρας τινός, καὶ τοῦ μέλανος τοῦ ἀνθρακος.

Τέλος τὸ πράσινον, δι' οὗ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου ἐχρωματίσθησαν, ἐμπεριέχει ἀνθρακινὴν τίτανον, καὶ ἀνθρα-
κικὸν ὀξειδωμένον χαλκόν.

Εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μάρμαρον ἐπὶ τοῦ ὑποῖοι εἶναι ἀναγεγλυμμένος στέφανος, καὶ ἐν αὐτῷ ἀγγεῖον
τι· τὸ ἀγγεῖον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ σφάγιος καὶ τοῦ ἀγγείου διάστημα ἔχουν ὡχρὸν χρῶμα, τὸ χρῶμα
τοῦτο εἶναι σιδηροῦχος ἄργιλλος, ὡχρα ὀρυκτολογικῶς καλούμενον·

ΔΑΝΔΕΡΕΡ.

401

ΕΙ ΑΝ ΔΟΘΕΙΣΑ
 ΕΤΩΙΓΑ ΠΠΔΙΚΑΙ
 ΩΡΕΙΑΙ ΥΠΑΡΧ
 ΥΤΩΙΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΚΓ
 ΙΕΙΣΙΚΥΗΑΙ ΕΠΙΜΕ
 ΔΕ ΑΡΥΒΒΟΥ ΟΥΟΡΩΞΑΜΜ ΔΕΝΑ
 ΔΙΚΗΤΑΙ ΤΗΝ ΔΟΥΛΗΝ ΤΗΝ ΔΕ
 ΔΟΥΛΕΥΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ Τ
 ΡΑΤΗΓΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΕΙΣ ΤΡΑΤΗ
 ΤΟΥΝΤΑΣ ΚΑΙ ΕΑΝΤΙΣ ΑΛΛΩ
 ΧΡΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΑΡΑ ΤΥΝΧΑ
 ΝΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΑΥΤΩΙ ΠΡΟΣΟΔΟ
 Ν ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΔΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣ
 ΔΗΜΟΝ ΟΤΑΝ ΔΕ ΗΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΥ
 ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΟΙ ΑΝ ΠΡΥΤΑΝΕ
 ΥΛΞΙΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΣΘΑΙ ΟΠΩΣ
 ΑΝ ΠΡΟΣΟΔΟΥ ΤΥΓΧΑΝΕΙΑΝΑ
 ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΔΕ ΤΟΥ ΗΦΙΣΜΑ
 ΤΟ ΓΓΡΑΜΜΑΤΕ ΑΤΗΣ ΔΟΥΛΗ
 ΧΕΝΣΤΗΛΗ ΙΛΙΘΙΝΗ ΚΑΙ ΚΑ
 ΤΑΘΕΙΝΑΙ ΕΝΑΚΡΟΠΟΛΕΙΕΙΣ
 ΔΕ ΤΗ ΜΑΝΚ ΓΡΑΦΗΝΤΗΣΣ ΤΗΛ
 ΗΞΔΟΤΩ ΟΤΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
 ΔΔΔ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΥΗ
 ΨΙΣΜΑΤΑ ΜΕΡΙΤΟΜΕΝΩΝ ΤΩΙ
 ΔΗΜΩΙ ΚΑΛΕΣΑΙ ΔΕ ΑΡΥΒΒΑΝ
 ΕΠΙΔΕΙΠΝΟΝΕΙΣ ΤΟ ΠΡΥΤΑΝ
 ΕΙΟΝΕΣ ΑΥΡΙΟΝ ΚΑΛΕΣΑΙ ΔΕ
 ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΡΥΒΒΟΥ ΗΚΟΝ
 ΤΑΣ ΕΠΙΞΕΝΙΑΕΙΣ ΤΟ ΠΡΥΤΑ
 ΝΕΙΟΝΕΣ ΑΥΡΙΟΝ ΥΡΗΥ
 ΣΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ
 ΝΑΡΥΒΒΑΣ ΛΕΓΕΙ ΤΑ ΜΕΝ ΑΛΛ
 Α ΚΑΘΑΠΕΡ ΤΗ ΔΟΥΛΗ Ε
 ΨΙΣ ΑΡΥΒΒΑΙ

ΠΙΜΒΟΛΛ
 ΥΔΕ ΑΥΤΩΙΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΓΚΑΙ ΑΤΕ
 ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΚΑΙ
 ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΓΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΝ
 ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΣΕΝΟΙΣ ΤΟ ΔΕ ΨΗΦ
 ΡΑΨΑΙ ΤΟ ΓΓΡΑΜΜΑΤΕ ΑΤΗΣ ΔΟΥΛ
 ΘΙΝΗ ΚΑΙ ΣΤΗΣΑΙ ΕΜΠΟΛΗΕΣ
 ΔΟΝΑΙ ΤΟΝΤΑΜΙΑΝ ΔΔ ΔΡΑΧΜΑΣ
 ΤΗΣ ΔΟΥΛΗΣ ΚΑΛΕ ΑΙΔΕΚΑΙ ΕΠΙ
 ΣΤΟ ΠΡΥΤΑ ΕΞΑΥΡΙΟΝ

403

Λ Ε Ω Ν
 Λ Ε Ο Ν Τ Ο Σ
 Ε Λ Ε Υ Σ Ι Ν Ι Ο Σ

404

ΕΠΙ ΚΗΦΙΣ Ο ΔΩΡΟΥ ΑΡΧΟΝ
 ΩΝΤΙ ΔΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΥ
 Ο Ο ΔΩΡΟΥ ΕΓΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕ
 ΕΝ ΔΕ ΚΑΤΕΙΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝ
 ΞΕΠΕΨΗΦΙ ΕΝ ΜΕΣΤΡ
 Ο ΕΝ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΤΕ
 ΡΧΘΕΝΕΙ ΠΕΝ
 ΞΘΕΙΣ ΤΑ ΜΕΝΕΝΙ Α
 ΗΞΡΟΛΕΔΞ
 ΜΕΝΑΡΚΕ
 ΑΙΕΙΣ ΤΟΝ
 ΚΑΙ ΑΘΗΝ
 ΛΟΝ ΜΕΒΟ
 Ι ΑΥΤΩΙΑ
 ΜΙΑΝ ΕΙΝΥΓΕ
 ΥΞΠΡΟΣΕΝ
 ΤΡΙΑ ΟΡΟΧ
 ΞΙΑ
 ΙΕΙ
 ΑΡ
 ΗΞ
 ΜΕΘ
 ΙΝ
 ΝΑ
 ΟΑΣ
 ΟΔΑΣ
 ΔΕ
 Ο
 ΤΟΥΣ ΜΕΤΕ
 ΞΑΡΕΞ
 ΕΘΙ
 ΓΕΑΝ

405

406

407

408

409

410

411

ΛΝΕΡΑΙ
 ΙΔΝΚΑΙΤ
 ΝΟΜΑΤΑΚΑΙΤΩΝ
 ΗΛΗΙΛΙΘΙΝΗΙΤΟΙ
 ΝΑΙΕΙΞΤΗΝΑΚΡΟΠΟ
 ΞΕΤΗΛΗΞΔΟΥΝΑΙΤΟΝ
 ΑΣΤΩΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙ
 ΟΜΕΝΩΝΑΝΑΓΡΑΨΑ
 ΩΙΝΕΩΙΑΥΚΙΣΚΟΥΑ
 ΑΧΟΞΔΙΟΓΕΙΘΟ.

412

ΘΕ
 ΔΙΝΩΝΑΓ
 ΕΠΙΘΩΛΝΟΣ
 ΠΙΤΗΞΕΡΕΧ
 ΗΞΠΡΥΤΑΝΕ
 ΒΟΥΛΗΚ
 ΕΧΘΗΙΞΕ
 ΟΙΑΡΧΟ

413

ΠΕΙΚΟΝ:ΑΝΔΡΟ
 ΑΝΕΘΕΤΕΝ:ΑΘΕΝΑ

414

ΔΚ'ΟΛΙΔΕΣ:ΗΕΚΔΟΜΙΑΣ:ΛΕΥΚΟΛΟΦΙΔΩ:ΑΝΘΕΤΕΝ

416

ΡΥΛΗΙ
 ΛΕ
 ΦΙΛΟΣΤ

417

ΜΑΧ
 ΝΔΕ
 ΑΤΑ
 ΞΧΙ
 ΙΑΔ

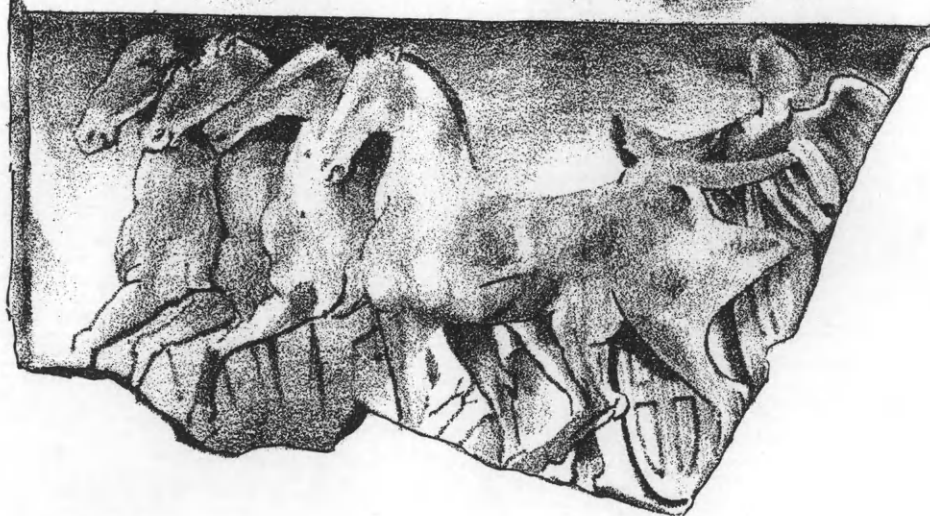
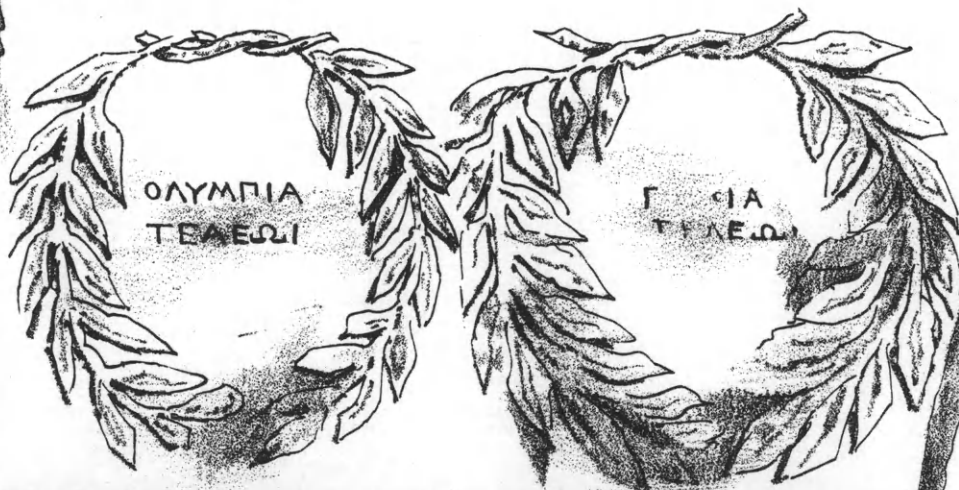
418

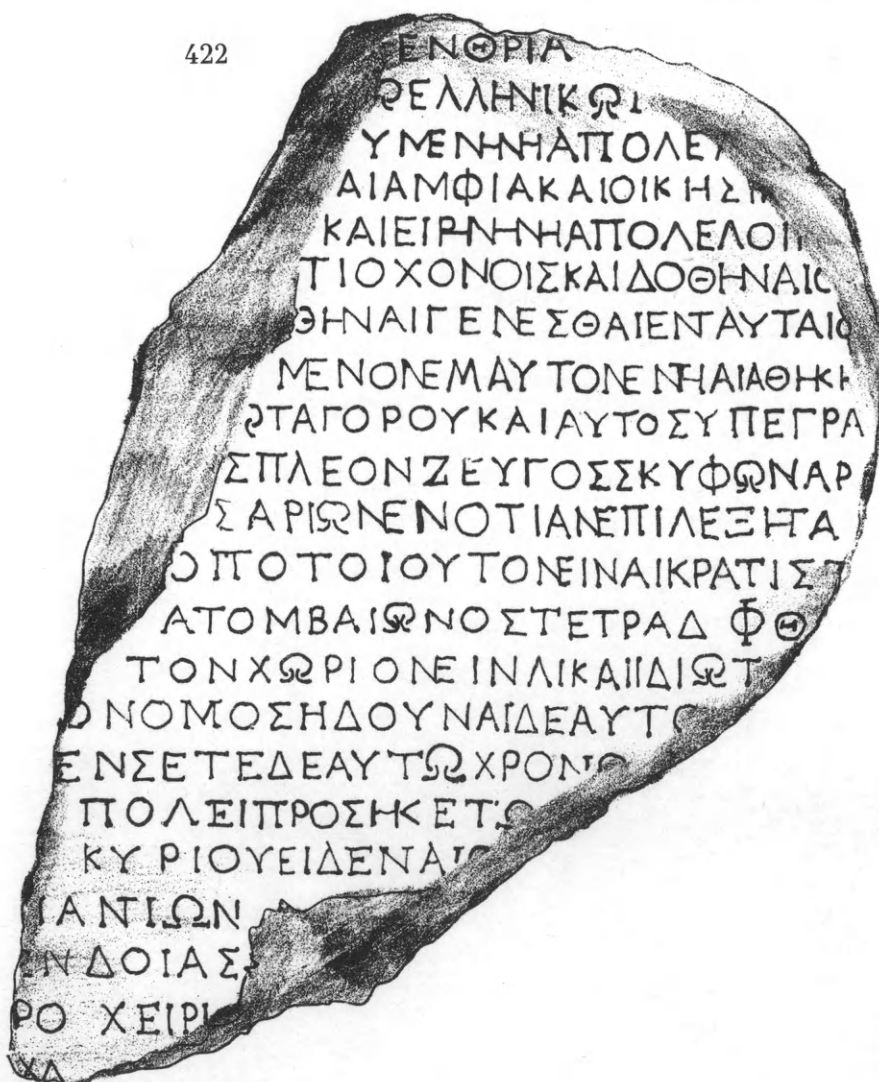
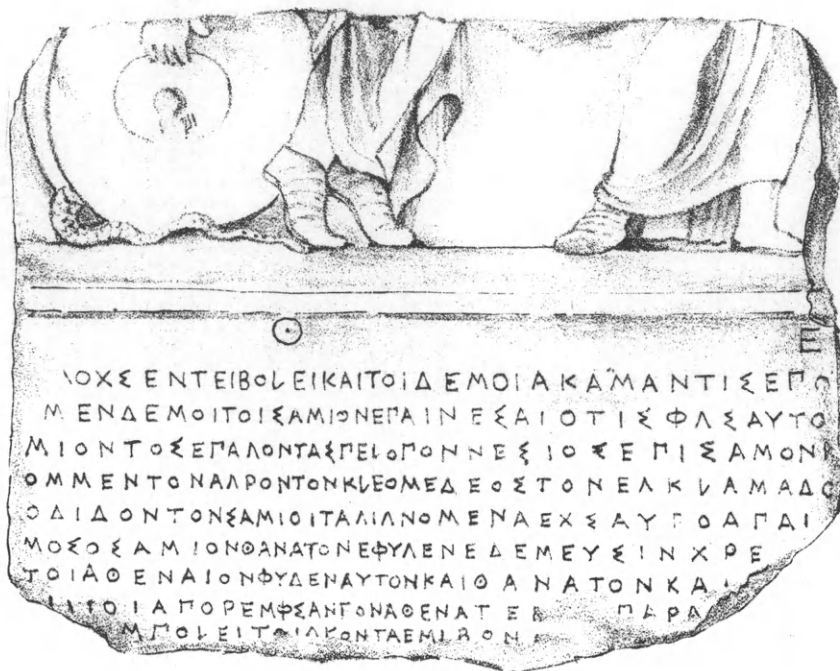
ΤΕΡΑ
 ΔΡΑΣΙΝΗΕΝΟ
 ΓΗΓΗΓΗ:ΤΡΙΤΕΙΤ
 ΝΔΡΑΣΙΝΤΡΙΑΚ
 ΔΗ:ΤΕΤΑΡΤΕΙΤΕ
 ΑΝΔΡΑΣΙΝΤΡΙΞΙΚΑΙ
 ΔΗΗ:ΠΕΜΠΤΕΙΤΕΣΠΡΥ
 ΑΝΔΡΑΣΙΝΤΡΙΞΙΚΑΠΡΙΑΚ
 ΔΔΗΗ:ΗΕΚΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑ
 ΝΔΡΑΣΙΝΕΝΟΣ:ΔΕΟΞΙΤΡΙΑΚ
 ΔΠΗΓΗΓΗ:ΗΕΒΔΟΜΕΙΤΕΣΠΡ
 ΙΑΣΑΝΔΡΑΣΙΝΤΡΙΞΙΚΑΙΕΙΚΟΣΙΝ
 ΓΗΓΗ:ΗΟΛΔΟΗΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑ
 ΔΡΑΣΙΝΕΝΙΚΑΙΕΙΚΟΣΙΝ:ΔΔΗ:

419

ΦΑΝΤ
 ΠΟΞΕΡΙΤ
 ΚΙΑΞΗΙΑΡ
 ΡΑΣΙΟΞΕΓΡΑ
 ΑΤΕΙΙΞΤΑΜΕΝ
 ΙΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕ
 ΘΕΔΡΩΝΕΠΕΥΗΦ
 ΕΥΚΤΟΣΞΩΞΤΡ
 ΔΗΘΕΟΦΑΤΟΣ
 ΕΝΔΕΙΚΝΥΤΑΙ
 ΞΕΠΑΙΝΕΞΑΙΑ
 ΝΟΝΚΑΙΕΥΕ
 ΑΝΑΓΓΑΥΑΙ
 ΜΑΤΕΑΤΟΝΚΑ
 ΚΡΟΠΟΛΕΙ
 ΞΔΟΥΝΑΙ
 ΕΚΤΩΝΚΑ

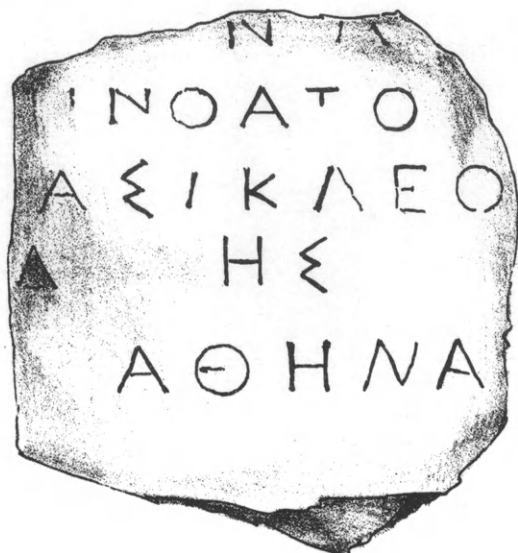
ΕΙΝΗ ΩΝ Π
 ΥΤΤΝΑΤΩΝΑΡΥΒΒΟΥΕΠΙ
 ΑΞΑΥΤΑΣΤΩΜΩ*ΙΑΞΑΙ
 ΑΙΥΓΕΥΩΝΑΛΛΩΝΕΙΞ
 ΑΘΗΝΑΙΩΝΕΡΙΜΕΛΕΙΞΘ
 ΕΚΑΙΓΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
 ΝΞΤΡΑΤΗΓΕΙΟΓΩΞΑ
 ΞΚΑΙΟΙΡΑΙΔΕΞΑΥΤΟΥ
 ΞΩΝΤΑΙΤΗΝΑΡΧΗΝΤΗΣ
 Ω:ΑΝ

425

427

426

429

ΜΟΜΟΥΔΑΞ

431

ΘΕΟΔΟΤΟΝ ΛΕΩΝΙΔΟΥ
ΝΕΟΝ ΗΡΩΑ
ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΔΑΠΑΝΗΣΑΝΤΟΣ

430

ΚΑΙΟΔΗΜΟΣ...
ΑΦΗΡΩΙΞΕ

432

Ο ΔΗΜΟΣ ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΙΕΡΕΧΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΔΙΑΓΕΝΟΥΣ
ΑΓΛΩΦΑΝΗΝ ΘΕΟΒΛΕΙΑΝ
ΝΕΩΤΕΡΟΝ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

433

ΗΡΩΤΟΣ ΤΟΝ
ΕΔΙΝΥΟΝ ΖΩΣΙ
ΜΟΝΑΦΗΡΩΙΣΕΝ

434

ΕΛΦΑΝΤΟΣ
ΜΟΜΙΟΣ
ΜΑΤΡΙΘΕΩΝ

436

ΟΥΡΟΙ ΓΑΣ
Ο ΕΩΝΕ ΜΑΤΡΙ
Ο ΕΟΞ: ΑΤΑΣΑΙΤ
ΥΧΑΙ: ΑΤΑΘΟΥΔ
ΑΙΜΟΝΟΣ: ΟΥΞΙΑ
ΑΡΧΙΝΟΥ ΤΛΙΕΤ
ΕΙΤΛΙ ΠΡΑΤΙΕΤ
ΩΙ ΘΥΞΟΝΤΙ ΔΟΥ
Ν ΚΑΙ ΓΥΡΩΝ ΕΤ
ΜΕΔΙΜΝΟΥ ΚΑΙ
ΚΡΙΘΑΝ ΕΓΔΥΟΜ
ΕΔΙΜΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟ
Υ ΜΕΤΡΗΤΑΝ ΚΑΙ ΑΛΛΑ
ΕΠΑΡΓΜΑΤΑ ΩΝΑΙΩΡ
ΑΙ ΦΕΡΟΥΣΙΝ ΜΗΝΟΞ ΑΡΤΕ
ΜΙΞΙΟΥ ΓΕΜΠΤΑΙ ΕΣΤΑΜ
ΕΝΟΥ ΚΑΙ ΜΗΝΟΞ ΥΑΚΙΝΘΙΟ
Υ ΓΕΜΠΤΑΙ ΕΣΤΑΜΕΝΑΙ

435

437

ΜΕΧΗΛΙ

438

ΠΟΣ ΕΙΔΩΝΙΟΣ
ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ
ΑΚΑΡΝΑΝ

439

ΣΩΚΡΑΤΕΙΑ
ΝΙΚΟΦΑΝΕΥΣ
ΑΝΔΡΟΣ ΔΕ
ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΠΤΕΘΕΥΣ
ΧΑΙΡΕ

440

Ο ΔΑΜΟΣ
ΟΝΑΣΟΝΑ
ΜΟΥΜΑΙΟΥ

442

ΟΔΛΜΟΣ
ΑΝΔΡΟΜΕΝΗΝ
ΞΕΝΟΜΝΑΣΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΑΒΙΩΣΑΝΤΑ

441

ΠΑΤΡΟΚΛΕΙΑΤΙΜΑΣΑΓΟΡΑ
ΑΕΚΛΗΤΙΩΙ ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΩΝ

443

ΑΡΧΩΝΙΔΑΣ
ΧΩΣΙΚΑΕΟΥΣ

444

ΘΕ
ΚΑ ΕΥΣ
ΥΠΕΡΤΟΥΑΔΕΛΦΟΥ
ΑΓΛΩΦΑΝΕΥΣ

445

ΧΡΥΣΟ
ΓΩΔΙΣ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ

447

ΕΦΗΒΟΣ
ΑΡΙΣΤΙΓ
ΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

446

ΜΥΡΤΑΡΟΥΣ
ΜΥΡΤΑΡΟΥΣ

448

ΟΤΑΔΔΣΕΠΑΓΑΘΟ
ΑΡΙΣΤΕΚΑΙΑΛΥΠΕ
ΧΑΡΕ

449

ΧΟΝΙΔΑ

450

ΙΣΚΛΗΣ
ΤΙΜΟΘΕΟΥ

451

ΤΗΑΤΙ
ΜΑΚΡΑ
ΤΟΥΣ

452

ΚΑΛΛΙΚΛΕΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,
ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 20. (ΠΑΛ. Σ.)

1840.

Ἀριθ. 6.

ΕΤΟΥΣ Β'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ
τῇ Διεκπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

ΙΟΥΝΙΟΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
καὶ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ.

Ἐκδίδεται ἅπασι τοῦ μηνός,
Τιμὴ ἑτησία Δραχμὰς 36 διὰ τοὺς ἐντὸς,
καὶ 60 διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους.

453.

[Ἐδοξεν τῇ Βουλ]εῖ . . . ἐπαινέσαι
. . . καὶ στεφανῶσαι αὐ]τὸν . . . στεφάνῳ]
ἀναγράψαι δὲ τόδε [τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ
[λιθίνῃ . . . ἀναθῆ]ναι δὲ αὐτοῦ κ]οινὴν εἰκόνα]
. . . τοῖς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τύπου, λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐντὸς φρέατος πλησίον τοῦ Θησείου· ἐπὶ τῆς εἰκόνης ταύτης φαίνονται δύο ἄνδρες ἰστάμενοι ἔχοντες ἀνυφομένας τὰς χεῖρας των. Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς πλακὸς φαίνεται καὶ μία ἄλλη, τρίτου τινός, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπίλοιπον μέρος δὲν σώζεται· οἱ ἄνδρες οὗτοι βαδίζοντες μὲ τὴν δεξιάν ἀνυφομένην φαίνονται ὡς εἰς πρεσβείαν τινα ἀποσταλέντες. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα ὑπὲρ τῶν παριστανομένων τούτων ἐπὶ τῆς εἰκόνης· τὰ γράμματα εἶναι στοιχιδὸν γεγραμμένα, καὶ τοιαῦτα ὅσα ἀπαντῶμεν εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν Μακεδονικῶν χρόνων· τὸ ὕψος τοῦ τύπου τούτου εἶναι ἐνὸς ποδὸς Ἀγγλικοῦ, τὸ πλάτος ἑνδεκα δακτύλων, καὶ τὸ πᾶχος τριῶν δακτύλων· δὲν διατηρήθησαν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην τὰ ὀνόματα τῶν παριστανομένων τριῶν ἀνδρῶν ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου διὰ τὸ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκτανθῶμεν περισσότερον εἰς τὸ ἱστορικὸν μέρος αὐτῶν.

Κ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΗΣ.

454.

Νικίας
Δικαιομένου
Ἑστιαίοθεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Ἰμηττίου· εὐρέθη τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1838 πλησίον τοῦ Διπύλου εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν τριῶν καὶ ἡ περιφέρεια αὐτῆς ἐνὸς καὶ 1|2. Ὁ Νικίας οὗτος καὶ τοι ξένος ἦτον ἐνταφιασμένος πλησίον τοῦ Διπύλου, διότι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ εὐρέθη ἡ στήλη αὕτη, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφή. Ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑστίαια ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον τρεῖς πόλεις, ἡ μὲν τῆς Εὐβοίας, ἡ δὲ τῆς Ἀκαρνανίας, ἡ δὲ τρίτη περὶ τὸν Ὀλυμπον ἔκειτο·

(Στέφ. Βυζάντ. εἰς Ἑστίαια). Παρατηρητέον τὸ ὄνομα Δικαιομένης ὕπερ πρώτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Τὸν Νικίαν εἰκάζομεν περισσότερον ἐξ Εὐβοίας, διότι ἡ νῆσος αὕτη ὡς πλησιεστέρα τῆς Ἀττικῆς, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ταμεῖον τῶν Ἀθηναίων, ἵνα οὕτως εἴπω, παρεῖχε τὴν κοινωνίαν τῶν κατοίκων αὐτῆς συνεχεστέραν τοῖς Ἀθηναίοις.
Κ. Σ. Π.

4 5 5.

Αἰρυγίνου[υ]
Μα[σωνος]].
Δαμ[τρέως]
[θυ]γ[άτηρ]
Α . . πολλος
Δαμπρέως
γυ-ή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ ἐπιταφίου στήλης λίθου Ἰμμηττίου, εὑρέθη τῷ 1839 πλησίον τοῦ Διπύλου, ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰρυγίου· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι τριῶν Ἀγγλικῶν ποδῶν· ἄνωθεν τοῦ στεφάνου τῆς στήλης ταύτης ἐπιγράφεται τὸ ὄνομα ΑΥΡΥΓΙΝΟΥ· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν 457 μόνον· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἴστατο ἡ προτομὴ τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰρυγίνου.
Κ. Σ. Π.

4 5 6

[Πα]ῖδα Τρηφθίμαν Δημινέτου ἄδε κρατίσταν,
Ἀρχεμάχου δὲ φίλαν εὖνιν ἔδεκτο κόνις·
ἀποθ' ὑπ' ὠδίνων στενόνετα κατέφθιτο πότμῳ
Ὀρφανὸν ἐν Μεγάροις παῖδα λιποῦσα πόσει

Ἡ ἑμμετρος αὕτη ἐπιγραφή, εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικῶς γράμμασι καὶ Δωρικῇ διαλέκτῳ, ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελῆσιου· εὑρέθη τῷ 1839 ἐπὶ τοῦ Τάφου ἱσταμένη, πλησίον τοῦ Διπύλου· ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι πέντε ποδῶν Ἀγγλικῶν καὶ δακτύλων τεσσάρων, τὸ πλάτος ἐνὸς ποδὸς δακτύλων ὀκτώ, καὶ τὸ πᾶχος δακτύλων ἑπτὰ. Τὸ ἄνωθεν μέρος τῆς πλακῆς δὲν διετηρήθη, ἔνθα ἦτο πιθανῶς ἀκρωτήριον· ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς φέρει δύο ἄνθη κρίνου, σημεῖον τῆς νεανικῆς αὐτῆς ἡλικίας. Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς ἐπιγραφῆς δὲν σώζεται, ἐδιόρθωσα δὲ διὰ τοῦ ΠΑ ἀναπληρώσας εἰς ΠΑΙΔΑ· τοῦ κυρίου ὀνόματος τῆς παιδὸς δὲν διακρίνεται καλὰ τὸ δεύτερον γράμμα ἂν ᾦν Ο ἢ Ρ. Τὸ ὄνομα ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΣ ἔγραψα ΔΗΜΑΙΝΕΤΟΣ διότι τὸ Α νομίζω ὅτι εἶναι ἐνταῦθα Δωρικῶς ἀντὶ τῆς Η· τὸ ὄνομα ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΣ ἀπαντᾷ μόνον εἰς τινὰς ἐπιγραφὰς τῆς Μήλου· (ὅρα ἐπιγ. 2433 καὶ τὴν 2439 καὶ 2437 καὶ 2525 τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Βοικκίου). Τὸ δὲ Δημαίνετος ἀ ἀφέρεται ἀπὸ τὸν Πλούταρχον, ὅστις λέγει ὅτι οὗτος ἦτο συκοφάντης τοῦ Τιμολέοντος εἰς τὴν Σικελίαν. (Πλουτ. Β. τομ. Σ. 44.) Ὁ Δωρικὸς τρόπος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν μὲν τέρτα τῆς Ἰωνικῆς εὐφραδείας, καὶ ὁ τελευταῖος στίχος αὐτῆς « Ὀρφανὸν ἐν Μεγάροις παῖδα πόσει » δεικνύουσιν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἦτον Ἀθηναία· ὁ ἀναφερόμενος ἄρα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην Δημαίνετος εἶναι τάχα ὁ συκοφαντήσας τὸν Τιμολέοντα; ὅστις πειθανῶς διὰ τὴν πράξιν του ταύτην, ἐξέπεσε τῆς πατρίδος του καὶ κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δὲν εἶναι στοιχηδὸν καὶ εἶναι τῶν χρόνων τοῦ Τιμολέοντος. Τὸ Ο καθ' ὅλην τὴν ἐπιγραφὴν εἶναι μικρότερον τῶν ἄλλων γραμμάτων.
Κ. Σ. Π.

Αύρυγίνου
 Λεύκιος
 Αύφιδιος
 Νικίας
 Λεύκιος
 Λευκίου
 Μελιτεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλῃ· λίθου Ἰμμηττίου· εὐρέθη πλησίον τοῦ Διπύλου ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ. Ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ ἀνωθεν τοῦ ρεφάνου τῆς στήλης, εἶναι γεγραμμένον ΑΥΡΥΓΙΝΟΥ, ἀπαραλλάκτως ὡς εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 455 ἐπιγραφὴν. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ποδῶν πέντε δακτύλων δύο, ἡ δὲ περιφέρεια αὐτῆς ποδῶν τριῶν. Τὸ ὄνομα τὸ ἐπιγραφόμενον ΑΥΡΥΓΙΝΟΝ νομίζω σημαίνει τὸν γεωεάρχην οὗ υἱὸς ἦν ὁ Λεύκιος Αύφιδιος. Εἰς τὸ ΑΥΦΙΔΙΟΣ τὸ Υ̅ πρὸ τοῦ Φ δεικνύει ὅτι τὸ Υ̅ πρὸ τοῦ Ι συνδεδεμένων μετὰ τῆς Α ἀποτελοῦσε τὴν φωνὴν τοῦ Β, πρὸ τῆς Ι ὡς ἂν ἐγράφετο ΑΒΙ, ἔνεκα τούτου ἐπρόσθεσαν μετὰ τὸ Υ̅ τὸ Φ, (διότι τὸ Υ̅ ἐνταῦθα μετὰ τῆς Α δὲν ἀποτελοῦσι τὴν φωνὴν τοῦ Φ ἀλλὰ τὴν τοῦ Β.) Τὸ ὄνομα Λεύκιος Αύφιδιος υἱὸς Λευκίου Αύφιδίου ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2335 τῆς συλλογῆς τοῦ Βουκκίου. Ἐνταῦθα ὁ Λεύκιος Αύφιδιος οὗτος ὁ πατὴρ τοῦ Λευκίου Αύφιδίου ἐδάνεισε τοὺς πολίτας τῆς νήσου Δήλου πολλὰ χρήματα συντόκῳ κουφοτέρῳ παρὰ τοὺς ὑπάρχοντες τότε, καθ' ὃν καιρὸν ἐπεγένετο ὁ κοινὸς πόλεμος καὶ συνεχεῖς πειρατῶν ἐπίπλοι, οἱ τὴν νήσον Δήλον συνηνάγκασαν ὑπὸ τῶν δεινῶν ἐπεβρυθῆναι· τὰ χρήματα δὲ ταῦτα ἐχάρισεν εἰς τὴν νήσον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λεύκιος Αύφιδιος, ὁ δὲ χρόνος τοῦ δανείου ἐγένετο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πομπηίου, ὅτε ὅλη ἡ γῆ σχεδὸν ὑπῆρξεν εἰς κίνησιν· εἰς τὴν μνημονεύθεισαν ἐπιγραφὴν μετὰ τὸ Αύφιδιος ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα Βάσσος, εἰς δὲ τὴν παροῦσαν εἶναι Λεύκιος Αύφιδιος Νικίας· ἡ ὁμωνυμία ὅμως τῶν δύο ὀνομάτων καὶ τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, τὰ ὅποια εἶναι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, μὲ κάμνουν νὰ εἰκάσω ὅτι ὁ Λεύκιος τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι τῆς αὐτῆς γενεᾶς μὲ τὸν Λεύκιον τῆς Δήλου, πρὸς τούτοις καὶ ἡ λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια τῆς στήλης (διότι εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλὴ καὶ σχεδὸν ὑπὲρ τὸν νόμον, ὅστις ἐκανόνιζε τὸ μέγεθος τῶν ἐπιταφίων στηλῶν λέγων « Μηδὲν τῷ τάφῳ ἐπιτιθέναι ἢ στήλην τριῶν πήχεων, ἢ τράπεζαν, ἢ κάλπην » ὅρα Νόμον 40 περὶ τάφων καὶ ἐπικηδείων) ἐμφαίνει ὅτι ὁ Λεύκιος ἦτο λαμπρᾶς καταστάσεως· εἵπομεν ἀνωτέρω ὅτι εἰκάζομεν αὐτὸν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας μὲ τὸν τῆς Δήλου Λεύκιον, καὶ διότι οἱ κάτοικοι τῆς τε Δήλου καὶ Ῥηνίας δὲν ἦσαν εἰμῇ Ἀθηναῖοι, ἀποικίσαντες ἐξ Ἀθηνῶν· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης φαίνεται μεγάλη ἐντομὴ εἰς τὴν σφριζέτω ὁ τύπος ἢ ἀνάγλυφον τὸ παριτάνον τὸν Λεύκιον Αύφιδιον. Παρατηρητέον καὶ τὸ ὄνομα ΕΥΦΙΔΙΥΤΟΣ

Κ. Σ. Π.

Ἀπολλωνία
 Εἰσιδώρου
 Βηρυτία
 Ἀλεξάνδρου
 Σουινέως
 γυνή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλῃς λίθου Ἰμμηττίου· εὐρέθη τῷ 1839 πλησίον τοῦ Διπύλου· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι τριῶν Ἀγγλικῶν ποδῶν· ἡ δὲ περιφέρεια αὐτῆς ἐνὸς καὶ 1/2· ἴστατο ἐπὶ τοῦ

τάφου τῆς Ἀπολλωνίας. Τὸ ὄνομα Βηρυτία δεικνύει πόσον οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτείνοντο ἐμπορευόμενοι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Συρίαν, καὶ ποιοῦντες ἐτιγαμίας καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ μέρους· ἡ στήλη ἴστατο πλησίον τῆς ὁδοῦ ἣτις ἀπὸ τὰς Ἀθήνας φέρει εἰς τὸν Πειριχιά.

Κ. Σ. Π.

459.

Βάκχιος
Ἀπολλωνίου
Ταρσεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Ἰμμηττίου· εὐρέθη τῷ 1839 εἰς τὸ Διπύλον πλησίον, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Βακχίου, ὅστις ἦτον ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, τοῖς δ' ἐξερχομένοις τοῦ Διπύλου ἀριστερῶθεν. Τὸ ὄνομα Βάκχιος καὶ Βάκχος ἐσυνειθίζετο καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἀπαντῶμεν αὐτὸ εἰς πολλὰς Ἀθηναϊκὰς ἐπιγραφάς· ὅρα τὰς ὑπ' ἀριθ. 281, 285, 300, 657 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

Κ. Σ. Π.

460.

Λεύκιος
Κυρνήλιος
πρῶτος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Ἰμμηττίου· εὐρέθη τῷ 1839 πλησίον τοῦ Διπύλου ἐπὶ τοῦ τάφου, ὅστις ἦτο πρὸς τὸ νότιον τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι τριῶν Ἀγγλικῶν ποδῶν· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν γραμμάτων ἐξάγεται, ὅτι ὁ Λεύκιος οὗτος ἔξει κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς Ῥωμαϊκοὺς· τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐν ταῦθα Πρῶτος, ἐὰν ᾖναι ἐκ τῆς νήσου Πρωτῆς ὀξυτόνως, τῆς κατὰ τὸ νότιον τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Σφακτηρίαν καὶ Πύλον, ἣτις ἐφύλαξε τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα καλουμένη ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς Ἕλληνας Πρώτη καταβιβάζουσα τὸν τόνον, τὸ ἐθνικὸν τοῦ Λευκίου ἔπρεπε νὰ ᾖναι Πρωταῖος ἀντὶ τοῦ Πρῶτος· ἐὰν δὲ ᾖτον ὁ Λεύκιος ἀπὸ τὴν νῆσον καλουμένην Πρῶτα κειμένην τεσσαράκοντα στάδια (κατὰ τὸν γεωγράφον Ἀρτεμίδωρον, ἀναφερόμενον ἀπὸ τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον εἰς λέξιν χαλκήτης) τότε τὸ ἐθνικὸν δύναται νὰ ᾖναι Πρῶτος.

Κ. Σ. Π.

461.

Πρωτὸς
Ἀσκληπιάδου
Ἡρακλεώτης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη τῷ 1839 πλησίον τοῦ Διπύλου, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Πρωτοῦ, ὅστις ἦτον πρὸς τὸ νότιον τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ· ἐκ τῶν γραμμάτων ἐξάγεται ὅτι ὁ Πρωτὸς οὗτος ἔξει κατὰ τοὺς τῶν Ῥωμαίων χρόνους· ἀγνοοῦμεν διατὶ οἱ ξένοι οὔτοι, τοὺς ὁποίους ἀναφέραμεν εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461 ἐπιγραφὰς εἶχον τοὺς τάφους τῶν ἐντὸς τοῦ Κεραμεικοῦ, καὶ εἰς μέρος τὸ μᾶλλον συνεχέστερον τοῖς εἰσερχομένοις καὶ ἐξερχομένοις εἰς τὰς Ἀθήνας· διότι οἱ τάφοι οὔτοι ἦσαν ὡς ἀναφέραμεν πλησίον τοῦ Διπύλου ἐπὶ ὑψώματος τινὸς γῆς, κειμένου μεταξὺ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ καὶ τῆς εἰς Πειραιᾶ· ἴσως διότι τὰ καγονισθέντα περὶ τῶν ἐνταφιαζομένων

εἰς Κεραμεικὸν, καὶ τὰ ὅσα ἡ Ἀθηναϊκὴ φιλαυτία ἐδύνατο νὰ ὑπαγορεύσῃ, περὶ τοῦ ἐκλέγειν τὰς μᾶλλον συχ-
ναζούσας θέσεις, πρὸς τὸ ἐνταφιάζειν τοὺς αἰσίτους, ἐξέλειπον κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ὅτε οἱ μνησθέντες
οὗτοι ἄνδρες ἔζουν· τὰς ἀναφερομένας στήλας, ἐφ' ὧν αἱ ῥηθεῖσαι ἐπιγραφαὶ, ἄφῃσα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα
εὐρέθησαν, ἦτοι ἔθεσα αὐτὰς πλησίον τοῦ Διπύλου, πρὶν τῇ ἐκεῖ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Τριάδος, διότι οὕτω μέ-
νοντα τὰ μὴ ὑποκείμενα εἰς διὰ φθορὰν λείψαν· α τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα εὐρέθησαν, συντείνουσιν
εἰς τὴν ἀληθῆ τοπογραφίαν τοῦ μέρους.

Κ. Σ. Π.

462.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 462 τύπος εὐρέθη τῷ 1827 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς
παριστάνεται ἐπὶ πλακὸς λίθου Πεντελησίου· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν ἑνὸς καὶ 1/2, τὸ πλάτος ἑνὸς, καὶ
τὸ πᾶχος 4 δακτύλων· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου, τὸν ὅποιον νομίζομεν ἀνάθημα τῇ Παρθένῳ τῇ ἐν Ἀκροπόλει, παρι-
στάνεται ἔφιππός τις ὅστις ἀσκεπῆς προηγεῖται τεσσάρων ἢ καὶ περισσοτέρων (διότι δὲν σώζεται τὸ ἀριστε-
ρὸν μέρος τῆς πλακὸς) ἄλλων ἱππέων, οἵτινες φέρουσιν ὅλοι πέτασον τρίμιτον, ὁμοιόμορφον μὲ τὸν σημερινὸν
στρατιωτικὸν πέτασον τῶν Εὐρωπαϊῶν, καλούμενον παρὰ τοῖς Γάλλοις Chapeau à trois cornes· εἰς τὸ κά-
λυμμα τοῦτο δίδομεν τὸ ὄνομα Πέτασος διότι κατὰ τὸν Μακαβαῖον (Β'. κεφ. δ' 12) εἰς τὰ γυμνάσματα
τοιούτους πῖλους ἔφερον· ὁ Πέτασος οὗτος· ἐκαλεῖτο καὶ Θετταλικὸς πῖλος, ὡς συνειθιζόμενος παρὰ τῶν τῆς
Θετταλίας ἱππέων· τοιοῦτον πῖλον δὲν ἀπαντῶμεν οὐδὲ εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐπι-
κουρίου εἰς τὴν Φηγαλίαν (ὅρα τοὺς τύπους τούτους παρὰ τοῖς συγγραμμασιν ἐπιγραφομέοις the Library of en-
tertainin gknowlege· Brønsted, καὶ τὰ Baron von Stackelberg des Apolo tempel zu Basae. . . und die desél-
bst ausgegrabene Bildwerke Rom. 1826 καὶ τὸν 5 τόμον τοῦ Κυρίου Lebas à Pavis 1835). Ἐκ τοῦ τύπου
τούτου ἐξάγεται ὅτι τὸ τρίμιτον κατὰ τὸν ὅποιον οἱ ἀξιωματικοὶ Εὐρωπαῖοι φέρουσι, δὲν εἶναι ἀνακάλυψις
σημερινή, ὡς νομίζουσιν, ἀλλ' ἐγνωρίζετο πρὸ χρόνων ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. τὸν τύπον τοῦτον νομίζομεν
ἀνάθημα τινὸς τῶν στρατηγῶν, οἵτινες ἐνίκησαν ἱππικῇ μάχῃ. Περιφήμους ἱππεῖς μᾶς περιγράφει ἡ ἱστορία τοὺς
υἱοὺς τοῦ Ξενοφῶντος· ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἄρα ἀνάθημα τινὸς τῶν υἱῶν τοῦ Ξενοφῶντος ;

Σ. Κ. Π.

463.

Πολέμαρχος
[Πο]λύβιος Φαύστου
[Θορέ]υς Πολεμαρχήσας τὸν ἐπὶ
. . . μάου Ἀρχοντος ἐνιαυ
[τὸν Ἀπό]λλωνι ὑποακράτω
ἀνέθ]ηκε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ πλακὸς λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῷ 1840
Μαΐου 10, εἰς τὰς κατὰ τὴν νότιον πτέρυγα τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς· ἐπὶ τῆς πλακὸς ταύ-
της παριστάνεται ἀέτωμα· ἐν μέσῳ δὲ τοῦ ἀετώματος ἀσπίς ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι κεφαλὴ τις, πιθανῶς τοῦ
Ἡλίου. Ἐκ τοῦ δεξιοῦ ἄκρου τῆς πλακὸς φαίνεται ἀναγεγλυμμένος φοῖνιξ, σημεῖον τῆς νίκης, καὶ πλησίον αὐτο-
κίων Ἰωνικῆς ἐργασίας. Εἰς τὴν μέσῃ δὲ τῆς πλακὸς εἶναι στέφανος ἐλαίας ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐγγέγραπται τὸ
ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ· κάτωθεν τῆς πλακὸς εἶναι ἡ ἄλλη ἐπιγραφὴ. Καὶ ἐκ τῶν γραμμάτων καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος
ΦΑΥΣΤΟΣ ἐξάγεται ὅτι ὁ Πολέμαρχος οὗτος ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς Ῥωμαϊκοὺς· τὰς πρώτας λέξεις ΛΥΒΙΟΣ
ἀνεπλήρωσα εἰς ΠΟΛΥΒΙΟΣ διότι εἰς τὸ ἐλλείπον μέρος δὲν φαίνεται νὰ λείπῃ περισσότερον τῶν δύο γράμ-
μάτων· ὁμοίως καὶ τὸ ΥΣ ἀνεπλήρωσα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μᾶλλον ὀλιγοσυλλαβίου δέμου λήγοντος πρὸς τούτοις

εἰς ΕΥΣ [ΘΟΡΕ]ΥΣ· εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἔρχεται τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος τὸ ὁποῖον καταλήγει εἰς ΛΑΟΥΤ, εἰς δὲ τὴν τετάρτην γραμμὴν ἐξηγεῖται ὅτι ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι τῷ ὑπὸ Ἀκραίῳ, εἰς δὲ, ὁ Πολύβιος οὗτος Πολεμαρχῶν, καὶ νικήσας εἰς τινα μάχην, ἀνέθεσε τὴν εἰκόνα ταύτην εὐχαριστήριον τὴν λέξιν Ἄκραν, ὡς Ἀκρόπολιν ἐνοουμένην, ἀπαντήσαμεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 329 ἐπιγραφὴν, ἀρχίζουσιν οὕτω οἱ δὲ ἀκροφύλακες Πρόμος κτλ. Ἐκ τῆς λέξεως δὲ Ἀπόλλωνι ὑπὸ Ἀκραίῳ ἐξάγεται ὅτι ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἦτον ἱερὸν ἢ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸ δὲ ἀνάθημα τοῦτο εὔρον ἐνταῦθα, ὅπου ἦτον ἐν Ἀκροπόλει τὸ ἱερὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτεμίδος καὶ τὸ βᾶθρον τοῦ Δουρίου ἵππου. Ἐκ τοῦ Πausανίου καὶ τοῦ Εὐριπίδου πληροφορούμεθα, ὅτι ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἦτο βωμὸς εἰς Σπήλαιόν τι τοῦ Ἀπόλλωος (Εὐρ. Ἴων. Πaus. Ἀττ. κεφ. 28.) τὸν Ἀπόλλωνα τοῦτον ὡς ὄντα ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν αἰνῆτεται πιθάνως ἡ ἐπιγραφὴ μὲ τὴν λέξιν ὑπακράως.

Κ. Σ. Π.

464.

[Ξ]ένια Ἀρ[τεμίδι]
[Ἐπὶ Νι]κοκράτους [ἄρχοντος]
[ἐπὶ τῆς Παν]διονίδ[ος] . . .
[Πρυτανεί]ας ἢ Ἐπι[γένε]ας
· τίου Π[ατάμ]ιος ἐγ[ραμμά]τευς
[. . . ὦ]νος ἔκτ[η] . . . τῆς Πρυτανείας]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῇ 13 Μαρτίου 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἐν Ἀκροπόλει ἱερὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτεμίδος ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς πλακὸς ταύτης φαίνεται μέρος τύπου γυναικὸς παρομοιάζουσας τὴν Ἀρτέμιδα· ἐμπρὸς δὲ αὐτῆς ἴστατο ὑδρία ὡς προσφερθεῖσα τῇ Ἀρτέμιδι· ἐπὶ δὲ τῆς ζωφόρου τῆς πλακὸς ταύτης ἀναγινώσκεται ENIA A, τὸ ὁποῖον ἀναπλήρωσα εἰς τὸ [Ξ]ENIA ARTEMIDAI ἥτοι δῶρα καὶ προσφ[ε]ρὰ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Βραυρωνίᾳ, τῇ Ταυρικῇ ἢ ἐν Ἀκροπόλει οὔσαν Βραυρωνίαν καλοῦμεν, ἐκ τοῦ τῆς Ἀττικῆς δήμου Βραυρωνός. (Paus. Ἀττ. κεφ. 1B.) Εἰς τὸ κάτω τῆς ζωφόρου μέρος εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος Νικοκράτους [4 ἔτος τῆς 111 Ὀλυμ.] Ἐκ τοῦ παριστανομένου εἰς τὴν πλάκα ταύτην ἐξάγομεν ὅτι ἡ στήλη αὕτη ἦτον ἀνάθημα τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι, τὸ ὁποῖον ὁ δῆμος ἀνέθεσε ψηφίσας ὑπὲρ τινος διὰ νίκην ἢ ἐκτίσαστο κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Κ. Σ. Π.

465.

ΠΟ
σκευ[η]
ζεύγμα
τευη

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη, γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ τμήματος βᾶθρου λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ ἐν Ἀκροπόλει Βραυρωνεῖον ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· οὕσα εἰς ἄκρον ἀκρωτηριασμένη δὲν δίδει εἰς ἡμᾶς ὕλην νὰ ἐκτανθῶμεν περισσώτερον.

Κ. Σ. Π.

466.

Οἰνηῖς
ἐνίκα
παίδων

Εὐρυμένης
Μελιτέωνος
ἐχορήγει

Νικόστρατος
ἐδίδασκεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ μεγάλης πλακῶς λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν δῆμον Βουτεία, πλησίον τοῦ μετοχείου καλουμένου τοῦ Μενδελιώτη, εἰς τὸν δρόμον Ῥοδακιδ, εἰς τὴν τοῦ Ἀθηναίου Δ. Ταμπίσκου οἰκίαν· ὁ τρόπος δι' οὗ εἶναι γεγραμμένη ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη μὲ πείθει νὰ εἰκάσω ὅτι ἡ μεγάλη αὕτη πλᾶξ ἀποτελοῦσε τὴν θάσιν ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο τὸ μνημεῖον τῆς Οἰνηίδος Φυλῆς, τὸ ὁποῖον ἀνύψωσεν χάριν τῆς νίκης, ἣν ἐνίκησεν εἰς τὰ Διόνυσια τὰ μεγάλα. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι τοῦ τρόπου τοῦ θεατρικοῦ· πιθανῶς λοιπὸν ἔφερε θεατρικόν τινα τρίποδα ἀμοιβὴν τῆς νίκης ταύτης, ὡς ἦτον ὁ ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους ἰστάμενος τρίπους, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ Διονύσου. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐτύπωσαν καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν, καὶ ὁ Βοϊκκίος ὑπ' ἀριθ. 212· ὁ Βοϊκκίος, λέγει, ὅτι εὑρίσκετο πλησίον τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους· τὸ μέρος ὅμως ὅπου τὴν ἀναγνώσαμεν ἡμεῖς χρησιμεύουσιν σήμερον ὡς σκαλοπάτι τῆς ἀναβάθρας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ταμπίσκου, εἶναι μακρὰν τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους. Ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ τὴν ἐκδόσωμεν καὶ ἡμεῖς διότι κῆραμεν διαφορὰν ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῶν γραμμῶν παραβάλλοντες τὴν γραφὴν τοῦ Βοϊκκίου μὲ τὸ πρωτότυπον.

Κ. Σ. Π.

567.

[Ἀγαθὴ τύχη]

[οἱ]δε

[εἰσὶν οἱ ἐπὶ Ἀρχοντος Ἀ]δριανοῦ

[ἄρξ]αντα τὴν [Ἀδριανῆρ

—ρον τῶν υ . . . ουχ

Βουλεύειν ἔλαχον οἱ ὁ

πογεγραμμένοι Ἀρχ[ό]μ[ε]νοι

παραγενεὴν

Α'.

Ἀρχεπρόβουλος

Σωτῆρ Ἀπολωνί[ου]

Φλ[αύιος] Μοδεστεῖνος

Κτησικλείδης

Ἄνθυμος Συμπρό[ρου]

Πάγκαρπος Συμ[φόρου]

Σεραπίων Ζωτ[ίου]

Β'.

Ἀρχεπρόβουλος

Ἀγαθόνικος

Ἐπίμαχος Ἀλε[ξάνδρου]

Ζώτιμος

Ἀλέξανδρος

Ἄλφειος Ζωσί[μου]

Λέων Σωσάν[δρου]

Γ'.

Ἀρχεπρόβουλος

Πρεῖμος Εὐόδου

Εὐκλῆς Εὐτύχου

Εὐτυχὸς Ἀξίω[νος]

Ἡρακλῆς Ἀθη[νοδώρου]

Τρόφιμος Ἀπο[λλωνίου]

Εἰσιδοτος

Δ.

Ἀρχεπρόβουλος

Ἀρχεπρόβουλος

Ζ'.

Πλουτιάδης Σω[κράτους]

Μοιραγένης Προ[ξένου]

Εἰσιδωρος

Δηροφορος

Ἀθηναῖος Διονυσίου

Φιλάδελφος Ζωσί[μου]

Η'.

Ἀρχεπρόβουλος

Ζώσιμος Θεοφά[νου]

Ὀλβιανὸς Ζωσί[μου]

Ἐπαπρόδειτος

Γλαυκίας Φλώ[ρου]

Ἀθήναιος Διοδότου

Θεοφάνης

Θ'.

Ἀρχεπρόβουλος

Ἀλέξανδρος

Σωσίτιος Σωφ[άντου]

Σύφορος Νεαίχμου

Δημήτριος

Φοίβος Συμφόρου

Ι'.

Ἀρχεπρόβουλος

Δωρίων Ἰουλιανοῦ

Ποθεινός
 Ζωσιμίων Τρ[αϊανού]
 Εὐδοκός Διονυσίου
 Σελευκός
 Εὐφρημος Δημ[ητρίου]
 Ε.
 Ἀρχεπρόβουλος
 Σίμων
 Ἐπαφρόδειτος Εὐ[φροσίνου]
 . . . κέρω Κηρίν[ου]
 [Ζ]ώσιμος Εἰσιδό[του]
 . . . ωτος Ποθού
 Μάντις Φιλ[ωτος]
 Γ'
 Ἀρχεπρόβουλος
 . . . ασ . . .

Φλ[αύιος] Νεικίας
 Ἀρτεμίσιος
 Α[έων] Ἀρτεμίσιος
 Παγκαρπος Φιλ[αίου]
 Σωσίπατρος
 ΙΑ'.
 Ἀρχεπρόβουλος
 Σώφρων
 Σώφρων Ἀγάθου
 Σύνφορος Ἀθ[έωνος]
 Νεικυκράτης
 Ζώσιμος Ταπεινοῦ
 Παράμονος Τηρ—
 ΙΒ'.
 Ἀρχεπρόβουλος
 Αἰνείας Εὐτύχου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ τμήματος Ἑρμοῦ λίθου Πεντε-
 τηλείου· εὗρεθ' ἡ τῇ 1832 εἰς τὰς κατὰ τὸ Ὀλύμπιον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὰ γράμματα τῶν πρώτων ἐξ
 σειρῶν εἶναι μεγαλήτερα παρὰ τὰ λοιπὰ· ὡς ἐκ τούτου φαινόμενου μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος τῶν ἀρχε-
 προβούλων· οἱ Ἀρχεπρόβουλοι οὗτοι διαρύνονται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἰς δώδεκα μέρη, κατὰ τὰς δώδεκα
 φυλάς τῶν Ἀθηναίων· ἐπὶ ἐκάστης διαιρέσεως ἐπιγράφεται ἀριθμὸς ἀρχόντων ἀπὸ τοῦ Α' μέχρι τῶν ΙΒ'. Ἐκ
 τῶν γραμμάτων ἢ τῶν ὀνομάτων ἐξάγεται ὅτι ἵκναι τῶν Ῥωμαίων χρόνων· Εἰς ὅλας τὰς διαιρέσεις οἱ Ἀρ-
 χέβουλοι εἶναι ἐξ, εἰς τὴν τετάρτην μόνον διαίρεσιν ἵκναι πέντε. Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν φαίνεται τὸ ὄνομα
 ΑΔΡΙΑΝΟΥ· τὸ μέρος τοῦτο ἐδιόρθωσεν εἰς ἐπὶ Ἀρχοντος Ἀδριανοῦ, εἶναι δὲ ὁ χρόνος τῆς 223 Ὀλυμπιάδος
 ὅτε ὁ Ἀδριανὸς ἐγένετο Ἀρχὼν τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ὅπου τὸ χωρίον εἶναι διεφθαρμένον
 εἰς τὸ Η συνδεδεμένον μετὰ τοῦ Ρ οὕτως ΗΡ ἀνεπλήρωσα Ἀδριάνηρον ἀρχήν· ἡ λέξις αὕτη ἀπαντᾷται μόνον
 ἐνταῦθα· οἱ Ἀθηναῖοι εὐεργετηθέντες μεγάλῳ ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα τοῦτον, φιλοτιμούμενοι νὰ εὐαρεστήσωσιν
 αὐτὸν ἐκάλεσαν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ καλοῦ τούτου Ἀρχοντος Ἀδριάνηρον Ἀρχήν, καθὼς καὶ τὸ ἀνατολικὸν μέρος
 τῆς πόλεως, τὸ πρὸς τὸ Ὀλύμπιον, ἐκάλεσαν Ἀδριανούπολιν· (δρὰ τὸν Παισ. Ἀττικ. Σουῖδ. εἰς Ἀδριαν. καὶ
 τὴν ἐπὶ τοῦ τόξου τοῦ Ἀδριανοῦ ἐπιγραφὴν, ἐκτεθεῖσαν καὶ παρ' ἄλλων καὶ παρὰ τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 520

Ἡ λέξις Ἀρχεπρόβουλος σημαίνει τὸν πρόεδρον τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν Βουλευούσαν Πρυτανείαν, εἶναι δὲ ἐπὶ
 τοῦ Ἑρμοῦ τούτου τὰ ὀνόματα ἐκείνων τῶν προέδρων τῶν κατὰ φυλάς βουλευσάντων Πρυτανειῶν αἱ ἐπρυτά-
 νευσαν ἐπὶ τῆς τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχῆς. Τὸ ὄνομα δὲ ΑΡΧΕΠΡΟΒΟΥΛΟΣ ἀπαντᾷται πρώτην φορὰν ἐνταῦθα καὶ
 σημαίνει τὸν προεδρεύοντα κατὰ Πρυτανείαν τὴν Βουλὴν. Παρατηρητέον ὅτι ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν εἰς τὴν
 ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερομένων Ἀρχεπροβούλων δὲν ἔχουσιν εἰμὴ πολλὰ ὀλίγα τὴν Ἀττικὴν εὐφράδειαν· ὅλα
 τὰ ἄλλα εἶναι τῆς Ῥωμαϊκῆς χαμαλοότητος παραγεμίσματα, ὡς εἶναι τὸ ΦΛ· Μοδεστεῖνος, Ἄνθυμος, Σύμφορος,
 Ζωῖλος (ὄνομα συνειθισμένον μέχρι τοῦδε εἰς ἐπίθετα) Ζώσιμος, Πραῖμος, Τρόφιμος κ.λ.π. Κ. Σ. Π.

468.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 468 τύπος εὗρεθ' ἡ τῇ 1839 εἰς τὸ βόρειον μέρος τοῦ Πειραιῶς, ἔνθα τὸ πολυάνδριον τῶν κατοι-
 χούντων τὴν Πειραικὴν Χερσονήσον· ὁ τύπος οὗτος εἶναι Πεντετηλείου λίθου καὶ ὕψους ποδῶν Ἀγγλικῶν 4
 πλάτους 2: 1/2 καὶ πάχους 7 δακτ., παριστάνει γυναῖκα λειποθυμοῦσαν καθήμενὴν ἐπὶ δίφρου φέροντος πρὸς
 τὸ ἄκρον τοῦ καθίσματος σφίγκα, πρὸς δὲ τὸ ἄκρον τοῦ ἐπακουμβίσματος τῶν χειρῶν κεφαλὴν κριοῦ· ἡ γυνὴ

αὕτη παριστανομένη εἰς λειποθυμοῦσαν κατάστασιν· ἀνυψεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς τὸν πέπλον τῆς διὰ τὴν δεξιάν
ὅτι δὲν εἶναι θεατὴ εἰς τὸν κόσμον πλέον· τὴν δὲ ἀριστερὰν αὐτῆς ἐπιθέτει ἐπὶ κιβωτίου κειμένου ἐπὶ τῶν μη-
ρῶν αὐτῆς· ὅπισθεν τῆς καθημένης ἦτον ἐτέρα γυνὴ ἱσταμένη, μέρος τοῦ στήθους τῆς ὁποίας, καὶ τῆς ἀριστερᾶς
αὐτῆς χειρὸς σώζεται· τοὺς δὲ δακτύλους τῆς δεξιᾶς αὐτῆς τοὺς ἐπακουμβεῖ ἐπὶ τοῦ πύλου βρέφους τῆς ἀπο-
θανούσης, παριστανομένης ὡς καθημένης ἐπὶ τοῦ δίφρου· τὸ βρέφος τοῦτο κρατεῖ νέος τις, πλησίον δὲ
τούτου ἵσταται ἕτερος, ὅς τις διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς αὐτοῦ προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δεξιάν τῆς καθημέ-
νης τῆς ἀποθανούσης, ἵνα μὴν ἀνυψώσῃ τὸν πέπλον αὐτῆς καὶ καλυφθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον· τὴν δὲ ἀριστερὰν
αὐτοῦ ἐπακουμβεῖ ἐπὶ τῆς σιαγῶνος αὐτοῦ, σημεῖον τοῦ βάρους τῆς (λίψεως. (Ἡ συνήθεια αὕτη διετηρήθη μέχρι
τοῦδε, ὅταν τις βλέπῃ κανένα νέον ἢ νέαν κρατοῦντα τὴν σιαγῶνα του. τὸν λέγει σὲ καλὸν σου, νὰ ζήσῃ ὁ
πατέρας σου καὶ ἡ μητέρα σου, διατὶ κρατεῖς τὴν σιαγῶνα σου;). Παρατηρητέος ὁ πύλος τοῦ βρέφους ὅστις
ὁμοιάζει τὸν μεταχειριζόμενον μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Ἑλλάδα πύλον καὶ τὸν ὅποιον καλοῦσι πόσι. . . .

469.

Δαμασιστράτη: Πολυκλείδου [θυγάτηρ]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τῆς ζωφόρου τύπου τινὸς ἐκ λίθου Πεντελησίου,
ὅστις εὑρέθη εἰς τὸν Πειραιᾶ· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται, πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος αὐτοῦ, γέρον εἰς τοῦ
ὁποίου τὸ πρόσωπον δεικνύεται θλίψις· ὁ γέρον οὗτος φέρει τὴν χλαμίδα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἥτις καλύ-
πτει τὰ κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ μέρη αὐτοῦ, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ λαμβάνει τὴν δεξιάν τῆς πεφιλημένης
θυγατρὸς του, ἥτις περιστάνεται καθημένη ἐπὶ δίφρου, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ καθήσματος τοῦ ὁποίου φαίνεται σφιγξ
ἀναγεγλυμμένη· ἥτις διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς ἀνυψώνει τὸν πέπλον αὐτῆς διὰ νὰ καλυφθῇ, καὶ νὰ μὴν εἶναι πλέον
θεατὴ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον· μεταξὺ δὲ τοῦ γέροντος καὶ τῆς καθημένης ἵστατο νεάνις τις ἐπακουμβούσα τὴν
ἀριστερὰν αὐτῆς εἰς τὴν σιαγῶνα τῆς, καὶ τοῦτο σημεῖον θλίψεως, ὡς ἀναφέρμεν εἰς τὸν ἄλλον τύπον. Ὅπισθεν
δὲ τῆς καθημένης ἵσταται ἐτέρα νεάνις ἐπακουμβούσα ἐπὶ τοῦ καθήσματος τῆς καθημένης· ἡ νεάνις αὕτη εἶναι
πιθάνον ὑπερέτρεια. Τὸ ὕψος αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν τριῶν, τὸ πλάτος δύο ἡμισυ, καὶ τὸ πάχος
5 δακτύλων. Τὰ ὀνόματα Δαμασιστράτη καὶ Πολυκλείδης ἀπαντῶνται πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην.
Παρατηρητέον ὅτι ὁ μὲν Πολυκλείδης δίδει τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ εἰς τὴν θυγατέρα του, ἥτοι ὀρέγει τὴν χεῖρά
του ἐκ καρδίας καὶ μετὰ πόνου· ἡ δὲ Δαμασιστράτη δίδει εἰς αὐτὴν τὴν δεξιάν τῆς, σημεῖον τῆς προτιμῆσεως
καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς Πολυκλείδην· τὸ τοῦ στήθους γυμνὸν μέρος αὐτοῦ ἐμφαίνει τὴν ἐν
τῷ στήθει αὐτοῦ θλίψιν.

K. Σ. Π.

470.

- [. . . . ἐν κιβωτίῳ [. . . .]
[θυμιατήριον] ὑπόξυλα [κατα]χευομένη
 δύο χ[ρυσᾶ] . . καθή]
[μενον ἐν θρονίῳ] φιάλη κατε
5 . . . : ιιι : καὶ χαλκοῦ = ι : σφραγίδες ξ[ύλ[ε]ιναι
 . . . λεμε καὶ δεκατέσσαρα ιιι : ἀργυρίῳ δε . . .
σφαιδῶνιον τετριμμένον τριώβολον ἀργυ[ροῦν]
δε λίου καὶ ἐν τῷ ἑκατομπέδῳ τῶν δὲ λεόν[των]
 . . . αι περιτίκτου λέοντος [κε]φαλ[ῆ] ἐλλείπ[ει]
10 . . . ων = ΓΖ περὶ [δε] τὴν τοῦ Π[ρο]νέου ἐλλείπε[ι]

- . . . ερυφεγὴν [τ]οῦ κριοῦ προτομὴν Φύλλων ἐλλ[είπει]
. . . ων=Π=περὶ δὲ τοῦ Προνέου ἐλλείπει
. . . εὐο . . . εν= το ἄλλων ἀναυλους θιναιλιοι ἐν τοῖς κ[ιβωτίοις]
[. . . ἐτέ]ρων δεθῆται . κω δύο . . . ἐν μὲν τῷ . . .
ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ . . . αὐτῷ παρὰ τοῖς Ταμίαις . . . ἰ παρὰ
15 τοῦ πρώτου πλοῦ τῆς δεξιᾶς θύρας τοῦ χρυσίου [ἄ]πὸ
κην . . . ονεκε δέκα δακτύλους πλάτος δέκ[α δακτύλους μῆκος]
καὶ ται[. . . δ]ύο δακτύλους ἢ δεξιὰ παραστάς [πλάτος . . .]
[τ]έττα[ρχς ΙΙΙΙ: ἢ ἐπ' ἀριστερᾶ παραστάς πλάτος δακτύλους
Π: ΔΔΔΔ: . . . ΠΙ. [ἐν] τῷ ἑκατομπέδῳ τὰ δὲ προστ[έθηκα]
20 σι οἱ ἐπὶ Θεοφράστου Ἀρχοντος Φιλοκλῆς καὶ [συνάρχοντες καὶ παρέδωκαν τοῖς τ]
αμίαις τοῖς ἐπὶ Λυσιμαχίδου Ἀρχοντος οὗτο[ι δὲ . . .]
. . . σεις οὗτοι παρέλαβον ἀργυρίου: ΔΔΔΗ
. . . ιον τοῦ χρυσίου ὡς οἴονται προσὸ δ κράτ[ιστος]
. . . ὑπα.ιστη ονοκισας δημε
25 . . . κο . . . ορος . . . Θη . . . Ἀπόλλων τόξον ἔ[χων]
. . . ἐπὶ ἀργύριον χρυσοῦ στ[εφάνου]
. αχος ετον . ἕνα σταθμὸν
. σταθμὸν F-F ΙΙΙΙ
[ἀγαλμα] Ἀθηνᾶς ἀρ[γυροῦν]
30 [ἀ]ργυρ[οῦν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη στοιχιδὼν Ἰωνικοῖς μικροῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεν-
τελησίου· εὑρέθη τῇ 10 Δεκεμβρίου 1838 εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς.
τὰ γράμματα εἶναι μικρὰ καὶ οὕτως ἀπὸ τὸν χρόνον ἐξηλειμμένα, ὥστε μόλις δύναται τις νὰ διακρίνῃ τὸν
σχηματισμὸν των· ἐπροσπαθήσαμεν ὅσον ἐνεστι νὰ ἀναγνώσωμεν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος
μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος ἀναθημάτων· κατὰ δὲ τὸ ἄλλο, εἶναι καταγραφή κοσμημάτων τοῦ προ-
νάου, τοῦ ἑκατομπέδου ἴσως· εἰς τὴν 15 γραμμὴν ἀρχίζει ἡ καταγραφή αὕτη· εἰς τὴν γραμμὴν αὐτὴν ἀπαν-
τῶμεν δύο θύρας τοῦ ναοῦ δεξιὰ καὶ ἀριστεράν των ὁποῖων αἱ παραστάδες ἦσαν κεχυρομέναι, ἐπὶ τῆς τοῦ Θεο-
φράστου ἀρχῆς (καὶ Θεόφραστον ἐνταῦθα ἐνοεῖ τὸν κατὰ τὸ Ἀ. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπιάδος ἄρξαντα, καὶ ὅχι τὸν
κατὰ τὸ 4 ἔτος τῆς 116 Ὀλυμ.) τοῦτο δ ἐξαγομεν ἀπὸ τε τὸν τρόπον τῶν γραμμάτων, καὶ ἀπὸ τὸν ἐπόμενον
Ἀρχοντα Λυσιμαχίδην, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· ὅς τις ἦρξε μετὰ τὸν Θεόφραστον (τὸ 2 ἔτος τῆς
110 Ὀλυμ.) Πατατηρητέον ὅτι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶναι καταγραφή τῶν διαφόρων ἀναθημάτων κει-
μένων εἰς τὸ ἑκατόμπεδον, καὶ εἰς τὸν πρόναον τοῦ Παρθενῶνος ἢ τοῦ ἑκατομπέδου.

Κ. Σ. Π.

471.

[ΑΙ]Μ[ΟΝΙΟΣ]
ἀ[νέ]θ[ηκεν τῷ Διὶ]
Ἀγαθὸς Δ[αίμων]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάρου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη
τῷ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου φαί-
νονται τρεῖς τύποι ὁ εἰς γέροντος τινὸς ἐστιμμένου, ὁμοιάζοντος· ἱερέα· ὁ γέρον οὗτος εἶναι ἐνδεδυμένος χιτῶνι
ποδήρει, φέρει δὲ εἰς τὰς χεῖρας του τὸν ῥυτὸν, ἢ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας· ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ γέροντος
τούτου φαίνονται ἀμυδρῶς πως τὰ γράμματα Ι Μ· ὅθεν ἀνεπλήρωσα εἰς [ΑΙ]Μ[ΟΝΙΟΣ]· κάτωθεν δὲ τῆς σειρᾶς
ταύτης εἶναι Α. ΕΘ· ὅθεν ἀνεπλήρωσα εἰς Α[Ν]ΕΘ[ΗΚΕΝ], εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν εἶναι ΑΓΑΘΟΣ Δ[ΑΙ-
ΜΩΝ]· ἄνωθεν τοῦ τύπου τῶν δύο γυναικῶν φαίνεται ἔχνος γραμμάτων . . . Ν . . . Α . . . Ι τὸ ἐξελημ-

μένον τοῦτο μέρος ἀνεπλήρωσα εἰς Ν[ΥΜΦΑΙΣ] Α[ΔΡΑΣΤΕΙΑΙΚΑ]Ι [ΙΔΗΙ]. ἐκ τῆς εἰκασίας δὲ ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ ἀγαθὸς δαίμων προσφέρει εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Μελίσσου, τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰμονίου (ἔρα περὶ τῆς μυθολογίας ταύτης τὸν Ἀπολλόδωρον. Β. Α. κεφ. Α. καὶ Β. 2. κεφ. 27. Σχολ. εἰς Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δία. Ἡσύχ. εἰς Ἀμαλθ. Ἐκ τοῦ τύπου τούτου γνωρίζομεν τὰς εἰκόνας τῆς Ἀδραστείας καὶ τῆς Ἰδης· ὁ ἱματισμὸς τῶν εἰκόνων τούτων εἶναι ἀπαράλλακτος μὲ τὸν ὁποῖον φέρουσιν εἰσέτι καὶ νῦν αἱ τῆς Κρήτης γυναῖκες. αἱ τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ἑλληνικῆς Ἠπείρου, καὶ αἱ τῶν νήσων τοῦ Αἰγέου.

Κ. Σ. Π.

472.

[Λυσισ]τράτη[ς]
[γνώμ]η τοῦ ἀρχιτέ[κτονος]
[. . . τ]ῷ ἄλλω οἱ νόμο[ι] . . .
[παρ]έξουσιν ἐκ τοῦ
5 . . . λι κατασκευῶσι
[κλ]ιβανωτίδα καὶ [. . . ἐκ]α
στα καὶ ἐπιγρ[άψαι]
παντὶ φίλον ἀ[νάθεσιν τῶν ἀ]
ναθημάτω[ν καὶ τῶν . . . τ]
10 αὔτια δὲ καὶ . . .
. . . εἰς τε τ[ὴν] κατασκευὴν τῆς . . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθίδου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τοῦ διαταρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι διάταξις τις περὶ τινος οἰκοδομῆς· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναφέρει τὸ ὄνομα ΑΡΧΙΤΕ τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσα εἰς ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑ. Εἰς τὴν ἕκτην γραμμὴν ἀπαντᾶται ἡ λέξις . . . ΙΒΑΝΟΤΙΣ τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσα εἰς [ΚΑ]ΙΒΑΝΩΤΙΑΔ· ἡ λέξις κλιβανωτίς (ἀν ὁρθῶς εἰκασα) ἀπαντᾶται πρῶτην φορὰν ἐνταῦθα· τὴν λέξιν κλιβανωτὸν μόνον ἀπκντῶμεν εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς, ὡς σημαίνουσιν ἐδάφος καταστρωμένον μὲ κουρασάνι.

Κ. Σ. Π.

473.

[. . . Πρυτανεί]ας [ῆ]
[. μπε]ο . . .
[Ἰ]ωνίδ[ε]ς ἐγγραμμάτευ[εν]
[. ε. φον . εἶπεν]
5 [. . . δε]δόχθαι τῷ [Δήμ]ω
[. Δημ]ητρίου Σι
[καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυ]τῷ στεφάν[ω ἀρε]
[τῆς ἐνε]κα καὶ εὐν[ία]ς τῆς εἰς τὴν πόλιν
[τῶν Ἀθηναίων]· καὶ εἶναι αὐ[τὸν] πολίτην
10 [Βουλῆς καὶ το]ῦ δήμου τῶν Ἀθ[ηναίων]
[εἶν]αι δὲ αὐτῷ καὶ [ἐγκτησιν γῆς]
[καὶ οἰκίας κατ]ὰ τὸν νόμον, ἀνα[γράψαι] δὲ
[τὸ δὲ τὸ ψήφισμα τὸν γρ]αμματέα τῆς Βουλῆς ἐν στή
[λῃ λιθίνῃ καὶ σ]τήσαι ἐν Ἀκροπό[λει]· διὰ δὲ τὴν
15 [ἀναγραφὴν καὶ τὴν ἀνάθεσιν] τῆς στήλης δοῦν[αι τὸν ταμίαν]
[τοῦ δήμου] ἀρχιμ[άς] . . . ἐκ τῶν [ψηφί]
ζομένων τῷ [δῆμ]ω

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασι, μὴ ἀκριβῶς κιονιδὸν ἐγγαραγμένοις ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὰ τρία μέρη τῆς πλακὸς τὸ ἄνω καὶ τὰ δύο παράπλευρα εἶναι διεφθαρμένα· κατὰ δὲ τὸ κάτω μέρος μόνον φαίνεται ὅτι σώζεται· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινος μὴ Ἀθηναίου. Εἰς τὴν ἑκτὴν γραμμὴν ἀναγινώσκεται ΗΤΡΙΟΝ τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσα εἰς [ΔΗΜ]ΗΤΡΙΟΝ, μετὰ τὸ Δημητρίου εἶπετο ΣΙ . . . τὰ ὅποια εἶναι τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῆς πατρίδος τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημητρίου. Εἰς τὴν ἐβδόμην γραμμὴν ἀναγινώσκεται Ω ΣΤΕΦΑΝΩ τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσα εἰς χρυσῷ στεφάνῳ. ἐκ τῆς ἐκφράσεως ταύτης ἐξάγεται, ὅτι τὸν ξένον τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἐπολιτόγραφον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐστεφάνωσαν χρυσῷ στεφάνῳ. Εἰς τὴν 16 γραμμὴν φαίνονται τὰ γράμματα ΔΡΑΧΜ· ἔπειτα εἶναι ἐξειλημμένα ἑκπαλαί τέσσαρα γράμματα, καὶ μετ' αὐτῶν ἀκολουθεῖ ΤΩΝ ἀνεπλήρωσα δὲ τὰ ἐλείποντα ταῦτα γράμματα [ΑΠΟ] ΔΡΑΧΜ[ΩΝ ΔΔ]· ἀλλὰ τότε δὲν μένει τόπος τῆς ΕΚ ἐκ τῶν ψηφίζομένων τῶ·δήμῳ· ὅθεν εἰκάζομεν ὅτι τὰ τέσσαρα ταῦτα στοιχεῖα ἐξαλήφθησαν ἑκπαλαί διὰ τὴν ἀναπληρωθῆ ὅλον τὸ ἐλλείπον ΩΝ ΔΔ ΕΚ. δραχμ[ΩΝ ΔΔ ΕΚ] τῶν ψηφίζομένων.

Κ. Σ. Π.

474.

. ς : Δη[μητρίου]
 [Ἀναγυρ]άσιοι
 ι : καὶ οἰκία[ς]
 . . . εὐ[υ]
 [Χ]ερῶν : Μορίμο[υ]
 . . . ι Ἑρμαγόρο[υ]
 ιος .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναγινώσκεται ΑΣΙΟΙ κατάληξις πιθανῶς τῶν δήμων, Ἀναγυροῦς, Τίθρας καὶ Φυλῆ· οἱ τρεῖς μόνον οὗτοι Δῆμοι ἔχουσι τὴν κατάληξιν αὐτῶν εἰς ΑΣΙΟΙ Ἀναγυράσιοι, Τιθράσιοι, Φυλάσιοι. Τὰ ὀνόματα [Χ]ΕΡΙΩΝ ἢ Χηρίων καὶ Μόριος, ἢ ΜΩΡΙΜΟΣ πρῶτην φορὰν ἀπαντῶνται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην.

Κ. Σ. Π.

475.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα
 Τίτον Αἰλιανὸν Ἀδριανόν
 Ἀντωνεῖνον Εὐσεβῆ
 ὁ Δᾶμος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου λευκοῦ, τὸ ὁποῖον εὐρέθη εἰς τὸ, εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην, μοναστήριον τῆς Παναγίας καλουμένης Καλαμιότισσα· πρὸς τὸ ἄνωθεν τοῦ βάθρου ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Αὐτοκράτορος Τίτου, τὸ ὁποῖον ὁ δῆμος τῶν Ἀναφαιῶν ἀνέστησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπικαλουμένου Αἰγλήτου, ὅστις ἦτον ὅπου τῶρα εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦτο τῆς Καλαμιότισσας· (τὸ ὄνομα τοῦτο Καλαμιότισσα εἶναι ἐκ τοῦ Κάλαμος, λείψανον τῆς ἐπωγυμίας τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ ἔδιδον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἥτοι ὁ Τοξικός καὶ Βελίτης Ἀπόλλων· ὅρα Κάλαμος καὶ καλαμοτύπος, ὁ ἰξυτής, εἰς Ἡσύχ.) τὸν Τίτον Αἰλιανὸν Ἀδριανὸν ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 281, 348 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, ὃν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνέστησαν, καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς, 2340, ὅπου φαίνεται ὅτι οἱ Τήνιοι ἀνέστησαν αὐτὸν· καὶ εἰς τὴν

ὑπ' ἀριθ. 1968, ἔνθα φαίνεται ὅτι οἱ Θεσσαλονικεῖς ἀνέστησαν αὐτόν. Περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος
θέλομεν ἀναφέρει κατωτέρω.

Κ. Σ. Π.

4 7 6.

[Ἄ]νινε Ἀπέτιππου χρη-
στὲ καὶ ἄλυπε χραῖρε.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάρου, λίθου τοῦ εἶδους τοῦ Ὑμηττίου· εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον τανῶν Καστέλη (τὸ ὄνομα τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι κατὰ διαφθορὰν τοῦ ΚΑΛΛΙΣΤΗ· πιθανῶς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τῆς νήσου ταύτης νὰ ἦτο Καλλίστη, ταυτώνυμον μὲ τὸ ἀρχαῖον τῆς γείτονος αὐτῆς, λέγω τῆς νήσου Θήρας)· τὸ ὄνομα Ἀπέτιππος ἀπαντᾷται πρῶτην φορὰν ἐνταῦθα· τὸ μέρος δὲ ἔνθα εὑρέθη τὸ βάρον τοῦτο εἶναι ὑπὸ τὸ ἀνατολικὸν τῆς πόλεως τῶν Ἀναφαίων, ἔνθα ἦτο τὸ πολυάνδριον τῆς πόλεως ταύτης, διότι πλῆθος τάφων ἐκεῖ ὑπάρχει, καὶ πληθὺς τύπων διαφόρων ἐκεῖ ἀνευρέθησαν.

Κ. Σ. Π.

4 7 7.

[Ἐ]δοξε τοῖς Συνέδροις καὶ το[ῖς]
[Πρυ]τανεύ[ουσιν ἐ]παινέσαι
[ἐ]ν τοῖς Ἰα[κινθίοις] καὶ Καρν[εῖοις]
5 νην . . . αρ . υνιμένη . . .
ιδυρ . . . νωνσ . . . νευ τ[ῷ δῇ]
μφ τῇ [ἄ]λλ[η] ἀμη . . .
δεύτερον μηνός . . .
έο[υ] τετράδι καὶ ε[ἰκοστῇ]
10 . τῶν λοθολλέαν κα[ὶ τῶν ἄλλ]
[ω]ν τῶν συμ[μάχων] ἄ . . .
ρε τὸ μῆκος . ἔσας ὑμ[ῖν]
[κ]αὶ λευλ . . κῆ μέ[ν . . .]
[ἐπὶ τὰν πόλιν κα . . .
15 . . . αν καθὼς κατ[ε]
[ε]ρχειν ε . . ν . . .
οινου . Κρητ[τικοῦ]
[ε]νδεῖ, τ[ῇ πόλει]
τ[ῇ] Ἀναφαίων τῷ [μεν]
[ε]ς ὑμνωμένων . . .
20 [τῆς] πόλεως τῆς [Ἀναφαίων]
[α]ὐτοδικ[αίως]
καμ[. . . οἱ Ἀναφ]αῖοι
[ε]πὶ τὰς ἐ[φελείας]
[καθ]οδικα[ίας εἶναι]
25 . Παρκο . νκ . . .
[πα]ρὰ τῆς . . .
[ε]μα . . .
[Ἀναφαῖ]οι ὁ δῆμος τού . . .
[ε]μα . . . καὶ κυεργεν
30 . . . ννι ἀγορὰ αὐτ[ῶν]
[ε]ς μὲν αἱ ἔτ[εραι]
[ε]ν διεურიου . . .
[ε]ς οὐ δρον οὐ δραχ . . .
[ε]ς ἀρετῆς ἐνεκεν [καὶ]
35 [κα]λοκαγαθείας

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῦς γράμμασι καὶ Δωρικῇ διαλέκτῳ ἐπὶ τμήματος λευκοῦ λίθου· εὐρίσκεται εἰς τὸ εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην μοναστήριον τῆς Παναγίας Καλαμιότισσας, ἐνθα ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος· τὰ γράμματα ἦσαν σχεδὸν στοιχιδὸν γεγραμμένα, διερθαρμένα ὅμως ἐξελημμένα καὶ δυσανάγνωστα, διὰ τε τὴν πολυκαιρίαν καὶ διότι οἱ μονάζοντες εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο ἐκάλυψαν τὸ τμήμα αὐτό, (τὸ ὁποῖον τώρα ἀποτελεῖ κατώφλιον μικρῆς θυρίδος τινὸς) μὲ ἄσβεστον. Ἀφ' ὅσον δὲ ἐξάγεται ἀπὸ τὸ διατηρηθὲν μέρος αὐτοῦ εἶναι ψήφισμα τῶν συνέδρων ἢ τοῦ δήμου τῶν Ἀναφαιῶν, ὑπὲρ τινος διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ καλοκαγαθίαν αὐτοῦ, ἣν ἔδειξε πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀναφαιῶν. Τὸ Ω γράφεται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν οὕτω Θ· ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ Ψηφίσματος τούτου δεικνύεται ὅτι τὸ πολίτευμα τῶν Ἀναφαιῶν ἦτο Δωρικὸν ὡς καὶ ἡ γλῶσσα τούτων.

Κ. Σ. Η.

478.

Εὐγνώμων Εὐγνώμονος
Ἀρχιατρός Ἀπόλλωνι
Αἰγλήτῃ Εὐχὴν:

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῦς γράμμασιν, ἐπὶ βάρου λίθου μελανοφαίου· εὐρίσκεται εἰς τὸ εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην μοναστήριον τῆς Παναγίας τῆς Καλαμιότισσας· ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἴστατο τὸ ἀνάθημα τοῦ Εὐγνώμονος· τὸ ὁποῖον ἀνέθεσεν τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Αἰγλήτῃ· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύθη ἀπὸ τὸν Κ. Βιλλουαζὼν (Villoison mem. acad. inser. t. 47. p. 286.) καὶ τελευταῖον παρὰ τοῦ Βοικκίου, ὑπ' ἀριθ. 2482, μ' ὅλον τοῦτο ἐκρίναμεν ἀναγκᾶν νὰ ἐκδόσωμεν καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἀπαράλλακτον ὅποια εἶναι ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου, διότι μεταξὺ τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς ἐκδοθείσης παρὰ τοῦ Βοικκίου εὐρίσκομεν διαφορὰν τινὰ εἰς τὴν γραφὴν· εἰς τὴν ἐκδοθείσαν παρὰ τοῦ Βοικκίου ὅλα τὰ Ο παριστάνονται μικρότερα τῶν ἄλλων γραμμάτων, εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον τοιαύτην διαφορὰν δὲν ἠύρομεν. Εἰς τὴν τοῦ Βοικκίου τὸ τελευταῖον Σ τῆς πρώτης γραμμῆς ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΣ εἶναι γεγραμμένον διὰ Λατινικοῦ C· εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον εἶναι οὕτω Σ. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν μετὰ τὸ Αἰγλήτῃ ὑπάρχει εἰς τὸ πρωτότυπον σημεῖον τι ὁμοίμορφον τῷ σχήματι τῆς καρδίας, εἰς τὴν τοῦ Βοικκίου ἐκδοσὶν κἀνὲν τοιοῦτον σημεῖον δὲν ὑπάρχει. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναφέρεται ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Αἰγλήτης Ἀπόλλων· τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοὺς Ἀργοναύτας· οὗτοι χεимаζόμενοι εἰς σκοτινὴν καὶ ζωφρὰν νύκτα, ἦσαν ὑπὸ τὸν κατάκρημνον καὶ ἀπὸ βαθύ πόντον περιβρέμενον βράχον, τὸν καλούμενον Μελάντιον, ἥτε διὰ τὸ μαυρωπὸν αὐτοῦ χροῖμα, καὶ ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης, ἥτε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρώος Μελάντου, εἰς τοιαύτην ἐπικίνδυνον στᾶσιν εὐρισκόμενοι, Αἰγλή καὶ ἀστραπὴ ἐπέλαμψεν ἐπ' αὐτούς, δι' ἧς τὸν ἐπικείμενον αὐτοῖς κίνδυνον ἰδόντες, ἐφορμίσθησαν μὲ τὴν Ἀργὴν εἰς τὸν ἰσθμὸν, ὅστις συνδαίει τὴν νῆσον Ἀνάφην μὲ τὸν κατάκρημνον καὶ ὑψηλὸν βράχον Μελάντιον· ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ δὲ τούτου ἀνέστησαν τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Αἰγλήτου, ὡς ἐκφράζεται ὁ συγγραφεὺς τῶν Ἀργοναυτικῶν

Λητοῖδῃ, τύνη δὲ κατ' οὐρανοῦ ἴκεο πέτρας
ρίμφα Μελαντίους ἀριήκοος, αἶ τ' ἐνὶ πόντῳ
ἦνται· δοιῶν δὲ μιῆς ἐφύπερθεν ὀρούσας,
δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον.

Μαρμαρῆν δ' ἀπέλαμψε βιοῦ περὶ πάντοθεν αἰγλή: Ἀργ. 4. 1706 καὶ παρα-

κατιὸν λέγει

. . . Ἀνάφην δέ τε, λισσάδα νῆσον

Ἴσκον, ὃ δὴ φοῖβός με ἀτυζομένοις ἀνέφηνε. 5: 1717:

(Περὶ τοῦ Αἰγλήτ. Απόλλων . . ὅρα τὸν Ἀθην. Β. 9. 63· τὸν Πλίν. 4: 12. Στεφ. Β. εἰς Ἀνάφην: τὸν Στράβ. Β. 10. Ἀπολλοδ. 1. 9. καὶ τὸν Villosion.

Κ. Σ. Π.

479.

Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Δῆμος
ὁ Ἀναφαίων Τελέσω-
να Φερεκράτου ἐφοδ[ευτὴν]
φιλόπατριν καὶ εὐεργέτην
καὶ κτίστην τῆς πατρίδος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου λευκοῦ· ὑπάρχει εἰς τὸ εἰς Ἀνάφην μοναστήριον τῆς Παναγίας Καλαμιότισσας· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο ὁ ἀνδριὰς τοῦ Τελέσωνος, τὸν ὅποιον ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Δῆμος τῶν Ἀναφίων ἀνέστησεν ὡς φιλόπατριν καὶ εὐεργέτην καὶ κτίστην τῆς πατρίδος τῶν Ἀναφίων. τὸ ὄνομα Τελέσων ἀπαντᾷται εἰς μίαν ἐπιγραφὴν τῆς Κερκύρας ἐκδοθεῖσαν τελευταίως παρὰ τοῦ Βοικκίου, ὑπ' ἀριθ. 1846 καὶ εἰς τὴν ὑπ' 481. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται ΕΦΟΔ τὸ ὅποιον ἀνεπλήρωσα εἰς ΕΦΟΔ[ΕΥΤΗΝ], λέξεις σημαίνουσα τὸν ἐπαγρυπνοῦντα ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς πόλεως.

Κ. Σ. Π.

480.

Στέφανον καὶ Ἀκεστίμαν
ὑπὲρ θυγατρὸς Θεοδοσίας
δεκάτην Ἀπόλλωνι

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου λευκοῦ· εὐρίσκεται εἰς τὸ εἰς τὴν Ἀνάφην μοναστήριον τῆς Παναγίας τῆς Καλαμιότισσας· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο τὸ ἀνάθημα τοῦ Στεφάνου, καὶ τῆς Ἀκεστίμας, τοῦ ὁποῦ ἡ δαπάνη ἦτο τὸ δέκατον χρονικοῦ εἰσοδήματος τοῦ μνησθέντος Στεφάνου, καὶ τὸ ὅποιον ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Αἰγλήτῃ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Θεοδοσίας· ἡ συνθήκη αὕτη τοῦ νὰ ἀναθέτωσι τὰ δέκατα εἰς τὴν δεῖνα ἢ τὸν δεῖνα ἅγιον, διετηρήθη μέχρι τοῦδε καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας· πολλοὶ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὰ ταξείδια των ἢ μετὰ τὴν σύναξιν τῶν καρπῶν τους, προσφέρουσι καὶ ἀναθέτουσιν ὅτι προαιροῦνται.

Κ. Σ. Π.

481.

[Ἡ Β]ουλὴ [καὶ ὁ]
Δῆμος τῶν Ἀνα-
φαίων Τε[λέσω-]
να Φερεκράτο[υς]
5 Πόλεως υἱὸν
τὸν εὐεργ[ετην]
καὶ κτίσ[την]
Ποπό[νιος]
εὐχαριστήρι[ον]
10 ἀνέθ[ηκε]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου λευκοῦ. εὐρίσκεται εἰς τὸ εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην μοναστήριον τῆς Παναγίας Καλαμιότισσας· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου

ἵστατο τὸ εὐχαριστήριον ἀνάθημα τὸ ὁποῖον ἀνέθεσεν ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Ἄθμος τῶν Ἀναφαίων ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Φερεκράτους τῷ Αἰγλήτῃ Ἀπόλλωνι. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τὴν λέξιν ΤΕ καὶ τὴν εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν ἀναφερομένη ΝΑ ἀνεπλήρωσα εἰς ΤΕ[ΛΕΣΩ]ΝΑ. Τὸ μέρος τοῦτο ἔνθα ἐσώζετο τὸ ΤΕ δὲν ἦτο χωρητικὸν περισσοτέρων τῶν τεσσάρων γραμμάτων, ὥς τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἀπὸ τὴν τετάρτην γραμμὴν, εἰς τὴν ὁποίαν λείπουσιν ὡσαύτως δύο γράμματα ΥΣ διὰ τὰ ἀποτελέσασιν ὅλον τὸ ὄνομα τοῦ ΦΕΡΕΚΡΑΤΟΥΣ. Τὸν Τελέσωνα τοῦτον ἡ ἐπιγραφή καλεῖ υἱὸν τῆς πόλεως, εὐεργέτην καὶ κτίστην αὐτῆς· καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη φράσις ἀπαντῶνται συνήθως καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Τὸ εἰς τὴν 8 γραμμὴν ὄνομα τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη καὶ δευτέρα συλλαβὴ διετηρήθη ἀνεπλήρωσα εἰς ΠΟΠΟ[ΝΙΟΝ]. διατηρουμένων τῶν λέξεων ΠΟΠΟ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναπληρώσω ἄλλως. Τὸ ὄνομα Ποπόνιος δὲν ἀπαντᾷται ἄλλαχού, εὐρίσκεται δὲ ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ Μ. (παρὰ τῷ Βουκκίῳ, ἐπιγραφή ὑπ' ἀριθ. 2989). Πιθανὸν ὁ Ἀναφαῖος ἐγχαράκτης τῆς ἐπιγραφῆς νὰ παρέλειπεν τὸ Μ, γράψας ΠΟΠΟΝΙΟΣ. Τὸ ὄνομα ΦΕΡΕΚΡΑΤΗΣ ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 479 ἐπιγραφὴν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Φερεκράτης οὗτος ἀναφέρεται ὡς πατὴρ τοῦ Φιλοπάτριδος καὶ κτίστου τῆς κατρίδος τοῦ Τελέσωνος. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εὐρέθη εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἔνθα καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 479 ἦτοι εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἐν Ἀνάφῃ Ἀπόλλωνος τοῦ Αἰγλήτου. Ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦ Τελέσωνος καὶ ἐκεῖνο τοῦ πατρὸς τοῦ Φερεκράτους ἀναφέρονται καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἐπιγραφὴν εἰκάζω ὅτι αὐτὸν τοῦτον τὸν Τελέσωνα, εἰς μὲν τὴν ὑπ' ἀριθ. 479 ἐπιγραφὴν ἀνέθεσεν τῷ Ἀπόλλωνι ἡ πατὴρ αὐτοῦ Ἀνάφη. Εἰς δὲ τὴν παροῦσαν, ἐκ τῆς ὁγδῆς γραμμῆς ἐξάγεται, ὅτι ὁ εὐεργετηθεὶς παρ' αὐτοῦ Ποπόνιος ἢ Πομπώνιος ἀνέθεσεν αὐτὸν τὸν ἴδιον Τελέσωνα εἰς τὸν αὐτὸν ναόν.

Κ. Σ. Π.

482.

Κρεινοτέλῃν Πινάρου θέσει δὲ Φιλοξένου, τὸν φιλόπατριν καὶ εὐεργέτην ἀληθῶς καὶ τὴν γυναικῶν αὐτοῦ Τιμαρέτην Τελέσωνος, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν Τελέσωνα Φιλόξενον.

Κλεινοτέλῃν, Ἐπιτέλειαν, Πυθῆδα, ἡ πατρίς ἐτίμησεν καθὼς τὰ γενόμενα ψηφίσματα περὶ ἐ[αυτῆς]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γ:γραμμὴν ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ ἐπιστηλίου λίθου λευκοῦ· εὐρέθη εἰς τὸ εἰς τὴν Ἀνάφην μοναστήριον τῆς Παναγίας Καλαμιότισσας, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς ἀνώφλιον θύρας. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ἡ πατὴρ Ἀνάφη ἐτίμησε τὴν οἰκογένειαν τοῦ Κρεινοτέλους, καὶ ἀνέθεσεν τῷ Αἰγλήτῃ Ἀπόλλωνι μνημεῖον κοινὸν αὐτοῦ τοῦ Κλεινοτέλους, (τὸν ὁποῖον καλεῖ φιλόπατριν καὶ εὐεργέτην ἀληθῶς) καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ Τιμαρέτης καὶ τῶν πέντε τέκνων αὐτοῦ. Παρατηρητέον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην τὸ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 479 καὶ 488 ἀναφερόμενον ὄνομα τοῦ Τελέσωνος· ὁ εἰς τὰς μνησθείσας ἐπιγραφάς Τελέσων ἦτον υἱὸς τοῦ Φερεκράτους, θυγάτηρ δὲ τοῦ Τελέσωνος ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἡ Τιμαρέτη γυνὴ τοῦ Κρεινοτέλους, τὸν δὲ πρωτότοκον υἱὸν αὐτῆς ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῆς Τελέσωνα, καθὼς καὶ τὸν δεύτερον υἱὸν αὐτῆς ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ θετοῦ πάππου αὐτοῦ τοῦ καλουμένου Φιλοπάτριδος. Ἡ συνήθεια αὕτη διετηρήθη μέχρι τοῦδε καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐθῶν τὰ ὅποια διετηρήσαμεν κληρονομικῶς, συνεθίζομεν νὰ ὀνομάζωμεν τὸν μὲν πρωτότοκον υἱὸν ἡμῶν μὲ τὸ ἐκ μητρὸς ἢ ἐκ πατρὸς ὄνομα τοῦ πάππου, τὸν δὲ δευτερότοκον μὲ τὸ ἐναπολειφθὲν ἐν τῶν δύο, ἦτοι ἂν εἰς τὸν πρωτότοκον ἐδώσαμεν τὸ τοῦ πατρὸς εἰς τὸν δευτερότοκον δίδομεν τὸ τῆς μητρὸς. Τὸ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀναφερόμενον, θέσει υἱὸν ἀπαντᾷται εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς καὶ σημαίνει τὸ παρ' ἡμῶν ψυχογίος.

Κ. Σ. Π.

Ὁ Δᾶμος
Μνασικράταν Δαμα
τρίου ἄριστα βιωσαμέναν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ βάρου λίθου λευκοῦ· εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην· ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἴστατο ὁ ἀνδριὰς τῆς Μνασικράτας τὴν ὁποίαν ὁ Δᾶμος τῶν Ἀναφαίων ὡς ἄριστα βιωσαμένην ἀνέστητε· ὄνομα γυναικὸς Μνασικράτη ἢ Μνησικράτη ἀπαντᾷται πρώτην φορὰν εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν.

Κ. Σ. Π.

. . . Σωτί[μου]
Στέφαν[ος]
εὐχῆς χά[ριν]
ην κασίων Χ τὸ πα[λαι]ὸν ἔτος [ε]ἰς
. . . δεχόμενον ἐ[ὐ]τ[ε] δι[δ]ωσ[ιν] . . . φινθε Τιθερίον ἀντέτι
[ν]εν . Ποδοτόκρ[ιτο]ν . δ . . προβαζ
[Δε]ύσιμος χρ . . εἰμλ . [ἰδιο]κτῆταν εἰ τῇ Β[ουλη]
. . τῶν Μομυρ . . Εὐκερα ινδος να
Διονύσιος καλλιεργή[σας . . .] λασι ιον ἔτια . . ἵνα
Τελάσιος καὶ τῶν ι . . εὐμ . ε εκβ .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη, γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ ἡμικυκλοφοροῦς λίθου οἷος ὁ τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Θήραν εἰς τὸ μέρος τὸ ἀντικρὺ τῆς Ἀνάφης, τὸ ὁποῖον Περίσια παρὰ τῶν ἐντοπίων καλεῖται· τὰ γράμματα ἦσαν τόσον ἐξηφανισμένα ἀπὸ τὴν ἄλμην τῆς θαλάσσης, ὅτε ἡ θάλασσα κατεκάλυψεν τὸ μέρος τοῦτο, ὥς εἶναι σχεδὸν δυσανάγνωστα· ἐκ τῆς τρίτης σειρᾶς τῆς ἐπιγραφῆς, καὶ τινων ἄλλων χωρίων ἐξάγεται, ὅτι εἶναι κατάλογος γαιῶν, αἷς ἀνέθεσαν οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῶν τῷ ἐκεῖ ναφ, εὐχῆς χάριν.

Κ. Σ. Π.

. . . Κιονοι
Ἄλλοχος Σισ[ύφου]
[Θ]εσσαλὸς Εὐάλ . .
λου πρόξενος Ἀν[αφαίων]
καὶ αὐτὸς καὶ [ὁ]
Ἄριστο[κλης]
Μυκόνιος [πρόξεν]ος Ἀ[να]
φαίων καὶ [αὐτὸς] καὶ ἐ[κ] . .
γονοι [αὐτοῦ]
Ἀγροτέλης Ἀλκί[ππου]
Κνίδιος, πρόξενος Ἀν[αφαίων]
καὶ αὐτὸς καὶ ἔκγονοι [αὐτοῦ]
Καλλίγνωτος Αὐτάπου καὶ . .
Πάριοι πρόξενοι Ἀναφαί[ων]
αὐτοὶ καὶ ἔκγονοι
Βρυ
αὐ τούτων Φιλόστρατος

Χῖος πρόξενος Ἀναφαί[ων]
 αὐτὸς καὶ ἔκγονο[ι αὐτοῦ]
 Ἀπολλώνιος Λα[κεδαιμόνιος]
 Ξενολέμας πρόξενος Σί[φνιος]
 Ἀναφαίοις [αὐτὸς] . . . ἀνέοις εὐφ . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη κιονιδὸν, Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ λευκῆς πλακός· εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην πλησίον τοῦ ἐκεῖ μοναστηρίου τῆς Παναγίας Καλαμιότισσας· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος τῶν προξένων τοῦ Δήμου τῶν Ἀναφαίων· τὰ γράμματα ἦσαν ἐγχαραγμένα κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον· ἦτοι τὸ Γ' ἔχει μακρύτερον τὸν δεξιὸν πόδα αὐτοῦ· τὸ Σ εἶναι ἀναπεπταμένον κατὰ τὰς δύο αὐτοῦ πτέρυγας· τὸ Μ ἐκτείνεται πρὸς τὰ κάτω ἄκρα· εἰς τὸ διατηρηθὲν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ἀναγινώσκονται ἑπτὰ πρόξενοι τῶν Ἀναφαίων ἐκ διαφόρων πόλεων· ὁ εἰς εἶναι Θεσσαλός, ὁ δεύτερος Μυκόνιος, ὁ τρίτος Κνίδιος, ὁ τέταρτος Πάριος, ὁ πέμπτος Χῖος, ὁ ἕκτος Λακεδαιμόνιος, ὁ ἕβδομος Σίφνιος.

Κ. Σ. Π.

486.

Ὁ Δάμος
 Ἀρηνοφόντα . ο . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου, λίθου λευκοῦ· εὑρέθη εἰς τὴν Νῆσον Ἀνάφην, πλησίον τῆς ἀρχαίας αὐτῆς πόλεως· τὸ ὄνομα ΑΡΗΝΟΦΩΝ ἀπαντᾷται πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· μετὰ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο καὶ ἄλλη συνέχεια γραμμῶν, ἴσως τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀρηνοφόντος, ἀλλ' ἦτο τόσον ἐξελιγμένον ὥστε δὲν ἀναγινώσκειτο· τὸν Ἀρηνοφῶντα τοῦτον ἢ Ἀρηνοφῶντα ἀνέστησεν ὁ Δῆμος τῶν Ἀναφαίων.

Κ. Σ. Π.

487.

Ἀνατολῆς
 καὶ μὴ τῶν
 ἀντὶ δὲ Σω
 ἦτον

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου λευκοῦ· εὑρέθη πλησίον τοῦ λιμένος τῆς νήσου Ἀνάφης, εἰς τὸ μέρος· τὸ καλούμενον τανῦν παρὰ τοῖς Ἀναφαίοις ΚΑΤΑΛΥΜΑ· ἡ λέξις αὕτη ἀρχαία οὔσα διετηρήθη μέχρι τοῦδε· οἱ ἐγχώριοι τῆς Ἀνάφης, καλοῦν τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ πρὸς τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν λιμένα κατάλυμα, ἐνθα τὸ πάλαι ἦτο κατάλυμά τι· πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐλιμενιζομένων, καὶ τοῦτο διότι ἡ ἀρχαία πόλις τῶν Ἀναφαίων κεῖται ἄποθεν τῆς θαλάσσης, περίπου τρία τέταρτα τῆς ὥρας· αἱ πρῶται συλλαβαὶ ἐκάστης γραμμῆς μόνον ἀναγινώσκονται εἰς ἐκάστην γραμμὴν, τὸ δὲ ἄλλο μέρος ἦτον ἐξηλειμμένον.

Κ. Σ. Π.

488.

. νης Θε
 ε]ὺς τὴν ἑαυτ
 οὐ μητέρα Θεοῖς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βωμοῦ κοκκινοποῦ λίθου· εὑρέθη εἰς

τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Θήρας τὸ καλούμενον Περίσια· ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἡ κατάληξις εἶναι εἰς ΝΗΣ λείπει· ἀπὸ τὸ διασωθέν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάρους τούτου ἀνέθεσέ τις ἀνάθημα ὑπὲρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ τοῖς Θεοῖς.

Κ. Σ. Π.

489.

Ἄγγελος
Μητροδώρου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου λευκοῦ· εὗρέθη εἰς τὴν νῆσον Θήραν· ἡ γενικὴ Μητροδώρου εἶναι γεγραμμένη κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον ἦτοι τὸ Ο μόνον ἀντὶ τοῦ ΟΥ.

Κ. Σ. Π.

490.

Εἰνακ
Ἰ[γίει]νο[υ]
Σώτιμ[ος]
Τὸν πατέρα [ἀφη]
ρώϊζε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ στήλης λίθου Παρίου· εὗρίσκεται εἰς τὴν νῆσον Θήραν· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι ὁ υἱὸς ἀφηρώϊζε τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἰγίεινον. Τὸ ὄνομα Ἰγίεινος ἀπαντᾷται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2416 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· ὁ Ἰγίεινος οὗτος ἐστάθη ὑπογυμνασίαρχος τῶν ἐφήβων εἰς τὴν Θήραν.

Κ. Σ. Π.

491.

. . . . ακ Ζωσίμην Θετε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ τμήματος δοκοῦ λίθου λευκοῦ· εὗρέθη εἰς τὴν νῆσον Θήραν εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Περίσια. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο φαίνεται ὅτι ἦτο κώμη τις καὶ ἐν αὐτῇ ναὸς μικρὸς, στρογγύλου σχήματος, ἐκ λίου οἶος ὁ Ἰμήττιος· ἐκτείνετο δὲ τὸ μέρος τοῦτο πρὸς τὴν θάλασσαν ἐνθα τὸ πάλαι ἦσαν ἐλαιῶνες καὶ ἀμπελῶνες, ὡς τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς ἐγγυφίοις πατροπαράδοτως διηγεῖται, καὶ ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν πλίνθων τοῦ ναοῦ τούτου ἐπιγραφῶν ἐξάγεται· τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας ἐπτά οὕσας ἐπιφυλαττόμεθα νὰ ἐκδόσωμεν ἄλλοτε, ὅπου θέλομεν ὁμιλοῦσι πλατύτερον καὶ περὶ τῆς νήσου Θήρας· οἱ ἐγγυφιοὶ τῆς κώμης Ἐμπορίου καλουμένης, διηγοῦνται, ὅτι ὑπὸ τὸν ἀνατολικὸν βράχον τῆς νήσου, τὸν ἀντικρὺ τῆς Ἀνάφης, ἐφ' οὗ ἦτον ἡ ἀρχαία πόλις τῶν Θηραίων, (τὸν βράχον λέγω ἐκεῖνον τοῦ ὅρους τὸ ὁποῖον καλεῖται Μέσα Βουνὸν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐμπεριλαμβάνει πολλὰς ἀρχαιοτάτας) διέβαινον πρὸ διακοσίων περίπου ἐτῶν ὁδὸν πλατυτάτην, τὸ μέρος τοῦτο εἶναι κεκαλυμμένον ἤδη ἀπὸ βαθύτατον πόντον, τοῦ ὁποίου τὸ βάθος εἶναι πλέον τῶν πενήτηκοντα Ἀγγλικῶν ποδῶν, ὡς ἐπληροφορήθη ἀπὸ τινος τῶν ἐκεῖ ἀλιευτῶν· ἐγένετο δὲ τοῦτο ὅτε περιστατικόν τι ἔκαμε νὰ ἀνέλθῃ ἡ θάλασσα τόσον, ὥς καὶ τὸν ὁποῖον ἀνέφερον κυκλοφερὴν ναὸν κατεκάλυψεν ἀπὸ ψάμον μέχρι τοῦ ὑψηλοτέρου αὐτοῦ πλίνθου· ὥστε πρὶν τῶν 1837 ἦτοι πρὶν οἱ χριστιανοὶ ἀνασκάψωσι καὶ ἀποσπάσωσι τὰς ὁποίας ἐκεῖ εἶχον φυτεῦσαι πρὸ χρόνων ἀμπέλους των, πρὸς ἀνακάλυψιν ἐκκλησίας, κατ' ὅναρ ἀνακαλυφθείσης, δὲν ἤξευρεν οὐδεὶς ὅτι ἐκεῖ ἦτο ναὸς τε ἐπιγραφαί, καὶ ἄλλα λείψανα τῆς ἀρχαιοτάτης. Τὸ ὄνομα Ζωσίμη ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

492.

Διονυσία
χρηστή χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου λευκοῦ· εὐρίσκεται εἰς τὴν εἰς νῆσον Σύρον ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· εἰκάζομεν ὅτι ἡ στήλη αὕτη μετεκομίσθη εἰς τὴν Σύρον ἐκ τῆς Δήλου· ἡ φράσις *χρηστή χαῖρε* ἀπαντᾷται συνήθως καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων καὶ κυρίως εἰς τὰς τῆς Δήλου. Τὸ ὄνομα ΔΙΟΝΥΣΙΑ ἀπαντᾷται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2835 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

Κ. Σ. Π.

493.

Ἐλπίς
χρητὴ
χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου λευκοῦ· εὐρίσκεται εἰς τὴν εἰς Σύρον ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· μετεκομίσθη δὲ καὶ αὕτη ὡς εἰκάζομεν ἐκ Δήλου, καὶ φέρει τὸν συνήθη τύπον.

Κ. Σ. Π.

494.

Φρονίμα Φιλοδάμωνος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου Παρίου· εὐρίσκεται εἰς τὴν εἰς τὴν νῆσον Σύρον ἀρχαίαι λογικὴν συλλογὴν ὡς ἐπληροφορήθη παρὰ τινος γνωρίζοντος τὴν ἀνακάλυψίν της. Τὸ ὄνομα ΦΡΟΝΙΜΑ ἀπαντᾷται πρῶτην φορὰν ἐνταῦθα καθὼς καὶ τὸ *Φιλοδάμων*· ἐν ᾧ τὸ *Φιλοδάμος* εὐρίσκεται εἰς τε τὰς ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τινὰ μέρη τῶν ἀρχαίων συγγραφέων.

Κ. Σ. Π.

495.

Κτησίας Ὀνη
σιχάριδος
Ἀθηναῖος
χρηστὴ χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου λευκοῦ, εὐρέθη εἰς τὴν Δήλον, καὶ μετεκομίσθη εἰς τὸ τῆς Σύρου Μουσεῖον· ἐκ τῆς τρίτης γραμμῆς τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ὁ Κτησίας οὗτος ἦτον Ἀθηναῖος, ἐτελεύτησε δὲ εἰς Δήλον, ὅθεν καὶ οἱ Δῆλιοι ἀγνωοῦντες τὸ ὄνομα τοῦ Δήμου εἰς ὃν κατετάτετο οὗτος, ἐκάλεσαν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐπιγράμματος μὲ τὸ γενικὸν ὄνομα τῆς πατρίδος του Ἀθηναῖος· τὸ ὄνομα ὈΝΗΣΙΧΑΡΙΣ ἀπαντᾷται πρῶτην φορὰν ἐνταῦθα· τὸ δὲ *χρηστὴ χαῖρε*, εἶναι τοῦ τρόπου τῶν ἐπιταφίων τῶν Δηλίων, ὡς ἀναφέρωμεν ἀνωτέρω.

Κ. Σ. Π.

496.

Δεινομένης
Λεόντου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου Παρίου· εὐρέθη εἰς τὴν νῆσον Σύρον καὶ διατηρεῖται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς πόλεως ταύτης. Τὸ ὄνομα Λεόντος ἀντὶ τοῦ Λεόντιος ἀπαντᾷται πρῶτην φορὰν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

[Κλέ]ανδρος Κλεάνδρο[υ]
 Ἀντιοχεύς
 χρηστὲ χαῖρε
 [Σ]ύριος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου λευκοῦ· εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Σύρον καὶ δεατηρεῖται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς πόλεως ταύτης· τὸ πρῶτον ὄνομα ἀνεπλήρωσα εἰς Κλεάνδρος· εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀναγινώσκεται τὸ θετὸν ὄνομα τῆς πατρίδος τοῦ Κλεάνδρου, τὸ Σύριος· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν εἶναι τὸ ἀληθεῖν ὄνομα τῆς πατρίδος του, ὅτι δηλ. ἦτο ἐξ Ἀντιοχείας. Κ. Σ. Π.

Ποσειδῶνος ἀσφαλείου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ πλακὸς λίθου λευκοῦ· εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Σύρον, πλησίον τοῦ νοτίου μέρους τοῦ λιμένος τῆς νήσου ταύτης, οὐ μακρὰν τῆς ἐπιγραφῆς, τὴν ὁποίαν ἐκδόσαμεν εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν φυλάδιον ὑπ' ἀριθ. 272. Καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης καὶ ἐκ τῆς παρουσίας ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ λιμένος τῆς Σύρου, ἦτον ἱερὸν καὶ τέμενος ἀφιερωμένον τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἀμφιτρίτῃ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιγραφή δίδει τὸ ἐπώνυμον Ἀσφάλειος. Τὸ μέρος τοῦτο ἔνθα ἦτο τὸ ἱερὸν εἶναι τῶντι ὅλως διόλου ἀσφαλισμένον ἀπὸ τὸν ἄνεμον Εὐρον (Σιρόκον), τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ἐθεωροῦσαν ὡς ἐχθροναύτην καὶ μητρυιὴν τῶν νηῶν· ἡ νῆσος Σύρος κειμένη εἰς τὸ κέντρον τῶν κυκλάδων, καὶ πλουτισμένη ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα ἦτο βεβαίως ἡ καταφυγὴ τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων ἐν καιρῷ τρικυμίας. Ὁ πατὴρ τῆς ποιήσεως Ὀμηρος δίδει τὴν ἀρχαίαν περιγραφὴν τῆς νήσου ταύτης μὲ τὸν κομψότερον, εὐφραδέστερον, καὶ περιλειπτικώτερον τρόπον.

Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἵπου ἀκούεις
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο
 οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον· ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 Εὐβοτος, εὐμηλος, οἶνοπληθὴς, πολύπυρος·
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
 νῆσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φύλ' ἀνθρώπων,
 ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν·
 ἔνθα δύο πόλεις, δίχ' αὖ σφί πάντα δέδεσται.

Ὀδ. Ο. στίχ. 402.

Τὰ ἐπίθετα Ἀσφάλειος καθὼς καὶ τὸ Γερόχος ἐδίδετο κυρίως εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ὡς ἀπαντῶμεν ταῦτα εἰς τὸν Πλούταρχον. Β. Θησεύς· εἰς τὸν Στράβ. βιβλ. Α'. Οὐλπ. Ἀλέξ. Ἡρόδ. Β. Α. καὶ 6: ὅρα καὶ τὸν Κορνήλιον Φύσ. Θεῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ζεὺς ἐλάμβανε τὸ ἐπίθετον τοῦ ἀσφαλείου, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπῆρχεν βωμὸς μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην: ΔΙΟΣ ΑΣΦΑΔΙΟΥ.

(Τάδε οἱ Ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας καὶ ξυνάρχοντες παρέδωσαν τοῖς ταμίαις Λύκωνι Πρασιεῖ καὶ ξυνάρχουσιν, οἷς Λυσίδικος ἐργχμμάτευσ, παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, οἷς Εὐγένης Λυσάνδρου Αἰγυλιεύς ἐργχμμάτευσ ἐν τῷ Παρθενῶνι. Στέφανος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου ΠΔ. φιάλαι χρυσαῖ Γ, σταθμῶν τούτων ΠΗΗΠΔΔΔΓΓ. Χρυσίον ἄσημον, σταθμὸν τούτου . . . Η. Καρχήσιον χρυσοῦν).

1. τ]ὸμ πυθμένα ὑπάργ[υρον ἔχον, ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους τοῦ ἐν ἐλάει, σταθμὸν τούτου ΗΔΔΔΓΓΓΓ. Ἡλὼ δύο ὑ-
2. παργύρω καταχρύσω, σταθμὸν τούτων Η. . . ΓΓΓΓ. πρόσωπον ὑπάργυρον κατάχρυσον, σταθμὸν τού-
3. ου ΗΔΓΓ. φιάλαι ἀργυραῖ ΗΔΔΔ[ΓΓΓ. Κέρας ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτων ΤΤΧΧΗΗΗΗΠΓΓΓ. Ἀριθμὸν . . . Ἀκινάκας-
4. ι περίχρυσοι: ΠΙ: Λεῖον περίχρ[υσον. Στάχυν ΔΙ. . . κανὼν ὑπόξυλῳ καταχρύσω ΙΙ. θυμιατήριον ὑπόξυ-
5. λον κατάχρυσον: Ι: Κόρη ἐπὶ στήλῃ[ς κατάχρυσος. Κόλτη ὑπόξυλος κατάχρ[υ]σ[ος] Ι. Γοργόνειον, καμπ-
6. η ἐπίχρυσος: ἵππος, γρύψ, γρυπὸς προτομή, γρ[ύ]ψ. Λέοντος κεφαλὴ· ὄρμος ἀνθήμων, δράκων, ἐπίχρυσος
7. ταῦτα. Κυνὴ ἐπίχρυσος: ἀσπίδες ἐπίχρυσοι [ὑπόξυλοι ΔΓ. Κλίνει χιουργεῖς ΠΙΙΙ. Κλίνει Μιλησιουργεῖς
8. Δ. ξιφομάχαιραι: ΓΙΙΙ: ξίφη Π: Θώρακες: ΔΓΓ: ἀσπί[δες ἐπίσημοι ΠΙ. ἀσπίδες ἐπίχαλκοι ΔΔΔΔ . .
9. Δίφροι ΙΙΙΙ. ὀκλαδία: ΓΙΙΙ: Λύρα κατάχρυσος: Ι: Αὐ[ραι ἐλεφάντιναι ΙΙΙΙ. Λύραι ΙΙΙΙ. τράπεζα ἐλε-
- φάντιναι
10. Κράνη χαλκᾶ ΙΙΙ. κλινῶν πόδες ἐπάργυροι: ΔΙΙ: Πέλιτη, φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ: Κύλικες. . . ΔΙΙΙ. . . ἐπάρ-
11. γυρος, σταθμὸς τούτων: ΠΗΗΗΗ. Ἀσπίδες ἐπὶχρύσω ὑπ[ό]ξυλῳ ΙΙ: Ἀκινάκης ἐπίχρυσος ἄσταθμος....
12. αι] ἀργυραῖ: ΓΙΙΙ: σταθμὸν τούτων: ΠΗΗΗΠΓΓΓ: Ποτήρια χαλ[κ]ιδικά ἀργυρᾶ Ι ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων . . . ΗΗ. Λύραι . . . σταθμὸν τούτων ΗΔΔΓΓΓΓΓ. Συβ-
13. ῆνη ἢ παρὰ Μεθυμναίων ἐλεφάντινη, κατάχρυσος. Ἀσπίς ἐκ Λέσβου, ἐπίσημος, χρυσῇ
14. κον χαλκοῦν: φιάλα ἀργυρᾶ: ΙΙ: Καρχησίω ἀργυρῷ: ΙΙ: σταθμὸν τούτων ΠΔΔΔ. Δέσβιοι κότυλοι ἀργυροῖ ΙΙΙ, στ-
15. αθμὸν τούτων: ΗΗΗΠΔΔ. Στέφανος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου [ΔΠΓΓΓΓΙΙΙ. Στέφανος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου . . .
16. ΓΓΓΓ. Ἀθηναίης Νίκης στέφανος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου [ΔΔΓΓΓΓΓΓ. Στέφανος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου
17. ΔΓΓΓ. Ἀθηναίης νίκης στέφανος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου [ΔΔΔΓΓΓΓ. Τετράδραχμον χρυσοῦν σταθμὸν τού-
18. ου ΓΓΓΓΙΙΙ. Ὀνυξ τὸν δακτύλιον χρυσοῦν ἔχων, ἄσταθμος
19. Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας Λύκων Πρασιεὺς καὶ ξυνάρχοντες παρέδωσαν τοῖς ταμίαις οἷς
20. μίων Κυδαθηναίους ἐγραμμάτευσ, Χαρίνῳ Ἀλεξιμάχῳ Ἐλαιεῖ, παραδεξάμενοι παρὰ [τῶν πρωτέρων ταμιῶν, ἐν τῷ παρθε-
21. νῶνι. Στέφανος χρυσοῦς σταθμὸν τούτου ΠΔ. φιάλαι χρυσαῖ Γ σταθμὸν τούτων ΠΗΗΠΔΔΔΓΓ. Χρ[υ]σίον ἄσημον, σταθμὸν τούτου Η. Καρχήσιον χρυσοῦν τὸν πυθμένα ὑπάργυρο-
22. ν ἔχον ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους τοῦ ἐν ἐλάει. σταθμὸν τούτου ΗΔΔΔΓΓΓΓ. Ἡλὼ δύο ὑπαργύρω κατ[α]χρύσω σταθμὸν τούτου Η. . . ΓΓΓΓ. πρόσωπον ὑπάργυρον κατάχρυσον στ-

23. αθμόν τούτου ΗΔΠΕ. φιάλαι άργυραῖ ΗΔΔΔΓΠΙΙ. Κέρας άργυροῦν, σαθμόν τούτων ΤΤΧΧΗΗΗΗΓ[ΓΓ. Αριθμόν. . . . Ακινάκαι περίχρυσοι ΓΙ. Λεῖον περίχρυσον. Στάχαις ΔΙ. καν-
 24. ω υποξύλω καταχρύσω ΙΙ. Θυματήριον υπόξύλον κατάχρυσον Ι, κόρη επί στηλής [κατάχρυσος. Κοίτη
 υπόξύλος κατάχρυσος Ι. Γοργόνειον. Κάμπη επίχρυσα. ἱ-
 25. ππος, γρύψ, γρυπὺς προτομή. Γρύψ. Λέοντος κεφαλή, ὄρμος άνθήμων, δράκων, επίχρυσ[α ταῦτα.
 Κυνῇ επίχρυσος, άσπίδες επίχρυσοι υπόξύλοι ΔΓ. Κλίνει χειρουργεῖς ΠΙΙΙ.
 26. Κλίνει Μιλησιουργεῖς Δ. Ξιφομάχαιραι ΓΙΙΙ. Ξίφη Γ. Θώρακες ΔΓΙ Ασπάδες επίσημαι [ΠΙ. Ασπίδες
 επίχαλκοι ΔΔΔΔ. Δίφροι ΙΙΙ. Οκλαδίαι ΓΙΙΙ. Λύρα κατάχρυσος
 27. Λύραι έλεφαντίναι ΙΙΙ. Λύραι ΓΙΙΙ. Τράπεζα έλεφαντωμένη. Κράνη χαλκᾶ ΙΙΙ. Κλινῶν πόδες [παρ-
 γυροι: ΔΙΙ: Πέλτη. φιάλαι άργυραῖ ΙΙΙ. Κύλικες. . . . ΔΙΙ: :: : έπάργυρο; στα-
 28. θμόν τούτων ΓΗΗΗΗΗ. Ασπίδε επιχρύσω υποξύλω ΙΙ. Ακινάκης επίχρυσος άσταθμος. . . . αι άργυραῖ
 ΓΙΙΙ, σαθμόν τούτων ΠΗΗΗΗΓΓΓ. Ποτήρια χαλκιδικά άργυρά ΙΙΙ, σαθμόν τούτων. ΗΗ. Λύραι.. σαθμ-
 29. όν τούτων ΗΔΔΕΓΓΓΓ. Συδῆνη ή παρὰ Μεθυμναίων έλεφαντίνη, κατάχρυσος. Ασπίς [εκ Λέσβου, επί-
 σημος χρυσῇ κον χαλκοῦν. φιάλα άργυρᾶ ΙΙ. καρχησίω άρ-
 30. γυρῶ ΙΙ, σταθμόν τούτων ΓΔΔΔΔ. Λέσβιοι κότυλοι άργυροῖ ΙΙΙ, σταθμόν τούτων ΗΗΗ[ΠΔΔ. Στέφανος
 χρυσοῦς σταθμόν τούτου ΔΠΕΓΓΓΓΙΙΙ Στέφανος χρυσοῦς, σταθμόν τούτου . . . ΓΗ
 31. ΓΓ. Αθηναίος Νίκης στέφανος χρυσοῦς, σαθμόν τούτου ΔΔΓΓΓΓΓΓ. Στέφανος χρυσοῦς, [σταθμόν τούτου
 . . . ΔΓΓΓΓ. Αθηναίος νίκης στέφανος χρυσοῦς, σταθμόν τούτου ΔΔΔΓΓΓΓ. Τε-
 32. τράδραχμον χρυσοῦν, σταθμόν τούτου ΓΓΓΓΓΓΓ. Όνυξ τόν δακτύλιον χρυσοῦν ἔχων, [άσταθμος. . . .

Η άνω έπιγραφή, εύρεθεῖσα έσχάτως άνατολικῶς τοῦ Ἑρεχθείου, περιέχει τ' άναθήματα τὰ έν τῷ άδύτῳ τοῦ Παρθενῶνος, ὡς αἱ ὑπ' αριθ. 257, 18 καὶ 258 τῆς παρούσης έφημερίδος, καὶ ή ὑπ' αριθ. 139 τοῦ C. I. G τοῦ Βοικκίου. Διαιρεῖται εἰς τμήματα δύο, ἐξ ὧν τὸ δεύτερον περιέχει τὸ ὄνομα τοῦ παραδίδοντος καὶ τὸ τοῦ παραλαμβάνοντος ταμίου. Τὸ πρῶτον εἶναι τὸ τοῦ Λύκονος, ὅστις έταμίευε τὸ β'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπιάδος, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ δημοτικὸν έπωνύμιον φαίνεται εἰς τὴν έπιγραφὴν ταύτην *Πρασιεύς*. Τὸ τοῦ παραλαμβάνοντος ταμίου φαίνεται εἰς τὴν παρούσαν έπιγραφὴν ὅλοις γράμμασι γεγραμμένον *Χαρίνος Αλεξιμάχου Ἀλαιεύς* τοῦτο δὲ εἶναι παράδοξον, διότι τὸ ὄνομα τοῦ ταμίου τοῦ γ'. ἔτους τῆς 90 Ὀλυμπιάδος, εἶναι ὄχι *Χαρίνος Ἀλαιεύς*, ἀλλὰ *Πυθόδωρος Ἀλαιεύς*, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν έπιγραφὴν 141 τοῦ C. I. G. Ὅθεν δήποτε ὁμῶς καὶ ἂν προέρχεται ή διαφορὰ αὕτη, εἴτε ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ἔφερε δύο ὀνόματα, εἴτε ἔκ τινος περιστάσεως ἀντικατέστη ἄλλος ἀντ' ἄλλου ταμίας ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀναμφισβήτητον μένει ὅτι ή παρούσα έπιγραφή περιέχει τὰς παραδόσεις τῶν ἐτῶν α'. καὶ β'. τῆς 90 Ὀλυμπιάδος. Απετέλει έπομένως ή έπιγραφή αὕτη τὸ τελευταῖον ἥμισυ τῆς τετάρτης τῶν πλακῶν ἐφ' ὧν ἦσαν έπιγεγραμμένα αἱ τοῦ άδύτου ἀναγραφαί· (ἴδε τῆς παρούσης έφημερίδος φύλλον 13. Ιουνίου καὶ Ιουλίου 1839. Σ. 251). Τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς πλακὸς ταύτης εὐρίσκεται εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, ἐκδοθὲν ὑπ' άρ. 139 εἰς τὸ C. I. G., καὶ περιέχει τὸ γ'. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπιάδος καὶ τὴν άρχὴν τοῦ δ'. ἔτους αὐτῆς. Αὐτὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς παρούσης πλακὸς μέχρι τοῦ τελευταίου δὲν φαίνεται κανὲν επέτειον ἀφιέρωμα προστεθὲν, ἀλλὰ τὸ παρὸν τμήμα πληροῖ πολλὰ τῶν κενῶν τῶν προεκδοθεισῶν έπιγραφῶν τῆς αὐτῆς ὕλης. Κατ' αὐτὸ τὰ έν τῷ Παρθενῶνι ἀναθήματα ἦσαν τὰ ἀκόλουθα.

Πίναξ τῶν ἀφιερωμάτων τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι.

- α. Στέφανος χρυσοῦς, ζυγίζων δραχ. 60 (ὄχι 50, ὡς κατὰ παραδρομὴν ἐγγράφη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 158).
- β. 5 φιάλαι χρυσαῖ, ζυγίζουσαι δρ. 782.
- γ. Χρυσίον ἄσημον, ζυγίζον δρ. . . 100.
- δ. Καρχήσιον χρυσοῦν, ἔχον τὸν πυθμένα ὑπάργυρον, ἀνάθημα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἐλάει ἢ ἐγαῖσι, ζυγίζον δρ. 138. Καρχήσιον εἶναι ποτήριον, στενότερον κατὰ τὸ μέσον παρὰ κατὰ τὰ δύο πέρατα. Τὸ ὄνομα τῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐτιμᾶτο ὁ Ἡρακλῆς εἶναι δύσκολον νὰ εἰκασθῇ· εἰς τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν φαίνεται γεγραμμένον ΕΛΑΕΙ εἰς δὲ τὴν ὑπ' ἀρ. 139 τοῦ C. I. G. ΕΛΛΙΣΙ.
- ε. Δύω καρφία ἀργυρᾷ ἐπιχρυσωμένα, ζυγίζοντα δρ. 104 . . .
- ζ. Πρόσωπον ἀργυροῦν χρυσωμένον, ζυγίζον δρ. 116.
- η. 138 φιάλαι ἀργυραῖ,
- θ. καὶ Κέρας ἀργυροῦν (εἶδος ποτηρίου), ὁμοῦ δρ. 15307.
- ι. Ἀριθμὸν (ἴσως « καὶ σταθμὸν » τῶν ἐπομένων εἰδῶν).
- κ. 6 Ἀκινάκαι ἢ μάχαιραι Περσικαί, περίξ κεχρυσωμένοι.
- λ. Λεῖον περίχρυσον. Τί τὸ λεῖον τοῦτο ἀγνοῶ. Ὁ Βοϊκκίος ἀνέγνω τὴν λέξιν ὁμοίως εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 139 C. I. G. ἀνεπλήρωσε δὲ αὐτὴν εἰς Θηρίκλειον, εἶδος ποτηρίου. Ἀλλὰ τόσον ἢ ὑπ' ἀρ. 18 ἐπιγραφὴ τῆς ἐφημερίδος ταύτης (στ. 35.) ὅσον καὶ ἡ παροῦσα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή· ἐκεῖ ἐσφαλμένως συμπαραλαβόντες τοὺς προηγουμένους τῆς λέξεως ταύτης χαρακτῆρας ΠΙ, ὑπεπετεύσαμεν τὴν λέξιν *Πιλίδιον*. Ἀλλ' ἐνταῦθα φαίνεται προφανῶς ὅτι τὸ ΠΙ εἶναι ἀριθμὸς, διότι διαιρεῖται διὰ σιγμῶν τῶν προηγουμένων καὶ τῶν ἐπομένων· εἶναι ἄρα *Λεῖον* ἄγνωστός τις σημασία τινὸς ποτηρίου, ἢ μήπως πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ Λεῖων, ἀντὶ Λέων (ὡς Λεῖουσι, Ἰλ. Ε. 783); Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ὅτι τὸ μάρμαρον τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου φέρει περίχρυσον καὶ ὄχι περίχρυσον ὡς φαίνεται εἰς τοῦ Βοικκίου τὴν ἔκδοσιν.
- μ. 11 . . . Στάχυες.
- ν. 2 Κάνιστρα ξύλινα, κεχρυσωμένα.
- ξ. 1 Θυματήριον ξύλινον, κεχρυσωμένον.
- ο. 1 Κόρη, ἢ ἀγαλμα τῆς Περσεφόνης, ἢ ἀπλῶς ἀγαλμάτιον ἐπὶ στήλης, χρυσοῦν.
- π. 1 Κοίτη ξυλίνη, κεχρυσωμένη.
- ρ. 1 ἵππος, κεχρυσωμένος.
- τ. 1 Γρύψ, κεχρυσωμένος.
- υ. 1 Προτομὴ γρυπὸς, κεχρυσωμένη.
- φ. 1 Γρύψ, κεχρυσωμένος.
- χ. 1 Κεφαλὴ λέοντος, κεχρυσωμένη.
- ψ. 1 Ὀρμος ἀνθήμων, ἢ στολὴ τοῦ τραχήλου ἔχουσα ἀνθὴ ἐνηργασμένα, κεχρυσωμένη.
- ω. 1 Δράκων κεχρυσωμένος· εἰς τὸν στίχον 25 φαίνεται ΔΡΑΚΟΝΕΠΙΧΡΥΣ, ὁ δὲ στίχος 7 ἄρχεται ἀπὸ ΕΑΥΤΑΚΥΝΕ, ὀλίγον ἐξηλειμμένον. Ταῦτα ἐνόμισα ὅτι πρέπει νὰ συντεθοῦν εἰς *Δράκων, ἐπὶ χρυσα ταῦτα. Κυρῇ*. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηγεῖται πῶς ἡ ἐπιγραφὴ ἀποσιωπᾷ τὴν ὕλην τῶν 6 προηγουμένων, διότι ἐπιφέρει αὐτὴν συλλήβδην ἐνταῦθα· οὕτως γίνεται καταληπτὴ καὶ ἡ ἄλλως ἀνεξήγητος λέξις ΕΑΥΤΑ (γρ. ταῦτα), καὶ τέλος μένει καὶ ἡ λέξις Κυρῇ.

- αα. 1 Κυνή ἢ Κυνέη, ἡ περικεφαλαία, κεχυρωμένη.
- ββ. 15 Ἀσπίδες ξύλιναι, κεχυρωμέναι.
- γγ. 8 Κλίνειι εἰργασμέναι εἰς Χίον.
- δδ. 10 Κλίνειι εἰργασμέναι εἰς Μίλητον.
- εε. 9 Ξιφομάχαιραι, ἡ μεγάλαι μάχαιραι.
- ζζ. 5 Ξίφη.
- ηη. 16 Θώρακες.
- θθ. 51 Ἀσπίδες ἐπίσημοι, ἡ φέρουσαι ἐμβλήματα.
- ιι. 40 . . . Ἀσπίδες κεκλυμμέναι με χαλκόν.
- κκ. 4 Δίφροι, καθίσματα (σκαμνία).
- λλ. 9 Ὀκλαδία, ἡ σκαμνία διπλωτόμενα.
- μμ. 1 Λύρα κατάχρυσος.
- νν. 4 Λύραι ἐλεφάντιναι.
- ξξ. 4 Λύραι.
- οο. 1 Τρίπεζα ἐλεφαντωμένη, με ἐλέφαντα εἰργασμένη, ἂν δὲν σφάλωμεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς λέξεως
ΕΛΕΦΑΝΤΩΜΕΝΕ.
- ππ. 3 Κράνη ἡ περικεφαλαῖαι χαλκαῖ.
- ρρ. 12 Πόδες κλινῶν ἀργυρωμένοι (καὶ ὅχι 15, ὡς φαίνεται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Βοικκίου, ὅπου ΔΙΙ
ἀνεγνώσθη ὡς ΔΠ).
- σσ. 1 Πέτλη ἡ πέλεκυς.
- ττ. 4 ἀργυραῖ φιάλαι.
- υυ. 13 (;) κύλικες (;) ἡ ποτήρια·
φρ. (ἀντικείμενόν τι ἐξηλειμμένον), ἐπάργυρον ζυγίζον ἴσως μαζῇ με τοὺς κύλικας δρ. 900.
- χχ. 2 Ἀσπίδες ξύλιναι, κεχυρωμέναι.
- ψψ. 1 Ἀκινάκης, ἡ μεγάλη μάχαιρα κεχυρωμένη, ἀζύγιστος.
- ωω. 8 . . . αι ἀργυραῖ ζυγίζουσαι δρ. 807.
- Αα. 4 Ποτήρια τῆς Χαλκίδος ἀργυρᾶ, ζυγίζοντα δρ. . . . 200.
- Ββ. Λύραι, ζυγίζουσαι δρ. 124.
- Γγ. 1 Συβήνη (αὐλοθήκη ἢ τοξοθήκη) ἐλεφαντίνη, κατάχρυσος, προσφορά τῶν Μεθυμναίων.
- Δδ. 1 Ἀσπίς χρυσῇ, φέρουσα ἐμβλημα, ἐκ τῆς Λέσβου.
- Εε. 1 . . . κον χαλκοῦν.
- Ζζ. 2 φιάλαι ἀργυραῖ.
- Ηη. 2 Καρχήσια (ἡ ποτήρια στετὰ κατὰ τὸ μέσον) ἀργυρᾶ, ζυγίζοντα (ἴσως ὁμοῦ με τὰ προηγούμενα
δρ. 580).
- Θθ. 3 Κότυλοι (ἡ μικαὶ φιάλαι) ἀργυραῖ ἐκ Λέσβου, ζυγίζοντες δρ. 370.
- Ιι. 1 Στέφανος χρυσοῦς, ζυγίζων δρ. 18, ὅβολους 3.
- Κκ. 1 Στέφανος χρυσοῦς, ζυγίζων δρ. . . . ὅβ. 2.
- Λλ. 1 Στέφανος χρυσοῦς τῆς Ἀθηνᾶς νίκης, ζυγίζων δρ. 29.
- Μμ. 1 Στέφανος χρυσοῦς, ζυγίζων δρ. . . . 13.
- Νν. 1 Στέφανος χρυσοῦς τῆς Ἀθηνᾶς νίκης, ζυγίζων δρ. 33.
- Ξξ. 1 Χρυσὸν τετράδραχμον, ἡ μέτρον περιλαμβάνον ὑγρόν τι 4 δρ. βάρους, ζυγίζων δρ. 7, ὅβ. 2 $\frac{1}{2}$.

Οο. 1 Ὀνυξ, λίθος πολύτιμος, με κρίκον χρυσοῦν, ἀζύγιστος. Ὁ Βυίκκιος (ἐπιγρ. 139, στίχ. 33. ἀνέγνω τὰς λέξεις ΕΧΟΝΑΣΤΑΘΜΟΝ, ἔχουσα, σταθμὸν, ὅθεν ἐπρόσθεσεν εἰς τὸν προηγούμενον στίχον 32 τὴν λέξιν σφραγίς, ἥτις δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιγραφὴν.

Ἐνταῦθα χρεωστοῦμεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 18 (ἐφημ. Ἀρχαιολογικὴ) στίχ. 24—26, παρελείφθη κατὰ παραδρομὴν εἰς στίχος ὁλόκληρος, ὥστε τὸ τέλος τοῦ πρώτου τεμυχίου τῆς ἐπιγραφῆς ἐκείνης πρέπει νὰ ἔχη ὡς ἀκολούθως.

24 τετρ]άδραχοι χρυσοῦν, σταθμὸν
25 τούτου ΓΓΕΠΙΘ. Ὀνυξ τὸν δακτύλιον χρυσοῦν ἔχων, ἄσθμον, χρυσίον; ἄσθμον, σταθμὸν τούτου ΓΓΓ
26 σταθμὸν τούτω]ν ΔΔΔΠΓΓΕ, χρυσίω δύο σταθμὸν
27 τούτοι λος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου]

Κατὰ τὰ ῥηθέντα λοιπὸν, σώζονται ἐκ τῶν ἀναγραφῶν τῶν ἀναθημάτων τοῦ Παρθενῶνος τμήματά τινα τῆς πρώτης πλακῆς, τὸ πλεῖστον τῆς τετάρτης, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἑκτῆς. Προτετέθησαν δὲ κατὰ τὸ ἔτος δ' τῆς 86 Ὀλυμπιάδος ἐπέτεια.

1 Πέλτη
4 ἀργυραῖ φιάλαι
16 (3) κύλικες (3)

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος Ὀλυμ. 87, 6'. προστετέθησαν ἐπέτεια
. καὶ ἐπάργυρος, ζυγίζοντα δρ. 900.

Κατὰ δὲ τὰ ἔτη Ὀλ. 87, γ'. ἕως Ὀλ. 89, γ'. προστετέθησαν ὅλα τὰ λοιπὰ ἀναθήματα, μέχρι τοῦ ὀνυχος. Κατὰ δὲ τὰ ἔτη Ὀλ. 90, α. καὶ 6'. δὲν φαίνεται νὰ προστετέθῃ ἄλλο ἀνάθημα. Μέχρι δὲ τῶν ἐτῶν Ὀλ. 91, γ' καὶ δ'. προστετέθησαν ἀκόμη

Χρυσίον (3) ἄσθμον, ζυγίζον 7 δρ., ἀλλὰ τινα ἐξηλειμμένα, ζυγίζοντα 38.

2 Χρυσία, ἢ χρυσαῖ φιάλαι, . . . λος (ἴσος θαλλὸς) χρυσοῦς.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

500.

Μαθεινὴ . . υιάρχου χρ
ηστὴ χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τύπου ἐπιταφίου, λίθου Παρίου· εὑρέθη εἰς τὴν Δῆλον, καὶ τώρα διατηρεῖται εἰς τὸ τῆς νήσου Σύρου Μουσεῖον. Τὸ ὄνομα Μαθεινὴ πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα· τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος μετὰ τὸ τῆς Μαθεινῆς δὲν διατηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν· ἴσως ἦτο ΒΥΙΑΚΡΟΥ.

Κ. Σ. Π.

501.

Θεόφιλον Θεοδώρου
οἱ ἑταῖροι

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τύπου ἐπιταφίου, λίθου Παρίου· εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, καὶ κεῖται ἤδη εἰς τὸ τῆς Σύρου Μουσεῖον· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται γυνὴ καθήμενη καὶ πρὸ αὐτῆς βρέφος ἱστάμενον· καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς ἀπαντᾶται ἡ φράσις αὕτη, ὅτι δηλαδὴ οἱ ἑταῖροι ἀνέστησαν τὸν ἑταῖρον αὐτῶν.

Κ. Σ. Π.

502.

Βαρναναῖ καὶ Τιμ[ο]
κράτη οἱ Νομηνίου
χρηστοὶ χαίρετε.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τύπου, λίθου Παρίου· εὑρέθη εἰς τὴν Δῆλον τῷ 1824 καὶ διατηρεῖται τώρα, εἰς τὸ Μουσεῖον τὸ εἰς τὴν νῆσον Σύρον· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται ἀνὴρ τις, ὁ Βαρναναῖος ἴσως, ὅστις ὀρέγει τὴν χεὶρά του εἰς γυναῖκα τινά, ἴσως εἰς τὴν Τιμοκράτην, τὸ ὄνομα Τιμοκράτης εἰς γυναῖκα διδόμενον, ἀντὶ Τιμοκρατείας, ἀπαντούμενον εἰς ἀλλαχοῦ πρώτην φορὰν εὐρίσκομεν ἐνταῦθα· καθὼς καὶ τὸ ὄνομα Βαρναναῖος ἀντὶ Βαρναῖος.

Κ. Σ. Π.

503.

Ἀλέξανδρε Ἐρ
μίππου Σιτήδα
χρηστὲ χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ τύπου, στήλης ἐπιταφίου, Παρίου λίθου, εὐρέθη δὲ κατὰ τοῦ 1824 εἰς τὴν Δῆλον· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης, ἐγγὺς αὐτῆς ἵσταται βρέφος, καὶ πλησίον τούτου παριστάνετο τράπεζα· πρὶ δὲ τῆς κλίνης κάθηται ἐπὶ δίφρου γυνὴ ἣτις δίδει τὴν χεῖρα τῆς εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης· ὁ Ἀλέξανδρος οὗτος ἦτον ἐκ τῆς Σίδης πόλεως τῆς Παμφιλίας εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κειμένης, ἐπὶ τοῦ Χιλιδονίου κόλπου. (Στεφ. Βυζ. εἰς Σίδη. Στράβ. Β. 12. Πολύβ.)

Κ. Σ. Π.

504.

Ἑρμίας Μνασέου
χρηστὲ χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι Ἰωνικοῖς, ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου Παρίου, ἐπ' αὐτῆς ὑπάρχει τύπος παριστάνων πλοῖον, ἐφ' οὗ δύο ἑνοπιοί· ἡ στήλη αὕτη εὐρέθη εἰς τὴν Δῆλον, καὶ διατηρεῖται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Σύρου· τὸ ὄνομα Ἑρμίας ἀλλοῦ εὐρίσκεται γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ, ΕΡΜΕΙΑΣ (δρα Πλάτ. ἐπιστολ. 5 Βοϊκκ. ἐπιγραφή 3109, 184, 185, 187, 188, 189 καὶ ἀλλαχοῦ)· καὶ ἀλλοῦ εὐρίσκεται γεγραμμένον διὰ τῆς Ι, ΕΡΜΙΑΣ, ὡς εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην καὶ τὰς ὑπ' ἀριθ. 2504, 2677, 2888 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοϊκκίου.

Κ. Σ. Π.

505.

Μηνοφῶν Φίλιππου
καὶ Φίλιππε Μηνοφῶν-
τος Μάγνητος ἀπὸ Σ.
ιπύλου χρηστοὶ χαίρετε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ στήλης λίθου Παρίου· εὐρέθη τῷ 1824 εἰς τὴν Δῆλον, καὶ διατηρεῖται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Σύρου· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ὑπάρχει τύπος ἐφ' οὗ παριστάνεται γέρον καθήμενος ὀρέγων τὴν χεῖρα τοῦ εἰς νέον τινα ἱστάμενον· τὸν καθήμενον εἰκάζομεν ὡς τὸν Μηνοφῶντα, τὸν δὲ ἱστάμενον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φίλιππον· ἀπὸ τὴν τρίτην καὶ τετάρτην γραμμὴν μανθάνομεν ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Μηνοφῶντος τούτου ἦτον ἀπὸ τὴν Σίπυλον τῆς Μαγνησίας.

Κ. Σ. Π.

506.

Βιτίνα
Ἀνδρυσθένους
χρηστὴ χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασι ἐπὶ τύπου λίθου Παρίου· εὐρέθη εἰς τὴν Δῆλον τὸ 1824 καὶ διατηρεῖται εἰς τὸ τῆς Σύρου Μουσεῖον· τὸ ὄνομα Βιτίνα πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

507.

Ἰμέναιος Σοφο
κλέους
Ἡρακλέους
γυνὴ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ στήλης ἡρωτηριασμένης, λίθου Παρίου· εὐρέθη δ' εἰς τὴν Σύρον καὶ διατηρεῖται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς νήσου ταύτης. Ἡ γενικὴ Ἡρακλέους εἶναι γεγραμμένη ἀνευ τοῦ Σ, Ἡρακλέου. Τὸ ὄνομα Ἰμέναιον ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 284 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοϊκκίου.

Κ. Σ. Π.

Φιλήμων Ἀδμή
του Θεαλονι
κεῦ χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τύποι λίθου Παρίου· εὑρέθη δ' εἰς τὴν Δῆλον, καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν τῆς νήσου Σύρου· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται ἀνὴρ τις καθήμενος ἐπὶ βράχου βασιτάζων διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ τὴν σιαγῶνα αὐτοῦ· θεωρεῖ δὲ πλοῖον καταβυθιζόμενον πρὸ αὐτοῦ.

Κ. Σ. Π.

Ἄνδρα σορὸν Μούσαισι τετειμένον ἐσθλὸν στάγμ[α]
πᾶσιν φίλοι· ἀγαλῶ χρυσάμενον Βιότῳ
. . . ναιον ἐδεκτο πάτρης Μεροπηίδος· ὄντα
Σύρος

Ἡ ἔμμετρος καὶ ἐπιτύμβιος αὕτη ἐπιγραφή, εἶναι γεγραμμένη γραμμασι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ πλακῶς σχήματος τετραγώνου, λίθου Παρίου· εὑρέθη δ' εἰς τὴν νῆσον Σύρον, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς νήσου ταύτης. Μ' ὅλον ὅτι ὁ Κύριος Λεβᾶς (m. Lebas) ἐδημοσίευσεν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 148, μ' ὅλον τοῦτο ἐπειδὴ ἀπαντῶμεν τινὰς διφορὰς τῆς γραφῆς ἐκείνης (τὴν ὁποῖαν ὁ Κ. Λεβᾶς ἐδημοσίευσεν) ἀπὸ τοῦ πρωτότυπου, κρίνομεν ἀνιχνεύοντες τὴν δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς τοιαύτην οἷα εἰς τὸ πρωτότυπον ὑπάρχει. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς λέξεως σορὸν ἀναγινώσκονται ὅλα τὰ γράμματα· εἰς τὸ ἀντίγραφον τῆς ἐκδόσεως τοῦ Κ. Λεβᾶς παραλείπεται τὸ Φ ὡς μὴ διατηρούμενον εἰς τὸ πρωτότυπον. Ἡ δοτικὴ τῆς Μούσης εἶναι γεγραμμένη εἰς μὲν τὸ πρωτότυπον Μούσαισι εἰς δὲ τὸ ἀντίγραφον τοῦ Κ. Λεβᾶς Μούσαις. Εἰς τὸ πρωτότυπον (εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν) εἶναι τετειμένον, ἐκ τοῦ ῥήματος τίω, εἰς τὸ τοῦ Κ. Λεβᾶς ΠΕΙΜΕΝΟΝ, τὸ ὁποῖον ὁ Κ. Λεβᾶς ἀνεπλήρωσεν εἰς περιληγμένον, εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης γραμμῆς τοῦ Κ. Λεβᾶς εἶναι τὰ γράμματα ΣΓΑΙΑΙΥ τὰ ὁποῖα ἀνεπλήρωσεν ὁ Κ. Λεβᾶς εἰς [ὄπ]λι[σμα]· εἰς τὸ πρωτότυπον ἀναγινώσκουμεν ΣΤΑΙΜ, τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσαμεν μὲ τὴν λέξιν ΣΤΑ[Γ]Μ[Α] ἐσθλὸν στάγμα, λέξις ἀναφερομένη ἀπὸ τὸν Αἰσχύλον «τῆς τ' ἀνθερμουργοῦ στάγμα, παμφαῆς μέλι.» Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν, εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Κ. Λεβᾶς, ἀναγινώσκεται Εἰρήναιον, εἰς τὸ πρωτότυπον τρία γράμματα εἶναι ἐξηλειμμένα· φαίνονται δὲ μόνον αἱ συλλαβαὶ ΝΑΙΟΝ. Εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν, τὴν τρίτην, εἰς μὲν τὸ πρωτότυπον ἀναγινώσκεται ΜΕΡΟΓΗΔΟΣ ἢ Μεροποιίδος καὶ οὕτως ὀνομάζετο ἡ Κῶ. (Καλλιμ. Δηλ. 160 Θουκ. Β. 6'. Κερ. 41: Στραβ. . . .) εἰς δὲ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Κ. Λεβᾶς ἀναγινώσκεται ΜΕΙΠΗΙΔΟΣ τὸ ὁποῖον ὁ Κ. Λεβᾶς ἀνεπλήρωσεν εἰς Μινωίδος. Ὅσον δὲ περὶ τῶν συλλαβῶν ΝΑΙΟΝ, ἂν ἦτον [ΕΙΡΗ]ΝΑΙΟΝ, καὶ ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀκμάσας Εἰρηναῖος, περὶ τούτου δὲν δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ πεισθῶμεν.

Κ. Σ. Π.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα]
Τραιῶν Ἀδριανὸν Σε]
βασ[τὸν]
ἢ πόλ[ι]
ς Ἀνα[φαιῶν τὸν]
Κοσ[μητῆρα]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη γραμμασι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου Πεντελησίου· εὑρίσκεται εἰς τὸ εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἀνάφης μοναστήριον τῆς Παναγίας Καλλιμιοτίσσης, ἐνθα ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἀναφαιῶν ἀνέστησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Αὐτοκράτορα Τραιῶν Ἀδριανὸν τὸν ὁποῖον ἐπικαλεῖ κοσμητῆρα. Τὸ ἐπίθετον Κοσμητῶρ καὶ Κοσμητῆς ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ὀμηρον Ἰλ. Α. στίχ. 16, 375. Γ. 236 καὶ εἰς Ὀδυσ. Σ. στίχ. 152 καὶ εἰς τινὰς ἐπιγραφὰς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὅπου τὸ κοσμητῆς δὲν ἔχει πλέον τὴν σημασίαν τὴν Ὀμηρικὴν Κοσμητῶρ λαῶν, ἀλλὰ σημαίνει τὸν γυμνασιάρχον ὡς εἶναι τὸ κοσμητῆς Εὐφρόνων.

Κ. Σ. Π.

453

454

456

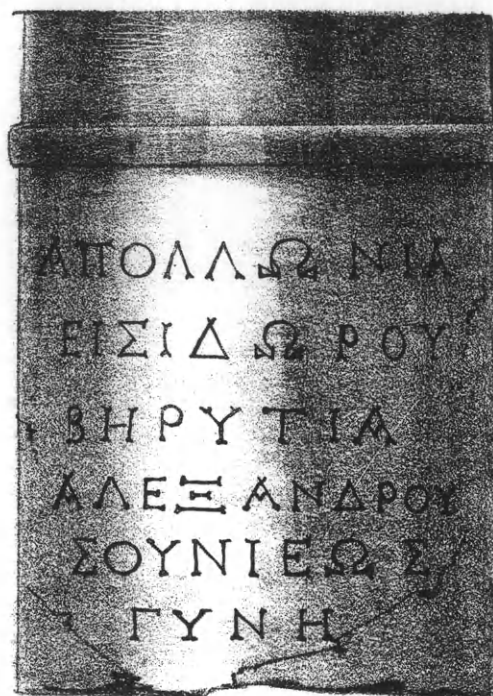
455

457

458.

459

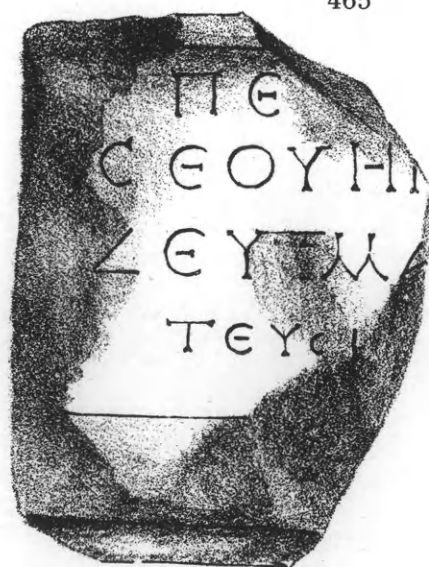
460

461

ΟΙΝΕΙΣ ΕΥΡΥΜΕΝ ΕΝΙΚΟΣ ΤΡΑΤΟΣ
 ΕΝΙΚΑ ΜΕΛΕΤΟΝΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕ
 ΓΑΙΔΟΝ ΕΧΟΡΕΛΕ

ΔΡΙΑΝΟΥ
 ΑΝΤΑΙΗΝΟ ΑΝΗΡ
 ΡΟΝ ΤΩΝΥ
 ΧΗΝ

ΒΟΥΛΕΥΘΙΝΕΛΑΧΟΝΘΙΥ
 ΠΟΓΕΓΡΑΜΕΝΟΙ ΑΡΧΜΟΙ

Α ΡΑΓΕΝΘΙΝΕ Ζ

ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ
 ΣΩΤΗΡΑΠΟΛΛΩΝΙ ΠΛΟΥΤΙΑΔΗΣΩ
 ΦΙΛΟΔΕΣΤΕΙΝΟΣ ΜΟΙΡΑΓΕΝΗΣ Π
 ΚΤΗΣΙΚΛΕΙΔΗΣ ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ)
 ΑΝΘΩΣΣΥΜΦΟ ΔΟΥΦΟΡΟΣ)
 ΠΑΝΚΑΡΤΟΣΣΥΜ ΑΘΗΝΑΙΟΣΔΗΟΝΥΣ
 ΣΕΡΑΤΤΙΩΝ ΖΩΙ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ ΖΩΙ

Β

ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ
 ΑΓΑΘΟΝΕΙΚΟΣ) ΖΩΣΙΜΟΣΘΕΟΦ
 ΕΠΙΜΑΧΟΣΑΛΕ ΟΛΒΙΑΝΟΣ ΖΩΕΙ
 ΖΩΣΙΜΟΣ) ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΛΑΥΚΙΑΣΦΛΩ
 ΑΛΦΕΙΟΣ ΖΩΤΙ ΑΘΗΝΑΙΟΣΔΙΟΦ
 ΛΕΩΝ ΖΩΣΑ ΘΕΟΦΑΝΗΣ

Γ

ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛ
 ΠΡΕΣΙΜΟΣΕΥΟΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ)
 ΕΥΚΛΗΣΕΥΤΥΧΟΥ ΣΩΣΙΒΙΟΣΣΩΦ
 ΕΥΤΥΧΟΣΑΞΙΩ ΖΩΣΙΜΟΣ) ΤΑΔ
 ΗΡΑΚΛΑΣΑΘΗ ΣΥΜΦΟΡΟΣ) ΝΕ
 ΠΡΟΦΙΛΟΣΑΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ)
 ΕΙΣΙΔΩΤΟΣ) ΦΟΙΒΟΣΣΥΜΦΟΡΟ

Δ

ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛ
 ΡΟΘΕΙΝΟΣ) ΔΩΡΙΩΝΙΟΥΛΙΑΝ
 ΣΩΣΙΜΙΩΝΤ ΦΧΝΕΙΚΙΑΣ
 ΕΥΟΔΟΣΔΙΟΝΥ ΑΡΤΕΜΕΙΣΙΟΣ)
 ΣΕΑΕΥΚΟΣ) ΧΑΡΤΕΜΕΙΣΙΟΣ
 ΕΥΦΗΜΟΣΔΗΤ ΠΑΝΚΑΡΤΟΣΦΙΛ
 ΕΙΣΙΔΩΤΟΣ) ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ)

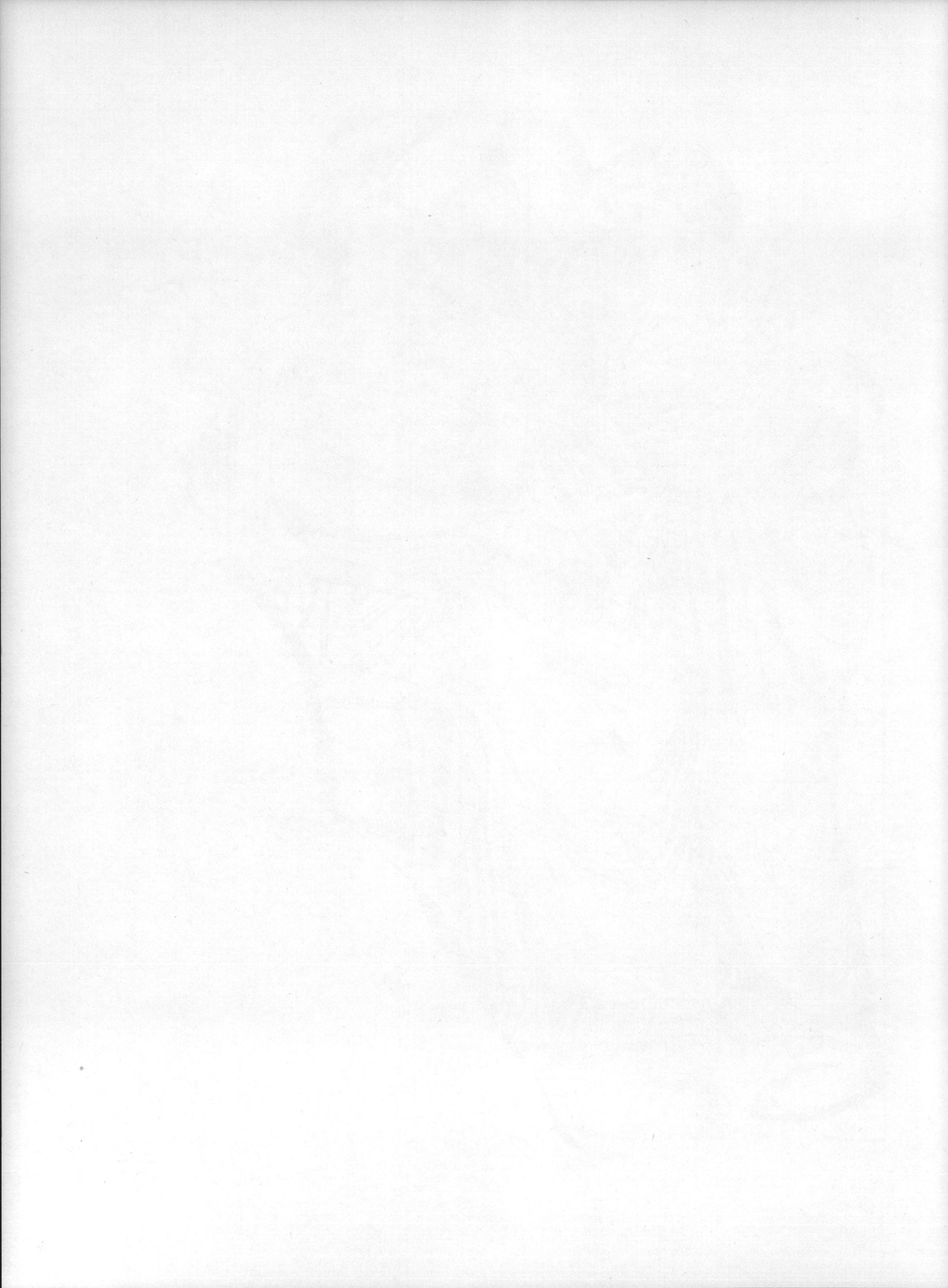
Ε

ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ
 ΣΙΜΩΝ) ΣΩΦΡΩΝ)
 ΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΕΥ ΣΩΦΡΩΝΑΓΑΘΟΥ
 ΡΜΕΡΩΚΗΡΙΝ ΣΥΝΦΟΡΟΣΑΝΘ
 ΣΩΣΙΜΟΣΕΙΣΙΔΟ ΝΕΙΚΟΚΡΑΤΗΣ
 ΩΤΥΣΥΠΟΘΟΥ ΖΩΣΙΜΟΣ) ΤΑΤΕ
 ΜΑΝΤΙΣΦΙΛΕΡ ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ) ΤΗ

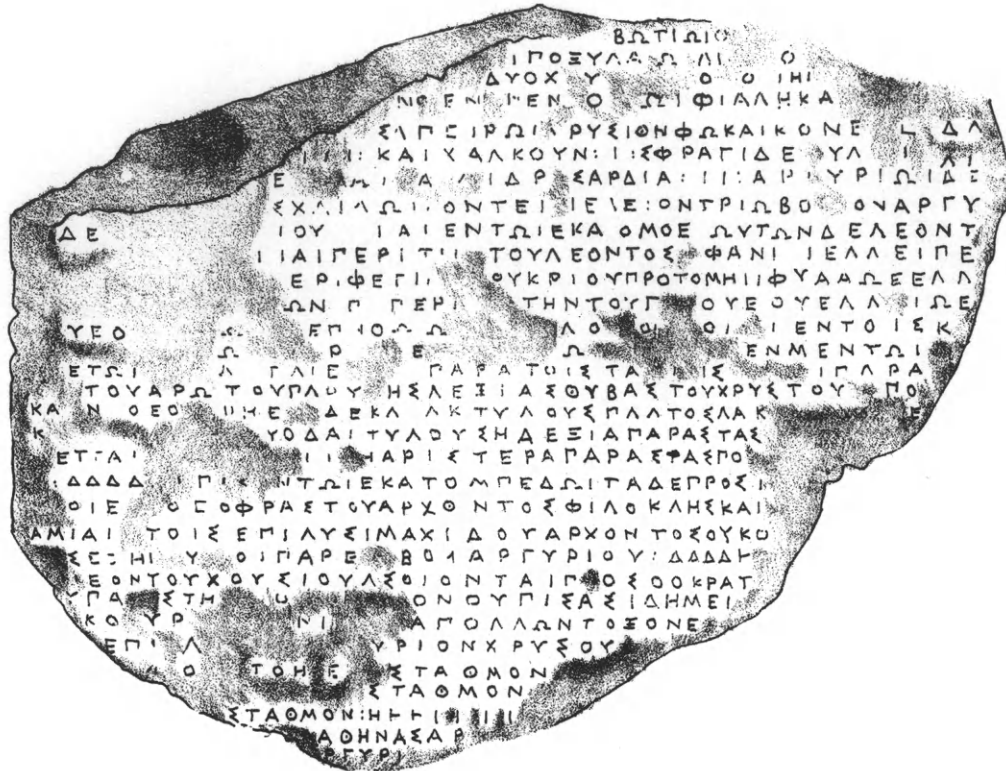
Β

ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ ΑΡΧΕΤΡΟΒΟΥΛΟΣ
 ΛΟ ΑΙΝΕΙΑΣΕΥΤΥΧΟΥ

472

ΠΡΑΤΗ
 ΙΤΟΥΑΡΧΙΤΕ
 ΔΙΑΛΛΩΙΟΙΝΟΙ
 ΕΞΟΥΣΙΝΕΚΤΩΝ
 ΑΙ ΚΑΤΑΕΚΕΥΩΣΙ
 ΑΙΒΑΝΩΤΙΔΑΚΑΙ
 ΕΤΑΚΑΙΕΠΙΓΡΑ
 ΠΑΝΤΙΦΙΛΟΥΑ
 ΝΑΘΗΜΑΤΩ
 ΑΥΤΑΔΕΚ
 ΕΙΣΤΕΤ

473

ΑΥΤΟ
 ΝΙΔΗ
 ΓΟΝΙΚ
 ΔΟΧΟΑΙΤΕ
 ΗΤΡΙΟΥΕΙ
 ΩΙΕΤΕΦΑΝ
 ΚΑΚΑΙΕΥΝΟΙ
 ΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥ
 ΥΛΙΜΟΥΤΟΥΑ
 ΑΓΑΥΤΩΚΑ
 ΑΤΟΝΝΟΜΟΝΑΝ
 ΑΜΜΑΤΕΑΤΗΣΒΟΥ
 ΤΗΣΑΙΕΝΑΚΡΟΠΟ
 ΤΗΣΕΤΗΛΗΣΔΟΥΝ
 ΑΡΑΧΜΑ ΤΩΝ
 ΜΕΝΟΝΤΩ

474

ΔΕ
 ΑΞΙΟΙ
 ΙΚΑΙΟΙΚΙΑ
 ΕΟ
 ΕΡΙΟΝΜΟΡΙΜΟ
 ΕΡΜΑΛΟΡΟΥ
 ΟΣΙ

475

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
 ΤΙΤΟΝΑΜΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
 ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΕΥΞΕΡΗ
 ΟΔΑΜΟΣ

476

ΝΙΝΕΑΠΕΤΙΠΠΟΤΧΡΗ
 ΕΤΕΚΑΙΑΛΥΡΕΧΑΙΡΕ

478

ΕΥΓΝΩΜΩΝ ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΣ
 ΑΡΧΙΑΤΡΟΣΑΠΟΛΛΩΝ
 ΑΙΓΑΝΤΗΙ ΕΥΧΗΝ

ΕΥ ΕΔΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟ
 ΙΤΩΝΕΥ ΤΑΙΕ ΝΕΝΕΕ
 ΝΤΟΙΣ ΥΑ ΤΑΙ ΚΟΡΜΙ
 ΝΕΝΙ ΘΡΥΝΙΜΕΝΕ
 ΙΔΥΡ ΝΩΝΕ ΕΕΥΤ
 ΜΩΙΤΕΙ ΑΛ ΑΜΕ
 ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΗΝ ΟΣ
 ΕΟ ΤΕΤΡΑΔΙΚΑΙ ΕΕ
 ΤΟΝ ΛΙΟΛΛΕΑΝ ΚΑ
 Ν ΤΟΝ ΣΥΜ Υ Α
 ΡΕΤΟΜΙΚ ΣΑΣΥΜ
 ΑΙ ΛΕΥΑ ΚΗΜΕ
 ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ ΚΑ
 ΑΝ ΚΑΘΩΣ ΚΑΤ
 ΑΡΧΕΙΝ Ε Ν
 ΟΙΝΟΥ ΚΡΗΤ
 ΤΩΙ ΕΙΔΕΕΙΣ
 ΕΙ ΑΝΑΦΑΙΩΝΤ
 Α ΧΟΡΜΙΟΜΕΝΟΝ
 ΠΟΛΕΩΣ ΤΕΚ
 ΥΤΟΔΙΚ
 ΕΛΜ ΑΙΟ
 ΠΡΟΣΤΑΣΕΩ
 ΟΔΙΚΙΑ
 ΠΑΡΚΟΛ ΝΚ
 ΡΑΤΕΣ
 ΑΜΑ ΤΟΝ
 ΟΙΟΔΑΜΟΣ
 Ν ΝΑΔΙΚΥΕΡΓΕ
 Ν ΝΙΑΓΟΡΑΥΤ
 ΕΙΣ ΜΕΝΑΙΕΤΙ
 ΝΩΙΛΙΕΥΡΙΟΥ
 ΟΙΟΡΟΝΟΥΔΡΑΧ
 ΑΙΣ ΑΡΕΤΑΞΕΝ
 ΑΔΟΚΑΓΑΘΙΑΣ

ΑΒΟΥΛΑΚΑΙΟΔΑΜΟΣ
 Ο ΑΝΑΦΑΙΩΝΤΕΛΕΩ
 ΝΑΘΕΡΕΚΡΑΤΟΥΕΦΟΔ
 ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕ
 ΤΑΝ
 ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΑΝΤΑ ΕΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΚΕΣΤΙΜΑ
 ΥΠΕΡΟΥΓΑΤΡΟΣ ΘΕΟΔΟΣΙΑΣ
 ΔΕΚΑΤΑΝΑΓΟΛΛΩΝΙ

481

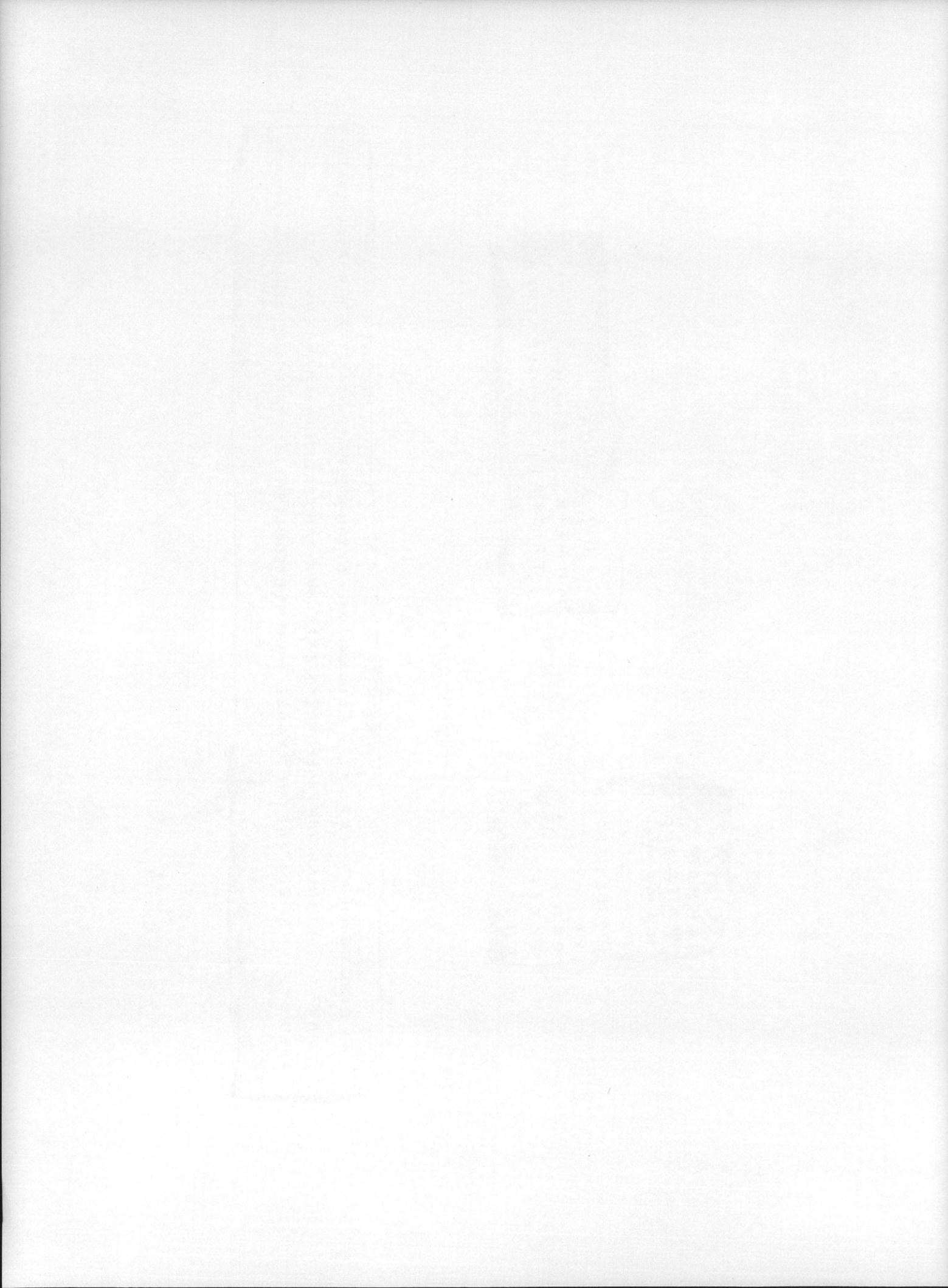
ΟΥΛΗ
ΔΗΜΟΣ
ΦΑΙΩΝ ΓΕ
ΝΑΦΕΡΕΚΡΑΤ
ΠΟΛΕΩΣ ΥΙΟΝ
ΠΟΝΕΥΕΡΓΕΤ
ΚΑΙ ΚΤΙΣ
ΡΟΠΟ
ΕΥΧΑΡΙ
ΑΝΕΘΙ

483

Ο Δ Δ ΜΟΣ
ΜΝΑΣΙΚΡΗΤΑΝΔΗΜΗ
ΤΡΙΟΥΑΡΙΣΤΑΒΙΩΣΑΜΕΝΑΝ

482

ΚΡΕΙΝΟΤΕΛΗΝΤΙΝΑΡΟΥΘΕΞΕΙΔΕΦΙΛΟΞΕΝΟΥΤΟΝΦΙΛΟΤΑΤΡΙΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝΑΛΗΘΕΣΚΑΤΗ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΥΤΟΥΤΕΙΜΑΡΕΤΗΝΤΕΛΕΞΩΝΟΣΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑΑΥΤΩΝΤΕΛΕΞΩΝΑΙΦΙΛΟΞΕΝΟΝ. 78
ΚΡΕΙΝΟΤΕΛΗΝ+ ΕΠΙΤΕΛΕΙΑΝ ΠΥΘΗΔΔ· ΗΠΑΤΡΙΞΕΤΕΙΜΗΞΕΝΚΑΘΩΣΤΑΓΕΝΟΜΕΝΑΥΗΦΙΞΜΑΤΑΓΕΡΙΕ

ΣΩΤΕ
 ΣΤΕΦΑΝ
 ΕΥΧΗΣΑ
 ΗΝΚΑΣΙΩΝΧΤΟΓΑ ΝΕΤ
 ΔΕΧΟΜΟΝΥΕ Τ ΔΩΣΦΙΝΘΕΤΙΒΕΡΙΟΝΑΝΤΕΤΙ
 ΕΝ ΡΟΔΥΤΟΚΡ Ν Δ ΡΡΟΒΖ
 ΥΣΙΜΟΣΧΡ ΕΙΜΛ ΚΤΗΤΑΝΕΙΤΝΘ
 ΤΩΝΜΟΜΥΡ ΕΥΚΡ ΙΝΔΟΣΝΑ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΑΛΛΙΕΡ ΛΑΓΙΟΝΕΤΙΑ ΙΝΑ
 ΤΕΛΑΣΙΟΣ ΚΑΙΤΩΝΙ ΕΥΜ Ε ΣΚΒ

ΚΙΟΝΟΙ
 Α ΛΟΧΟΞΞΙΞ
 ΕΞΞΑΛΟΞΕΚ ΛΥ
 Λ ΟΥ ΡΡΟΞΕΝΟΞΑΝΟ
 ΚΑΙ ΑΥΤΟΞΚΑΙ
 ΑΡΙΞΤΟ Ξ
 ΜΥΚΟΝΙΟΙ ΞΑ
 ΦΑΙΩΝΚΑΙ ΚΑΙ Ε
 ΕΟΝΟΙ
 Α ΓΡΟΤΕΛΗΞΑΛΩΙΤ
 ΚΝΙΔΙΟΞΠΡΟΞΕΝΟΞΑΝΑ
 ΚΑΙ ΑΥΤΟΞΚΑΙ Ε
 ΚΑΛΛΙΓΝΩΤΟΞΑΥΤΑΓΟΚ
 ΠΑΡΙΟΙΠΡΟΞΕΝΟΙΑΝΑΦΑΙ
 ΑΥΤΟΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙ
 ΒΡΓ
 ΑΥΤΟΥΤΩΝ ΦΙΛΟΞΤΡΑΤΟΞ
 ΧΙΟΞΠΡΟΞΕΝΟΞΑΝΑΦΑΙ
 ΑΥΤΟΞΚΑΙ ΕΡΙΟΝΟ
 ΑΡΟΛΛΩΝΙΟΞΑΛ
 ΞΕΛΕΜΗΞΞΑΞΙ
 ΑΝΑΦΑΙΟΙΞ ΑΝΕΟΙΞΕΥΦ

486

ΟΔΑΜΟΣ
ΛΡΗΝΟΦΟΝΤΑ Ο

487

ΑΝΑΤΟΛΗ
ΚΑΜΗΤΩΝ
ΑΝΤΙΔΕΤΩ
ΗΤΟΝ

488

ΝΗΞΘΕ
ΥΞΤΗΝΕΑΥΤ
ΕΡΑΘΕΟΙΣ

489

ΑΓΓΕΛΟΣ
ΜΗΤΡΟΣ

490

ΕΙΝΑΚ
ΥΙΝΟ
ΞΩΤΙΝ
ΤΟΝΠΑΤΕΡΑ
ΡΩΙΖΕΝΟΝ

491

ΑΚΖΩΣΙΜΗΝΟΕΤ

493

ΕΛΠΙΣ
ΧΡΗΣΤΗ
ΧΑΙΡΕ

492

ΔΓΟΥΥΞΙΑ
ΧΟΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

494

ΦΡΟΝΙΜΑΦΙΛΟΔΑΜΩ

495

ΚΤΗΣΙΑΞΟΝΗ
ΞΙΧΑΡΙΔΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

496

ΔΕΙΝΟΜΕΝΗΣ
ΛΕΟΝΤΟΥ

497

ΑΝΑΡΟΣΚΛΕΑΝΔΡΟ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ
ΥΡΙΟ

498

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΔΕΦΑΛΕΙΟΥ

ΟΜΠΥΘΟΜΕΝΑΗΥΓΑΡΛ
 ΓΑΡΛΥΡΟΚΑΤΑΧΡΥΣΟΞΥΑ
 ΟΗΔΠΗΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙ:ΗΔΔΔ
 ΙΜΕΡΙΧΡΥΣΟΙ:ΠΕΛΕΙΟΜΠΕΡΙΧΡ
 ΟΝΚΑΤΑΧΡΥΣΟΝΙ:ΠΟΡΕΕΠΙΣΤΕΛΕ
 ΕΕΠΙΧΡΥΣΑΗΙΠΠΟΣΛΡΥΦΣΛΡΥΠΟΣΠΡΟΙΟΜΕΛΡ
 ΕΑΥΤΑΚΥΝΕΕΠΙΧΡΥΣΟΣΑΞΠΙΔΕΞΕΠΙΧΡΥΣΟΙΗ
 ΔΧΣΙΦΟΜΑΧΑΙΡΑΙ:ΠΙΙΙ:ΧΣΙΦΕ:Π:ΘΟΡΑΚΕΣ:ΔΡΙ:ΑΞΠΙ
 ΔΙΦΡΟ:ΠΙΙ:ΟΚΛΔΔΙΑ:ΠΙΙΙ:ΛΥΡΑΚΑΤΑΧΡΥΣΟΞ:ΠΙ:ΛΥΡΑΙ
 ΚΡΑΙΞΧΑΛΚΑΠΙΙΚΛΙΝΟΝΠΟΔΕΞΕΠΑΡΛΥΡΟΙ:ΔΙΙ:ΠΕΛΤΕΦΙ
 ΡΛΥΡΟΣΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ:ΠΗΗΗΗ:ΑΞΠΙΔΕΕΠΙΧΡΥΣΟΝΥΗ
 ΑΡΛΥΡΑΙ:ΠΙΙ:ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ:ΠΗΗΗΠΗ:ΠΟΤΕΡΙΑΧΑΛ
 ΕΝΕΗΕΠΑΡΑΜΕΘΥΜΝΑΙΟΝΕΛΕΦΑΝΤΙΝΕΚΑΤΑΧΡΥΣΟΞΑΞΓ
 ΚΟΝΧΑΛΚΟΝ:ΦΙΑΛΑΑΡΛΥΡΑΙ:ΠΙ:ΚΑΡΧΕΞΙΟΑΡΛΥΡΟ:ΠΙ:ΞΤΑΘΜΟ
 ΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ:ΗΗΗΠΔΔ:ΞΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ
 ΤΗΤΗΑΘΕΝΑΙΑΞΝΙΚΕΞΞΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ
 ΔΗΤΗΑΘΕΝΑΙΑΞΝΙΚΕΞΞΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ
 ΟΠΗΤΗ:ΠΙ:ΟΝΥΧΞΤΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΧΡΥΣΟΝΕΧΟΝΑΣΤΑΘΜΟΣ
 ΤΑΔΕΟΙΤΑΜΙΑΙΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΤΕΞΑΘΕΝΑΙΑΞΛΥΚΟΝΠΡΑΞΙΕΥΕΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΝΤΕ
 ΜΙΟΝΚΥΘΑΘΕΝΑΙΕΥΕΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΧΑΡΙΝΟΙΑΛΕΧΣΙΜΑΧΟΣΕΛΕΝΙΠΑΡΑΔΕΧΣΑΜΕΝΟΙΠΑΡΑ
 ΝΟΝΙΞΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΔΦΙΑΛΑΙΧΡΥΣΑΙΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΠΗΗΠΔΔΔΗΧ
 ΝΕΜΗΗΙΕΡΟΝΤΟΝΕΡΑΚΛΕΟΣΤΟΕΝΕΛΑΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΔΔΠΗΤΛΟΔΥΟΥΠΑΡΑΧΡΟΚΑΤ
 ΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΑΡΦΙΑΛΑΥΑΡΛΥΡΑΙΗΔΔΠΙΙΚΕΡΔΕΑΡΛΥΡΟΝΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΤΤΧΧΗΗΗΠ
 ΟΝΥΠΟΧΕΥΛΟΚΑΤΑΧΡΥΣΟΤΟΥΜΕΛΤΕΡΥΟΝΗΥΠΟΧΕΥΛΟΝΚΑΤΑΧΡΥΣΟΝΙΚΟΠΙΕΠΙΣΤΕΕΞΕΝ
 ΡΞΛΡΥΦΣΛΡΥΠΟΣΠΡΟΤΟΜΕΛΡΥΦΕΛΚΟΝΤΟΣ:ΕΦΑΛΕΝΟΡΜΟΣΑΕΜΟΝΑΡΑΚΟΝΕΠΙΧΡΥΣ
 ΝΑΙΜΙΛΕΞΙΟΡΑΕΞΑΧΣΙΦΟΜΑΧΑΙΡΑΙΡΑΠΙΙΙ:ΦΕΠΟΡΑΚΕΞΔΠΙΑΞΠΙΔΕΞΕΠΙΞΕΜΑΙ
 Ι:ΑΙΕΛΕΦΑΝΤΙΝΑ:ΛΥΡΑΙΠΗΤΡΑΠΕΤΑΙΕΞΦΑΝΤΟΜΕΝΕΚΡΑΝΕΧΑΛΚΠΙΙΚΛΙΝΟΝΠΟΔΕΞΞ
 ΟΜΟΝΤΟΥΤΟΝΠΗΗΗΗΑΞΠΙΔΕΕΠΙΧΡΥΣΟΝΥΡΟΧΕΥΛΟΝΑΚΙΝΑΧΕΞΕΠΙΧΡΥΣΟΞΞΤΑΘΜΟ
 ΟΝΤΟΥΤΟΝΗΔΔΗΤΗΤΕΥΒΕΝΕΗΕΠΑΙΑΜΕΘΥΜΝΑΙΟΥΕΛΕΦΑΝΤΙΝΕΚΑΤΑΧΡΥΣΟΞΑΞΠΙΞ
 ΛΥΡΟΙ:ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΠΔΔΔΔΞΒΙΟΙΚΟΤΥΛΟΑΡΛΥΡΟΠΙ:ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΠ
 ΤΗΑΘΕΝΑΙΑΞΝΙΚΕΞΞΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΠΗΤΗΤΞΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟ
 ΤΡΑΔΡΑΧΜΟΝΧΡΥΣΟΝΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΠΗΗΙΟΝΥΧΞΤΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΧΙΥΞΟΝΕΧΟΝ

500

ΜΑΘΕΙΝ ΥΙΑΚΡΟΥΧΡ
ΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

501

ΘΕΟΦΙΛΩΝΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΟΙΕΤΑΙΡΟΙ

502

ΒΑΡΝΑΝΑΙΕΚΑΙΤΙΜ
ΚΡΑΤΗΘΙΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΙΧΑΙΡΕΤΕ

503

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΕΡ
ΜΙΤΤΠΟΥΣΙΔΗΤΑ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

504

ΕΡΜΙΑΣΜΝΑΓΕΟΥ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

505

ΜΗΝΟΦΩΝΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΚΑΙΦΙΛΙΠΠΕΜΗΝΟΦΩΝ
ΤΟΣΜΑΓΝΗΤΕΣΑΠΟΣ
ΙΠΥΛΟΥΧΡΗΣΤΟΙΧΑΙΡΕΤΕ

506

ΒΙΤΙΝΑ
ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΟΥ
ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

507

ΥΜΕΝΑΙΟΣΕΣΟΦΟΗΡΑΚΕ
ΚΛΕΟΥΣΟΥΓΥΝ

508

ΦΙΛΗΜΩΝΑΔΜΗ
ΤΟΥΘΕΤΤΑΛΟΝΙ
ΚΕΥΧΑΙΡΕ

509

ΑΝΔΡΑΣΟΦΩΝΜΟΥΣΑΙΤΕΤΕΙΜΕΝΟΝΕΣΘΛΟΝΣΤΑΙΝ
ΠΑΣΙΝΦΙΛΟΙΣΑΓΑΘΩΧΡΗΣΑΜΕΝΟΝΒΙΟΤΩ
ΝΑΙΟΝΕΔΕΚΤΟΠΑΤΡΗΣΜΕΡΟΤΗΔΟΣΟΝΤΑ
ΣΥΡΟΣ
LOS

510

ΑΥΤΟ
ΤΡΑΙ
ΒΑΣΙ
ΕΠΟΛ
ΣΑΝΑ
ΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,
ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 21. (ΠΑΛ. Σ.)

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλεῦνται παρὰ
τῇ Διεκπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

1840.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ,
καὶ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

Ἀριθ. 6.

ΕΤΟΥΣ Β'.

Ἐκδίδεται ἅπαξ τοῦ μηνός,
Τιμὴ ἑτησία Δραχμᾶς 36 διὰ τοὺς ἐντός,
καὶ 60 διὰ τοὺς ἐκτός τοῦ Κράτους.

Τὴν χημικὴν ἀνάλυσιν τῶν διαφορῶν ὑλῶν, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐξεθέσαμεν, τῶν εἰς ἀρχαίας λάρνακας εὐρεθεισῶν, καὶ παρὰ τοῦ ἀξιοτίμου καὶ σοφοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν ἀρχαιοτήτων Κυρίου Πιττάκη ἐπιδο-
βεισῶν μοι.

Πρὸ ὀλίγου δέ τινος καιροῦ ἐγγχειρίσθη μοι παρ' αὐτοῦ καὶ στεγνώδης μάζα, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῶν εἰς τὴν αὐτὴν λάρνακα εὐρεθεισῶν ὑλῶν δηλοῦται ὅτι ἦτον εἰς γυναικείαν λάρνακα.

Αἱ λάρνακες τῶν γυναικῶν διακρίνονται ἀπὸ τὰς τῶν ἀνδρῶν διὰ τῶν ἐν αὐταῖς εὕρισκομένων εἰδῶν. Οὕτω λ. χ. εὕρισκονται εἰς τὰς γυναικείας λάρνακας, καθρέπται, κομφῶς κατασκευασμένοι λύχνοι, ἄδρακτοι καὶ διάφορα ἐντρίμματα, ἐγκεκλεισμένα εἰς κομφῶς κατεσκευασμένα κιβωτίδια· ἀλλ' ἐκτὸς τούτων, οὐχὶ πρώτην φορὰν εὐρέθη καὶ σάπων ἐν τῇ ῥηθείσῃ λάρνακι.

Ὁ Σάπων οὗτος ἦτο μὲν ἀναμειγμένος μετὰ ἀμυγδαλοῦς τινὸς μέρους, ἐμπυκνῶντος εἰς τὸν τάφον, διελύετο δὲ ὡς ὁ φυσικὸς σάπων. Ὁ σάπων εἰς τὸ ὕδωρ διαλυθεὶς, ὡς τὸ οἶνόπνευμα ἤφριζε, καθαρίζων τὸ δέρμα τόσον καλῶς ὡς ὁ τὴν σήμερον χρώμενος.

Κατὰ τὰς χημικὰς ἐξετάσεις, ἐξιχνιάσθη ὅτι ὁ σάπων ἐκατασκευάσθη ἐξ ἐλαίου καὶ νίτρου, δι' ὧν εἰκά-
ζεται, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τὴν τοῦ σάπωνος κατασκευὴν, ἀλλ' ὅχι ὡς τὴν σήμερον ἐξ ἐλαίου διὰ ποτάσ-
σης καὶ κοινοῦ ἁλατος· μετέβαλλον δὲ πύραυτα τὸ ἔλαιον διὰ τοῦ νίτρου εἰς σάπωνα.

Ἐφελούμενοι ἀπὸ τῆς βραχυλόγου ἐκθέσεως περὶ σάπωνος τῶν ἀρχαίων, ὀφείλομεν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποθέτωμεν λιπώδη σύστασιν ἔχουσαν σῶμα, καὶ εὕρισκομένην εἰς ἀρχαίας λάρνακας, τὴν σάπωνα ταύτην, καθότι πολλάκις εὐρέθησαν λιπαρὰ φυράματα μὴ ὄντα σάπων· ἐπειδὴ τὰ τελευταῖα δύνανται νὰ γεννῶν-
ται ἀπὸ ἀποτελέσματα τῆς σήψεως ζωϊκῶν σωμάτων, διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ὕδατος, τὰ ὁποῖα, ὡς γίνεται εἰς
τὴν γῆν, ἀμέσως δὲν σήπονται, ἀλλὰ μεταβάλλονται ὁλοκλήρως, ἢ τοῦλάχιστον κατὰ μέγα μέρος εἰς λι-
πώδη τινα ὕλην adiposire καλουμένην.

Α. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

[Ἀγαθὴ τύχη]

[ὑπ]ἔ[ρ] τῆς τῶν Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου
Ἀντωνεῖνου καὶ Δουκίου Αὐρηλίου [Ἀρ]μενι[κ]ῶν
[κα]ὶ [Ἀραβικῶν νείκης καὶ σωτηρίας

[κ]αί [ὑπὲρ τῆς] συγκλήτου ὅλου τοῦ οἴκου αὐ-
 [τ]οῦ κα[ί τῆς] συγκλήτου καὶ δήμου Ῥωμαίων
 [ἡ Βουλῆ] . . [τῶν Συρ]ίων [οὐδὲν] ἐλεύθερος Β[ουλῆς] στεφανηφό-
 [ρο]ς κλ[ηρῶν]ουσα ἄρχον [τάς] [τε] καὶ χειροτονία προγράφο[υσα]
 [σ]ὺν γυναίκα . . . νυν . . . σιφοίων φιλοτιμίας τε καὶ σ[τεφ]αν[ῶ]
 ανῶσ[ται] δι' εὐνοίαν παρασχόμενος τῆς Συρίων Β[ουλῆς] τοῦτο·
 [κ]αὶ τὰς [ἄλλας τὰς] νομιζόμενας θυσίας ἐκαλλίστησεν,
 δίδουσιν αὐτῷ ἐστίαμα, πρυτανεία, καὶ τοῖς ἄλλοις
 [θ]εοῖσι πᾶσι καὶ πάσαις καὶ τοῖς μὲν τὴν γερουσίαν
 [μετ]έχουσιν παρέσχευ ἐκτενῶς πάντα τὰ δίκαια
 [κ]αὶ ἐν [πάσαις τε] τῇς ἡμέραις, τοῖς δὲ λοιποῖς τοῖς [ζη]τ-
 οῦσι πᾶσιν [ἀν]δράσι τε καὶ γυναίξιν καὶ τέκνοις [κ]
 αὶ τοῖς ἐπιδημήσασιν ἀστυγείτωσι παρ[α]σχέντα κα[τὰ]
 τὸ ψήφισμα τὸ γενόμενον καὶ κ[υρ]ωθὲν ὑπὸ
 [τῆς] Βουλῆς καὶ τοῦ δήμου πάντα ἐκτενῶς καὶ ἔξωθεν
 [ν] . . ἐνγειναμένων ἐν τῷ ψήφισματι ἐκάστῳ
 [κατὰ π]ᾶσαν τῶν ἀλωκόντων . . . φίλοις ἰμῶς ἐπὶ
 . . . γον . . . υνις . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις· εὐρέθη εἰς τὴν νῆσον Σύρον καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν τῆς νήσου ταύτης ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Τὸ Σ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ὡς τὸ Λατινικὸν C, ὁμοίως καὶ τὸ E εἶναι οὕτως E. Τὸ Ω οὕτω ω· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα ὑπὲρ τινος Σύρου, ὅστις πᾶσι τοῖς πολίταις αὐτοῦ παρέσχευ ἐκτενῶς πάντα τὰ δίκαια ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις, ὁμοίως καὶ τοῖς ἐπιδημήσασιν ἀστυγείτωσιν· εἰς τὴν ἕκτην καὶ ἐννάτην γραμμὴν ἀπαντῶμεν τὸ γράμμα Β τὸ ὁποῖον ἀναπληρώσαμεν εἰς βουλὴν παρατηρητέα ἢ ἀρχὴ τοῦ ψηφίσματος τούτου, τὸ ὁποῖον ἄρχεται ὑπὲρ τῆς νίκης τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου Αντωνίνου καὶ τοῦ Λουκίου Αὐρηλίου· ἡ ἀρχὴ αὕτη τοῦ ψηφίσματος τούτου εἶναι τοῦ αὐτοῦ σχήματος μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2047 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου· εἰς τὸ ψηφισμα τοῦτο ἀναφέρονται τὰ αὐτὰ ὀνόματα μὲ τὰ εἰς τὸ παρὸν ψηφισμα. Δὲν διετηρήθη τὸ ὄνομα τοῦ Συρίου ἐκείνου ὑπὲρ οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο.

Κ. Σ. Π.

5 1 2.

Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ πρυτάνεων γνώμη·
 ἐπεὶ Βερνεῖκη Νεικομάχου, γυνὴ δὲ Ἀριστοκλέους τοῦ Ἰσιδώ-
 ρου ἀγαθὴν καὶ εὐσχήμοναν τὴν ἀνατροφὴν πεποιήται
 ἐν πᾶσιν ἄρχειν, ἥ τε γενομένη ἐκ τῶν ἰδίων ἀφειδῶς ἐπετέ-
 λεσεν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις, ὑπὲρ τῆς πατρίδος, εἰς εἰρήνην τε
 κατασταθεῖσα τῶν οὐρανίων θεῶν Δήμητρος καὶ κόρης τῶν
 σεμνοτάτων ἀγνῶν καὶ ἀξίως τῶν θεῶν καὶ τῆς πόλεως
 εἰερατεύσασα μετέλλαξε τὸν βίον, καὶ τεκνοτροφίσα-
 σα . διὰ δὲ δοκεῖ τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ προεπαινεῖσαι μὲν
 τῆς γυναικὸς τὸν προβεβιωκότα χρόνον, στεφανῶσαι τε αὐ-
 τὴν χρυσῷ στεφάνῳ, ὃ πάτριον ἐστὶν ἡμῖν· ἀναγο-
 ρευστάτω ὑπὸ τὴν ἐκκομιδὴν τῆς γυναικὸς ὅτι στεφα-
 νοῦ ὁ δῆμος· ὁ Συρίων Βερνεῖκην Νεικομάχου Χρυσῷ στε-
 φάνῳ, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτὴν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ πλακὸς λίθου Παρίου· ἀμφοτέρωθεν τῆς πλακὸς εἶναι ἀναγεγλυμμένοι δύο στέφανοι ἐλαίας· ἡ πλάξ αὕτη εὐρέθη εἰς τὴν νῆσον Σύρον καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν

ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν τῆς νήσου ταύτης. Ἐκ τῶν ἐκφράσεων τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι τὸ πολίτευμα τῶν κατοίκων τῆς Σύρου ἦτον Ἀθηναϊκὸν ἢ Ἰωνικόν. Εἰς ὅλας τὰς δοτικὰς τοῦ ψηφίσματος τούτου δὲν ἀπαντᾷται τὸ ἰ τῆς δοτικῆς προσγεγραμμένον, ἢ ὑπογεγραμμένον, ἐκτὸς μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης γραμμῆς, εἰς τὴν λέξιν ΓΝΩΜΗ. Εἰς τὴν 5 γραμμὴν καὶ 8 ἢ λέξις ΕΙΕΡΕΙΑ καὶ τὸ ῥῆμα ΕΙΕΡΑΤΕΥΩ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς Ι, ὁμοίως καὶ τὸ ἀφειδῶς μὲ Ι: Καὶ τὰ κύρια ὀνόματα αὐτὰ ΒΕΡΝΕΙΚΗ, ΝΕΙΚΟΜΑΧΟΙ, ΕΙΣΙΔΟΡΟΙ εἶναι γεγραμμένα ἐνταῦθα, καὶ εἰς τινὰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, διὰ τῆς ΕΙ, εἰς τινὰς δὲ ἄλλας τὰ αὐτὰ ὀνόματα εἶναι γεγραμμένα διὰ τῆς Ι (τὸ ὄνομα Ἰσίδωρος ὃς ἦν στρατηγὸς Μιθριδάτου εἶναι διὰ τῆς Ι γεγραμμένον εἰς τὸν Πλούταρχον· [βίος Λυκούρ. Σ. 50. ὡς Ἰσίδωρος Ζωσίμου Bock ins 187. Ἰσίδωρος Σωστράτου Bock ins 187· καὶ ἕτεροι Ἰσίδωρος ins 284· πρὸς τούτοις ἀπαντῶμεν καὶ πολλοὺς ἄλλους τοὺς ὁποίους χάριν συντομίας παραλείπομεν: ὅρα καὶ τὸ ὄνομα Νικόμαχος ἀπανταχοῦ σχεδὸν ἀπαντούμενον διὰ τῆς Ι, ἐκτὸς τοῦ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἐνθα εὑρεται διὰ τῆς ΕΙ ΝΕΙΚΟΜΑΧΟΣ· καὶ αἱ δοτικαὶ εἰς τὰς γραμμὰς 11 καὶ 12 προσωπικῶν ἀντωνιμιῶν εἶναι γεγραμμέναι διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τοῦ Ι, ΗΜΕΙΝ ἀντὶ ΗΜΙΝ, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον εἰς τὴν 11 γραμμὴν ΣΤΕΦΑΝΟΙΝ διὰ τῆς ΟΙ ἀντὶ τοῦ ΣΤΕΦΑΝΕΙΝ διὰ τῆς ΕΙ· ὅλα ταῦτα ἐπιβεβαιοῦσιν ὅτι κατὰ τοὺς τῶν Ῥωμαίων χρόνους ἡ προφορὰ τοῦ ΕΙ καὶ ΟΙ ἦτον ὡς τῆς τοῦ Ι. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται τὸ ἱστορικὸν τῆς Βερνεϊκῆς ἢ Βερνεϊκῆς ὅτι αὐτὴ ἦτο θυγάτηρ τοῦ Νικομάχου, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀριστοκλείους τοῦ Εἰσιδώρου, ὅτι ἐγένετο ἀγαθὴ καὶ εὐσχήμων. Εἰς τὴν 6 γραμμὴν καλεῖ τὴν Δήμητρα καὶ τὴν κόρην αὐτῆς Οὐρανίους Θεοὺς, τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὰ παρὰ τοῦ Ἡροδότου γραφόμενα, ὅστις καλεῖ τὰς δύο ταύτας θεὰς χθονίους (1)· πρὸς τούτοις ἐκ τῆς 6 γραμμῆς ἐξάγεται ὅτι εἰς τὴν Σύρον ἦτον ἱερὸν τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, ἐνθα ἰέρεια ἐστάθη ἡ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερομένη Βερνεϊκῇ· τὸ δὲ ἱερὸν τοῦτο ἦτον ἐνθα τὴν σήμερον ὑπάρχουσι τέσσαρες ἐκκλησίαι τοῦ δυτικοῦ δόγματος, ἡ μία τῆς ἁγίας Ἄννης, ἡ ἑτέρα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ τρίτη τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ ἡ τετάρτη τοῦ Σταυροῦ· πλησίον τῆς πρώτης ἦτοι τῆς ἁγίας Ἄννης ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ βράχου ἐγχαραγμένα μὲ μεγάλους χαρακτῆρας τὰ δύο ταῦτα γράμματα Ο. Κ. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο πρὸς τούτοις φαίνεται καὶ ἀρχαῖος τοῦχος· κατασκευασμένος μεγάλους καὶ ἀξέστοις λίθοις· ὁ Ὀμηρος καλεῖ τὴν νῆσον ταύτην πολὺπυρον, καὶ ὅτι ὁ δῆμος αὐτῆς οὐκ ἐπέινασεν διὰ τὴν ὑστέρησιν τοῦ χώρου (. . . Πολύπυρος » πείνη δ' οὐποτε δῆμον εἰσέρχεται. » Ὀμηρ. Ὀδ. Ο: στιχ. 400.

Κ. Σ. Π.

513.

[τῷ] δὲ νέφ' ἔται παιδῶ
 ἰαννέμου [σύν]δειπνον καὶ εὐ[εργέτην]
 αὐτῶν σφυρίδος δηνάρια ἐξ εἶναι τινὰ φ [ἐ]
 λευθε[ρ]ίας καὶ Θησίαις παισὶν καὶ θεραπαινί
 σιν αἱ μὲν παρέσχεον οἶνον κα[ὶ] ἄ[λ]λ[οι]ν
 ἀμφ[ο]ρεῦσιν]ς ταῖς μὲν ἐλευθέραις καὶ θεραπαινίαις
 ἀν[ὰ] ἀσ[τ]ρία ὁκτώ, τοῖς δὲ πᾶσιν ἄλλοις σφ[ά]γεια
 τέσσαρα· τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ παρέσχεον
 μ . ς παρούσας τοῖς καὶ ἄλλοις οἱ ἐβουλή[θησαν]
 [ἐπὶ] δεῖπνον καὶ ἔδωκεν ἐκάστῳ [τὸ ἀν[άλωμ[α]]
 δεν [ἐν] δὲ τοῖς λοιποῖς πολίταις λω
 λευ πᾶσιν παρέσχεον οἶνον καὶ δηνάρια
 ἀν[ὰ] ἐκάστῳ τοῖς μὲν πολεῖταις ἀνὰ δη[ν]άριον
 ναιον [τ]οῖς δὲ ἄλλοις ἀνὰ ἀσ[τ]ρίο[ν] ἐ
 [ὅπ]ως μ[ὴ] σε . νιε καὶ τοὺς πα[ρ]επιδη[μούντας]

(1) Ἡροδ. Β. 6. κεφ. 134 καὶ Β. 7 κεφ. 153.

ἡμ[ὶν ἀπὸ] τοὺς τῶν κυκλάδων νήσων . . .
 παρέσχ[ον] τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τοῖς [ἄλλοις πο]
 λείτται[ς ἐν] οἷς γραπτὰς συνάρχ[ουσιν]
 σπ.σιμα . σι εἰωνος γυναικί . . .
 . . . ἐπὶ τούτων [ἐ]ν ὑγείᾳ . . .
 . . . πια εὐετηρία . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ πλακὸς λίθου Παρίου· εὐρίσκειται εἰς τὴν τῆς νήσου Σύρου ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ Ε εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἰς τινα μέρη εἶναι ὡς τὸ τῶν ἀρχαίων· καὶ εἰς τινα ὡς τὸ εἰς τοὺς Ῥωμαίους χρόνους γραφόμενον Ε· ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποβλέπει τὴν διάταξιν τινὸς πρὸς τινα θυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν διεμοίρασε σφάγια, δηνάρια, καὶ ἀσσάρια καὶ οἶνον· ἐκ τῆς 8 γραμμῆς τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἐορτὴ αὕτη ἠκολούθη διὰ δύο ἢ καὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ὅτι εἰς τὴν δευτέραν ἐγένετο δεῖπνος· ἐτελεῖτο δὲ ἡ ἐορτὴ κατ' ἔτος ὡς εἰκάζεται ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν, δι' ἧς ἀρχίζει τὴν διήγησιν τοῦ νέου ἔτους, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἀνέφερον τὰ ὅσα ἐκτέλεσεν εἰς τὸ προπαρελθὸν ἔτος. Τὸ περὶ διανομῆς οἴνου καὶ χρημάτων εἰς τὰς ἐορτάς ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 169 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος. Εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην συνεόρταζον αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες καὶ δοῦλαι. Πιθανῶς νὰ ἐτελεῖτο ἡ ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, διότι ἡ θεότης αὕτη καθὼς καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐθεωροῦντο ὡς οἱ πολιοῦχοι τῶν κυκλάδων καὶ ἐορτάζοντο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς ὅλας τὰς νήσους.

Κ. Σ. Π.

5 1 4.

.

 [δαδου]χῆ
 σαντα εὐσεβ[ῶς ὁ]
 πατὴρ Αὐρ[ήλιος] Ζ[ώσι]
 μος ὁ καὶ [Εὐτύ;
 5 χης καὶ ὁ [ἀδ]
 ελφὸς Αὐρ[ήλιος]
 [Ε[ῖρήναιος]
 [Ζ]ωσίμου Π[αι]
 ανιεῖς. Ἐπὶ
 10 Στολιστοῦ
 Μουσαίου
 [ἱ]ερέως Προσ
 δοκίμου Ν^ο
 Ἀρχοντος
 15 Κορνηλιανοῦ

τῆς ἐκδόσεως τοῦ Βοικκίου.

 δαδουχῆ . .
 σαντα εὐσεβῶ[ς ὁ]
 πατὴρ Αὐρ . [Ζώσι
 μος ὁ καὶ [Εὐτύ
 5 χης; καὶ ὁ [ἀ
 δελφὸς Αὐρ . [Ἐ
 ῖρήναιος [Ζ
 ωσίμου Π
 α[ἱ]ανιεῖ]. Ἐπ[ἱ
 10 . . . ἱστοῦ ἱ
 ερέως, Προσ[παλτίου
 ἀρχοντος [Κ
 13 ορνηλιανού.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασιν Ἰωνικαῖς ἐπὶ τμήματος Ἑρμοῦ λίθου Πεντελῆσιου· εὐρίσκειται κατὰ τοὺς πρὶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως χρόνους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Γαλλικὸν προξενεῖον, ἔνθα ὁ Φουρμόντης τὴν ἀντέγραφεν· ἐδημοσίευσεν δὲ αὐτὴν ὁ Βοικκίος εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 394 μετ' αὐτὴν ἐπιγραφὴν marmor in Gallici Consulis Athenis domum allatum· ex schedis Formonti. Ἡμεῖς δὲ, εὐρόντες αὐτὴν πλησίον τῆς στοᾶς τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ἀρχηγέτιδος τὴν ἐναπεθέσαμεν εἰς τὴν ὑπὸ τὴν Στοᾶν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν μας· δὲν ἠθέλαμεν δὲ δημοσιεῖσθαι αὐτὴν οὐδαμῶς, ἂν δὲν εὐρίσκαμεν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Κυρίου Βοικκίου δύο ὁλοκλήρους γραμμὰς παραλειπομένας. Εἰς τὴν ἐνδεκάτην γραμμὴν, εἰς μὲν τῆς τοῦ Βοικκίου εἶναι ΕΡΕΩΣ, εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον ΜΟΥΣΑΙΟΥ. Εἰς τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ πρωτύπου εἶναι ΕΡΕΩΣ

ΠΡΟΣ· δηλονοῦν ἐνταῦθα ὅτι ὁ Φουρμόντης παρέλειπεν ὁλόκληρον μίαν γραμμὴν, τὴν ἐνδεκάτην· παρέλιπε δὲ καὶ τὴν δεκάτην τρίτην γραμμὴν ἣτις εἶναι ΔΟΚΙΜΟΥ. Εἰς τὴν δωδεκάτην τοῦ πρωτοτύπου ἢ ἐνδεκάτην τοῦ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Βοικκίου, τὸ ΕΡΕΩΣ ΠΡΟΣ ὁ Βοίκκιος ἀνεπλήρωσεν εἰς Προς[πάλτιος]. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι τὸ ΠΡΟΣ τοῦτο συνεννοῦται μὲ τὸ ΔΟΚΙΜΟΝ τῆς 13 γραμμῆς τοῦ πρωτοτύπου, ὅθεν ἀναπληρώνομεν εἰς τὸ ΠΡΟΣΔΟΚΙΜΟΥ· τὸν Προσδόκιμον Ἀθηναῖον ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 189 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἣτις εἶναι ταυτόχρονος μὲ τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τε τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων καὶ ἀπὸ τὰ αὐτὰ ὀνόματα ἀναφερόμενα καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας ἐπιγραφάς· ὅσον δὲ ἀποβλέπει τὸν χρόνον καθ' ὃν οἱ δύο ἀδελφοὶ Αὐρήλιοι υἱοὶ τοῦ Ζωσίμου ἐδαδούχουν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἄλλον παρὰ τὸν τοῦ Αὐτοκρ. Ἀντωνίου τοῦ Πίου.

Κ. Σ. Π.

5 1 5.

· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·
· · [κ]αλῶ[ς καὶ δικαίως] · · · · ·
[εἰ]ς τοῦς · · · · · [αὐ]τὰ · α[ἰ ἀρχ].
αἱ πυ · · · · · ἐπὶ τοῦς [τόν]
φό[ρον πρά]ξαντας κρυφίως ἢ φαρμακεύσαν
τα[ς τὴν δὲ τὴν καλὴν εὖ]ωρον ἄωρον μαρ[τυρ]
ον [ἢ καὶ ἀδίκως ἐκ]έαντα[ς αὐτῆς τὸ ἀναίτι
ον αἶμ[α, τούτοις ἀντίποι]να οὕτως γένηται
τοῖς φο[νεύσας]σιν αὐτὴν ἢ φαρμακεύ
σασιν, καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν Κύριε
ὁ πάντα γ[ινώσκ]ων καὶ οἱ ἄγγελοι θεοῦ, ὧ
πᾶσα ψυχὴ ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ τα
πεινοῦται μεθικτείας ἵνα ἐκδικήσῃ
τὸ αἷμα τὸ ἀναίτιον καὶ τὴν ταχίστην

Ἡ χριστιανικὴ αὕτη ἐπιγραφὴ εἶναι γεγραμμένη, χαρακτηῖρσι γραμμάτων τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, ἐπὶ πλακὸς λίθου Παρίου· ἀγνοοῦμεν ἂν εὑρέθῃ εἰς τὴν Πενέαν ἢ τὴν Δῆλον, εἶδομεν αὐτὴν εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, καὶ τῶρα διατηροῦμεν αὐτὴν εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ συλλογὴν· ὁ Κύριος Lebas ἐδημοσίευσεν αὐτὴν ἐκ τριῶν διαφόρων ἀντιγράφων· ἡμεῖς ἠθέλαμεν κρίνει περὶ τὸν νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ εὐρίσκομεν τινὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν τριῶν ἀντιγράφων τοῦ Κ. Lebas καὶ τοῦ ἡμετέρου ἀντιγράφου, παραβάλλοντες αὐτὰ μὲ τὸ πρωτότυπον, καὶ διὰ τὸ γένῃ ἢ ἐπιγραφὴ αὕτη κοινοτέρα, ὡς συμβάλλουσα πολὺ εἰς τὸ νὰ δείξῃ ὅτι εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ ἔγραφον ἐπὶ τῶν πλακῶν διαωραίων γραμμάτων ἐπιγραφὰς τοιαύτας δημοσιεύομεν. Ὡς ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι οἱ συγγενεῖς κόρης τινὸς φονευθείσης ἀδίκως ἐπέγραψαν ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης, τὸν θλιβερόν, θάνατον τῆς φονευθείσης ἀδίκως, ἰκετεύοντες τὸν Θεὸν ἵνα ἐκδικηθῇ τὸν ἄωρον καὶ ἀδικον αὐτῆς θάνατον

Κ. Σ. Π.

5 1 6.

· · · · · Σ
· · · · · α
Ἐξ Οὔου
[Πρ]ολῆξις Ἀπελλίκω[νος]
[Πρ]ολῆξις Φιλοκράτου
[Λεύκ]ιος Ποπίλλιος

· · · · · τοὺς
[Αυ]σικράτης Ἐπικράτους
[Δη]μήτριος
10 [Δη]μήτριος Φιλίππου
[Φ]είλων Φιλίνου
[Πολύ]αινος Χείλωνος

- [Δι]ονύσιος Εὐφροσύνου
 [Δη]μήτριος, Νε . . .
 [Ἀσ]κληπιάδης Φιλίππου
 [Ε]ὐτυχίδης
 [Ἀ]ρτεμίδωρος Ἀρτέμων[ος]
 [Ε]ὐτυχίδης Ἀριστομάχου
 [Ἡ]γησίας
 20 [Κλ]εόβουλος Νικομήδου
 [Δ]εύκιος,
 Κοσμήτωρ Μηνοδώρου
 Πόπλιος Τυρράνιος
 Νικομήδης,
 Ἀπολλώνιος,
 [Δ]εύκιος Λάχης
 Πόπλιος Λεύκιος
 [Π]αρχμῶνος Κλέωνος
 [Π]ρίντος Φιλότιμος
 30 [Π]τολεμαῖος Ἀττάλου
 Δημήτριος,
 [Π]ολυδεύκης Κράτητος
 Ξούθος Ἀρίστωνος
 Λεύκιος Δημητ[ρίου]
 Διοκλῆς,
 Δημήτριος Ἀλέξου
 Διονυσίου

 ιαι
 40 [Δί]ων Δ[ιονυ]σοδώρου
 Κέφων Θ[ω]μυρίωνος
 [Θ]ωμυρίων Ἀρκεφώντος
 [Νι]κόστρατος Ἀρτέμωνος
 [Α]πολλώνιος [Ἐλ]εάδα
 [Δ]εύκιος[ς]
 [Ξ]α[ν]θ[ιπ]πος
 . . . οστ[ις] Φιλοξένου
 [Π]ώπ[λι]ος Εἰστιαίου
 [Π]α[με]ρος
 50 . . . εορ
 οι . . . ἄρδου . .
Αἰθαλίδαι.
 Ἀρτέμ[ω]ν Νε . . .
 Πό[πλ]ιος Ποσιδίππου
 [Νι]κόδημος Ἀμεινίου
 Πρώταρχος Αἰνίου
 [Πά]μφιλος
 [Ἰσ]ίδοτος Ἀλεξάνδρου
 [Σ]τράτων Διοδώρου
 60 Στράτων
 Λεύκιος,
 Εὐδοξος Ἀρτέ[μων]ος
 [Δι]ονύσιος
 [Δη]νζῖος Φιλώτου
 [Ἰ]σίδοτος Φίλωνος
 [Τι]μοκράτης,

- [Τι]μοκράτης
 [Π]οσιδίππος [Ἀπο]λλώνιος
 [Α]πολλώνιος Με . . .
 70 *Εὐπυρίδαι.*
 [Δι]ογένης
 [Ἀλ]έξανδρος
 [Δι]ονύσιος Σωστράτου
 [Δη]μοσθένης Ἀπελλοῦ
 [Διο]γένης Ἀπολλωφάνου
 [Δι]όδωρος Δημοφίλου
 [Δι]οκλῆς Εὐνίκου
 Φιδίας Ζωπύρου
 [Ἀ]ριστοτέλης Φίλωνος
 80 [Φί]λων Ἀριστοτέλου[ς]
 [Ἀ]ριστοτέλης Νικίου
 [Ν]ικίας Ἀριστο[τ]έλου
 [Φά]βλος Ἰσιγέ[ν]ης
 [Δη]μοσθένης Ἀπολλωνίου[υ]
 [Ἀ]πολλώ[ν]ιος
 [Ζ]ώπυρος Θεαγένους
 [Θε]αγένης Φίλ[ων]ος
 [Ἀλ]έξανδρος
 . . . οσω, [Καλλι]άδου
 90 [Ἰε]ροκλῆς Ἀντιόχου
 [Λυσίμ]αχος Σωκλέους
 . . . Ἀρισ[τ]ομάχου
 . . . ε . . . ιος Ἀλεξάνδρου
 [Εὐθ]ύδημος Θεοδώρου
 [Ἀθ]ήναιος Ἀλάμαντος
 Μοσχίων Διοδώρου
 [Δ]ιόδωρος Μοσχίωνος
 [Μ]άαρκος Νέ[μ]ονος
 [Ἀ]πολλώνιος [Λε]ύκιος
 100 Διονύσιος
 [Π]ολύφρων Ἡ[σιδ]ώρου
 [Π]ύθων Μένονος
 [Π]ύθων,
 [Ἡ]λιόδωρος
 Ἀντιφάνης
 [Νι]κόμαχος
 Ἀγα[θό]κριτος
 Ἑρμ[ό]λαος Π
 [Φιλ]όλαος
 110 . . . ιων Εὐκ[λέους]
 [Ἡρόδ]οτος Γοργί[ου]
 . . . ιων Χ[ρή] . . .
 . . . λης Γοργίου
 . . . α Κλέωνος
 [Δη]μοσθένης Ἀπολλωνίου
 [Θ]εόδωρος Διογέ[νους]
Χωλλεῖδαι.
 [Κρά]της Ἐρηναίου
 [Φιλ]οκράτης Φιλοκράτους

- 120 [Μ]ένανδρος Θεοφίλου
 [Δή]μητρος Ἀντίοχος
 [Ξ]άνθος
 [Σω]κράτης [Σωσά]νδρου
 [Φιλ]όλαος Τιμοκράτου
 . . . σκολος Δικίνιος
 . . . ταῖος Σωσ.βίου
 [Θε]όφιλος Ἑρμαῖσκου
 [Στ]ράτων Ἑρμαῖσκου
 Δημόδο[τρατος] . . .
 130 ιος . . .
 ος . . .

Λευκοροεῖς
 Δημόφιλος Τιμαίου
 [Τ]ίμαιος Χαβρίου
 Δημόφιλος Χαβρίου
 Δέκαδης

Σημαχίδαι.

Δημήτριος Παρ
 αμόνου
 Διονύσιος Πολυ

141 χάριμου.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τμήματος Ἑρμοῦ λίθου Ἰμηττίου, εὑρίσκετο πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως εἰς οἶκον Τουρκικὸν πλησίον τῆς ἐκκλησίας καλουμένη τῆς Καπνηκαρέας, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἀναβάθρα εἰς τὸν οἶκον τοῦτον· μετακομισθεῖσα ἤδη παρ' ἐμοῦ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν διατρεῖται τανῦν ἐκεῖ· ἡ στήλη αὕτη ἔχει ὕψος 5. Ἀγγλικῶν ποδῶν, καὶ πλάτος 1. 1|2 καὶ πᾶχος 8. δυκτύλων, ἐχρησίμευε πιθανῶς εἰς τι οἰκοδόμημα· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἦσαν καταγεγραμμένα κατὰ φυλὰς ὀνόματα ἴσως πρυτανευσάντων· ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δὲν ἐσώθη διὰ τὴν δυνηθῶμεν νὰ διακρίνωμεν τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐγράφη ὁ κατάλογος οὗτος· ὡς ἐκ τῶν ὀνομάτων ἐξάγεται ὅτι εἶναι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων· εἰς τὴν διατηρηθεῖσαν δὲ ταύτην ἐπιγραφὴν ἀναγινώσκονται πέντε μόνον Δήμων καταγραφαὶ ὁ πρῶτος εἶναι τὸ Οἶον , ὁ δεύτερος εἶναι Λιθαλίδαι, ὁ τρίτος Εὐρυρίδαι, ὁ τέταρτος Χωλλεῖδαι καὶ ὁ πέμπτος Σημαχίδαι. Παρατηρητέον ὅτι ὁ Δῆμος Χωλλεῖδαι τὸ ΧΩ εἶναι γεγραμμένον διὰ τοῦ Ο ἂντ τοῦ Ω ΧΩΛΙΔΑΙ ἀντὶ ΧΩΛΙΔΑΙ· ὁ δὲ Δῆμος ΣΗΜΑΧΙΔΑ τὸ ΣΗ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς Η καὶ εἰς τὴν 78 γραμμὴν τὸ ΦΕΙΔΙΑΣ τὸ ΦΕΙ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς Ι ἀντὶ τῆς ΕΙ.

Τὰ ὀνόματα ταῦτα εἰκάζομεν ὅτι εἶναι κατάλογος πρυτανευσάντων.

Κ. Σ. Π.

5 1 7.

Θεόφιλος
 Εὐκλέους
 Εὐκλῆς
 Εὐκλέους
 Ἀπολλωνεῖς
 Χαίρετε

Ἡ ἐπιτάφιος αὕτη ἐπιγραφή εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου· διατηρεῖται ἤδη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ Ἀπολλωνεῖς εἶναι γεγραμμένον τὸ ΝΙΣ μὲ Ι ἀντὶ τοῦ ΕΙ

Κ. Σ. Π.

5 1 8.

[Ἀ]πόλλωνι ο . . . οἱς [Δυ]
 σιστράτου Μαρθω
 νίου ἱερατεύσαντος
 Διονυσίου Κολω
 νῆθεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάρου Πεντελησίου λίθου· εὑρέθη τῇ 1838 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τῆς πόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἔστατο τὸ ἀνά-

θημα τοῦ Λυσιστράτου· μετὰ τὸ ὄνομα ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὑπῆρχεν σχῆμα τι στρογγύλον τὸ ὁποῖον ἐτίθετο παντοτε εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὀνόματος ἢ τῆς ἐπιγραφῆς, ὡς χαρακτηριστικὸν τῆς εὐνοίας καὶ ἀγάπης τὴν ὁποίαν ὁ ἀναθέτων ἔτρεφεν πρὸς τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑποκείμενον· τὸ σημεῖον τοῦτο ἦτο συνήθως καρδιοειδές· τὸ ἀνάθημα τοῦτο ἴστατο ἴσως εἰς τὸν ναὸν τοῦ Μεταγαιτινίου Ἀπόλλωνος, διότι ὀλίγον τι ἀπότερα τῆς θέσεως, ἔνθα ὁ ναὸς οὗτος ὑπῆρχεν, εὐρέθη τὸ βᾶθρον τοῦτο.

Κ. Σ. Π.

519.

επ[ι . . .]
 ἀργυρο[ῦν]
 . . . σεῦς
 [Θε]όφιλος ε . . .
 5 [Ἀμ]μιανὸς Δ . . .
 [Ἀθ]ηναῖος Εὐ . . .
 [Γλ]αῦκος Εὐο
 . . . ελφικὸς
 . . . ρόδιππος
 10 [Διό]δωρος Δίοι

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῷ 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ Θησεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται ἤδη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοάν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι λείψανον καταλόγου πρυτανευσάντων· μετὰ τὰ γράμματα τῆς 4 καὶ 9 γραμμῆς εἶναι κόμματα, ὡς ἐσυνήθιζον εἰς τὰς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων ἐπιγραφὰς, νὰ θέττωσι ταῦτα εἰς τὰ κύρια ὀνόματα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὅποια δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς.

Κ. Σ. Π.

520.

.

 [παρῇ]χεν τ[ὸν λοιπὸν χρόνον]
 [ἀγ]αθῇ ζῶντες
 [καὶ εἰ] ἐφ' ἡμῶν λάθοι δι' οὗ πι[θανεύομαι]
 ου εὐμενῶς ὁ ε . πῆρχου
 5 ουονικηλεν . ηθημεν δε
 εω . . . προι . καλωκτηρίων τῆς ἡμ[ετέρας] ληα . . .
 τιου μαζ ουσῶν ἔξω ἀστῶν τὸν ἐπὶ τοῦ . . . παραγορ . . .
 [ἐποίη]σεν ἀντ . . . χ . ε κρίνειν ὑποβληθέντες τόπον τῷ ταμίᾳ ᾧ ἐποίησαν
 οἱ τῆς [ἡ]μετέρης εὐσεβείας τὰς εὐεργεσίας ἔλατο
 10 καὶ τοῦ λο[ιποῦ τ]οῦ[του] μηδενί· ἡ καθόλου τοιουτοτρόπον ταμίαις ἦν ἂ
 [κμὴν ἀπολα]ῖνται αἱ . ν [μηδὲνα ἀ]δικεῖν τ[ῇ] διανοίᾳ τῆς ἡμετέρας φιλανθρωπίας
 ἀπέ[δωκ]εν ἀπὸ τούτων τῶν γραμμάτων διοχθῆναι τινὰς ἅπερ' ἡ ἐκ
 ἀτερος [αὐ]τὸς ἐ[α]υτὸν ἢ μετὰ τὴν τελευτὴν ἐκδικήσει ἐσπουδακῶς· ἀπε
 15 χθησῶν προσέγραψ[εν] ἢ [ῶ]σπερ εἰς σπορὰν κέρδους ἢ καὶ διαρπαγῶν ἢ ἀμέτρῃ
 τος τῶν Καισαριανῶν κ[ακ]οήθεια καὶ ἐπάρατος ἐπλάσαστο, ἵνα δὲ τῶν τοιου
 τοτρόπων διοχλήσεων οἱ [ἀλ]λοι ἐκριζῶν ἐ[κ]κοπέντες λείαν κατ[α]κοιμισθῶσιν.
 γιγνώσκετε τοῦ ἡμετέρου θεσμοῦ προσεχωρηκέναι τὰς ἐν τῷ σώστε ἀπάσας μὲν
 παντελῶς τὰς παρασημειώσεις τὰς εἰς τὴν προειρημένην ἡμέραν ἐν ταῖς τοῦ τα
 20 μείου τάξεσιν ἀπομεμενηκυίας ἐν βιβλίοις εἴται διωθέρεση καὶ χάρταισιν ἢ ἐ
 νοῖς δημοτοῦν γραμματεῖσις εὐθὺς εἰς τὸ στρατόπαιδον ἀποσταλῆναι δηλα

- δὴ καὶ μετὰ ταύτας τὰς τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας φιланθρωπίας, ὡσὺν μὴ ἀπονεμόντων τῶν τοιοῦτοτρόπων γραμματίων παρὰ ταῖς προειρημέναις τάξεσιν τὸν συνήθη τρόπον τοῦ αἰεὶ [δι]έπειν τοὺς [ἡμ]ετέρους ἐπαρχικοὺς το[ῖς] Καίσαρσι
 25 νοῖς προφάσεις μ[ε]ταδο[ῦναι] μετὰ ταῦτα δὲ οὐ καλλῶς εἰμὴ ἐκ . ἀνέρων ἀπολέσεων καὶ γραμμάτων ὁ[θ]ι[ν] ἐπιγραφομένων εἰς τὸ ταμιακὸν καλεῖσθαι δικαστήριον, [ἐκε]ίνων δὲ τῶν ἡμετέρων δηλώσεων τῇ διδασκαλείᾳ ἐπιταγμένων, ἐν' εἰς τοῦ λοιποῦ ὁμοιοτρόπῳ τοῦ ἡμετέρου ταμείου τοῖς λογισαμένοις παρήσῃ[α] ἐπροσπορίσκειν μηδεὶς ἐξ ὀνόματος αὐτῶν διο
 30 χθέντος ἅπασαι εἰς τὸ ἡμέτερον στρατόπεδον εὐθὺς ἀποσταλῶσιν, ὅθεν ἀκολούθως τῷ θεσμῷ τῆς ἡμετέρας φιλανθρωπίας κατασκοπεῖται, ἐὰν τινὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ τίτλου τῶν παραπέμψεων διόγλησις συγκεινηθῇ δι' αὐτὸν ἐτυχεῖν τῷ τοῦ ἡγεμόνος ἢ καὶ τῶν ἐπάρχων δικαιοτρίῳ, ὃν τῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθείσης καὶ τοῦ ἀδικίαν ἀφιπαμένου προνοῖα συνωστῶ καὶ κατὰ τούτω οὐς περ' ἂν ἐν τῇ πρωτέρᾳ αὐθαδίᾳ διαμεινῇ συνότε ἢ εὐτονία τῇ προσήκου
 36 σῇ ἡλικίᾳ γίγνεται.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ πλακὸς λίθου Πεντελησίου. Τὸ ὕψος αὐτῆς, ὅσον σώζεται, εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν ἑξ, τὸ πλάτος 2 ποδ. καὶ τὸ πάχος 7 δακτ. ἀνεκάλυψα αὐτὴν τῷ 1822 εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἐκκλησίας καλουμένης τὸ *μεγάλον μοραστήριον*, καὶ μετεκόμισα αὐτὴν ἐσχάτως εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· αἱ ἀνώτεραι σειραὶ τῆς ἐπιγραφῆς (κατ' ἀναλογίαν τοῦ διατηρηθέντος· μέρους λογαριάζων τις τοῦτο) ἦσαν 120 περίπου, ὅλαι αὐταὶ αἱ σειραὶ ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὰ πατήματα τῶν ἀνθρώπων, οὐσης τῆς πλακὸς τρύτης ἀπὸ τὰ 1630, ἀφ' οὗ ἐκτίσθη ἡ ἐκκλησία, εἰς τὸ ἔδαφος αὐτῆς· τὸ Ω εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶναι γεγραμμένον οὕτω ω, τὸ Ζ οὕτω Ι, τὸ Σ οὕτω Λ, τὸ Ξ οὕτω Ξ. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι διάταξις τις αὐτοκρατορικῆς Βυζαντινῇ (καθ' ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τε τοὺς χαρακτῆρας τῶν γραμμάτων, καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ λόγου). Εἰς τὴν 17 γραμμὴν μετρομένην ἀπὸ τὸ τέλος (διότι μὴ διατηρουμένης ὅλης τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπιγραφῆς δὲν δυνάμεθα νὰ μετρήσωμεν ἀπ' αὐτὴν)· αἱ δοτικαὶ Διφθέρισις καὶ χάρταισις τὸ ΣΙ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς Η ἀντὶ τοῦ Ι· εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν ἡ λέξις βιβλίον τὸ ΑΙ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τοῦ Ι. Εἰς τὴν 31 γραμμὴν ἀναφέρει περὶ τῆς ἀμετρήτου κακοπθείας τῶν Καισαριανῶν τὴν ὁποίαν ἐπικαλεῖ Ἐπάρατον· εἰς τὰς παρακατιὸν γραμμάς δίδει λόγον τῆς χρηματικῆς καταστάσεως τοῦ ταμείου, τοῦ ὁποῖου ἡ τάξις ἦτο καταγεγραμμένη εἰς διφθέρας· εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν τὸ εἶτε, τὸ τέ, εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΑΙ ἀντὶ τοῦ Ε· τὸ στρατόπεδον τὸ ΠΕ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΑΙ ἀντὶ τοῦ Ε· τὸ ἀπεχθισῶν, τὸ ΘΗ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς Η ἀντὶ τῆς ΕΙ γινώσκεται Β. πληθυντικὸν πρόσωπον, τὸ ΤΑΙ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΑΙ ἀντὶ τοῦ Ε. Κ. Σ. Π.

521.

Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς ἐξ Ἀρείου
 Πάγου Βουλῆς καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Φ
 καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, Τιθέριον Κ[λ]α[ύδιον]
 Λυσιστῆν Μελιτέα τὸν δημοστράτου
 [Κ]οκκήϊα Ἀρέτα τὸν ἐαυτῆς ἄνδρα

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου Πεντελησίου· τὸ μῆκος αὐτοῦ εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 2, τὸ πλάτος δακτ. 8 καὶ τὸ πάχος ὡσαύτως 8 δακτ. τὸ βάθρον τοῦτο εὑρέθη κατὰ τοὺς 1840 ἐντὸς τοῦ τετραγώνου τοῦ Ἀδριανοῦ, τετμημένον ἀπὸ βαρβάρων χεῖρας, καὶ ἔτοιμον νὰ ἐντοιχισθῇ εἰς τὸ κατὰ τὸ τετράγωνον τοῦτο κατασκευαζόμενον πανδοχεῖον· συνήξαμεν τὰ τμήματα τοῦ βάθρου τούτου, ἐφαρμόσαμεν αὐτὰ, καὶ διατηροῦμεν εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀρχεται

κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καθὼς αἱ ἐπιγραφαὶ ὑπ' ἀριθ. 189, 380, 395 καὶ 406 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο ὁ ἀνδρὶς τοῦ Τιβερίου Κλαυδίου Λυσιάρχου υἱοῦ τοῦ Δημοστράτου, τὸν ὅποιον ἡ γυνὴ αὐτοῦ Κοκκήϊα Ἀρέτα ἀνέστησε· τὸ ὄνομα ΚΟΚΚΗΙΑ ΑΡΕΤΑ ἀπαντᾷται πρῶτην φορὰν ἐνταῦθα· τὸ ὄνομα ΑΡΕΤΑ διατηρεῖται μέχρι τοῦδε Ἀρετῇ ἢ τροπῇ τοῦ Ρ εἰς Ν ὁ λαὸς λέγει ΑΝΕΤΑ. Κ. Σ. Π.

5 2 2.

. ψήφισ]
μα
ἡμεῖς
φερόμε[νον ὁ ἔφη]
ἕως ὧν τὰ
καὶ τὴν το[ιαύτην . . . τῇ Βου]
λῇ ἴστα[σθαι] α]
υτὴν ἐφ[ή]
ἔπλευσεν [δὲ καὶ τὴν πα]
τρίδα ἠλευθέρωσεν καὶ τοὺς]
ἐφ[ή]
τίς μιμεί[σεται]
.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμῆματος Ἑρμοῦ λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη τῷ 1829 πρὸς τὸν πύργον Ἀνδρονείκου τοῦ Κυρρήστου, καὶ διατηρεῖται νῦν εἰς τὴν ὑπὸ τὴν σῶαν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι εἶναι εἶδος ψηφίσματος ὑπὲρ τινος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν σώζεται, ὅστις συνετέλεσεν πρὸς τε τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος του, καὶ πρὸς τὴν ὀρθὴν διαγωγὴν τῶν ἐφ[ή]. Κ. Σ. Π.

5 2 3.

Ἀπολλωνίδης Ἰασεύς
Βρυασσίς Βιττώ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Ἰμηττίου· εὑρέθη εἰς τὰς ἐν Πειραιεῖ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς τὸ 1840· τὰ ὀνόματα ΒΡΥΑΣΣΙΣ καὶ ΒΙΤΤΩ ἀπαντῶνται πρῶτην φορὰν ἐνταῦθα· ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ γείσου τῆς στήλης ταύτης φαίνονται ἔχνη χρωματισμοῦ. Κ. Σ. Π.

5 2 4.

[οἱ Πρυτ[άνει[ς τῆς]
[φυλῆς ὑλεῖον
[ἐκ]α[στοῦ λειπόν[τες]
[προ]σ[τήκει καὶ λοι[ποῖς πᾶσι]
5 [κάλ]ιστα ἀνάμνη[σιν ποιῆσαι]
[τῷ οἱ]κιστῇ τῶν Ἀ[θηνῶν]
ἡμῖν τὴν μελα
. πατήρ τούτ[ου]
[καὶ] ἡλικίας ἡ πόλις
10 αἱ δ' εἰς Ἀθηναιο[ίς καὶ τοῖς συμμάχ]
[οἱς τ]ῆς πόλεως ἀπάσ[ης]
[παρ]αμνηθῆται δὲ καὶ [ἡ πόλις]
τὰ ἄλλα ἐ[κ]άστου]

5 2 6.

Ἡγησίθεμις
Ἡρακλείῃ εὖ
Σινωπεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιταφίου, λίθου Ἰμμηττίου· εὗρέθη τῷ 1838 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τῆς πλακὸς ταύτης φαίνονται εἰσέτι ἔχνη κοκκίνου χρώματος· διατηρεῖται τώρα ἡ στήλη αὕτη ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ.
Κ. Σ. Π.

5 2 7.

Μικαλίων
Μικίωνος
Ἐρχιεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Ἰμμηττίου· εὗρέθη πλησίον τοῦ Θησείου καὶ κεῖται τώρα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ὄνομα Μικαλίων πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.
Κ. Σ. Π.

5 2 8.

Ἀριφράδης Λεωμάχου
Ἀφιδναῖος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ ἐπιταφίου στήλης, λίθου Πεντελησίου· εὗρέθη τῷ 1841 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης σώζεται τὸ ἀκρωτήριο ὅπερ εἶναι καλῆς ἐργασίας· κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς διετηρήθησαν τοῦ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὅστις παριστάνετο καθήμενος, τὸ ἔκρον τῆς κεφαλῆς μόνον, οὗτος δὲ εἶναι ὁ Ἀριφράδης τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· τὸ ὄνομα ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὸν Αἰσχίνην τὸν Σωκратικὸν σελ. 63. Ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος Λεωμάχου εἶναι γεγραμμένη κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον ἦτοι διὰ τοῦ Ο μόνον ἀντὶ τοῦ ΟΥ.
Κ. Σ. Π.

5 2 9.

Μένανδρος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου· εὗρέθη τῷ 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τοῦ γείσου τῆς στήλης ταύτης φαίνονται ἔχνη χρωματισμοῦ κοκκινωποῦ, παριστάοντα ἔχνη φύλων· ἡ στήλη αὕτη διατηρεῖται νῦν εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν.
Κ. Σ. Π.

5 3 0.

Μίλων
Σαλαμίνιος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Ἰμμηττίου· εὗρέθη τῷ 1840 εἰς τὰς εἰς Πειραιᾶ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τοῦ γείσου τῆς στήλης φαίνονται ἔχνη κοκκίνου χρώματος· ἡ στήλη αὕτη διατηρεῖται εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ συλλογὴν· τὰ γράμματα τῆς πρώτης γραμμῆς εἶναι ἀραιότερα τῶν τῆς δευτέρας γραμμῆς.
Κ. Σ. Π.

5 3 1.

Νικόδημος Σίφνιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον μέρος τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν σοᾶν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ἀκρωτήριον τῆς στήλης ταύτης διατηρεῖται εἰς καλὴν κατάστασιν, τὸ δὲ κάτω μέρος τῆς στήλης εἶναι ἀκρωτηριασμένον. Παρατηρητέον ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἐπιταφίων ἐπιγραφῶν αἵτινες εὗρέθησαν κατὰ καιροῦ· εἰς τὸν Πειραιᾶ αἱ περισσότεραι εἶναι μὴ Ἀθηναίων, τοῦτο δεικνύει τὴν μεγάλην συρροὴν τῶν ξένων εἰς Πειραιᾶ χάριν τοῦ ἐμπορίου.

Κ. Σ. Π.

5 3 2.

Συνετὸν Ἡ
ρακλειώτης

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασιν Ἰωνικοῖς· ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελικοῦ· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης φαίνεται ὅτι ἦσαν ἀρχαιότερα ἄλλα γράμματα, εἴτα ἀναστρέψαντες τὴν στήλην ταύτην καὶ ἐξαλείψαντες τὰ προσηγορικὰ ἐπ' αὐτῆς γράμματα, ὁμοίως ἐξαλείψαντες καὶ τὰ κοσμήματα τοῦ αἵματος τῆς στήλης ἐπέγραψαν ἐπ' αὐτῆς ἀντεστραμμένως τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν· ἕνεκα τούτου ἡ στήλη αὕτη πρὸς μὲν τὰ ἄνω εἶναι πλατυτέρα, [ἐναντίον τοῦ κανόνος τῶν στήλων, αἵτινες ὅλαι πρὸς μὲν τὰ ἄνω εἶναι στενωτέραι πρὸς δὲ τὰ κάτω πλατυτέραι]· καὶ πρὸς τὰ κάτω στενωτέρα· τὸ δὲ αἶτωμα τῆς στήλης ταύτης ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις αὐτῆς· τὸ τελευταῖον Σ τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι γεγραμμένον ὡς τὸ κατὰ τοὺς Ῥωμαῖκούς χρόνους C.

Κ. Σ. Π.

5 3 3.

Ἡδύλος
Νικοκλέους
Ἐλαιούσιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασιν Ἰωνικοῖς ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου· εὗρέθη τῷ 1841 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἐλαιουσίου τούτου εἶναι ταυτῶν-μον μὲ τὸ τοῦ ἐκ Σικελίας ποιητοῦ ἐπιγραμμάτων, Ἡδύλου, εἶναι δὲ ὄνομα πεπλασμένον οἷον Ἡδὴ-ύλος· καθ' ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης τὸ Ο ἦναι μικρότερον τῶν λοιπῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς.

Κ. Σ. Π.

5 3 4.

Τίσις
[δι:]χαιοσύν
[ης . . Κ]τησιελῆς Ἀπολλοδ
[ώρου] Ἀλιμούσιος ἀ[ν]έθικ
[εν] ἐπὶ ἱερέως Σώσου
[τοῦ] Χαρμίδου Αἰθαλίδου
... α Ζα[κ]ορεύοντος
Ζωπύρου Μιλησίου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βωμοῦ λίθου Πεντελησίου· εὗρέθη με-
ταξὺ τῶν ἐρειπίων τῶν Ἀθηναίων πλησίον τοῦ πύργου Ἀνδρονίκου τοῦ Κυρρήσου ἐπὶ τοῦ βάρους τούτου ἑξατο
τὸ ἀνάθημα τοῦ Κτησικλέους τοῦ Ἀπολλοδώρου, Ἀλιμουσίου τὸν δῆμον, ὃ ἀνέθηκεν ἱεράτευοντος Σώσου· τὴν
ἐπιγραφὴν ταύτην ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας σελ. 128· ἐκρίναμεν ἀναγκαστὴν νὰ ἐκδόσωμεν αὐτὴν

καὶ αὐτὸς ἐνταῦθα, διότι διὰ τῆς λιθογραφίας εἰκονίζονται ἀκριβέστερον οἱ χαρακτῆρες τῶν γραμμάτων. μετὰ τὴν πέμπτην γραμμὴν ἔμενε κενὸν διάστημα δύο σχεδὸν γραμμῶν, εἴτα ἀκολουθοῦσαν αἱ δύο τελευταῖαι γραμμαί.

Κ. Σ. Π.

535.

Σωκρατίδης[ς]
Προσπάτι[ος]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· τὸ ἄνω ἄκρον τῆς στήλης ταύτης μόνον σώζεται, ἐφ' οὗ εἶναι γεγλυμένος κομφῶς αἱ λαβαὶ καὶ ὁ τράχηλος κάλπης. εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Τὰ γράμματα εἶναι τὰ συνειθιζόμενα κατὰ τοῦ Μακεδονικοῦ χρόνου.

Κ. Σ. Π.

536.

Τὸ ὑπ ἀριθ. 539 τμήμα τύπου, στήλης ἐπιταφίου, λίθου Πεντελησίου, εὐρέθη τῷ 1841 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐκ τοῦ τύπου τούτου μόνη ἡ χεὶρ ἀνδρὸς σώζεται, ἥτις θαστάζει δέλτον τινὰ τευλιγμένην· ἐπὶ τοῦ γείσου τῆς στήλης ταύτης ὑπῆρχεν ἐπιγραφὴ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς γεγραμμένη, ἐκ τῆς ὑποίας ἐν Ξ μόνον σώζεται· τὸ Ξ τοῦτο ἴσως εἶναι τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ ὀνόματος τῆς πατρίδος τοῦ παριστανόμενου ἐπὶ τοῦ τύπου, ἴσως εἶναι τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ [ΦΟΙΝΙ]Ξ ἢ [ΚΙΑΙ]Ξ· λέγω τὰ ὀνόματα Φοίμῃ καὶ Κίλιξ, διότι ἐκ τῆς ἀνωθεν τοῦ τύπου τούτου Φοινικικῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ὁ εἰς τὸν τύπον τοῦτον παριστανόμενος ἦτο ξένος, ἔνεκα τούτου Ἑλληνιστὶ καὶ Φοινικιστὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τοῦ τύπου ἐπιγραφὴν. Ἀνωθεν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει ἐπιγραφὴ Φοινικικοῖς γράμμασιν γεγραμμένη· μὴ δυνηθέντες νὰ εὕρωμεν ἐνταῦθα Φοινικικῆς γλώσσης Γραμματικὴν διστάζομεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· τοιαύτης φύσεως ἐπιγραφαὶ εἶναι αἱ δημοσιευθεῖσαι εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βοικίου ὑπ' ἀριθ. 859, καὶ 894, καὶ ἡ ἐκδοθεῖσα παρ' ἡμῶν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα ὑπ ἀριθ. 308.

Κ. Σ. Π.

537.

[Ε]πιγένης. Διαιτοῦ Εὐπεταίων
[Ν]ίκηππος Ἐπιγένους Εὐπεταίων
[Π]ραξὼ Νίκηππου Εὐπεταίωνος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῷ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· εἰς τὰς τρεῖς ταύτας γραμμάς τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης φυλάττεται ὁ γενεαλογικὸς κλάδος· τῶν διαδόχων τοῦ Ἐπιγένους, ἥτοι ὁ Ἐπιγένης ἦν υἱὸς τοῦ Διαιτοῦ, ἐγέννησε δὲ τὸν Νίκηππον, οὗτος δὲ ἐγέννησε κόρην ἣν Πραξὼ ἐκάλεον, καὶ ἐνταῦθα πιθανῶς ἐξέλειπεν ἡ ἐξ ἀρρένων γενεὰ τοῦ [Ε]πιγένους, διότι πιθανῶς ὁ Νίκηππος ἄρρενα γόνον δὲν ἔφησε· παρατηρητέα ἡ γενικὴ τοῦ δήμου Εὐπεταίωνος ἀναφερομένη εἰς τὴν γενικὴν Νίκηππου τοῦ πατρὸς τῆς Πραξοῦς. Καὶ ἐκ τούτου τοῦ μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται καθὼς καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα μέρη, ὅτι αἱ γυναῖκες καὶ μάλιστα αἱ ἀνύπανδραι δὲν ἀναφέροντο εἰς δῆμον τινὰ, ἀλλὰ ἐσημειοῦντο μὲ τὸ πατρῶον ὄνομα· παρατηρητέον πρὸς τούτοις εἰς τὸ ὄνομα τοῦ δημότου Εὐπεταίων, ἔνθα τὸ ΤΑΙ γράφεται διὰ τῆς ΑΙ ἀντὶ τοῦ Ε, Εὐπεταίων, ἀπαντούμενον εἰς τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον, ἐν λέξει Εὐπέτα, εἰς τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον Β. Πλάτωνος, τὸν Στράβωνα Β. γ' § 48, ὅστις λέγει ὅτι ὁ δῆμος οὗτος τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Τρώων, παρὰ δὲ τῷ Ἰπερίδῃ παρ' Ἀποκρατίωνι, καὶ παρὰ-

τισι τῶν ἐπιγραφῶν, ὡς ἐν τῇ παρούσῃ, καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 172 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, καὶ εἰς τινὰς ἄλλας τὸ ΤΑΙ γράφεται διὰ τῆς ΑΙ, ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι τὸ ΑΙ ἐπροσέρετο καὶ κατὰ τοὺς μετὰ τὸν Εὐκλείδην χρόνους ὡς τὸ Ε.

Κ. Σ. Π.

538.

[Κ]λαρίστη
Θ[ε]ργεῖτονος
Ἀλωπεκῆθεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμνι- τοῦ· εὐρέθη κατὰ τὸ 1838 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται ἤδη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στήλιν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα εἶναι τοιαῦτα οἷα ἐσυνεί- θιζον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς τοῦ Ἀλεξάνδρου χρόνους, ἥτοι τὸ Π φέρει τὸν ἕνα πόδα τοῦ βραχύτερου τοῦ ἄλλου· τὸ Σ τοὺς δύο βραχείονάς του ἀναπεπταμένους. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν εἶναι γεγραμμένον τὸ ὄνομα ΘΟΓΕΙ- ΤΩΝ καὶ ὅχι ὡς τὸ συνήθως ἀπαντῶμενον εἰς πολλὰς ἐπιγραφὰς ΘΕΟΓΕΙΤΩΝ· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης φαίνονται ἔγνη κοκκίνης βαφῆς. Τὰ γράμματα τῶν τριῶν σειρῶν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι γεγραμμένα ἐντὸς γραμ- μῶν, αἵτινες διακρίνονται κατὰ τὸ ἄνω καὶ κάτω μέρος τῶν γραμμάτων.

Κ. Σ. Π.

539.

Κυδροκλῆς Βαικύλο[υ] Κῶος, Στέφανος Κυδροκλέο[υ]ς Κῶος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ ἐπιταφίου στήλης, φερούσης σχῆμα ὑδρίας, λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῷ 1841 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης παριστάνεται καθήμενος ὁ Κυδροκλῆς ὅστις δίδει τὴν δεξιὰν αὐτοῦ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Στεφάνῳ ἱσταμένῳ· τὴν δὲ ἀριστερὰν αὐτοῦ κρατεῖ ἀνυψωμένην πρὸς ἑαυτὸν, δι' ἧς ἔφερέν τι τὸ ὅποιον δὲν σώζεται· ὅπι- σθεν τοῦ Στεφάνου ἱσταται νέος ἀσπιδοφόρος μικροτέρου ἀναστήματος τοῦ Στεφάνου· τὰ ὀνόματα Κυδ- ροκλῆς καὶ Βαικύλος, τὰ ὅποια εἶναι μακρὰν τῆς Ἀττικῆς γλαφυρότητος, πρώτην φορὰν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα, ἀφ' ὅσον ἠρευνήσαμεν δι' αὐτὰ εἰς τὴν μικρὰν μας βιβλιοθήκην· αἱ γενικαὶ ΒΑΙΚΥΛΟ καὶ ΚΥΔΡΟΚΛΕΟΣ εἶναι γεγραμμέναι κατὰ τὸν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους διατηρούμενον εἰς τὴν Ἀττικὴν τρόπον, ἥτοι ἄνευ τοῦ Υ' ὁ τρόπος τοῦ νὰ παριστάνωνται οἱ ἱστάμενοι ἐπὶ τῶν ἐπιταφίων στήλιν γυμνῷ τῷ στήθει σημαίνει τὴν λύπην τὴν ὅποιαν φέρουσιν ἐντὸς αὐτῶν, καὶ τὴν ὅποια δεικνύουσιν τρόπον τινα διὰ τοὺς τελευτήσαντας.

Κ. Σ. Π.

540.

Μικίνης
Μελίβοιεύς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῷ 1840 εἰς τὸν Λόχαν, ὅς εἶναι μέρος τοῦ πεδίου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ καλουμένου τὸ πάλαι Μεσόγειον (α)· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης διατηρεῖται ἀκρωτήριον, φέρον ἄνθος λωττοῦ καὶ ἔλικος· τὸ Η εἶναι γεγραμμένον παρὰ τὸν συ- νήθη τρόπον, ἥτοι ἔσωθεν τῶν δύο μεγάλων παραλλήλων γραμμῶν τοῦ ὑπάρχονσι καὶ ἄλλαι δύο μικρότεραι

(α) Περί τοῦ πεδίου τούτου ἔρχ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 410 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.

παράλληλοι γραμμάς. Τὸ ὄνομα MIKINHΣ πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ἐκ τῆς δευτέρας γραμμῆς MEΛΙΒΟΙΕΥΣ γίνεται γνωστὸν τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του. Ἡ Μελίβοια τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Ὀμηρὸς εἰς τὸ Β τῆς Ἰλιάδος ἀναφέρει (στίχ. 717.) ἦτο πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ὀσσης.

Κ. Σ. Π.

5 4 1.

Γοργίης
Ἰπποκλείδου
Θεττ. ὁ;
Σωσιπάτρα
Γοργίου
Διονυσίου
Γοργίου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης, εἰς τῆς ὁποίας τὸ αἰ-
τωμα φαίνονται ὀλίγα ἔγνη χρωματισμοῦ, εἶναι καταγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τοῦ Γοργίου τοῦ πατρὸς καὶ
τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Σωσιπάτρας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Διονυσίου. Τὸ Κ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὁμοιάζει ὡς τὸ
γραφόμενον κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους Κ.

Κ. Σ. Π.

5 4 2.

Διοκλείδης Κυθήριος Μίνακος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τῆς ζωφόρου τμήματος ἐπιταφίου τύπου, λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη
εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται ἀνὴρ ἱστά-
μενος, ὅστις διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ, γυμνῆς οὔσης, κρατεῖ τὴν ἀριστερὰν γέροντός τινος καθημένου· ὁ καθημένος
οὗτος, ὅστις πρὸ αὐτοῦ ἀνυψώνει τὴν δεξιάν του καὶ τὸν ἀντίχειρα αὐτοῦ, εἶναι ὁ Διοκλείδης, ὅστις ἦτο
Κυθήριος· ὀπισθεν τοῦ Διοκλείδου ἵστατο καὶ ἄλλο ὑποκείμενον τοῦ ὁποίου μόνον τὸ πρόσωπον σώζεται
εἰς τὸ τμήμα τοῦ τύπου τούτου· ἐπὶ τοῦ γέισσου φαίνονται ἔγνη ὧν κεχρωματισμένων ἐρυθρά. Εἰς τὴν
Πειραιᾶ εὑρέθησαν καὶ ἄλλαι ἐπιγραφαὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν Κυθηρίων· ἴσως ἡ πλὴθὺς αὕτη τῶν Κυθηρίων
κατοίκων εἰς Πειραιᾶ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Νικίας ὁ τοῦ Νικηράτου καὶ ὁ Νικόστρατος ὁ τοῦ Δι᾽εφεοῦς παρέλαβον
τὴν νῆσον εἰς τὴν Ἀθηναίων προστασίαν [Θουκυδ. Β. δ'. κεφ. 54.]

Κ. Σ. Π.

5 4 3.

[καὶ οἱ σύμματα]χοι τούτων
[τούς] πρεσβυτάτους
[παρέχ]ω τὴν διά[δοσιν
[καὶ τὴν ἀμοιβή]ν οἷς δέ[δωκεν]
[τῶν] παιδ[ευτηρίων]
[. . . δ] τ[ὸς ὁ δῆμος]
[ἐψήφισεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη
εἰς τὰς κατὰ τὸν Πύργον Ἀδρονίκου τοῦ Κυρρήστου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· ὅσον ἐδυνήθημεν νὰ εἰκάσωμεν ἀπὸ
τὸ διατηρηθὲν τμήμα τοῦ λίθου, ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἦτον ἐπὶ Ἑρμοῦ· τὰ γράμματα δὲν εἶναι κιονιδὸν γεγραμ-
μένα· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἦτο διὰ τίς τις τοῦ δήμου
τῶν Ἀθηναίων ἀποβλέπουσα κλονισμὸν τῶν παιδευτηρίων ἴσως.

Κ. Σ. Π.

5 4 4.

Φάβιος
[Δ]αδοῦχος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ τμήματος Ἑρμοῦ λίθου Πεν-
τελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Ὀλυμπεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἄνωθεν τῶν γραμμάτων τούτων ἦσαν
πιθανῶς καὶ ἄλλαι σειραὶ γραμμάτων, αἵτινες δὲν διατηρήθησαν. Τοῦ Φαβίου Δαδοῦχου τὸ ὄνομα ἀναφέρεται
καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 486 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη τοῦ Βοικίου ἦτις κατὰ τὸν Στούαρτ
εὐρέθη εἰς τὴν Ἀκρόπολιν εἶναι αὕτη, ΔΗΜΤΡΙΚΑΙ ΚΟΡΗ ΦΑΒΙΟΣ ΔΑΔΟΥΧΟΣ· εἰς τὴν ἡμετέραν τὴν
ὑποκείμενην ἡμετέραν πρὸς τὸ μέρος τῆς Καλλιόρῃ εἶναι μόνον ΦΑΒΙΟΣ ΔΑΔΟΥΧΟΣ· δὲν νομίζομεν ὅτι ἡ παρούσα
ἐπιγραφὴ εἶναι ἡ αὕτη μετὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Βοικίου, διότι ὁ Βοίκιος λέγει ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ τῆς
ἐκδόσεώς του εὐρέθη εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, εἶναι δὲ γεγραμμένη ἐπὶ βάθρου ἢ μικροῦ βωμοῦ [in Basi vel arula
in arce]. Ἡ ἐπιγραφὴ μας δὲ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τμήματος Ἑρμοῦ, ὁ δὲ Ἑρμῆς οὗτος εἰκάζομεν ὅτι
ἵστατο πλησίον τοῦ παρὰ τὸν Ἴλισσὸν Ἐλευσινίου· ὑποκείμενη τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται ὁ φάλος· ὁ Ἑρμῆς δὲ
οὗτος ἦτον ἀνάθημα τοῦ Φαβίου τῇ Δήμητρὶ καὶ Κόρῃ τῇ παρὰ τῷ Ἴλισσῳ ἀνατεθειμένον, ἐνθα ἐορτάζοντο
τὰ μικρὰ Ἐλευσίνια.

Κ. Σ. Π.

5 4 5.

. . . . παντίων θνητ[ῶν]
. . . . ος ἡμετέρων πᾶσα
[ι τοῖς]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη
εἰς τὰς κατὰ τὸ Ὀλυμπεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, μετὰ τῶν δύο σειρῶν τῶν γραμμάτων ἦτο γεγραμμένα
ὑστέρως, ἀμυδρῶς πῶς καὶ ἄλλα γράμματα· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι τῶν Μακεδονικῶν χρόνων·
ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἦτον ἑμμετρος καὶ ἴσως ἐπιτύμβιος. Κ. Σ. Π.

5 4 6.

[ἄνθρωποι]
[ἐνταῦθα] θανόν
[τες ἀθανάτου] μνήμη[ς]
[ἔτυχον]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη
εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὰ γράμματα εἶναι γεγραμμένα κατὰ
τὸν ἀρχαῖον τρόπον καὶ μετὰ τῶν γραμμῶν, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ βάθρου διατηρήθη ὁ πῶς τοῦ ἀγαλματίου τὸ
ὅποιον ἵστατο ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου· ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ
βάθρου τούτου ἵστατο τὸ ἀνάθημα τῶν ἐν Ἀκροπόλει πεσόντων Ἀθηναίων· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης
καὶ τὸ εἶδος τοῦ λίθου εἶναι πρὶν τῶν Περσικῶν χρόνων, ἴσως κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἄλλαι τινὲς μάχαι
ἔλαβον χώραν ἐν Ἀκροπόλει ὡς αἱ τοῦ Πεισιστράτου καὶ Κύλωνος· εἰς ποῖον μέρος καλῆτερον ἐδύνατο νὰ γένῃ ἡ
ἀνάθεσις αὕτη εἰμὴ πρὸ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἱεροῦ τῆς Πολιάδος καὶ τοῦ Ἑρεχθείου, ὡς μνημεῖον τῆς ἀρετῆς τῶν ἐν
αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πεσόντων; (τῆς ἀρετῆς τὰ μνημεῖα πρὸ τοῖς ἱεροῖς ἀνάκειται: Λυσ: κατὰ
Θεομῆς δεύτ). Τὸ Α: Ν: Μ: καὶ Ε. εἶναι τοῦ σχήματος τῆς ἀρχαίας γραφῆς ἣν ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλας

ἐπιγραφὰς, ὡς εἰς τὴν στήλην τοῦ Ἀριστίωνος καὶ εἰς ἐκείνην τοῦ Λυσίου, ἐκδοθείσας εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα ὑπ' ἀριθ. 81 καὶ 103· τὰ τρία μέρη τοῦ βάρθρου εἶναι διεφθαρμένα, τὸ δὲ δεξιὸν αὐτοῦ μέρος διετρήθη.

Κ. Σ. Π.

547.

Καλ[λ]ιστὸ Αἰσχίνους
ἐξ Οἴου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῦς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη τῷ 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὸ ὄνομα ΚΑΛΛΙΣΤΩ ἐνταῦθα εἶναι γεγραμμένον δι' ἐνὸς Α ἀντὶ τοῦ ΛΑ ΚΑΛΛΙΣΤΩ, ὡς ἀπαντᾷται τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς διαφόρους ἐπιγραφάς, εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ ἀλλοχού, καὶ εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 462, 775, 962, 44· μετὰ τὸ ὄνομα ΚΑΛΛΙΣΤΩ ἔπεται ἔν Σ· τὸ Σ ἀποτελεῖ τάχα μέρος τῆς γενικῆς τοῦ ὀνόματος ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ· μετὰ τὸ στοιχεῖον Α τὸ ὁποῖον πιθανῶς εἶναι Α, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὴν πλάκα ὡς Α δὲν φαίνεται, μὴ φέρον τὴν ἔσωθεν διακριτικὴν γραμμὴν τοῦ Α, ἐὰν αὐτὸ τὸ λάβωμεν ὡς Α τότε εἶναι ΑΙΣΧΙΝΟΥ· ἀλλὰ καὶ ἡ γενικὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη, ἐὰν εἶναι γενικὴ, ΑΙΣΧΙΝΟΣ· τὸ Ο ὑπολαμβάνομεν ἐνταῦθα ὡς ἀναπληρῶν Ἀττικῶς τὴν δίφθογον ΟΥ, ἀλλὰ τὸ Σ εἰς τὴν γενικὴν τοῦ ὀνόματος ΑΙΣΧΙΝΟΥ παρέλκει· ὅθεν νομίζομεν ὅτι τὸ Σ τοῦτο ἐσημειώθη κατὰ λάθος, ὡς θέλομεν εἰδῆ κατωτέρω. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ δήμου Οἴου· μετὰ τὸ Υ τῆς γενικῆς ΟΙΟΥ ὑπῆρχεν ἔν Σ τὸ ὁποῖον ὁ ἐγγράφη τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, κατὰ λάθος γράψας, ἐξείληψεν μετὰ ταῦτα· ὡς φαίνεται τοῦτο εἰς τὴν στήλην. Ἡ στήλη αὕτη ἦτο κεχρωματισμένη καὶ σώζονται μέχρι τοῦδε ἔχνη χρωμάτων εἰς τὸ ἀέτωμα, εἰς τὸ λιθογράφημα ὅπου ἐσημειώσαμεν τὸ σημεῖον (1) [ὅρα τὸ λιθογράφημα ὑπ' ἀριθ. 546] φαίνεται ἔχνος χρώματος κυτρίνου. Εἰς τὸ ἐν μέσῳ ἀκρωτήριον ὑπὸ σημεῖον (2), διακρίνεται ἔχνος κυανοῦ χρώματος· τὸ αὐτὸ κυανοῦν χρῶμα φαίνεται καὶ εἰς τὸν κόσμον τῆς στήλης τὸν τόπον ἐπιστηλίου φέροντα ὑπὸ σημεῖον (3). Εἰς δὲ τὸ ἄνωθεν τοῦ ἀετώματος μέρος τὸ ὁποῖον ἀρχιτεκτονικῶς ἀκρωτήριον ἐκαλεῖτο τὸ ὑπὸ σημεῖον (4)· τὸ διακρινόμενον χρῶμα εἶναι ἐρυθρόν· τὸ ὕψος τῆς στήλης καθ' ὅσον διεσώθη εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν ἐνός, τὸ πλάτος δύο καὶ τὸ πάχος τεσσάρων δακτύλων.

Κ. Σ. Π.

548.

[Ἀριστο]μάχη Ἀρχικλέους
ς θυγάτηρ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιταφίου, λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη τῷ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖτε ἤδη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοάν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Εἰς τὴν ἑσχὴν τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται ἐπὶ τῆς στήλης ΜΑΧΗ καὶ ἐν μινύρῳ μέρος τοῦ Ο τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσα εἰς [ΑΡΙΣΤΟ]ΜΑΧΗ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾷτε παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ εἰς τὸν βίον τοῦ Τιμολέοντος καὶ Δίονος· εἰς τὰς ἐπιγραφάς ὑπ' ἀριθ. 919, 150 καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 229 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη. Ἡ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 150 Ἀριστομάχη εἶναι θυγάτηρ Ἀριστοκλέους· ἡ δὲ ἡμετέρα Ἀρχικλέους· σωζομένων ἐπὶ τῆς πλακὸς τῶν γραμμάτων ΟΜΑΧΗ ἐνόμισα καταληλλότερον νὰ ἀναπληρώσω τὸ ἐλλείπον μέρος διὰ τοῦ [ΑΡΙΣΤ]ΟΜΑΧΗ· ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος ΑΡΧΙΚΛΗ εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τῆς πλακὸς ΑΡΧΙΚΛΕΙΟΥΣ ἀντὶ ΑΡΧΙΚΛΕΟΥΣ ἄνευ τῆς Ι· τοῦτο ἴσως ἔγινε κατὰ λάθος τοῦ ἐγγράφου τῶν γραμμάτων, ὡς εἶναι τοῦ νὰ γράφη καὶ τὸ ΑΡΧΙ τὸ ΧΙ μὲ Η, τοῦ ὑποίου τὸ ἔνα μέρος ἐξέλειψεν καὶ μετέτρεψεν εἰς Ι ὁ ἐγγράψας τὴν ἐπιγραφὴν.

Κ. Σ. Π.

5 4 9.

Ἀφροδισία
χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς ἐν Πειραιεὶ ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἐπὶ τῆς στήλης τυχύτης εἶναι ζωγραφισμένοι δύο κυπάρισσοι· ὡς ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἀφροδισία αὕτη δὲν εἶναι Ἀθηναία· ἄλλως ἤθελεν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἐκεῖνο τοῦ δήμου ἐξ οὗ ἦτον.

Κ. Σ. Π.

5 5 0.

Πάπυλος
Σιμίου
Ἱστοριανὸς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ κεῖται ἔδῃ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοᾶν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ὄνομα Ἱστοριανὸς ἴσως εἶναι κατὰ λάθος γεγραμμένον ἀντὶ τοῦ Ἰστρανὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κάτοικος τῆς πόλεως ἣν Ἰστρον ἐκάλουν· [ὄρα Στέφ. Βυζάντ. ἐν λέξει Ἰστος]. Τὸ ὄνομα Πάπυλος ἀπαντᾷται πρώτην φορὰν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

5 5 1.

Ἀριστομάχη

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐξ οὗ μετεκομίσθη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοᾶν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης φαίνονται μικρὰ ἔχνη ἐριθροῦ καὶ κυανοῦ χρώματος.

Κ. Σ. Π.

5 5 2.

Κόλλων
Λευκάδου
Ἰκίος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ μετεκομίσθη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοᾶν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ὄνομα ΚΟΛΛΩΝ πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ἡ γενικὴ Λευκάδου εἶναι γεγραμμένη κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον ἥτοι μὲ μόνον τὸ Ο ἀντὶ τοῦ ΟΥ· τὸ ὄνομα Ἰκίος εἶναι τοπικὸν ὄνομα τῆς νήσου καλουμένης Ἰκος ἣτις ἐστὶ προσεχὴς τῇ Εὐβοίᾳ [Στέφ. Βυζάντ. λίθ. Ἀππιανός. Στράβ.]

Κ. Σ. Π.

5 5 3.

Σωκλῆς
Πασικλέους
Τρικορύσιοι
Γλυκερά

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Πεντεληαίου· εὗρέθη εἰς τὰς ἐν Πειραιεὶ ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς στήλης αὐτῆς φαίνονται ἔχνη κυανοῦ χρώματος, σημείον ὅτι αὐτὸ ἦτο κεκοσμημένον βαφαῖσι. Τὸ ὄνομα Σωκλῆς ἀπαντᾶται εἰς πολλὰς ἐπιγραφὰς καὶ συχνὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς.

Κ. Σ. Π.

5 5 4.

Ἀπολλόδωρος
Καλλικράτου
Προβαλίσιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου Πεντεληαίου· εὗρέθη τῷ 1839 εἰς τὰς εἰς Παιραιᾶ ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ δημότου τοῦ δήμου Προβαλίνθου ὄνομα Προβαλίσιος ἀπαντᾶται συχνότερα τοῦ Προβαλίνθου.

Κ. Σ. Π.

5 5 5.

Προξενίδης
Στειριεύς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τῶν λατομιῶν τῆς Πεντέλης· εὗρέθη εἰς τὰς ἐν Πειραιεὶ ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ἀκρωτήριον τῆς στήλης ταύτης σώζει ἔχνη κυανοῦ χρώματος.

Κ. Σ. Π.

ΕΙΤΗΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ ΚΑΙ ΛΟΥΚΙΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΙ ΜΕΝΙΑ Κ
ΔΙΣ — ΗΔΙΚΩΝ ΝΕΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑΣ
ΝΑΙΩ ΔΙΑΜΟΝΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΟΥΚΟΥ ΑΥ
ΟΝ ΚΑ ΣΥΝ ΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΟΥ ΡΩΜΑΙΩΝ
ΙΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Ω ΣΤΕΦΑΝΗ ΦΟ
ΣΚΑΙΩΝ ΑΡΧΩΝ ΚΛΙΩ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΠΡΟΓΡΑΦΟ
ΥΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΝΟΝ ΣΙΦΟΙΩΝ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΙΣ ΤΕ ΚΑΙ
ΑΝΩΣ ΝΙΑΝ ΠΑΡΑΣΧΟΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΥΡΙΩΝ ΩΤΟ
ΑΙΤΑΣ ΣΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑΣ ΟΥΣΙΑΣ ΕΚΑΛΛΕΚΡΗΣΟΝ
ΔΙΣ ΛΟΥΣΗ ΑΥΤΟΥ ΕΣΤΙ ΑΠΡΥΤΑ ΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
ΕΟΙΣ ΠΑΣΙ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΜΕΝ ΤΗΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ
ΕΤΕΧΟΥΣΙΝ ΠΑΡΕΣΧΕΝ ΕΚΤΕΝΩΣ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΔΙΚΑ
ΔΙΕΝΘΙ ΝΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΤΟΙΣ ΔΕ ΛΟΙΠΟΙΣ ΤΟΙΣ Η
ΟΥΣΙΝ ΠΑΣΙΝ ΔΡΑΣΙΤΕ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΞΙ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΙΣ
ΑΙ ΤΟΙΣ ΕΠΙΔΗΜΗΣΑΣΙΝ ΑΣΤΥΓΕΙΤΩΣΙΝ ΠΑΡΕΣΧΕΝ ΤΑ
ΤΟΥ ΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΚΙΩΘΕΝ ΥΠΟ
ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΗΜΟΥ ΠΑΝΤΑ ΕΚΤΕΤΕΝΩΣ ΚΑΙ ΕΣΩ
ΕΝΤΕΙΤΑ ΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΗΦΙΣΜΑΤΙ ΕΚΑΣΤΩ
ΤΑΣ ΑΝΤΩΝ ΕΛΩΚΟΤ ΦΙΛΟΙΣ ΚΑΙ ΕΣΤΙ
ΙΣΤΟΝ ΟΥΙΣ

511

ΕΔΕΥΞΑΝΤΟ Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΤΡΥΤΑΝΕΩΝ ΤΗΝΩΜΗ
ΕΠΕΙ ΔΕ ΡΕ ΝΕΙΚΗ ΝΕΙΚΟΜΑΧΟΥ ΓΥΝΗ ΔΕ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΤΟΥ ΕΙΣΗ
ΡΟΥ ΑΓΑΘΗΝ ΚΑΙ ΕΥΣΧΗΜΟΝΑΝ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΝ ΠΕΠΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΠΑΣΙΝ ΑΡΧΕΙΝ ΗΤΕ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΑΦΙΔΩΣ ΠΕΤΕ
ΛΕΣ ΕΝ ΚΑΙ ΘΕΟΙΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΙΕΡΕΙΑΤΕ
ΚΑΤΑ ΣΤΑΘΕΙΣ ΑΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΘΕΩΝ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ ΤΩΝ
ΘΕΜΝΟΤΑΤΩΝ ΑΓΝΩΣ ΚΑΙ ΑΖΙΩΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ
ΕΙΕΡΑΤΕ ΥΣΑΣΑ ΜΕΤΗΛΑΞΕΝ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΤΡΟΦΗΣΑ
ΣΑ ΔΙΑ ΔΗΔΕΣΚΕΙ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΤΡΟΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΤΟΝ ΤΡΟΒΕΒΙΩΚΟΤΑΧΡΟΝΟΝ ΣΤΕΦΑΝΩΣ ΑΙΤΕ ΑΥ
ΤΗΝ ΧΡΥΣΩ ΣΤΕΦΑΝΩ ΠΑΤΡΙΟΝ ΕΣΤΙΝ ΗΜΕΙΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ
ΤΑΣ ΑΓΑΘΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΟΔΕ ΓΡΑΦΩΝ ΗΜΕΙΝ ΑΝΑΤΟ
ΡΕΥΣΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΚΚΟΜΙΔΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΟΤΙ ΣΤΕΦΑ
ΝΟΣ ΙΔΗΜΟΣ Ο ΣΥΡΙΩΝ ΡΕ ΝΕΙΚΗ ΝΕΙΚΟΜΑΧΟΥ ΧΡΥΣΩ ΣΤΕ
ΦΑΝΩ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ

512

ΙΑΝΝΕΜΟΥ ΗΔΕΙΠΝΟΝΚΑΙΕΝ.
 ΑΥΤΩΝΣΦΥΡΙΔΟΣΔΗΝΑΕΞ ΗΑΙΡΙΝΑΦ
 ΔΕΥΘΕΑΣΚΑΙΘΗΑΙΑΙΣΤΑΙΣΚΑΙΘΕΡΑΤΑΙΝ
 ΣΙΝΑΙ ΜΕΝΠΑΡΕΣΧΕΝΣΙΝΟΝΚΑ Α ΟΝ
 ΑΝΦ ΣΤΑΚΛΕΝΕΛΕΥΘΕΡΑΙΣΚΑΙΘΕΡΑΤΑΙΝΑ
 ΑΝ ΣΑΡΙΑΟΚΤΩΤΑΙΣΔΕΠΑΣΙΝΑΛΛΑΣΦ
 ΤΕΣΣΑΡΑΤΗΔΕΕΞΗΣΗΜΕΡΑΠΑΡΕΣΧΕΝ
 ΜΠΑΡΟΥΣΑΤΑΙΣΚΑΙΑΛΛΟΙΣΟΙΕΒΟΥΛΗ
 ΔΕΙΠΝΟΝΚΑΙΕΔΩΚΕΝΕΚΑΣΤΩ ΑΝΟΜ
 ΔΕΝ ΝΤΟΙΣΑΕΛΟΙΠΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣ ΛΩ
 ΛΕΥ ΑΝ ΤΑΣΙΝΠΑΡΕΣΧΕΝΟΙΝΟΝΚΑΙΔΙ
 ΝΑΙΟΝ ΗΣΤΟΙΣΛΕΝΠΟΛΕΙΤΑΙΣΑΝΑΔΙ
 ΟΙΣΔΕΑΛΛΟΙΣΑΝΑΑΣΑΡΙΟ

ΩΣΕ ΝΙΕΚΑΙΤΟΥΣΠΑΕΠΙΔΗ
 ΗΜ ΤΟΥΣΚΥΚΛΑΔΩΝΗΝΩΝ
 ΠΑΡΕΧΤΑ ΑΥΤΑΘΞΑΚΑΙΤΟΙΣ
 ΛΕΙΤΑΙ ΟΙΣΓΡΑΠΤΑΙΣΥΝΑΡ
 ΗΠΙΣΙΜΑ ΣΙΕΙΩΝΟΣΓΥΝΑΙΚΙ
 ΕΠΙΤΟΥΤΩΝ ΝΥΤΕΙΑ
 ΕΣΑΕΥΕΤΗΡΙΑ

ΑΛ ΟΛΙ
 ΑΝΤΛΕΥΣΓΒ
 ΑΤΗΡΑΥΡΤ
 ΜΣΟΚΑΙ
 ΧΗΣΚΛΙΟ
 ΕΛΦΟΣ ΑΥΡ
 ΙΡΗΝΑΙΟΣ
 ΙΩΣΙΜΟΥΠ
 ΝΙΕΙΣ>ΕΠ
 ΣΤΟΑΙΣΤΟΥ
 ΜΟΥΣΑΙΟΥ
 ΕΡΕΩΣΠΡΟΣ
 ΔΟΚΙΜΟΥ Ν
 ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ

ΑΛ	ΓΑ
ΣΤΟ	Α
ΑΙΠ Σ	ΕΠΙΤΟΥΣ
Φ	ΗΦΑΡΜΑΚΕΥΣΑΝ
ΤΑ	ΙΩΡΟΝΑΛΡΟΝΜΑΡ
ΟΙ	ΛΣΑΥΤΗΣΤΟΑΝΑΙΤΙ
ΟΝΑΙΜ	ΙΝΑΟΥΤΩΣΓΕΝΗΤΑΙ
ΤΟΙΣΦΟ	ΣΙΝΑΥΤΗΝΗΦΑΡΜΑΚΕ
ΣΑΣΙΝΚΙ	ΕΚΝΟΙΣΑΥΤΩΝΚΥΡΙΕ
ΟΠΑΝΤΑΙ	ΑΝΚΑΙΟΙΑΓΓΕΛΟΙΘΕΟΥΣ
ΠΑΣΑΥΥΧΗΕΝΤΗΣΗΜΕΡΟΝΗΜΕΡΑΙΤΑ	
ΠΕΙΝΟΥΤΑΙΜΕΘΙΚΕΤΕΙΑΣΙΝΑΕΓΔΙΚΗΣΗ	
ΤΟΔΙΜΑΤΟΑΝΑΙΤΙΟΝΚΑΙΤΗΝΤΑΧΙΣΤΗΝ	

ΕΞΟΙΟΥ
 ΟΛΗΞΙΣΑΠΕΛΛΙΚΩ
 ΟΛΗΞΙΣΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥ
 ΚΙΟΣΠΟΠΙΛΛΙΟΣ
 ΚΙΟΑΛΕΞΟΡΑΤΟΥΣ
 ΚΡΑΤΗΣΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣ
 ΜΗΤΡΙΟΣ
 ΗΜΗΤΡΙΟΣΦΙΛΙΠΠΟΥ
 ΕΙΛΩΝΦΙΛΙΝΟΥ
 ΕΙΝΟΣΧΕΙΛΩΝΟΣ
 ΘΝΥΣΙΟΣΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ
 ΗΜΗΤΡΙΟΣΩΝΕ
 ΕΚΛΗΠΙΑΔΗΣΦΙΛΙΠΠΟΥ
 ΥΤΥΧΙΑΔΗΣ
 ΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΑΡΤΕΜΩΝ
 ΥΤΥΧΙΑΔΗΣΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟ
 ΓΗΣΙΑΣ
 ΚΟΒΟΥΛΟΣΝΙΚΟΜΗΔΟΥ
 ΕΥΚΙΟΣ
 ΗΤΩΡΜΗΝΟΔΩΡΟΥ
 ΠΟΠΛΙΟΣΤΥΡΡΑΝΙΟΣ
 ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
 ΕΥΚΙΦΕΛΑΧΗΣ
 ΚΟΠΛΙΟΣΛΕΥΚΙΟΥ
 ΙΑΡΑΜΩΝΟΣΚΛΕΩΝΟΣ
 ΕΙΝΤΟΣΦΙΛΟΤΙΜΟΣ
 ΠΤΟΛΕΜΑΟΣΑΤΤΑΛΟΥ
 ΗΜΗΤΡΙΟΣ
 ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣΚΡΑΤΗΤΟΣ
 ΕΟΥΘΟΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
 ΕΥΚΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΙΟΚΟΗΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΩΜΕΣΟΣ
 ΛΙΟΥΣΙΟΥ

ΗΜΙ
 ΩΝΔ ΣΟΔΩΡΟΥ
 ΕΦΩΝΘΩΜΥΡΙΟΝΟΣ
 ΩΜΥΡΙΩΝΑΡΚΕΦΩΝΤΟΣ
 ΚΟΣΤΡΑΤΟΣΑΡΤΕΜΩΝΟΣ
 ΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΑΔΑ
 Ε
 ΑΓ ΠΟΣ
 ΟΤΤ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ
 ΩΠΛΟΣΕΙΣΤΙΑΙΟΥ
 Ε
 ΟΙ ΑΡΔΟΣ

ΘΑΛΙΑΔΙ
 ΡΤΕ ΝΩΝΕ
 ΠΟΝΙΟΣΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ
 ΝΗΟΥ
 ΡΩ. ΑΡΧΟΣΑΙΝΗΟΥ
 ΗΜΦΙΛΟΣ
 ΙΔΩΤΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
 ΤΡΑΤΩΝΔΙΟΔΩΡΟΥ
 ΤΡΑΤΩΝ
 ΕΥΚΙΟΣ
 ΥΔΟΞΟΣΑΡΤΕ ΟΣ

ΟΝΥΣΙΟΣ
 ΗΝΑΙΟΣΦΙΛΩΤΟΥ
 ΠΙΔΟΣΦΙΛΩΝΟΣ
 ΜΟΚΡΑΤΗΣ
 ΜΟΚΡΑΤΗΣ
 ΤΟΣΙΔΙΠΠΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟ
 ΠΟΛΛΩΝΙΟΣ

ΕΥΠΥΡΙΔΑΙ
 ΟΓΕΝΗΣ
 ΕΞΑΝΔΡΟΣ
 ΟΝΥΣΙΟΣΕΞΩΕΤΡΑΤΟ
 ΜΟΣΘΕΝΗΣ ΤΕΛΛΟΥ
 ΟΓΕΝΗΣΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥ
 ΛΩΡΟΣΔΗΜΟΦΙΛΟΥ
 ΟΚΛΗΣ ΕΥΝΙΚΟΥ
 ΦΙΔΙΣΠΥΡΟΥ
 ΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣΦΙΛΩΝΟΣ
 ΛΩΝΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥ
 ΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣΝΙΚΙΟΥ
 ΚΙΑΣΑΡΙΣΤΟ ΕΛΟΥ
 ΛΟΣΙΣΙΓΕ ΗΣ
 ΜΟΣΘΕΝΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟ
 ΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
 ΕΥΠΥΡΟΣΘΕΟΓΕΝΟΥ
 ΓΕΝΗΣΦΙΛΩΝΟΣ
 ΕΞΑΝΔΡΟΣ

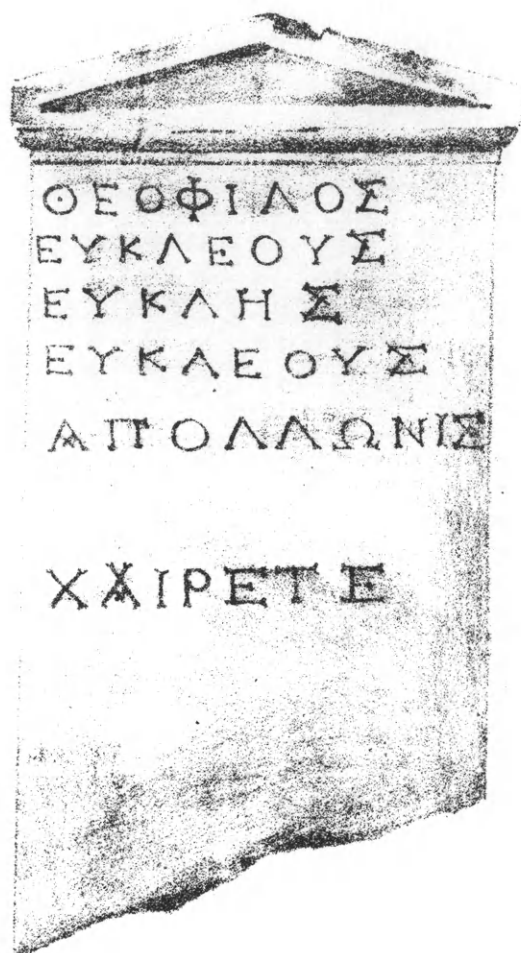
ΟΣΣΕ ΔΟΥ
 ΑΝΘΕΑΝΤΩΧΟΥ
 ΑΧΟΣΣΩΡΑΕΟΥΣ
 ΕΖΑΙΣΙΟΑΧΟΥ
 ΕΙ ΜΕΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
 ΥΔΗΜΟΣΘΕΟΔΩΡΟΥ
 ΗΝΑΙΟΣΑΚΑΜΑΝΤΟΣ
 ΜΟΣΧΙΩΝΑΙΟΔΩΡΟΥ
 ΙΟΔΩΡΟΣΜΟΣΧΙΩΝΟΣ
 ΛΑΡΚΟΣΝΕ ΕΝΟΣ
 ΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΝΟΣ
 ΙΟΝΥΣΙΟΣ
 ΟΛΥΦΡΩΝΗ
 ΥΩΝΜΕΝΕ
 ΥΩΝΟΣ

ΑΙΟΔΩΡΟΣ
 ΙΦΑΝΗΣ
 ΙΚΟΜΑΧΟΣ
 ΘΟΚΡΙΤΟΣ
 ΟΛΑΟΣΤΡ
 ΟΛΑΟΣ
 ΤΙΩΝΕΥΚ
 ΘΟΣΓΟΡΓΙΟΝ
 ΟΝΧ
 ΑΝΕΓΟ
 ΑΚΛΕΩΝΟΣ
 ΣΘΕΝΗΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
 ΙΟΔΩΡΟΣΔΙΟΓΕΝΟΣ

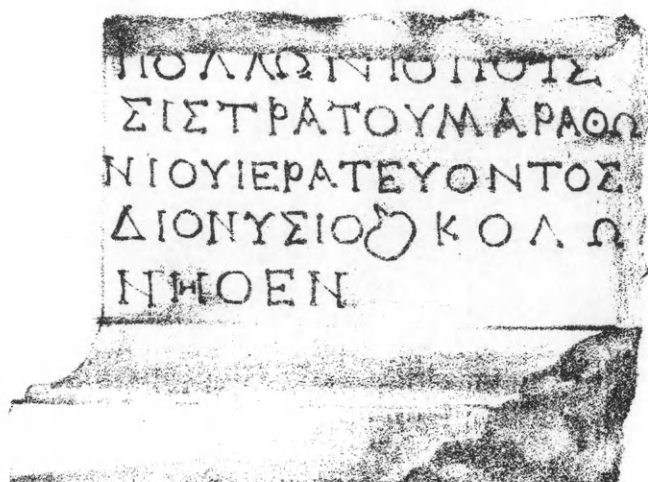
ΧΟΜΕΙΔΑΙ
 ΑΤΗΣΕΡΗΝΑΙΟΥ
 ΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ
 ΕΞΑΝΔΡΟΣΘΕΟΦΙΛΟΥ
 ΜΗΤΡΟΣΑΝΤΙΟΧΟΣΟΣ
 ΑΝΘΟΣ
 ΚΡΑΤΗΣΕΞΑΝΔΡΟΥ
 ΑΟΛΑΟΣΕΛΑΟΚΡΑΤΟΥ
 ΕΚΑΘΕΛΙΚΙΝΙΣ
 ΤΑΙΟΣΕΛΕΙΒΙΟΥ
 ΟΦΙΛΟΣΕΡΜΑΙΣΚΟΥ
 ΡΑΤΩΝΕΡΜΑΙΣΚΟΥ
 ΔΗΜΟΣ
 ΙΟΥ
 ΟΣ

Ε ΛΕΥΚΟΝΟΕΙΣ
 ΗΜΟΦΙΛΟΣΤΙΜΑΙΟΥ
 ΗΜΑΙΟΣΧΑΒΡΗ
 ΗΜΟΦΙΛΟΣΑΒΡΙΟ
 ΑΕΚΑΝΟΒΡΟ
 ΕΡΜΑΝΝΟΣ
 ΗΜΗΤΡΙΟΣΤΙΜΑΙΟΥ
 ΟΜΟΝΟΥ
 ΙΟΝΥΣΙΟΣΠΟΛΥ
 ΧΑΡΜΟΥ

517

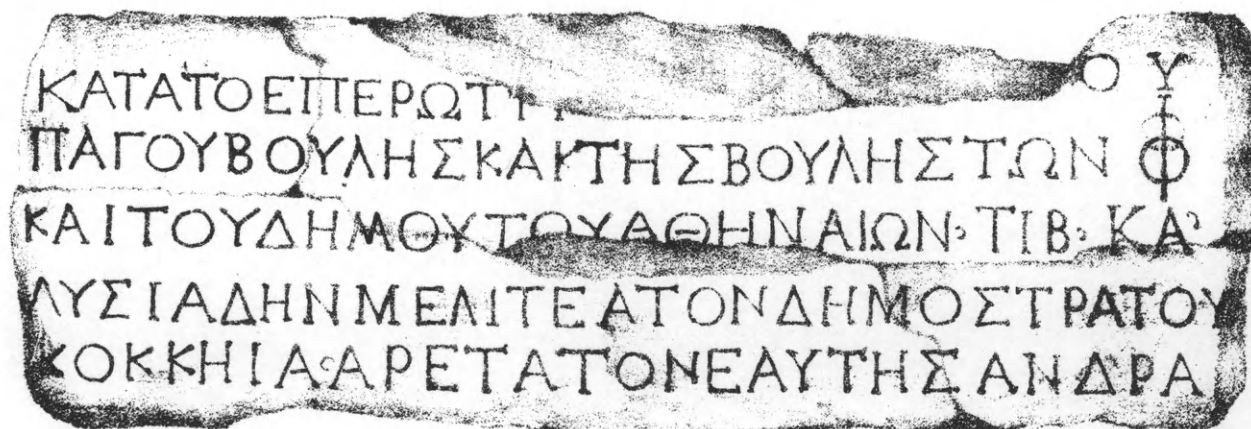
518

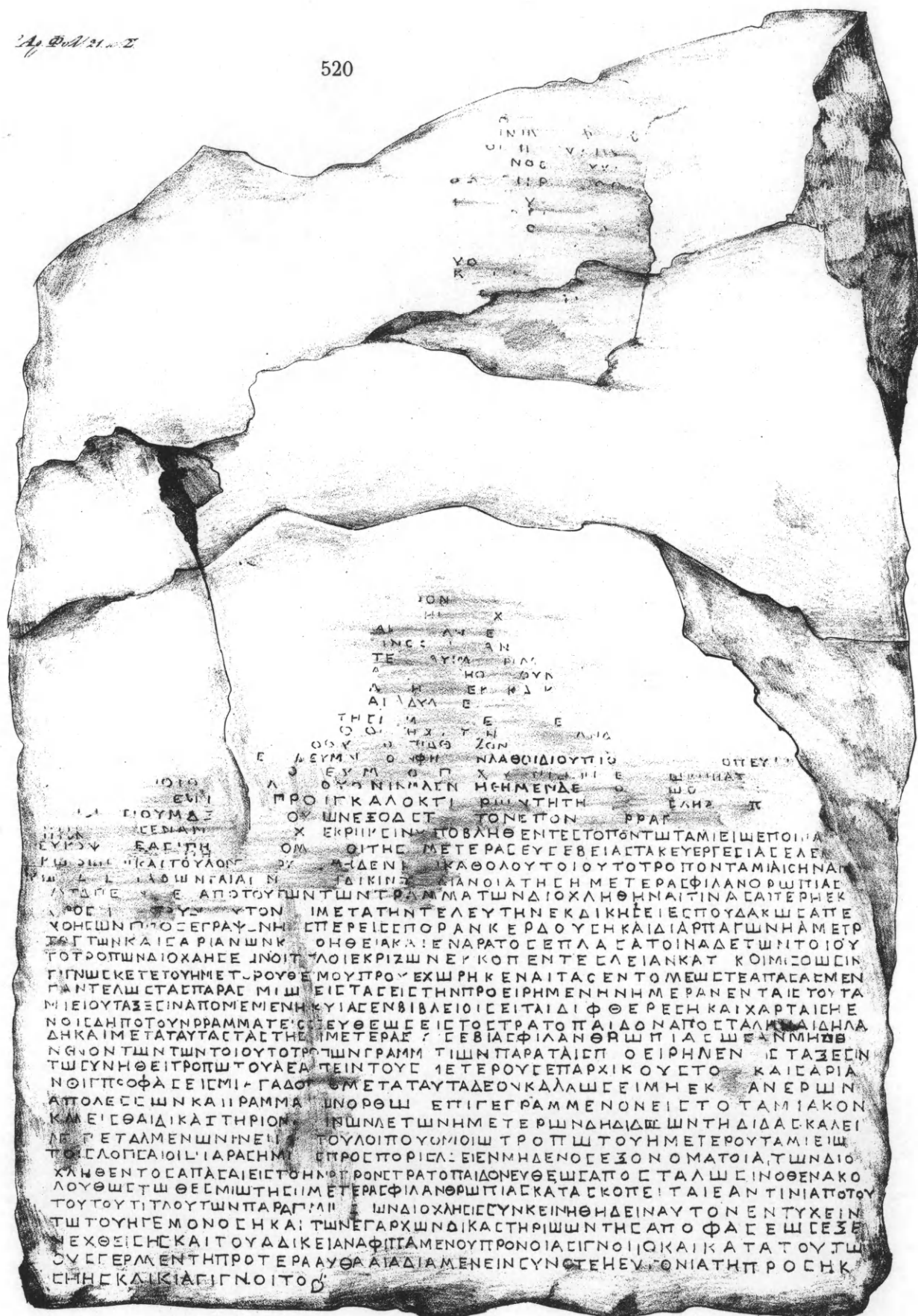

519

521

522

ΜΑΡΤ
ΗΜΕΙΣ
ΦΕΡΟΜΕ
ΒΟΣΩΝΤΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΟ
ΛΗΙΣΤΑΣΕ
ΤΗΝ ΕΦ
ΕΠΑΕΥΣΕΝ
ΤΡΙΔΑΗΛΕΥ
ΕΦΗΒΟΥΣ
ΤΙΣ ΜΙΜΕΙ
ΑΤΙ

523

ΑΙΤΡΑΒΑΝΙΔΑΞΕΥΣ
ΕΦΗΒΟΥΣ

524

ΥΛΕΙΟΝ
ΣΤΟΛΕΙΠΟΝ
ΣΗΚΕΙΚΑΙΛΟΙ
ΛΙΣΤΑ ΑΝΑΜΝΗ
ΚΙΣΤΗΙΤΩΝΑΘΗ
ΗΜΙΝ ΤΗ ΜΕΛΕ
ΣΠΑΤΗΡ ΤΟΥΤ
ΗΛΙΚΙΑΣΗΠΟΛΙ
ΑΙΔΕΣΑΘΗΝΑΙΟ
ΣΠΟΛΕΩΣΑΠΑΣ
ΜΗΟΝΤΕΔΕΚΑ
ΤΑΘΟΛΑΕ

ΓΟΥΡ

ΑΔΕΞ
ΑΝΤΙΑΙ
ΞΙ
Ο
ΛΙ
Ξ
Ξ
Α ΟΞ
ΔΛΕΝΕΞ
ΔΕΟΞ
ΦΟΛΕΞ
ΛΟΒΟΞ
ΒΟΛΑΝ ΕΞ
ΛΕΦΑ ΕΞ
ΣΕ
Ε
ΙΜΑΧΟΞ

ΕΡΙΑΡ
ΣΕΚΕ
Η Π
ΙΕ

ΕΤΡΑΤΟΞ

ΕΞ

ΞΙ

ΦΟ ΑΡΥΟΞ

ΚΡΙΑΞ

ΑΦΙΛΤΤΟΝ

ΑΞΑΞ

ΤΕΥΕΞΙΚΛΕΞ

ΑΡΙΞΤΟΝΥΜΟΞ

ΑΧΑΡΙΧΞΕΝΔΕΞ

ΗΙΕΡΟΚΛΕΞ

ΑΘΕΝΙΠΠΟΞ

ΜΝΕΞΙΦΙΛΟΞ

ΦΙΛΙΞΚΟΞ

ΝΕΟΚΛΕΞ

ΧΞΕΝΟΦΟΝ

ΜΕΙΝΟΝ

ΤΕΙΞΑΝΑΡΟΞ

ΒΡΥΞΟΝ

ΣΟΚΛΕΙΔΕΞ

ΧΞΕΝΟΚΛΕΞ

ΝΑΥΚΛΕΞ

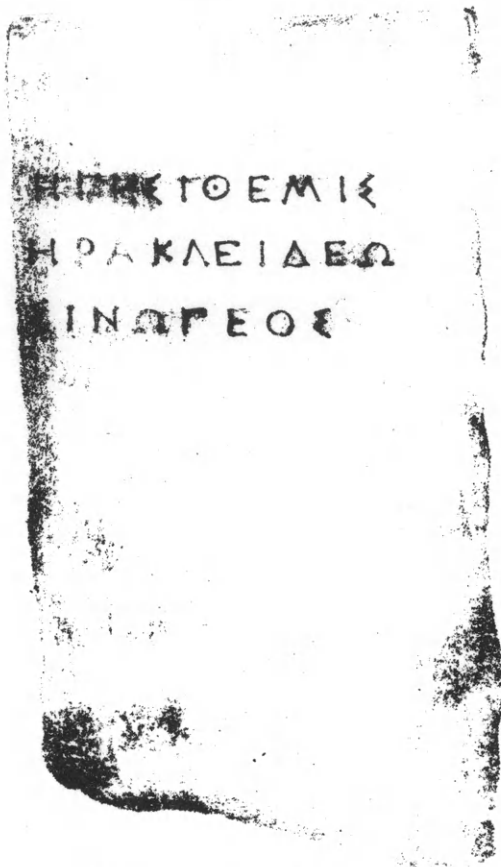
ΚΑΛΛΙΦΑΝΕΞ

ΣΕΥΚΑΔΕΞ

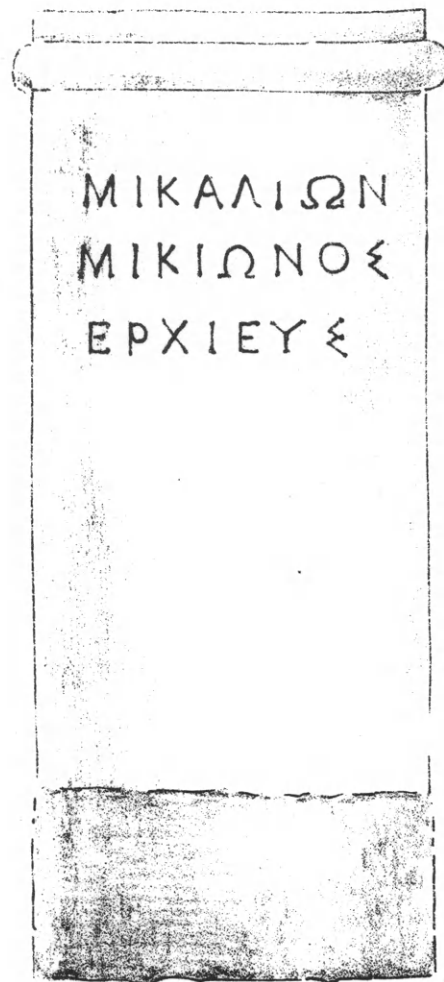
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΞ

ΦΙΛΕΞΙΟΞ

526

527

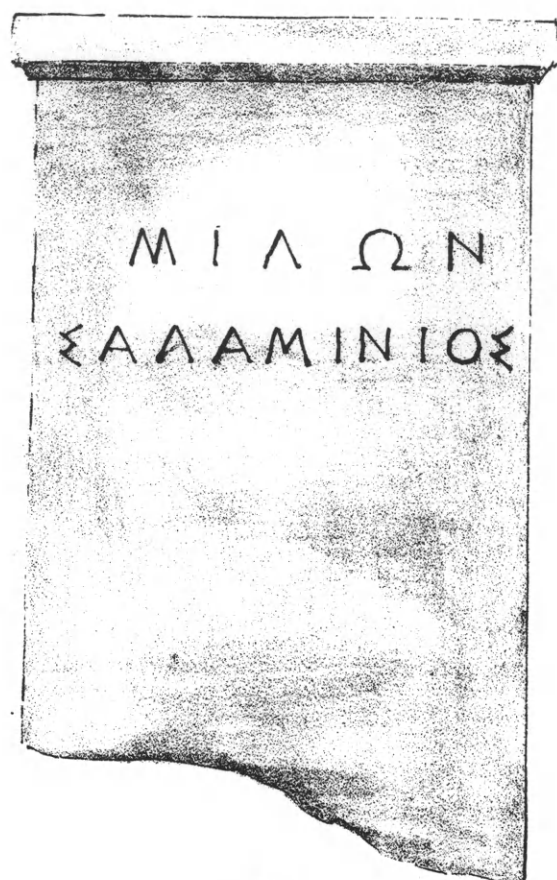
528

529

530

531

532

533

534

536

535

537

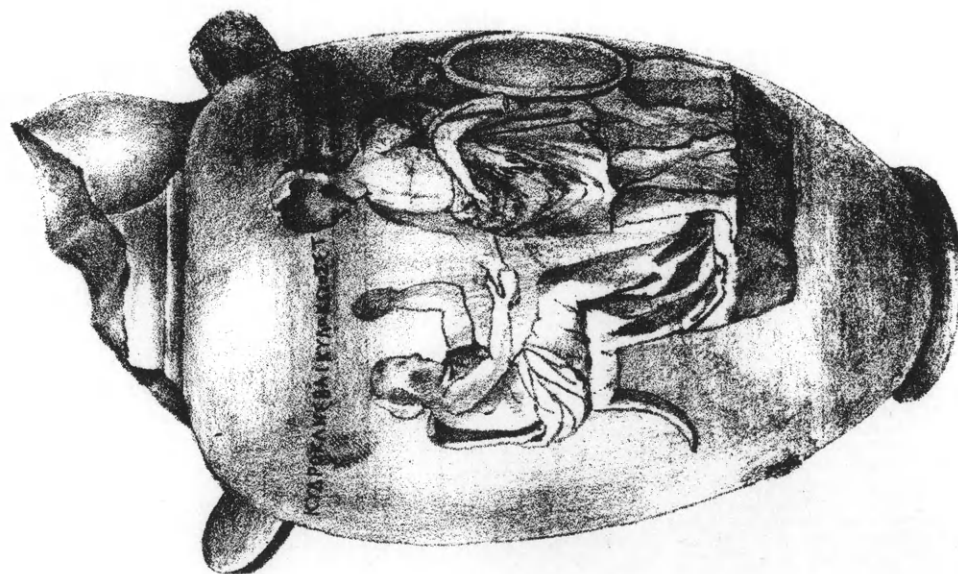
538

540

539

542

541

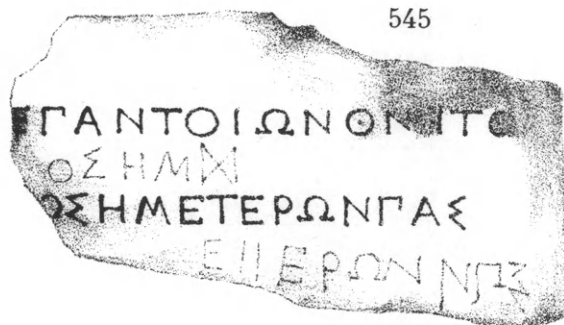
543

544

545

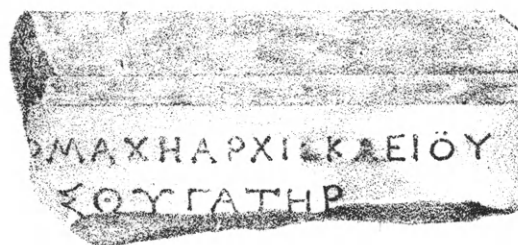
546

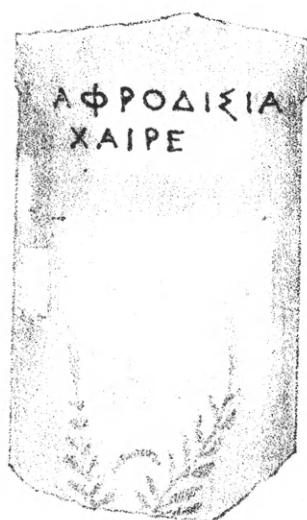
547

548

549

550

551

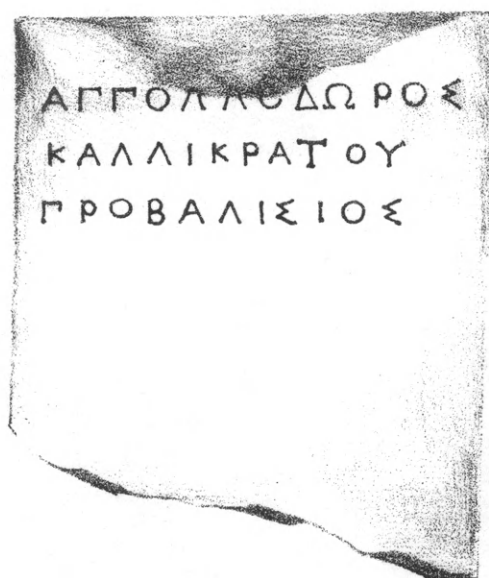
552

553

554

555

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ.

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 22. (ΠΑΛ. Σ.)

1841.

Αριθ. 8.

ΕΤΟΥΣ Γ'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ
τῇ Διακπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡ., ΜΑΡΤΙΟΣ
καὶ ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπαξ τοῦ μηνός,
Τιμὴ ἐτησία Δραχμὰς 36 διὰ τοὺς ἐντός,
καὶ 60 διὰ τοὺς ἐκτός τοῦ Κράτους.

5 5 6.

- [ἐν ἑορ]τῇ Ἀθηναίων πενι[αετῇ]
[ἐκ] τῶν ἰδίων ἀπαγαγέστες τοιοῦτων ἔτυχον]
[ἀν]θρώποι δι' ἐξαγωγὴν τῶν μὲν [ἄλλων οἰκοδομημάτων τέλεια]
[ἴνα] ὧσιν ἐποιήσατο, θυσίας δὲ καὶ μυστήρια καὶ τελετὰς καὶ ἀγῶνας]
[Δημητρι]ακοὺς τε καὶ σκηνικοὺς αὐτὸς ἐπιτελεῖν ἐψ[ηφίσατο]
[καὶ ἡ σύν]οδος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν διαπαντὸς αἵ[ρουσα καὶ]
[τούτους] αὔρουσα καθόσον ἐστὶ δυνατὴ τὰς τε θυσίας καὶ τὰλλα πάντα [τ]ὰ ψη[φίσμα]
τα π[αρά] τοὺς Θεοὺς καὶ τοὺς εὐεργέτας τίμια ἐψηφίσατο, καὶ αὐτὴ θύειν [καὶ ἐπὶ]
[χέ]ειν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ κόρῃ ταῖς μυστηριώτεσιν ἡμέραις καὶ βωμὸν ἰδρύσατ[ο]
10 [Τ]έμενος κατασκευάσασα ἐν Ἑλευσίνι, σπονδὰς καὶ Πα[ι]άνας ἐκτελείων ἀπ[ετέλεσε]
ἐν ἐπὶ ἔτη καὶ πλείονα καὶ τοῦτε βωμοῦ καὶ τοῦ τεμένου ἀναίρω[το] . . . ὑπὲρ τῆς πατρίδ]
ος διὰ τὴν κοινὴν περίστασιν. Φιλήμων ἐπιμελητὴς τ[οῦ] λο[γο]ποῦ χρόνου . . . γ]
ἐνόμενος ἐν τῇ ἐπὶ Δίσχραίου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ ἀνεκτῶς ἔχειν ἀπάσας ἐποίησε τὰς]
πατρίους ταῖς θεαῖς θυσίας καὶ πρῶτος αὐτὸς θύσας [κοι]ν[ῇ] τὴν θυσία]
ν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ κόρῃ καὶ τὴν λοιπὴν δαπάνην καὶ χορη[γίαν]
ἐπιδεδόξαστος, ὑπεδέξατο τὴν σύνοδον ἐκ τῶν ἰδίων ἐ[ν] ἑκάστῳ διδούς]
ἐμέρισε δὲ καὶ ἐκ τῶν κοινῶν εἰς ἄλλας ἡμέρας δύο καὶ ἐμ[έρισε] . . .]
ης καλλιερήσας ταῖς ἡμέραις τὰς ἐψηφισμένας ὑπὸ τῶν πατέ[ρων] θυσίας]
σπονδὰς καὶ ἐπιχύσεις καὶ παιάνας τοῖς θεοῖς ἐκτέλεσεν [ἄ] . . .]
20 ν ἀσμένως οἱ τεχνῖται λαβόντες ἀνάμνησιν παρακαλέσαν[το] . . .
αὐτοὶ καὶ προτρέψαντο μετὰ πάσης προθυμίας προνοηθῆναι καὶ
τῆς τοῦ τεμένου κατασκευῆς, ὅπως ἐπὶ τῆς πατρώας ἑστίας ἔχ[ειν] ἀνεμ]
πιδόστως κατεναιαυτὸν ἐπιτελεῖν τὰς θυσίας . . . εἶται διὰ τῇ[ν]
πρὸς τὰς θεὰς εὐσέβειαν καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς τεχνίτας ἀνυπέθεσιν . . .
τὴν εὖνοιαν διὰ τῆς ἰδίας ἐπιμελείας ἐξ ὧν διεῦρεν αὐτὸς τῇ
συνόδῳ προσόδων τὴν κατασκευὴν τοὺς τεμένους ἐποίησατο
καὶ τὸν ἀνερημένον ὑπὸ τῆς περιστάσεως βωμὸν αὐτὸς πάλιν κα
θιδρίσκατο, προσειοήθη δὲ ἐκτενῶς καὶ τῆς τῶν κοινῶν ἐν πᾶσιν ἐπα
νορθώσεως· καὶ τὸν κύκλον τῶν δανείων μεταπαρέδωκε ἐγκραί
30 νων ἐκ τῶν ἐπιμελειτεῖων πολλοῖς ἐπευζήμενον χρήμασιν ὥστε
μὴ μόνον εἰς [ἀ]ς ἀνενεώσαντο τῇ Δήμητρι καὶ τῇ κόρῃ θυσίας, ἀλλὰ καὶ
εἰς ἐτέρας πλείονας διὰ τὴν τούτου σπουδὴν γεγονέναι τῇ συνόδῳ
προσόδους· βιασμένων δὲ αὐτὸν τῶν τεχνιτῶν πάλιν τὸ τέταρτον
ἀπομεῖναι ἐπιμελητὴν εἰς τὸν Σελεύκου ἄρχοντος ἐνιαυ

τὸν πρὸς τοὺς λοιποὺς εἰσφοραῖς καὶ χορηγίαις καὶ ἐν Ἐλευσίνι θύσας
 ἐν τε τῷ ἱερῷ καὶ ἐν ᾧ πρῶτος αὐτὸς κατασκευάσατο τεμένει, ἐφ' ᾧ
 ἰδρίσατο βωμὸν, τάτε θύματα καὶ τὴν λοιπὴν χορηγίαν πᾶσαν ἐπιδεξά-
 μενος ὑπεδέξατο τὴν σύνοδον ἐκ τῶν ἰδίων μεγαλομερῶς· προσε-
 μέρισε δὲ καὶ τὰς διατεταγμένας ἐκ τῶν κοινῶν ἡμέρας δύο ἔμπ-
 40 [καὶ] ἐκαλλιέρησε τοὺς θεοὺς καὶ τὰς πατρώους σπονδὰς ἐπετέλεσεν
 [. καὶ] ἐπολιτεύσατο καλὰ καὶ συμφέροντα τῇ συνόδῳ καὶ
 τῇ τῶν τεχνιτῶν εὐνοίαν παντὸς χρήμα[τος]
 [καὶ ταῦτα ἐποίησατο] οὐ μόνον δὲ πρὸς τὴν σύνοδον [ἀλλὰ καὶ πρὸς]
 [. τῶν] νόμων
 45 μὲν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ, εὑρέθη
 τῷ 1830 πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἐλευσίνος, ἀπὸ τινος Ἐλευσίνιον καλούμενον Σωτήριος Πικκῆς, μετεκομι-
 σθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπου τὴν ἀντέγραψα, καὶ ἤδη κεῖται εἰς τὴν ἐν Ἐλευσίνι ἀρχαιολογικὴν
 συλλογὴν, ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ζαχαρίου, ὅπου τὴν κατέταξα· τὰ γράμματα δὲν εἶναι κιονίδον
 γεγραμμένα, οὐδὲ φέρουσι τὸν σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων τῶν λαμπρῶν ἐποχῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅθεν
 εἰς τινὰς γραμμάς ἀριθμοῦνται καὶ πλείονα γράμματα, εἰς τινὰς ὀλιγώτερα, οἷον εἰς τὴν 8 γραμμὴν τὰ συν-
 θέττοντα αὐτὴν γράμματα εἶναι 64. εἰς τὴν ἐπομένην 63. εἰς δὲ τὴν 15 τὰ γράμματα εἶναι 49 μόνον, ὡς
 εἰς τὴν 18 γραμμὴν 57· εἰς δὲ τὴν 27 τὰ γράμματα εἶναι 50. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπι-
 γραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι ψήφισμα ὑπὲρ τινος τοῦ ὁποίου τὸν μέγαν ζῆλον ὑπὲρ τῶν ἐν Ἐλευσίνι
 ἱερῶν ἤρε καὶ ἐπηύξησεν ἡ περὶ τὸν Διόνυσον τῶν τεχνιτῶν σύνοδος, ὡς ἐκφράζεται ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἰς
 τὴν 6. γραμμὴν. Καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς ἀπαντῶμεν τοιαύτας συνόδους, αἵτινες ἐγένοντο αἵτιαι πολλῶν
 δημοσίων καλῶν, οὕτω π. χ. εἰς τοὺς Δελφοὺς ἦσαν πολλὰ ἀναθήματα καὶ μνημεῖα, ἀ ἀνέθεσεν ἡ σύνοδος
 τῶν δεινὰ ἢ δεινὰ τεχνιτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπεγράφετο τὸ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ . . .
 ΑΝΕΘΕΣΕΝ· τὴν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης σύνοδον, τὴν ὁποίαν εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς ἀπαντῶμεν τὸ κοινὸν
 τῶν τεχνιτῶν, καλοῦμεν σήμερον συνάφη παροξυτόνως, ἢ συνάφιον· τὰ συνάφια ταῦτα πρὶν τῆς ἐπαναστά-
 σεως ἔπραττον ὅ,τι αἱ ἀρχαῖοι σύνοδοι, ἥτοι καθὼς ἐκεῖναι εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους ἐσχημάτιζον
 τεμένη, ἀνθρώπων βωμοὺς, καὶ ἀναθήματα ἀνέθεττον, οὕτω καὶ τὰ συνάφια τῶν Ἑλλήνων κατεσκεύαζον εἰς
 τὸ δεινὰ ἢ δεινὰ μοναστήριον πύργους ἢ ἄλλο τι πρὸς στολισμὸν τοῦ Μοναστηρίου, πράττοντες τόσον, ὅσον
 τὰ ὅρια τῆς τουρκικῆς τυραννίας ἐσυγχώρουν. Εἰς τὴν 6· γραμμὴν ἀναφέρονται οἱ τεχνῖται οἱ περὶ τὸν Διό-
 νυσον· ὁ Διόνυσος ἐτιμᾶτο εἰς Ἐλευσῖνα καθὼς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰαχχος, τὸν ὁποῖον ἐόρταζον εἰς Ἐλευσῖνα διὰ
 ἱακῶν καὶ ἐοῶν [Πλουτ. Β. Θεμιστοκλ.] τὸν Ἰαχχον ἀπαντᾷ τις εἰς ἄλλους τῶν παλαιῶν συγγραφέων ὡς
 υἱὸν τῆς Περσεφόνης, ὡς σύνευνον τῆς Δήμητρος· καὶ εἰς ἄλλους ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ ἴδιος ὁ Βάκχος [Σχόλ.
 Ἀριστοφ. Βατραχ. Σουῖδ. εἰς λέξιν Ἰακχ. Ἠσύχ. ὅρα τὰ παρὰ τοῦ Σαλματ. περὶ τοῦ Ἰάκχου ἀναφερόμενα
 [Salmat exercit in sol.] (2).

Οἱ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερόμενοι ἀγῶνες Δημητριακοὶ καὶ σκηνικοὶ, οἱ δεῦτεροι ἀναφέρονται εἰς
 τὴν ἐορτὴν τοῦ μουσικοῦ Ἰάκχου· ἐκ τῆς 5 γραμμῆς λοιπὸν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγονται ἀγῶνες Δημη-
 τριακοὶ καὶ οἱ πρὸς τὸν Ἰαχχον ἀναφερόμενοι, οἱ δεῦτεροι οὗτοι ἐλάμβανον χώραν ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα ὁ βω-
 μὸς τοῦ Μελιχίου Διὸς ἦν καὶ τὸ τοῦ Ἰάκχου ἄγαλμα (Παυσ. Β. ἀ. 537.) ἀλλὰ μὴν καὶ οἱ κατὰ τὴν διὰ τὴν
 τοῦ Κηφισοῦ γεφυρισμοὶ δὲν ἦτο νομίζω εἰμὴ ἀρχὴ τῆς τελετῆς καὶ τῶν σκηνικῶν ἢτε θεατρικῶν ἀγώνων
 (τοὺς ὑποίους δυνάμεθα ἀρίσως νὰ ὀνομάσωμεν μετὰ τὴν μέχρι τοῦδε κατάλληλον διατηρηθεῖσαν λέξιν Μέτορα,
 ἥτοι τὰ ἐκτὸς τῶν ὅρων τῆς αἰδοῦς ἐκφραζόμενα) κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἡ Δήμητρα ἐορτάζετο διὰ σκηνικῶν
 ἀγώνων ὡς ἀποτελοῦσα μέρος τῆς τριπλῆς τριαρχίας ἥτοι τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης.

Εἰς τὴν 9 γραμμὴν ἀναφέρονται *Μυστηριώτιδες ἡμέραι*, αὗται δὲ ἦσαν αἱ ἐννέα ἡμέραι ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὰς 15 τοῦ μηνὸς βοηδρομιῶνος καὶ ἐξακολουθοῦσαι μέχρι τῶν 23 τοῦ αὐτοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ 1 Ἀγυρμὸς 2 ἄλλαδε μῦσαι, 3 τρίγλη, 4 ἡ τῶν χαιρετισμῶν χαίρε Δημήτερ· 5 ἡ τῶν λαμπάδων, 6 ἡ τοῦ Ἰάκχου, 7 ἡ τῶν ἀγώνων, 8 ἡ τῶν Ἐπιδαυρίων, 9 ἡ τῶν Πλημοχόων. Ἡ σύνοδος αὕτη τῶν περὶ Διόνυσον τεχνιτῶν διεκόπει ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νενομισμένων τελετῶν καὶ θυσιῶν ἀπὸ τινὰ περίστασιν τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιγραφὴ εἰς τὴν 12 γραμμὴν κοινὴν περίστασιν καλεῖ· εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐγέναν τινὲς καταστροφαι εἰς τὴν Ἐλευσίνα οἰκοδομημάτων καὶ τοῦ βωμοῦ τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφὴ εἰς τὴν 9 γραμμὴν, καὶ τοῦ τεμένου τοῦ ὁποῖον ἀναφέρει εἰς τὴν 10 γραμμὴν· ἕως ἐδῶ εἶναι τὸ πρῶτον ἱστορικὸν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, μετὰ ταῦτα ἀφίεται μικρὸν μέρος κενὸν εἰς τὴν πλάκα, καὶ ὡς ἐξ ἄλλου κεφαλαίου ἀρχίζει τὸ δεῦτερον ἱστορικὸν μέρος· εἰς αὐτὸ ἀναφέρεται Φιλῆμων τις ὅστις ἐγένετο ἐπιμελητὴς τοῦ λοιποῦ, ἐπὶ ἄρχοντος Αἰσχαίου, οὗτος πρῶτος ἐποίησεν ἀνεκτῶς ἔχειν τὰς πατρίους θυσίας ταῖς θεοῖς· ὁ Φιλῆμων οὗτος ἀπέμεινεν ἐπιμελητὴς καὶ πάλιν τὸ τέταρτον, ἐγένετο δὲ ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἐπὶ ἄρχοντος Σελεύκου.

Εἰς τὴν 6 γραμμὴν ἀναφέρει ἅπαντα τὸν ζῆλον τὸν ὁποῖον ἡ σύνοδος τῶν περὶ Διόνυσον τεχνιτῶν ἔδειξεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν τελετῶν καὶ ἀγώνων τελουμένων κατὰ τὰς μυστηριώτιδας ταύτας ἡμέρας· ἡ ἑορτὴ αὕτη τῆς Δήμητρος τελουμένη διὰ θεῶν ἥτις ἀπετέλει τὸ ἐν τρίτον μέρος τῆς τριπλῆς τριαρχίας, ἥτοι τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἦτον ἐπόμενον νὰ ἐμψυχούτο καὶ νὰ γυζάνετο καθ' ὅσον ἦν δυνατόν· διότι ὁ Διόνυσος δὲν ἦτον εἰμὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰάκχος, καὶ ἐκ τοῦ Ἰάκχου, (ὅπερ σημαίνει τὴν κραυγὴν τῶν ἐξαγομένων καὶ τελούντων εἰς τὸ Θριάσιον πεδὶον προσωπεποιημένον τὸν Ἰάκχον), ἐγένετο τὸ ὄνομα Βάκχος ὡς ἀναφέραμεν ἀνωτέρω.

Εἰς τὴν 13 γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Ἄρχοντος τινὸς Αἰσχαίου, καθὼς καὶ εἰς τὴν 34 ἀναφέρεται ἑτέρου ἄρχοντος Σελεύκου, ὅστις ἐγένετο Ἄρχων μετὰ τὸν Αἰσχαίον, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· τὰ ὀνόματα ταῦτα δὲν ἀπαντῶνται εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀρχόντων τῶν Ἀθηναίων· ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δὲ εἰκάζομεν ὅτι οὗτοι ἔλαβον τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν μετὰ τὸν ἄρχοντα Φιλῆνον (250 Ὀλμ.) Εἰς τὴν 22 γραμμὴν περατοῦμεν ὅτι τὸν Φιλῆμονα τοῦτον παρεκάλεσαν καὶ ἐπρότρεψαν αὐτὸν οἱ τεχνῖται ἵνα κατασκευάσῃ Τέμενος διὰ νὰ ἐπιτελῶσι ἐπὶ τῆς πατρῴας αὐτῶν ἐστίας, ἥτις ἦν ἀφιερωμένη πιθανῶς τῷ Διονύσῳ, τὰς πατροπαράδοτους αὐτῶν θυσίας· τοῦ τέμενους τούτου καταστραφέντος ἀπὸ τὴν κοινὴν περίστασιν παρεκάλεσαν τὴν κατασκευὴν του.

Κ. Σ. Π.

558.

Κλεογνήτη
Δεινίου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελῆσιου· εὑρέθη τῷ 1840 πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κ. Κοντοσταύλου. Ἡ Κλεογνήτη τὴν ὁποίαν πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα, πιθανῶς ἦτο μὴ Ἀθηναία, διότι ἄλλως μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῆς Δεινίου ἤθελε σημειοῦται τὸ ὄνομα καὶ ὁ δῆμος αὐτοῦ· τοιαύτη εἶναι ἡ τάξις τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἀπηντήσαμεν εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐπιγραφάς· ἦτοι εἰς ὅλας τὰς ἐπιθυμῖους ἐπιγραφάς, ὅπου ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς ἐκεῖ ἀμέσως σημειοῦται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δήμου ἐξ οὗ ἦτον.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι σημειωμένη εἰς τὰ κάτω μέρη τῆς στήλης, πιθανῶς εἰς τὰ ἀνώτερα μέρη αὐτῆς νὰ ἦτον ἰχνογραφημένη ἢ εἰκὼν τῆς Κλεογνήτης ταύτης· ἔχνη τινὰ χρωματισμοῦ φαίνονται εἰς τὴν στήλην ταύτην· ἀλλὰ δὲν διακρίνεται τὸ σχῆμα ἐξηφανισθὲν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν.

Κ. Σ. Π.

Ἄρχων Ἑρέν
νιος Δέξιπ[πος]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη μεγάλῳς ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐντὸς τοῦ ἐμβαδοῦ ναῖσκου [niche] ἐσκαλισμένου εἰς τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως, ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ χείλους τοῦ σπηλαίου τοῦ Πανός· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων· τὸ Α φέρει τὴν ἐγκάρσιον γραμμὴν αὐτοῦ ὅχι εὐθείαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ μέσον αὐτοῦ σχηματίζει γωνίαν· τοῦ Ρ ἡ κάθετος γραμμὴ ἐξέχει πρὸς τὰ ἄνω μέρη αὐτοῦ οὕτω Ρ· τὸ Ε καὶ Σ, εἶναι τοιοῦτου σχήματος οἷον μεταχειρίζονται εἰς τὰ Λατινικὰ γράμματα διὰ τὸ αὐτὸ Ε καὶ C. Τὸ Ξ μόνον φυλάττει τὸν κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους σχηματισμὸν του· ὁ Ἑρένιος οὗτος ἦτον Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, ὡς ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφή αὕτη, ἀνέθεσεν δὲ εἰς τὸν Πάνα ἀνάθημά τι τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἐντὸς τοῦ ναῖσκου τούτου εἰς ὃν ἡ ἐπιγραφή, καὶ εἰς τὸν ὑποῖον μέχρι τοῦδε φαίνονται τρεῖς τρύπαι βαθύτητος δύο δακτύλων περίπου, ἐξ ὧν ἐκρέματο τὸ ἀνάθημα τοῦτο. Μετὰ τὸ Ἑρένιος ἀκολουθοῦν τὰ γράμματα ΔΕΞΙΠ, διότι δὲν ἔμενεν μέρος εἰς τὸ κοῖλον τοῦ ναῖσκου τούτου νὰ γραφῇ ὅλον τὸ ὄνομα, ὅθεν ἀνεπληρώσαμεν ἡμεῖς ΔΕΞΙΠ[ΠΟΣ] ὑπολαμβάνοντες τὸν Δέξιππον τοῦτον ὡς τ' αὐτὸ ὄνομα τοῦ Ἑρενίου, ὡς ἦτον ἡ συνήθεια εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους νὰ δίδωνται δύο ἢ καὶ τρία ὀνόματα τῷ αὐτῷ προσώπῳ. Τὸ ὄνομα Ἑρένιος ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθμὸν 187, 191, 172 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· ἐνταῦθα ὁ Ἑρένιος ἀναφέρεται Ἑρμειος τὸν δῆμον. Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 380 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου ἀπαντῶμεν τὸν Δέξιππον τοῦτον μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ ΠΟ (ἦτοι Πόπλιος Δέξιππος) καὶ ὅτι ἤρξεν τὴν τοῦ Βασιλέως ἐν θεσμοθέταις ἀρχὴν, καὶ τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν, καὶ ὅτι ἐπανηγυριάρχησε καὶ ἀγωνοθέτησεν εἰς τὰ μέγαρα Παναθήναια· ὅτι ἦτον ἱερεὺς Παναγῆς, ὅτι ἦτο Ῥήτωρ καὶ συγγραφεύς· εἰς δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μὴν ὑπάρχοντος μέρους ἐντὸς τοῦ ναῖσκου διὰ νὰ καταγράψῃ ὅλας ταύτας τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἑρενίου, ἔγραψεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιγραφῆς ΑΡΧΩΝ ΕΡΕΝΝΙΟΣ ἐξηγῶν διὰ τοῦ μέρους, ὡς προτιθεμένου εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιγραφῆς, Ἀρχων, τὸ μεγαλιῶν τοῦ Ἑρενίου· ὁ Ἑρένιος τῆς ἐπιγραφῆς μας ταύτης εἶναι ὁ αὐτὸς τοῦ τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἐξ ἧς δὲ πολλὰ πιθανῶς κατὰ τοὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐρηλίου χρόνους ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Βοικκίος εἰκάζει.

Κ. Σ. Π.

Τὸν Θεσμωναμίαν Ἑρκούλιον Ἄγνόν Ἰπαρχον
Πλούταρχος Μύθων ταμίας ἔστησεν σοφιστῆς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασι, τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ προσώπου τοῦ δυτικοῦ τοίχου τοῦ τετραγώνου τοῦ Ἀδριανοῦ, εἴκοσι ποδῶν περίπου ἄνωθεν τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἀρχαίου· τὰ Ε, C, M, Δ, ω εἶναι τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων· ἡθέσις αὕτη εἰς ἣν τὰ γράμματα ταῦτα εἰσὶν ἐγχαραγμένα εἶναι πλησίον τῆς εἰσόδου καὶ τοῦ πυλῶνος τοῦ τετραγώνου τούτου· ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἴσως ὑπῆρχεν βάθρον ἐφ' οὗ κολοσσαῖος ἀνδριάς τοῦ Ἑρκουλίου ἵστατο· δὲν ἀνεσκάψαμεν εἰσέτι τὸ μέρος τοῦτο διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν ἂν τοιοῦτον βάθρον ἐκεῖ διατηρεῖται. Ἀναμφιβόλως καταλληλοτέραν καὶ μᾶλλον συχναζομένην θέσιν, ἄλλην παρὰ τὴν παρούσαν, δὲν ἐδύνατο ὁ Μύθων ταμίας καὶ σοφιστῆς Πλούταρχος νὰ εὕρῃ διὰ τὴν ἀνάσασιν τοῦ φίλου του παρὰ τὴν εἰσόδον εἰς τὸ μεγαλοπρεπῶς καὶ περιέργως κεκοσμημένον τετράγωνον τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐνθα ἦν τὸ Πάνθειον καὶ Βιβλιοθήκη πολυτελεῖς καὶ πλούσια· πιθανῶς ἐνταῦθα νὰ διετηρῆτο καὶ συλλογὴ Θεσμῶν, τῶν ὁποίων τὴν σπουδὴν καὶ διατήρησιν εἶπεν ὁ Ἑρκούλιος οὗτος· εἰς αὐτὸν ἡ ἐπιγραφή δίδει τὸ ἐπίθετον τοῦ Ἄγνός, κατάλληλον εἰς Θεσμωναμίαν. Τὸν Ἑρκούλιον τοῦτον

ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 1801 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρκούλιος γράφεται Ἑρκόλιος διὰ τοῦ Ο μόνου ἀντὶ τῆς ΟΥ· τὸν Ἑρκούλιον τοῦτον ἀνέστησαν οἱ Μεγαρεῖς ὡς παντοίων ἐθνῶν καὶ πόλεων φύλακα τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ ἀφορῶντα, καὶ ὡς ὑδραγωγῆσαντα εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν τὸ ὕδωρ. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ Ἑρκούλιος οὗτος γράφεται Ἐπαρχος, εἰς δὲ τὴν ἡμετέραν ΤΠΑΡΧΟΣ διὰ τοῦ Υ· διὰ τὴν γραφὴν τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς τόσον τοῦ Ἑρκούλιος μὲ τὴν ΟΥ ὅσον καὶ τοῦ Ἰπαρχος ἀντὶ Ἐπαρχος εἶμεθα βέβαιοι, διότι παρατηρήσαντες τὴν διαφορὰν τοῦ ΟΥ καὶ Υ εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βοικκίου ἐθεωρήσαμεν καὶ ἐπεξεργάσθημεν μετ' ἐπιστάσις εἰς τὸ πρωτότυπον τὴν ἐπιγραφὴν, τὴν ὁποίαν εὐρίσκομεν ἀπαράλλακτον τοιαύτην οἷαν τὴν δημοσιεύομεν. Περὶ δὲ τῆς εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Βοικκίου διαφορᾶς ἀμφιβάλλομεν μὴν ἔχοντες τὸ πρωτότυπον, ἀν τῶντι εἰς αὐτὸ οὕτως εἶναι γεγραμμένον· ἴσως ὁ Ἑρκούλιος οὗτος ἔλαβεν ἀμφοτέρας τὰς ἀρχὰς πρῶτον τὴν τοῦ Ἰπαρχου καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τοῦ Ἐπαρχου, διότι Ἐπαρχος εἶναι ὁ παρὰ Ῥωμαίοις [Praefectus, proconsul] Ἰπαρχος δὲ ὁ γενικὸς ἐπίτροπος [sud alio imperium tenens]· ἐνίοτε δὲ τὸ Ἐπαρχος καὶ Ἰπαρχος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἦτο τὸ αὐτὸ πρᾶγμα [Praefectus]. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναφέρει Πλούταρχον τινὰ τὸν ὁποῖον καλεῖ Μύθων Ταμίαν καὶ Σοφιστήν. Ἐκ τῶν ἐκφράσεων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγομεν ὅτι ὁ Πλούταρχος οὗτος ἦτον Ἀθηναῖος, Μύθων ταμίης, ἥτοι πεπαιδευμένος, πρὸ πάντων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν θεολογίαν, καὶ τὰς ἐγχωρίους περὶ θεῶν ἐξηγήσεις· καὶ Σοφιστῆς, τὸ Σοφιστῆς ἐνταῦθα νομίζομεν ὅτι εἰκονίζει οὐ μόνον τὸν ῥήτορα ἀλλὰ καὶ τὸν πολυῖστορα συγγραφέα.

Κ. Σ. Π.

5 6 1.

Εὐθέτη

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ Πειραιῶς εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κ. Κοντοσταύλου· ἡ Εὐθέτη αὕτη τῆς ὁποίας μόνον τὸ ὄνομα εἶναι γεγραμμένον εἰς μικρὰν στήλην δὲν ἦτο πιθανῶς ἐξ Ἀθηνῶν, ἀλλῶς ἤθελε προσγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἢ τοῦ ἀνδρός της μὲ τὸ ὄνομα τοῦ δήμου.

Κ. Σ. Π.

5 6 2.

Φίλλακος
Αἰτωλὸς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταρίου λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κ. Κοντοσταύλου· πρὸς τὸ κοῖλον τῆς στήλης ἦτον ὁ τύπος τοῦ Φίλλακος ὅστις δὲν διετηρήθη. Τὸ ὄνομα Φίλλακος πρῶτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα· μόνον τὸ ὄνομα, χωρὶς νὰ ὑπῆρχε σημειωμένον τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του, ἐμφαίνει ὅτι δὲν μετέχει τῆς Ἀττικῆς γλαφυρότητος, ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶναι Ἀθηναίου ὄνομα. Εἰς τὸ ἀέτωμα τῆς στήλης ταύτης φαίνονται ἵχνη βαφῆς λείψανον καὶ σημεῖον τοῦ ὅτι αὕτη ἦτον ἱχνογραφημένη.

Κ. Σ. Π.

5 6 3.

Ἀντίφιλος
Ὀλύνθιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τύπου λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῷ 1841 πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κοντοσταύλου· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης παριστάνεται τύπος

ἀθλητοῦ γυμνοῦ, νέου τῇ ἡλικίᾳ, ὅστις εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα αὐτοῦ φέρει μάκτρον διὰ νὰ σφογγίσῃ τὸ ἀθλητικὸν ἐπὶ τοῦ σώματός του ἔλαιον· ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς αὐτοῦ ἐπακουμβίζει τὴν σιαγῶνα αὐτοῦ· ἵσταται φέρων σταυρωμένον τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἐπακουμβεῖ τοὺς γλουτοὺς αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς λαβῆς σκεύους τινὸς ἔχοντος μορφὴν παραζωνίου, καὶ τοῦτο διὰ νὰ δείξῃ τὸν ἀμφορέα ἐν ᾧ τὸ ἔλαιον τὸ ὁποῖον ἐκέρδισεν ἐπὶ τῶν παναθηναϊκῶν ἀγώνων· ἡ ἐργασία τοῦ τύπου τούτου εἶναι τῶν Μακεδονικῶν χρόνων καὶ ἀρκετὰ κομψή.

Κ. Σ. Π.

5 6 4.

Ὄρος
ὁδοῦ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου Πενταηλείου· ἤδρον αὐτὴν εἰς τὴν Ἐλευσίνα τῷ 1834 Ἀπριλλίου 10· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν τριῶν, τὸ πλάτος αὐτῆς ἐνὸς ποδὸς καὶ τὸ πᾶχος τεσσάρων δακτύλων· τὸ κατώτερον μέρος αὐτῆς ἦτο τὸ πάλαι τεθαμμένον εἰς τὴν γῆν· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ στήλη αὕτη ἐσημείωνε τὸν ὄρον τῆς ὁδοῦ, ἥτοι τὸ πλάτος ἢ τὸ μῆκος αὐτῆς ἵνα μὴ οἱ διαβαίνοντες ἀπερνῶσιν ἐκτὸς τοῦ ὁροῦ τούτου· τοιαύτης φύσεως εἶναι καὶ οἱ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς ἀναφερόμενοι ὄροι· οἷον ὄρος Μνήματος, ὄρος Ἀρτέμιδος Ἀμαρουσίας, ὄρος μητρὸς Θεῶν· οἱ ὄροι οὗτοι ἐδείκνυσαν μέχρι τίνος δύναται νὰ πατήσῃ τις καὶ νὰ διέλθῃ· ὅθεν τὸ, στήλη διαλαβεῖν τοὺς ὄρους, τοῦ Δημοσθένους περὶ Στεφάνου.

Κ. Σ. Π.

5 6 5.

Ἀνδροκλῆς
Φιλοχόρου
Θυμοιτάδης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τῷ 1841 Μαρτίου 10· ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα τοῦ τε Ἀνδροκλέους καὶ Φιλοχόρου ἐμφαίνουσι τὴν Ἀττικὴν γλαφυρότητα.

Κ. Σ. Π.

5 6 6.

Ἀσκληπιάδης
Λαμίδοντος
Συβρίδης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τῷ 1841 Ἰουλίου 25 εἰς τοὺς νοτίους πρόποδας τοῦ ὁροῦ Ἀγγέσμου, πλησίον τῶν νέων ἀνακτορίων· ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων εἰκάζομεν ὅτι ὁ Ἀσκληπιάδης οὗτος ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς οἱ Ῥωμαῖοι ἐλάμβανον κατοχὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Κ. Σ. Π.

5 6 7.

Πόθος
Ζωσίμου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τῷ 1841 Μαΐου 10 οὐ μακρὰν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 567, πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Φιλήμονος· ἐκ τοῦ τρόπου

δι' οὗ εἶναι γεγραμμένη ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐξάγομεν ὅτι ὁ Πόθος οὗτος δὲν εἶναι Ἀθηναῖος, ἄλλως τὸ ὄνομα τοῦ δήμου ἐξ οὗ ἦτο, μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του, ἔπρεπε νὰ εἶναι σημειομένον, ἥτοι κάτωθεν τοῦ Ζωσίμου.
Κ. Σ. Π.

5 6 8.

[Π]αλληνεὺς λαχὼν Γραμματεὺς
. . . δὸς Ἀρχοντος ἐνιαυτὸν ἀνέθηκεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη τῷ 1841 εἰς τὰ θεμέλια οἰκίας τινὸς κειμένης μεταξὺ τοῦ πύργου Ἀνδρονίκου τοῦ Κυρρῆστου καὶ τῆς στοᾶς τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ἀρχηγέτιδος, κοινῶς καλουμένης ἡ Πύλη τῆς Ἀγορᾶς. Τὰ γράμματα εἶναι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὡς τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἄλλων γραμμάτων καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ Σ, Ω, Μ, Θ καὶ Α. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι Ἀθηναῖος τις, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη, ἐκ τοῦ δήμου Παλλήνη λαχὼν Γραμματεὺς κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν καθ' ὃν Ἀρχων τις, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη ὡσαύτως, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος εἶναι εἰς ἴδους, ὁ γραμματεὺς λέγω οὗτος ἀνέθηκεν τὸ ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφὴ, ἀνάθημα, ἴσως τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἀρχηγέτιδι· εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἔνθα εὑρέθη ἡ παρούσα ἐπιγραφὴ ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας καὶ κίονες Ἰμμηττίου λίθου οἵτινες ἀπέτελουν μέρος οἰκοδομήματος τινὸς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων.
Κ. Σ. Π.

5 6 9.

Οὐ[τ]ος ὁ γῆς τέ[μ]νων σταχ[υ]νὰ φορον αὐλακα Δηοῦς
Εὐτυχὸς [ἡ] γονέων ἐλπίς ἐπειτα γό[ος]
εἴκοσι τῶν [π]άντ[ων] ἐτέων ὑπὸ τῷ δε κέκρυμμαι
σῆματι μὴ [νόσω μὴτ' ὀδῆνησι] ταχεῖς
τεθνεώς δ' οὐ[κ]οῖος ὀδύρομαι ἄλλο τι πένθος
ἀ[μ]φ[ο]τέ[ρ]οις ἔλιπον λυγρὸν ἑμοῖς τοκέσι.

Ἡ ἑμμετρος αὕτη ἐπιγραφὴ εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη τῷ 1838 εἰς τὸν κήπον τοῦ Κ. Γάσπαρη, κείμενον κατὰ τὸ βόρειον μέρος τῶν Ἀθηνῶν, τὸ καλούμενον Πατήσια· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης παριστάνεται γυνὴ ἐνδεδυμένη χιτῶνι ποδήρει, ἔμπροσθεν δὲ αὐτῆς ἀνὴρ ἱστάμενος, τοῦ ὁποίου εἶναι γυνὰ τὰ ἄνωθεν τῆς ὀσφύος μέρη· ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ πρόστυπα ἔργα εἶναι συντριμμένα κατὰ τὰ ἄνωθεν τοῦ τραχύλου μέρη αὐτῶν· τὰ γράμματα εἶναι οὕτως ἐξηφανισμένα ὥστε καταντᾷ δύσκολος ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ἑμμετρος ἡ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου· εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τῆς Δηοῦς ὃ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 287 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος· Δηὼ εἶναι ἐπίθετον τῆς Δήμητρος δοθέν αὐτῇ ἀφ' οὗ ἐμίγη τῷ Διὶ ἢ ἀφ' οὗ ἦνεν τὴν κόρην αὐτῆς, ἐκ τοῦ δήω ἢ δάω τὸ εὐρίσκω· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ὀμηρον ὕμν. εἰς Δῆμ. 47, 211, 492. Εἰς ἀέτελοῦντο εἰς αὐτὴν μυσηρία, ἐλέγετο παρὰ τῶν μουσικῶν ἐκ τυμπάνου ἔφαγον ἐκ κυμβάλου ἔπιον ἐκερνοφόρησα . . . ὑπὸ τὸν παστὸν ὑπέδυν Σχ. εἰς Γοργ. Πλάτ. Εἰς τὴν δευτέραν ἐπιγραφὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Εὐτύχου. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Δοδουέλ (Dodwel itin. t. 1 καὶ ἀπὸ τὸν Βοϊκκίον, ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ τυπώσωμεν αὐτὴν καὶ ἡμεῖς, διότι εἰς ἄλλον τόπον μακρὰν τοῦ μέρους ὅπου λέγει ὁ Δοδουέλ ὅτι τὴν ἦνεν, ἠύρομεν ἡμεῖς, καὶ δεύτερον διότι μεγάλῃ διαφορᾷ ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν αὐτῆς ἀπαντῶμεν· ἐπειδὴ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δοδουέλ φαίνεται καλῶς διατηρουμένη ἐν ᾧ τῶρα εἶναι τόσον διεφθαρμένη
Κ. Σ. Π.

Θησεύς Σώσιππος : Ναυαρχίδου
ἀνέθηκεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τύπου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη τῷ 1840 εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἡγοράσθη παρὰ τοῦ Κ. Σκίν· δὲν ἐδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ἐπακριδῶς ποῦ εὑρέθη ὁ τύπος οὗτος, διὰ νὰ ἐνεργήσωμεν ἐπιτοπίως ἀνιχνεύσεις πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ναοῦ εἰς ὃν ἴστατο τὸ ἀνάθημα τοῦτο· ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου παριστάνονται τρεῖς ἄνδρες πρῶτον ἀνὴρ τις τοῦ ὁποίου τὸ στήθος εἶναι γυμνόν· φέρει δὲ κρεμασμένην τὴν χλαμύδα αὐτοῦ· διὰ τῆς δεξιᾶς του βαστᾶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν πῖλον του τὸν ὁποῖον φαίνεται ὅτι θέλει νὰ ἐκβάλῃ, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ κρατεῖ ῥόπαλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπακουμβεῖ. Πλησίον δὲ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐπιγράφεται ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή ΘΗΣΕΥΣ· ἴσταται δὲ οὗτος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ ποδός, ἔχων ἀνυψωμένον ὀλίγον τὸν ἀριστερόν· ἀντικρὺ δὲ τούτου ἴσταται ὁ ἕτερος ἀνὴρ μικροτέρου ἀναστήματος τοῦ προτέρου, ὅστις εἶναι ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν καὶ φέρει ἀνυψομένην τὴν δεξιάν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θησέα περιμένων νὰ λάβῃ τι παρ' αὐτοῦ· εἶναι οὗτος ἐνδεδυμένος χιτῶνι ποδῆρει ἐν μέρος τοῦ ὁποίου κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ· ἄνωθεν δὲ τῆς κεφαλῆς τούτου ἐπιγράφεται ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή ΣΩΣΙΠΠΟΣ· μετὰ τὸ Σώσιππος ἔπονται τέσσαρες σιγμαὶ καθέτως ἐγχαραγμέναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης· ὀπισθεν τοῦ δευτέρου τούτου ἀνδρὸς ἔπεται τρίτος τις, ἀσκεπὴς καὶ αὐτὸς τὴν κεφαλὴν, μικροτέρου ἀναστήματος τοῦ δευτέρου καὶ οὗτος ἐνδεδυμένος χιτῶνι ποδῆρει, καὶ ὅστις ἐκτείνει τὴν δεξιάν αὐτοῦ μικρὸν ἔξω τοῦ χιτῶνος, ἐπακουμβεῖ δὲ ἐπὶ τινος στήλης ἢ βωμοῦ, ὅστις ἴσταται πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ· ὁ τρίτος οὗτος παριστάνεται γεροντικῆς ἡλικίας, ἄνωθεν δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπιγράφεται ἡ παρούσα ἐπιγραφή ΝΑΥΑΡΧΙΔΟ ΑΝΕΘΗΚΕΝ. Ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων εἰκάζομεν ὅτι ὁ πρῶτος ὁ ὑψηλότερος καὶ ῥωμαλεώτερος ὁ σκηπτοῦχος ἢ κορυνηφόρος εἶναι ὁ Θησεύς, ὡς καὶ ἡ παρὰ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐγχαραγμένη ἐπιγραφή μαρτυρεῖ τοῦτο· ὁ μετὰ τὸν Θησέα εἶναι ὁ Σώσιππος, ὡς εἰκάζομεν τοῦτο ἀπὸ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφὴν· ὁ δὲ τελευταῖος ὅστις παριστάνεται μικρότερος τῷ σώματι τοῦ τε Θησεῦς καὶ Σωσίππου νομίζομεν ὅτι εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Σωσίππου Ναυαρχίδης, τοῦ ὁποίου τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν ἀποδεικνύει πρὸς τούτοις καὶ τὸ ἐπακούμισμα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς στήλης. Ὁ Θησεύς παριστάνεται ῥωμαλέος καὶ εἰς θέσιν ὡς νὰ δέχεται μετ' ἐτοιμότητος τινὸς τὸ τοῦ Σωσίππου ἀνάθημα· τὸ ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου ῥῆμα ἀνέθηκεν, σημαίνει ὅτι οὗτος δὲν εἶναι ἐπιτάφιόν τι ἔργον, ἀλλὰ ἀνάθημα τοῦ Σωσίππου, εἰς τὸ ἱερὸν ἴσως τοῦ Θησεῦς· ἡ γενικὴ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟ ἄνευ τοῦ Υ εἶναι κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον ὡς ἀπαντήσωμεν τοῦτο καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Τὸ ὄνομα ΣΩΣΙΠΠΟΣ καὶ ἐκ τῆς συνθέσεώς του φαίνεται ὅτι εἶναι τῆς Ἀττικῆς εὐφραδείας· ὁ Σώσιππος λοιπὸν οὗτος ἦτον Ἀθηναῖος. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντῶμεν δις εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 169, ἔνθα ὁ Σώσιππος ἀναφέρεται κατὰ τὸν Βοίικιον εἰς στρατιωτικὸν τινα κατάλογον· ὁ Σώσιππος οὗτος τοῦ καταλόγου εἶναι ἀρχαιότερος τοῦ τῆς ἐπιγραφῆς μας, διότι ἐκεῖνος εἶναι Ἀττικοῖς γράμμασι γεγραμμένος ὡς καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1008· ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη κατὰ τὸν Δώδουελ (Dodwell) ἐπὶ λάρνακος τύπῳ κεκοσμημένης, ἥτις εὑρέθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν πρῶτος ὁ βῆθεις Ἄγγλος (in urna sepulchrali Attica figuris ornata quam dedit Dodwell. Boec. ins 1008) τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἔχουσι πολλὴν ὁμοιότητα μετὰ τῆς ἰδικῆς μας· πιθανῶς δὲ ἡ παρὰ τοῦ Ἄγγλου Δωδουέλλ ἀναφερομένη λάρναξ νὰ ἦτον ἐκείνη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐνταφιάσθη ὁ τῆς ἐπιγραφῆς μας Σώσιππος. Τὸ γαῖσόν τοῦ τύπου τούτου σώζει ἔχνη μικρὰ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ χρωματισμοῦ· τὸ ὄνομα Σώσιππος ἀπαντᾷται πρὸς τούτοις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνθολογίαν, τὸ δὲ ὄνομα Ναυαρχίδης πρῶτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

Φιλῖνος
ἐκ Κηδῶν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τῆς Πεντέλης· εὐρέθη τῷ 1841 πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς εἰς τὸν κήπον τοῦ Κ. Α. Κοντοσταύλου· τὸ ὄνομα Φιλῖνος ἀπαντᾶται εἰς ἄλλας μὲν ἐπιγραφὰς γεγραμμένον τὸ ΛΙ διὰ τῆς ΕΙ. Εἰς ἄλλας δὲ διὰ τῆς Ι, ὡς εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 1202 ἐνθα, ἀναφέρονται δύο Φιλῖνοι ὁ εἰς Πρωτομάχου καὶ ὁ ἄλλος Ἀντιμέδοντος, καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 284, 165, ἐνθα ἀπαντᾶται τρεῖς τὸ ὄνομα Φιλῖνος 203, 206, 2160· καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 151 τῆς συλλογῆς τοῦ Κ. Λεβᾶς (Fasci 5.) καὶ εἰς τὸ σύγγραμμά μου l'ancien Athén: p. 159. Εἰς δὲ τὰς ὑπ' ἀριθ. 2336, 2339, 200 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ΛΙ ἀπαντᾶται γεγραμμένον διὰ τοῦ ΕΙ ἀντὶ τοῦ Ι· ἐκ τούτου εἰκάζομεν ὅτι ἡ προφορά τοῦ Ι καὶ ΕΙ ἦτον ἡ αὐτή, ἐκτὸς ἐὰν τὸ Φιλῖνος προφερόμενον προξυτόνως ἐγράφητο διὰ τῆς ΕΙ, τὸ δὲ προφερόμενον προπαροξυτόνως Φίλιμος ἐγράφητο διὰ τῆς Ι.

Κ. Σ. Π.

Τείσανδρος Ἀχαρνεύς
Ἀρισταγόρα
Φιλουμένη

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντακλιῦ· εὐρέθη τῷ 1841 εἰς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς εἰς τὸν κήπον τοῦ Κ. Α. Κοντοσταύλου· ἐπὶ τῆς στήλης καύτης διατηρεῖται τὸ ἀκρωτήριον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι κομψῶς γεγλυμμένον· ἔχνη μικρὰ φαίνονται τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ χρωματισμοῦ. Τὸ ὄνομα Τείσανδρος παρὰ μὲν τῷ Ἡρόδοτῳ (βιβ. 6.) τῷ Πλάτῳ, εἰς Γοργίαν, τῷ Θουκ. Β. γ. ἀπαντᾶται γεγραμμένον διὰ τοῦ Ι ΤΙΣΑΝΔΡΟΣ, παρὰ δὲ τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ καὶ τῇ ἐκδοθείσῃ παρ' ἐμοῦ εἰς τὸ ἐμὸν σύγγραμμα l'ancien Athien Σ. 505. Τὸ ὄνομα ΤΕΙΣΑΝΔΡΟΣ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ, καθὼς τὸ ὄνομα ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ ἀλλαχοῦ ἀπαντᾶται γεγραμμένον διὰ τῆς Ι καὶ εἰς ἄλλα μέρη διὰ τῆς ΕΙ· δείγματα ταῦτα κατὰ τῆς τοῦ Ἑράσμου παραδόξου προφορᾶς. Ὄνομα γυναικὸς ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

Ἀντικλῆς
[Κ.] Λεωσθένου
Βοιωτὸς χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Ἰμηττίου· εὐρέθη εἰς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ Α. Κοντοσταύλου· τὰ γράμματα δὲ εἶναι κιονιδῶν γεγραμμένα, ἀλλ' οὐδὲ ἀρχαιότερα τῶν χρόνων τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸ ὄνομα Ἀντικλῆς ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τὸ Κ. εἶναι ἐξηλειμμένον ἀρχαίοθεν· ἴσως τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς τοῦ Ἀντικλέους ἦτο Λεωσθένης εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἐγχαράκτης τῶν γραμμάτων ἐπὶ τοῦ λίθου κατὰ λάθος ἐπρόσθεσεν τὸ Κ. τὸ ὁποῖον ἐξηλείψεν μετὰ ταῦτα· ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος Λεωσθένης εἶναι ἄνευ τοῦ Σ. ΛΕΩΣΘΕΝΟΥ ἀντὶ Λεωσθένους· ἀλλὰ τὸ Λεωσθένης ἐνταῦθα εἶναι γεγραμμένον διὰ τοῦ Ο ἀντὶ τοῦ Ω ΛΕΩΣΘΕΝΗΣ· ἄλλως τὸ Κλεωσθένης πρῶτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

Ἄσεπτε Συμέλη μου Σιδωνία

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ σήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελικοῦ· εὑρέθη κατὰ τὸ 1841 πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς, εἰς τὸν κήπον τοῦ Α. Κοντοσταύλου· τὸ ὕψος τῆς πλακῆς, ὅσον σώζεται, εἶναι ἐνὸς ποδὸς Ἀγγλικοῦ, τὸ πλάτος ἐνὸς ποδὸς καὶ δύο δακτύλων, καὶ τὸ πάχος τριῶν δακτύλων· κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι μία ἄλλη ἐπιγραφὴ γεγραμμένη Φοινικικοῖς γράμμασιν εἰς δύο γραμμάς· μεταφέρομεν ἐνταῦθα τοὺς Φοινικοὺς χαρακτήρας εἰς Ἑλληνικοὺς, μὴ ἔχοντες εἰς τὴν τυπογραφίαν Φοινικικοὺς χαρακτήρας, καὶ τυπώομεν διὰ τῆς λιθογραφίας ἀπαραλλάκτως τὸσον τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιγραφὴν ὅσον καὶ τὴν Φοινικὴν· ἡ Φοινικὴ ἀρχεται πρῶτον ἀπὸ τὸ Α καὶ εἶναι οὕτω·

ΙΑΝΘΙΖΑ ΤΝΤΕΑΣΝΜΣΑΤΤΠΕ ΑΤΝΑ
ΑΠΑΝΜΑΜΝΩΤΙΒΗΤΣΝΜΣΑΝΒΑΝΤΙ

Μὴν ἔχοντες τὰ ἀναγκαῖα συγγράμματα τῆς Φοινικικῆς διαλέκτου, ἀφίνομεν εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ δεινοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν· καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἄλλας δύο Φοινικικὰς τὰς προεκδοθείσας ὑπ' ἀριθ. 308, 536 εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα, δύναται νὰ παραβῇ τις τὴν ἀρχαίαν γραφὴν τῶν Ἑλλήνων μὲ τὰ Φοινικὰ γράμματα. Τὸ Α τῶν Φοινίκων εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀρχαῖον Α, ὁμοίως τὸ Ν, ὁμοίως τὸ Γ τὸ Φοινικὸν ὁμοιάζει τὸ ἀρχαῖον Α· τὸ Δ εἶναι τὸ αὐτὸ, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ γράμματα εἶναι τὰ αὐτὰ μὲ τὰ Φοινικὰ ἐξαιρουμένου τοῦ γράμματος ἐκείνου τῶν Φοινίκων τὸ ὅποιον οἱ Λατίνοι ἀναπληροῦσι διὰ τὸ ζ καὶ τὸ ὅποιον ἀντιστρόφως σημειούμενον κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους οὕτω M σημαίνει ἑννεακόσια· ἡ πρώτη σειρὰ τῆς Φοινικικῆς ἐπιγραφῆς σύγκειται ἀπὸ 28 γράμματα, ἡ δευτέρα ἀπὸ 27· παραβά-λων τις τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μὲ τὰ γράμματα τῶν δύο πρὸ αὐτῆς ἐκδοθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 308 καὶ 536 εὐρίσκει ὅτι αὐτὰ εἶναι μᾶλλον ἀτάκτως γεγραμμένα, ἐπομένως εἰκάζω ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι μεταγενεστέρη τῶν δύο προηγουμένων. Ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιγραφὴ Ἄσεπτε ἢ Ἄσεπτη Συμέλη μου, δεικνύει ὅτι ἐγρᾶφη ἀπὸ ξένου τινὸς καὶ ὅχι ἀπὸ Ἀττικίζοντα· ἡ λέξις Ἄσεπτος τὴν ὁποίαν ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλους συγγραφαῖς καὶ εἰς τοὺς ποιητάς· Σοφοκλῆς δράμ. Αἰχμάλωτ. καὶ εἰς τὸν Εὐρυπίδ. Βάκχ. σημαίνει τὸν ἀσεβῆ, ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχιος Ἄσεπτον ἀσεβής· ἴσως τὸ Α ἐδῶ ἐγρᾶφη κατὰ λάθος τοῦ ἐγχαράκτου, καθὼς καὶ εἰς τὴν προηγουμένην ὑπ' ἀριθμὸν 573 ἐπιγραφὴν ἐγχαράξας τὸ Κ. καὶ ποιήσας τὸ ὄνομα Κλεοσθένους ἀντὶ Λεωσθένους ἔπειτα ἐξεῖληψεν τοῦτο· τοιαῦτα λάθη τῶν ἐγχαράκτων τῶν ἐπιγραφῶν ἀπαντῶμεν εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπιγραφάς· ἄλλοι προσθέττουσι περιπλέον ἓνα γράμμα, καὶ ἄλλοι ἐγρᾶψαν ἄλλα ἀντὶ ἄλλων, μὴ φυλάξαντες τὴν γραμματικὴν ὀρθογραφίαν· τὸ Συμέλη μου εἶναι φράσις τὴν ὁποίαν ἀπαντῶμεν σήμερον συχνότατα εἰς τὰς ἐκφράσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, οὗτος λέγει λ. χ. Ἑλένη μου, Αἰκατερίνη μου καὶ τὰ λ. π. ἀλλὰ τὴν ἐγκλινομένην αὐτὴν ἀντωνυμίαν μετὰ κυρίου ὀνόματος δὲν ἐδυνήθημεν νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς, ἕνεκα τούτου ὑπέθεσα ὅτι ὁ γράψας τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιγραφὴν ἦτο ξένος τις ὅστις ἔμεινε μὲν ἀρκετὸν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἐγεύθη ὅμως καὶ τῆς Ἀττικῆς εὐφραδίας, αὐτὸς οὗτος γράψας βραχυλόγως καὶ ἄνευ κομψότητος τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιγραφὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἴσως ἐγρᾶψε τὸ Α ὡς ἐπιτατικόν, ἦτοι πολὺσεπτε Συμέλη μου Σιδωνία, ἐγρᾶψε κατωτέρω αὐτῆς ἐκτεταμένως τὴν εἰς τὴν διάλεκτόν του ἐπιγραφὴν· ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες λέγουσι κολακευτικῶς ἐκφραζόμενοι πρὸς τὸ ἐρωμένον πρόσωπον Ἄπιστε ἀντὶ τοῦ Πιστέ.

Κ. Σ. Π.

[Βάκχιος;] Βακχί[ο]υ ἀνέθηκε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου, τύπου λίθου Πεντελησίου· ἀγνω-
οῦμεν κατ' ἀκρίβειαν ποῦ εὑρέθη ὁ τύπος οὗτος, ἴδομεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Ἀγγέλου Γέροντος, ἥτις
κεῖται κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν, τὸ καλούμενον τώρα Πλάκα, τὸ πάλαι δὲ ἐμπεριελαμβάνετο εἰς
τὸν δῆμον Κυδαθηναία, ὡς ἐπεριγράψαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας ἐπιγραφόμενον αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι σελ. 408. Ἐπὶ
τοῦ τύπου τούτου παριστάνετο θεὸς τις καθήμενος· ἔχων ἀνυψωμένην τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα εἶναι
γυμνὸν μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ· ὁ θεὸς οὗτος νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, κάθηται ἐπὶ τρίποδος τοῦ ὁποίου οἱ πόδες εἶναι
ἀφομοίωμα τῶν τοῦ λέοντος ποδῶν· πατεῖ δὲ ἐπὶ διπλοῦ ὑποποδίου· τὸν θεὸν τοῦτον ἔκ τε τοῦ σχήματος καὶ
τοῦ τρίποδος ἐφ' οὗ κάθηται εἰκάζομεν εἶναι τὸν Ἀπόλλωνα· ὁ τρίπους οὗτος μᾶς δίδει τὸ σχῆμα τοῦ ἐν Δελ-
φοῖς τρίποδος, ἐφ' οὗ ἡ ἱέρεια ἐχρησμολῳγεῖ· ὀπισθεν τοῦ Ἀπόλλωνος τούτου ἵσταται θεὰ ἐνδεδυμένη χιτῶνι
ποδήρει· ἡ θεὰ αὕτη ἔχει τοὺς βραχίονάς της γυμνοὺς, ἐπακουμβεῖ τὴν δεξιὰν αὐτῆς χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ
ὤμου τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀμιλοῦσα τρόπον τινὰ πρὸς αὐτόν· εἶναι πρὸς τούτοις ταπεινοτέρου ἀναστήματος τοῦ
υἱοῦ αὐτῆς· ἀντικρὺ τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἵσταται ἐτέρα γυνὴ ἐνδεδυμένη καὶ αὐτὴ χιτῶνα
ποδήρην, ἔχει τοὺς βραχίονας αὐτῆς γυμνοὺς καὶ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς ἀσπίδα, ἣν ἐπακουμβεῖ παρὰ
τοὺς πόδας αὐτῆς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς ἀνυψώνει τὸν πέπλον αὐτῆς, αὕτη δὲ εἰκάζομεν ὅτι εἶναι ἡ
ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἄρτεμις· ὁ τύπος οὗτος εἰκονίζει τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ Ἀπόλλων παριστάνεται εἰς
τὸν ναὸν αὐτοῦ, ἥτοι καθήμενος ἐπὶ τρίποδος, γυμνὸς τῷ στήθει, διὰ τὴν φανερῶσθαι τὰς θείας βουλάς καὶ
γνώσεις αὐτοῦ διὰ τοῦ τρίποδος τοῖς μαντευομένοις· ὁ Ἀπόλλων περικτυπύσσεται πατῶν ἐπὶ διπλοῦ δίφρου διὰ
τὴν δεξιὰν ὅτι ὁ ἀνῆκον εἰς τὸν ναὸν θεὸς εἰς τὸν ἀνάθημα τοῦτο ἔκειτο, ἦτον αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων, αἱ δὲ ἄλλαι δύο
θεότητες ἡ Λητώ καὶ ἡ Ἄρτεμις πατοῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐδάφους τοῦ ναοῦ, ἐφ' οὗ καὶ ὁ τρίπους ἐρείδετο, διὰ τὴν
δείξαι ὅτι αἱ θεότητες αὗται ἦσαν σύμβωμοι μόνον διὰ τὴν συγκένειαν, οὐχὶ δὲ καὶ κυρίως ὁμόνοιοι. Τὸ ὄνομα
τοῦ υἱοῦ τοῦ Βακχίου δὲν διετηρήθη, ἀνεπλήρωσα μόνον τοῦτο εἰκάσας ὁμονύμως ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ Βακχίου· τὸ ὄνομα τοῦτο βάκχιος ἀπαντᾷται εἰς τινὰς ἐπιγραφάς· φέρον τὸ ΧΙ γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ
ἀντὶ τοῦ Ι. Βάκχιον υἱὸν Βακχίου Ἀθηναῖον ἀπαντᾷ τις καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς, καὶ μάλιστα εἰς κατα-
λόγους γυμνασιαρχῶν, καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθμ. 281, 285, 300 τῆς συλλογῆς τοῦ Βουκίου. Πιθανῶς τὸ ἀνά-
θημα τοῦτο νὰ ἔκειτο εἰς τὸ Λυκίον ὅπερ ἦν γυμνάσιον, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ υἱὸς τοῦ Βακχίου ἀνέθηκεν ἐκεῖ· διότι ἡ
οἰκία τοῦ Ἀγγέλου κεῖται οὐ μακρὰν τοῦ Λυκίου. Ἐκ τῆς λέξεως ἀνέθηκεν ἐξάγεται, ὅτι ὁ τύπος οὗτος ἦτον
ἀνάθημα τοῦ υἱοῦ τοῦ Βακχίου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ οὐχὶ ἐπιτάφιος· στήλη· ὡς ἐκ τῆς λεπτό-
τητος τῆς πλακῆς, διότι τὸ πάχος αὐτῆς μόλις εἶναι δύο δακτύλων, ἐξάγομεν, ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη ἦτον ἐντὸς τοῦ
ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπακουμβοῦσα εἰς τὸν τοῖχον τοῦ σηκοῦ, διότι μόνη ἡ πλάξ δὲν ἐδύνάτο νὰ σταθῇ. Τὸ
ὕψος τῆς πλακῆς ταύτης εἶναι δύο Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ δύο δακτύλων, τὸ πλάτος ὡσαύτως· τὰ γράμματα εἶναι
τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, τὸ δὲ ἔργον καὶ τι ἀπὸ τῶν χρόνων τετριμμένον εἶναι εἰσέτι οὐκ εὐκαταφρόνητον.

Κ. Σ. Π.

[Βασιλέως Ἀ]ντιόχ[ου]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη μεγάλαις Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τμήματι βήθου λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ·
εὑρέθη τῷ 1838 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Θησείου ἀρχαιολογικὰς εὐρέυνας, τὰ γράμματα εἶναι τῶν

Ῥωμαϊκῶν χρόνων· τὸ δὲ Ο εἶναι μικρότερον τῶν ἄλλων γραμμάτων· ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· εἰκάζομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο ὁ ἀνδριὰς, πιθανῶς τοῦ Βασιλέως Ἀντίοχου, διότι ὁ σχηματισμὸς τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι ἀρχαιότερος· τῶν χρόνων καθ' οὓς ὁ Ἀντίοχος οὗτος ἔζει· οἱ Ἀθηναῖοι πολιτευόμενοι φρονίμως ὅλους τοὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου δυνατοὺς, ἀνέστησαν τοὺς ἀνδριάντας αὐτῶν, ἵνα ἔχῃσι τὴν εὐνοίαν τούτων· ὡς πιθανῶς ἐποίησαν καὶ πρὸς τὸν Ἀντίοχον, ὅστις ἐστῆθη ἱκανὸς πρᾶγματα τοῖς Ῥωμαίοις παρέξειν.

Κ. Σ. Π.

577.

Ὁ Δῆμος

[Βα]σιλ[έα] Πτολεμαῖον Βασιλέως Ἰούδα
υ[ιὸ]ν Βασιλέως Πτολεμαίου ἔκγονον
ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἐκ-
τὸν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικαῖς γράμμασιν ἐπὶ βάρου λίθου τοῦ Ἰμνητιοῦ· τὸ μῆκος αὐτοῦ εἶναι πρὸς Ἀγγλικῶν δύο, τὸ πλάτος 1 1/2, καὶ τὸ πάχος 11 δακτύλων· εὑρέθη τῷ 1837 εἰς τὰς κατὰ τὴν Ποικίλην τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἐκ τῶν διατηρηθέντων σφαλμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ ἐγχαράκτης αὐτῆς ἦτον ἀρκετὰ ἀμαθὴς ἢ ἀπρόσεκτος· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τὸ Βασιλέως ἔγραψεν Βασι-
λέως· εἴτα ἐπρὸςπᾶθης νὰ ἐξαλείψῃ ἢ νὰ μετατρέψῃ τὸ Α εἰς Ε, ἀλλὰ μὴ τελειοποιήσας τὸ Ε φαίνεται ἡ πρώτη γραφή τὸ Α. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τὸ Ἰὶὸν ἔγραψεν Ἰυδὸν, προγράφας τὸ Ι τοῦ Υ, ἔπειτα διὰ νὰ διορθώσῃ τοῦτο ἐξείληψεν τὸ Ι καὶ τὸ μετὰ τὸ Ι, Ο· φαίνονται δὲ εἰς τὸ βάθρον μόνον τὰ δύο γράμματα οὕτω Υ Ν. Εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν θέλων νὰ γράψῃ τὸ ἔκγονον καὶ συγχέων τὴν σημασίαν αὐτοῦ μὲ τὸ ΕΚ-
ΓΟΝΟΣ ἔγραψεν τὸ Γ καὶ Κ ἐνομένα οὕτω ΓΚ, ἢ γράψας πρότερον τὸ ἐν τῶν γραμμάτων ἴσως Κ ἢ τὸ Γ ἐπρόσθεσεν εἰς αὐτὸ τὰς δύο πλαγίους γραμμὰς εἰς τὴν μέσην καὶ μετέπλασεν αὐτὸ εἰς ΓΚ.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἴστατο ὁ ἀνδριὰς τοῦ Πτολεμαίου υἱοῦ τοῦ Βασιλέως Ἰούδα· ὁ Πausanias ἀναφέρει ὅτι πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἰδίου ἦσαν ἀνδριάντες τῶν Πτολεμαίων τῶν ὑπαρξάντων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· ἀγνωοῦμεν ἂν τὸ βάθρον τοῦτο ἐφ' οὗ ὁ ἀνδριὰς τοῦ Πτολεμαίου υἱοῦ τοῦ Ἰούδα, ἦτον ἐκπαλαι εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὅπου εὑρέθη, ἦτοι πλησίον τοῦ γυμνασίου τοῦ ἰδίου· ἐὰν πιστεύσωμεν τὸ πρῶτον, τότε ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Πτολεμαίου παρὰ τὴν χάλκινον εἰκόνα τοῦ Πτολεμαίου τοῦ θεμελιωτοῦ τοῦ γυμνασίου, τὴν ὁποίαν ὁ Πausanias ἀναφέρει (Πaus. Ἀττικ. κεφ. 17.) ἦτο καὶ ἀνδριὰς τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις ἴστατο πιθανῶς πλησίον τοῦ πατρὸς του Ἰούδα (1). Τὸ ὄνομα Ἰούδας ἀπαν-
τῶμεν εἰς τὸν Στράβωνα (Β. ΙΖ.) καὶ εἰς τὸν Δίωνα γεγραμμένον διὰ τῆς ΟΥ, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν μας αὐτήν· εἰς δὲ τὸν Πausanias (Β. 17.) καὶ εἰς τὸν Πλούταρχον (Β. Σύλλα καὶ Β. Σέρτωρ,) ὅστις τὸν Ἰούδα καλεῖ πάντων τῶν Βασιλέων ἱστορικώτατον· τὸ ὄνομα Ἰούδας εἶναι γεγραμμένον διὰ τοῦ Ο Ἰούδας ἀντὶ Ἰούδας. Τὴν ἀντιγραφὴν ταύτην ἀντέγραψεν πρῶτος ἴσως, εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ περιηγητὴς Στούαρτ (anti Ath.) καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Ἀκερβλάτιος, καὶ ἐδημοσίευσεν ἐκ νέου ὁ Βοίρκιος εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐπιγραφῶν ὑπ' ἀριθ. 360. δὲν ἠθέλαμεν τὴν δημοσιεύσῃ καὶ ἡμεῖς ἐκ νέου ἐὰν δὲν ἀπαντούσαμεν διαφοράν εἰς τὰς ἀντιγραφὰς ὡς ἐση-
μειώσαμεν ἀνωτέρω· θέλομεν ἐκδίδει τὰς τοιαύτας ἐπιγραφὰς ὡς αὐτὰς ἀπαντῶμεν εἰς αὐτὰς διάφορον τοῦ πρωτοτύπου γραφὴν, καὶ τοῦτο ποιοῦμεν χάριν τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀληθοῦς.

Κ. Σ. Π.

(1) Ἐν δὲ τῷ γυμνασίῳ τῆς ἀγορᾶς ἀπέχοντι οὐ πολὺ, Πτολεμαῖον δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰσκευασμένου καλουμένου, λίθοι τε εἰ σὶν Ἑρμαῖ... καὶ εἰκὼν Πτολεμαίου χαλκῇ, καὶ ὅτι Δίους Ἰούδας. Πaus. Ἀττικ. κεφ. 17.

[Ἀρι]σταῖος
 . . . ἐπὶ Θεοφήμου
 . . . ἐπὶ Κλησεπίτου
 ἐπὶ Ἡρώδου
 . . . υς Δέκμος Αὐφίδιος
 ἐ[πι] Δευκίου
 . . . ς Πόπλιος Οὐφριος
 ἐπὶ Καλλιφάνους
 ἐπὶ Διοκλε[ίδου]
 [ἐπὶ] Πο[πλίου] ξένου [Εὐδόξου]
 [ἐπὶ] Σαγασίου, ἐπὶ Κοῖντου
 . . . ονος ἐπὶ Κλησε . . .
 [ἐπὶ] . . . ασίου ἐπὶ Ἀριστο[κλέους]
 . . . ου ἐπὶ Ζήν[ωνος]
 ἐπὶ Γεν . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τῷ 1840· εἰς τὰς κατὰ τὸν δῆμον Κολλυτὸς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως· ἡ στήλη αὕτη εἶναι διεσθαρμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ τέσσαρα μέρη· ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι καταγραφή πράξεων λαβουσῶν χώραν ἐπὶ τῶν χρόνων καθ' οὓς ὑπῆρξαν ἄρχοντες ἢ γυμνασίαρχοι οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· ὁ κατάλογος τῶν ἀρχόντων τῆς συλλογῆς τοῦ Μεουραίου τὸν ὁποῖον ἔχομεν δὲν εἶναι πλούσιος, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἐκτεταμένως περὶ τῶν ὀνομάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· τὸν παρὰ τοῦ Ἀγγλοῦ Κλίντωνος συνταχθέντα ὅσον οἶον τε ἐντελέστερον κατάλογον, δὲν εὐτυχῶ-
 σαμεν εἰσέτι νὰ ἔχωμεν ὄχι μόνον ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ δημόσιος βιβλιοθήκη.

Κ. Σ. Π.

[Σωτή]ρα Κόσμον

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ γυμνάσιον τοῦ Πτολεμαίου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· τὸ ΡΑ ἀνεπλήρωσα εἰς [Σωτή]ρα κόσμου. Τὸ ἐπώνυμον τοῦτο Σωτήρα κόσμου ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλας Ῥωμαϊκὰς ἐπιγραφὰς βάθρων, ἐφ' ὧν ἴσταντο ἀνδριάντες Αὐτοκρατόρων Ῥωμαίων, τοὺς ὁποίους καὶ τοὶ κολακευτικῶς, δικαίως μ' ὅλον τοῦτο ἐκάλουν Σω-
 τήρας Κόσμου, διότι διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, οἱ Ῥωμαῖοι ἔσωσαν τὸν τότε Κόσμον ἀπὸ τὴν θηριωδίαν τοῦ Φαρνάκου, τοῦ Φιλίππου, ἀπὸ τοῦ, ἐμφυλίου πολέμου τοῦ Ἀττάλου, τοῦ Εὐμένους, τοῦ Ἀντιόχου, ἀπὸ τὰς ληστρικὰς ἀρπαγὰς τῶν Αἰτωλῶν καὶ ἄλλων ἀνθρωπομόρφων θηρίων· καὶ ἀπὸ τὴν ἄπειρον πληθὺν τῶν κατὰ θά-
 λασσαν καὶ ξηρὰν πειρατῶν καὶ ληστῶν· ὅρα τὰ περὶ τούτων ἱστορούμενα παρὰ τοῦ Πολυβίου· καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίσαντας τὰ κατὰ τοὺς τῶν Ῥωμαίων χρόνους.

Κ. Σ. Π.

Φιλοξενίδης
 Ἐπιγένο[υ],
 Αἰγίλιεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελικοῦ· εὐρέθη εἰς

τάς κατά τὸ βόρειον τοῦ Παιραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἄνωθεν τῶν γραμμάτων ὑπάρχουσι δύο ῥόδα ἀναγεγλυμμένα, καὶ πρὸς τὰ κάτω τῆς στήλης εἶδος φαλοῦ. Τὸ ὄνομα *Φιλοξενίδης* πρῶτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

581.

[. τούτῳ ἀγαθῶν με]
 γάλων ἀντιδιδόντες Ἀθη
 ναῖοι τῇ Πολιάδι ἀνέθηκα[ν]
 κόσμον τῷ φρουρίῳ ὁ αὐτ[ὸς]
 οἰκείοις ἀναλώμασιν
 κατεσκεύασεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γραμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ βάθρου λίθου τοῦ ἱμνητοῦ· τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 3 δακτ. 1, τὸ πλάτος 1 ποδ. δακτ. 10 καὶ τὸ πάχος 1 ποδός· εὑρέθη τῷ 1835 ἀντικρὺ καὶ πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῶν Προπυλαίων· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἦσαν καὶ ἄλλαι 4 σειραὶ γραμμάτων τὰ ὅποια ἐπίτηδές τις ἐξείληψεν, καὶ ἔσως αὐτουργὸς τῆς πράξεως ταύτης εἶναι ὁ Κ. Φουρμόν ὅστις ἐξείληψεν μέρος τῶν ἐπιγραφῶν ἐκείνων ὅσας ἀντέγραψεν αὐτός, διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ ἀντίγραφα τοῦ ὡς πρωτότυπα (1). Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφὴ, ἔστατο ὁ ἀνδριάς εὐεργέτου τινὸς τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι ἀντιδιδόντες χάριν, ἕνεκα τῶν ὁποίων παρήγαγεν αὐτοῖς μεγάλων ἀγαθῶν, ἀνέθηκεν αὐτὸν Ἀθηναῖ τῇ Πολιάδι· οὗτος δὲ πάλιν εὐγνωμονῶν τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τὴν χάριν ταύτην κατεσκεύασεν ἰδίοις ἀναλώμασιν κόσμον τῷ φρουρίῳ.

Εἰς τὴν πρῶτην σωζομένην γραμμὴν μετὰ τὴν λέξιν ἀντιδιδόντες εἶναι ἐγχαραγμένον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τὸ συνήθως ἀπαντούμενον, εἰς τὰς κατά τοὺς Ῥωμαίους χρόνους, καρδιόμορφον σχῆμα, τὸ ὅποιον σημαίνει τὴν ἀγάπην, σέβας καὶ ἀφοσίωσιν τοῦ ἀναθέτοντο· πρὸς τὸ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἀναφερόμενον ὑποκείμενον. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν, μετρῶν ἐκ τῆς σωζομένης, ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἀνάθεσις αὕτη ἐγένετο τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Πολιάδι· ἐκ τούτου ἐξάγομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀναφέρει περὶ ἔργων καὶ ὑποκειμένου ζῶντος· κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἀκόμη ἐπικρατοῦσαν εἰδωλολατρείαν, καὶ ἐντὸς τῶν χρόνων τοῦ χριστιανισμοῦ (διότι ἐκ τῶν γραμμάτων εἰκάζομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους). Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀπαντῶμεν ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος Ἀκρόπολις, νὰ καλῇ αὐτὴν φρούριον· ἐκ τῆς λέξεως ταύτης εἰκάζομεν ὅτι τότε ἡ Ἀκρόπολις δὲν ἐθεωρεῖτο πλέον ὡς οἰκία τῆς θεᾶς τῆς σοφίας καὶ τοῦ πολέμου, ἀλλ' ὡς κατοικητήριον τοῦ φονικῆς Ἄρεως· νομίζω ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς πρώτους αὐτοκρατορικοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, τριακόςαι ἔτη περίπου μετὰ Χριστὸν, ὅτε ἀκόμη ἡ εἰδωλλολατρεία διετηρεῖτο εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κ. Σ. Π.

582.

ἐν ἔτει σ[ωτηρ]ίῳ ΑΨΚΘ=1729
 Ἐκ τοῦδε Ληνοῦ ἐκρέει ἀνθοσμία
 τοῖς μὲν πίνουσιν μετρίως εὐκοσμία
 τοῖς δ' αὖ ἀμέτρως τυγχάνει[ι] ἀσωτία

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γραμμασι Βυζαντινοῖς ἐπὶ πλακὸς λίθου Πεντελικοῦ· ἠρῶμεν αὐτὴν κατὰ

(1) Ὁρα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐμπείρου ἀρχαιολόγου Κ. Ροχέτ (Raoul Rochette) à Lord d' Aberdeen sur l'authenticité des inscriptions de Fourmont. p. 10.

τὰ 1829 μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῶν Ἀθηνῶν καὶ διετηρήσαμεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ Θησείου, διὰ τὸ περίεργον τῆς γραφῆς τῶν γραμμάτων· ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ πλάξ αὕτη ἦτο κτισμένη ἐπὶ τινος ληνοῦ μοναστηρίου ἢ μετοχίου ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ἡγούμενός τις τῆς μονῆς ταύτης παίζων, διὰ τὸν ἡδύποτον οἶνον τῆς μονῆς του, ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ ληνοῦ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν διὰ τὸ περίεργον τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων της, ἵνα χρησιμεύσῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τὴν χρονολογικὴν κατάστασιν τῆς παιδείας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 17 ἑκατονταετηρίδος.

Κ. Σ. Π.

583.

- . . . ου
[Παν]οπλῖαι
. . . υανεια
. . . ου
[Παν]οπλῖαι
. . . .
. . . . ι
ο ο
ου ον . . . ου
10
. . . Ν
Μο
. ο
ου
θα . τ . . ο . . υ
πνε
ν
Οἶνειδο[ς φυλῆς]
[στάδιο]ν εαν . .
20 . . . ου
[Αἰ]αντίδ[ος φυλῆς]
οντα
[Ἀντιοχ]ίδος φυ[λῆς]
[στάδι]ον τῆς τρίτης ἡλικίας
[Ἀκαμ]αντίδος φυλῆς
τὸν δολιχόν
[Φιλ]οστράτου Ἀθηναῖος
. . . . ιχθον
Ἀθηναῖος
30 [στάδι]ον τῆς πρώτης ἡλικίας
[Ἐρεχθ]ίδος φυλῆς
στάδιον τῆς δευτέρας ἡλικίας
. . . ρίου Δεοντίδος φυλῆς
[στά]διον τῆς τρίτης ἡλικίας
ρίον Ἐρεχθείδος φυλῆς
πάντων στάδιον
[Μενάν]δρου Ἀθηναίου
[σ]τάδιον
. . . ου χαλκιδεὺς
40 [στάδιον τ]ῆς πρώτης ἡλικίας
[Ἰππο]ωντίδ[ος φυλῆς]
[στάδιον] δευτέρα ἡλικίας
[Αἰ]αντίδ[ος φυ]λῆς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου Πεντελησίου· Εὐρέθη τῷ 1838 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἡ πλατὺς εἶναι ἀκρωτηριασμένη καὶ κατὰ τὰ τέσσαρα μέρη· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονοδὸν γεγραμμένα· ὥς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῶν εἰκό-
ζομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς
ἐξάγομεν ὅτι εἶναι τῆς τάξεως τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἀγωνιστικῶν· τοιοῦτου εἶδους ἐπιγραφαὶ εἶναι αἱ ὑπ' ἀριθ' 2758, 1967 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου· ἡ ὑπὸ σελ. 163 ἐκδοθεῖσα εἰς τὸ Γαλλισὶ σύγγραμμά μου αἱ *Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι*, καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ' 139 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος. Εἰς τὰ διατηρούμενα μέρη τῆς ἐπιγραφῆς παρατη-
ρεῖται ἡ ἀπαρίθμησις τῶν κατὰ Φυλὰς νικησάντων στάδιον ἀπλοῦν ἢ δολιχόν, τῆς πρώτης δευτέρας καὶ τρίτης
ἡλικίας. Εἰς τὴν 18 γραμμὴν τὸ ὄνομα τῆς Οἰνῆδος φυλῆς τὸ NH εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς EI Οἰνεῖδος
ἀντὶ Οἰνῆδος.

Κ. Σ. Π.

584.

Φίλων
Διονυσίου
Σινωπεύς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ σμικρᾷ στήλῃς ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ·
εὐρέθη πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι ἐνὸς Ἀγγλικοῦ ποδὸς, 7 δακτύλων, ἡ διάμετρος 10
δακτύλων. Τὸ ὄνομα Φίλων καὶ Διονύσιος εἶναι ἐκ τῶν μάλλον συνήθως ἀπαντούμενων εἰς τοὺς Ἕλληνας συγ-
γραφεῖς, καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

585.

. . . . το[u]
. . . . χ
. . . . ιος
[Θεο]κριτος
[Ἀντ]ίλοχος
[Νε]στορίδης
[Λυσ]ιχάρης
Ἡροκλῆς, [ἢ Ἱεροκλῆς]
Κλέων
Διδυμίας
Τιμοτέλ . .
Νικοκλῆς
Λυσίας
Φανός[τρατος]
Φίλω[v]
Κρά[της]
Φιλ[οκράτης]
Δ[ιονύσιος]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου Πεντελησίου·
εὐρέθη τῷ 1830, ὅτε ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἦτον ὅλη ἐν ἐρείπιοις, εἰς τὸ οἰκόπεδόν μου, κείμενον κατὰ τὸν ἀρχαῖον
δῆμον Σκαμβωνίδαί, οὐ μακρὰν τῆς ἐκκλησίας καλουμένης ἡ ἀγία Ἑλεῦσα· πλησίον ταύτης εὐρέθησαν καὶ
ἄλλα τρία τμήματα ἐπιγραφῶν τὰ ὅποια ἀποτελοῦν μέρος τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς· ταῦτα καθὼς καὶ τὴν
παρούσαν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ σύγγραμμά μου ἐπιγραφόμενον αἱ *Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι* ὑπὸ σελ. 498, ἐκρίνα ἀνα-

γκαῖον νὰ τυπώσω τὴν παροῦσαν ἐκ νέου, καθὼς καὶ τὰς ἄλλας, διότι τότε διὰ τῆς τυπογραφίας δὲν ἐδυνήθην νὰ εἰκονίσω τὴν ἀκρίβειαν τῶν χαρακτήρων τῶν γραμμάτων, ὡς τοῦτο γίνεται τώρα διὰ τῆς λιθογραφίας. Τὸ R τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, καθὼς τὸ I καὶ τὸ Θ δεικνύουσιν ἐναργέστατα ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐγχαραχθῇ πρὶν τῆς ἐν Σαλαμῖνι μάχης. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζεται ὅτι εἶναι κατάλογος τῶν πρυτανευσάντων· εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐπιγραφῆς τὸ E ἀναπληρεῖ τὴν H· παρατηρητέα τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα, Νεστορίδης, Ἡροκλῆς, Διδυμίας, Τιμολέλ. . . . Λυσιστράτης, τὰ ὅποια πρώτην φορὰν σχεδὸν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

586.

Λακκιάδα[ι ἀνέθηκαν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου παστοῦ ἢ ναῖσκου (καὶ παστὸν καλοῦμεν ἐνταῦθα τὸ παρὰ τοῖς Γάλλοις καλούμενον niche)· τὴν λέξιν ταύτην συνώνυμον τοῦ ναῖσκου καὶ τοῦ παστὰς ἀπαντῶμεν εἰς διαφόρους Ἑλλήνας συγγραφεῖς· ὁ ναῖσκος οὗτος εἶναι κοῖλος κατὰ τὸ ἔσωθεν αὐτοῦ μέρος· δὲν δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν τὸ μέγεθος αὐτοῦ καὶ τὸ κατὰ τὸ κοῖλον αὐτοῦ περιεχόμενον, διότι εἶναι ἐντοισχισμένος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, κειμένην ἐντὸς τοῦ μεγάλου περιβόλου τοῦ Πρυτανείου, κατὰ τὸ μέρος τὸ πρὸς τὸν Θόλον, ὅθεν δὲν δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἐκτερίξωμεν αὐτόν· τὸ σχῆμα τοῦ Παστοῦ τούτου εἶναι ἀπαράλλακτον σχεδὸν μὲ τὸν ἐκδοθησόμενον Παστὸν ὑπ' ἀριθ. 590 εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ταύτην ἐφημερίδα· εἰκάζω, ὅτι ἐντὸς τοῦ Παστοῦ τούτου ἦτον εἰκὼν, ἢ ἄλλο τι ὄργανον, ἢ ὥρομετρον, ὡς θέλομεν ἀναφέρει μετὰ ταῦτα. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο, ἢ τὴν εἰκόνα, ὁ Δῆμος τῶν Λακκιάδων ἀνέθεσεν εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει ἡ ἐκκλησία αὕτη.

Κ. Σ. Π.

587.

Θευδότῃ
Λεονίτου
Ὀρχιέως θυγάτηρ
Μενεδήμου Παλλη-
νέως γυνή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὑρέθη τῷ 1840 πρὸς τὸ ἀνατολικοδὸρειον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸν δῆμον Διομεῖα, καὶ διατηρεῖται ἤδη ἐντὸς τοῦ Θησείου· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς Θεωδότης εἶναι γεγραμμένον Λεόνιτος ἀντὶ τῆς γενικῆς Λεονίτου. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα δήμου οὗ ὁ δημότης Ὀρχιεύς· τὸν δῆμον τοῦτον δὲν ἀπαντῶμεν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ὀνομάτων τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς· τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τούτου εἶναι οὕτω γεγραμμένα· πρῶτον φαίνεται ἐν Ο ἢ Θ, ἔπειτα ἀκολουθεῖ ἐν ἀρχαίῳ R (ὡς διατηρεῖται μέχρι τοῦδε ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ), μετ' αὐτὸ εἶναι ἐν εἶδος σταυροῦ εἰς τὴν μέσσην διαχωριζόμενον) τόπον ἔχοντος πιθανῶς τοῦ X. διότι τὸ σταυροειδὲς Φ φέρει τὴν διαίρεσιν τοῦ σταυροῦ ἄνωθεν τοῦ κέντρου τῆς καθέτου γραμμῆς οὕτω +· ἔπειτα τὰ ἀκόλουθα γράμματα ΙΕΩΣ φαίνονται κάλλιστα· ἀναγινώσκωμεν λοιπὸν Ὀρχιέως· ἂν δὲ τὸ πρῶτον γράμμα εἴη Θ καὶ ὅχι Ο καὶ ἐπομένως τοῦ ὀνόματος τοῦ δήμου ὄντος Θρία ἢ Θρίω, τότε τὸ ὄνομα τοῦ Δημότου ἔπρεπε νὰ ᾔηται Θριάσιος (Στεφ. Βυζαντ. Θρία)· ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ὅστις ἔγραψε περὶ πολέων λέγει, ὅτι ὑπῆρχε καὶ δῆμος ΘΡΙΩΝ, τοῦ ὁποῦ ὁ Δημότης ἴσως ἦτο Θριεύς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀκόμη δὲν δικαιολογεῖ τὴν

γραφὴν τοῦ Χ. εἶναι λοιπὸν δῆμος μὴν ἀπαντῶμενος εἰς τὰς συλλογὰς τῶν Ἀττικῶν δήμων ὅστις ἴσως ἐκαλεῖτο Ὁρχα οὗ ὁ κάτοικος Ὁρχιεὺς; περὶ τούτου ἄλλαι ἐπιγραφαὶ ἴσως ἀνακαλύψουσι τὴν ἀλήθειαν· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναχέρεται ὄνομα δήμου Παμηνεύς. Τὸ ὄνομα τοῦτο ὑποθέτω ὅτι ἔγραψεν ὁ ἐγγράχτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐσφαλμένως συγχέας τὰ δύο ΛΑ μὲ τὸ Μ, ὥστε ἀντὶ νὰ γράψῃ Παλληνέως ἔγραψε ΠΑΜΗ-ΝΕΩΣ. Τὸ ὄνομα Θεοδότῃ ἐξ οὗ τὸ Θεοδότῃ πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας ὑπὸ σελ. 483, ἐκρίναμεν μ' ὅλον τοῦτο ἀναγκαῖον νὰ τὴν δημο-σιεύσωμεν ἐκ νέου ἐνταῦθα διὰ τὴν διάφορον γραφὴν αὐτῆς, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ σύγγραμμά μας δὲν ἐδυνήθη-μεν νὰ εἰκονίσωμεν διὰ τῆς τυπογραφίας.

Κ. Σ. Π.

588.

Πιτιῶν Φιλοκράτης . . .]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τῆς ζωφόρου τύπου λίθου Πεντελησίου· ὁ τύπος οὗτος εὑρέθη πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς τῷ 1838 εἰς τὰς ἐκεῖ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου διετηρήθη μόνον ἡ κεφαλὴ γέροντος τινὸς ἴσως τοῦ Πιτιῶνος. Τὸ ὄνομα Πιτιῶν πρώτην φορὰν ἀπαν-τῶμεν ἐνταῦθα· τὸν τύπον τοῦτον ἡδὺρον ἐνταῦθα οὕτω τεθραυσμένον ὥς καὶ πολλοὺς ἄλλους· κατεστράφησαν δὲ πιθανῶς ἀπὸ τὸν Καρτερὸν ὃν διέταξεν ὁ θηριώδης Φίλιππος τὰ περίξ τῶν Ἀθηνῶν καταστρέψαι καὶ λεηλα-τῆσαι (δρ. Πολυβ. Β. . .)

Κ. Σ. Π.

589.

Εὐβ[ουλός;]

Ἰοφῶ[ντος]

Ἀγνού[σιος]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης τετράγωνου, λίθου Πεντελη-σίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς τῷ 1838· καὶ ἡ στήλη αὕτη εὑρέθη ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς τεθλασμένη, ἀπὸ τὸν ἴδιον ἴσως καταστρεπτὴν Καρτερὸν ὥς ἀναφέραμεν ἀνωτέρω εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 588 ἐπιγραφὴν· ὁ δὲ τάφος τοῦ Εὐβούλου, καθὼς καὶ οἱ περισσότεροι τοῦ μέρους τούτου, ὅχι μόνον εἶχον τὰ ἐν αὐτῷ σκεύη τεθλασμένα, ἀλλὰ καὶ κεκαυμένα πυρί.

Κ. Σ. Π.

590.

[Ἐπ]ὶ Ποσειδωνίου [Ἀ]ρχοντος ἀνέθηκεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου παστοῦ [niche] λίθου Ἰμμητίου· ἡδύρομεν τὸν παστὸν τοῦτον τῷ 1830 εἰς τὰς κατὰ τὸ τετράγωνον τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας καὶ διατηροῦμεν αὐτὸν ἤδη εἰς τὴν ἐν τῷ Θησείῳ ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ· τὸ ὕψος τοῦ παστοῦ τούτου εἶναι ἐνὸς Ἀγγλικοῦ ποδὸς καὶ δακτύλων 6 ὅσον σώζεται· (διότι κατὰ τὸ κάτωθεν μέρος αὐτοῦ εἶναι ἀκρωτηριασμέ-νος)· τὸ πλάτος αὐτοῦ εἶναι δακτύλων 8 καὶ τὸ πᾶχος δακτύλων 4· ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους ὑπάρχουσιν ἀναγεγλυμμένα πέντε (ἴσως) κοσμήματα ἀρχιτεκτονικὰ τοῦ σχήματος τούτου Δ, ὁμοίως ἄλλα πέντε ὑπάρχουσι καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ παστοῦ τούτου, εἰς δὲ τὴν μέσσην αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἐξ τοῦ αὐτοῦ σχήματος τοῦ Δ. Εἰς τὸ κοῖλον τοῦ παστοῦ κατὰ τὸ μεσαῖον μέρος αὐτοῦ ὑπάρχουσιν δώδεκα ὅποι

ἐγχαρχγμένα ἐγκαρσίως ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης· τὸ μῆκος αὐτῶν εἶναι ἡμίσεως γραμμῆς καὶ τὸ βάθος γραμμῶν πέντε. Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ παστοῦ τούτου ὑπάρχει ὀπή καὶ μία ἐτέρα εἰς τὴν γωνίαν αὐτοῦ, δι' ἧς ἄρχεται αὐλαξ τις ἐσωκλεισμένος εἰς τὸν λίθον τοῦ παστοῦ εἰς ὃν εἰσῆρχετο φαίνεται σωλὴν ὑάλινος ἡ ἐκ μετάλλου· ὁ αὐλαξ οὗτος ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἄνω μέρη καὶ φθάνει ἕως κάτω ὅπου φθάνεται ὁδήγει ὑγρὸν εἰς τι κοῖλον μέρος, κείμενον κάτωθεν τῶν κατὰ σειρὰν 12 ὀπῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέραμεν ἀνωτέρω· ὡς ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ παστοῦ τούτου εἰκάζω ὅτι ἐν αὐτῷ ἦν ὠρόμετρον ἢ τι ἄλλο ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκανονίζοντο, δυνάμει τοῦ ἐντὸς τοῦ σωλῆνος ὑγροῦ, αἰῶραι ἴσως, διὰ τοῦτο καὶ αἱ ὀπαι, εἰς αἷ ἦτον ἐμπηγμένος δείκτης, εἰς δώδεκα μέρη διαιροῦνται, κατὰ τὰς δώδεκα ὥρας τὸ ἥμισυ τοῦ ἡμερονυκτίου.

Κ. Σ. Π.

591.

Πρέπουσα
Ἀριστοκλέους
Μειλησία

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμητοῦ· εὑρέθη κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ νῦν κεῖται εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ἀθηναίου Ἀγγέλου Γέροντος· τὰ γράμματα Α Μ Η Λ εἶναι τοιαῦτα ὅσα μεταχειρίζοντο κατὰ τοὺς Ῥωμαῖκους χρόνους. ὄνομα γυναικὸς Πρέπουσα πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· Πρέπων ὄνομα ἀνδρὸς ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 189 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν περὶ τῆς ἐπισκευῆς τοῦ Ἐρεχθείου ὑπ' ἀριθ. 9 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ὅπου ὁ Πρέπων οὗτος φαίνεται ὅτι ἦτον Ἀγρυλῆθεν, καὶ συνετέλεσεν ὡς τεχνήτης εἰς τοὺς καλωπισμοὺς τοῦ οἰκοδομήματος τούτου.

Κ. Σ. Π.

592.

Εὐδοσία
Ἐπάφου
Ἐκφλυέων

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν εἰς τὸ ὑπισθεν μέρος τῆς στήλης, ἐνθα εἶναι ἐγχαρχγμένη ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφὴ ὑπ' ἀριθ. 591· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι μᾶλλον κανονικώτερα τῆς ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς στήλης· ὅθεν δύναται ἡ παροῦσα ἐπιγραφὴ νὰ ᾖται ὀλίγους τινὰς χρόνους ἀρχαιότερα τῆς ὑπ' ἀριθ. 591· εἰκάζομεν δὲ ὡς ἐκ τούτου ὅτι ἡ στήλη αὕτη ἴστατο πρότερον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ΕΥΘΙΑΣ καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἐπιγράψαντες τὸ ὄνομα τῆς ΠΡΕΠΟΥΣΗΣ ἐνταφύσαν αὐτὴν εἰς τὸν αὐτὸν τάφον· ἢ ἴσως ἡ Εὐδοσία ἦτο μήτηρ τῆς Πρεπούσης ἥτις ἐνταφιάσθη εἰς τὸν αὐτὸν τάφον τῆς μητρὸς τῆς ὄνομα ἀνδρὸς Εὐδοῦς ἀπαντᾶται εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς· ὄνομα δὲ γυναικὸς Εὐδοσία ἀπαντήσαμεν μόνον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3002 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· ἐνταῦθα ἡ Εὐδοσία αὕτη φέρει καὶ τὸ ὄνομα Οὐλπία, ἥτο δὲ ἱερεῖα τῆς ἐν Ἐφέσῳ λατρευομένης Ἀρτέμιδος· ὅρα τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 3004 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου. Τὸ δ' ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῆς, Ἐπαφος πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

593.

Σόφρων
Φιλίσκου
Σολεὺς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ στήλης στρογγύλης ἐπιταφίου, λίθου Ἰμηττίου· εὑρέθη πρὸς τὸ Δύκιον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως, καὶ κεῖται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγγέλου Γέροντος, ὡς καὶ αἱ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 591, 592. Τὸ Ω εἶναι ἐγχαράγμενον ἐνταῦθα διαφόρως τῶν ἄλλων ἐπιγραφῶν οὕτω Ω. Τὸ χρηστὸν καὶ ὠραῖον ὄνομα ἀνδρὸς ΣΩΦΡΩΝ πρῶτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Φιλίσκου ἀπαντᾶται εἰς διαφόρους ἐπιγραφάς, καὶ τινὰς Ἀθηναϊκάς.

Κ. Σ. Π.

594.

Χαίροιτε.

Σώζων
ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖ-
μαι, Σώζων
κλεινὸς τ[ισιν]
ὑπ' ἀνδράσι τρι-
σί τε τυφθεῖς
καὶ ὑπὸ πάντων
ἀνδρῶν ἐκ
δικίας νυκτὸς
τετυχηκὼς
ἦν γὰρ ἔτη κα-
μοὶ ἑπτὰ τε
καὶ Κ [εἴκοσι]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ στήλης στρογγύλης ἐπιταφίου, λίθου Ἰμηττίου· εὑρέθη καὶ αὕτη πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν καὶ κεῖται τῶρα εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν τοῦ Ἀγγέλου, ἐνθα καὶ αἱ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 591, 593. Τὰ γράμματα εἶναι ἐκ τῶν μεταχειριζομένων κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, ἥτοι τὸ Ω εἶναι ω, τὸ Ε, ε, τὸ Σ οὕτω C, ὡς τὸ τῶν Λατίνων C, τὸ Μ οὕτω u, τὸ Θ οὕτω θ· ἄνωθεν τοῦ στεφάνου τῆς στήλης ὑπάρχει ἡ εὐκτητικὴ ῥῆσις ΧΑΙΡΟΙΤΕ, ἐκφράζουσα τρόπον τινὰ ὅτι ὁ φονευθεὶς ΣΩΖΩΝ ζῇ καὶ σώζεται διὰ τοῦ μνημείου τούτου, ἐξ οὗ ἐκφράζει τοῖς διαβαίνουσιν τὴν εὐχὴν εἰς εὐκτικὴν ἐγκλησιν Χαίροιτε. Εἰς τὴν 8 γραμμὴν τὸ ΥΠΟ φαίνεται ὅτι ἀλησμονήσε καταρχὰς ὁ ἐγχαράκτης τῆς ἐπιγραφῆς νὰ γράψῃ ἐπὶ τῆς στήλης, ὅθεν ἐγχάραξεν αὐτὸ μετὰ ταῦτα μὲ μικρότερα γράμματα ἄνωθεν τῆς σειρᾶς τῶν λοιπῶν γραμμάτων. Εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν τὸ εἴκοσι τὸ ἐσημείωσεν διὰ τοῦ Κ ἐπιβαλὼν ἐπ' αὐτοῦ γραμμὴν τινὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐτέραν οὕτω Κ—· Εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν μετὰ τὸ ΚΛΕΙΝΟΣ ΑΝ ὑπάρχει ἐν Τ ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι δύο σημεῖα τὸ ἐν εἶναι μικρὰ κάθετος γραμμὴ, τὸ δὲ ἄλλο εἶναι σχήματος ἡμικυκλίου μικροῦ· ταῦτα ἐτέθησαν ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ σημανῶσιν τὸ Τισιν

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ Σώζων οὗτος, ὅστις δὲν ἦτον Ἀθηναῖος (ἄλλως ἔπρεπε νὰ ᾔδει τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ καὶ τοῦ δήμου ἐξ οὗ ἦτον) ὢν 27 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, τὴν νύκτα ἐπροςβλήθη ἀπὸ τρεῖς ἐχθροὺς ἀφ' ὧν καὶ ἐφονεύθη, ἐκδικηθέντες οὗτοι κατ' αὐτοῦ τὸν φόνον τοῦτον. Εἰς τὴν 7 γραμμὴν τὸ ΤΕ παρέλκει τρισί τε τυφθεῖς, παρτηρητέα καὶ ἡ λέξις εἰς τὴν 10 γραμμὴν ΕΚΔΙΚΙΑΣ ἀντὶ τοῦ ἐκδίκησις· τὸ εἰς τὴν 12 γραμμὴν ἀναφερόμενον ΓΑΡ εἶναι ἀντὶ τοῦ ΔΕ.

Κ. Σ. Π.

595.

. . [λ]ο
. . κα[λ]
Βασ[ι]
λ[ε]ως

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου τῆς Πεντέλης· εὑρέθη πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος, εἰς τὰς ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων ἐξάγομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους· ἴσως τὸ τμήμα τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος βάρου ἐφ' οὗ ἵστατο ἀνδρὶς τινὸς Αὐτοκράτορος.

Κ. Σ. Π.

596.

Ἀριστῶ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης μικρᾶς ἐπιταφίου, λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης σώζονται ἔχνη χρωματισμοῦ ἐρυθροῦ· τὸ ὄνομα Ἀριστῶ ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 155 ἐπιγραφὴν, τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

Κ. Σ. Π.

597.

Ἀφροδί(σιος)

Θεοφ(λου)

Βησ[αεύς]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης Ἰμνητίου λίθου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Ἀφροδίσιος τὸ ΔΙ γεγραμμένον διὰ τῆς Ι ἢ τῆς ΕΙ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ καὶ τῆς Η ΑΦΡΟΔΗΣΙΟΣ ἀπαντᾶται εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς· ὅρα τὸ διὰ τῆς ΕΙ τὰς ὑπ' ἀριθ. 2878, 2942, 286, 184 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ τὰς εἰς τὸ σύγγραμμά μου αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι Γαλλιστὶ ὑπὸ σελ. 110, 164, 205· καὶ τὸ γραφόμενον διὰ τῆς Η εἰς τὸ αὐτὸ σύγγραμμα ὑπ' ἀριθ. 299, δείγματα καὶ ταῦτα τῆς ταυτότητος τῆς προφορᾶς τοῦ ΕΙ, Η καὶ Ι.

Κ. Σ. Π.

598.

Πρόσοδον

Μνησιθέου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Ἰμνητίου· εὑρέθη κατὰ τὸ πρὸς τὸ Θεσεῖον μέρος· ὄνομα γυναικὸς, εἰς οὐδέτερον σχηματισμὸν κλινόμενον, ΠΡΟΣΟΔΟΝ, πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. ΠΡΟΣΟΔΟΣ δὲ ὄνομα ἀνδρὸς ἀπαντᾶται εἰς διαφόρους ἐπιγραφάς· ὅρα τὰς ὑπ' ἀριθ. 2944, 3015 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· ὅσον δὲ ἀποδίδει τὸν τύπον τοῦ ὀνόματος γυναικὸς οὐδετέρως κλεινόμενον τοῦτο ἀπαντᾶται συχνότατα παρὰ τῷ Λουκιανῷ, καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

599.

Ἀνέθη[κεν]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάρου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον μέρος τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἀνέκειτο ἀνάθημά τι τὸ ὁποῖον ἀφιέρωτο τῇ Ἀθηνᾷ. Τὰ γράμματα εἶναι τῶν κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους ἐθιζομένων· ὁ σχηματισμὸς τοῦ βάρου ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὸ ἵστατο ἐπὶ στήλης τετραγώνου ἢ στρογγύλου.

Κ. Σ. Π.

Ἀνδροκ[λῆς]
Ἀνδρο[κλέους]
Μιλήσιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὐρέθη πλησίον τοῦ μέρους ἔνθα αἱ Ἀχαρνικαὶ Πύλαι, εἰς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν· τὰ γράμματα εἶναι τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. Τὸ ὄνομα Ἀνδροκλῆς ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

Περὶ τινος μίγματος χρησίου πρὸς ὑποκαπνισμόν.

Εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλων τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἀνέφερον περὶ εὐρέσεως χειρουργικῶν τινῶν ἐργαλείων ὁμοῦ μετὰ τινος πηλίνου ἀγγείου, εἰς ὃ εὐρέθη μίγμα, συνιστάμενον ἐκ τινων ῥητίνων, ἀναμφιβόλως χρησίμων πρὸς καπνισμόν. Πρὸ ὀλίγου δὲ χρόνου ἐπισκευθεὶς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀκροπόλεως μ' ἐγγχειρίσθη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καὶ φιλομούσου ἀρχαιολόγου Κυρίου Πιττάκης μίγμα τι ὡσαύτως ῥητινώδες, κατὰ τὸ δοκοῦν, εὐρεθὲν εἰς τι πηλινόν καὶ κομψῶς κατασκευασμένον ἀγγεῖον. Τὸ μίγμα ἐξετάσαντες ἀκριβέστερα ἐξάγομεν, ὅτι συνίσταται ἐκ Μαστίχης, Ὀλιβάνου καὶ ἄλλης τινὸς ῥητίνης, ὥστε δὲν μένει ἀμφιβολία, ὅτι τὸ λεχθὲν μίγμα ἐχρησίμευσεν πρὸς ὑποκαπνισμόν.

ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Περὶ πιθαγῆς ἐγχαραξέως γραμμάτων καὶ ἐπὶ μαρμάρου σημειῶν διὰ ἐπιθέσεως διαβροτικῆς τινὸς μίγματος

Ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων Κ. Πιττάκης μὲ ἐδείξεν ὅτι μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀναγλύπτων εὐρίσκονται τινὰ γεῖσσα ἐπὶ τῶν ὁποίων διακρίνονται διὰ τῆς ὁράσεως βαθυλωμένα μέρη, γνωρίζεται δὲ τοῦτο ἔτι κάλλιον διὰ τῆς ἀφῆς καὶ ψάσεως τῶν δακτύλων. Ἐὰν τὰ ῥηθέντα ταῦτα βαθυλωμάτα ἐξετασθῶσιν διὰ τοῦ μικροσκοπίου φαίνονται ὡς γρυμμὴ ἀνωμάλου ἐπιφανείας διαβεβρωμένα, ὡς ὑπὸ τινος διαλυτικοῦ μέσου. Κατὰ συνέπειαν λοιπὸν διαφόρων δοκιμῶν γενομένων πρὸς ἐξίχνυσιν καὶ ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, νομίζω ὅτι ἡ ἐγχάραξις αὕτη δὲν ἐγένετο διὰ τῆς ἐγκοπῆς ἐργαλείου, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τινὸς μίγματος, διαβροτικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἔχοντος, καθὼς γίνεται π. χ. ἐπὶ λόγῳ λιθογραφήσεως διὰ τοῦ νιτρικοῦ ὀξέως. Τὴν εἰκασίαν μου ταύτην δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν περισσότερον, ἀγνοοῦντες ποῖον τῶν τῆν σήμερον γνωστῶν ὀξέων ἐγνωρίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (1).

ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

(1) Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν ἐπ' ἀκριβῶς, ὥς ποῦ ἐπροχώρησαν οἱ ἀρχαῖοι ὡς πρὸς τὴν χημείαν· εἶναι βέβαιον ὅτι εἰς τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς δὲν ἀπαντῶμεν πολλὰς μαρτυρίας περὶ τῆς γνώσεως τῶν ἀρχαίων ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην· δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ ἀποδῶμεν εἰς αὐτοὺς ἐντελῆ ἀγνοίαν τῆς φυσικῆς καὶ χημείας· ἐκ τῶν σωζομένων ἀρχαίων μετὰ τῶν δυνάμεθα νὰ εἰκασώμεν ὥς ποῦ ἐφθάνει ἡ δύναμις αὐτῶν εἰς τὰς φυσικὰς ταύτας ἐπιστήμας· εἰς τὸν Παρθενῶνα καὶ τοὺς ἄλλους ἐν Ἀκροπόλει ναοὺς παρατηροῦμεν ὅτι αἱ πλίνθοι τῶν οἰκοδομημάτων τούτων, καθὼς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ζωφόρου τοῦ Ἑρεχθίδου ζώδια καὶ οἱ ἄλλοι κόσμοι ἦσαν προσηρμοσμένοι σιδηροῖς γόμφοις· γνωρίζοντες δὲ οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ὁ σίδηρος ὀξυδοῦται, καὶ ὅτι τὸ ὀξύδιον τοῦτο τείνει νὰ ἐξέλθῃ διακρίπτων τὰς συναρμογὰς τοῦ λίθου, ἐκάλυπτον τοὺς σιδηροὺς τούτους γόμφους μολύβδῳ, ἵνα ἴσων εἴον τε ἐμποδίσωσιν τὸν σίδηρον ἀπὸ τὴν ἐπαφῆν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ αἵρος, καὶ ἐπομένως μετριάζωσι τὴν ὀξύδωσίν του. Τοῦ νὰ γνωρίζωσι λοιπὸν οἱ Ἕλληνες τὴν φύσιν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ὀξυδίου τοῦ σιδήρου, τοῦ νὰ μεταχειρίζονται ἀντιδραστικὴν τι, ὡς παρατήρησιν ὁ σοφὸς χημικὸς Λάνδερ, διὰ τὴν νὰ φάγωσι τὸ μάρμαρον, ἵνα μὴν τὸ ἔργαστον χρῶμα μᾶλλον ἀνεξάλειπτον, ὅλα ταῦτα δεικνύουσιν ὅτι οἱ πρόγονοί ἡμῶν δὲν ἦσαν ὅλως ἀνείδεοι τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τόσον ἐπιφανῶς εἰς τὴν κοινωνίαν· πρὸς τοῦτοίς τὰ εἰς ἀνασκαφάς, κατὰ τὸ νοτιοανατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος εὐρεθέντα χάλκινα τμήματα σκευῶν, οἷον λαβαὶ ἀγγείων καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τὰ μικρὰ ἀγάλματα, ἡ μέλη αὐτῶν οἷον πόδες καὶ τὰ λ. π. ὅλα ἐκ χαλκοῦ καὶ τῆς εἰς ἄκρον βαθμὴν καλλιτεχνίας, καὶ τὰ ὅποια ὡς εὐρεθέντα εἰς τὰ εἰρεπία τοῦ ἑκατομπεδίου εἶναι ἀρχαιότερα τῆς τοῦ Ξέρξου εἰσβολῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅλα λέγω οὐδὲν ἥττον κατώτερα κατὰ τὴν τέχνην τῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν νῦν ἐργαζομένων, δεικνύουσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς ἀκόμη τοῦ Σολωνος ἠγάζοντο τὰ μέταλλα εἰς τὸν ἑσχατον βαθμὸν τῆς καλλιτεχνίας καὶ τελειότητος· ἀφίνομεν ὅσα λέγει ὁ Ομηρὸς καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς περὶ τοῦ κομψοῦ τρόπου ἀσπίδων ἐκ μετὰ τῶν καὶ ἄλλων σκευῶν καὶ ἀγαγμάτων, ἀφίνομεν τὰ ὅσα ὁ σοφὸς Δύντην (Dutens) εἰς τοῦ συγγραμμάτος του (Origine de découverts et el.) τὸ κεφάλαιον περὶ χημείας τῶν ἀρχαίων, ἀναφέρει μετὰ πολλῆς γνώσεως καὶ σπουδῆς, ἐπαρκεῖται νὰ εἴπω τοῦτο μόνον ὅτι τὸ νὰ γνωρίζωσιν οἱ ἀρχαῖοι τὴν κόλλησιν τοῦ σιδήρου ὡς ἀναφέρει ὁ Παιυσανίας, τὸ βεβαίον ἀγνοοῦσιν εἰσέτι οἱ σημερινοὶ τεχνῆται καὶ χημικοί, τοῦτο μόνον δεικνύει ὅτι οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἦσαν ἄμειροι χημικῶν γνώσεων.

Κ. Σ. Π.

Περὶ χημικῆς ἀναλύσεως κυανοῦ χρώματος.

Ὀλόγυρα τινὸς ἀναγλύπτου εὐρέθησαν τὰ χεῖλη αὐτοῦ κεχρωματισμένα μετὰ τινος ὡραίου κυανοῦ χρώματος, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη διὰ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως· συνιστάμενον ἐξ ἀνθρακικῆς τιτάνου, ἀργύλλου, καὶ ἀνθρακικοῦ χαλκοῦ.

Καθὼς τοῦτο τὸ κυανοῦν χρῶμα ἐκκρίνεται ἐκ χαλκοῦ ὀξυδίου οὕτω καὶ τὰ πράσινα χρώματα, καὶ ὡς πρὸς τὴν χημικὴν σύνθεσιν ὁμοιάζουν μετὰ τοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μεταχειριζομένου, περὶ ὧν καὶ ὁ Βιτρούβιος ἀναφέρει· τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐμεταχειρίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κυανοῦν χρῶμα καλούμενον νῦν Ehrysocola ἀνωρυττόμενον ἐκ τῶν χαλκορυχείων· τοῦτο ἦτον ἀναμφιδόλως ἀνθρακικός ὀξυδομένος χαλκός, τοῦτο εἶναι τὸ κυανοῦν χρῶμα, κυανοῦν σμάλτον λεγόμενον, ὁ χαλκοῦχος δηλαδὴ οὗτος ἐκατασκευάσθη διὰ τῆς συντήξεως τῆς ἄμμου, μετὰ νύτρου καὶ χαλκοῦ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐξ ἧς μετεφέρθη. Τοῦτο τὸ φύραμα πρέπει νὰ ἦτον ὑελοειδὲς ὃ καὶ λειοτριβηθὲν ἐδύνατο νὰ παρέξῃ ὡραῖον χρῶμα.

Περὶ τοῦ φαιοῦ χρωματισμοῦ τῶν κινῶν τῶν ἀρχαίων ραῶν.

Διὰ τῶν ἐπανελημμένων χημικῶν ἀναλύσεων τῆς ἐρυθρωπῆς ἀποξυσθείσης κόνεως ἐκ τῶν ὄντως ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας φαιοῦ κεχρωματισμένων κινῶν τῶν ναῶν τῆς ἀκροπόλεως, τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Σουνίου, ὅστις ὡσαύτως ἐὰν καὶ μακρόθεν φαίνεται λευκότερος τῶν ἄλλων, εἶναι ἐπίσης φαιὸς τὸ χρῶμα ἀπεδείχθη ἢ ἐν αὐτῇ ὑπαρξίς τοῦ ὀξυδίου τοῦ σιδήρου. Τὴν παρουσίαν τοῦ ὀξυδίου τοῦ σιδήρου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν ἀπέδιδον ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ μεταλλικοῦ σιδήρου ἐντὸς τῶν ἀραιωμάτων τοῦ μαρμάρου ἢ τῶν λεπτῶν σιδηρούχων σιβάδων. Διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἢ τοῦ ὕδατος ἐγένετο διάλυσις καὶ τὸ τοῦ σιδήρου διάλυμα ὀξυδοθὲν ἔβαφεν τὸ μάρμαρον· τὴν ιδέαν ταύτην ὑποστηριχθεῖσα ὑπὸ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως καὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ ὀξυδίου τοῦ σιδήρου, ἀνέθεσα εἰς τοὺς βοτανικοὺς, οἵτινες ἐξέλαβον τὸν κίτρινον αὐτὸν χρωματισμὸν προερχόμενον ἀπὸ κρυπτόγαμα φυτά, φυόμενα ἐντὸς τῶν πόρων. Ἐὰν καὶ ἀρκούντως ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ χρωματισμὸς προέρχεται ἀπὸ σίδηρον, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἀποφασισθῇ θετικῶς, ἐὰν ὁ σίδηρος ἦναι συστατικὸν τοῦ μαρμάρου, ἢ προερχέτο ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐγγχυματικῶν ζώων, ἐξ ὧν γέμει ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ. Πασίδηλον εἶναι, ὅτι ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, ὅσον καθαρὸς καὶ ἂν ἦναι, τόσον καὶ τὸ ἀτμοσφαιρικὸν ὕδωρ, μεθ' οὗ ὁ ἀήρ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐνοῦται, ἐμπεριέχει πλῆθος ὀργανικῶν ὑλῶν, σπόρων, φυτῶν καὶ ζώων. Τὰ ῥηθέντα ὀργανικὰ σώματα ἐναποτίθενται ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας ἐπὶ τῶν διαφόρων στερεῶν σωμάτων τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐκτεθημένα εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐπικεκαλλυμένα δὲ ὑπόκεινται εἰς τὰς συνήθεις ἀλλοιώσεις καὶ μεταμορφώσεις τῶν ὀργανικῶν σωμάτων, καὶ τέλος σπνόμενα καὶ φθειρόμενα ὑπολείπουν τι ἐν αὐτοῖς ἐμπεριεχόμενον ὀργανικὸν σῶμα, καὶ τὰ ὁποῖα συνίστανται π. χ. ἐκ χαλικοῦ, τιτάνου καὶ ἱγνῆ σιδήρου. Ἐὰν δὲ ἀκολούθως τὰ σιδηρούχα μόρια διαλυθῶσι, γίνεται τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, τούτέστι τὸ σχηματιζόμενον ὀξυδίον, ὃ διαλυόμενον βάφει τὸ μάρμαρον. Οὕτως π. χ. διάφορα ὀρυκτὰ ἐξ ὀξυδίου σιδήρου συνιστάμενα ἀπεδείχθησαν δυνάμει τῶν γενομένων μικροσκοπικῶν ἐξετάσεων συνιστάμενα ἐκ τῶν λειψάνων τῶν καλυμμάτων διαφόρων ἐγγχυματικῶν ζώων.

Ἐξ αὐτῶν τῶν δοκιμιῶν ἐξάγεται, ὅτι ὁ χρωματισμὸς προέρχεται ἀπὸ ὀξυδίον τοῦ σιδήρου, τοῦτο δὲ ἐν μέρει ἀνήκει εἰς τὰ συστατικὰ τοῦ ἰδίου μαρμάρου, ἐν μέρει δὲ ἐπὶ τῶν λειψάνων τῶν σαπέντων ἐντόμων.

ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

ΤΗΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΕΝΤΙ
 ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΑΠΑΛΛΑΒΕΝΤΕΣ ΤΟΙΟ
 ΘΡΑΤΟΙ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ ΜΕΝ
 ΔΕΙΝΕΤΟΙΝΕΣ ΑΤΟΘΥΣΙΑΣ ΔΕ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚ
 ΑΚΟΥΣΤΕΚΑΙΣ ΚΗΝΙΚΟΥΣ ΑΥΤΟΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΝ ΕΨ
 ΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΔΙΑΓΓΑΝΤΟΣ ΑΙΟ
 ΑΥΣΟΥΣ ΑΚΑΘΟΣΟΝ ΕΣΤΙ ΔΥΝΑΤΗΤΑΣ ΤΕΘΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΛΑ ΠΑΝΤΑ ΑΨΗ
 ΤΑΥΤΑ ΤΩΙΣ ΤΕΘΕΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΙΜΙΑ ΕΨΗΦΙΣΑΤΟ ΚΑΙ ΑΥΤΗΘΥΕΙΝ
 ΕΙΝ ΤΗ ΙΔΗ ΜΗΤΡΙ ΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΙ ΤΑΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑΤΙΣ ΙΝΗ ΜΕΡΑΙΣ ΚΑΙ ΔΑΜΟΝΙ ΔΡΥΣΑΤ
 Ε ΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ ΑΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΣ ΠΟΝΔΑΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΕΣ ΕΚΤΕΛΕΙΩΝ ΕΡΓΕΥ
 ΕΝΕΠΙΕΤΗ ΚΑΙ ΠΛΕΙΟΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΤΕ ΔΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΤΕ ΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΙΡΩ
 ΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΦΙΛΗΜΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΤΟ
 ΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΕΠΙΔΙΣΧΡΑΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙ ΔΥΤΛΙΑΝ ΕΚΤΑ
 ΠΑΤΡΙΟΥΣ ΤΑΙΣ ΘΕΑΙΣ ΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΘΥΣΑΣ Ν
 ΝΗΤΗ/ΔΗ ΜΗΤΡΙ ΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΛΟΙΠΗΝ ΔΑΤΑΝΗΝ ΚΑΙ ΧΟΡΗ
 ΕΠΙΔΕΞΑΜΕΝΟΣ ΥΠΕΔΕΞΑΤΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ
 ΕΜΕΡΙΣ ΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΙΣ ΑΛΛΑ ΗΜΕΡΑΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΜ
 ΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΗΣ ΕΣΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΤΑΣ ΕΨΗΨΙΣ ΜΕΝΑΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΤΕ
 ΣΠΟΝΔΑΣ ΚΑΙ ΕΡΧΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΑΝΑΣ ΤΑΙΣ ΘΕΑΙΣ ΕΠΕΤΕΛΕΣΕΝ
 ΝΑΣ ΜΕΝΩΣΟΙ ΤΕΧΝΙΤΑΙ ΛΑΒΟΝΤΕΣ ΑΝΑΜΗΕΙΝ ΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝ
 ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΕΤΡΕΨΑΝ ΤΟ ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ ΠΡΟΝΟΗΘΗΝΑΙ ΚΑΙ
 ΤΗΣ ΤΟΥΤΕ ΜΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΩΑΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΧΕ
 ΠΟΔΙΣΤΑΣ ΚΑΤΕΝΙ ΑΥΤΟΝ ΕΠΙΤΕΛΕΣΙΝ ΤΑΣ ΘΥΣΙΑΣ Ο ΚΕΤΑ ΙΔΙΑΤΗ
 ΠΡΟΣΤΑΣΘΕΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ΚΑΙ ΙΔΙΑΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΧΝΙΤΑΣ ΑΝΥΠΕΡΘΕΣ ΙΝ
 ΤΟΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΕΞΩΝ ΔΙΕΥΡΕΝ ΑΥΤΟΣ ΤΗ
 ΣΥΝΟΔΩΙ ΠΡΟΣΘΑΔΗ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥΣ ΤΕ ΜΕΝΟΥΣ ΕΠΟΙΗΣΑΤΟ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΕΡΗΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ ΔΑΜΟΝ ΑΥΤΟΣ ΠΑΛΙΝ ΚΑ
 ΘΙΑ ΡΥΣΑΤΟ ΠΡΟΒΟΝΘΟΝ ΔΕ ΕΚ ΤΕΝΔΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΝ ΠΑΣΙΝ ΕΠΑ
 ΝΟΡΘΙΣΕΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟΝ ΤΑΝ ΔΑΜΕΙΩΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΕΔΩΝΕΝ ΕΚΡΑΙ
 ΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΩΝ ΠΟΛΛΟΙΣ ΕΠΕΥΣΗΜΕΝΟΝ ΧΡΗΜΑΣΙΝ ΩΣΤΕ
 ΜΗΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΞΑΝΕΝΩΣΑΥΤΟ ΤΗ ΙΔΗ ΜΗΤΡΙ ΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΙ ΘΥΣΙΑΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ
 ΕΙΣ ΕΤΕΡΑΣ ΠΛΕΙΟΝΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΗΝ ΓΕΓΟΝΕΝ ΑΙΤΗΣΥΝΟΔΩΙ
 ΠΡΟΣΘΑΔΟΥΣ ΠΙΑΣ ΑΜΕΝΩΝ ΔΕ ΑΥΤΟΝ ΤΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΠΑΛΙΝ ΤΟΤΕ ΤΑ ΤΩΝ
 ΑΠΟΜΕΙΝΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΙΣ ΕΛΕΥΚΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥ
 ΤΟΝ ΠΡΟΕΤΑΙΣ ΛΟΙΠΟΙΣ ΕΙΣΦΟΡΑΙΣ ΚΑΙ ΧΟΡΗΓΑΙΣ ΚΑΙ ΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥΣ ΔΕ
 ΕΝΤΕ ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΚΑΙ ΕΝΑΙ ΠΡΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟ ΤΕ ΜΕΝ ΕΙΣΦΩ
 ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΔΑΜΟΥ ΤΑ ΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΛΟΙΠΗΝ ΧΟΡΗΓΙΑΝ ΠΑΣΑΝ ΕΙΣ ΔΕΞΑ
 ΜΕΝΟΣ ΥΠΕΔΕΞΑΤΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΜΕΓΑΛΟΜΕΡΩΣ ΠΡΟΣ Ε
 ΜΕΡΙΣ ΕΔΕ ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΙΑΤΕΤΑΓΜΕΝΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΜ
 Α ΕΚΦΑΛΛΙΡΣ ΕΣΤΑΙΣ ΘΕΑΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΑΤΡΟΥΣ ΠΟΝΔΑΣ ΕΠΕΤΕΛΕΣΕΝ
 ΕΠΟΛΙΤΕΥΣΑΤΟ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΑΤΗ ΣΥΝΟΔΩΙ ΚΑΙ
 ΤΗ ΤΩΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΠΑΝΤΟΣ ΧΡΗΜΑ
 ΟΥΜΟΝΟΝ ΔΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
 ΝΟΜΩΝ
 ΑΜΕΝ

558

561

559

ΑΡΧΩΝΕΡΕΝ
ΝΙΟΣΔΕΞΤΠ'

560

ΤΟΝΘΕΣΜΩΝΤΑΜΙΗΝΕΡΚΟΥΛΙΟΝΑΓΝΟΝΥΠΑΡΧΟΝ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣΜΥΘΩΝΤΑΜΙΗΣΕΣΤΗΣΕΣΟΦΙΣΤΗΣ

563

562

564

565

ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ
ΦΙΛΟΧΟΡΟΥ
ΘΥΜΟΙΤΑΔΗΣ

566

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ
ΛΑΜΕΔΟΝΤΟΣ
ΣΥΒΡΙΔΗΣ

567

ΠΟΘΟΣ
ΖΩΣΙΜΟΥ

ΑΛΛΗΝΕΥΣ ΛΑΧΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΔΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥΤΟΝΑΝΕΘΗΚΕΝ

569

571

572

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

STANLEY C. KRAMER, JR.

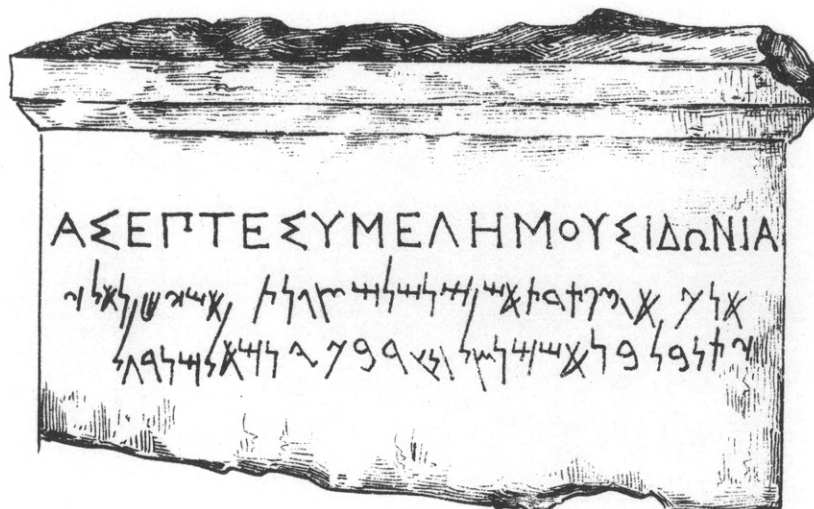
570

573

574

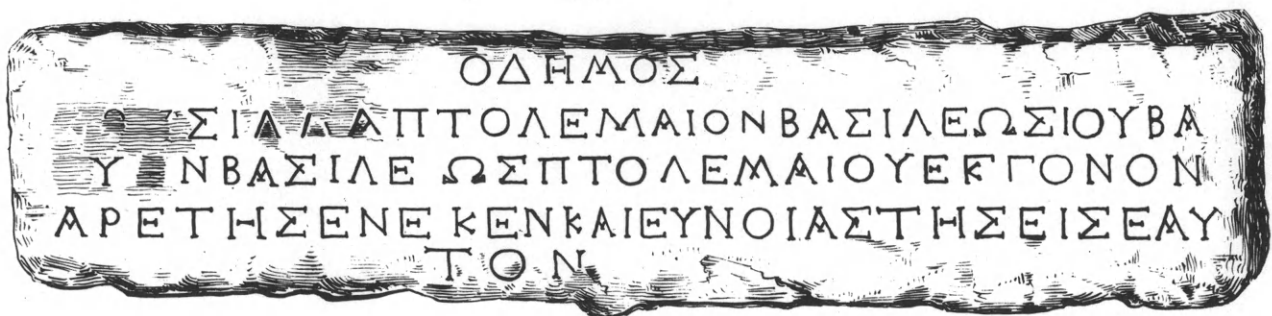

*A. Pöppel**A. Tappin*

576

577

579

578

580

581

ΤΑΛΩΝΑΝΤΙ ΔΙΔΟΝΤ ΕΣΘΑΘΗ
ΝΑΙ ΟΙ ΤΗ ΠΟΛΙΔΙΑΝΕΘΗΚΑ
ΚΟΣΜΟΝΤΩ ΦΡΟΥΡΙΩ Ο ΑΥΤ
ΟΙΚΕΙΟΙΣ ΑΝΑΛΩΜΑΣΙΝ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ

582

ΕΝ ΤΩ ΣΤΕΦΑΝΩ

ΕΚ ΤΗΣ ΛΗΣ ΕΚΡΕΓΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ
 ΤΩ ΜΕΝ ΠΙΝΥΓΙ ΜΕΤΡΩ, ΕΥΚΟΜΙΑ
 ΤΩ ΛΑΥ ΑΜΕΤΡΩ, ΤΥΓΧΑΝΕ ΑΓΩΓΙΑ

584

Φ Ε Λ Ω Ν
 Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Υ
 Σ Ι Ν Υ Γ Ε Υ Σ

586

ΛΑΚΚΙΑΔΑ

588

ΕΙΤΙΩΝΦΙΛΟΚΡ

589

ΕΥΒ
 ΙΟΦΩ
 ΑΓΝΟΥ

585

585

TO
 IX
 LOS
 KRITOS
 MOXOS
 TORIDES
 IXARES
 ROKLES
 KLEON
 ΔΙΔΥΜΙΑΣ
 TIMOLEL
 NIKOKL
 LYSIAS
 ΦΑΝΟΣ
 ΟΥΛΟ
 ΚΡΑΤ
 ΟΙ
 Ν

587

ΘΕΥΔΟΤΗ
 ΛΕΟΝΙΤΟΣ
 ΟΡΗΕΑΣΟΥΤΑΤΗΡ
 ΜΕΝΕΔΗΜΟΥΠΑΜΗ
 ΝΕΑΣΓΥΝΗ

590

591

592

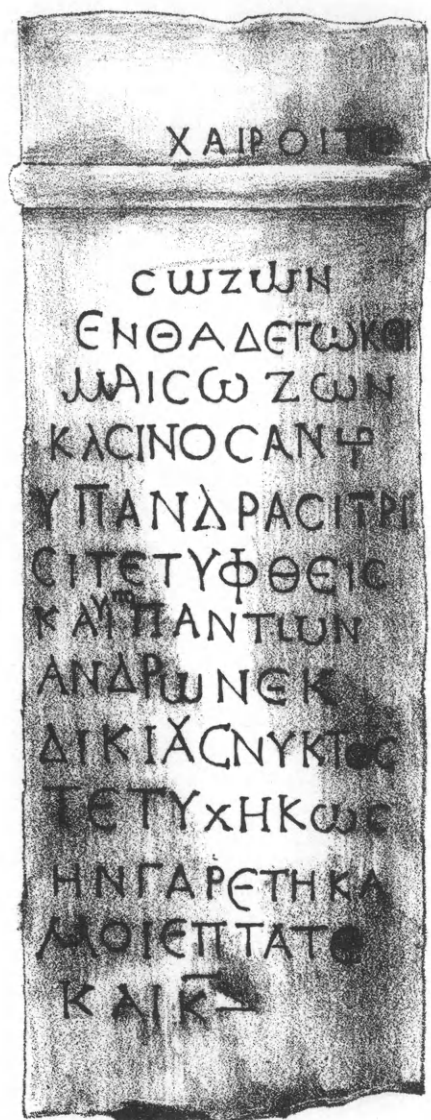

το ὄπισθεν τῆς στήλης

593

594

595

596

597

598

599

600

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,
ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 23. (ΠΑΛ. Σ.)

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ
τῇ Διεκπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

1841.

ΜΑΪΟΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ
καὶ ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἀριθ. 9.
ΕΤΟΥΣ Γ'.

Ἐκδίδεται ἀπ' αὐτοῦ τοῦ μηνός,
Τιμὴ ἑτησία Δραχμᾶς 36 διὰ τοὺς ἐντὸς,
καὶ 60 διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους.

601.

Ἀρτεμίδωρος Εἰσηγένου
Ἀριστοτέλης Βησαιεύς
Ἀρτεμίδωρος Βησαιεύς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη γραμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις· ἡ πρώτη γραμμὴ εἶναι ἐπὶ τοῦ ἀετώματος, ἡ δευτέρα ἐπὶ τοῦ γείσσου, καὶ ἡ τρίτη ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου, τύπου ἐπιτυμβίου, λίθου Πεντελικοῦ· ὁ τύπος οὗτος εὗρεθῇ τὸ 1839 πρὸς τὸ νότιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπίου, ὅπου κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδριανοῦ, τῆς κατὰ τὸ μέρος τοῦτο κατωκισθείσης Ἀδριανουπόλεως, ἦν τὸ πολυάνδριον· τὰ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου γράμματα, ἥτοι ἡ πρώτη γραμμὴ εἶναι μεγαλήτερη τῆς δευτέρας τῆς ἐπὶ τοῦ γείσσου, καὶ ὀλίγον μικροτέρα τῆς τρίτης γραμμῆς, τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου. Τὸ Μ τῆς γραμμῆς ταύτης εἶναι οὕτω Μ γεγραμμένον· τὸ ω οὕτω Ω, τοῦ ὁποίου ἡ καθέτος γραμμὴ πρὸς τὰ κάτω ἐξέχει τῆς κάτω ἐγκαρσίου γραμμῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ Δ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς τοῦ Ἀδριανοῦ χρόνους. Ὁ ἐγχαράκτης τῶν γραμμάτων φαίνεται ὅτι δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ἐγχάραξιν αὐτῶν, ἥ ὅτι ἡγνόει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· διότι εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀντὶ νὰ γράψῃ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦτο μὲ δύο ΡΡ προσθέσας ἐν Σ πρὸ τοῦ δευτέρου Τ, καὶ γράψας ΑΡΡΙΣΤΟΣΤΕΛΗΣ. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ δημότου τοῦ Δήμου Βήσσα, ἥτοι τὸ Βησαιεύς ἔγραψε μὲ δύο Σ, θέλων νὰ φυλάξῃ ἕως τὴν γραφὴν τοῦ δήμου Βήσσα, (ὅπερ κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, τὸν Ἐπαφρόδιτον καὶ τὸν Ἡρακλέωνα, γράφεται μὲ δύο Σ (Βήσσα)· μαθὼν δὲ τὴν ἀληθῆ γραφὴν τοῦ δήμου Βήσσα, ἐξήλειψεν τὸ ἐν Σ εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν καὶ ἄφησε τὸ ἄλλο (ὅρα τὸ λιθογράφημα)· εἰς δὲ τὴν τρίτην ἔγραψε δι' ἐνός Σ Βήσα. Καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι κατὰ τοὺς τοῦ Ἀδριανοῦ χρόνους ἀμφισβητεῖτο ἡ γραφὴ τοῦ δήμου Βήσσα ἂν πρέπη νὰ γραφθῇ μὲν ἐν Σ ἢ μὲ δύο· ὁ Στέφανος ὁ Βυζάντιος εἰς τὴν λέξιν Βήσσα λέγει ὅτι αὕτη ἦν πόλις Λοκρίδος, ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸς γράφει αὐτὴν διὰ ἐνός Σ καὶ ὅτι ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἐπαφρόδιτος καὶ ὁ Ἡρακλέων γράφουσι διὰ δύο Σ· καὶ ὅτι αὕτη ὠνομάσθη οὕτω (καὶ ἐγράφη βέβαια μὲ δύο Σ) ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως ναπώδους οὔσης· ὁ Εὐστάθιος λέγει τὸ ἐναντίον τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου, ὅτι ἡ Βήσσα κατὰ τινὰς μὲν δι' ἐνός γράφεται Σ, Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ δύο γράφει· (Εὐστάθ. εἰς Β. Ἰλιάδος)· τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ταύτης ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ὀμηρον, τὸ ὅποιον γράφει ὁ ἀρχαιότατος οὗτος ποιητής, μὲ δύο Σ Β ἢ ΣΣ ἂν τε Σκάφην τε καὶ Αὐγείας Ἐρατεινάς· (Ὀμήρ. Β. γίχ. .) ὁ Ἡλιδωρος εἰς τὸ 6 βιβλ. τῶν Αἰθιοπικῶν τοῦ ἀναφέρει τὸ ὄνομα Πάγου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ τὸ ὅποιον γράφει μὲ δύο Σ Βήσσα· ὁ Ξενοφὼν ἐν τῷ περὶ προσόδων τῶν

Ἀθηναίων ἀναφέρων τὸ ὄνομα Βῆσα γράφει αὐτὸ δι' ἐνὸς Σ (εἰ οὖν καὶ ἐν μέσῳ τούτων γένοιτο ἐπὶ τῶ ὑψηλοτάτῳ Βῆσης τρίτον ἔρυμα. (Ξεν. περὶ προσόδ. Σ. 53. §. 43 ἐκδ. Αἰψ. 1818)· ὁμοίως καὶ ὁ Ῥήτωρ Ἰσαῖος τὸν κάτοικον τοῦ δήμου Βῆσα γράφει δι' ἐνὸς Σ (Ἰσαῖος λόγ. Γ. Σ. 51. §. γ'. ἐκδ. Αἰψ.) ὁ Ἀρποκρατίων, ἐν λέξει Βησσητῆς, ἀναφέρων τὸν λόγον τοῦ Δυσίου, ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολαίου ἀπολογίᾳ, γράφει τὸν δῆμον μὲ δύο Σ· ἀλλ' ὁ Στράβων ὅστις ἐπροσπάθησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀληθινὴν γραφὴν τοῦ δήμου λέγει, ὅτι ἡ πόλις τῆς Λοκρίδος Βῆσσα γράφεται διὰ τοῦ δύο Σ. δρυμῶδες γὰρ ἐστὶ, τὸν δὲ ἐν Ἀττικῇ δῆμον, ἀφ' οὗ Βησαιεῖς οἱ δημόται λέγονται, ἐν τῷ ἐνὶ Σ γράφουσιν (Στράβ. Β. 9. Σ. 203. §. 5. ἐκδ. Κορ.) Εἰς τινὰς ἐπιγραφάς, ὡς εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 172 τῆς συλλογῆς τοῦ Βουκκίου, οἱ δημόται Βησαιεῖς γράφονται δι' ἐνὸς Σ. Εἰς τὸν τύπον τοῦτον τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος, εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 2 δακ. 7, τὸ πλάτος 2 ποδ. δακτ. 4 καὶ τὸ πάχος 4 δακτύλ. παριστάνεται νεανίας τις βαστάζων λόγχην, δι' ἧς προσπαθεῖ νὰ φονεύσῃ κάπρον παμμεγέθυν, ὀρμώμενον κατ' αὐτοῦ· ἡ ἀκμὴ τῆς λόγχης αὐτοῦ διευθύνεται κατὰ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ θηρίου τούτου, ἄνωθεν τοῦ κάπρου παριστάνεται δένδρον ἐξ οὗ κρέμαται τὸ σκεῦος τὸ ποιμενικόν, τὸ ὁποῖον τανῦν καλεῖται σαντύλα, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου φαίνονται νεογενεῖς αἰγες· τὸ σχῆμα τῆς σαντύλας ταύτης εἶναι ἀπαράλλακτον μὲ τὸ παρὰ τοῖς ποιμέσι μέχρι τοῦδε μεταχειριζόμενον, καὶ ὁ τρόπος τοῦ νὰ κρεμῶσιν οἱ ποιμένες τὰ νεογενῆ αὐτῶν ἐρίφια ἐντὸς τῆς σαντύλας, διὰ νὰ τὰ διατηρήσωσιν ἀπὸ τινος βλάβης ἀγρίου τινὸς ζώου, συνεθίζετο μέχρι τοῦδε· ἄνωθεν τοῦ νέου τούτου παριστάνεται ἐπὶ βράχου ἔλαφος φεύγουσα· πλησίον δὲ αὐτοῦ εἶναι κύν ποιμενικὸς φέρων περιδέραιον, ὡς συνεθίζετο μέχρι τοῦδε, καὶ ὅστις ὀρμαῖ κατὰ τοῦ θηρίου· κάτωθεν τῶν ποδῶν τοῦ νέου, ὅστις ἴσταται ἐπιβράχων, παριστάνονται αἰγες βόσκουσαι. Τὰ εἰς τὸν τύπον τοῦτον παριστανόμενα δεικνύουσιν ὅτι ὁ νέος οὗτος, ὅστις πιθανῶς εἶναι ὁ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν δις ἀναφερόμενος Ἀρτεμίδωρος, ἦτο ποιμὴν, ἐτελεύτησεν ἴσως φονευθεὶς ἀπὸ τοῦ ἀγριοχοίρου τούτου· πρὸς τὰ ἄνω μέρη τοῦ τύπου καὶ κατὰ τὰς δύο πλευράς φαίνονται ὥπαὶ δύο καὶ ἐν αὐταῖς σίδηρος δι' οὗ πιθανῶς ἐκρέμαντο κόσμοι τοῦ σώματος τούτου· ὁ τύπος οὗτος δὲν φαίνεται ἐντελῶς ἐξαιρησμένος· ἀφ' ὅσον δὲ παρατηρεῖται ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος αὐτοῦ φαίνεται ὅτι προσερείδετο εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ μνημείου οἰκοδόμημα· Ἀρτεμίδωρος ὄνομα ἀπαντᾷται εἰς πλείστας ἐπιγραφάς· Ἀρτεμίδωρον δὲ Βησαιέα ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐκδοθεῖσαν παρ' ἐμοῦ εἰς τὸ σύγγραμμά μου α αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι σελ. 334. » Τὸ δὲ ὄνομα ΕΙΣΙΓΕΝΗΣ πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π

602.

Εὐτυχὸς Καί-
σαρος ἱππιατρὸς
Ῥόδῳ Μενε-
κράτιδος Μι-
λησίου

ἐαυτῷ καὶ τοῖς τέ-
κνοις

Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται εἶναι γεγραμμέναι Ἰωνικοῖς γράμμασιν, αἱ μὲν πέντε πρώται σειραὶ αἱ ἄνωθεν τῆς γραμμῆς εἰσὶν ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου τύπου, λίθου Παρίου· αἱ δὲ κατωτέρω δύο ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου ἑτέρου τύπου παριστανόμενον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λίθου· τὸ ἄνω μέρος τοῦ τύπου παριστάνει τὸν Εὐτυχον μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, τὸ δὲ κάτω μέρος ἐνθα ὁ ἄλλος τύπος, παριστάνει τὰ δύο τέκνα αὐτοῦ, ὡς φανεροῦται τοῦτο ἀπὸ τὰς ἀναφερομένας ἐπιγραφάς· ὁ Εὐτυχὸς οὗτος ἐγένετο ἱππιατρὸς τοῦ Καίσαρος· ὄνομα Εὐτυχὸς ἀπαντᾷται εἰς πλείστας ἐπιγραφάς, ὄνομα δὲ γυναικὸς Ῥόδῳ ἢ Ῥοδῷ, πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· τὸ ὄνομα τοῦτο Ῥόδῳ ἐφύλαξεν ἡ συνή-

θεια μέχρι τοῦδε· ὑπάρχουσι γυναῖκες, Ἑλληνίδες, καὶ ἐξόχως πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἦσαν πολλαί, αἵτινες ἐκαλοῦντο μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα ΡΟΔΩ. Τὸ ὕψος τοῦ τύπου τούτου εἶναι δύο ποδῶν Ἀγγλικῶν καὶ δακτ. 10, τὸ πλάτος ἐνὸς ποδὸς δακτ. 2 καὶ τὸ πᾶχος ἐξ δακτύλων· εὐρέθη εἰς τὴν νῆσον Δῆλον· παριστάνεται ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου ὁ ἵππιατρός Εὐτυχὸς φέρων ἐκ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐργαλεῖον ἵππιατρῆς, δι' οὗ συσφίγγουσι τὰς σιαγόνας τοῦ ἵππου, ἵνα μὴ δαγκάσῃ, καὶ ἵνα μένῃ ἡσυχὸς ὅταν καίουσι τὴν πληγὴν αὐτοῦ, ἢ ὅταν ὅ,τι ἄλλο ἐνοχλοῦν αὐτὸν ἐνεργοῦσιν οἱ ἵπποκόμοι ἢ ἵππιατροί· τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο καλεῖται τῶρα παρὰ τοῖς ἵπποκόμοις μητιά, εἶναι ἐκ ξύλου καὶ διαιρεῖται εἰς δύο ὁδοντοτὰς σιαγόνας, ἐνοῦται κατὰ τὸ ἄνωθεν μέρος καὶ συνδέετο κατὰ τὸ κάτωθεν μέρος αὐτοῦ διὰ σχοινίου· ἐκ τῆς ἐτέρας χειρὸς φέρει ἐν εἶδος ξηραφίου μεγάλου ἵνα τέμνῃ· τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο μεταχειρίζονται μέχρι τοῦδε ἀπαρχαλάκτως ὡς τὸ εἰς τὸ ἰχνογράφημα παριστανόμενον· πλησίον τοῦ Εὐτύχου ἴσταται ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ρόδω ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδήρην· κάτωθεν τούτων παριστάνονται αἱ δύο κόραι αὐτῶν· ἡ μία φέρει διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς φύλλον κισσοῦ καὶ ἐπακουμβεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ μικροῦ ποδὸς λέοντος, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀπετελεῖ μέρος δίφρου τινός· ἡ εἰτέρα φέρει καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς καρπὸν κονοειδῆ, καὶ ἐκ τῆς ἐτέρας ἕτερον καρπὸν πεπωνοειδῆ, ἀμφότεραι δὲ εἰσὶν ἐνδεδυμέναι χιτῶνα ποδήρην· καὶ ἐκ τῶν γραμμῶν καὶ ἐκ τῆς τέχνης παριστάνεται ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Κ. Σ. Π.

6 0 3.

Σπουδοκράτης
Τηλεμάχου
Φλυεύς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματι στήλης λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη πρὸς τὸ Βόρειον τοῦ Πειραιῶς τὸ 1837 εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὸ ὄνομα Σπουδοκράτης εὐρίσκεται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας θέλομεν δημοσιεῦσαι ἀκολούθως, γεγραμμένον διὰ τοῦ Ο μόνου ΣΠΟΔΟΚΡΑΤΗΣ ἀντὶ Σπουδοκράτης· τὰ γράμματα εἶναι τῶν καλῶν χρόνων τῆς Ἑλλάδος· περὶ δὲ τῆς οἰκογενείας τοῦ Σπουδοκράτους ἐπιφυλαττόμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἐκτεταμένως, δημοσιεύοντες τὰς περὶ τῆς οἰκογενείας ταύτης ἐπιγραφάς, ὡς ἀναφέραμεν ἀνωτέρω.

Κ. Σ. Π.

6 0 4.

Χραιρέδημος [μᾶλλον δὲ Χαιρέδημος]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς τὸ 1841 Σεπτεμβρίου 2· ὁ ἐγχαράκτης τῆς ἐπιγραφῆς κατὰ λάθος ἔγραψεν ἴσως ΧΡΑΙΡΕΔΗΜΟΣ ἀντὶ ΧΑΙΡΕΔΗΜΟΣ. Τὸ ὄνομα ΧΡΑΙΡΕΔΗΜΟΣ δὲν ἀπαντᾷται εἰς κανὲν μέρος· τὸ δὲ ΧΑΙΡΕΔΗΜΟΣ εἰς πλείστας ἐπιγραφάς ἀπαντᾷται, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν περίφημον ἐπιγραφὴν τὴν ἐπὶ τοῦ βάρου, ἐφ' οὗ ἦν τὸ ἐν Ἀκροπόλει χάλκινον ἄγαλμα τοῦ Δουρίου ἵππου τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα ὑπ' ἀριθ. 310.

6 0 5.

Δόξα

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γεγραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελικῆς· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Δόξα (τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν

εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι πρὶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀρκεταὶ γυναῖκες εἰς τὰς Ἀθήνας ἔφερον τὸ ὄνομα Δόξα)· ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου. Κ. Σ. Π.

606.

Ἀφροδίσιος
Ἐπικτήτου
Μιλησιος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς ράμμασιν ἐπὶ ἐπιταφίου στήλης λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1841 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Ἀφροδίσιος, ἐγγραμμένον διὰ τοῦ Ι ἢ τοῦ ΒΙ ἢ διὰ τῆς Η, ἀπαντᾶται συχνότατα εἰς πολλὰς ἐπιγραφὰς, ὡς ἀναφέραμεν εἰς τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 597 εἰς τὸ 22 φυλλάδιον τῆς Ἀρχαιολ. ταύτης ἐφημερίδος. Κ. Σ. Π.

607.

Εἰσία
Ἑρμαίου
[Ἡ]ρακλεώτ[ις]
Σωτάδου
Θημακέως
γυνή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς ράμμασιν, ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τῇ 1841 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὄνομα γυναικὸς Εἰσία πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ὄνομα Εἰσίας ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1971 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ εἰς τὸ σύγγραμμα αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι, σελ. 490· ὄνομα δὲ ἀνδρὸς Εἰσας καὶ Εἰσίας ἀπαντᾶται εἰς τινὰς ἐπιγραφὰς. Κ. Σ. Π.

608.

Ἀριστοκλῆς
Ξυπεταίων

609.

Γοργῶ

610.

Ἀριστονίκη

Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται εἶναι γραμμέναι ἐπὶ ὑδρίας ἐπιτυμβίου, λίθου τῆς Πεντέλης· εὑρέθη τὸ 1830 εἰς τὴν Σαλαμῖνα· ἐπὶ τῆς ὑδρίας ταύτης παριστάνονται τρεῖς τύποι· ὁ πρῶτος ἀνδρὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται τὸ ἐπίγραμμα Ἀριστοκλῆς, καὶ ἴσως ὁ τύπος οὗτος ἐμφαίνει τὸν Ἀριστοκλέα· ὁ Ἀριστοκλῆς οὗτος ἰστάμενος συνδέει τὴν δεξιάν του χεῖρα μὲ τὴν ἀριστερὰν τῆς γυναικὸς, ἐφ' ἧς ἐπιγράφεται Ἀριστονίκη, ἥτις παριστάνεται καθημένη ἐπὶ δίφρου. Μεταξὺ δὲ τοῦ Ἀριστοκλέους καὶ τῆς Ἀριστονίκης ἵστατο ἑτέρα γυνή ἥτις ἀνυψώνει τὸν πέπλον αὐτῆς διὰ νὰ μὴν ἴδῃ τὴν φίλην αὐτῆς Ἀριστονίχην τελευτῶσαν· ὅχι μόνον γυναικὸς ὄνομα Γοργῶ διετηρήθη μέχρι τοῦδε μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ἡ κλίσις αὕτη τοῦ ὀνόματος, οὕτω π. χ. καλοῦμεν Ἑλληνῶ, Μαριγῶ, Κατερινῶ καὶ τὰ ἄλ. τὴν δὲ Γοργῶ καλοῦμεν Γοργῶ καὶ Γοργούλαν ὑποκοριστικῶς. Κ. Σ. Π.

6 1 1.

Παυ[ε]ίμαχος
Αίγιλι[ε]ύ[ε]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τῆς Πεντέλης· εὑρέθη τὸ 1841 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Παυσίμαχος πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

6 1 2.

Δημοκλῆς
Ἀκαρνᾶν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1841 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· περὶ τοῦ ὅτι τὰ περισσότερα εἰς Πειραιᾶ ἀνακαλυφθέντα μνημεῖα ἦσαν τάφοι ξένων, καὶ ὅτι τοῦτο δεικνύει τὴν συρροὴν τούτων εἰς τὸν Πειραιᾶ χάριν τοῦ ἐμπορίου· περὶ τούτου ἀναφέραμεν εἰς τὰς προηγουμένας Πειραιϊκὰς ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

6 1 3.

Εὐκράτεια
Ἀρίστωνος
Σικυωνίου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1836 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ὄνομα γυναικὸς Εὐκράτεια πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

6 1 4.

Θεμίσων Ποσίλλης
καὶ Κλύτων παῖς
Παμμένους

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου τετραγώνου σχήματος, λίθου Πεντελησίου· τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶναι ποδὸς Ἀγγλικοῦ ἐνὸς τὸ πλάτος δακτύλων 10 καὶ τὸ πάχος δακτύλ. 8 μετεκομίσθη ἐκ τοῦ Πειραιῶς καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τῷ Θησεῖῳ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Τὸ ὄνομα Ποσίλλη πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Τὸ ὄνομα ΚΛΥΤΟΣ γεγραμμένον ἐνταῦθα διὰ τοῦ Υ ἀπαντᾶται εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 264, 115, 3046 καὶ 3105 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ Β. Φωκ.

Κ. Σ. Π.

6 1 5.

Θεόξενος
Θεοξένου
Ταρσεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης στήλης λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· ἤρυν αὐτὴν κατὰ τὰ 1828 πλησίον τῶν Προπυλαίων· μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσίευσεν αὐτὴν εἰς τὸ σύγγραμμά μου ἐπι-

γραφόμενον, αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι, σελ. 320· μ' ὅλον τοῦτο ἔκριναι ἀνγκαιὸν νὰ ἐκδόσω αὐτὴν καὶ αὖθις ἐνταῦθα, μὴ δυνηθεῖς τότε νὰ φυλάξω διὰ τῆς τυπογραφίας τὸ ἀφομοίωμα τῶν γραμμάτων. Κ. Σ. Π.

6 1 6.

Παρθένιον
Ἀριστείδου
Λάκαινα
[Φ]ανοκλέους
Εἰτεαίου γυνή
Ποθεινή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1828 οὐ μακρὰν τοῦ Διπύλου, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ σύγγραμμά μου ἐπιγραφόμενον αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι ὑπ' ἀριθ. 508· δημοσιεύω καὶ αὖθις αὐτὴν μὴ δυνηθεῖς τότε νὰ φυλάξω διὰ τῆς τυπογραφίας κατ' ἀκρίβειαν τοὺς χαρακτήρας τῶν γραμμάτων· ὄνομα γυναικὸς Παρθένιον· πρώτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Τὸ ὄνομα τοῦ δήμου ΙΤΕΑ καὶ τοῦ δημότου ΙΤΕΑΙΟΣ τὸ Ι εἶναι γραμμένον ἐνταῦθα διὰ τῆς EI, Εἰτεαῖος· ὡσαύτως καὶ εἰς μίαν ἐτέραν ἐπιγραφὴν ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Τσάνδλερ (Chandler. ins. not of Dr. Elmsley)· παρὰ δὲ τῷ Ἀρποκρ. τῷ Στερ. Βυζαντίῳ, τῷ Φώτ. καὶ τῷ Σουτῳ εἶναι γεγραμμένον διὰ τοῦ Ι τέα. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δορυθῶται καὶ ἡ γραφή τοῦ δημότου ΕΙΤΕΑΙΟΥ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀνδροτίων κατὰ τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον θέλει τρισύλλαβον ΕΙΤΕΟΝ. Κ. Σ. Π.

6 1 7.

[Δ]α[φ]νος
Δαμοφίλου
[Κ]υθήριος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης ἐπιταφίου στήλης, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1828 εἰς τὰς κατὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Δάφνος ἀπαντᾷ καὶ εἰς μίαν ἐτέραν ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, καὶ εἰς ἐτέραν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος. Τὸ ὄνομα τοῦ δήμου ΚΙΘΗΡΟΝ καθὼς καὶ ἐκεῖνο τῆς νήσου Κύθηρα ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ἀρποκρατίῳ εἰς λέξιν Κύθηρον, εἰς τὸν Στράβ. Β. 9., εἰς τὸν Στέφ. τὸν Βυζάντ., εἰς τὸν Φώτιον καὶ εἰς τὴν παρὰ τοῦ Σπὸν (Spon t. p. 430.) καὶ Τσάνδελ ἐκδοθεῖσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὸ τῆς νήσου παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, τῷ Θουκυδ., τῷ Πλινίῳ καὶ ἄλλοις ῥητοῖς συγγραφεῦσιν γραμμένον δι' ἐνὸς Ρ, εἰς δὲ τὴν παροῦσαν διὰ δύο Ρ Κυθήριος. Κ. Σ. Π.

6 1 8.

Ἀντίλοχος
Σωσάνδρου
Φλυεύς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης στήλης, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1828 εἰς τὰς κατὰ τὸ Θησεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας Κ. Σ. Π.

Σωτηρίς
Ξενοκρίτου
Ἀφιδναίου
θυγάτηρ
Ξενοδήμου
Λαμπτρέως
γυνή

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης στήλης, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1829 εἰς τὰς πρὸς τὸ Θησεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Σωτηρίς ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ δήμου Λαμπρέως εὑρίσκεται καὶ ἐνταῦθα γραμμένον μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ Τ καθὼς καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς Λαμπτρέως, ἐν ᾧ εἰς τινὰς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀπαντᾶται γραμμένον ἄνευ τοῦ Τ Λαμπρέως.

Κ. Σ. Π.

α 2 0.

Μητρόδωρος
Εὐκράτου
Λακιάδης

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης στήλης, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1828 εἰς τὰς πρὸς τὸ Θησεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα τοῦ δήμου Λακιάδης ἢ Λακία εἶναι γραμμένον δι' ἐνὸς Κ, ἐν ᾧ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 586 προεκδοθεῖσαν (ἥτις εἶναι ἀρχαιοτέρα τῆς παρούσης, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὸν σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων) ὁ δῆμος οὗτος εἶναι γραμμένος μετὰ δύο Κ. Λακκιάδαι.

Κ. Σ. Π.

6 2 1.

Τρύφων
Χρηστός

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης στήλης, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· ἐκ τῆς ἐκφράσεως, Τρύφων χρηστός, τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἐξάγεται ὅτι ὁ Τρύφων οὗτος δὲν ἦτον Ἀθηναῖος, ἀλλὰ τὸ χρηστός, ἀπαντούμενον συχνάκις εἰς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου τὰς ἐπιγραφὰς δὲν ἤθελεν ὑπάρχει ἐνταῦθα, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου ἐξ οὗ ἦτον· τὸ ὄνομα Τρύφων διατηρεῖται μέχρι τοῦδε, πολλοὶ τῶν σημειωτῶν Ἑλλήνων φέρουσι τὸ ὄνομα τοῦτο.

Κ. Σ. Π.

6 2 2.

Ἀθην[ίων]
Ἡρακλεώτης

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης ἐπιταφίου στήλης, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1829 εἰς τὰς πρὸς τὴν Στοᾶν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Ἀθηνίων ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ εἰς τὰς 276, 282, 172, 205, 289, καὶ τὰ λοιπὰ.

Κ. Σ. Π.

6 2 3.

Διοσκουρίδης
Διοκλέους
Χαῖρ[ε]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης ἐπιτυμβίου στήλης, λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὐρέθη τὸ 1829 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύσαμεν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἰς τὸ σύγγραμμά μας ἐπιγραφόμενον αἱ Ἀρχαῖται Ἀθηναί, μ' ὅλον τοῦτο ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ τὴν ἐκδόσωμεν καὶ ἐνταῦθα διότι τότε δὲν ἐδυνήθημεν νὰ διατηρήσωμεν ἐπ' ἀκριβῶς διὰ τῆς τυπογραφίας τὴν γραφὴν τὴν ἀρχαίαν.

Κ. Σ. Π.

6 2 4.

Θαρσύτα[ς]
Πειθίου
Λουσιεύς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στρογγύλης ἐπιτυμβίου στήλης, λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· ἐπὶ τῆς στήλης εἶναι γραμμένον ΘαρσύταΙ, τὸ Ι τοῦτο νομίζομεν ὅτι ἐγρήφη κατὰ λάθος ἀντὶ τοῦ Σ. Τὸ ὄνομα Θαρσύτας τὸ ὁποῖον εἶναι ἐκ τοῦ ὀνόματος Θαῤῥύτας πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· τὸ δὲ Θαῤῥύτας εἶναι περίφημον εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ βασιλέως Θαῤῥύτου, ὅστις πρῶτος Ἑλληνικοῖς γράμμασιν καὶ ἤθεσι καὶ νόμοις φιλανθρώποις ἐκόσμησε τὰς τῶν Μακεδόνων πόλεις κατὰ τὸν Πλούταρχον (Β. Πύρρου)· καὶ τὸ ὄνομα Πειθίος διὰ τοῦ ΕΙ γραμμένον πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα, γραμμένον δὲ διὰ τοῦ Υ ἀπαντῶμεν αὐτὸ εἰς τὸν Ἡρόδοτον (Β. 7.) εἰς τὸ σύγγραμμά μας αἱ Ἀρχαῖται Ἀθηναί σελ. 106 καὶ 184, ἐνθα τὸ ΘΙ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ΠΥΘΕΙΑΣ, καὶ εἰς τὸν Πολύβιον ἐνθα ὁ Πυθίας δεικνύεται ὅτι ἦτον ἐκ Πελλήνης, καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 2533 καὶ 2266 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

Κ. Σ. Π.

6 2 5.

Ῥόδιον
Ῥοδίππου
Ἡπειρώτης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης σχήματος στρογγύλου· εὐρέθη τὸ 1829 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὄνομα γυναικὸς Ῥόδιον πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν μέχρι τοῦδε εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ ὄνομα τοῦτο· ἀρκεταὶ γυναῖκες καλοῦνται Ῥόδω· ὡς ἀναφέραμεν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 602 τοῦ παρόντος φυλλαδίου.

Κ. Σ. Π.

6 2 6.

Πίστος
[Κ]ομμαγηνός

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης, λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ, σχήματος στρογγύλου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸν πύργον Ἀνδρονείκου τοῦ Κυρρήστου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· Τὸ ὄνομα Πίστος ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 191 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας ὑπὸ σελ. 128, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ ἐκδόσωμεν αὐτὴν καὶ αὖθις, μὴ δυνηθέντες διὰ τῆς τυπογραφίας τότε νὰ φυλάξωμεν ἀπαράλλακτως τὸν σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων.

Κ. Σ. Π.

6 2 7.

Μύρων
Μαραίου
Ἀντιοχεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης, σχήματος στρογγύλου, λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1829. Τὸ ὄνομα Μύρων ἀπαντᾷται συχνότατα εἰς τε τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς, τὸ δὲ ὄνομα Μαραῖος πρώτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

6 2 8.

[Θεόδω]ρος;
.
[Βουτά]δης;

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1829 εἰς τὰ κατὰ τὸν Πύργον τοῦ Κυρρήστου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ ἐπιγραφή εἶναι οὕτως ἐξηφανισμένη ὥστε αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ αὐτῆς μόνον ἀναγινώσκονται.

Κ. Τ. Πς

6 2 9.

Δαῖς
Ἀφροδισίου
Μειλυσία

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης, σχήματος στρογγύλου, καὶ λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὴν Ἀχαρνικὴν θύραν τῶν Ἀθηνῶν, πρὸς τὸ βόρειον τῆς πόλεως, εἰς τὰ θεμέλια μιᾶς νεοκτίστου οἰκίας. Τὰ γράμματα ἦσαν μεγάλα καὶ τινα νεοφανοῦς σχήματος τὸ Ρ οὕτω ϐ· τὸ Δ οὕτω Δ, τὸ δὲ Ε, С, Α, Α, εἶναι ὡς τὰ συνήθως ἀπαντῶμενα εἰς τὰς κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους ἐγγραφείσας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

6 3 0.

Ἀντίοχος
Παμφίλου
Φλυεὺς

Νύμφη
Βασιλείδου
ἐκ Κηφισίων

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασιν Ἰωνικοῖς ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, σχήματος στρογγύλου, λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰ θεμέλια τοῖς οἰκίας τοῦ Κ. Ταμβακοπούλου, πλησίον τῆς Ἀχαρνικῆς πύλης, πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὄχι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Δομνάνδου ὡς ἐσφαλμένως ὁ Κ. Ρόδος ἔγραψεν εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν φύλλον τῆς Ῥώμης (δρα *Bulletino dell' istituto di corrispondenza archeologica* N° 1. di maggio 1841.) Τάχα δὲν ἐγνώριζεν ὁ Κ. Ρόδος ποῖος ὁ οἶκος τοῦ Κ. Δομνάνδου; διὰ τὴν λοιπὴν ἔγραψε τὸ εἰς ξένον οἶκον εὐρισκόμενον (chez mon collègue mn. le profes Domnandos; Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν τεσσάρων καὶ δακτύλων δέκα ἡ δὲ περιφέρεια αὐτῆς πρὸς τὰ ἄνω ποδῶν ἑξ· ἐπὶ τῆς αὐτῆς στήλης ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή *Ἀντίοχος Παμφίλου Φλυεὺς*, κάτωθεν δὲ αὐτῆς ἐντὸς ἐνὸς ἀρχιτεκτονικοῦ κοσμήματος (δρα τὸ λιθογράφημα) ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή *Νύμφη Βασιλείδου ἐκ Κηφισίων*· ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι τοῦ αὐτοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων μὲ τὴν ἀνωτέραν ἐπιγραφὴν· ἐπομένως εἰκάζω ὅτι ἐγράφησαν ἀμφότεραι ταυτοχρόνως. Τὸ ὄνομα Νύμφη πρώτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῆς Βασιλείδου ἀπαντᾷται εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 2501, 2390, 2546, 2108, 1888 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου.

Κ. Σ. Π.

6 3 1.

Εὐτυχία
Μητροδ[ώ]ρου
Λευκονοέως
. . . της τροφίμης τὴν ἐκ
[υτῆς μητέρα] . . . μὴν τῷ Δ[ιὶ ἀνέστησεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· αἱ πρῶται τρεῖς γραμμαὶ *Εὐτυχία Μητροδώρου Λευκονοέως* εἶναι γραμμέναι ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς στήλης, αἱ δὲ ἄλλαι δύο ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου αὐτῆς· τὰ γράμματα *Ε, Μ, Σ* δεικνύουσι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὅτι εἶναι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων· ὄνομα γυναικὸς *Εὐτυχία* πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Εὐτυχιανὴ δὲ εὐρίσκεται συνηθέστερον εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς, καθὼς καὶ ὀνόματα ἀνδρὸς *Εὐτυχιαδὸς, Εὐτύχης καὶ Εὐτυχος*. Ἡ δευτέρα γραμμὴ εἶναι *Μητροδῶρου*· τὸ ὄνομα τοῦτο μὴν ἀπαντούμενον εἰς κανὲν ἄλλο μέρος ἀνεπλήρωσα εἰς *Μητροδῶρος*, ὑπολαβὼν ὅτι ὁ ἐγχαράκτης τῆς ἐπιγραφῆς κατὰ λάθος παρέλιπε τὸ *Ω*.

Κ. Σ. Π.

6 3 2.

Μαλί[χα] Καλλιμάχ[ου]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου τύπου, λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὁ τύπος οὗτος παριστάνει τὸν Καλλιμάχον λαμβάνοντα παρὰ τῆς Μαλίχας τενίαν τινά. Τὸ ὄνομα *Μαλίχα* ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ' 273 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ταύτης ἐφημερίδος.

6 3 3.

Θάλεια

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τῆς Πεντέλης. Ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης φαίνονται ἔχνη τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς χρωματισμοῦ· ὡς ἐκ τούτου ἐξάγομεν ὅτι τὸ ἀέτωμα αὐτῆς ἦτο κόκκινα θαμμένον, ὄνομα γυναικὸς *Θαλία* ἢ *Θάλεια* πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· *Θαλία* δὲ εὐρίσκεται συνεχέστερον

Κ. Σ. Π.

6 3 4.

Φί[λιππος]
Πρ[οσπάτιος, ἢ προβάλσιος]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐγράφη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὡς ἐκ τῶν διατηρηθέντων γραμμάτων ἐξάγεται ὅτι ἡ γραφή εἶναι τῶν καλῶν χρόνων τῆς Ἑλλάδος.

Κ. Σ. Π.

6 3 5.

[Π]αύλλαν Σ . . .
θυγατέρα
τιστῶν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐγράφη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου· εὐρέθη τὸ 1829 εἰς τὰς κατὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Αὐσικράτους ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὄνομα γυναικὸς *Παύλα* μὲν ἐν *Α* ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2845 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίεου. *Παύλλα* μὲν δύο *Α* πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν

ένταῦθα· ὡς ἐκ τοῦ διατηρουμένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Παύλλας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν διετηρήθησαν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν, ἀνέθεσαν αὐτὴν εἰς τινα ναὸν τῶν ἐν Ἀθήναις.

6 3 6.

Αὐδὴ χρηστὴ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τῆς Πεντέλης· εὑρέθη τὸ 1838 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ὄνομα γυναικὸς Αὐδὴ πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ Αὐδὴ αὕτη δὲν ἦτον Ἀθηναία, διότι εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς μετὰ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἔπεται τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἢ τὸ τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ μετ' αὐτὸ ἐκεῖνο τοῦ Δήμου ἐξ οὗ ἦτο· πρὸς τούτοις οἱ Ἀθηναῖοι δὲν συνήθιζον νὰ γράφωσιν εἰς τὰς ἐπιταφίους ἐπιγραφὰς τὸ χρηστὴ, ἢ χρηστὴ, ὡς τοῦτο ἀπαντᾶται συχνότατα εἰς τὰς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

6 3 7.

Νικόστρ[ατος]
Πρωτον[χου]
Ἐκ Κεραμέων

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εὑρίσκεται γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Θησεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὸ 1838· τὸ ὄνομα Νικόστρατος ἀπαντᾶται εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς, τὸ δὲ Πρωτονίχης πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

6 3 8.

Ἀπολ[λῶν]ιος
Ἀντιοχέως

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τοῦ τῆς Πεντέλης· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ γενικὴ Ἀντιοχέως, τοῦ ὀνόματος Ἀντιοχέως δεικνύει, ὅτι τὸ Ἀντιοχέως ἐνταῦθα εἶναι κύριον ὄνομα, ἦτο δὲ πατήρ τοῦ Ἀπολλωνίου· ὄνομα δὲ κύριον Ἀντιχέως πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

6 3 9.

Νικαρέτα
Θεσπροτὶς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη, Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπὶ τυμβίου λίθου τοῦ τῆς Πεντέλης· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· εἰς τὸ ἀέτωμα τῆς στήλης σώζονται ἔχνη χρώματος χαλκοειδοῦς· ὄνομα Νικαρέτη πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

6 4 0.

Ἄρχων Καλλι
κρατίδ[ης]
κοσμη[τεύων]
Νικο[σθένης]
Παιδο[τρίβης]
Πάμφιλος
ἡγεμον[εύων]
Φιλόστρατος

Ὀπλόμαχος
 Νικίας Παλ[ληνέως]
 Νε[οκλήης] Ρα[μνούσος]
 . . υ
 . . ριος . . ο .
 . . . Προ[σπ]άλτιος
 . . ν . . ο
 Ἀ[ρι]στο[κρ]ά[της]
 Λέων Εὐ[ωνιμέως]
 Φίλοι Γοργοί
 Νουμήνιος
 Διοκλῆς
 [Σ]άτυρος
 [Κ]αλλικλῆς
 Ἡγεμών
 Πυθοκλῆς
 Η
 Γ[λύ]κων
 [Φ]ιλ[όλαος]
 Ν . . σφοι . .
 . . ν . . .
 . . σ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος Ἑρμοῦ, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· ὑπάρχει χτισμένη εἰς ἀναβάθραν οἰκίας κειμένης πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Πρυτανείου· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἦτο ψήφισμά τι τοῦ δήμου ὑπὲρ τινων γυμνασιαρχησάντων, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἐπὶ Ἄρχοντος Καλλικρατίδου, ὅτε ἐκοσμήτευσεν ὁ Νικοσθένης, καὶ ἐπαιδοτρίβη ὁ Πάμφιλος· ὡς ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ Καλλικρατίδης οὗτος εἶναι μεταγενέστερος τοῦ Φιλλίνου Ἄρχοντος· αἱ πρῶται τέσσαρες γραμμαὶ φαίνονται ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ τούτου ἐξηλειμμέναι ἐπὶ ταυτοῦ. Τὸ C, ω, ε δεικνύουσιν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ.

Κ. Σ. Π.

6 4 1.

[Ἐνθάδε] Φ[αῖδραν] [ἀνέ]θη
 κε Θανο[ύ]σαν· λ[είπετ]ο ἄδω ἐν γῇ ἅπ
 οπατρῶης· Ἐνδοῖος ἐποίησε

Ἡ ἑμμετρος αὕτη ἐπιγραφὴ εἶναι γραμμένη ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάρθρου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1830 εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις δῆμον Κολυττέα πλησίον τοῦ Ἡρώου τοῦ Καλάμιδος· [δρα τὸ σύγγραμμα I' enciennes Athènes p. 439.] Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ μνηστὴν σύγγραμμά μας, μὴ δυνηθέντες ὅμως νὰ διατηρήσωμεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν γραμμάτων διὰ τῆς τυπογραφίας, δημοσιεύομεν αὐτὴν ἀπαρалаλλάκτως διὰ τῆς λιθογραφίας. Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν λείπουσιν εἰς τὸ πρωτότυπον τέσσαρα γράμματα ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν τοῦτο ἀπὸ τὸν τόπον τὸν ὁποῖον κατέχουσι τὰ τέσσαρα γράμματα τῆς δευτέρας γραμμῆς, ἀνεπλήρωσα δὲ ταῦτα διὰ τῶν ΕΝΘΑ· μετὰ τὰ γράμματα ταῦτα φαίνεται τὸ κάτω μέρος τοῦ Δ καὶ τοῦ Ε ἔπειτα ἀκολουθεῖ τὸ ἡμισυ τοῦ Θ ἢ Φ καὶ ἐν μικρὸν μέρος τοῦ Α· τὸ Φ καὶ Α νομίζω νὰ εἶναι τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ ὀνόματος ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν τὸ μνημεῖον τοῦτο. Εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης γραμμῆς καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς δευτέρας ἀναγινώσκεται τὸ ΕΘΕΚΕ τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσα εἰς [ΑΝ]ΕΘΗΚΕ· μετὰ τὴν μετοχὴν θανοῦσαν καὶ τὰς μετ' αὐτὴν τρεῖς στιγμὰς ἔπεται ἐν Α μετὰ τὸ ὁποῖον ἦσαν τέσσαρα γράμματα. Παρατηρητέα καὶ ἡ δοτικὴ τοῦ Αἰδῶ καὶ κατὰ συναίρεσιν Αἰδω· ὁμοίως καὶ ἡ ΕΝ

μετά γενικῆς ὁμοίως ἀξία παρατηρήσεως εἶναι καὶ τὸ ΠΑΤΡΩΗ ἀποδιδόμενον εἰς τὸ Γῆς· ΓΗΣ ΠΑΤΡΩΗΣ ἰσοδυναμοῦν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μὲ τὸ πατρὶς, ὡς παρὰ Ὀμήρῳ Ὀδυσ. Ν. [στίχ. 188. 251]. Ἐκ τοῦ ῥήματος ἀνέθηκεν, καὶ ἐκ τῆς μετοχῆς θανοῦσαν καὶ τοῦ γῆς ἀπο πατρώης ἐξάγομεν ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνήκειν εἰς γυναῖκα Ἀθηναίαν, ἥτις θανοῦσα μακρὰν τῆς πατρίδος τῆς, ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἢ τὰ τέκνα τῆς ἀνέθηκαν αὐτὴν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἡλίσιον Πεδίον [περὶ τοῦ Ἡλίσίου τούτου ὅρα τὸ σύγγραμμα μου l'ancien Athènes p. 428.] ἔνθα τὸ βᾶθρον τοῦτο εὑρέθη, ἀνέθεσαν δὲ αὐτὴν ἐκεῖ ὡς εἰς Μακάρων τόπον, ὡς θέλομεν ἀναφέρει ἀλλαχοῦ· εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται ὄνομα γλύπτου τοῦ Ἐνδοίου· ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότερος γλύπτης μετὰ τὸν Δαίδαλον εἶναι ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ἐνδοῖος, τοῦ ὁποῦοις ἔργον δὲν νομίζομεν ὅτι ἦτον τὸ ἐπὶ τοῦ βᾶθρου τούτου ἀνάθημα· καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἐνδοῖος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἦν ἕτερός τις τοῦ ἀρχαίου Ἐνδοίου μαθητοῦ τοῦ Δαίδαλου, διότι μ' ὅλον ὅτι οἱ χαρακτῆρες τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι ἀρκετὰ ἀρχαῖοι, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι εἶναι πρὶν τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, εἰκάζομεν λοιπὸν ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ Θ οὕτω ἐγγραμμένου ⊕ καὶ ἐκ τοῦ Ρ οὕτω σχηματιζομένου R, ὅτι τὰ γράμματα ταῦτα δὲν ὑπερβαίνουνσι τοὺς τοῦ Πεισιστράτου χρόνους· τὸ ὄνομα Ἐνδοῖος ἀπαντῶμεν γραφόμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην καὶ εἰς τὸν Παισιανὴν διὰ τῆς ΟΙ ΕΝΔΟΙΟΣ, εἰς δὲ τὸν Ἀθηναγόραν διὰ τῆς Ι: ΕΝΔΙΟΣ· καὶ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ ἀναφέρεται ὄνομα Ἐνδοῦ τινός, δὲ ἦν ἕτερος τοῦ γλύπτου καὶ τὸν ὁποῖον γράφει ὁ ἱστορικὸς οὗτος διὰ τοῦ Ι Ἐνδοῖος (Θουκ. Β. Ε. καὶ Β. 8.) τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι ὑπὸ σελ. 488, ἐκρίναμεν δὲ ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὴν ἐκ νέου μὴ δυνηθέντες νὰ διατηρήσωμεν τότε διὰ τῆς τυπογραφίας τὸ ἀπαράλλακτον τῆς ἀρχαίας γραφῆς τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Κ. Σ. Π.

6 4 2.

ημένει θανά[τῳ]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἀρχαίως Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελῆσιου εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸν ἔσω Κεραμεικὸν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, οὐ μακρὰν τοῦ Θησείου· χρησιμεύει τῶρα ὡς βαθμὶς εἰς ἀναβάθραν οἰκίας τινός· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι ἀρχαιότερα τῶν εἰς τὸ βᾶθρον ἐφ' οὗ τὸ ἔργον τοῦ Ἐνδοίου, τοῦ ὁποῦοις τὴν ἐπιγραφὴν ἐδημοσιεύσαμεν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 641· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγομεν ὅτι ἐπὶ τῆς πλακὸς ταύτης ἵστατο ἀνάθημα τι θανόντος τινός.

Κ. Σ. Π.

6 4 3.

[Εὐτυχ]ιανὸς Α . λαμ . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν γράμμασι τοῖς τῶν Βυζαντινῶν χρόνοις, ἐπὶ τμήματος βᾶθρου, λίθου τῆς Πεντέλης· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Θησεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· οὐσα καθ' ὅλα τὰ μέρη αὐτῆς διεφθαρμένη δὲν δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

Κ. Σ. Π.

6 4 4.

Στέφανος Σ . ιναύτου
Εὐωνυμεύς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος, στήλης λίθου Πεντελῆσιου· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς στήλης φαίνονται ἀμυδρὰ ἔχνη κοκκίνου βαφῆς.

Κ. Σ. Π.

6 4 5.

Μύρτις

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ Πρυτανεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· ὄνομα ἀνδρὸς Μύρτις ἀπκντᾶται παρὰ τῷ Πολυδίῳ.
Κ. Σ. Π.

6 4 6.

[Χρ]υσίς
Πυθαγγέλου
Κορινθία

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· τὸ ὄνομα Χρυσίς, τὸ ὁποῖον εἶναι κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ Χρυσῆς, ἀπκντούμενον εἰς ἐπιγραφὰς καὶ τοὺς συγγραφεῖς, ἐφύλαξεν μέχρι τοῦδε ἡ συνήθεια εἰς τὰς γυναικίας τῶν Ἑλλήνων· ἀπαντῶμεν δὲ τοῦτο συχνὰ καὶ εἰς ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς· ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος ΠΥΘΑΓΓΕΛΟΥ εἶναι γραμμμένη ἐνταῦθα κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον ἥτοι ἄνευ τοῦ Υ ΠΥΘΑΓΓΕΛΟ· τὸ ὄνομα Πυθαγγελος ἀπαντᾶται καὶ παρὰ τοῖς ἔλλοις τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ παρὰ τῷ Θουκ. (β. 2.)

Κ. Σ. Π.

6 4 7.

. . . ιαπει ἐριτ . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Θησεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας τὸ 1840, εἶναι καθ' ὅλα τὰ μέρη αὐτῆς ἀκρωτηριασμένη. Κ. Σ. Π.

6 4 8.

Ἀσπίς
Δημητρίου
Μιλη[σ]ία
Ἀστούου
Ἐρχιέως
γυνή

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1839 κατὰ τὴν Ἀχαρνικὴν θύραν πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν· ὄνομα γυναικὸς Ἀτθίς πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν εἰς ἐπιγραφὰς· ὁμοίως καὶ ὄνομα ἀνδρὸς ΑΣΤΟΥΟΥ (ἐὰν δὲν ἐγχαράχθη οὕτω κατὰ λάθος γραφικὸν τοῦ ἐγχαράκτου) πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ἴσως ἀντὶ τοῦ Ἀστούου εἶναι Ἀστείου ὄνομα τὸ ὁποῖον συχνὰ ἀπαντᾶται εἰς ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς.

Κ. Σ. Π.

6 4 9.

. . . μας Νηρεῖ
δος Μειλήσιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη γράμμασι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς στήλης ἐφ' ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 648 δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφὴ· ὄνομα ἀνδρὸς Νηρεῖς πρώτην φορὰν ἀπκντῶμεν ἐνταῦθα. Κ. Σ. Π.

Τοῖς πᾶσι γνωστὸν εἶναι, ὅτι εἰς τὸ Σούριον, Λαύριον καὶ τὰ περίξ ἐξωρύττοντο ἐκ γῆς τινὰ μέταλλα, τὰ ὅποια καθὼς ἀκολουθῶς θέλομεν ἐκθέσει λεπτομερῶς παρῆχον σημαντικωτάτην ὠφέλειαν. Τὰ ἀρχαῖα ταῦτα μεταλλεῖα εἶναι τὴν σήμερον παρητημένα.

Τὸ κύριον ὀρυκτὸν εἰς τὸ ὅποιον τὰ μεταλλοῦχα ὀρυκτὰ εὐρίσκονται διεσπαρμένα λέγεται Γλιμίρ (Glimer) καθὼς τιτανοῦχα στρώματα. Ἡ ἔκτασις τῶν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐργαζομένων τόπων εἶναι περίπου 3-4 ὥρας· καὶ ἄρχονται ἀπὸ τὸν Θορικὸν, συμπεριλαμβάνουσι τὸ Λαύριον, τὸ Βελατοῦρι καὶ ἄλλα· τὴν πεδιάδα τοῦ Κηπρινοῦ, τὸν Βωμόν, καὶ τινὰ εὐρίσκονται εἰς τὴν Μακρόνησον. Μεταξὺ τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων ἐπωφελῶν ὀρυκτῶν ὑπάρχουν διάφορα εἶδη καὶ ἀξιολόγου ποιότητος σιδηρούχων ὀρυκτῶν, σμικρὰ ποσότης χαλκούχων καὶ κυρίως τὰ μολυβδόυχα, τὰ ὅποια εἶναι ἀργυροῦχα. Τούτων τῶν μολυβδοαργυρούχων ὀρυκτῶν, δηλαδὴ ἀποχωριζομένων ἀπὸ τὰ λιθώδη μέρη, 110 λίτρας, ὡς ἐγγίστα 55 ὀκάδες, ἐμπεριέχουσι μόνον 3 μέρη ἀργύρου· εἰς αὐτὰ τὰ ἀργυροῦχα ὀρυκτὰ ἀπέδιδον αἱ κλιναὶ Ἀθῆναι τὴν ἀκμήν των. Ὁ Θεμιστοκλῆς προήγαγεν δι' αὐτῶν τὴν θαλάσσιον δύναμιν, τὸ ἐμπόριον, τὸν δημόσιον ἐν γένει πλοῦτον. Ὁ Ξενοφῶν λέγει αὐτὰ γε μὴν ἀργύρια εἰς κατασκευασθεῖα ὡς δεῖ, πάμπολλα ἂν νομίζω χεῖματα ἐξ αὐτῶν καὶ ἄνευ τῶν ἄλλων προσόδων προσέειπε . . . πᾶν παλαιὰ ἐνεργὰ ἐστὶ . . . οὐδεὶς γοῦν οὐδὲ πειράται λέγειν, ἀπὸ ποίου χρόνου ἐπιχειρήσθῃ. » ὑπὸ δὲ τῆς λέξεως οὐδεὶς ἐνοοῦνται χιλιάδες δούλων καταδικασμένων εἰς τὴν ἀνόρυξιν τῶν μετάλλων· εἰς δὲ τὸν καιρὸν τοῦ Στράβωνος ἦσαν τὰ ὀρυττόμενα μέταλλα σπανιώτερα καὶ ἐκαταγίνοντο μόνον πλέον μὲ τὴν ἔκτῃ τῶν μεταλλῶν ἐκ τῶν πλειοτέρων ὀρυκτῶν καὶ τοῦτο μόνον ἐσύμφερεν ὡς ἐκ τῆς μηδαμινῆς τιμῆς τῆς καυσίμου ὕλης.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τεχνητὴν ἐργασίαν τῶν μεταλλείων τούτων, φαίνεται ἐκ τῶν ὀλίγων λειψάνων ὅτι εἶχον ὀλίγας γνώσεις. Πρὸ πάντων ἐπροσπάθουν νὰ ἐμποδίσουν τὴν κατάπτωσιν τῶν ἄνω στρωμάτων ἀφίνοντες κίονας χρησίμους πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἄνω στρωμάτων. Τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι Δίφιλος Ἀθηναῖος καὶ ἐνοικιαστὴς τινῶν μεταλλείων τοῦ Λαυρίου διέταξε, πλεονεξίας χάριν, νὰ ἐκκοπῶσιν τινὲς κίονες πρὸς ἔκτῃ τῶν ἐμπεριεχομένου ἀργύρου· ἐπειδὴ ὅμως ἔνεκα τῆς καταπτώσεως τῶν στρωμάτων ἐσκωτώθησαν τινὲς ἐκατοντάδες ἡχμαλωτισμένων, ἐκαταδικάσθη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου εἰς θάνατον καὶ ἡ περιουσία του δημευθεῖσα συνισταμένη εἰς 160 τάλαντα, διενεμήθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Τὰ μεταλλεῖα τοῦ Λαυρίου ἦσαν ἰδιοκτησία τῆς πολιτείας καὶ ἐδίδοντο εἰς ἐνοικίαν· ἐκτὸς τοῦ προπληρωθέντος ἐνοικίου ὤφειλεν ὁ ἐνοικιαστὴς νὰ ἀποδώσῃ πρὸς τὸν δημόσιον τὸ $\frac{1}{4}$ μέρος τοῦ ἀναρυχθέντος μετάλλου· ταῦτα τὰ μέταλλα ἐσυνάζοντο ἀπὸ ἄλλους ἐνοικιαστὰς καὶ ὑπεβάλλοντο εἰς ἔκτῃ. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Θεμιστοκλέους διεαμοιράσθησαν κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων 35 $\frac{1}{4}$ τάλαντα.

Ὡς κύριοι ἐνοικιασταὶ τῶν μεταλλείων τοῦ Λαυρίου ἀναφέρονται ὁ Νικίας, Καλλίας ὁ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Δίφιλος, Παντάκετος. Ἡ τιμὴ τῶν ἐνοικιασθέντων μεταλλείων ἦτο διάφορος· ὁ Παντάκετος ἠγόρασε τὸ δικαίωμα τῆς μεταλλεύσεως ἐνὸς μόνου μέρους ἀπὸ τὸν δημόσιον διὰ ἐννεήκοντα μνᾶς (2062 τάλληρα). Οἱ ὑπόνομοι τοῦ ἐνέργου ἠγοράσθησαν εἰς τὸν δεῖνα καιρὸν ὑπὸ ἰδιοκτητῶν διὰ ἐν τάλαντον (1373 τάλληρα)· ἡ μεταλλεὺσις ἐγένετο μόνον ὑπὸ δούλων καὶ μάλιστα τῶν χειροτέρων, δηλαδὴ παρὰ τῶν κυρίως βρβάρων ἢ κακούργων· ὅθεν εἰς τὰ μεταλλεῖα δὲν ἠδύνατο οὐδεὶς ἐλεύθερος Ἕλλην νὰ καταδικασθῇ, καθότι τὸν δημόσιον δὲν ἐμετάλλευσεν διὰ τὸν ἰδικόντου λογαριασμόν· ἡ τιμὴ αὐτῶν τῶν δούλων ἦτο μετὰξὺ μιᾶς ἡμίσεως μέχρι 5 ἢ 10 δραχμῶν. Νικίας ὁ στρατηγὸς ἐπλήρωσεν εἰς τινα ἐν τάλαντον (1373 τάλληρα), ἐπειδὴ ἐμπιστεύθη

εἰς αὐτὸν χάριν ἱκανότητος καὶ τιμιότητος τὴν ἐπιστάσιαν τῆς μεταλλεύσεως· ὁ Νικίας ἐμίσθωσεν χιλίους, Ἰπώνικος ὁ τρίτος, ἑξακοσίους, Φιλοπονίδης τριακοσίους δούλους. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ξενοφῶντος ἐλαττώθη πολὺ τὸ ποσὸν τῶν ἐργατῶν, εἰς δὲ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του, ἐπαρμελήθη ὅλως διόλου ἀπ' ἐνὸς μέρους· ἕνεκα τῶν πολλῶν πολέμων, ἀπ' ἐτέρου ἕνεκα τοῦ μικροῦ ποσοῦ τοῦ ἐμπεριεχομένου μετάλλου. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Φιλίππου συνέβησαν πολλὰ δυστυχήματα, διὰ τὴν κατάπτωσιν τῶν ἄνω στρωμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἐγένετο ἀρπακτικὴ ἢ μεταλλεύσεις τοῦτέστι ἀπροσέκτως ἐξώρυτταν ὅτι τοὺς ἐφαίνετο συμφέρον, συμπεριλαμβανόντες καὶ τὰ ἴδια ὑποστηρίγματα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπρόσεχαν εἰς τὴν ἐλευθέραν εἰσοδὸν τῆς ἀτμοσφέρας ἐρθάρησαν τὰ τῶν ὑπανόμων ἀέρις, ὥστε ἀναμφιβόλως οὐκ ὀλίγοι ἐπνήγησαν ἐκεῖ.

Οἱ μεταλλεῖς ἐφόρον δερματίνους σάκκους καὶ τούτου ἕνεκα ὠνομάζοντο οἱ τῶν Ἀθηνῶν μεταλλεῖς *θυλακοφόροι*· δὲν γνωρίζομεν ὅμως· ἂν αὐτοὶ οἱ θήλακες, οἵτινες ἦσαν ἐκ τοῦ δέρματος τῶν αἰγῶν κατασκευασμένοι, καὶ ἐξαρτώμενοι διὰ τινος λωρίου δενομένου ὑπὸ τὰς μασχάλας, ἐχρησίμευσε πρὸς μετακομιδὴν τῶν ἀποκοπέντων ὀρυκτῶν ἐκ τῶν ὑπονόμων, ἢ πρὸς διατήρησιν τῶν τροφίμων των. Ἡ ἐκ τῶν ὑπονόμων ἀνάβασις ἐγένετο διὰ κλιμάκων καθὼς καὶ διὰ ἐγκοπῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐπήγνυντο τεμάχια δένδρων· ἡ ἀποκοπὴ τῶν ὀρυκτῶν ἐγένετο διὰ σφυρίων καὶ ἄλλων σιδηρῶν ἐργαλίων. Οἱ πρὸς ἔκτῃξιν τοῦ μετάλλου χρήσιμοι κλιβάνοι ἦσαν ἀπλούστατοι, καὶ αἱ φύσαι ἐκινουῦντο δι' ἀνθρωπίνων χειρῶν· οἱ ἀρχαῖοι δὲν ὑπέβαλλον τὰ ὀρυκτάτων εἰς φρυγμὸν ἀλλὰ εἰς ἄμμεσον ἔκτῃξιν· τὸ ἐπὶ τοῦ μετάλλου εὐρισκόμενον ἐλέγετο σκωρία καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκτῃξεως ἦσαν τρία, τὸ πρῶτον ἐλέγετο *χρυσίτης*, τὸ δεύτερον *ἀργυρίτης* καὶ τρίτον *μολυβδίτης*, ὁ καὶ *λιθάργυρος* καλούμενος· ὁ χρυσίτης ἐμπεριεῖχε τὸν πλειώτερον ἀργυρον, ἐπειδὴ ὁ ἀργυρος τῶν Ἑλλήνων ἐκτῆκετο ἐκ καθαροῦ μαλύδου, ἦτο καὶ ὁ ἀργυρός των πολλὰ καθαρὸς καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενα νομίσματα δὲν ἐσυγκερνώντο μὲ ἄλλα μέταλλα, εἶχε τῆς Ἀττικῆς τὰ νομίσματα ἀρκετὴν τιμὴν, εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ μετάλλου τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἦτο τὸ κυριώτερον, εὐρέθησαν εἰς τοὺς ὑπονόμους τοῦ Αἰαυρίου καὶ δώδεκα ἤδη σμαραγδίνων λίθων, ἐκ τῶν ὁποίων τὴν σήμερον δὲν εὐρίσκεται κανὲν μέρος· πρὸς τούτοις εὐρέθησαν ὀρυκτὰ ἐμπεριέχοντα ψευδάργυρον, καὶ εἰς τοὺς ὑπονόμους τοῦ Καλλία εὐρίσκεται καὶ μέλαινα στίλβουσα ἄμμος, ἥτις ἐμπεριέχει ἐρυθρὰ μόρια τὰ ὁποῖα ἐκπλυνόμενα ἐκ τῶν ἄλλων μορίων ἐχρησίμευαν διὰ κόκκινον χρῶμα, κατασκευάζοντες ἐξ αὐτοῦ τὸ κινάβαρι· πρὸς τούτοις ἀναφέρουσιν ὅτι ὑπῆρξεν ὑδράργυρος καὶ χρυσὸς περὶ τῶν ὁποίων ὅμως τὴν σήμερον οὔτε ἔχνος πλέον δὲν ὑπάρχει. Ἐκτὸς διαφορῶν περιστατικῶν καὶ πολεμίων δυσυχημάτων συνετέλεσε καὶ ἡ εἰς ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεγαλητέρα ἀκρίβεια τῶν τροφίμων, ἡ ἀκρίβεια καὶ σπάνις τῆς καυσίμου ὕλης, εἰς τὸ νὰ παρημεληθοῦν τὰ μεταλλεῖα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Ἐπὶ τοῦ Σόλωνος· ἐτιμᾶτο εἰς μερὶς σίτου μίαν δραχμὴν, ἐπὶ τοῦ Ἀριστοφάνους τρεῖς, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Δημοσθένους πέντε ἕως ἑξ δραχμάς, καὶ ἀκόμη ἔπειτα μέχρι τῶν 18 δραχμῶν. Τὴν σήμερον ἡ μεγάλη μισθοδοσία τῶν ἐργαζομένων, ἡ παντελής ἑλλειψις τῆς καυσίμου ὕλης, τὰ μεγάλα ἐξοδα τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἀνανέωσιν τοιούτων ἐγκαταλειμμένων ὑπονόμων, τὸ πολυδάπανον τῆς ἀναγέρσεως κλιβάνων, ἡ δυσκολία εἰς τὴν μετακομιδὴν τῶν ὀρυκτῶν εἰς κατὰλληλοτέρους τόπους, καὶ ἡ ἑλλειψις τοῦ ὕδατος, ταῦτα ὅλα ἀπέναντι ἀργυροπώχων ὀρυκτῶν δὲν παρέχουσι πλέον ἐλπίδας τοῦ νὰ ἰδῶμεν μεταλλεῖς εἰς τὸν περικλεῆ τοῦτον τόπον.

Ξ. ΑΛΑΝΔΕΡΕΡ.

603

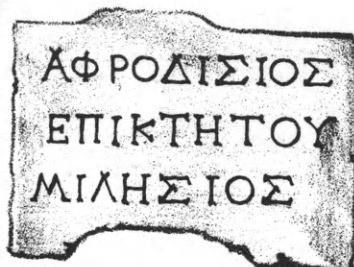
604

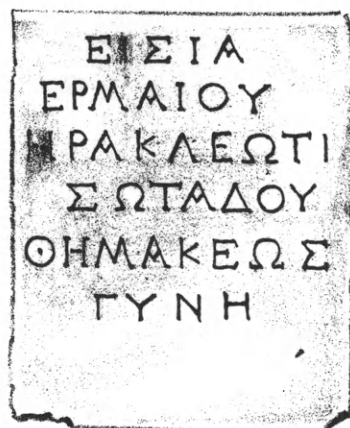
605

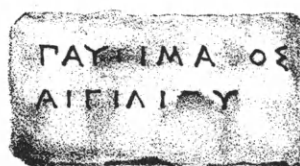
606

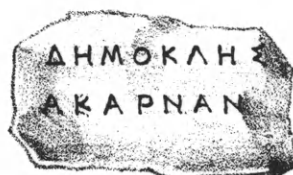
607

611

612

614

613

Α. Τσιρίδης.

Εκ τ. Β. Απογραφῆς Ἀθηνῶν.

615

ΘΕΟΞΕΝΟΣ
ΘΕΟΞΕΝΟΥ
ΤΑΡΣΕΥΣ

620

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ
ΕΥΚΡΑΤΟΥ
ΛΑΚΙΑΔΗΣ

621

ΤΡΥΦΩΝ
ΧΡΗΣΤΟΣ

616

ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ
ΔΑΚΑΙΝΑ
ΑΝΟΚΛΕΟΥΣ
ΕΙΤΕΑΙΟΥ ΓΥΝΗ
ΓΟΘΕΙΝΗ

622

ΑΘΗΝΗ
ΗΡΑΚΕΩ

623

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑ
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ
ΧΑΙΡΣ

617

ΔΑΜΟΦΙΛΟΥ
ΥΟΗΡΡΙΟΣ

624

ΘΑΡΣΥΤΑ
ΠΕΙΘΙΟΥ
ΛΟΥΣΙΕΥΣ

625

ΡΟΔΙΟΝ
ΡΟΔΙΠΠΟΥ
ΗΠΕΡΩΤΙΣ

618

ΑΝΤΙΟΧΟΣ
ΣΟΣΑΝΔΡΟΣ
ΦΛΥΕΥΣ

626

ΠΙΣΤΟΣ
ΤΟΜΜΑΙΗΝΟΥ

627

ΝΥΡΩΝ
ΜΑΡΑΙΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ

619

ΣΩΤΗΡΙΣ
ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ
ΑΦΙΑΝΑΙΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ
ΞΕΝΟΔΗΜΟ
ΛΑΜΠΤΡΕΩΣ
ΓΥΝΗ

629

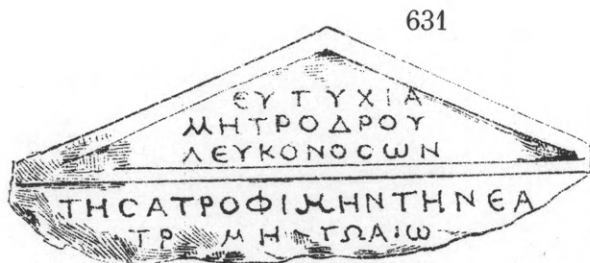
ΛΑΙΣ
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ
ΜΕΙΛΗΓΙΑ

628

ΡΟΣ
ΝΟΥ
ΔΗΣ
ΟΝ

630

ΑΝΤΙΟΧΟΣ
ΠΑΜΦΙΛΟΥ
ΦΛΥΕΥΣ
ΝΥΜΦΗ
ΒΑΣΙΛΕΙΔΟΥ
ΕΚΚΗΦΕΙΣΙ
ΩΝ

STATE OF TEXAS
COUNTY OF DALLAS
JAN 10 1901

RECEIVED
JAN 10 1901

640

642

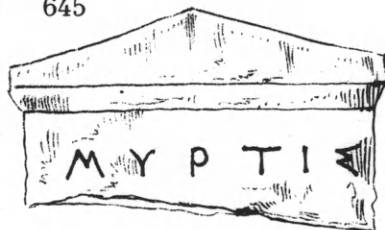
643

644

645

647

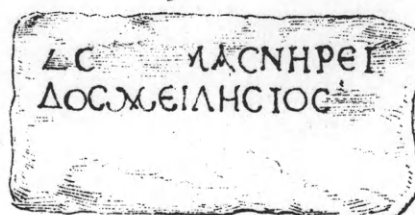
646

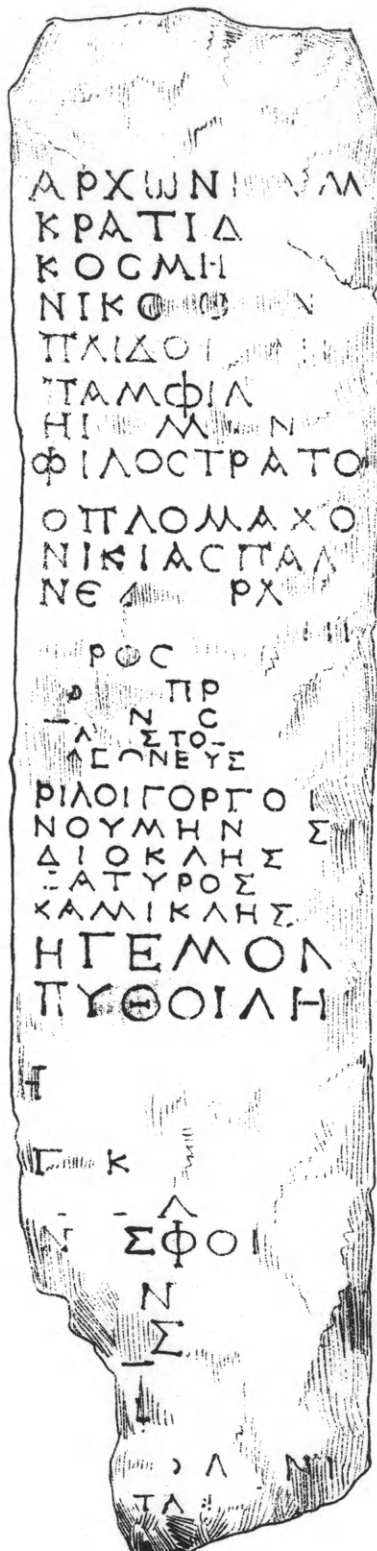
648

649

No number has been assigned

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 24. (ΠΑΛ. Σ.)

1841.

Ἀριθ. 10.
ΕΤΟΥΣ Γ'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ
τῇ Διεκπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, ΟΚΤΩ-
ΒΡΙΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ καὶ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπαξ τοῦ μηνός,
Τιμὴ ἐτησία Δραχμᾶς 36 διὰ τοὺς ἐντὸς,
καὶ 60 διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους.

651.

Ὁ Δάμος
Κλαιόδαμον τοῦ
Νουμηνίου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴ ἐπὶ στήλης μέλανος λίθου, εὑρίσκεται εἰς τὴν νῆσον Λέσβον εἰς τινα ἐξο-
χὴν αὐτῆς, καλουμένην Χάλικα, ἥτις κεῖται πρὸς μεσημβρίαν τῆς Πόλεως. Χρησιμεύει δὲ ἡ στήλη αὕτη ὡς
βάσις τῶν κίωνων τοῦ νάρθηκος τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἐλάδαμεν αὐτὴν ὡς καὶ τὰς
ἐπομένας ἄλλας ἐπὶ ἀπὸ τὸν Συμπολίτην ἡμῶν Κ. Φιντικλῆν. Ἄγνοοῦμεν ἂν ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη
πρότερον· καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Λέσβου ἐδώριζον. Τὸ ὄνομα ΚΛΕΟΔΑ-
ΜΟ[Ν]· ἀπαντῶμεν εἰς τὴν γραφὴν ταύτην ἄνευ τοῦ Ν ΚΛΕΟΔΑΜΟ· ἴσως κατὰ λάθος τοῦ ἀντιγράψαντος, ἢ
καὶ τοῦ ἀρχαίου ἐγχαράκτου, παρελήφθη τὸ Ν τοῦτο.

Τὸ σχῆμα τῆς στήλης ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι διάφορος τοῦ τρόπου τοῦ Ἀττικοῦ· τὸ ἄνωθεν αὐτῆς
μέρος εἶναι στρογγύλον φέρει δὲ κατ' ἀμφοτέρωθεν τὰ δύο αὐτῆς μέρη ἀκρωτήρια. Κ. Σ. Π.

652.

Ὁ Δάμος
Καλλικλῆ
Μνασάν-
δρου Ἡρωῖ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴ ἐπὶ στήλης στρογγύλης τὰ ἄνωθεν, ὁμοιομόρφου μὲ τὴν ἀνωτέραν, μέ-
λανος λίθου. Εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Λέσβον καὶ κεῖτο τώρα εἰς τινα ἐξοχὴν πλησίον τῆς Μιτυλήνης πρὸς μεσημ-
βρίαν τῆς πόλεως ταύτης, εἰς τὸ μέρος καλούμενον τανὸν Χάλικα. Χρησιμεύει δὲ καὶ αὕτη ἡ στήλη ὡς καὶ ἡ ἀνω-
τέρω τῆς ἐπιγραφῆς ὑπ' ἀριθ. 651 ὡς βᾶσις τῶν κίωνων τοῦ νάρθηκος τῆς ἐκκλησίας τῶν ἁγίων Πάντων. Ἐκ
τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφὴ, ἀνέθετο τῷ Καλλικλεῖ, εἰς δὲ
οἱ Λέσβιοι ἐδίδον τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρώος. Παρατηρητέα ἡ δοτικὴ τοῦ ὀνόματος Καλλικλῆς ἣν εὑρίσκομεν ἐνταῦθα
γραμμὴν διὰ τῆς Η ἀντὶ τῆς ΕΙ: ἐκ τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις δεικνύεται ὅτι τὸ Η ἐπροφέρετο ὡς τὸ ΕΙ

καὶ Ι· τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων Α: Μ: καὶ C: δεικνύουσιν, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγγράφη κατὰ τοὺς ῥωμαϊ-
κοὺς χρόνους· ὄνομα ΜΝΗΣΑΝΔΡΟΣ πρώτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

653.

Ὁ Δάμος
Ματροκλεῖ τοῦ
Διονυσίου Ἡρώ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης, στρογγύλης τὰ ἄνωθεν αὐτῆς, μέλανος λίθου· σώζεται εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τῆς Νήσου Λέσβου, ἔνθα αἱ ἀνωτέρω προεκδοθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 651: 652: ἐπιγραφαί· χρησιμεύει καὶ αὕτη ὡς βάσις τῶν κίωνων τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀγίων Πάντων· ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι καὶ ὁ Ματροκλῆς οὗτος ἐνομιζέτο Ἡρώς παρὰ τοῖς Λεσβίοις. Εἰς πλείστας ἐπιγραφὰς καὶ ἄλλων μερῶν καὶ κυρίως τῶν νήσων ἀπαντᾶται ἡ καθιέρωσις εἰς Ἡρώα πολλῶν Νησιωτῶν· μὲ τὴν λέξιν ταύτην οἱ ἀρχαῖοι ἐνόουν τὴν ἐκ τῆς γῆς ταύτης, εἰς τὴν τῶν Μακάρων ἔδραν, μετὰστασιν τῶν ἀποθανόντων συμπολιτῶν τῶν ἡ γενικὴ ἐνταῦθα τοῦ ὀνόματος Ματροκλῆς εἶναι γραμμένη διὰ τῆς ΕΙ, καὶ ὅχι ὡς εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 653, διὰ τῆς ΗΙ· τὸ ὄνομα Ματροκλῆς ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἑτέραν ἐπιγραφὴν τῶν Μεγάρων.

Κ. Σ. Π.

654.

Ὁ Δάμος
Λεύκιον Ἀντώνιον
Μάρκου υἱὸν Καπίτων

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης, στρογγύλης τὰ ἄνωθεν, ὁμοιομόρφου μὲ τὰς προεκδοθεῖσας ἐπιγραφὰς, μέλανος λίθου. Ἐπὶ τοῦ ἄκρου φαίνεται γλυμμένος ὄφις· τὸ σχῆμα τοῦτο σημαίνει τὴν ἀθανασία τοῦ Λευκίου, ὡς μετατεθεὶς εἰς τὴν τῶν Ἡρώων τάξιν. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ Δῆμος τῶν Μιτυληναίων ἀνέστησε τὸν Λεύκιον Ἀντώνιον, ὅστις ἦν υἱὸς τοῦ Μάρκου. Τὸ ὄνομα Καπίτων ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2881. ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἔνθα ὁ Καπίτων οὗτος ἀναφέρεται ὡς κατασκευαστὴς γυμνασίου τινὸς εἰς Μίλητον.

Κ. Σ. Π.

655.

Ὁ Δάμος
Ἡρώτῃαν Κλέωνος
Τὸν εὐεργέταν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης στρογγύλης κατὰ τὰ ἄνωθεν, μέλανος λίθου. Ἐπὶ τοῦ ἄκρου μέρους αὐτῆς φαίνεται σχῆμα ὄφιος, ὡς καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 654 προεκδοθεῖσαν· τὸ ὄνομα ΗΡΩΙΔΑΣ πρώτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην τῶν Ἀγίων Πάντων πιθανῶς νὰ ᾖσαν τὰ Ἡρώα τῶν Μιτυληναίων τῆς Νήσου Λέσβου· οἱ χριστιανοὶ καθιερόντες, τὸ μέρος τοῦτο ἔνθα Ἑλληνικὰ μνημεῖα Ἡρώων ᾗσαν, ἔδωκαν καταλλήλως τὴν ὀνομασίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀγίων Πάντων.

Κ. Σ. Π.

656.

Ἀγγελήστ[σ]α Ἐρυθρά[ια]
Χαριζένου Χελλήστ[ο]υ ἀρ[ε]
τὰς ἔνεκα καὶ εὐνοίας κα[ι] . .
τὰς εἰς ἑαυτὴν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ τμήματος λίθου μέλανος. Εὐρέθη εἰς τὴν ἐν Λέσβῳ πόλιν καλουμένην τὴν Μόλυβος, ἣτις κατέχει τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως Μεθύμνης, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Ἐνταῦθα φαίνονται πλήθη μαρμάρων, κιδίων, κιονοκράνων καὶ ἄλλων λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος· ἐκ τῶν σωζομένων τούτων ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος κεῖται ἐπὶ τῆς θέσεως ναοῦ τινος ἀρχαίου, ὡς δύναται νὰ εἰκάσῃ τις τοῦτο ἀπὸ τὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην διασωθέντα λείψανα τῆς ἀρχαιότητος. Τὸ ὄνομα ΑΧΕΛΛΗΣΤΥΣΑ καθὼς καὶ τὸ εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναφερόμενον ὄνομα ἀνδρὸς ΧΕΛΛΗΣΤΗΣ πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος ΧΕΛΛΗΣΤΗΣ εἶναι γραμμμένη ἄνευ τοῦ Ο: μὲ τὸ ὕμνον ΧΕΛΛΗΣΤΥ· τὸ ὄνομα ΑΧΕΛΛΗΣΤΥΣΑ γράφει μὲ ἐν Σ: ἄφησεν ὅμως τόπον κενὸν διὰ νὰ προσέσῃ καὶ τὸ δεύτερον Σ: Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τὸ ΕΝΕΚΑ εἶναι γραμμμένον μὲ δύο Ν ΕΝΝΕΚΑ ἀντὶ τοῦ ἐνδὸς Ν: ΕΝΕΚΑ.

Κ. Σ. Π.

6 5 7.

Ἡ Βουλὴ
Γ. Κορνήλιον
Σακοῦνδρον τὸ[ν]
Κλεινὸν τῶν
Μελῶν πο[ι]ητὴν
Καὶ προφήτην
Τοῦ Σμυνθέως

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ τμήματος Βάθρου λίθου τοῦ ἐγχωρίου τῆς Νήσου Λέσβου· εὐρίσκεται εἰς τὴν πόλιν καλουμένην Μολύβου, ἣτις κατέχει τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως Μεθύμνης, κεῖται δὲ ἤδη εἰς τὴν ἐκτὴ ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐκκλησία αὕτη, περίξ τῆς ὁποίας ὑπάρχει πληθὺς λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος, οἷον κίονες, κιονόκρανα, ἐπὶ στήλια καὶ ἄλλα, ὡς ἀναφεραμεν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 656 προσεκδοθεῖσαν ἐπιγραφὴν, κατέχει τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Σμινθέως. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπαντῶμενον εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ εἰς ἐπιγραφάς, εὐρίσκομεν αὐτὸ καὶ εἰς τὸν κορυφαῖον τῶν ποιητῶν Ὅμηρον· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι ὀλίγον μεταγενεστέρα τῶν πρώτων τῶν δημοσιευθέντων ὑπ' ἀριθ. 651. 652. 653. 654. 655. 656, ὡς ἐξάγεται τοῦτο ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τῶν γραμμάτων· ὁ δὲ Γ. Κορνήλιος ἦτο ποιητὴς μελῶν καὶ προφήτης ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐκ τῆς λέξεως προφήτης ἐξάγεται ὅτι ἐν τῷ ναῷ τούτῳ τοῦ Ἀπόλλωνος ἦν χρηστήριον τοῦ Θεοῦ τούτου. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἡ αἰτιατικὴ τοῦ ἄρθρου ΤΟ εἶναι ἄνευ τοῦ Ν: Εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα Κλοντόν· τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν εὐρίσκεται εἰς κανὲν μέρος, ὅθεν πιθανῶς νὰ ᾖναι Κλειτόν ἢ Κλεινὸν τὸ ὁποῖον κατὰ λάθος ἐγράφη εἰς Κλοντόν. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη δὲν εἶναι γραμμμένη κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον, ὡς αἱ πρότεροι ἐξ ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἰωνικόν· καὶ ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἰωνικὴ γλῶσσα, εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους τῶν Ῥωμαίων παρεδέχθη κοινῶς ἀφ' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, πρᾶτῃσαντες σχεδὸν τοὺς διαφοροὺς ιδιωτισμοὺς αὐτῶν καὶ διαλέκτους. Εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται ΠΟΗΤΗΝ ἀντὶ ΠΟΙΗΤΗΝ, ἀγνοοῦμεν ἂν εἰς τὸ πρωτότυπον λείπει τὸ Ι τὸ ὁποῖον ἔως ἐγίνε κατὰ λάθος τοῦ ἐγχαρακτοῦ.

Κ. Σ. Π.

6 5 8.

Ἀγδίστιδι
Κλέο[ς]θεοῖς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ Βωμοῦ. λίθου ἐγχωρίου τῆς Λέσβου· ὁ Βωμὸς οὗτος ἄνωθεν φέρει ἵχνη γλυφῆς στεφάνου πάρεμφοροῦ τοῦ κλάδου τῆς ἀμυγδαλῆς, εἰς ἣν μετεμορφώθησαν τὰ μέλη τοῦ Ἀγδίστεως.

Εἰς τὴν μέσσην δὲ αὐτοῦ ὑπάρχει γεγλυμμένον ἀρχιτεκτονικόν τι κόσμημα εἰς εἶδος δελτίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκεται ἡ ἐπιγραφή· δὲν δυνάμεθα νὰ δόσωμεν πολλὴν πίστιν εἰς τὴν γραφὴν τοῦ Σ· διότι τότε εἶναι Ἄγδισσις καὶ ὄχι τὸ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἀπαντῶμενον Ἄγδιστις. Τὴν Θεὸν ταύτην ἀπαντῶμεν εἰς τινὰς συγγραφεῖς εἰς τὰ δύο γένη, [Παυσαν. Β. Α. Σ. 17. καὶ Β. 7. Σ. 298. Στράβων Β. 10. Σ. 718. καὶ Ἡσύχ. εἰς λέξιν Ἀγδιστις] εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀνεπλήρωσα τὰ φαινόμενα γράμματα ΚΛΕΟΘΘΟΙΣ εἰς Κλέος Θεοῖς· τοῦ κλέος, τὸ Σ. ἔλειπεν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν, τὸ δὲ Θεοῖς ἀναγινώσκεται Θεοῖς. Ἡ συγκοπὴ αὕτη τοῦ ὀνόματος Θεὸς διατηρεῖται εἰς τὴν νῦν λαλουμένην γλῶσσαν, ὁ λαὸς μας διὰ τὸ δασὺ τοῦ Θ. προφέρει Θεὸς ἀντὶ Θεὸς π. χ. ἔχει ὁ Θεὸς λέγει ἀντὶ τοῦ ἔχει ὁ Θεός, ἢ καὶ ὁ Θεὸς μου λέγει ἀντὶ τοῦ ὁ θεὸς μου. Κ. Σ. Π.

6 5 9.

Γλαυκίας
Ταλούλου
Μαρωνίτης

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ μικρᾷ στήλῃς ἐπιταφίου στρογγύλου σχήματος, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ ἀνατολικοδὸρειον τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Δ. Φωτίλα. Τὸ ὄνομα Γλαυκίας ἀπαντᾶται συχνότατα εἰς τε τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφάς, τὸ δὲ Ταλούλου πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ὑπάρχει ὄνομα Ταλούρου εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι Σελίδα 340. Κ. Σ. Π.

6 6 0.

Φιλουμένη
Δημητρίου
Θυγάτηρ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ στήλῃς ἐπὶ τυμβίῳ, σχήματος στρογγύλου, λίθου Ἰμηττίου. Εὑρέθη εἰς τὰς ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος· ὄνομα γυναικὸς Φιλουμένη Ἀθηναία, ἀπαντᾶται εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς. Κ. Σ. Π.

6 6 1.

Ἐλπίνικος
Στράτωνος
Ἀντιοχεὺς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ στήλῃς ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῶν Ἀθηνῶν, ὄνομα Ἐλπίνικος ἀπαντᾶται μόνον εἰς μίαν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 299. τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου. Κ. Σ. Π.

6 6 2.

Παρδάλας Ἀγα-
θοκλέους Μιλήσιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ στήλῃς ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ. Εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὄνομα Παρδάλας πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα. Ἐπὶ τῆς στή-

λης ταύτης παρατηρεῖται ὅτι ἦτον ἐγχαραγμένη ἄλλη ἐπιγραφή τὴν ὁποίαν ἐξαλείψαντες, ἐπέγραψαν τὴν παροῦσαν.

Κ. Σ. Π.

6 6 3.

[Νεο]χλέο[υ]ς Ε[υωνυμῶς;]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος ἐπιστηλίου, λίθου Πεντελικοῦ. Εὐρέθη τὸ 1841. εἰς τὰς πρὸς νοτιοδυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ μέρος θεατρικῆς τιнос ἐπιγραφῆς.

Κ. Σ. Π.

6 6 4.

. . Οθυμος
[Λυ]δρονί[κου]
[Λυ]τιοχεύς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ. Εὐρέθη εἰς τὰς πλησίον τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὰ πρῶτα δύο γράμματα τοῦ ὀνόματος . . ΟΘΥΜΟΣ λείπουσιν.

Κ. Σ. Π.

6 6 5.

. . . Ω Ν Ω Τ[ιβεριῶ]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη, μεγάλῳις γράμμασιν, σχήματος τοιούτου, οἷα συνειθίζετο κατὰ τοὺς τῶν Ῥωμαίων χρόνους, ἐπὶ τμήματος μεγάλου ἐπιστηλίου. Εὐρέθη εἰς τὴν νῆσον Ἄνδρον εἰς τὸ μέρος, τὸ καλούμενον Παλαιοχώρα, ἔνθα ἦν ἡ ἀρχαία πόλις τῶν κατοίκων τῆς νήσου ταύτης· μετὰ τὰ τρία πρῶτα γράμματα Ω Ν Ω εἶναι ἐγχαραγμένον ἐπὶ τῆς πέτρας σχῆμα τῆς Καρδίας ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ μετὰ τὰ πρῶτα τρία γράμματα Τ. Περὶ τῶν σημείων τούτων ἀναφέραμεν καὶ ἄλλοτε, ὅτι μετεχειρίζοντο αὐτὰ οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰς ἐπιγραφὰς διὰ σημεῖον τοῦ σεβασμοῦ τοῦ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἀναφερομένου ὀνόματος.

Κ. Σ. Π.

6 6 6.

Ὁ Δῆμος
Ἐγνατίαν Μαξιμίλλαν τὴν
ἑαυτοῦ εὐεργέτην ἀρετῆς
[Ἐ]νεκα

Ὁ Δῆμος
Πούπλιον Γλύκωνα
τὸν ἑαυτοῦ Πάτρωνα καὶ
Εὐεργέτην ἀρετῆς
Ἐνεκα

Αἱ δύο αὗται ἐπιγραφαὶ εἶναι γραμμέναι Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου μεγάλου, λίθου λευκοῦ. Εὐρέθη εἰς τὴν νῆσον Ἄνδρον, εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Παλαιούπολις, ἔνθα ἦν ἡ πόλις τῶν κατοίκων τῆς νήσου ταύτης. Τὸ μῆκος τοῦ Βάθρου τούτου εἶναι ποδῶν τεσσάρων δακτύλων 2. τὸ πλάτος ποδῶν δύο δακτύλων 4. καὶ τὸ πᾶχος δακτύλων ἕξ. Ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς μιᾶς ἐπιγραφῆς καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου τῆς ἄλλης εἶναι σκαλισμέναι ὁπαὶ εἰς τὴν πλάκα, ἐφ' αἷς ἐπεστηρίζοντο οἱ ἀνδριάντες τῆς Ἐγνατίας καὶ τοῦ Πουπλίου Γλύκωνος ὃν ὁ δῆμος τῶν Ἀνδρίων ἀνέστησεν, ὡς ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφή αὕτη. Ὁ Κ. Δεβᾶς εἰς τὸ σύγγραμμά του περὶ τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Αἰγαίου ἐδημοσίευσεν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὑπ' ἀριθ. 178. λαβὼν τὸ ἀντίγραφον αὐτῆς ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐπιτροπὴν τῶν Γάλλων· [ὅρα τὸ σύγγραμ. inscriptions grecques et Latines par m: ph. Lebas p. 93]

τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην δὲν ἠθέλαμεν δημοσιεύσῃ καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, ἐὰν δὲν εὐρίσκωμεν διαφορὰν τινα, συγκρίναντες τὸ πρωτότυπον μὲ τὸ ἀντίγραφον, τὸ ὅποιον ὁ Κ. Λεβᾶς ἐδημοσίευσε. Εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Κ. Λεβᾶς, εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τοῦ πρώτου μέρους ΜΑΞΙΜΙΑΛΑΝΤΙΝ τὸ ἄρθρον ἐνταῦθα εἰς μὲν τὴν ἐκδοσιν τοῦ Κ. Λεβᾶς εἶναι γραμμένον διὰ τῆς Ι. εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον διὰ τῆς Η: ΤΗΝ. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Κ. Λεβᾶς ἀναγινώσκειται ΤΑΕΙΤΙΟΝ ΓΑΛΛΟΝ τὸ ὅποιον ὁ Κ. Λεβᾶς ἀνεπλήρωσεν εἰς τὸ Παρίριον. Ἡμεῖς εἰς τὸ πρωτότυπον ἀναγινώσκουμεν ΓΑΥΚΩΝΑ· τὸ δὲ Γάλλον τὸ ὅποιον ὁ Κ. Λεβᾶς ἀναφέρει, φαίνεται εἰς τὸν λίθον τοῦτον ἐγχαραγμένον μετὰ ταῦτα, ἴσως εἰς τὸν καιρὸν τῶν σταυροφόρων, διότι τὰ γράμματα ΓΑΛΛΟΝ δὲν ἔχουσι κανὲν κοινὸν μὲ τὴν ἐπογραφὴν, ἔνεκα τούτου δὲν τὰ ἐσημείωσα εἰς τὴν ἰδικήν μου ἀντιγραφὴν· τὰ γράμματα ταῦτα εἶναι μικροτέρων χαρακτῆρων, καὶ ἐπιπολέως διὰ τινος ἐργαλίου ἐγκρηνιασμένα μᾶλλον, ἢ ἐσκαλισμένα. Πλησίον τοῦ μέρους τούτου, ἔνθα ὑπάρχει ἡ παρούσα ἐπιγραφὴ φαίνονται ἀρκετὰ ἔχνη ἀρχαίων οἰκοδομημάτων, οἷον κίονες, κιολόκρανα, ἐπιστήλια, καὶ ἄλλα λείψανα ναῶν ἢ στοῶν· ἡ θέσις αὕτη κειμένη εἰς τὴν μέσσην τῆς κοιλάδος, ἐφ' ἧς ἦτον ἡ πόλις αὕτη, ἦτον ἀναμφιβόλως κεκοσμημένη τὸ πάλαι ἀπὸ Στοᾶν τινα καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγορὰν, διότι τὸ μέρος τοῦτο εἶναι τὸ μᾶλλον ἐπίπεδον τῆς κοιλάδος ταύτης περὶ ἧς ἀναφέραμεν. Ὄνομα Ἐγνατία ἀπαντῶμεν καὶ εἰς μίαν ἐπιγραφὴν τῆς Τήνου ὑπ' ἀριθ. 2345 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης διορθοῦται καὶ ἡ εἰρημένη τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, οὕτως ΕΓΝΑΤΙΑ [ΜΑΞΙΜΙΑΛΑ] ΤΩΙ ΕΛΥΤΗΣ ΑΝΔΡΙ ΓΑΥΚΩΝΙ. Ἐκ τῆς πράξεως τοῦ Δήμου τῶν Ἀνδρίων, τοῦ νᾶ ἀνεγείρωσι τὸ ἄγαλμα τοῦ Γλύκωνος, τὸν ὅποιον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην καλοῦσι Πάτρωνα καὶ Εὐεργέτην τῆς πόλεως αὐτῶν, εἰκάζομεν, ὅτι ὁ Γλύκων οὗτος ἦτον τις τῶν ἐπιστῆμων ἀνδρῶν τῶν κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους Βιούντων. Τὸ ὄνομα Γλύκων ἀπαντᾶται εἰς διαφόρους ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς· μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐπεκαλεῖτο καὶ ὁ περιφημὸς γόης ὁ Ἀλέξανδρος [ὅρα Λουκ. εἰς Ἀλέξανδρον].

Κ. Σ. Π.

667.

Σωτήρι καὶ
Κτίστη τῆς
Οἰκουμένης
Αὐτοκράτο-
ρι Ἀδριανῷ
Ὀλυμπίῳ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βωμοῦ λίθου Παρίου· εὖ τὸ ὕψος εἶναι περίπου εἰς ποῦς καὶ πέντε δάκτυλοι. Εὐρίσκεται ἡδὴ ἐταιχισμένος εἰς τι ἐργαστήριον, εἰς τὸ Γαύριον τῆς Ἄνδρου, μετεκομίσθη δὲ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς νήσου ταύτης ἔνθα ἦν ἡ ἀρχαία πόλις τῆς νήσου, ἣτις τῶρα καλεῖται Παλαιόπολις· τοιοῦτου σχήματος καὶ τοιοῦτου μεγέθους βωμοὶ, ἀφιερωμένοι εἰς τὸν ἐνάρετον βασιλέα Ἀδριανόν, τὸν εὐεργέτην πολλῶν πόλεων, ἀπαντῶνται εἰς διάφορα μέρη.

Κ. Σ. Π.

668.

.. Α[ὐ]τὴν μὴ δὲ σ
[Τὸν παρ]ασημότατον ἡ[μῶν κύριον]
[Αὐ]τῆς Σωτῆρα καὶ εὐεργέ[την]
[Ἡ Ἀνδρί]ων πόλις ψήφῳ βουλ[ῆς]
Εἰς κό[σ]μον ἐαυτῆς

Λογιστεύοντος Τ[ι]
[του Τι6]ε[ρίου] Αύριλίου
Στρατηγούντος δὲ
Εὐπόρου τοῦ Εὐ[πόρου];
[Ἐπὶ Ἱεροφ]ίλο[υ]...

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος Βάθρου λίθου λευκοῦ. Εὗρεθῇ εἰς τὴν Παλαιοπόλιν τῆς νήσου Ἄνδρου· ἐκ τῆς ἑκτῆς καὶ τῆς ὀγδόης γραμμῆς ἐξάγεται, ὅτι εἰς τὴν Ἄνδρον ἦσαν δύο αἱ ἀρχαί, ὁ Ἄρχων ὁ ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ μέρους τῶν δημοσίων προσάδων, καὶ ὁ Στρατηγός. Ἐκ τῶν λέξεων *Παρασημότατος ἡμῶν Κύριος καὶ Σωτήρας*, καὶ ἐκ τῶν χαρακτῆρων τῶν γραμμάτων, εἰκάζομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους, ἵστατο δὲ ἐπὶ τοῦ Βάθρου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφὴ, Ἀνδριάς μικρὸς τινὸς τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων. Τὴν ἐπιγραφὴν τυχὴν ἐδημοσίευσεν ὁ Κ. Λεβᾶς ὑπ' ἀριθ. 180. δὲν ἠθέλαμεν τὴν ἐκδόσιν καὶ ἡμεῖς ἂν δὲν παρατηρούσαμεν ὅτι εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ Κ. Λεβᾶς ἡ πρώτη γραμμὴ ἡ διατηρουμένη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν λείπει ὅλως δι' ὅλου.

Κ. Σ. Π.

6 6 9.

Τιμοσθένης	Δί[φιλος]
Εὐφρων	Μο
. . . Σ	Αυτίσκος
	Ἀρχέλας
	Τιμόθεος
. . . Σ	Διονυσόδωρος
	Μοιρογένης
	[Ἀγ]άθων
. . . Ης	
	Φαν[οκλῆς]
	Ἀρ[χέστρατος]
	Ἀγύ[λλης]
	Δέξ[ιππος]
	Τηλεφ[άνης]
	Γραξ[αγόρας]
	Ἀρκέ[λας]
	Θεο[κλῆς]
	Εὐ[νομος]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τῆς πεντέλης. Εὗρεθῇ εἰς τὴν Κάρυστον τὸ 1840 καὶ διατηρήθη παρὰ τοῦ ἐναρέτου καὶ εὐσεβάστου μητροπολίτου Καρυστείας Κ. Δα-
νιῆλ· τὰ γράμματα εἶναι κιοιδοὺν γραμμένα, ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι εἶ-
ναι κατάλογος πρυτανευσάντων· τὸ ὄνομα Τιμοσθένης πρώτην φορὰν ἀπκντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Τ. Π.

6 7 0.

[Φίλ]ιππος Βο[υ]ληκλέο[υς]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου λίθου λευκοῦ, τὸ μήκος αὐτοῦ, ὅσον σώζεται, εἶναι τεσσάρω
Α'γγλ. ποδῶν, τὸ πλάτος δύο, καὶ τὸ πάχος 7 δακτύλων. Εὗρεθῇ εἰς τὴν Κάρυστον, καὶ κεῖται εἰς θέσιν
ἀφ' ἧς ἡ θάλασσα εἶναι σύνοπος· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἵσταντο δύο ἀνδριάντες ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, φυ-
σικοῦ ἀναστήματος, εἴτινες κατὰ τὸ 1841 εὗρεθησαν ἐκεῖ πλησίον, μετεκομίσθησαν δὲ παρ' ἐμοῦ εἰς τὰς
Ἀθῆνας, καὶ κεῖνται εἰς τὴν ὑπὸ τὴν Στοάν τοῦ Ἀδριανῶ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Οἱ χαρακτῆρες τῶν γραμ-
μάτων, ἡ κατασκευὴ τοῦ Βάθρου, καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς γλυπτικῆς τῶν δύο τούτων ἀνδριάντων δεικνύουσιν, ὅτι
οὗτοι ἐποιήθησαν κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους. Τὸ ὄνομα Βουλευκλῆς πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα,
τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη ἴσως εἰς τὸν πατέρα τοῦ Φιλίππου διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀρίστους καὶ ἐπω-
φελίμους βουλὰς του· οἱ ἀνδριάντες τοὺς ὁποίους ἀναφέραμεν, καὶ ἡ πολυτέλεια τοῦ Βάθρου, δεικνύουσιν ὅτι ἡ
οἰκογένεια τοῦ Βουλευκλέου δὲν ἦτο πτωχὴ εἰς τὴν Κάρυστον, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων.

Κ. Σ. Π.

671.

.... δου οἱ στρατηγοὶ
 [Πραξ]αγόρας Εὐθυδόμο[υ]
 [Εἶπε] ονοῦον δεδόχθαι τ
 [ἢ Βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ σ]τεφανῶσαι . . . ισω
 [. ἀπὸ τ]ριακοσίων κ . . .
 ο . υς
 . . . Ἀπὸ χρυσ[οῦ σταθμῶν]
 [Καὶ ἀνα]θέ[σαι [εἰς τὸ . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης, λίθου τοῦ εἶδους τοῦ Ἰμμητοῦ. Εὐρέθη τὸ 1840, εἰς τὴν Κάρυστον καὶ διετηρήθη παρὰ τοῦ ῥηθέντος ἐκεῖ καλοῦ Μητροπολίτου, οἱ χαρακτῆρες τῶν γραμμάτων δεικνύουσι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μεταγενεστέραν τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 669. προεκδοθείσης. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος, ὑπὲρ τινος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἐψηφισαν ζέφανον χρυσοῦν οἱ Καρύστιοι, ἴσως τριακοσίων δραχμῶν.
 Κ. Σ. Π.

672.

Εὐθύνομος τὸν πατέρα ἑαυτοῦ
 Εὐθύδομον Αὐτομόμου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος Βάθρου λίθου ἐγχωρίου τῆς Καρυστείας. Εὐρέθη εἰς τὴν Κάρυστον καὶ εἶναι ἐντελιχισμένη ἐκεῖ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς μεταμορφώσεως τὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην διατηρούμενα λείψαν· τῆς ἀρχαιότητος, οἷον ἀρχαῖοι πλίνθοι ὠκοδομημένοι καὶ κείμενοι εἰς ἀρχαίους τείχους, κιανόκρανα καὶ ἄλλα λείψανα, δεικνύουσιν ὅτι ἡ ἐκκλησία τῆς μεταμορφώσεως κεῖται ἐπὶ τῆς θέσεως ἀρχαίου τινὸς ναοῦ, ἴσως τοῦ Σωτῆρος· τὸ ὄνομα Εὐθύνομος καθὼς καὶ Εὐθύδομος ἀπαντῶνται συνήθως εἰς τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τοὺς συγγραφεῖς.

673.

Μέμμιος Ροῦφος ὁ καὶ Ἰσίδωρος [αὐτὸς καὶ . .
 Οἱ υἱοὶ αὐτῶν, τὸν ναὸν καὶ τὸ πρόναιον [καὶ τὸ περιστήλιον]
 Ἐκ πολλῶν πάντα κατηγορημένα καὶ ἡρημωμένα χρόνων [καὶ]
 Ὑπὸ παλαιότητος χρῆζοντα ἐπανορθώσεως ἐπ[εσκεύασαν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος ἐπιστηλίου παρίου λίθου. Εὐρέθη εἰς τὰ ῥεῖπεια τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Ἀνδρου, καλουμένης ἥδη Παλαιούπολις· τὸ μῆκος τοῦ ἐπιστηλίου τούτου, ὅσον σώζεται, εἶναι πέντε Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ δύο δακτύλων, τὸ πλάτος ἑνδεκα δακτύλων, καὶ τὸ πᾶχος τεσσάρων δακτύλων. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ἂ. ὅτι ὁ Μέμμιος Ροῦφος ὁ καὶ Ἰσίδωρος, ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐπεσκεύασαν ἀρχαίον τινὰ ναὸν ἐν Ἀνδρῶ, ὅστις ἦν κατηρειμένος καὶ ἡρημωμένος ὑπὸ παλαιότητος ἐκ πολλῶν χρόνων, καὶ β'. ὅτι ὁ ναὸς οὗτος ἦτον ἐκ τῶν λίαν ἀρχαίων ναῶν τῆς Ἀνδρου· ἦτο δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας οὐ μακρὰν τῆς ὁποίας κεῖται ἡ παρούσα ἐπιγραφή, τοῦ ὁποίου μέγα μέρος τοῦ βορείου τοίχου σώζεται μέχρι τοῦδε. Καὶ ἐκ τῶν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερομένων ὀνομάτων, καὶ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων εἰκάζομεν, ὅτι ἡ ἐπισκευὴ αὕτη ἐγένετο κατὰ τοὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ χρόνους. Τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσίευσεν ὁ Κ. Λεβᾶς ὑπ' ἀριθ. 176 ἐκρίναμεν

ἀναγκαῖον νὰ τὴν ἐκδόσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, εὐρόντες διαφορὰν τινα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἀντιγράφου τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ὁ Κ. Λεβᾶς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτεσλέφθημεν πρωτότυπον. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, εἰς τὸ ἀντίγραφον τοῦ Κ. Λεβᾶς εἶναι ΜΕΗΜΙΟΣ τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσεν ὁ Λεβᾶς ὡς εἶναι εἰς τὸ πρωτότυπον ΜΕΗΜΙΟΣ. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν εἰς τὴν ἑλθοῖσιν τοῦ Κ. Λεβᾶς εἶναι ΤΟΡΠΟΝΑΙΟΝ τὸ ὁποῖον ὁ Κ. Λεβᾶς ἀνεπλήρωσεν εἰς ὑπόγειον. Ἡμεῖς εἰς τὸ πρωτότυπον ἀναγινώσκομεν τὸ ΠΡΟΝΑΙΟΝ, ἡ λέξις *Πρόναιον*, ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ Πρόναον ἄνευ τῆς Ι, εἶναι κατὰ τι Ἰωνικὴ ἐκ τοῦ Προνήϊος. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως ἐξάγουμεν ὅτι ὁ ναὸς ὡςτος ἔχων τὰς τρεῖς διαιρέσεις του, ἦτοι τὸν πρόναον, ναὸν, καὶ ὀπισθόδομον, δὲν ἦτο μικρὸν οἰκοδόμημα, ἄλλως δὲν ἤθελεν ἔχει τὰς διαιρέσεις ταύτας, ὡς παρατηροῦμεν εἰς τοὺς μικροὺς ναοὺς, ἔθα τοιαῦται διαιρέσεις δὲν ὑπάρχουσιν. ἦτον ἐπομένως τῆς δευτέρας τάξεως ναός.

Κ. Σ. Π.

674.

Ὁ Δῆμος
Φιλονίδι Φανύλου γυναικὶ δὲ
Μενεχρυτος τοῦ Κόνωος
Ἡρώ[·η] χ[αριστήριον]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ Βάθρου λίθου Παρίου· εὐρίσκεται εἰς τὴν Παλαιούπολιν τῆς Ἀνδρου, τὸ μῆκος τοῦ Βάθρου εἶναι τριῶν Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ ἐνὸς δακτύλου, τὸ πλάτος ὅμοιον μὲ τὸ μῆκος, καὶ τὸ πᾶχος ἕξ δακτύλων· ὄνομα γυναικὸς, Φιλονίς ἀπαντῶμεν πρώτην φορὰν ἐνταῦθα, τὸ δὲ Φανύλος ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 165 Ἀθηναϊκὴν ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· ἐνθα τὸ ὄνομα τοῦτο εὐρίσκεται γραμμένον μὲ δύο Λ Λ.

Κ. Σ. Π.

675.

Ἀμύττιτας
Παιμένωνος
Ἀφιδναῖος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Ἀμύττιτας ἢ Ἀμυττίτας, πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· τὸ δὲ ΠΑΙΜΕΝΩΝ τὸ ὁποῖον πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα, εἶναι ἴσως ἀντὶ τοῦ Πα[μ]-μένων, ὄνομα τὸ ὁποῖον ἀπαντῶμεν συχνὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ εἰς ἐπιγραφάς, ἡ ἀντὶ τοῦ Πα[ρ]-μένων ὄνομα ἀπαντῶμενον εἰς τινὰς ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

Κ. Σ. Π.

676.

Μικίλλος
Ἀχαιὸς
Ἐξ Αἰγός

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὐρέθη τὸ 1841. πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς. Τὸ ὄνομα Μικίλλος πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

677.

[Εὐς]έδιος
... εὐς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τοὺς βορείους πρό-
ποδας τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Τὸ
ὕψος τῆς στήλης ταύτης εἶναι τεσσάρων Ἀγγλικῶν ποδῶν, ἡ δὲ περιφέρεια αὐτῆς ποδῶν τριῶν καὶ ἡμίσεως·
εἰς τὴν στήλην ταύτην δὲν εἶναι εἰμὴ δύο σειραὶ γραμμάτων, ἡ ἀρχὴ καὶ τῶν δύο τούτων σειρῶν, λείπει.

Κ. Σ. Π.

678.

..... ος	Γλαύκωνος
[Σιμ]ωνίδης	Ἀνδροκλείδης
[Τι]μάνθης	Θύσων
.... Βος	Πυθέας
.... κίας	Κτησικλείδης
[Εὐαρχ]ίδης	Λοκρίων
Φαλήρης	Θεόπομπος
Αὐτόειος	Ἐρατοκλῆς
Βοηθός	Φιλημονίδης
... [κ]λῆς	Εὐκράτης
... κλῆς	Καλλικράτης
... [σ]ος	Ἴππο . . .
	Καλλικράτης
	Καλ[λίας]
	Φῶκος
	Φίλων
	Κινέας
	Δ[ιο]νύσιος
	[Δημή]τριος
	Ἀλκασίας
	Κλεομέδων
	Εὐκράτης
	Ῥίκων
	Φιλωνίδης
	Αὐτοκλείδης
	Ἀγάθων
	Δρακαλίων
	Χαιρέστρατος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς, λίθου τῆς Πεντέλης· εὐρέθη
εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, οὐ μακρὰν τοῦ Ἐρεχθείου. Ἦτο δὲ
γραμμμένη εἰς τρεῖς στήλας· ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἦτο κατάλογος ὀνο-
μάτων κατὰ δήμους διηρημένους, ἴσως τῶν Πρυτανευσάντων· ὑπάρχουσι μερικὰ κύρια ὀνόματα εἰς τὴν ἐπιγρα-
φὴν ταύτην, ὡς τὸ Φαλήρης, Αὐτόειος, Θύσων, Λοκρίων, Ἐρατοκλῆς, Ῥίκων, Φιλωνίδης, τὰ ὅποια
πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

679.

Προνεὺς
Μνάσωνος
Ἀγκυλῆθεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς, γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τῆς Πεντέλης· τὸ
σχῆμα τῆς στήλης ταύτης εἶναι ὁμοιόμορφον μὲ λυχνίαν. Εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Θησείου ἀρ-
χαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα ΠΡΟΝΕΥΣ πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Παρατηρητέον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ
Δήμου ΑΝΚΥΛΗ ἔνθα πρὸ τοῦ Κ. γράφεται Ν Ἀγκύλη ἀντὶ τοῦ ΑΓΚΥΛΗ μὲ Γ. Τὸ Ν. πρὸ τοῦ Κ. ἀντὶ τοῦ
Γ. ἀπαντῶμεν εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς, ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐπρόσεχαν εἰς τὴν γράφην τῶν
πρὸ τοῦ Κ. συναντούμενων Ν.

Κ. Σ. Π.

6 8 0.

Μένανδρος
Ἑρμογένου
Κριωεύς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης, λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Θησείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας.

Κ. Σ. Π.

6 8 1.

Ἡρακλείδης
Γρύπου
Παφλαγῶ[ν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Πρυτανείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὄνομα Γρίπος μετὰ ἰ πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· μετὰ Ὑ Γρύπος ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2770 τοῦ Βοικίου.

Κ. Σ. Π.

6 8 2.

Ζώπυρο[ς]
Ῥαμ[νούσιος]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης, λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας.

Κ. Σ. Π.

6 8 3.

Σίττος
Διονυσίου
Σινωπεύς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης, λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὄνομα ἀνδρὸς Σίττος πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

6 8 4.

Ὁ Δῆμος

Ὁ Ἀστυπολαίων ἐτίμασε Πολύεσκ[τον] Μελησήτου ἐπαίνῳ [καὶ χρ]σῶ στεφάνῳ, Πρόεδρον ἐν τοῖς ἀγῶσιν, εἰκόνι χαλκῇ, ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας ἣν ἔχων διατελεῖ [εἰς] τὸ[ν] [Δῆμον] τῶ[ν] Ἀστυπαλαίων Φύλης Πολυγνώτου Ἀλικαρνασσεύς ἐπόησε[ν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας· τὸ Βάθρον τοῦτο εἶναι ἐντειχισμένον ἐκτὸς τοῦ φρουρίου τῆς νήσου ταύτης, ἀπ' ἀριστερὰ τῆς πύλης αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ὁ Δῆμος τῶν Ἀστυπαλαίων ἐτίμησε καὶ ἐστεφάνωσε χρυσοῦ στεφάνῳ τὸν Πολύεσκτον, ὅστις ἦν Πρόεδρος ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οὗς ἐόρταζεν ὁ Δῆμος οὗτος τῷ Ἀπόλλωνι. Ἀνέστησε δὲ ὁ

Δῆμος καὶ χαλκῆν εἰκόνα αὐτοῦ, ἥτις ἦν ἔργον τοῦ Φύλη υἱοῦ τοῦ Πολυγνώτου ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ. Ἡ πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι προμηκεστέρα τῶν ἄλλων μερῶν τῆς ἐπιγραφῆς· εἰς τὴν γραμμὴν ταύτην τὸ ὄνομα *Πολύευκτος* φαίνεται *Πολυεύκιος*· τὸ *Ι*. ἔγραψεν ὁ ἐγχαράκτης τῶν γραμμάτων κατὰ λάθος ἀντὶ τοῦ *τ*. διότι τὸ ὄνομα *Πολύευκτος* ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Πολυεύκιος δὲ εἰς κἀνὲν μέρος. Τὸ ὄνομα *Μελήσητος* πρώτῃν φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα, ἴσως εἶναι *Μελήσιππος* ὄνομα τὸ ὁποῖον ἀπαντῶμεν εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς. Ἡ φράσις εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ὁ δῆμος ἐτίμησε ἐπαίνῳ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ δὲν εἶναι διὰ φορὸς τῆς ἐκφράσεως τῶν Ἀθηναϊκῶν ψηφισμάτων αἰδοῦν τῷ δήμῳ ἐπαινεῖσθαι καὶ στεφανῶσαι. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ Φύλην πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Τὸ ὄνομα τοῦτο διατήρησε μέχρι τοῦδε ἡ συνήθεια. πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως ἔξει ὁ Ἀθηναῖος Γαλλανὸς Φύλης καὶ οὐρένος, ἀδελφὸς τοῦ σπουδάσαντος ἐν ταῖς Ἰνδίας τὴν φιλοσοφίαν τῶν Βραχμάνων Δημητρίου Γαλλανοῦ, ὅστις ἀποθανὼν μακρὰν τῆς φίλης αὐτοῦ πατρίδος, εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰνδιῶν καλουμένην Βενάρες ἐνταφιάσθη ἐκεῖ. Ἐκ τῶν χαρακτηριστῶν τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· εἰκάζομεν, ὅτι ὁ γλύπτης Φύλης ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην καθὼς καὶ τὰς ἐπομένους ὑπ' ἀριθμ. 685—699) χρεωστοῦμεν εἰς τὴν φιλοκαλίαν τοῦ συνεργάτου τῆς Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων Κ. Ἰατρίδου.

685.

Ἀστυπαλαῖοι.

Καὶ ὁ Δάμος Αὐτοκρά[το]ρα

Καίσαρα Λούκιον Αὐρίλιον

Οὐῆρον Σεβαστόν Ἀρμενιακὸν

Τὸν Σωτῆρα καὶ Εὐεργέταν

Τῆς πόλεως ἀμῶν.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας· ἐπὶ τοῦ Βάθρου τούτου ἵστατο ὁ ἀνδριάς τοῦ Λευκίου Αὐριλίου, τὸν ὁποῖον εἰ προῦχοντες τῶν Ἀστυπαλαίων καὶ ὁ Δῆμος αὐτοῦ ἀνέστησεν ὡς σωτῆρα καὶ εὐεργέτην τῆς πόλεως αὐτῶν. Εἶναι ἀξία παρατηρήσεως ἡ ἀρχὴ τοῦ ψηφίσματος τούτου, *Ἀστυπαλαῖοι*, ὡς ἀρχὴ τοῦ ψηφίσματος, εἰς δὲ τὴν δευτέραν γραμμὴν προσθέτει καὶ ὁ Δῆμος. Εἰς τὸ τὴν πρώτην γραμμὴν *Ἀστυπαλαῖοι* σημαίνει τὴν τῶν ἀρχόντων ἐξουσίαν, εἰς δὲ τὴν δευτέραν τὴν τοῦ Δήμου ἐξουσίαν· ὁμοιάζει τὸ πολιτικὸν τοῦτο σύστημα τοῦ ψηφίσματος τῶν Ἀστυπαλαίων μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2161 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι ἐντειχισμένη ἐκτὸς τοῦ φρουρίου τῆς Ἀστυπαλαίας εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς πύλης αὐτοῦ· κάτωθεν δὲ τοῦ ψηφίσματος ὑπάρχει τὸ σημεῖον τῆς Κορωνίδος καρδιόμορφον, ὡς συνήθως ἀπαντᾶται τούτου εἰς τὰς κατὰ τοὺς τῶν Ῥωμαίων χρόνους γραφεῖσας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

686.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα

Μ. Α[υ]ρήλιον Ἀντωνίνον

Σεβαστόν Ἀρμενιακὸν

Ἀ Βουλὰ καὶ ὁ Δάμος

Ὁ Ἀστυπολαίων τὸν

Σωτῆρα καὶ Εὐεργέταν

Καὶ τὰς ὑμετέρας Πόλεις·

Θεοῖς.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας· τὸ Βάθρον τοῦτο εἶναι ἐντειχισμένον εἰς τὴν πύλιν τοῦ φρουρίου τῆς Ἀστυπαλαίας. Ἐπὶ τοῦ Βάθρου τούτου ἵστατο ὁ ἀνδριάς

τοῦ Χρηστοῦ Βασιλέως Μ. Αὐρηλίου, τὸν ὁποῖον ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀστυπαλαίων, ἀνήγειρε καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὸν ναὸν τῶν Θεῶν, ὡς εὐεργέτην καὶ Σωτῆρα τῆς πόλεως τῶν Ἀστυπαλαίων. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην τὸ Σ. εἶναι γραμμένον εἰς τινα μέρη οὕτω Σ καὶ εἰς τινα ἄλλα οὕτω C.

K. Σ. Π.

687.

Βιέτιος [Ἰ]ρ[α]τίων[ος]
Διόνυσίω

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, εὐρίσκεται εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ Βάθρου τούτου ἵστατο ἀνάθημα τὸ ὁποῖον ὁ Βιέτιος ἢ Βιότος, ἀνέθεσεν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἐν τῇ Ἀστυπαλαίᾳ Διονύσου. Τὸ ὄνομα Βιέτιος δὲν ἀπαντᾷται εἰς κανέν μέρη, ἴσως εἶναι Βιότος τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς· ὁμοίως καὶ τὸ ὄνομα Ἐρατίων πρώτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα [ἐὰν δὲν ἔγινε λάθος εἰς τὴν ἀντιγραφὴν].

K. Σ. Π.

688.

Σωσιτ[ο]ράτης Ν:ο[κλέους . . .]
νιος Δημότριος Θεοφάνο[υ]
Ἀνέθηκαν τῷ Ἀπόλλωνι
Τὸν [Βωμόν καὶ τὸ]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, εὐρίσκεται εἰς τὴν νῆσον ταύτην· εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν δὲν ἀναγινώσκονται εἰμὴ τὰ γράμματα NEO ὅθεν ἀνεπλήρωσα εἰς Νεο[κλέους] μετὰ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔπεται τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος· τοῦ τῆς ὁποίας αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ μόνον σώζονται . . . ΝΙΟΣ ἴσως εἶναι [ΤΗ]ΝΙΟΣ. Εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν εἶναι ἐξηλιμμένα ἑκαταὶ τὰ γράμματα τὰ μετὰ τὸ ΤΟΝ ἴσως εἶναι Βωμόν ὡς ἀνεπλήρωσα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ὁ Σωσικράτης καὶ Δημήτριος ἀνέθεσαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἐν τῇ Ἀστυπαλαίᾳ λατρευόμενον, τὸν Βωμόν.

K. Σ. Π.

689.

Ἀριστόκ[λ]εια Κυμ.
[αἶα λυτ]ρ[ωσα]μένη Ἥρα

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς Νήσου Ἀστυπαλαίας, εὐρίσκεται εἰς τὴν νῆσον ταύτην· ἡ δευτέρα γραμμὴ καὶ τὸ τέλος τῆς πρώτης εἶναι ἐξηλιμμένα. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ἡ Ἀριστὼ ἀνέθεσε τῇ Ἥρᾳ ἀνέθημά τι ὡς λυτρωθεῖσα ἴσως ἐκ δεινοῦ τοκετοῦ· τὸ ὄνομα Ἀριστόκλεια φαίνεται ἐνταῦθα ἄνευ τοῦ Α, ἴσως κατὰ λάθος τοῦ ἀρχαίου ἐγχαράκτου, ἢ τοῦ ἀντιγραφῆως.

K. Σ. Π.

690.

Ὁ Δῆμος ὁ Ἀστυπαλαίων ἐτί-
μασε Στρατοκλῆν Νικαρογενέος
Χρυσέω στεφάνῳ, Προεδρίᾳ ἐν
τοῖς ἀγῶσι, εἰκόνι χαλκῆς ἀνδρ-
γαθίας ἕνεκα καὶ δικαιοσύνας

καὶ τὰς εἰς τὸ[ν δῆμον] εὐνοίας
Ἀνδραγόρας Ἀριστείδα Ῥόδιος ἐποίει

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας. τὸ βάθρον τοῦτο εὐρίσκειται ἐντειχισμένον εἰς τὴν πύλην τοῦ φρουρίου τῆς νήσου ταύτης· ἡ Δωρικὴ γενικὴ τοῦ *Νικαρογεγεῦς*, *Νικαρογεγέους*, ἀπαντᾶται καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας Δωρικὰς ἐπιγραφάς, ὁμοιάζει δὲ αὕτη μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 2486 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· εἰς τὴν ἐπιγραφὴν δὲ ταύτην τὸ ἐτίμησε τὸ Τι εἶναι γραμμένον μὲ ΕΙ *ἐτείμασεν* ἀντὶ τοῦ Ι, *ἐτίμασε*. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Ἀνδραγόρα δὲν ἀπαντᾶται εἰς τοὺς νέους καταλόγους τῶν ἀρχαίων τεχνητῶν. τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 2488. ἐνομίσσαμεν ἀναγκαῖον νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, εὐρόντες διαφορὰν τινα εἰς τὸν τρόπον τῆς γραφῆς.

Κ. Σ. Π.

691.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 691. ἐπιγραφὴ εἶναι γραμμένη Ἑλληνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς Ἀστυπαλαίας, εὐρίσκεται ἐντειχισμένη εἰς μίαν οἰκίαν ἐντὸς τοῦ φρουρίου τῆς νήσου ταύτης. Παρατηροῦμεν εἰς αὐτὴν τινὰ τῶν Φοινικικῶν γραμμάτων μὴν ἔχοντες· δὲ τὰ ἀναγκαῖα συγγράμματα διὰ νὰ βοηθηθῶμεν εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτῆς, ἀφίνομεν τὴν ἐξήγησιν εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ ἀναγκαῖα βοηθήματα, καὶ δεινοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα.

Κ. Σ. Π.

692.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 692 ἐπιγραφὴ εἶναι γραμμένη γράμμασι τοιοῦτοις, οἷα ἐσυνείθιζον κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας. Εὐρίσκεται ἐντειχισμένη ἐντὸς τοῦ φρουρίου τῆς νήσου ταύτης.

Κ. Σ. Π.

693.

Ἰεροφῶντος
Τοῦ
Ἀρχεμνήδα
Καὶ
Ἀνδροσθενέους τοῦ
Ἀρχεμνήδα.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας· εὐρίσκεται ἐντειχισμένη εἰς τὸ φρούριον τῆς νήσου ταύτης. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 2490. κρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα· ὅχι μόνον διότι εὐρίσκομεν ἡμιτελῆ τὴν ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Βοικκίου, ἀλλὰ καὶ διάφορον κατὰ τὴν γραφὴν. εἰς αὐτὴν δὲν γράφονται εἰμὴ αἱ τέσσαρες πρῶται γράμμαι

ΙΕΡΟΦΩΝΤΟΣ
ΤΟΥ

ΑΡΧΕΜΗΝΙΔΑ

.....

ΑΡΧΕΜΗΝΙΔΑ

εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον ὑπάρχει εἰς ἕξ γράμματα ἡ ἐπιγραφὴ, οὕτως

ΙΕΡΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΟΥ

ΑΡΧΕΜΗΝΙΔΑ

ΚΑΙ

ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΡΧΕΜΗΝΙΑΔΑ.

λείπουσιν οὖν εἰς τὴν ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Βοικκίου αἱ δύο γραμμαὶ
ΚΑΙ
ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΟΥΣ

6 9 4.

Νίκων Φορμίων[ος]
[τὸν] ναὸν ᾧ Κόδρος
... πολ[λ]α [ὁ]κίσια ...
... νοι ...

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας· εὐρίσκεται ἐντειχισμένον τὸ Βάθρον τοῦτο εἰς τὸ φρούριον τῆς νήσου ταύτης. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη φαίνεται διεφθαρμένη κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῆς.

Κ. Σ. Π.

6 9 5.

[Ἔδοξεν τᾷ βουλᾷ] καὶ τῷ Δάμῳ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας· τὸ Βάθρον τοῦτο εἶναι ἐντειχισμένον ἐξωθεν τοῦ φρουρίου τῆς νήσου ταύτης. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι αὕτη εἶναι ἀρχὴ ψηφίσματος.

Κ. Σ. Π.

6 9 6.

[... Δίς]ποι[ν]αν Θεοδούλου
... Ἀχιλλέ[ω]ς ...
... Ἀθάρεος ...
... Βατρίχου ...
... Δάφνιον ...

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος στήλης, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας. Εὐρίσκεται ἐξωθεν τοῦ φρουρίου τῆς νήσου ταύτης, τὰ γράμματα εἶναι τῶν Χριστιανικῶν χρόνων.

Κ. Σ. Π.

6 9 7.

Ὁ Δάμος ὁ Ἀστυπαλ[αίῳ]
Ἐτίμασε[ν] Αὐτοκρά[τορα] [Μ]άρκον;
... ιαν. ρι ... υαστω στου ... τά δε ...
[Χρυσέ]ω σ[τ]εφά[ν]ω τ[ᾶ] μεγίστῳ [ὡς] διατάτ
[τουσιν] οἱ νόμοι, καὶ εἰκόνι [χαλκείᾳ]
[Ἀνδραγαθίας] ἔνεκα καὶ δικαιοσύνης
[Καὶ τῆς] εἰς τ[ὸ] πλῆθος εὐνοίας
Τ[ᾶ]ν Ἀστυπαλαίῳ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας· τὸ Βάθρον τοῦτο εἶναι ἐντειχισμένον εἰς τὸ φρούριον τῆς νήσου ταύτης. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ Βάθρου τούτου ἴστατο ἀνδρὶς χαλκοῦς [ἴσως τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου], δν

ἀνέστησεν εἰς αὐτὸν ὁ Δῆμος τῶν Ἀστυπαλαίων, διὰ τὴν δ.κ.οσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν Ἀστυπαλαίων εὐνοίαν αὐτοῦ.

Κ. Σ. Π.

698.

[Στρατηγήσαν]τα τῶν τε Εἰρήναιος καὶ Ἐπίκρησι[ς]
[. . . . σης ἄνδρα Εἰσηναῖον τὸν υἱὸν
[Ἀφρ]ωῖσαν Ἀφρ[ω]ῖσαν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος Βάθρου, λίθου ἐγχωρίου τῆς Θήρας· Εὐρέθη εἰς τὸ μέρος τῆς νήσου ταύτης ὅπερ καλεῖται Περίσια, καὶ κεῖται πρὸς τὸ ἀνοτολικώτερον μέρος αὐτῆς, ἀντικρὺ τῆς νήσου Ἀνάφης. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ὁ Εἰρήναιος καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ἐπίκρησις ἀφγρώϊσαν τὸν υἱὸν αὐτῶν. Τὸ Σ. εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀπαντᾷται γραμμένον ἄλλοτε ὡς τὸ συνεχέστερον ἀπαντῶμενον εἰς τὰς ἐπιγραφὰς Σ οὕτω Σ, καὶ ἄλλοτε ὡς τὸ κατὰ τοὺς Ῥωμαῖκούς χρό-ους συνειδιζόμενον οὕτω Σ. Τὸ ΥΙΟΝ ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα καθὼς καὶ εἰς ἄλλας τῆς τε συλλογῆς τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 205 καὶ 206 καὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος γραμμένον μετὰ τὸν ἀντὶ υἱόν.

Κ. Σ. Π.

699.

Σιμίας Τελεσιχράτης ὑπὲρ
τῶν ματρὸς Ἀκουσίου Ἀπόλλωνι
Πυθίῳ καὶ Ἀρτέμιδι Σωτείρᾳ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τῆς βάσεως ἀγάλματος εὐρεθέντος εἰς Ἀνάφην μετακομισθέντος δὲ εἰς Θήραν, τὸ ὅποιον ἠγόρασεν ὁ ἐκεῖ Γάλλος πρόξενος Θηραίος καλούμενος Ἄλβης· τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀνέθεσεν ὁ Σιμίας τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ καὶ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Σωτείρᾳ. Τὸ ὄνομα Σιμίας ἀπαντᾷται εἰς τινὰς ἐπιγραφὰς γραμμένον μετὰ δύο Μ. ΣΙΜΜΙΑΣ, νέον τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀκουσίδος. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 2481 ἔκρινα ἀναγκάζειν νὰ τὴν δημοσιεύσω καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα, διότι εὐρίσκω διάφορον κατὰ τὴν γραφὴν, συγκρίνας τὴν ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Βοικκίου μετὰ τὸ ἀντίγραφον τὸ ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ, τὸ ὅποιον ὁ Κ. Ἰατρίδης ἔκαμεν· εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Βοικκίου εἶναι εἰς τέσσαρας γραμμάς, εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον εἰς τρεῖς, ἡ δοτικὴ Πυθίῳ εἰς τὸ πρωτότυπον εἶναι ὀρθῶς γραμμένον διὰ τοῦ Ω, εἰς δὲ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Βοικκίου διὰ τοῦ Ο· ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι τινὲς διαφοραὶ τὰς ὁποίας παραλείπω συντομίας χάριν.

700.

[ἔδοξεν] τῷ κοί [ὦ τῶν Θηραίων]
 Πρὸς τοῦ Πυθο[δῶρου]
 ἢ Ἀργελαδίῳ
 [. . . . Καὶ ἐν]δοξο: εὔστα καὶ δηλ[ᾶ ἐπί]
 [ῆτε] τὰς ἰδίας καλοκαγαθίας με[γάλα].
 [δείγματα α]π[ε]λειπε εἰς πάντα τὸν χρό[νον]
 [Καὶ ἐν]τέλλεται τῷ Κρόνῳ δραχμὰς ἀναθῆναι]
 [Ἐνε]ακοσίας ὡς τὸ ἐπάγεσθαι [ἀνά] ἔτα]
 [στήν] ἐβδόμην αὐτὰς τε καὶ τὰς θυ[σίας]
 [Ἰσαρί]θμως κατὰ τὸν χρόνον δεδύχθαι τ[ῷ] Δῆμῳ]
 [Δε]ξόμενος τὰν ἐπαγγελίαν τὸ μ[έν]
 [Ἀργύριον] ἐκδανείσαι τοὺς ἐπικε[σμητάς]
 (ἐνα καὶ Μέ) εἶπον ἐπὶ ὑ[ποθή]-

[κη υ]π' ἀξιοχρέω ἀπὸ δὲ τοῦ πίπτοντος
διαφόρου ἐδάνεισεν ταῦ

Ἡ ἐπ.γραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ πλακὸς λίθου λιευκοῦ· εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Θήραν, ἔλαβον δὲ τὸ ἀντίγραφον αὐτῆς παρὰ τοῦ φίλου Ν. Δελέντα, ἀνακαλυφθείσης τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου ἀπὸ τὴν Θήραν. Ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι αὕτη ἀπετέλει μέρος ψηφίσματος τῶν Θηραίων, ὑπὲρ τίνος, τοῦ πατρὸς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι Πυθόδωρος, ὡς ἀπαντᾶται ἐνταῦθα, ὅς τις κατέλιπε ποσότητα τινὰ χρημάτων εἰς τὸν ἐν Θήρᾳ ναὸν τοῦ Κρόνου, τὰ δὲ χρήματα ταῦτα ὁ δῆμος τῶν Θηραίων διέταξε νὰ δοθῶσιν εἰς τόκον, ἐκ δὲ τοῦ τόκου νὰ γίνωνται αἱ νενομισμέναι τῷ Κρόνῳ θησαῖαι. Κατ' ἀμφοτέρωτα τὰ πλάγια μέρη αὐτῆς ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι ἐξηλειμμένη, καθὼς καὶ κατὰ τὰ κάτω μέρη αὐτῆς. Εἰς τὴν 13 γραμμὴν ἀπαντῶμεν ὄνομα κύριον ΜΕΛΛΕΙΠΠΟΣ τὸ ΔΕΙ γραμμένον μὲ ΕΙ, ἀντὶ τοῦ Ι, Μέλλιππος.

1 0 1.

Τιμαγόρας
Δικαιτῶν
Ῥαμνούσιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη κατὰ τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς θεμέλια οἰκοδομουμένης οἰκίας. Τὸ ὄνομα Δικαιτῶς, πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

7 0 2,

Ἀνθίς
Κα[λλ]ατιανή

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν εἰς θεμέλια οἰκίας· τὸ ὄνομα Ἀνθίς ἐφύλαξε μέχρι τοῦδε εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων, ἡ συνήθεια· ὑπάρχουσι πολλαὶ γυναῖκες φέρουσαι τὸ ὄνομα ΑΝΘΗ καὶ ὑποκοριστικῶς Ἀνθίλια· τὸ ὄνομα τῆς πατρὸς τῆς Ἀνθίδος ταύτης δὲ διακρίνεται ἂν εἶναι Μ ΚαΜατιανή, διότι ὁ γλύπτης ἐπίτηδες ἐξήλειψεν τὸν ἄλλον Βραχίονα τοῦ Μ διὰ νὰ σχηματίσῃ αὐτὸ ἴσως εἰς Α· ἡ ἀποικία τῶν Ἡρακλειωτῶν εἰς τὴν Θράκην, τῆς ὁποίας τὴν πόλιν Καλλάτειαν ἐκάλεσαν, ἐκ τῆς παρακειμένης λίμνης, γράφεται μὲ δύο ΑΑ· ὡς εὐρίσκεται αὕτη γραμμένη παρὰ τῷ Μ: ἐτυμολογικῶς, παρὰ τῷ Φωτίῳ, καὶ Σουΐδᾳ.

7 0 3.

Ζώβιος
Ζωβίου
Ἡρακλειώτης

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ. Εὑρέθη πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν εἰς θεμέλιον κτιζομένης οἰκίας· τὸ ὄνομα Ζώβιος· πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

7 0 4.

Ἐπαφρᾶς
Παμφίλου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ. Εὑρέθη πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν εἰς θεμέλιον οἰκοδομημένης οἰκίας. Τὸ ὄνομα Ἐπαφρᾶς ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Ἀγαθο[κ]λεία

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ. Εὐρέθη τρὶς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὰ θεμέλια οἰκίας οἰκοδομουμένης. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαιτᾶται εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς.

	[Εὐρυκλείδης Εὐρυκλείδου . .]	Δ[ημόδω . .]
	[Ξενοκλῆς Ἀπολλοδώρου.]	Ἱεροφάντης Θεώνος
	[Θεόδωρος] Χαρικλέους Φαληρεὺς	Ζώπυρος Ὀνησάδ[ρου Ὁ]ῆθεν
	[Μνησίθεος Μνησι]θέου Κυδαθηναίους	Σφήτιος
	[Ξενοκλῆς Σο]φοκ[λ]έου; Ἀχαρνεὺς	Εἰρήνχιος Εἰρηναίου Σκα[μβιονί]ης
	Ἡρα[κλῆ]ς Φρυνίσκου	Ἀριστείδης Λυσιμάχου Ἐπτακτιόθεν
	[Χαρικλ]ῆς Θεοδ[ώ]ρου Φαληρεὺς	Περικλῆς Ἀσωποκλέους Ἀγρυλλῆθεν
	[Εὐφραῖος Εὐ]φρόνου Ἀλωπεκῆθεν	Ἱεροφάντης Εὐτοφίου Πειραιεὺς
	[Ἱέρω]ν Ἱέρωνος Ἀλαιοῦς	Θεμιστοκλῆς Ὀλβίου Κηφισι[εύ]ς
	[Παράμ]ονος [Εὐχ]οίρου Ε	Ἄρπιος Γλαύκου Πειραιεὺς
10 μία δου Λ δης	Διόδωρος Θεοφίλου Ἀλαιοῦς
 ια λουλα ἄδης	Διοκλῆς Δρομαίου Ἐργι[εύ]ς
	[Καλλί]στρα[τος Κ]λει[τ]ομάχου Κεφαλῆθεν	Εὐρυκλείδης Μίκωνος Κηρσιεὺς
	[Ἄρ]οπως Ἀφροδίσιου Ἀζηνιεὺς	Ἱεροφάντης Μενεκλείδου Κυδαθαινεὺς
	[Εὐξ]ενος Νικάνορος Ἰκαριεὺς	
 Ἀ]γαθοκλέους Μαραθώνιος	
 υδίδου Βαρεικίδης	
 Πόλλωνος Διαρίου Λυσίας Ἀρτέμενος Παιανεὺς	
	[Ἀρχ]ίας Ἀπολλωνίου Μαραθώνιος	
 σιος Ἡρακλέωνος Μαραθώνιος	
20 ποτάδης Ξένωνος Φυλάσιος	
	[Λυσι]ας Ἱέρωνος Ἀλαιοῦς	
 λος Ἀγελάου Ὀτρυνεὺς	
 Κ[τ]ητίου Αἰξωνεὺς	
	[Λυσίμ]αχος Πausιμάχου ἐ[κ] Κολωνοῦ	
 ὁς Μηδείου Πειραιεὺς	
	[Φιλό]δημος Ἄρχοντας Κυδαθηναίους	
	[Ζώπυρος] Ζωπύρου Κεφαλῆθεν	
 Ἀδειμάντου Ἰκαριεὺς	
 Σ]αραπίωνος Μελιτεὺς	
30 Ὀνησάνδρου Ὁῆθεν	
 ος Δημοφῶντος Ἀχαρνεὺς	
	[Θεω]γ[η]ς Τιμοθέου Ἀχαρνεὺς	
 ο . . . ος Θεοδωρίδου Δεκελεὺς	
	[Εὐχ]έτης Ἀφροδίτου Αἰθαλίδης	
 Ἀπολλωδώρου Ὁάθεν	
	Θεοπέιθης Θεοφίλου Βησαιεὺς	
	Λακραιοῦ Σωστράτου Ἰκαριεὺς	
	Τιμόστρατος Ἀρίστωνος Φα[λη]ρεὺς	
	Μηνύδωρος Γναίου Παλληνεὺς	
40	[Ἐπ]ί[ζ]ηλος Δημοφάνου Ἀλαιοῦς	
 Ἀριστοτέλους ἐξ Οἴου	
 ος Ἀπο δος ἐξ Οἴου	

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλίνθου, μέλανος λίθου ἢ Ἐλευσινίου, εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν τριπόδων Ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ ἐπιγραφή αὕτη κατὰ τὸ ἄνωθεν

μέρος τῆς πλίνθου, εἶναι γραμμένη εἰς δύο στήλας, τὰ δὲ γράμματα εἰσὶν εἰς τινὰς γραμμὰς μεγαλύτερα καὶ εἰς τινὰς μικρότερα. Τὸ Ζ: εἰς τινὰ μέρη εἶναι γραμμένον οὕτω Ζ, καὶ εἰς ἄλλα οὕτω Γ· ὁμοίως τὸ Α οὕτω Α καὶ εἰς ἄλλα μέρη οὕτω Α τὸ Ξ εἰς τινὰ μέρη οὕτω Ξ καὶ εἰς ἄλλα οὕτω Ξ· ἐκ τῶν γραμμάτων τούτων καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τινῶν ἄλλων, καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Γναίου ἀναφερομένου εἰς τὴν 39 γραμμὴν, ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐγράφει ὀλίγον ἀρχήτερα τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος.

Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος δὲ μέρους τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν, ὅτι αὕτη εἶναι μέρος καταλόγου τῶν Πρυτανευσιάντων· εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν τὸ ὄνομα τοῦ Φρυγίσκου εἶναι γραμμένον μὲ δύο Σ, κατὰ λάθος βέβηχα τοῦ ἐγχαράκτου τῶν γραμμάτων. Τὰ ἄνω καὶ κάτω μέρη τῆς πλίνθου ταύτης εἶναι ἐξηλειμμένα· τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὅλον ὅτι ἐδηιοσύευσamen εἰς τὸ σύγγραμμά μας ἐκδοθὲν Γαλλιστὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν l'Ancienne Athènes εἰς τὴν σελίδα 164, μ' ὅλον τοῦτο ἐκρίναμεν ἀνγκαιῶν νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὴν καὶ διὰ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, διότι δὲν ἐδυνήθημεν τότε νὰ διατηρήσωμεν διὰ τῆς τυπογραφίας, ἀπαράλλακτον τὸν σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων. Εἰς τὴν 35 γραμμὴν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου εἶναι ἀρχαϊκῶς ἐξηλειμμένο. Εἰς τὴν ἐσθ' ἡ γραμμὴ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστείδου υἱοῦ τοῦ Λυσισμάχου, ὁ Ἀριστείδης οὗτος εἶναι ἴσως εἰς τῶν ἀπ' ὀνῶν τοῦ Δικαίου Ἀριστείδου υἱοῦ τοῦ Λυσισμάχου.

707.

Μαμμία: Ἀριστίωνος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ μεγάλου βάρου Ἰμμηττίου λίθου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Βάρη, ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἴστατο ὁ ἀ. ὀδριάς τῆς Μαμμίας θυγατὶς τοῦ Ἀριστίωνος.

708.

Στράτων: Φανώ: Πausανίας

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ τῆς Πεντέλης· εὑρέθη εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἐνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω· ἐπὶ τῆς στήλης αὐτῆς ὑπάρχει τύπος ὕδρας· ἄνωθεν τοῦ στομίου τῆς ὕδρας ταύτης ὑπάρχει ἡ προῦσα ἐπιγραφή· ἐκ τῶν τριῶν ὀνομάτων, ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης, ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἴστατο ἐπὶ τοῦ μνημείου τῶν τριῶν τούτων, ἥτοι τοῦ Στράτωνος, τῆς Φανοῦς καὶ τοῦ Πausανίου· πολλὰ γυναῖκες τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων καλοῦνται ἀκόμη καὶ τώρα μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο Φανιώ.

709.

Ταλάτεια
Λυσικίου
Θηβαία

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ. Εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Ταλάτεια πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα, ὡσαύτως καὶ ἐκεῖνο τοῦ πατρὸς τῆς Λυσικίου.

110.

Διογένης
Διογένους
Ἀχαρνέως

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ. Εὑρέθη εἰς

τάς κατά τὸ δυτικὸν τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Διογένης Διογένης εὐρίσκεται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθ. 2953: 2605. 182 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· ἀλλ' οὗτοι οἱ μὲν δὲν ἦσαν Ἀθηναῖοι, οἱ δὲ ἐξ ἄλλου τινὸς Δήμου ἦσαν.

711.

Νίκων

[Ἀριστο]τέλη[ς]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος Βάθρου, λίθου λευκοῦ, εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Μεγαρέων, ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, τὸ 1841: ἐπὶ τοῦ Βάθρου τούτου, τὸ ὅποιον ἐκείτετο πλησίον τῆς οδοῦ τῆς ἀπὸ τὰ Μέγαρα εἰς Ἀθήνας καὶ τὴν Σαλαμῖνα φερούσης, ἔστατο ὁ ἀδριὰς τοῦ Μεγαρέως Νίκωνος· τὸ ὄνομα Νίκων, τὸ ὅποιον ἡ συνήθεια διετήρησε μέχρι τοῦδε, (διότι πολλοὶ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων φέρουσι τὸ ὄνομα τοῦτο εἰσέτι καὶ νῦν) ἀπαντᾶται εἰς πολλὰς τῶν ἐπιγραφῶν καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας· συγγραφεῖς μετὰ τὸ Νίκων δὲν διατηρεῖται ἄλλο εἰμὴ τὰ τέσσαρα τελευταῖα γράμματα ΤΕΛΗ τὸ ὅποιον ἀνεπλήρωσε εἰς [Ἀριστο]τέλη[ς].

7 1 2.

Ἀρχὼ
Πυθοκλέους
Πτελεασίου
θυγάτηρ
Μ[υ]κάλου
Κηφισίως
γυνή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὐρίθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὄνομα γυναικὸς Ἀρχὼ πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα, ὡσαύτως καὶ ἐκεῖνο τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Μ[υ]κάλου πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα.

7 1 3.

Φιλύλλ[ος]
Σήλων[ος]
Ευπετα[ίων]
Σήλω[ν]
Φιλύλλο[ν]
Ευπεταίω[ν]
Ἀριστοκ[ράτης]
... ωντ[ος]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τῆς Πεντέλης. Εὐρέθη τὸ 1839: εἰς τὰς πρὸς τὸ Ὀλυμπιεῖον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Φιλύλλος πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα, καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σήλων· μετὰ τὰς τρεῖς πρώτας γραμμὰς ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς στήλης ἐσκαλισμένοι τύποι δύο ῥόδων. Ἡ δὲ στήλη αὕτη καθ' ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ μνημείου τοῦ Φιλύλλου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σήλωνος καὶ τοῦ Ἀριστοκράτους.

7 1 4.

Μητροδίου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ Βάθρου λίθου Παρίου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς νήσου

Πάρου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, εἰς τοὺς κήπους τοὺς καλουμένους τοῦ Σερασινικοῦ· ἀντικρὶ τῆς Ἀντιτάρον· ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ Βάθρου εἰκάζομεν ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἔστατο ὁ ἀνδριὰς τοῦ Μητρούϊου.

715.

Ἀσπάσιος Αἰσχίνου Σκαμβωνίδης
Εὐαλεία Σώστρα Ἀσπασία
Αἰσχίνης Ἀσπασίου Σκαμβωνίδης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τῆς ζωφόρου τύπου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον μέρος τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὸ 1840· τὸ ὕψος τοῦ τύπου τούτου εἶναι τριῶν ποδῶν ὄνομα Ἀσπασίης, πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν δὲν ἦσαν εὐανάγνωστα τὰ ὀνόματα.

716.

[Μη] κείναι λίθον
[ἐ]κ γαίης ἀνθρω-
[π]ε πανούργε
[τὸν τολ]μήσαν[τα] τάφον τ
[ὃν ἐ]μὸν κύνας ἐ-
[κδι]κήσωσι θανά[ν]-
τα

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ μικροῦ Βάθρου, λίθου Πεντελησίου. Εὗρον αὐτὴν πλησίον τοῦ πύργου Ἀνδρονείκου τοῦ Κυρρήστου· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι τὸ Βάθρον τοῦτο ἔστατο ἐπὶ τάφου τινὸς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· ἀγνοοῦμεν ἂν ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐδημοσιεύθη πρὸ ἡμῶν· γνωρίζομεν δὲ ὅτι τοιοῦτου εἶδους ἐπιγραφαὶ εἰσὶ τινὲς εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βοικίου. Παρατηρητέον τὸ ῥῆμα κινῶ γραμμένον τὸ κει διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τοῦ Ι· ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων αὐτῆς, ὡς τὸ Σ οὕτως □ γραμμένον, καὶ τοῦ Ω οὕτω W, ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ.

717.

Εὐπορία
Ἀνδρίκου
Βοσπορανῆ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ στρογγύλης στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ. Εὐρέθη εἰς οἰκίαν ἐν Ἀθήναις, οὐ μακρὰν τοῦ Θησείου, πρὸς τὸ βόρειον μέρος αὐτοῦ· ὄνομα Εὐπορία ἀπαντᾶται. καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῆς τε συλλογῆς τοῦ Βοικίου καὶ τῆς ιδιᾶς μου· τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς Ἀνδρίκος πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφύλαξεν ἡ συνήθεια εἰς ἡμᾶς μέχρι τοῦδε· πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων καλοῦνται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἀνδρέας.

718.

Αἰσ[χίνης]
Αἰτ[χίνου]
Αἰγ[ιλεύς]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τῆς Πεντέλης· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπάρχει ἐπὶ τῆς στήλης τὸ καρδιόμορφον

κείνο σημείον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζοντο συνηθώς εἰς τὰς κατὰ τοὺς τῶν Ῥωμαίων χρόνους γραφομένας ἐπιγραφάς· ἐκ τούτου ἐξάγομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη κατὰ τοὺς χρόνους τούτους.

719.

Ἐπιγένης
Μοκίωνος
Διομεύς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὸ πεδῖον τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Γυψέλι, πλησίον τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου. Τὸ ὄνομα Ἐπιγένης ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς καὶ εἰς τοῦ· Ἑλληνα· συγγραφεῖς· τὸ ὄνομα Μοκίων πρώτην φ' ῥὴν ἀπαντῶμεν ἐν Γαῦθα· παρατηρητέον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δημότου τοῦ δήμου Διόμεια Διομεύς ἀντὶ τοῦ Διομειεύς.

720.

Αἱ ὑπ' ἀριθ. 720, ἑξ εἰκόνες, εἰσὶν γραμμέναι ἀμφοτέρωθεν ἐνὸς Ἀμφορέως· αἱ τρεῖς τοῖτων διαχωρίζονται ἀπὸ τὰς ἄλλας τρεῖς κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, διὰ δύο σειρῶν σταφυλῶν· τὸ πεδῖον τοῦ ἀμφορέως τούτου εἶναι χρωματισμένον μελανόν, αἱ δὲ γραφαὶ ἐρυθραί· ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους παριστάνεται σάτυρος ἰθυφαλκός, φέρων γένειον, ὅστις ὁρμᾷ ἐπὶ Βακχίδος φευγούσης καὶ ἐνδεδυμένης χιτῶνα ποδῆρη· ἡ Βακχίς αὕτη φέρει θύρσον δι' οὗ προσπαθεῖ νὰ κτυπήσῃ τὸν σάτυρον· ὁ σάτυρος οὗτος παριστάνεται γυμνός τῷ σώματι, φέρει δὲ ἐπ' αὐτοῦ δεξιῷ αὐτοῦ βραχίονος κρεμαμένον τὸν μανδύκα αὐτοῦ, ὅστις εἶναι παρδαλός· τὴν ἀριστερὰν χεῖρα αὐτοῦ ἐκτείνει ἐπὶ τῆς ὀπισθεν αὐτοῦ ἱσταμένης μενᾶδος, ἥτις φέρει θύρσον καὶ ταχύνει νὰ ἀποφύγῃ τὴν βίαν τοῦ σατύρου· ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ ἀγγείου παριστάνονται ὡσαύτως τρεῖς γραφαὶ ὀρθαί, διὰ τῶν χειρῶν νομιῶν τῶν δεικνύουσιν ὅτι διεθύνουσιν λόγον εἰς τὸν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἱστάμενον, καὶ αἱ τρεῖς αὗται γραφαὶ εἶναι ἐνδυμένοι χιτῶνι ἀνδρικοῦ. Τὸ ὕψος τοῦ ἀγγείου εἶναι ἐνὸς Ἀγγλικοῦ ποδὸς καὶ ἐνὸς δακτύλου· ἡ βάσις αὐτοῦ δὲν σώζεται· ὁμοίως τὸ ἡμισυ μέρος τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ εἰσὶ συντριμένα· ὁ Ἀμφορεύς οὗτος εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Αἴγινα, καὶ μετακομισθεὶς ἐκεῖθεν, διατηρεῖται τώρα εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀρχαιολογικὰς κεραμείας συλλογὰς.

721.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 721 τύπος· εἶναι γλυμμένος ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τῆς Πεντέλης· τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶναι ποδῶν Ἀγγλικ. 5, τὸ πλάτος 2 1/2, καὶ τὸ πᾶχος 10 δακτύλ. ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης παριστάνεται ἱστάμενος γέρων εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον φαίνεται ἡ λύπη καὶ θλῆψις αὐτοῦ· ἐμπρὸς αὐτοῦ ἵσταται, ὁ υἱὸς τοῦ ἴσως, γυμνός ὅστις ἐπακουμβεῖ τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ· εἰς δὲ τὸν βραχίονα τῆς ἀριστερᾶς φέρει ἐλιγμένον μάκτρον δι' οὗ ἐσφογγίζετο ἐξερχόμενος τοῦ λουτροῦ, ἔνθα ἐπλήνθη τὸ ἀθλητικὸν ἔλαιον καὶ τὴν σκόνην τῆς παλίστρας· κάτωθεν τοῦ νέου τούτου παριστάνεται μικρόσωμός τις παῖς καλῆμενος καὶ ἐσκημένος πρὸς τὰ σκέλη αὐτοῦ, ὅστις φέρει στελεγγίδα· ἡ ἐπιτάφιος αὕτη στήλη εὑρέθη εἰς τὸν ἔξω Κεραμεικὸν τὸ 1840, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν.

722.

Αἱ ὑπ' ἀριθ. 722 εἰκόνες· εἰσὶν ἐπὶ Οἰνοχόης ἀρχαίας, ἥτις εὑρέθη τὸ 1838 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τῆς οἰνοχόης ταύτης παριστάνεται εἰκὼν γυναικὸς ἥτις ἐκ μὲν τῆς δεξιᾶς αὐτῆς φέρει φιάλην, ἐκ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κύλικα, ἐφ' αὐτῆς εἰσὶ ἀπαρχαὶ καρπῶν, ἥτοι μία σταφυλή καὶ δύο ἄλλοι λευκοὶ καρποὶ, σῶς μύλα. Τὰς ἀπαρχὰς ταύτας ἡ νύμφη ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδῆρη, καὶ

φέρουσα τὴν κόμην αὐτῆς κοσμιμένην τρώπῳ Φρυγίῳ, προσφέρει εἰς τινὰ θεότητα. ἥ τις παρουσιάζεται καθήμενη ἐπὶ δειτρούχου ἀμάξης. Τὸ δειτρόχον τοῦτο σείρεται ἀπὸ τρεῖς ἐλάφους, αἱ δύο εἰσὶ φαειῶν καὶ χρυσοειδὲς χρώματος, φέρουσι δὲ ἐπὶ τοῦ δερμάτος αὐτῶν στίγματα ἐρυθροειδῆ· αὗται προηγούνται τῆς τρίτης ἥτις εἶναι ἐρυθροῦ χρώματος, καὶ ἥτις ἐπὶ τοῦ δερμάτος αὐτῆς φέρει στίγματα μελανὰ, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς κεράτια· μετὰ τὴν ἐλαφὸν ταύτην ἔπεται τὸ δειτρόχον, ἐφ' οὗ κάθεται θιά τις βραστάζουσα ἐκ μὲν τῆς δεξιᾶς αὐτῆς ῥάβδον ἢ δάδα, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς φέρει τὰς ἡνίας· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς θεᾶς ταύτης εἰσὶν τέσσαρες ἀκτίνες, αἱ δύο μονόκλαδαι, ἡ δὲ μεσαία ἐξερχομένη δι' ἐνὸς κλάδου τέτμηται εἰς δύο, ἡ τετάρτη καὶ τελευταία ἀκτίς ἢ ἐπὶ τοῦ ὀπισθοκρανίου τῆς θεᾶς σχηματίζει κατὰ τὰ ἄνωθεν αὐτῆς μέρη ἡμισφαίριον σελήνη· τὴν θεᾶν ταύτην εἰκάζουσαν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν τὴν φαεσφόρον. Τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους ἱμάτιον αὐτῆς εἶναι στολισμένον μὲ κλάδον ἄνθους τοῦ ὑακίνθου ἢ πόθου· κατὰ δὲ τὰ πλάγια τοῦτου περιστάνονται σχήματα ἐλικοειδῆ εἰδους ὄψεως, τὰ κατωτέρω μέρη τοῦ χιτῶνος εἶναι στολισμένα μὲ γραφαὶς καὶ στρογγύλας τινὰς κοσμήματα ὡς τὸ Ο, ἴσως ταῦτα ἐμφαίνουσιν ἀστέρας· ὅτιθεν τῆς θεᾶς ταύτης ὑπάρχει ἐτέρη εἰκὼν ἥτις φέρει κύμβαλον, τὸ παρ' ἡμῶν καλούμενον Δέφι, ἀπαράλλακτον ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνείθιζον πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως· ἡ εἰκὼν αὕτη παριστάνεται σκιρτώσα, ἐστραμμένη, καὶ βλέπουσα πρὸς ἐτέραν εἰκόνα ἥτις παριστάνει τὸν φαέθοντα· αὕτη ἐκ μὲν τῆς δεξιᾶς αὐτῆς φέρει δάδα ἀναμένην καὶ ἐκ τῆς ἀριστερᾶς οἰνοχόην· ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς τῆς ὑπάρχει ἀκτίς μὲ δύο κλάδους· ἡ εἰκὼν αὕτη καθὼς καὶ ἡ παρ' αὐτῆς, φέρουσι τὸν μαντύαν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὤμου των τοὺς δεξιούς· τὸ ἀγγεῖον τοῦτο κατὰ τὸν τράχηλον αὐτοῦ εἶναι ἐστεμμένον μὲ κλάδον ἱέας, τῆς ὁποίας τὰ φύλλα φαίνονται φαιὰ καὶ κεχυτομένα· τὸ χρῶμα τῆς οἰνοχόης ταύτης εἶναι αἰθὼν ἢ καστανόχρουν, ἔθλα δὲ εἰσὶν αἱ ὀπισθεν δύο εἰκόνες, περικτάνονται βαθύτερον, καὶ κλίνει πρὸς τὸ μέλαν. Τὸ ὕψος τοῦ ἀγγείου τοῦτου εἶναι δακτύλων Ἀγγλικῶν 7, ἡ δὲ διάμετρος αὐτοῦ δακτύλων 5.

7 2 3.

Αἱ ὑπ' ἀριθ. 723 τρεῖς εἰκόνες εἶναι γραμμέναι ἐπὶ ἀρχαίου Ἀρυσάλλου (εἶδος ἀγγείου), ἡ πρώτη παριστάνει γυναῖκα καθήμενην ἐπὶ διφροῦ ὀκλαδίου· ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἐπιτηδείου ἐργασίας· φέρει βραχιόλια καὶ περιδέραιον χρυσεῖον τὴν ἀριστερὰν αὐτῆς χεῖρα ἐπακουμβῇ ἐπὶ τοῦ καθίσματος, τὴν δὲ ἀριστερὰν τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς· εἶναι ἐνδεδυμένη χιτῶνα πτυχωδῇ ποδῆρῃ φέροντα γραμμάς καὶ στίγματα μέλαινα· ἡ κόμη αὐτῆς εἶναι τοῦ Φρυγίου τρώπου, καὶ μὲ διάδημα περιδεδεμένη, ἐπὶ δὲ τῆς τανίας εἰσὶ κοσμήματα σταυροειδῆ· ἔμπροσθεν αὐτῆς παριστάνεται νεὸς πτερωτός, ὅστις ἐπακουμβῇ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς ὡς παρασκευάζων τὴν κόμην αὐτῆς διὰ τὴν ἐπιθήσῃ τὸν στέφανον τῆς ἐλαίας, ὅστις φαίνεται ἰγνογραφημένος οὐ μακρὴν τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικὸς ταύτης· ὁ πτερωτός οὗτος νεὸς ὁμοιάζει τὸν οὔτω παριστανόμενον ἔρωτα, ἡ δὲ καθήμενη γυνὴ τὴν Ἑλένην ὑπὸ τὸ σχῆμα τῆς Ἀφροδίτης· ὀπισθεν τῆς εἰκόνης ταύτης ἴτον ἄλλη εἰκὼν τῆς ὁποίας δὲν σώζεται εἰμὴ τὸ κατωθεν τῶν γονάτων μέρος· ἐκ τῶν ποδῶν τῆς μὴ σωζομένης εἰκόνης ἐξαγομὲν ὅτι παρίστανεν ἄνδρα φέροντα βλαύτας καὶ ἀναχωροῦντα ἀπὸ τῆς Ἑλένης· ἔμπρὸς τῆς Ἑλένης παριστάνεται νεανίας ἐνδεδυμένος χιτῶνα μέχρι τῶν γονάτων αὐτοῦ· ἐπειδὴ δὲ τοῦ χιτῶνος τοῦτου εἰσὶ τὰ κοσμήματα ὀφθαλμόμορφα, ὁμοιάζει ὁ χιτῶν οὗτος δέρμα Πάνθηρος· ὁ νεανίας οὗτος ἐπακουμβῇ ἐπὶ ῥάβδου ἥτις πλησιάζει εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἑλένης, μὲ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ βραστὰ τὴν ῥάβδον ταύτην, τὴν δὲ ἀριστερὰν ἐπακουμβῇ ἐπὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ· τὸ πρῶτον του δεικνύει αὐτὸν ἐβλήμενον καὶ φέροντα σέβας καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν καθήμενην Ἑλένην ἢ Ἀφροδίτην· ὀπισθεν αὐτοῦ παριστάνεται βωμὸς καὶ πρὸ αὐτοῦ ἵσταται γυνὴ ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδῆρῃ, ἥτις ἐπὶ φυάλης φέρουσα δῶρα, προσπαθεῖ νὰ προσφέρῃ ταῦτα εἰς τὰς πρὸ αὐτῆς εἰκόνας τῆς Ἑλένης Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀγχίσου· ἡ ὀπισθεν τῆς Ἑλένης εἰκὼν καὶ τοὶ μὴ σωζομένη, ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους αὐτῆς εἰκάζομεν ὅτι παρίστανε τὸν Ἄδωνιν· ὁ δὲ πρὸ τῆς Ἑλένης Ἀφροδίτης ἱστάμενος καὶ ἐπακουμβῶν ἐπὶ τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, νομίζω ὅτι παριστάνει τὸν Ἀγχίσην.

Τὸ Ἀρυσάλλον τοῦτο κατὰ μὲν τὸ ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν εἰκόνων τούτων μέρος εἶναι ἐστεμμένον μὲ κόσμον μαιανδρικοῦ σχήματος· κατὰ δὲ τὰ ἄνω μέρη αὐτοῦ φέρει στέμμα κεκοσμημένον ἀνθῶσι κρίνου. Τὸ ὕψος τοῦ Ἀρυσάλλου τοῦτου εἶναι δακτύλων Ἀγγλικῶν 9, ἡ διάμετρος αὐτοῦ δακτύλων 5· εὐρέθῃ εἰς τὰς πρὸς τὴν βί-

ρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικά· ἐρευνᾷς τεθραυσμένον εἰς πολλὰ τμήματα, τὰ ὅποια ἐφήμερα ὅσον ἐνεστί· διατηρεῖται δὲ ταῖ νῦν καὶ τὰς ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς.

Περὶ τοῦ ὕδατος τῆς Στυγός.

Οἱ περὶ τὴν Στύγα κάτοικοι ὀνομάζουσιν αὐτὴν (μαυρονέρι) ἐπειδὴ ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ὕδατος τούτου βρεχθέντα, καθὼς καὶ ὁ ὑψηλὸς κρημνὸς ἀπὸ τὸν ὅποιον τὸ ὕδωρ ὀρμητικῶς καταπίπτει εἶναι μελανὰ, τὸ ὅποιον προέρχεται ἀπὸ διαφόρους λειχῆνας· ἀφ' ἑνὸς μὲν μέρους τὸ μέλαν χρῶμα, ἀφ' ἑτέρου τὸ φρικῶδες καὶ δύσχατον τῆς θέσεως, ἔδωσαν αἰτίαν νὰ διῶσχιρίζωνται οἱ ἐκεῖ κάτοικοι οἱ ἐνταῦθα ὑπάρχουσι φαντάσματα· ἴθιεν καὶ καλοῦσι τοῦτου ἔνεκα, τὸ νεκρὸν τῆς Στυγῆς· τινὲς λέγουσιν ὅτι οἱ τὸ ὕδωρ τοῦτο πίνοντες δὲν ἀποθνήσκουσι καὶ οἱ νοσοῦντες ἀλαμβάνουσιν, ἄλλοι πάλιν λέγουσιν ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς Στυγῆς εἶναι δηλητηριῶδες καὶ ἔστις πίνειν παρעυθὺς ἀποθνήσκει. Περὶ τοῦ ὕδατος τῆς Στυγῆς ἀναφέρει ὁ Πausanias τὸ ἑξῆς.

Τὸ δὲ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημοῦ τοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον ἐμπίπτει μὲν πρῶτον εἰς πέτραν ὑψηλὴν, διεξελθὼν δὲ διὰ τῆς πέτρας εἰς τὸν Κράθιν ποταμὸν κάτεισι· θάνατον δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο φέρει καὶ ἀνθρώπῳ καὶ ἄλλῳ ζῳῷ παντί· λέγεται δὲ, ὅτι γένοιτό ποτε Ὀλεθρος ἀπ' αὐτοῦ καὶ αἰξίν, αἱ τοῦ ὕδατος ἔπειον πρῶτον· χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐγνώσθη, καὶ εἰ δὴ τι ἄλλο πρόσεστι τῷ ὕδατι τῶν εἰς θαῦμα ἡκόντων ὕαλος μὲν γε καὶ κρύσταλλος καὶ μορρίκι καὶ τῶν σκευῶν τὰ κεράμια, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς Στυγῆς τοῦ ὕδατος ῥήγνυται· κεράτεια δὲ καὶ ὀστεῖνα, σίδηρός τε καὶ χαλκός, ἔτι δὲ μόλιθός τε καὶ κασσίτερος καὶ ἄργυρος καὶ τὸ ἤλεκτρον ὑπὸ τούτου σήπεται τοῦ ὕδατος· τὸ δὲ αὐτὸ ἐν μετάλλοις τοῖς πᾶσι καὶ ὁ χρυσὸς πέπονθε, καὶ ταῖ γε καθαρεύειν γε τὸν χρυσὸν ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ἢ τε ποιήτρια μάρτυς ἐστὶν ἡ Λεσβία, καὶ αὐτὸς ὁ χρυσὸς ἐπιδείκνυσιν· ἔδωκε δ' ἄρα ὁ θεὸς τοῖς μάλιστα ἀπερρίμενοις κρατεῖν τῶν ὑπερηκότων τῇ δόξῃ· τοῦτο μὲν γὰρ τὰ μάρμαρα ἀπολύσθαι πέφυκεν ὑπὸ τοῦ ὄξους· τοῦ δὲ τὸν ἀδάμαντα λίθον ὄντα ἰσχυρότατον τοῦ τράχους κατατῆκε τὸ αἶμα· καὶ δὴ καὶ τὸ ὕδωρ οὐ δύναται τῆς Στυγῆς ὀπλὴν ἵππου βιάσασθαι μόνην, ἀλλὰ ἐμβληθὲν κατέχεται τε ὑπ' αὐτῆς καὶ οὐ διεργάζεται τὴν ὀπλὴν· εἰ δὲ καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου συνέβη τὴν τελευταίην διὰ τοῦ φαρμάκου γενέσθαι τούτου, σαφῶς μὲν οὐκ οἶδα, λεγόμενιν δὲ οἶδα.

Γόσον διὰ τὰς ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν γειτνιαζόντων χωρίων ἐπικρατοῦσης προλήψεως, κατὰ τὴν διηγήσεως τοῦ Πausaniou, ἔπρεπε νὰ νομίζη τις ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς Στυγῆς εἶναι δηλητηριῶδες, καὶ ὅτι ἐμπεριέχει ἐπιβλαστὴν μέταλλα· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη ἀπεδείχθη ἐντελῶς ἐσφαλμένη διὰ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως τοῦ ὕδατος, διότι διὰ αὐτῆς ἀνακαλύφθησαν στοιχεῖα ὅποια εὐρίσκονται εἰς ἄλλα ὕδατα καὶ καλῆς ποιότητος· δύναται λοιπὸν νὰ καταταχθῇ τὸ ὕδωρ τοῦτο εἰς τὴν τάξιν ἱαματικῶν ὑδάτων μετὰ τὴν ἐπωνυμίαν (ἀγριοψυχρόποτον) καὶ τοιαύτης φύσεως ὕδατα φαίνονται πολὺ καὶ χρησιμώτατα εἰς πολυχρόνια πάθη, προερχόμενα ἀπὸ γενικὴν τοῦ σώματος ἀτονίαν· πρέπει ἐνταῦθα νὰ σημειώσωμεν ὅτι δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ δηλητηριῶδες, εἰν τοῦτο τὸ ψυχρότατον ὕδωρ, τὸ ὅποιον εἶναι ταχεῖς πάθος, πίνεται ἀπὸ ἀνθρώπων θερμῶν καὶ ὑδρομένων, οὕτως ἀναμφιβόλως διὰ τῆς αἰφνιδίου μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος, τὸ ἐμπόδισμα τῆς ἀδήλου διαπνοῆς, δύναται ἢ πόσις ὀλίγου ποσοῦ τοῦ ὕδατος τούτου νὰ δώσῃ ἀφορμὴν πολλῶν ἀσθενειῶν, καὶ νὰ προξενήσῃ καὶ τὸν θάνατον· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ὕδωρ τῆς Στυγῆς εἶναι θανατηφόρον, ἄλλως εἶναι καὶ αὐτὸ ὡς ἀναφέραμεν νωτέρω κοινὸν ὕδωρ· καὶ δὲν διαφέρει τῶν πολλῶν ὑδάτων εἰμὴ κατὰ τὴν ψυχρόσητά του.

Ε. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

651

652

653

654

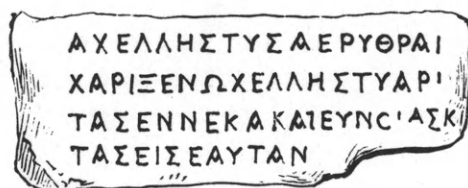
655

657

656

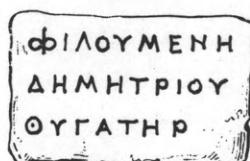
659

658

660

661

662

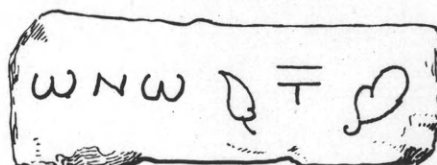
663

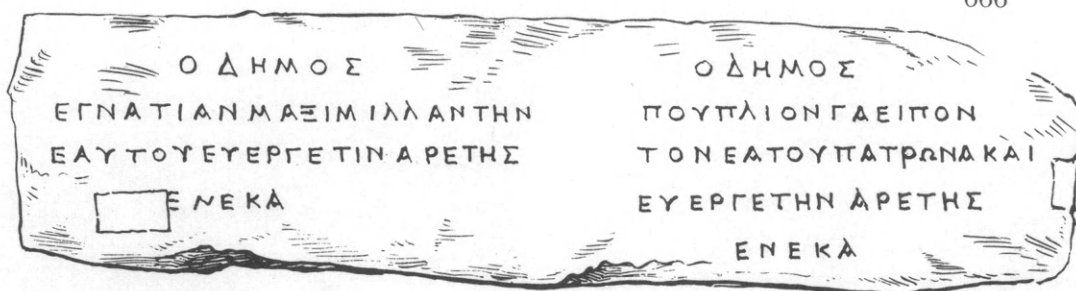

664

665

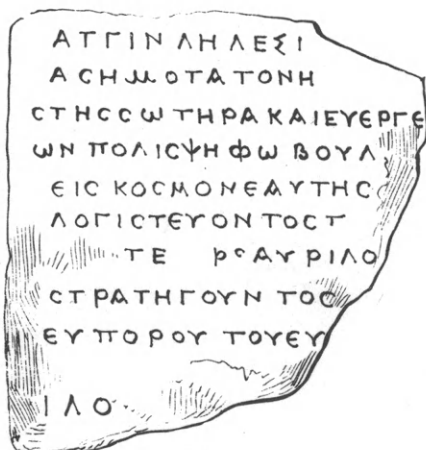
667

669

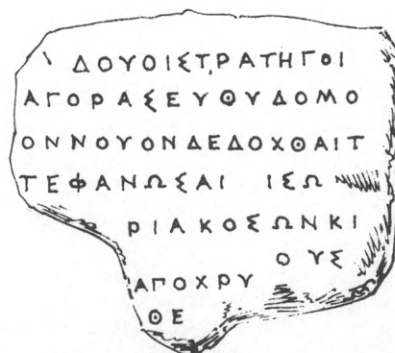
668

670

671

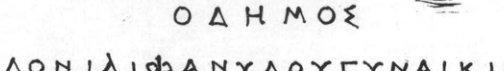

672

ΜΕΜΜΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ Ο ΚΑΙ ΣΙΔΩΡΟΣ
ΟΙ ΥΙΟΙ ΑΥΤΩΝ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΝΑΙΟΝ ΚΑ
ΕΚ ΠΟΛΛΩΝ ΠΑΝΤΑ ΚΑΤΗΡΕΙΜΜΕΝΑ ΚΑΙ ΗΡΗΜΩΜΕΝΑ ΧΡΩΝΩΝ
ΥΠΟ ΠΑΛΑΙΟΤΗΤΟΣ ΧΡΗΣΟΝΤΕΣ ΠΑΝΟΡΩΞΕΩΣ ΕΠ' ΕΞ

674

Ο ΔΗΜΟΣ
ΦΙΛΟΝΙΔΙ ΦΑΝΥΛΟΥ ΓΥΝΑΙΚΙΔΕ
ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΝΩΝΟΣ
ΗΡΩΙΧΙ

675

ΑΜΥΤΤΙΤΑΣ
ΓΑΙΜΕΝΩΝΟΣ
ΑΦΙΔΝΑΙΟΣ

676

ΜΙΚΙΛΛΟΣ
ΑΧΑΙΟΣ
ΕΞΑΙΓΑΣ

677

ΕΒΙΟΣ
ΕΥΞΕ

679

ΠΡΟΝΕΥΣ
ΜΗΑΣΩΝΟΣ
ΑΝΚΥΛΗΘΕΝ

680

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
ΕΡΜΟΓΕΝΟΥ
ΚΡΙΩΕΥΣ

681

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ
ΓΡΙΓΟΥ
ΠΑΦΛΑΓΩΛ

678

678

ΛΑΥΚΛΩΝΟΣ
ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΗΣ
ΦΥΞΩΝ
ΠΥΘΕΑΣ
Ξ
ΚΤΗΣΙΚΛΕΙΔΗΣ
ΟΣ
ΛΟΚΡΙΩΝ
ΩΝΙΔΗΣ
ΚΜΑΝΘΗΣ
ΒΟΣ
ΚΙΑΞ
ΞΙΔΗΣ
ΦΑΛΗΡΗΣ
ΑΥΤΟΓΙΟΣ
ΒΟΗΘΟΣ
ΕΥΚΡΑΤΗΣ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ
ΙΠΠΟ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ
ΚΑΛ
ΦΩΚΟΣ
ΦΙΛΩΝ
ΔΙΩΝΥΣΙΟΣ
ΤΡΙΟΣ

ΦΙΛΗΜΟΝΙΔΗΣ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΙ
ΑΡΚΕΣΙΛΑΞ
ΚΛΕΟΜΕΔΩΝ
ΕΥΚΡΑΤΗΣ
ΡΙΚΩΝ
ΚΙΝΕΑΣ
ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ
ΑΥΤΟΚΛΕΙΔΗΣ
ΑΓΑΘΩΝ
ΔΡΑΚΑΛΙΩΝ
ΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤΟΣ

682

ЗНАЮ
РАМ

683

ΣΙΤΤΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΣΙΝΩΠΕΥΣ

ΟΔΑΜΟΣ

ΟΑΣΤΥΠΑΛΛΑΙΩΝ ΕΤΙΜΑΞΕ ΠΟΛΥΕΥΚΙΟΝ ΜΕΛΗΕΝΤΟ ΕΠΑΙΝΩ
 ΥΞΕΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙ ΠΡΟΕΔΡΟΥΕΝΤΟΙΣ
 ΑΓΩΣΙΝΕΙΚΟΝΙΧΑΛΚΕΑΙΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΑ
 ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΑΝΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΞΑΣ ΤΟ
 ΤΟΑΣΤΥΠΑΛΛΑΙΟΝ
 ΦΥΛΗΞΤΟΛΥΓΝΩΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡ
 ΝΑΣΣΕΥΣΕ ΤΟΝ ΞΕ

686

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
 ΑΡΗΛΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΝΟΝ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΝ
 ΑΒΟΥΛΑΚΑΙΟΔΑΜΟΣ
 ΟΑΣΤΥΠΑΛΛΑΙΩΝ ΤΟΝ
 ΣΩΤΗΡΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ
 ΚΑΙ ΤΑΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΠΟΛΙΟΣ
 ΘΕΟΙΣ

688

ΣΩΣΙΚΙΑΤΗΣ ΝΕΟΦΑΝΟΥ
 ΝΙΟΣ ΔΑΜΑΤΡΙΟΣ ΘΕΟΦΑΝΟΣ
 ΑΝΕΘΗΚΑΝ ΤΩΙΑ ΠΟΛΛΩΝΙ
 ΤΟΝ

690

ΟΔΑΜΟΣ ΟΑΣΤΥΠΑΛΛΑΙΩΝ ΕΤΙ
 ΜΑΣ ΕΣΤΡΑΤΟΛΑΝΝΙΚΑΡΟΓΕΝΕΥΣ
 ΧΡΥΣΕΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΕΝ
 ΤΟΙΣ ΑΓΩΣΙΝΕΙΚΟΝΙΧΑΛΚΕΑΙΑΝΔΡΑ
 ΓΑΘΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΑΣ
 ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΝΟΙΑΣ
 ΑΝΔΡΑ ΓΟΡΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΑ ΡΟΔΙΟΣ ΕΠΟΙΕΙ

693

ΙΕΡΟΦΩΝΤΟΣ
 ΤΟΥ
 ΑΡΧΕΜΗΝΙΔΑ
 ΚΑΙ
 ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΕΥΣΤΟΥ
 ΑΡΧΕΜΗΝΙΔΑ

694

ΝΙΚΩΝ ΦΟΡΜΙΟΝ
 ΝΑΩΝ ΩΚΥΔΡΟΣ
 ΠΟΛΑΤΤΙΚΙΣΙΑ
 ΝΟΙ

696

ΧΙΩΝ ΣΤΟΝ ΑΣΘΕΟΔΟΥΛΟΥ
 Χ ΔΙΓΓΛΙΚΟΣ Ζ ΑΣΣΥΚΙ
 Χ ΑΒΑΡΕΟΣ ΙΛ < Ζ ΧΙ ΕΦΔ ΑΝΟΡΚΕΖΚΙΟΙ
 Χ ΒΑΤΡΑΧΟΥ ΙΛ Δ ΖΣ ΒΑΝΟΒΚΑΛΩ
 Χ ΔΑΦΙΝΙΟΝ Ζ 51570

685

ΑΣΤΥΠΑΛΛΑΙΟΙ
 ΚΑΙ ΟΔΑΜΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
 ΚΑΙ ΣΑΡΑΛΟΥΚΙΟΝ ΑΥΡΗΛΙΟΝ
 ΟΥΗΡΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΝ
 ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ
 ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΑΜΩΝ

687

ΒΙΕΤΙΟΣΤΕΡΑΤΙΩΝ
 ΔΙΟΝΥΣΩ

689

ΑΡΙΣΤΟΚΕΙΑΚΩΝ
 ΑΡΣΑΜΕΝΑΙΩΝ

691

ΣΥΜΜΕΤΕΡΑ
 ΑΣΜΕΝΑΙΩΝ

692

Φ Ν Ε Σ Ε
 Ι Ι Α Χ

695

ΚΑΙ ΤΩ ΛΑΜΩΝΙ

697

ΟΔΑΜΟΣΘΑΣΤΥΠΑΛ...
ΕΤΙΜΑΣΕ ΚΑΙ ΚΡΑ ΝΑ
ΙΔΝ ΡΙ ΥΛΑΤΥΣΤΟΥ ΤΑΔΑ
ΕΙΛΙ Ο
ΟΙΣΙΕΦΑ ΩΠΩΙΜΕΤ'ΣΤΩΙ
ΜΟΜΟ, ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΙ
ΝΕΚΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥΣ
ΜΙΤΗΤΕΛΕΙΕΙΣ.Τ...
ΤΟΑΣΤΥΠΑΛΑΙΩΝ

699

ΣΙΜΙΑΣΤΕΛΕΣΙ ΚΡΑΤΕΥΣ ΥΠΕΡ
ΤΑΣ ΜΑΡΡΟΣ ΑΚΕΥΣ ΩΣ ΑΠΟΛΛΟΝΙ
ΠΥΘΩΙ ΚΑΙ ΑΡΤΕΜΙΤΙΣ ΩΤΕΙΡΑΙ

698

ΤΑΤΩΝΤΕ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΡΗΣΙ
ΣΗΕΑΝΔΑΝ ΕΙΡΗΝΑΙΟΝ ΤΟΝ ΥΟΝ
ΗΡΩΙΣΑΝ ΑΦΗΛΩΙΣΑΝ

700

ΤΩΙΚΟΙΝ
ΠΡΟΣΤΟΥΠΥΘΟ
ΔΙΑΗΑΡΓΕΛΑΔΙΩΙ
ΔΟΞΟΣΟΥΣ ΑΚΑΙΔΗΛ
ΤΑΣΙΔΙΑΣ ΚΑΛΟΚΑΘΙΑΣΜΕ
ΠΟΛΕΙΠΕΝΕΣ ΠΑΝΤΑ ΧΡΟ
ΤΕΛΛΕΤΑΙ ΤΩΙΚΡΟΝΩΙ ΔΡΑΧΜΑ
ΑΚΟΣΙΑΣ ΩΣΤΟΕΠΑΓΕΣΘΑΙ
ΕΒΔΟΜΑΝΑΥΤΑΣ ΤΕ ΚΑΙ ΤΑΣΘΥΣ
ΘΜΩΣ ΚΑΤΑΧΡΟΝ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ Τ
ΞΑΜΕΝΟΣ ΤΑΝΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ ΤΟΜ
ΓΥΡΙΟΝ ΕΚΔΑΝΕΙΣ ΑΙΤΟΣ ΕΠΙΙΚΟ
ΙΩΝΑ ΚΑΙ ΜΕΛΛΕΙ ΠΠΟΝΕΠΙΥ
ΠΑΞΙΟ ΧΡΕΩΙΑ ΠΟΔΕΤΟΥ ΠΠ
ΔΙΑΦΟΡΟΥ ΕΔΑΝΕΙΣ ΑΙΤΑΝ

701

ΤΙΜΑΓΟΡΑΣ
ΔΙΚΑΙΙΔΟΥ
ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ

702

ΑΝΘΙΣ
ΚΑΜΑΤΙΑΝΗ

703

ΙΩΒΙΟΣ
ΙΩΒΙΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ

704

ΕΠΛΦΡΑΣ
ΠΑΜΦΙΛΟΥ

705

ΑΓΑΘΟΛΕΙΑ

ΧΑΡΙΚΛΕΟΥΣ ΦΑΛΗΡΕ
 ΛΙΘΕΟΥ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ
 ΖΟΦΟΚ ΕΟΥΣ ΑΧΑΡΝΕΥΣ ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ ΘΕΟ
 ΗΡΑΙ ΣΦΡΥΝΙΣΣΕΚΟΥΣ ΦΗΤΤΙΟΣ
 ΗΣΘΕΟΖ ΡΟΥΦΑΛΗΡΕΥΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥΣ ΚΑΛΛΙ
 ΖΟ ΑΛΩΠΕΚΗΘΕΝ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ΕΣΤΙΑΙΘΕΝ
 ΝΙΕΡΩΝ ΣΙΑΛΑΙΕΥΣ ΠΡΙΚΛΗΣΑΣ ΩΠΟΚΛΕΟΥΣ ΑΓΡΥΛΗΘΕΝ
 ΟΝΟΣ ΕΑΙΟΙΡΟΥΣ ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ ΕΥΣΤΡΟΦΟΥ ΤΕΙΡΑΙΕΥΣ
 ΔΟΥΛΑ ΔΗ ΣΑΡΟΠΟΣ ΓΛΑΥΚΟΥ ΠΕΤΡΑΙΕΥΣ
 ΙΑΛΑ ΛΟΥΛΑ ΑΔΗΣ ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΑΛΑΙ
 ΙΣΤΡΑΤΟΣ ΕΠΙΘΕΤΟΥ ΑΦΙΔΝΑΙΟΣ ΔΙΟΚΛΗΣ ΔΡΟΜΕΟΥ ΕΡΧΙΙ
 ΡΑΤ ΛΕΙΤΟΜΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ ΕΥΡΥΚΛΕΙΔΗΣ ΜΙΚΟΝΟΣ ΚΗΦΙΣ
 ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ ΜΕΝΕΚΛΕΙΔΟΥ ΚΥΔΑΘΗ
 ΟΤΤΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ ΑΖΗΝΙΕΥΣ
 ΕΝΟΣ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΙΚΑΡΙΕΥΣ
 Σ ΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 ΟΣ ΥΥΔΙΔΟΥ ΒΕΡΕΝΙΚΙΔΗΣ
 ΟΛΛΩΝΟΣ ΔΙΑΡΙΟΥ ΧΥΣΙΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ
 ΙΑΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 ΟΣ ΗΡΑΚΛΕΩΝΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 Π ΑΔΗΣ ΕΝΩΝΟΣ ΦΥΛΑΣΙΟΣ
 Σ ΣΙΕΡΩΝΟΣ ΑΛΑΙΕΥΣ
 ΛΟΣΑΓΕΛΑΟΥ ΟΥΡΥΝΕΥΣ
 ΝΙΩΣΙΟΥ ΑΙΞΩΝΕΥΣ
 ΛΑΧΟΣ ΠΑΥΣΙΜΑΧΟΥ ΚΟΛΩΝΟΥ
 ΟΣ ΜΗΔΕΙΟΥ ΤΕΙΡΑΙΕΥΣ
 ΔΗΜΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ
 ΙΩΠΥΡΟΥ ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ
 ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΥ ΙΚΑΡΙΕΥΣ
 ΑΡΑΠΙΩΝΟΣ ΜΕΛΙΤΕΥΣ
 ΟΝΗΣΑΝΔΡΟΥ ΟΗΘΕΝ
 ΟΣ ΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣ ΑΧΑΡΝΕΥΣ
 ΔΟ ΣΤΙΜΟΘΕΟΥ ΑΧΑΡΝΕΥΣ
 ΘΟΙΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ
 ΕΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΟΥ ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ
 ΑΠΟΛΛΩΔΩΡΟΥ ΟΜΘΕΝ
 ΘΕΟΠΕΙΘΗΣ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΒΗΣΑΙΕΥΣ
 ΛΑΚΡΑΤΕΙΔΗΣ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ ΙΚΑΡΙΕΥΣ
 ΤΙΜΟΣ ΤΡΑΤΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΦΑΛΗΡΕΥΣ
 ΜΗΝΟΔΩΡΟΣ ΓΝΑΙΟΥ ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ
 ΙΖΗΛΟΣ ΔΗΜΟΦΑΝΟΥ ΑΛΑΙΕΥΣ
 ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥ ΕΞΟΥ
 ΟΣ ΑΠΟ ΔΟΣ ΕΞΟΙΟΥ

707

ΜΑΜΜΙΑ:ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ

708

ΣΤΡΑΤΩΝΦΑΝΩ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ

709

ΤΑΛΑΤΕΙΑ
ΛΥΣΚΙΝΟΥ
ΘΗΒΑΙΑ

710

ΔΙΟΓΕΝΗΣ
ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ
ΑΧΑΡΝΕΥΣ

711

ΝΙΚΩΝ
ΟΤΕΛΗ

712

ΑΡΧΩΝ
ΓΥΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΠΤΕΛΕΑΣΙΟΥ
ΟΥΓΑΤΗΡ
Μ ΚΑΛΟΥ
ΚΗΦΙΣΙΕΩΣ
ΓΥΝΗ

714

ΜΗΤΡΟΒΙΟΥ

713

ΦΙΛΗΛΑ
ΣΗΛΩΝΟ
ΕΥΓΕΤΑ

ΣΗΛΩ
ΦΙΛΥΛΛΟ
ΕΥΓΕΤΑΙΩ
ΑΡΙΣΤΟΚ
ΩΝΤ

715

ΑΣΠΑΣΙΟΞΑΙΣΧΙΝΟΥΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣ
ΕΥΚΛΕΙΑΙΩΣΤΡΑ'ΑΣΠΑΣΙΑ
ΑΙΣΧΙΝΗΣΑΣΠΑΣΙΟΥΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣ

716

ΙΚΕΙΝΕΙΛΙΘΟΝ
ΚΤΑΙΗΕΑΝΘΡΩ
ΕΠΑΝΟΥΓΕ
ΜΗΕΑΝΤΑΦΟΝΤ
ΗΜΟΝΚΥΝΕΕ
ΚΗΕΩΕΙΘΑΝΟ
ΤΑ

717

ΕΥΡΟΡΙΑ
ΑΝΔΡΙΚΟΥ
ΒΟΣΠΟΡΑΝΗ

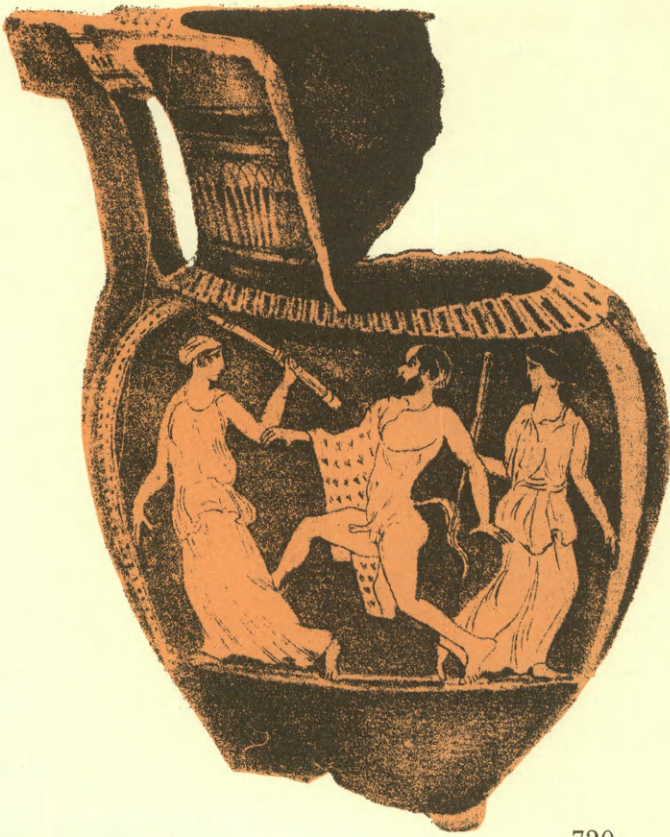
718

ΑΙΣ
ΑΙΣ
ΑΙΓ

Β

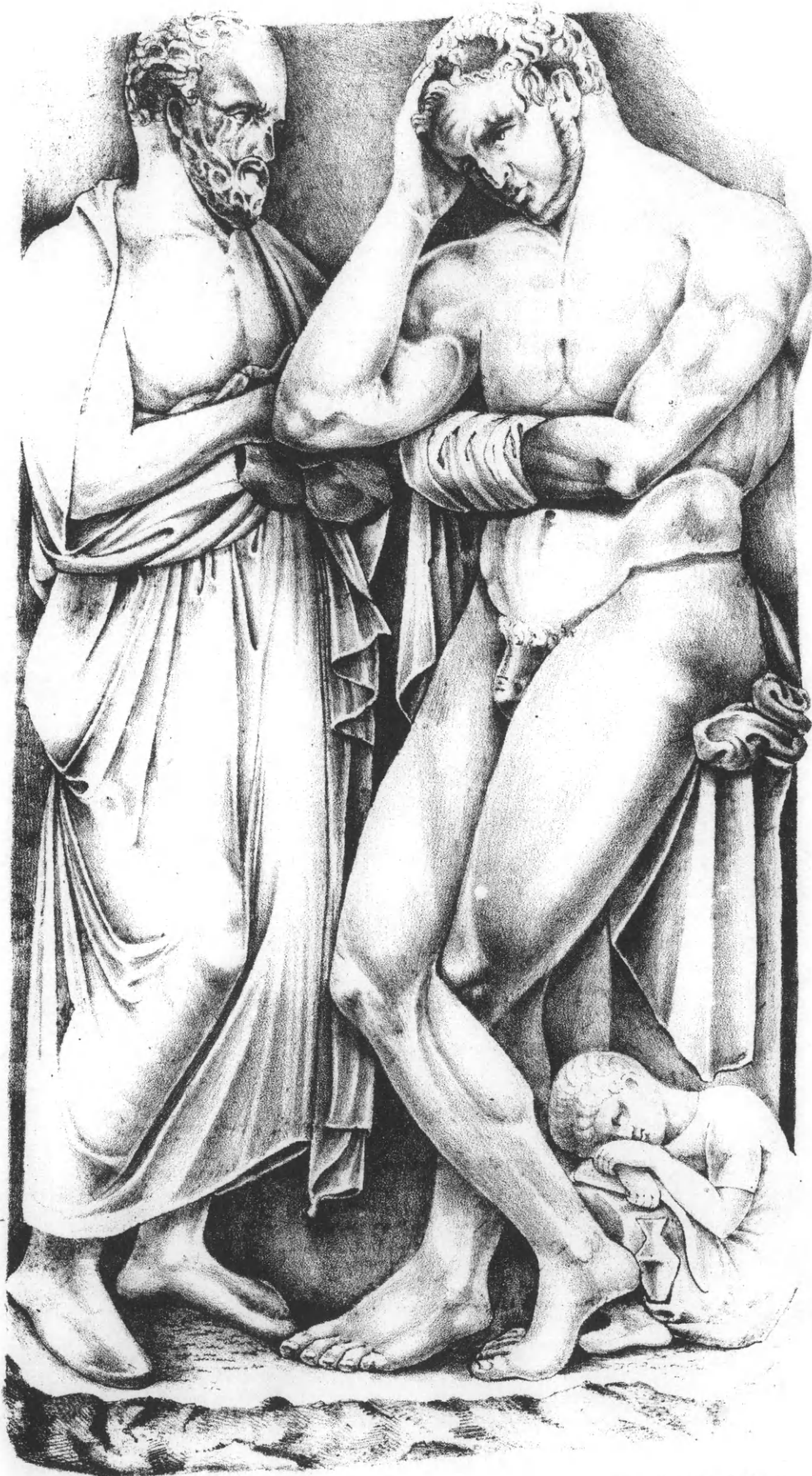
719

ΕΡΙΓΕΝΗΣ
ΜΟΚΙΩΝΟΣ
ΔΙΟΜΕΕΥΣ

720

722

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ.

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 25. (ΠΑΛ. Σ.)

1842.

Αρ. 11.

ΕΤΟΥΣ Δ'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ
τῇ Διεκπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

ΙΑΝΝΟΥΑΡΙΟΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ,
καὶ ΜΑΡΤΙΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπ' αὐτοῦ μηνὸς,
Τιμὴ ἑκαστῆς Δραχμῆς 36 διὰ τοῦ ἐντός,
καὶ 60 διὰ τοῦ ἔξωτος τοῦ Κράτους.

725.

Διαιτηταὶ οἱ ἐπὶ Ἀντικ[λέους] Ἄρχοντος· ἐκυτοὺς
ἀνέθεσαν στεφανωθέν[τες] (ὁ θαλλὸς στεφάνω.)

ΕΡΕΧΘΗΙΔΟΣ		10 Ἀλαιοί	20 Δειραδιῶται	30 Πτελεάσιοι	37 Μελι[τέες]	Λυσίστρατος
1 Ἀμπερές	Νικήρατος	Φίλων	Δημήτριος	Ἡγησίης	Λυσίστρατος	
Νικίας	Τιμόθεος	Ἀταλόφρων	31 Ἀχαρνέες	Κλεάνετος	47 Ἀφιδναῖοι	
Εὐθύφρων	11 Γαργήτιοι	Εὐθελής	Δισχέας	Κηφίσιος	Τ.λέ[σι]ππος	
Χαρίσιος	Ἐπικλῆς	21 Φρεάρριοι	Ἐπιδάσης	38 Φλυέες	48 Φαλλήρηες	
2 Ἐκκήδων	12 Ίκαριεῖς	Φιλοκλήδης	Μνησιμαχος	Χαρίας	Ἡγησίης	
Δημοκλῆς	Θεόδωρος	Στράτων	Εὐκλής	ΙΠΠΟΘΟΩΝΤΙΔΟΣ	49 Μαράθωνιοι	
3 Εὐωνυμέες	Κλεάνετος	22 Σουνιεῖς	Ἀθηνόδωρος	39 Ἐξοίου	Ὀλυμπιάδωρος	
Δ[ισ]χραῖος	13 Διόμειες	Ἀμφικλῆς	Πυθίας	Αὐτόδικος	50 Τρικορούσιοι	
Εὐβίος	Δωρόθεος	23 Σκαμβωνίδαί	Ἀντιχάρης	Ἀριστόβουλος	Λυσίμαχος	
Φωνύλλος	14 Ἐστιαεῖς	Φιλκλίδης	ΚΕΚΡΟΠΙΔΟΣ	40 Οἰναῖοι	ἈΝΤΙΟΧΙΔΟΣ	
Σωκράτης	Ἡγησίης	ἈΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ	32 Εὐπεταῖονες	Φανίης	51 Σημαχίδαί	
4 Ἀναγυράσιοι	15 Πλωθέες	24 Προσπάλτιοι	Σύδρος	Καλλίης	Θ.ασύμαχος	
Ἀρχίδαμος	Μαντίθεος	Ἀρχίδαμος	Εὐκλῆς	41 Πειραιεῖς	52 Ερριάδαι	
5 Κηφισίεῖς	ΠΑΝΔΙΟΝΙΔΟΣ	Φλοκράτης	Μελήσανδρος	Σωκράτης	Καλλιτέλης	
Δημάρατος	16 Προβαλίσιοι	Νικόστρατος	Εἰκλειδης	Ἀρίστων	53 Παλλ[λ]ηνέες	
Διοπεύθης	Στέφανος	Νικόστρατος	33 Ἀλαιοί	42 Κοπρεῖοι	Θεότιμος	
6 Φηγούσιοι	17 Παιανεῖς	25 Χολαργέες	Ἱεροφάνης	Σώστρατος	Κολλίστρατος	
Διονυσόδωρος	Νέανδρος	Ἀρισταίνετος	Φιλοκράτης	43 Ἀγερόδουσιοι	54 Αἰγ[α]λ[λ]ίς	
Κ[α]λλιστοχρος	Μεῖδων	26 Θορίκιοι	Διμόκριτος	Ἀργέδημος	Ἀστυγάνης	
ΑΙΓΗΙΔΟΣ	ΛΕΩΝ[ΤΙΔΟΣ]	Μητιστράτος	34 Αἰξωνέες	44 Ἀζηνιεῖς	Ἀρχέλαμος	
7 Κολλυτέες	18 Λευκονοεῖς	Χιρέας	Καλλίφάνης	Εὐθυκράτης	... πε...	
Γλαυκωνίδης	Διδυμίας	27 Ἀγνούσιοι	[Ἐξ]ημεσιδης	ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ	Καλλιτέλης	
Μειδυλίδης	19 Χολλεῖδαι	Νίκανδρος	35 Δειδαλίδαι	45 Ὀνᾶιοι	23	
8 Κυδαντίδαι	Γνάθων	28 Ὁρίοι	Ξυλλίης	Ἐπιδάσης		
Καλλιτέλης	Δεινίας	Φιλοκ[λ]ῆς	37 Ἀθμονῆες	46 Ραμνούσιοι		
Θ.ασίας	Στράτω[ν]	ΟΙΝΗ[Δ]ΟΣ	Χιρεφῶν	Φίλων		
9 Ἐρχιέες	Σώ[σ]χ[ν]δρος	29 [Ὁ]ῆ[θ]εν	Εὐβόιος	Νικοκλῆς		
Ἐπιγένης	28	[Μ]ένδρος	28	28		
Θεόξενος		[Μ]ενεκράτης				
30		30				

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου τοῦ Ἰμνητιῦ· εὗρέθη τῷ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ βῆλον τοῦ Περθινῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· τὸ ὕψος τοῦ βάθρου τούτου εἶναι ποδῶν Ἀγ. γλικῶν ἐνὸς ἡμίσεως, τὸ πλάτος δύο, καὶ τὸ πῆχυσ ἐνὸς ἡμίσεως, αἱ πρῶται δύο σειραὶ εἶναι γραμμέναι μὲ μεγαλήτερά γράμματα τῷ λοιπῷ μέρους τῆς ἐπιγραφῆς· κάτωθεν τῶν δύο τούτων σειρῶν ἔπεται ἡ ἄλλη ἐπιγραφή ἧς εἶναι δρημνίη εἰς εἴς στήλης· εἰς αὐτὴς εἶναι καταγεγραμμένα κατὰ φυλὰς καὶ κατὰ δήμους τὰ ὀνόματα τῶν γενομένων διαιτητῶν ἐπὶ Ἀντικλέους Ἀρχοντος Δ'. ἔτος τῆς 118 Ὀλυμπιάδος· ἡ καταγραφή ἄρχεται ἀπὸ τῆς Ἑρεχθίδος φυλῆς, ἀναφέρει ὀνόματα κατοίκων εἰς δήμων, οἵτινες ἀνάγονται εἰς τὴν φυλὴν ταύτην, τὸν Ἀμπτρέα τὸν καθ' ὑπερθεῖν, ὑπενερέην, ἡ Παράλιον (διότι ἀμφοτέρω ἦσαν τῆς Ἑρεχθίδος φυλῆς) τὸν δῆμον Κῆθαι, τὸν Εὐωνυμέα, τὸν Ἀνάγυρον, τὸν Κηφισία καὶ τὸν Φηγοῦντα· μετὰ τὴν φυλὴν ταύτην ἔπεται ἡ φυλὴ Αἰγιή, αὐτῆς ἀναφέρονται κάτοικοι ὁκτώ δήμων, οἱτοὶ δὲ εἶναι ὁ Κολλυτῆς, Κουδαντίδαι, Ἑρχεῖα, Ἀλαὶ αἱ Ἀρχονίδες, (διότι Ἀλαὶ Αἰξωνίδες ἀνάγονται εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν) Γαργητὸς, Ἰκαρία, Διόμεια, Ἑστίαια, Πλωθεῖα. Μετὰ τὴν Αἰγιῖδα ἔπεται ἡ Πανδιονίς εἰς ἣν ἀναφέρονται δύο δήμων κάτοικοι τοῦ δήμου Προβάλιθος (ἄντ' τοῦ Ν Προβάλινθος) καὶ τοῦ δήμου Παιανιά. Μετὰ τὴν Πανδιονίδα ἔπεται ἡ Λεωντίς φυλὴ, ταύτης ἀναφέρονται κάτοικοι πέντε δήμων τοῦ δήμου Λευκόνιον, Χωλλίδαι, Δειράδες, Φριάρρεοι καὶ Σούνιον. Μετὰ τὴν φυλὴν Λεωντίδα ἔπεται ἡ φυλὴ Ἀκρμαντίς, καὶ αὐτῆς ἀναφέρονται πέντε δήμων κάτοικοι τοῦ δήμου Πρόσπαλτα, τοῦ δήμου Χόλαργος, τοῦ Θοριχοῦ, τοῦ Ἀγνοῦντος καὶ τοῦ δήμου Πόρος καὶ τὰ λ. π. Ἀναφέρονται λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην φυλαὶ ἐννέα, καὶ δῆμοι πεντήκοντα τέσσαρες καὶ ὀνόματα 140. Εἰς τινὰς τῶν δήμων ἀναφέρονται περισσώτερα ὀνόματα δημοτῶν, καὶ εἰς τινὰς ὀλιγώτερα· τοῦτο βέβαια γίνεται ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ δήμου· δὲν οἱ Ἀχαρνεῖς ἔχουσιν ἐνταῦθα ἑπτὰ δικιτητάς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δὲ ἔχουσιν εἰμὴ τινὲς τέσσαρες, τρεῖς, ἢ δύο, καὶ τινες ἕνα μόνον· ὁ δὲ δῆμος Ἀχαρναὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην ἦτο χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς· ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται ὅτι οἱ δῆμοι ΛΑΜΠΡΑΙ, ΕΥΩΝΥΜΙΑ, ΧΩΛΛΙΔΑΙ, ΔΕΙΡΑΔΙΩΤΑΙ, ΣΟΥΝΙΟΝ, ΠΡΟΣΠΑΛΤΑ, ΕΥΠΕΤΗ, ΑΛΑΙ (αἱ Αἰξωνίδες), ΜΕΛΙΤΗ ἦσαν ἐκ τῶν δήμων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης τῆς πρώτης καὶ πολυανθρωποτέρας τάξεως, εἰ δὲ δῆμοι, Κηφισία, Φηγοῦς, Κολλυτῆς, Κουδαντίδαι, Ἑρχεῖα καὶ ὅσοι ἄλλοι ἔχουσι δύο ἢ τρεῖς δημοτάς διαιτητάς, οἱτοὶ εἰσὶ τῆς δευτέρας τάξεως κατὰ τὴν πληθύν· ὅσων δὲ ἀναφέρεται εἰς μόνος διαιτητῆς, οἱτοὶ εἰσὶ τῆς τρίτης τάξεως· τοιοῦτοι εἶναι οἱ δῆμοι ΚΗΛΑΙ, ΑΝΑΓΥΡΟΣ, ΓΑΡΓΗΤΤΟΣ, ΔΙΟΜΙΑ, ΕΣΤΙΑΙΑ· (ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξίχεται ὅτι ὁ δῆμος οὗτος εἶναι Ἑστιαία διὰ τῆς Ε, ὅστις ἐπίστευαν ἀπαντᾶται διὰ τῆς Ι ΕΣΤΙΑΙΑ ὡς εἰς τὸν Στράβωνα Β. 10. τὸν Δημοσθέν. εἰς Ἀκρ. καὶ εἰς τὸ Λεξ. τοῦ Φωτίου εἰς λέξιν Ἰστέα) ΠΛΩΘΕΙΑ, ΠΡΟΒΑΛΙΘΟΣ, ΠΑΙΑΝΙΑ, ΔΕΥΚΟΝΙΟΝ, καὶ οἱ λοιποὶ, ὅρα τὴν ἐπιγραφὴν. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφέρονται τὰ ἀκόλουθα ὀνόματα Χαρίσιος, Φωνύλλος, Γλαυκωνίδης, Μειδυλίδης, Ἐπικλῆς, Αἰδυμίας, Γνάθων, Ἀταλόφρων, Ἀμφικλῆς, Φιλακίδης, Αἰσχέας, Σύδραμος τὰ ὅποια πρῶτον φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· εἰς τὴν 15 γραμμὴν τῆς τρίτης στήλης ἀπαντᾶται δις τὸ ὄνομα ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ. Τὸ ὄνομα Δημέκριτος εἰς τὴν τετάρτην στήλην τὸ ΔΙ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς Ι ἀντὶ τῆς Η· τὸ ὄνομα Λυσίστρατος εἰς τὴν ἕκτην στήλην ἀπαντᾶται δις. Τὸ Ἀζηνεῖς τὸ ΝΕΙΣ εἶναι γραμμένον μὲ Η ἀντὶ τοῦ ΕΙ· καὶ τὸ Φαληρεῖς μὲ δύο ΛΑ ἀντὶ ἐνὸς ΦΑΛΗΡΕΙΣ.

Κ. Σ. Π.

7 2 6.

Ἡ Βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου
Πάγου Σάμειρον Μο
λοσσῶν Ἡλείων
Στράβαξ ἐπόησαν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικῆς γραμμῆς ἐπὶ βάθρου λίθου τῆς Πεντέλης· τὸ ὕψος τοῦ βάθρου τούτου εἶναι ποδῶν 3, τὸ πλάτος 2, καὶ τὸ πάχος 8 δακτύλων· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Περθηνῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· εἰς μίαν ἄκρην τοῦ ἐμβαδοῦ τοῦ βάθρου, ἐνθα ἴστατο ὁ ἀνδριάς τοῦ Σαμίππου ὑπάρχει γραμμὴν καὶ μετὰ μικροῦς χαρακτηρὶς ἐγγραμμὴν τὸ ὄνομα τοῦ γλύπτου ΣΤΡΑΒΑΚΟΣ, τοῦ ὁποῦ πικανῶς ἔργον ἦτον ὁ ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου Ἀνδριάς· αἱ ὁπαὶ ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐστηρίζοντο οἱ πόδες αὐτοῦ, φαίνονται εἰσέτι ἐγγραμμῆναι εἰς τὸ βάθρον τοῦτο· ἀπ' ὅσον δυνάμειθα νὰ εἰκάζωμεν ἀπὸ τε τοῦ μέγεθος τοῦ βάθρου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ὁπᾶς τῶν π. δ. ὁ ἀνδριάς τοῦ Σαμίππου ἦτο φυσικῶς ἀναστήματος. Σάμιππον Ἡλείον ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 729 ἐπιγραφὴν, ἐκαλεῖτο Ἀντώνιος Σάμιππος καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Ἀντωνίου Δεοξύλου τὸν ὁποῖον ἀνέστησαν ἐν Ἀκροπόλει, ὡς ἔδοξε τῇ ἱερᾷ βουλῇ ἐν Ἐλευσίνι, καὶ τῇ βουλῇ τῶν χιλιῶν καὶ τῷ δήμῳ. Τὸ ὄνομα τοῦ γλύπτου Στραβακὶς φαίνεται ἀρχαιότερον τῶν χρόνων τοῦ Σαμίππου, διότι τὰ γράμματα εἶναι ἐγγραμμῆναι κατὰ τὸ ἀρχαιότερον τρόπον, ἀλλ' ἴσως ὁ γλύπτης ἐγγράψῃ ταῦτα ἐπίτηδες, ἐπειδὴ οἱ χαρακτηρὶς τοῦ ὀνόματος τούτου δὲν διαφέρουσι παλὸν ἀπὸ τὰ γράμματα τῆς λοιπῆς ἐπιγραφῆς. Τὸ ὄνομα τοῦ γλύπτου τούτου δὲν ἀπαντᾷται εἰς τὴν συλλογὴν τῶν γλυπτῶν τοῦ Ἰουλίου Σίλλιγ: (julio Silleg.) ὡς ἐκ τῶν χαρακτηρῶν δὲ τῶν γραμμάτων εἰκάζομεν ὅτι ὁ τεχνήτης οὗτος ἔζη κατὰ τοὺς τῶν Πτολεμαίων χρόνους· τὸ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἔργον τοῦ Σαράβακος τούτου δεικνύει, ὅτι οὗτος δὲν ἦτο τῶν μικρῶν τεχνητῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν περιφημοτέρων τοῦ καιροῦ του. Περὶ τοῦ Σαμίππου, γνωρίζομεν ἐκ τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς, ὅτι ἦτον Ἡλείος τὴν πατρίδα, ἐκ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ὑπ' ἀρ. 727 μαθητόμεν ὅτι ὁ Σάμιππος οὗτος ἐκαλεῖτο Ἀντώνιος Σάμιππος, καὶ ὅτι ἦτο πατὴρ τοῦ Ἀντωνίου Δεοξύλου· τοῦ νὰ τύχῃ δὲ ἀνδριάντος αὐτοῦ καὶ ὁ υἱὸς του εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ νὰ γένῃ ἡ ἀνάστασις αὕτη παρὰ τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς δεικνύει, ὅτι ὁ Σάμιππος οὗτος ἦτον εἰς μεγίστην ὑπόληψιν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.

Κ. Σ. Π.

727.

Ἐπὶ Τίτου Κωπωνίου ἱεροκλήρυκος τοῦ Μάρκου Ἀγνουσίου Ἀρχόντος, Βοηδρο[μίωνος]
ὀγδόῃ μετ' εἰκάδα, ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος τρίτης Πρυτανείας, πέντε καὶ δεκάτῃ τῆς
Πρυτανείας, ἡ Νεικίης Δωρῶνος Φλυεὺς ἐγραμμάτευεν, βουλῇ ἱε. α. ἐν Ἐλευσίνι
τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν ἱράκλειτος Πειριεὺς καὶ συνπρόεδροι, ὁ ἐπὶ τὰ ὅπλα στρα-
τηγὸς τὸ δεύτερον, καὶ γυμνασίεργος τὸ δεύτερον, καὶ ἱερεὺς Ἀρεως Ἐνυαλίου καὶ Εὐνυοῦς
καὶ Διὸς Γελέοντος· ἱεροκλήρυξ Τίτος Πωπώνιος Μάξιμος Ἀγνούσιος εἶπεν·
Ἐπειδὴ πάτριον ἐστὶν τῇ βουλῇ τοῦς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀγαθοὺς ἄνδρας καὶ εὖ γεγονότας τει-
μαῖν καὶ ζῶντας καὶ τοῦ βίου μεταστῶσιν, Ἀντώνιος Δεοξύλος Ἡλίας, Ἀντωνίου
Σαμίππου υἱὸς καλὸς καγαθὸς νεανίας καὶ ἐκ προγόνων ἀνωθεν ὑπὸ τῆς πίστεως ἡμῶν
τετελειμημένος προμοίρως τέθνηκεν, τύχῃ ἀγαθῇ δεδόχθαι τῇ Βουλῇ τῶν Χ. καὶ τῷ δήμῳ
ἐπιτρέψαι ἀνδριάντα ἀνασταθῆναι ἐν Ἀκροπόλει ἀρετῆς ἕνεκα ὅτι ὡς ἀν τούτων πραττέμενων
ἡ τῆς πόλεως φιλικὴν ὁπία τοῖς καλοῖς καγαθοῖς τῶν ἀνδρῶν ὑπάρχουσι φανερά πᾶσι γένηται

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικῆς γραμμῆς ἐπὶ βάθρου λίθου τοῦ Ἱμνητοῦ· εὐρέθη τῇ 10 Ἰαννουαρίου 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Περθηνῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ μήκος τοῦ βάθρου τούτου εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 3, 1/2, τὸ πλάτος 2, καὶ τὸ πάχος 11 δακτύλων. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι ψήφι-

εμα βουλῆς· ἱερᾶς ἐν Ἐλευσίνι καὶ τῆς βουλῆς τῶν χ· καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· ὅχι μόνον ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπωνύμου Ἀρχοντος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διαφόρων ἐκφράσεων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγράφει κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος· Αὐγούστου, ἐγένετο δὲ ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως ἀνδριάντος τοῦ Ἀντωνίου Δοξίλλου Ἡλίου, υἱοῦ τοῦ Ἀντωνίου τοῦ Σχιόπου, θ· τέθηκεν Προμοίως· τὸ ψήφισμα δὲ τοῦτο εἶπεν Τίτος Κωπώνιος Μιξιμὸς Ἀγνύστιος τὸν δῖμον. Εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρεως μὲ τὸ ἐπίθετον Ἐνυάλιος· τὸ ἐπίθετον τοῦτο τοῦ Ἄρεως, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐφόρευσε ἐν Θράκῃ Ἐνυάλιον τινὰ (Διο. Ἀλικ. Ἀρχ. 2, 48) ἀναφέρεται εἰς διάφορα μέρη τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. γ. 69. ῥ. 211) ἀπὸ τὸν Πausan. Ἡλιακ. καὶ ἄλλους συγγραφεῖς. Εἰς τὴν 6 γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς μὲ τὸ ἐπίθετον τοῦ Ζεὺς Γελέων· οὕτως ὀνομάζετο ὁ υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἐξ οὗ ὀνομάσθη μία τῶν Ἀρχαίων τεσσάρων Φυλῶν τῆς Ἀττικῆς (Ἡρόδ. Β. 5. §. 66. Πλούταρχ. Β. Σόλ. §. 23. παρὰ ζελε καὶ τὸν Εὐρ. Ἴων).

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ τὴν Ἀκρόπολιν, ἦσαν, πιθανῶς βωμοὶ μᾶλλον ἢ ναοὶ, τοῦ Ἄρεως Ἐνυαλίου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἐνυοῦς, καὶ τοῦ Διὸς τοῦ Γελέοντος, τῶν ὁποίων ἱερεὺς ἦτον ὁ καὶ ἐπὶ τὰ ὅπλα στρατηγὸς Ἀντωνίου Δοξίλλου Ἡλίου. Ὁ βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ Γελέοντος πιθανῶς ἦτον εἰς τὴν Ἐλευσίνα, διότι τὸ ἐπίθετον τοῦτο τοῦ Διὸς ἔχει ἀναφορὰν πρὸς τὴν γῆν καὶ τὴν Δήμητρα· ὅθεν ὁ ἱεροκέρυξ Τίτος Κωπώνιος εἶπε τὸ ψήφισμα ὡς ἐδόξε τῇ ἱερᾷ βουλῇ τῇ ἐν Ἐλευσίνι, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης, τοῦ νὰ ψηφίσῃ ἢ ἐν Ἐλευσίνι ἱερὰ βουλὴ, ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἀντωνίου Δοξίλλου ἐκτελὼν τὰ ἱερὰ χρέη αὐτοῦ ἐπιμελῶς ὡς ἱερεὺς τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῦ τοῦ Διὸς τοῦ Γελέοντος, ἤξιόθη τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ψήφου τῆς ἱερᾶς ἐν Ἐλευσίνι βουλῆς. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναγινώσκειται ἩΝ ΝΕΙΚΙΑΣ ΔΩΡΙΩΝΟΣ ἐγραμμάτευεν. Τὸ ἩΝ ἐν ταῦθα εἶναι κατὰ λάθος πιθανῶς τοῦ ἐγχαράκτου, ἀντὶ τῆς δοτικῆς ΗΙ, καὶ τὸ ΝΕΙΚΙΑΣ τὸ ΝΚΙ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς Ι, καὶ εἰς τὴν δεκάτην γραμμὴν τετειμημένος τὸ ΤΕΙ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τοῦ Ι τετειμημένος· καὶ εἰς τὴν 8 γραμμὴν τὸ Ἡλείος, τὸ ΔΕΙ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς Ι ἀντὶ τῆς ΕΙ..

Κ. Σ. Π.

7 2 8.

Ὁ Δῆμος

Λεύκιον Δο[μ]ετίου Ἰννα Ἡνόχρεον
αρετῆς ἕνεκα

Μικίων Πυθογένους ἐποίησεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῦς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου, Πεντελταίου λίθου. Τὸ μήκος αὐτοῦ εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 3, τὸ πλάτος 2, καὶ τὸ πάχος 8 δακτύλων· ἐρέθη τῇ 4 Ἰαννουαρίου τῷ 1842 εἰς τὰς τρεῖς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸν Λεύκιον τοῦτον ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν ἐπομένῃ ἐπιγραφῇ, ἐγχαρτημένην ἐπὶ βάρου. Ἐπὶ τοῦ ἐμβადοῦ τοῦ βάθρου τούτου ὑπάρχει μεταγενεστέρως γραμμένη (ὡς ἐξάγεται τοῦτο ἀπὸ τὸν σχηματισμὸν τῶν χαρακτῆρων τῶν γραμμάτων, ὅστις εἶναι κατὰ τὸν δεῦτερον περίπου ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνα) ἢ παροῦσα ἐπιγραφὴ ΦΑΝΟΜΑΧΟΣ ΦΑΝΙΟΥ ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ. Πιθανὸν ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου, ἐφ' οὗ ἴστατο ὁ ἀνδρὶς τοῦ Λευκίου Δομετίου, νὰ ἀνέστησαν μετὰ ταῦτα ἐκείνων τοῦ Φανομάχου· ὁ τοῦ Λευκίου Δομετίου ἀνδρὶς ἦτον ἔργον τοῦ Μικίωνος υἱοῦ τοῦ Πυθογένους, ὡς ἀναγινώσκειται ἐπὶ τοῦ βάθρου Μικίων Πυθογένους ἐποίησε. Τὸν Μικίωνα τοῦτον δὲν ἀπαντῶμεν εἰς τὴν τῶν γλυπτῶν τοῦ Σύλλιγγος συλλογὴν, νομίζομεν δὲ ὅτι ἦτον Ἀθηναῖος· ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους τῶν ὁπῶν τῶν ἐπὶ τοῦ βάθρου εἰκάζομεν, ὅτι ὁ ἐπ' αὐτοῦ ἀνδρὶς ἦτο φυσικὸ ἀναστήματος.

Ἡ Βουλῇ [ἡ ἐξ] Ἀρείου Πάγου
καὶ ἡ Βουλ[ῇ τ]ῶν ἑξακοσίων
καὶ [ὁ δ]ῆμος

[. . . .]ρον Δομ[ετί]να Ἡνόβαβον
Ἀ[ρε]τ[ῆ]ς ἕνεκα

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ βάθρου λίθου Πεντελησίου, εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὰ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο ὁ ἀνδριὰς τοῦ Λευκίου Δομετίου τὸν ὁποῖον ἀνέστησεν ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ δῆμος· εἰς τὸ πρῶτον βάθρον ὑπ' ἀριθ. 728 τῆς ἐπιγραφῆς, φαίνεται ὅτι τὸν Λευκίον Δομετίονα τούτον ἀνέστησε μόνον ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς δὲ τὴν παροῦσαν φαίνεται ὅτι ἀνέστησεν ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου, ἡ βουλὴ τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ δῆμος. Τὸ ὄνομα Δομετίου καὶ Ἡνόβαβος πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Τὸ ὄνομα Ἡνόβαβος εἰς μὲν τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν εἶναι HNOBABOS, ἀντὶ τῆς προσθήκης τοῦ P, εἰς δὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 728 εἶναι μὲν τὴν προσθήκην τοῦ P HNOBAPBOS.

K. Σ. Π.

Ἀρίτα
[Εὐ]δούλου
[Σα]λαμίνια
ἀπὸ Κύπρου
Ἐπιγένου
Βε.ε κί.δου
γυνή

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικαῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ ἀνατολὸν μέρει τῆς πόλεως, πλησίον τοῦ Ὀλυμπείου· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 4 καὶ 2 δακτύλων· ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς εἶς, πῦς καὶ ἡμισυς. Τὸ ὄνομα Ἀρίτα πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἀρίτα αὕτη ἦτον ἐκ τῆς Σαλαμίνος τῆς Κύπρου, θυγάτηρ τοῦ Εὐδούλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐπιγένου. Τὰ γράμματα ἦσαν μεγάλα ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς στήλης.

K. Σ. Π.

. [τῇ] πόλ[ει τοῖς τε] ἀνδ[ρ]ας [τοὺς]
[ἀπέ]τελλ[εν] εἰς τε τὴν] Ρώμ[ην] καὶ εἰς τ[ὴν]
. τῆς [.] τῆς [ἐκαστος]
[.] σ[ε] ἐπε[μελήθη] ραπαξ [.] τοῖς
5 [γενε]μένους τῶν ἀ[λλων] οἱ καὶ ταῖς
[.] να[ς] καὶ χω[ρὶς] ἐκ[ατέ]ρω ἐν[αυτῷ] τὴν
[δαπ]νὴν ἀείποτε [ἔ]οντι ὁ[νὰ] ἐκάτε[ρ]ο
[.] ὑπ' ἡμῶν [ἡ] τῆς ἡ. γωσ[ε]ιν
οὗτε εἰς κρ[ίσεις] ἀλλ' οὐ[τε] ν
10 αὐτοῦ μεμνημένοι] δ[ε] ἀρ[ετῶν] καὶ ὁφεί
λοντας ἐξ ὧν τε δ[ε] δό[χ]θαι τῇ Βουλῇ
τολητεν ο[ἱ] τ[ινες] ἀγο[ν]
[ν]οθετήσαντα [δω]ρισ[σ]εν[ον] του

- 15 ἀπηγεῖται τὰς αὐτὰς οὐχ[ι] ἐνε[κ] τῆς . . .]
 ραγμένον κα[λ]λι[εργ]οῦντες τὰ[ς] ἐ[κ] καὶ τὰ ἀφ[']
 ὧν ἐξή[λ]θη [τ]ο[υ] εἰδ[ος] . . . λω γν . . . ν
 σπιννοὶ ἢ καὶ ὡς . . . ο ποιεῖ]
 σθαι τὸν [χ]ρονο[ν] ο[υ]ν]
 τῶν γε προσ[γ]ραμμένων εἰς τ[ὴν]
 20 τῆς βουλῆς δ[ι]α[κ]ο[ν]οῦνται αὐτῶ
 εἰς [τ]οῦ; μὴ π[ρ]οτ[ὲ]
 νοῦν οὐ κα εἴ]
 τινὰ ἰδὼν ἐκ[τ]οῦ . . . εἰδ[ος] [ε]
 [τ]οῦτων . . . ο [. . . . Α]
 25 ὑποχρέω[σ]α]
 ἑὼν τῆς ἐλευθερίας]
 τ[ὸ]ν δὲ
 . . . θ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ πλακῶς λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθη-
 νῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὰ γράμματα εἶναι ἐξηλειμμένα σχεδὸν τὰ περισσύτερα ἀπὸ τὸν χρόνον· μάλιστα
 εἰς τὰς πρώτας γραμμάς δὲν φαίνεται ἔχονος γραμμάτων· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους εἰκάζομεν ὅτι εἶνα
 ψήφισμα τῶν Ἀθηναίων κατὰ τοὺς Ῥωμαῖκούς χρόνους περὶ πρεσβείας ἣν ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ῥώμην. Κ. Σ. Κ.

732.

. . . . τ[ὸ]ς δε ἐν[ε]γραψαν]
 Δτ[μύλ]ιος
 Δης III Κλε[αρ]χος
 ς II Ἀν[οκλ]ν[.]
 ΓΙ Πύρ[ρο] I
 Ἀλ[κί]ωρ I
 ς ΠIII Τιμοκλ[ης]
 ος I Πρωκλείδης
 ης III Με[ν]ανδρ[ος]
 Φηλήμων II
 Ἀπολλύδωρος [ς . . .]
 Δίπ[λο]ς III
 Φιλίππιδης II
 Νικόστρατος
 Καλλιμάχης
 Ἀμείν[ανδρος]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικαῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου Πεντελικοῦ· εὐρέθη εἰς
 τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς
 ἔξάγεται ὅτι εἶναι κατὰ λόγον, ἴσως τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ δημόσια ἔργα· ἐμπρὸς δὲ εἰς τὸ ὄνομα τούτων
 ἀναφέρονται οἱ ἀριθμοὶ τῶν δραχμῶν τὰς ὁποίας ἔλαβεν διὰ τὴν ἐργασίαν του ἕκαστος· τὰ γράμματα δὲν εἶναι
 ἐπακριβῶς κιονιδῶν γραμμένα. Εἰς τὴν ἐνάτην γραμμὴν τὸ ὄνομα Φιλήμων τὸ ΦΗ εἶναι γραμμένον μετὰ
 ἀντὶ τοῦ Ι, ΦΙΔΗΜΩΝ. Κ. Σ. Π.

733.

Φαίδριον
 Ἐρμείου
 Σινωπέως
 Θυγάτηρ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῦς γράμμασιν ἐπὶ στήλῃς ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὄνομα γυναικὸς Φαίδριον πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

7 3 4.

... Η[Η]ΠΙ
[τῶν Ἀθηναίων [καὶ] μισθοσαμ[ένου] τοῦ ὑποδέκτου τοῦ ἀνάλω-
[μα τὸ κοινὸν] τ[ῶν] οἰκ[ίων] νος αὐτοῦ εἰς τ[οὺς] ὑποδέκτας
χορηγεῖται τοῖς ἐν τ[ῶν] τοῦ ὑποδέκτου ἱερῶν]
5 [τ]αῦτα [εἰς] . . . [εἰτην] μ[ε]τ[ε]θωσιν Π[ΙΙ] δρχμα; ἐκάσ[της] ἐκμισθώσεως]
... τ[α]τ[ε]ιν . . . μνη αἰκου τοῦ ἄλλου] μνηδ; τεῖδ; τετρά[δι]
... αταν, ἱερεῖς ἀπαντ[ῶ]σιν πα[ρέχ]ειν αὐτοῖς τοῖς ὀργεῖ[οις]
[ἱερο]μένον ἀμ[φω] αἰ ἱε[ραὶ] καὶ ἐστεφανωμέν[ον]]
10 [καὶ . . .] ἤλε μ[ε]ν[ον] καὶ [ἄλλα ἀλεί]μματα [λε]λουμέν[ον]]
[καὶ . . . σ]υνενηρ[μοσμέ]ον [κ]αὶ γῶσθαι τοὺς [ἀπαντ]α [τοὺς]
[. . . εἰς] τὴν οἰκί[αν] πα[ραγεν]ο[ύ]μενους] δέκα καὶ
... [ἐσ]τρωμένα εἶναι τρηπιζα τῆς . . . κα[τ]ὰ μι[κρόν] καὶ . . .
... αἰ ἐφ' ὧν καὶ τὰ ἄλλα νων πι . . .
... αἰ ὅτι α[ν]ήλ[υ]κε . . . κε αποδοσάτω
15 [καὶ] ὅτι . . . σ ἀνέψ[τε]μέν . . .
ἐκ τοῦ πειραι τὴν μ[ε]τ[ε]θωσιν σαργε καὶ
[τὰ γ]εγραμμένα καλλῶν[ται] ναι παρασκευάζειν αὐτὰ
τὴν οὐτιαν καὶ Περειν ἐώσει ἄκουα ἐ[ν]τοῖς εἶναι τὴν
[μ]ε[σ]θωσιν καὶ [ἐ]ξέστω τοῖς ὀργεῶν ἐ[ργ]αζομένοις εἶν[αι] τ[ῶν]
[τοῦ] θεοῦ ἀναγ[ράφ]ει δὲ τὰς συνθήκας τοὺς μὲν ὀργεῶν α[ὐ]
τὰς τὸ κα[ν]ὸν ἐπ γειον Δοπεῖλιν δὲ εἰς στήλην λιθίνην καὶ
στήσαι ἐν τῷ ἱε[ρ]ῶ κατ[ὰ] τὰς παλαιὰς Ἀποφάσεις . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῦς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακοῦς λίθου Πεντελικοῦ· εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ κεῖται τῶρα ἡ πλάξ αὕτη πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Βοιζάρη, ὅπου καὶ εὗρέθη. Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι σχεδὸν ἐξηρατισμένη· ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους αὐτῆς φαίνονται ἔχνη τινῶν ἀριθμῶν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι συνθήκη τις τῆς δαπάνης ἣτις ἐγένετο τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον εἰς τὴν τελετὴν τῶν Ὀργεῶν. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰκάζομεν ὅτι πλησίον τοῦ μέρους, ἐνθα ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εὗρέθη, ἦτον ἱερὸν ἐνθα ἐορτάζοντο τὰ Ὀργεα.

Κ. Σ. Π.

7 3 5.

Χαλινό[ς]
Ἀρταξου
Ἀντιοχεύς.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῦς γράμμασιν ἐπὶ στήλῃς ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὗρέθη πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Φορβαντείου, ἐν μακρὰν τῆς Ποικίλης Στοᾶς· τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὅλον ὅτι δημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμα μᾶς « αἱ Ἀρχαῖαι Ἀῖθνη » σελ. 94, μ' ὅλον τοῦτο ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὴν καὶ πάλιν ἐνταῦθα, μὴ δυνηθέντες τότε νὰ φυλάξωμεν διὰ τῆς λιθογραφίας τὸν σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων. Τὸ ὄνομα Χαλινὸς πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα καθὼς καὶ τὸ Ἀρτάξιος ἢ Ἀρτάσιος.

Κ. Σ. Π.

7 3 6.

Μένανδρος
ἑμογένου
Κριωεύς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν ᾠνηῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας.

Κ. Σ. Π.

7 3 7.

Ἡραμῖος
Σώτου
[Δ]ειραδιώτης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Ἡραμῖος πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

7 3 8.

Ἀναξιγένης
Νουρήνης
Ἀ[λεξ]ανδρεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Ἀναξιγένης πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

7 3 9.

Φιλουμένη
Κλειτοφώντος
Ἡφ·στιάδου
θυγάτηρ
Ποθειτοῦ
Κηττιεύς
γυνή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Παρατηρητέον τὸ ὄνομα τοῦ δήμου Ἡριστία ἀντὶ τοῦ Ἡφαιστία καὶ τὸ τοπικὸν Κηττιεύς ἀντὶ τοῦ Κήττιος.

Κ. Σ. Π.

7 4 0.

Κίνιος
Λῆσωπος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ Σ καὶ Ω εἶναι γραμμένα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην οὕτω C: Ω: ὡς ἐσυνειδίχθη εἰς τοὺς τῶν Ῥωμαίων χρόνους. Τὸ Ο, Λῆσωπος εἶναι ἐγχαραγμένον ἐντὸς τοῦ Π οὕτω [O] Τὸ ὄνομα Κίνιος· πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

7 4 1.

Λεύκιος
Τίτους

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη, γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ στήλης, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς πόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ Σ εἶναι τοιοῦτου σχήματος, οἷον συνεί-
θιζον κατὰ τοὺς Ῥωμαῖκούς χρόνους· εἰς τὸ ὄνομα Λεύκιος, εἰς τὴν λίγουςαν ΟΣ ἄνωθεν τοῦ Ο ἐπρόσθεσαν
ἐν Υ καὶ κατέστησαν αὐτὸ εἰς τῆς τῶν Λατίνων γλώσσης τὴν προφορὰν, εἰς ΟΥΣ, Λεύκιους ἀντὶ τοῦ Λεύκιος·
ταῦτ' ἐποίησαν καὶ εἰς τὸ μετ' αὐτὸ ὄνομα Τίτος, γράψαντες Τίτους ἀντὶ Τίτος· ἡ γραφή αὕτη ἐγένετο βε-
βαίως καθ' ὃν καιρὸν τὸ πᾶν εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἦτον εἰμὴ Ῥωμαϊκόν.
Κ. Σ. Π.

7 4 2.

Ἑρμαγόρας
Θεοφίλου
Ἀθμονεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη
εἰς τὰς πρὸς τὸ Δύκειον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας.
Κ. Σ. Π.

7 4 3.

Θεοδώρα
Θεοδώρου
Μαρσίου
Ἀγρυλῆθε
γυνή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς
τὰς πρὸς τὸ Δύκειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας.
Κ. Σ. Π.

7 4 4.

Περιγένης
Φιλωνύμου
Σφήττιος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς
τὰς πρὸς τὸ Δύκειον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας.
Κ. Σ. Π.

7 4 5.

Ἀρίστανδρος
Ἀριστάνδρου
Σουνιεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς
τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας.
Κ. Σ. Π.

7 4 6.

Δῶρος
Διοσκούρου
Συνωπεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς
τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας.
Κ. Σ. Π.

7 4 7.

Εἰρήνη
Εφόρου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου Πεντελικοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος· ἀρχαιολογικῆς ἐρέυνας.

Κ. Σ. Π.

7 4 8.

Τηλέμαχος
Σπουδοκράτο[υ]
Φλυεύς

Ὡ τὸν ἀειμνήστου ἀρετᾶς παρὰ πᾶσι πολίταις
κλεινὸν ἔπαινον ἔχοντ' ἄνδρα ποθεινότατον,
παισὶ φίλει τε γυναικὶ τάφο[υ] δ' ἐπιδέξια μῆτερ
κεῖμαι σῆς φιλίας σὺκ ἀπολειπόμενος

Ἱερόκλεια
Ὀψιάδου
ἐξ Οἴου.

Αἱ τρεῖς αὗται ἐπιγραφαὶ εἰσὶ γραμμέναι ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελικοῦ· εὑρέθη δὲ ἡ στήλη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικᾶς ἀνασκαφᾶς, καὶ κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν, ἴστατο ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Τηλεμάχου, ἔστι· ἦν υἱὸς τοῦ Σπουδοκράτους τοῦ Φλυεύς· ὁ τάφος οὗτος ἴστατο πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ γενικοῦ τάφου τῆς οἰκογενείας τοῦ Σπουδοκράτους, ὡς ἐξάγεται τοῦτο ἀπὸ τὴν τρίτην γραμμὴν τῆς ἐμμέτρου ἐπιγραφῆς· ὁ τάφος ἐσύγκειτο ἀπὸ τρεῖς, ὧς· εἰκάζομεν στήλας, ἀπὸ τὴν παρούσαν, τὴν ἐπομένην ὑπ' ἀριθ. 749. καὶ ἀπὸ τὴν στήλην ἐκείνην, ἐφ' ἣ πρίστυπον ἔργον παριστάνει γυναῖκα ἱσταμένην ἐνδευμένην χιτῶνα ποδήρη, καὶ ἀνυψοῦσαν τὸν πέπλον αὐτῆς διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου ἐπιγράφεται ἡ παρούσα ἐπιγραφή.

ΣΠΟΥΔΟΚΡΑΤΗΣ ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΦΛΥΕΥΣ. Τὰς τρεῖς ταύτας στήλας ἤραμεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος κατεστραμμένας· καὶ ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν, καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν των ἐξάγεται, ὅτι ἀπετέλουν τὸν κοινὸν τάφον τῆς οἰκογενείας τοῦ Σπουδοκράτους.

Ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης εἰσὶ τρεῖς διαφοραὶ ἐπιγραφαί, ἡ πρώτη τοῦ Τηλεμάχου· ἡ δευτέρα ἑμμετρος ἀναφερομένη καὶ αὕτη εἰς ἔπαινον τοῦ αὐτοῦ Τηλεμάχου, μ' ὅλον ὅτι δὲν ἀναφέρεται εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα αὐτοῦ· ἡ δὲ τρίτη, ἡ κατωτέρα, ἀναφέρεται εἰς Ἱερόκλειαν τινὰ Ὀψιάδου θυγατέρα. Ἡ Ἱερόκλεια αὕτη ἴσως ἦτον τοῦ Τηλεμάχου γυνή. Οἱ δὲ ἄλλοι Φλύα καὶ Οἶον τὸ Δεκαλικὸν ἀπῆχον πολλὰ μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν, τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς, ἡ γενικὴ Σπουδοκράτους εἶναι γραμμένη κατὰ τὸν ἀρχαῖον Ἀττικὸν τρόπον, ἥτοι ἄνευ τοῦ Υ. μὲ μόνον τὸ Ο Σπουδοκράτος ἀντὶ Σπουδοκράτο[υ]· εἰς τὴν δευτέραν ἐπιγραφὴν, τὴν ἑμμετρον, εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν αὐτῆς τὸ θυλικὸν ὄνομα Φίλη τὸ ΔΗ εἶναι γραμμένον μὲ ΕΙ ἀντὶ τοῦ Η καὶ ἡ γενικὴ τάφου εἶναι γραμμένη ἄνευ τοῦ Υ.

Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν πέντε, τὸ πλάτος 1 1/2, καὶ τὸ πάχος δακτύλων τριῶν· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης σώζεται τὸ ἀκρωτήριον κορυφῶς καὶ ἐπιτηδεῖως ἀναγεγλυμμένον· ἔργον τῶν καλῶν χρόνων τῆς γλυπτικῆς. Τὸ γέισσον αὐτῆς ἦτο κοσμημένον μὲ ὠσεῖδῃ κοσμήματα τῶν ὑποίων ἔχνη μέχρι τοῦδε διατρεοῦνται.

Κ. Σ. Π.

749.

Σπουδοκράτης
Τηλεμάχου
Φλυεύς,

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τμήματος στήλης, λίθου Πεντελικοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· πλησίον τῆς στήλης ὑπ' ἀριθ. 748. Ἡ στήλη αὕτη δὲν ἔχει τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐκείνην τῆς ὑπ' ἀριθ. 748: τὸ ἀκρωτήριο αὐτῆς μὴ φέρον ἑγγλυπτα κοσμήματα ἦτο χρωματισμένον κυάνεια καὶ φαιά· ἔχνη μικρὰ τοῦ χρωματισμοῦ τούτου μέχρι τοῦδε σώζονται· τὸν Σπουδοκράτην τοῦτον νομίζω πατέρα τοῦ Τηλεμάχου τῆς στήλης ὑπ' ἀριθ. 748. Κ. Σ. Π.

750.

ὁ δῆμος
Μάρκον Λικίνιον Μάρκου
υἱὸν Κράσσον Ἀνθύπατον
καὶ αὐτοκράτορα ἀρετῆς
ἕνεκα καὶ εὐνοίας.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ βάθρου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὸ μῆκος τοῦ βάθρου εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 5, τὸ ὕψος 1 καὶ δακτύλ. 11, καὶ τὸ πᾶχος ὡσαύτως· οὐ μακρὰν τοῦ βάθρου τούτου εὑρέθη καὶ ἕτερον, ἐφ' οὗ ἴστατο καὶ ἄλλος ἀνδρίας ἐτέρου τινὸς ὁμονύμου τοῦ Μάρκου Λικινίου Κράσσου· τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα ὑπ' ἀριθ. 374: ἀνεπληρώσαμεν τοῦτο πλησιάζοντες εἰς τὴν ἀλήθειαν ἔσον ἔνεστι· εὐρόντες δὲ τώρα καὶ τὸ ἄλλο τμήμα τοῦ βάθρου, ἐκδίδομεν τὴν ἐπιγραφὴν τοιαύτην ὅποια ἀναγινώσκεται εἰς τὸ πρωτότυπον· εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τὸ υἱὸς εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ Υἱ μόνον ἀντὶ τοῦ ΥΙ: τοῦτο πιθανῶς ἔγινε κατὰ λάθος τοῦ ἐγχράκτου τῶν γραμμάτων· τὴν γραφὴν ταύτην ΥΟΣ μὲ Υ: ἀντὶ τοῦ ΥΙ: ΥΙΟΣ, καὶ εἰς ἄλλα μέρη ἀπαντήσαμεν· ἡ γραφὴ αὕτη καὶ τοι κατὰ λάθος τοῦ γλύπτου, δεικνύει ὅτι κατὰ τοὺς Ῥωμαίους χρόνους ἡ προφορὰ τοῦ ΥΙ καὶ Υ ἦτον ἴση τῇ Ι. Κ. Σ. Π.

751.

Δημήτριος
Σωτίωνος
Φλυεύς.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου Πεντελικοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν, οὐ μακρὰν τῆς πύλης τοῦ Διοχάρους· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 3, καὶ ἡ διάμετρος 1 1/2· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ὑπάρχει ἀναγεγλυμμένη κομψῶς κάλπη. [δρα τὸ λιθογράφημα ὑπ' ἀριθ. 751]. Ἐντὸς τοῦ τάφου τοῦ Δημητρίου εὑρέθησαν πέταλα χρυσοῦ, ἐν χρυσοῦν δακτύλιον φέρον σφραγίδα σμαράγδου, ἥλοι σιδήριοι, καὶ σκεῦος μικρὸν νεκροδείπνου, καὶ μία κλεῖς μικρὰ ὁμοιόμορφος μὲ τὰς ὁποίας συνειθίζομεν σήμερον. Κ. Σ. Π.

752.

Εὐνοία
Τιμοξένου
Ἀπάμιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν, οὐ μακρὰν τῆς πύλης τοῦ Διοχάρους, ὄνομα γυναικὸς Εὐνοία δὲν ἀπαν-

τάται· εἰς ἄλλην ἐπιγραφὴν, ἐκτὸς εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1972 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου. Πλέον παρὰ τρεῖς πόλεις ἐκκλῶντο Ἀπάμειαι, ἀγνωοῦμεν εἰς ποῖαν τούτων ἀνήκει ἡ Εὐνοία τῆς ἐπιγραφῆς. Κ. Σ. Π.

7 5 3.

Ἡδέα

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης μικρᾶς ἐπιτυμβίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα καὶ αἱ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 751 καὶ 752: Ὄνομα γυναικὸς Ἡδέα ἀπαντᾷται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2940: τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· εἰς τὴν ἐπιγραφὴν δὲ ταύτην εἶναι, ἄνευ τοῦ I, Ἡδέα ἀντὶ Ἡδέα. τὸ E εἰς τινὰς ἐπιγραφὰς ἀπαντᾷται ἀναπληροῦν τὴν H καὶ EI. Κ. Σ. Π.

7 5 4.

Λαυδίκη
Ἀντιόχου
Χρηστή

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς πόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Λαυδίκη (τὸ ὅποιον εἶναι πιθανῶς ἐκ τοῦ Λαοδίκη)· πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Κ. Σ. Π.

7 5 5.

Κλέαρχος
Ἑρμίου
Λακιάδης

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη οὐ μακρὰν τῆς πόλεως τοῦ Διοχάρους, πρὸς τὸ Κυνόσαργες, ἀνατολικὰ τῆς πόλεως· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης εἶναι ἐσκαλισμένος τύπος κήλπης· τῆς ὁποίας τὸ ἄνω μέρος τελειώνει εἰς σχῆμα λύχνου. Τὸ ὄνομα Ἑρμείας καὶ Ἑρμείος ἀπαντᾷται εἰς τὸν Πλάτωνα (ς' ἐπιστολὴ τοῦ Πλάτ.) εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 3109: 2056 καὶ ἀλλαχοῦ, γραμμμένοι διὰ τῆς EI, εἰς τινὰς δὲ ἄλλας ὡς εἰς τὴν παροῦσαν εὐρίσκεται γεγραμμένον διὰ τῆς I [ὄρα L'ancien: Athènes: 445· καὶ εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 2677: καὶ 2504: καὶ 2426: Τὸ τοπικὸν ὄνομα Λακιάδης εὐρίσκεται ἐνταῦθα γραμμμένον δι' ἐνὸς K: καὶ οὐχὶ διὰ δύο, ὡς εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 141: 268: καὶ εἰς τινὰς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Κ. Σ. Π.

7 5 6.

Καλλικράτης
Καλλικ[ρ]άτους
Ἀγνούσιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς πόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Κ. Σ. Π.

7 5 7.

. ον Ἀ[νέθηκ]εν Α . . λ
[T]εῖ Ἀθηναίει

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου, λίθου Πεντελικοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἵστατο ἀνάθημά τι, τὸ ὅποιον ἀφιέρωσαν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀναθέτου δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν· ἐκ τοῦ πρώτου γράμματος τοῦ ὀνόματός του τὸ Α μόνον φαίνεται· παρατηρητέα ἡ δοτικὴ τοῦ ὀνόματος Ἀθηναίει. Κ. Σ. Π.

7 5 8.

Ἀρ[ισταρχος]
Φίλω[νος]
Νίκας
Ἰσθ[μοῖ]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου, λίθου Πεντελικοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, πλησίον τοῦ μέρους, ἔνθα εὐρέθη ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 757 ἐπιγραφὴ. Κ. Σ. Π.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 759 εἰκὼν παριστάνει Ἀρπειαν φέρουσαν εἰς τοὺς ὄνυχάς της κάλπην· εὗρέθη εἰς τὴν Δῆλον κατὰ τοὺς 1830, μετεφέρθη ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀγγιναν, καὶ τώρα ὑπάρχει εἰς τὴν ἐν τῷ Ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ συλλογῆν· ὁ λίθος εἶναι Πάριος, τὸ δὲ ὕψος τοῦ μνημείου τούτου, τὸ ὅποῖον εἶναι ἡμίεργον, εἶναι πρὸς τὸν Ἀγγλικὸν 2 : 1/2 : ἐκ τοῦ παριστανομένου εἰκάζομεν, ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο τῆς ἀρχαιότητος, ἐτομάσθη νὰ τεθῇ ἐπὶ κenoταφίου τινός, τὸν ὅποιον λέλαπες θαλάσσιαι ἀφῆρσαν ἀπὸ τὴν ζώην, καταδυθέντες αὐτὸν εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου· τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἀραίρεσιν τῆς κάλπης τῶν λειψάνων αὐτοῦ τὴν ὁποίαν ἀφαρπάζει ἡ ἀρπεια αὕτη· πολλὰ λείψανα τῆς ἀρχαιότητος παριστάνοντα ἀγάλματα θεῶν καὶ ἡρώων, ἡ ἀνδριάντας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡμίεργα, εὗρέθησαν πρὶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Νῆσον ταύτην· τοῦτο δεικνύει τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐκεῖ ἐργοστασίων τῆς γλυπτικῆς, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, διὰ τε τὸ ἱερὸν τοῦ τόπου, καὶ τὴν ὥς ἐκ τοῦ πλησίον λατομεῖον τῆς Πάρου ἀφθονίαν τῆς ὕλης.

Κ. Σ. Π.

7 6 0.

Καρκίων
Ἀ[ν]τίνου
Θετταλός

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ ὑδρίας λιθίνης· εὗρέθη εἰς τὸ θόρειον τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ ὄνομα Καρκίων ἀπαντᾷται εἰς τινὰς τῶν παλαιῶν συγγραφέων γραμμένον διὰ τοῦ Γ· ὡς εἰς τὸν Πλούταρχον. Β. Θησεύς, εἰς τὸν Πλάτωνα Ν. 7· εἰς τὸν Διοσκρίδιον· εἰς δὲ τὸν Ἀποκράτιωνα ἀπαντᾷται γραμμένον ὡς καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ἐπιγραφήν διὰ τῆς Ι· Εἰς τὸ ὄνομα Καρκίων μετὰ τὸ Κ· ὑπῆρχεν ἕτερον γράμμα τὸ ὅποῖον κατὰ λάθος ὁ ἐγχαράκτης τῶν γραμμάτων ἐγράψε.

Κ. Σ. Π.

7 6 1.

Ἀφροδείσιος
Δεῖου Σφήτιος.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ κάλπῃ λίθου Πεντελησίου· ἡ κάλπη αὕτη εὗρέθη τὸ 1841 εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τῆς πόλεως ἀνασκαφάς, δι' οἰκοδομὴν οἴκου· ἐξῶθεν εἶναι κεκοσμημένη κοσμήμασι ραβδοτοῖς· τὰ κοσμήματα ταῦτα, ὅταν ἀνεκαλήφθη ἡ κάλπη, ἔφερον ἔχνη ἐρυθροῦ χρώματος· εἰς ἐκάστην γραμμὴν τοῦ κοσμήματος ὑπῆρχεν ἓν γράμμα· Τὰ Ε· Σ· ἐγχαράγμενα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον Ε· C· ἐμφαίνουσιν ὅτι ἡ κάλπη αὕτη εἶναι ἔργον τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων· τὸ ὕψος αὐτῆς εἶναι πρὸς τὸν Ἀγγλικὸν ἐνός καὶ ἡ διάμετρος 10 δακτύλων· τὸ ὄνομα Ἀφροδείσιος ἀπαντᾷται εἰς πλείους ἐπιγραφὰς γραμμένον τὸ Δ Ε Ι, εἰς ἄλλας διὰ τῆς Ε Ι, εἰς ἄλλας δὲ ἐπιγραφὰς διὰ τῆς Ι. Δεῖον Σωκράτους Σφήτιον ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 191· ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἵσως ὁ Δεῖος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι τῆς καταγωγῆς τοῦ Δεῖου τῆς τοῦ Βοικκίου ἐπιγραφῆς· ὁ δῆμος Σφήτιος καὶ ὁ τοῦ δήμου τούτου κάτοικος, ἐνταῦθα εἶναι γραμμένος μετὰ τὸ Τ· εἰς ἄλλας δὲ ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς συγγραφεῖς ἀπαντᾷται μετὰ δύο Τ· Σφήτιος.

Κ. Σ. Π.

7 6 2.

Νεόστρατος
Ταχυκλέους
Ἐπικηφίστιος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ. εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ θόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀνασκαφάς δι' οἰκοδομὴν οἴκου τινός. τὸ ὄνομα Νεόστρατος καὶ ἐκεῖνο τοῦ πατρὸς ἰου Ταχυκλέους πρῶτην φορὰν ἀπαντῶνται ἐταῦθα.

Κ. Σ. Π.

7 6 3.

[Νι]κ[α]νωρ
... οκλέου
... εὖς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τοῦ 1841.

Κ. Σ. Π.

7 6 4.

Κλειτώ
Πραξιωνος
Θηβαία
Τιμοδήμου
Ἀτηνέως
γυνή.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη οὐ μακρὰν τῆς ὑπ' ἀριθ. 763 προκρουμένης ἐπιγραφῆς. Τὸ ὄνομα Πραξιῶν τὸ Ξ φαίνεται μᾶλλον ὡς Ε καὶ τότε ἀναγινώσκεται ΠραΞίωνος· ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἀπαντᾶται εἰς κανὲν μέρος, ὅθεν νομίζω ὅτι τὸ Ξ ἐνταῦθα εἶναι ἐξειλημμένον ἀπὸ τὸν χρόνον ἀποκατασταθὲν τὸ ἥμισυ τοῦ Ξ: Ε: Τὸ ὄνομα ΚΛΕΙΤΩ ἀπαντᾶται εἰς τὸν Πλάτωνα, ἣν δ' αὕτη θυγάτηρ τοῦ Εὐθύνορος. Πλάτ. Κριτίας. Κ. Σ. Π.

7 6 5.

Θεοφίλη
Φάρου
[Θ]ρ[υ]ανδινή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Φάρος τὸ Ο εἶναι γραμμένον ὡς τὸ τῶν Λατίνων D· ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ ὀνόματος τούτου εἶναι Φάρης, ὡς ἀπαντᾶται τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ εἰς τὴν τρίτην ἐπιστολὴν τοῦ Δημοσθένους.

Εἰς τὴν στήλην, ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἐξ ἧς ἡ Θεοφίλη, Θ ρ ο α ν δ ι ν ῆ· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀρ ὅσον ἡρευνήσαμεν εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς δὲν ἀπαντᾶται εἰς κανένα χωρίον τούτων. εἰκάζομεν λοιπὸν ὅτι ἡ γραφή εἶναι ἐσφαλμένη, καὶ ὅτι εἶναι Θρυανδινή. Θρύαττα πόλις Λυκίας ἀπαντᾶται εἰς τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον, ἧς ὁ κάτοικος Θρυαντεύς· ἴσως ἢ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερομένη Θεοφίλη Θρυανδινή ἦτον ἐκ τῆς πόλεως ταύτης. Κ. Σ. Π.

7 6 6.

Δημήτριος
Θετταλός.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Κ. Σ. Π.

7 6 7.

Σίμος
Φιλοκλείδου
Λαμπτρέυς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου λευκοῦ· εὐρέθη εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ διατηρεῖται ἐκεῖ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Σ. Ὀμηρίδου· κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς παριστάνεται τύπος ὑδρίας κομφῶς ἀναγεγλυμμένης· ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς ὑδρίας φαίνεται τὸ ἄγκιστρον δι' οὗ ἐκρεμοῦσαν τὸ νεκρόδειπνον εἰς τὸν τάφον· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους φαίνεται διὰ τενίας κρεμᾶμενος ὁ λωτός· τὸ ὄνομα Φιλοκλείδης τὸ ΚΛΕΙ εἰς τινὰς ἐπιγραφὰς ἀπαντᾶται γραμμένον διὰ τῆς Η ἀντὶ τῆς ΕΙ. τὸ ὄνομα ΣΙΜΟΣ ἐρύλαξεν ἡ συνήθεια μέχρι τοῦ δε, πολλοὶ καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τῆς σεραῆς Ἑλλάδος, καλοῦνται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο. Τὸ Ο εἶναι ἐγχαρaxyμένον μικρότερον τῶν ἄλλων γραμμάτων· ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων ἐξάγεται, ὅτι ἡ στήλη αὕτη ἀνηγέρθη κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς Ῥωμαϊκοὺς. Α. Σ. Π.

Ἀρχ[ιλ]α

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης πεντελικοῦ λίθου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Ὄνομα Ἀρχίλλαν πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Ἀρχέλαος δὲ εὐρίσκεται· εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς· τὰ γράμματα εἶναι μεγάλα.

Κ. Σ. Π.

Ἀπολλών[ιος]

[Ἀχ]αρνέως

. . Κλέωνος

γυν[ή]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Θησεῖον ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ ἀρχὴ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης σειρᾶς ἦτον ἐπίτιδες ἐξειλημμένη ἴσως, ἀπὸ τινος χειρὸς ὁμοίαν τοῦ Φορμυδότη.

Περὶ τῆς νήσου Θήρας (Σαντορίνης).

Ἐκ πασῶν τῶν νήσων τοῦ Αἰγείου Πελάγους, οὐδὲ μία εἶναι ἀξία τόσον τῆς προσοχῆς τῶν γεωλόγων, καθὼς ἐκάστου ἐπιστήμονος, ὥς ἡ περιγραφομένη νῆσος· ἕλαστος περιηγητῆς ἐλλιμενιζόμενος εἰς τὴν νῆσον ταύτην, βλέπει τὸ πλῆθος τοῦ Βασάλτου, τὰ πανταχοῦ λαβοειδῆ ἀποτελέσματα, τὴν ἡφαιστίον τέφραν, μεθ' ἧς ὅλη ἡ νῆσος εἶναι κεκαλυμμένη, τὰς τρομερὰς τῶν ἐράχων δισσφαγὰς, καὶ κρατηροειδεῖς κοιλότητας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀναθυμιάται θεῖον, τὰ θερμὰ ὕδατα τὰ ὅποια ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῇ ἐνεργητικῶν ἰαματικῶν δυνάμεων, θέλουν σύρει τὴν προσοχὴν ἐκάστου ἱατροῦ τῆς Εὐρώπης· ἡ νῆσος αὕτη ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς διὰ ἡφαιστίου δυνάμεως καὶ τούτου ἕνεκα ἐκθέτω ὑπ' ὄψιν τὰ συμβάντα, τὰ ὅποια συνέβησαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην.

Ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναφανείσα νῆσος, εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν τὴν σήμερον κεῖται ἡ Σαντορίνη, ὠνομάσθη Καλλίστη, ἕνεκα τῆς εὐφορίας τῆς, ἥτο δὲ χαμηλὴ καὶ ἐσύγκειτο κατὰ μέγα μέρος ἐξ ἀργιλλούχων, στρωμάτων, καὶ τὸ ὑψηλότερον αὐτῆς μέρος εἶναι τὸ τὴν σήμερον καλούμενον βουνὸν τοῦ ἁγίου Ἡλίου· τοῦτο τὸ βουνὸν ὁμοῦ μετὰ τὸ μέρος καθ' ὃ εὐρίσκεται τὸ χωρίον, εἶναι τὰ μοναδικὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας Καλλίστης. Τὸ 1550 πρὸ Χριστοῦ, ἐκατοικίθη πρῶτον ὑπὸ τινος καλούμενου Μεμβλιάρου ἀπογόνου τοῦ Κάδμου, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐκαλέσθη Καλλίστη· ἐκεῖ ὅπου κεῖται τὴν σήμερον τὸ χωρίον Πύργος, λέγεται ὅτι ἦτον ἡ πρώτη ἀποικία, καὶ ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὴν σήμερον ἡ Ἐλευσίς λέγεται ὅτι ἦτον εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὀχυρομένη τις πόλις (Ἑκ, Oea). Ἄντικρυ τῆς νήσου ταύτης εὐρίσκεται νησιδίον τι ἐπὶ τοῦ ὁποίου 1100 χρόνους π. χ. ἀποίκησεν ὁ Ἀκεδαιμόνιος Θήρας καὶ ἔκτοτε ἐκαλέσθη ἡ νῆσος Θήρα. Τινὰς ἐκατοντάδας πρὸ Χριστοῦ, φαίνεται ὅτι ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης ἔγιναν ἡφαιστιαὶ ἐκρήσεις, αἵτινες κατεσκέπασαν τὴν νῆσον, τὴν ἔφθειρον, καὶ ἔδωσαν εἰς αὐτὴν τὸ σημερινὸν σχῆμα· κατὰ παράδοξον δὲ τρόπον δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἀναμφιδόλως ὅμως εἶναι ἰσόχρονος μετὰ τὴν ἀνάδωσιν τῆς Ἀνάφης· ὥστε ἔγινε τὸ 1450 πρὸ Χριστοῦ, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ἀργοναῦται ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Κολχίδα. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι ὁ κρατὴρ οὗτος κατεβυθίσθη τὴν 135 Ὀλυμπιάδα, δηλ. 236 πρὸ Χριστοῦ, καὶ νῆσος τις τὴν σήμερον Θηρασίη καλούμενη ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν Θήραν· τεσσαράκοντα δὲ χρόνους μετὰ τὴν κατὰπτωσιν τοῦ κρατῆρος, ἐλατὸν ἐννεηκόντα ἔξ χρόνους πρὸ Χριστοῦ, ἤρχισεν ἡ θάλασσα νὰ ἐράξη, καὶ νῆσος τις ἀνέσκηψεν ἐκ τῶν κόλπων αὐτῆς Ἱερά καλούμενη, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὥς ἐμφανισθεῖσα

ἐξείφνης διὰ δυνάμεως τῶν θεῶν. Ἡ νῆσος αὕτη ἀφιερώθη εἰς τὸν Πλούτων· ἡ ἀνάδυσίς της ἐσυνοδεύθη ὑπὸ δυνάμεων σεισμῶν τοὺς ὁποίους αἰσθάνθησαν τόσον εἰς τὴν Ῥόδον καθὼς καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν· ὁ Παυσανίας ἀναφέρει ὅτι ἡ νῆσος *Χρυσή*, πλησίον τῆς Δήμου, ἐπλημμυρίσθη ἐντελῶς ἀπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκαταβυθίσθη χωρὶς νὰ ἀνεμφανισθῇ, ἀντ' αὐτῆς ὅμως ἐφάνη ἄλλη τις νῆσος ἰερὰ κολουμένη μὴν ὑπάρξασα προηγουμένως.

Ἡ Νῆσος αὕτη ἔλαβε τινὰς προσθήκας διὰ τῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἡφαιστειῶν ἐκρίξεων, ἐδιατήρησε τὸ ὄνομά της μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Λέοντος Ἰσαυρικοῦ ἐκονομάχου, ἀκολούθως ἐκαλέσθη παλαιὰ καϋμένη. Κατ' ἀνατολὰς τῆς νήσου ἱερᾶς ἐρᾶν εἰς τὸ 46 ἔτος μετὰ Χριστὸν, ἐπὶ Κλαυδίου, νέα τις νῆσος ἦτις ἐκκλέσθη *θεῖα* [Divina]· ἡ νῆσος ὅμως αὕτη ταχέως ἐχάθη ἢ ἐπικολλήθη ἐπὶ τῆς ἱερᾶς.

Μεταγενέστεροι ἐπαυξήσεις τῆς νήσου Ἱερᾶς.

Εἰς τὰ 726 αὐξήσε πάλιν ἡ νῆσος ἱερὰ, ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκσφενδονίσθησαν ἀμέτρηται ποσότητες τακέντων ὀρυκτῶν, τὰ ὁποῖα ἐκολλήθησαν πάλιν εἰς τὴν νῆσον ἱερὰν· πρὶν δὲ τῆς ἐκτῆξεως ταύτης, ἐκσφενδονίσθη ὑπό τινος ὑποθαλασσίου ἡφαιστίου τόση ποσότης κισσῆρας, ὥστε ὅλη ἡ θάλασσα τοῦ Αἰγείου ἦτο σκεπασμένη, καὶ ἡ κισσῆρας ἐπλευσε μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Sub Leone Isaurico Iconomacho refert Baronico ex Theofane:

In ipso anno (726 post Chr:) aestivo tempore vapor ut ex camino ignis visus est ebullire inter Theram et Therasiam insulas ex profundo maris per aliquot dies, quo paullatin incrassato et dilatato igniti aestus incendio, totus fumus igneus monstrabatur. Porro vastitudine terrenae substantiae petrilinos pumices grandes et cumulos quosdam trausmisit per totam Asiam et Lesbon, et Abydon, et maritima Macedoniae, ita ut tota superficies maris istis pumicibus esset repleta: in medio autem tanti ignis insula ex terrae congerie facta insulae, quae sacra dicitur, copulata est. »

Briet. p. 236: » In Ionio mari inter Theram et Therasiam erupit ignis e mari, quem secuta ingens vis pumicum, et tanta, ut totam Aegaei maris faciem impleret; ac denique indidem emersit insula ex terrae congerie facta, quae sacrae insulae copulata est. Qui maris locus semper foecundus in historiis legitur. »

Οἱ ἐφεξῆς στοίχοι, τοὺς ὁποίους ὁ Pater Richard ἤρπεν ἐγκεχαραγμένους ἐπὶ τινος μαρμάρου μᾶς πληροφοροῦσιν περὶ τῆς αὐξήσεως τῆς νήσου ἱερᾶς (Hiera) εἰς τὰ 1727.

« Magnanime Francisce, Heroum certissima proles,
Crispe, vides oculis clades, qua mira dedere,
Mille quadingentis Christi labentibus annis
Quinquis undenes istis jungendo duobus
Septimo Calendas Decembris murmure vasto,
Vastus Theresinus immanis saxa Camenæ
Cum gemit avulsit, scopulosque e fluetibus imis
Apparet magnum gignet memorabile monstrum.

Ἀνάδυσις τῆς μικρᾶς Καϋμένης

Τὸ 1573 ἀνεφάνη νέα νῆσος ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ πρὸς μεσημβρίαν της ἐσχηματίσθη κρατὴρ, ἐξ οὗ ἀνυψώθη πύρ καὶ αἰθάλη. Τὸ νησιδίον τοῦτο καλεῖται μικρὰ καϋμένη· εἰς τὰ 1650 ἔγινε φρικτὸς σεισμὸς εἰς τὴν Σαντορίνην, ὥστε ἅπαιραι μάζαι ἐκ διαφόρων ὀρέων τῆς νήσου ἀφ' ἐκυτῶν ἀπεκόπησαν· τὸ θέρος τοῦ ἔτους τούτου ἦτον ὑπὲρ τὸ δέον ξηρὸν· εἰς τὰς 14 Σεπτεμβρίου ἐγένιναν πάλιν σεισμοί, οἵτινες ἦσαν πολλὰ ἐπαισθητοί.

εἰς ὅλας τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους· τὴν 27 Σεπτεμβρίου πλησίον τῆς νήσου μεταξὺ Ἀνύδρου καὶ Σαντορίνης, ἐφάνησαν ἐκ διαλυμάτων φλόγες δέκα ἕως δώδεκα πήχεις τὸ μῆκος, ὑπεράνω αὐτῶν τῶν μερῶν ἐφάνησαν πυκνότερα νέφη διασκορπίζοντα μεγίστην δυσωδίαν· ἡ θάλασσα ἦτον ἐξ ἡμέρας προτοῦ χλωροκύτερινος καὶ θολῇ ἀπὸ τὴν διόδον τῶν ἀτμῶν τοῦ θείου, δύο δὲ ἡμέρας ἀκατακλύσιως ἐξήρχοντο φλόγες καὶ καπνός, καὶ κίσσηρις ἐξερρίπτετο· ἡ δὲ 29 Σεπτεμβρίου ἦτον ἡ φρικωδέστερα ἡμέρα, διότι ὅλοι τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁμοιάζε με διάπυρον κλίβανον· δι' ἑπυρός τέφρα εἰς ἄμετρον ποσὸν μετερέθη μέχρι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὥστε ὅλα τὰ σταφύλια τὰ μὴ εἰσέτι ἀποκοπέντα ἐκατασκευάσθησαν, ὥς νὰ ἐπιχύθησαν με ζεστόν τι ἐμπλαστρον, καὶ ἐφθάρησαν· πέτραι βαρύταται καὶ ὀγκωδέσταται ἐκσφενδονίσθησαν εἰς ὕψος 150 πήχεων καὶ δύο Γαλλικὰ μίλλια μακρὰν, τινὲς ἐξ αὐτῶν τῶν λίθων, οἵτινες ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὴν Σαντορίνην, ἦσαν τόσον μεγάλοι, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ κινηθοῦν ὑπὸ πεντήκοντα ἀνθρώπων, δὲν ἐφάνη ὅμως νέαι τις νῆσος, καθὼς ἔγινεν ἐδόμοιχόντα ἐπτά χρόνους προτύτερα, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς νήσου ταύτης· ἀλλὰ ἀφοῦ ἐπλησίασαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνεκαλύφθη μόνον ὑπέρμετρον βάθος· εἰς τὰς πρώτας καὶ σφοδράς ἐκρήξεις, ἰδίως εἰς τὰς κατὰ τὴν 29 τοῦ Σεπτεμβρίου, εἰρρήθη ἡ θάλασσα με τοσαύτην δυνάμειν εἰς τὰ πλησίον μέρη, ὥστε τὰ ὄρη τῆς νήσου τοῦ πεντήκοντα περίπου πόδας ὑψηλὰ ἐδρέχοντο καὶ ἡ θάλασσα εἰσχωρήσασα ἀρκετὰ εἰς τὴν νῆσον, ἐξερίζωντε τὰ δένδρα καὶ τοὺς θάμνους, καὶ κατεσκεπάσε τὴν νῆσον με κίσσηριν· εἰς τὴν νῆσον Σίκενον εἰσῆλθεν ἡ θάλασσα 350 βήματα, εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δύο μεγάλα πλοῖα, καὶ πλῆθος λέμβων ἐρρίφθησαν διὰ τῆς αἰφνιδίως κυμαινομένης θαλάσσης εἰς τὰς ὄχθας διαφόρων νήσων, καὶ διεβράχθησαν· εἰς τὴν Νάξον συνέβησαν σφοδρότατοι σεισμοὶ, εἰς τὴν ἰδίαν Σαντορίνην ὡς πλησίον οὔσαν ἐχερσώθησαν 300 περίπου στρέμματα γῆς, ἠφάνισε δύο παλαιὰς χώρας, αἵτινες ἤδη ἦσαν σκεπασμέναι ὑπὸ ἡφαιστείου τέφρας· οἱ κάτοικοι τῆς Σαντορίνης ἀφίσαντες τὰς οἰκίας των ἐκρύφθησαν εἰς τὰ σπήλαια, οἱ ἱερεῖς τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, ἀπεφάσισαν νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τοὺς δυτικούς, καὶ νὰ φυγοῦν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς νήσου, καὶ με αὐτοὺς ἔφυγε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν κατοίκων· καθ' ἰδὸν δὲ ἐπαπειλήθησαν ἀπὸ μεγάλα δυστυχήματα. Ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Μαρίνης, ἔπεσε κεραυνός εἰς τὸ πλησίον τῆς ἐκκλησίας ὄρος, διέσχισεν αὐτὸ, καὶ ἐτύφλωσε τοὺς περισσοτέρους, δὲν συνέζη δὲ οὐδὲν δυστύχημα εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες ἔμειναν εἰς τὰς οἰκίας των· εἰς τὴν ἔκριξιν ταύτην ἐπνίγησαν ὑπὸ τῶν ἀτμῶν τοῦ θείου πεντήκοντα ἄνθρωποι, καὶ περισσότερα τῶν 1000 ζώων· ὅλα τὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου σκευῆ ἂν καὶ καλῶς ἐγκεκλεισμένα ἐμελάνισθησαν· ἑνέα ναῦται εἰς δύο λέμβους μεταφέροντες σίτον ἀπὸ τὴν Ἀμουργὸν, καὶ ὄντες ὄχι μακρὰν τῆς Σαντορίνης εὐρέθησαν εἰς τὰς λέμβους των ψημένοι, ἀφοῦ ὁ ἄνεμος τὰς μετέφερεν εἰς τὴν νῆσον.

Ἀνάδυσσις τῆς νέας Καϋμένης κατὰ τὸ 1107

Τοῦτο τὸ ἔτος ἐνεφανίσθη ἀνάμεισις τῆς μικρᾶς Καϋμένης, καὶ τῆς νήσου Ἰεράς, νέαι τις νῆσος, ἥτις ἐκαλέσθη νέα Καϋμένη· τὴν 23 τοῦ Μαΐου πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἔβλεπον ἀπὸ τὴν νῆσον Σκύρον, νέαν νῆσον μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ μικρᾶς Καϋμένης· ἡ ἀνάδυσις αὕτη ἐγένετο ἡσύχως εἰς τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός· τοῦτο ἰδόντες οἱ Θηραῖοι τὴν πρωΐαν, ἐπλησίασαν ἐπὶ λέμβων εἰς τὴν νῆσον ταύτην, καὶ ἦσαν λευκὴν μαλακὴν μάζαν, τὴν ὁποίαν παρέδωλον με λευκὸν καὶ νεαρὸν ἄρτον· ἐπ' αὐτῆς τῆς νήσου εὐρέθησαν πλῆθος ὀστρέων, προῖον ὅλως διόλου ἄγνωστον· εἰς τοὺς λιμένας τῆς Σαντορίνης. Πλήρεις χαρᾶς ἠθέλησαν νὰ γεμίσωσι τὰς λέμβους· ἐκ τοῦ νέου τούτου προῖοντος, ἀφοῦ ὅμως ἠσθάνθησαν, ὅτι ἡ νῆσος αὕτη ἤρχισε νὰ κινῆται, ἐπήδησαν εἰς τὰς λέμβους καὶ ἀπεμακρύνθησαν ὅσον τάχος· Ἡ λευκὴ αὕτη νῆσος ἀνεδύετο τῶνόντι καὶ μετὰ διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν εἶχεν ὑψωθῆ 20 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἔχουσα ἕως 40 πόδας διάμετρον, μετ' ὀλίγον ἠσθάνθησαν σεισμούς, εἰς τὴν μέσην τῆς λευκῆς νήσου ἀνυψώθη μέλαινα τις μάζα, ἥτις ἐβυθίσθη χωρὶς

ν' ἀναφανῇ ἐκ νέου, ἡ μικρὰ Καϋμένη ἐσχίσθη εἰς τὴν μίαν τῆς ἄκρας, ἡ θάλασσα ἐλατύνετο ὑποπράσσινον, ἀπολούθως ἐρυθροῦν, καὶ τέλος κίτρινον χρώμα, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξελύετο δυσωδία, ὡς ἡ τοῦ θεοῦ ἀσπις. Τὴν 16 τοῦ Ἰουλίου ἐξήκοντα περίπου βήματα πρὸς βορρᾶν τῆς λευκῆς νήσου, ἀνυψώθη σειρά μελανοκεχρωματισμένων ὀρέων· ἐκ τῆς θαλάσσης, τὰ ὅποια ἐκατέστησαν μέλαινα νῆσοι· τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ ἐφάνη κατὰ πρώτην φασὶν πυκνὸς τεφρόχρους κάπνους, καθὼς καὶ ὑπογείως ἠκούσθη μέγας θόρυβος· τὴν 19 ὑψώθησαν εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς μελαίνης νήσου πύριναι στήλαι, καὶ εἰς διάστημα τεσσάρων ἡμερῶν ἠνώθη ἡ μέλαινα μετὰ τὴν λευκὴν νῆσον· ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἦτο γαληνικὸς διεκρίθησαν αἱ στήλαι τῆς αἰθάλης εἰς τὴν Κρήτην, καθὼς καὶ εἰς τὴν Νάξον· ἡ θάλασσα ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ κίτρινον καὶ ἐρυθροῦν ἄφρον, τὴν νύκτα ὑψώθη στήλη πυρός, καὶ τοιαύτη δυσωδία ἐξήρχετο, ὥστε οἱ κάτοικοι τῆς Σαντορίνης ἐκατασχέθησαν ἀπὸ καρηβαρίαν, καὶ ἔμενον· τὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου σκεῦη ἔγιναν κατὰμυρα· μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἡμέραν ἔφερον ὁ ἄνεμος τὸν διάπυρον τοῦτον ἄτμον πρὸς τὸ μέρος τῆς Σαντορίνης, καὶ δι' αὐτοῦ τὰ ὀριμάζοντα σταφύλια ἐψήθησαν· ἀνταμεταξὺ τῶν συμβάντων τούτων ἐβυθίσθη ἡ λευκὴ νῆσος πάλιν δέκα πόδας βαθύτερα· πρὸ τῆς λήξεως τοῦ Ἰουλίου ἤρχισεν ἡ θάλασσα εἰς δύο μέρη πλησίον τῆς μελαίνης νήσου νὰ βράζῃ, ὥστε οἱ ἐνυπάρχοντες ἰχθεῖς ἐψήθησαν, καὶ ψημένοι ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ὄχθας τῶν νήσων· ταῦτα τὰ φαινόμενα διήρκεσαν ὀλόκληρον μῆνα· δυνατὸς θόρυβος ἠκούετο φλόγες ἐκσφενδονίζοντο, καὶ ὁ κρότος ἤϋξανε τόσον, ὥστε μήτε ἡ θροντή, ἥτις ἠκούσθη τὰς ἡμέρας ταύτας, ἡδύνατο νὰ διακριθῇ, κρατῆρ τις εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς νήσου ἐκσφενδόνισε πεπυρωμένα καὶ συντακέντα ὀρυκτὰ καὶ ἄμετρον ποσὸν κισθήρεω, τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς μελαίνης νήσου ἐξηπλώθη ἔτι περισσότερον, μέλαινα νηϊδία ἀνυψώθησαν καὶ κατεβυθίσθησαν· τὴν 22 τοῦ Αὐγούστου, τὴν πρώτην ἀνυψώθη νέος κρημνὸς πεντήκοντα ποδῶν ὕψους, ἐκ νέου ἐξεγύετο φρικώδης δυσωδία, καὶ κίτρινος κάπνους ἐκάλυπτε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. εἰς τὰς 5 Σεπτεμβρίου ἀπέσπυσε τὸ πῦρ τῆς μελαίνης νήσου, ἤρχισεν ὁμως εἰς τὴν νῆσον Θηρασίαν· ὀλίγας ἡμέρας ἔπειτα ἐκσφενδονίσθησαν ἐκ τοῦ μεγάλου κρατῆρος τρεῖς πύριναι στήλαι μεγίστης λαμπρότητος, καὶ μετὰ ὀλιγοχρόνιον διακοπὴν καὶ ὑπὸ δυνατοῦ σεισμοῦ, ἐξῆλθον ἄπειροι φλόγες καὶ ἀστέρεις, αἵτινες δύνανται νὰ παραβάλλωνται μετὰ τῶν καλητέρων πυροτεχνημάτων· ἐν τισούτῳ ἐξετάθησαν τόσον ἡ μέλαινα, καθὼς καὶ ἡ λευκὴ, ὥστε ἐσχημάτισαν μόνον μίαν νῆσον· ἐξ αὐτῆς τῆς νήσου, ἥτις εἶχε τέσσαρας κρατῆρας, ἐξήρχετο ἐνίοτε τὸ πῦρ καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων, ἄλλο τε ἐκ δύο, χωρὶς ὁμως νὰ συμβαίνουσι σεισμοί, ἀλλὰ ὁ θόρυβος ὁμοίως αἶξε μετὰ τὸ βρύχημα τῶν ἀγρίων ζώων· τὴν 12 τοῦ Σεπτεμβρίου ἤρχισεν ἐκ νέου ὁ πρῶτος θόρυβος καὶ ἰσχυρότερα παρὰ ἄλλο τε, ποικνόντατος ἄτμος ἐσκότισε τὸν ὀρίζοντα, τέφρα, ἄμμος, καὶ κίσσοις ἐκσφενδονίσθησαν καὶ μετεφέρθησαν πολλὰ μίλλια, ἡ θάλασσα εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἦτον σκεπασμένη ἀπὸ Κίσσηριν, ἥτις ἐμεταφέρθη εἰς τὰς ὄχθας τῆς Μκεδονίας, τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· οἱ κάτοικοι τῆς Σαντορίνης ἐγκατέλεπον τὰς οἰκίας των, καὶ ἐπροσπάθησαν νὰ σωθῶσιν εἰς τὰ σπήλαια τῆς γῆς, ἡ φρικώδης βροχὴ πεπυρωμένων λίθων, διαπύρου ἄμμου καὶ τέφρας, διέφθειρε, κατέκαυσε καὶ κατηράνισε τὰ προϊόντα τῆς νήσου· εἰς τὰς 18 Σεπτεμβρίου συνέβη τοιοῦτος σεισμὸς ὥστε ἡ Σαντορίνη, καθὼς καὶ οἱ πλησίον νῆσοι ἐσειόντο δυνατὰ, ἀδικκόπως ἐκσφενδονίζοντο ἐκ τῶν κρατῆρων διάπυροι λίθοι, οἵτινες ἔπεσαν ἐπὶ τῶν πλησίων νήσων, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἡ μικρὰ Καϋμένη ἐσκεπασθῇ πολλάκις καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς 21 Σεπτεμβρίου μετὰ τοσούτου πλήθους διαπύρων λίθων, ὥστε ἐφάνη μακρόθεν ὁμοίως μετὰ πεπυρωμένον κλίβανον· τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀστραπαὶ διαπερνοῦσαν ἐλικοειδῶς τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ φρικωδέστατος σεισμὸς κατεκρίνισε τὸν μέγαν κρατῆρα τῆς μελαίνης νήσου, ἐνῶ συνεχῶς βαρύτατοι λίθοι ἐκσφινδονιζόμενοι ἐκ τῶν κρατῆρων, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μίαν δὲ μόνην ἡμέραν διεκοσαν αὐτὰ τὰ φαινόμενα· τὴν 24 Σεπτεμβρ. ἤρχισαν τὰ φρικώδη ταῦτα φαινόμενα ἐκ νέου καὶ ἐπολλάπλασιαζόντο τόσον δυνατοὶ σεισμοί, ὥστε αἱ οἰκίαι τῆς νήσου Σαντορίνης ἐσειόντο, καὶ στήλαι πύρριναι ἐκ ἀνυψώθησαν τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης· ἐκ τοῦ μεγάλου κρατῆρος ἐξῆλθον φλόγες, καὶ τοσοῦτος θόρυβος ἐγί-

νετο ὥστε οἱ ἄνθρωποι ὁμιλοῦντες δὲν ἠδύναντο ὁ εἷς νὰ καταλάβῃ τὸν ἄλλον. Τὰ φρικώδη ταῦτα ἀποτελέσματα ἐξηκολούθησαν ὁλοκλήρους μῆνας, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπερίμεναν ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν τὴν καταπόντισιν τῆς νήσου φρικωδέστερά· ὡς ἡμέρα ἦτον ἡ 15 Ἀπριλίου· τὴν 15 τοῦ Ἰουλίου ἔπαυσαν τὰ φαινόμενα, ἡ θάλασσα ἐφάνη γαληνναία, καὶ ὁ οὐρανὸς καθαρὸς, τινὲς κάτοικοι τῆς Σαντορίνης ἔλαβαν περιέργειαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν νῆσον καὶ πλησίον ἐπὶ λέμβου, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ θάλασσα ἐφάνη ὀλίγον ψυχρὰ, μολοντοῦτο ἀπὸ τὴν μεγάλην θερμὴν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑποφέρωσι, καὶ ἐδιάσθησαν νὰ ἐλλιμενισθῶσιν εἰς ἀκρωτήριόν τι τῆς παλαιᾶς Καϋμένης, κατ' ὀλίγον δὲ ἐπλησίασαν εἰς τὰς νέας ταύτας νήσους, καὶ ἐνῶ ἐπαρατηροῦσαν τὸν κρατῆρα αὐτῆς ἐκατακαλύφθησαν ἐξαίφνης ἀπὸ ἠφαιστειοῦ καὶ θερμῆν τέφραν, ὥστε κατάλευκοι ὄντες ἔφυγαν μὲ τὰς λέμβους εἰς τὴν νῆσον Σαντορίνην· ἔκτοτε συνέβησαν μὲν πολλάκις σεισμοὶ, ὅχι ὅμως μὲ τόσην δύναμιν· ἀφοῦ αἱ ἐκρήσεις ἔπαυσαν καὶ αἱ νῆσοι ἀπεψυχράνθησαν, ἐπῆγεν ὁ ἐπίσκοπος ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους ἱερεῖς καὶ βαντίζοντες μὲ ἀγίασμα τὴν νῆσον ἐξωστράκισαν τοὺς κατὰ τὴν ιδέαν των ὑπάρχοντας σατανάδας. Τίσον ὡς πρὸς τὴν γέννησιν καὶ αὔξησιν τῶν νήσων κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας. τὴν σήμερον ἀκόμη ἂν καὶ ἀνεπαισθήτως, ἐνεργεῖ τὸ ἠφαιστειοῦ πῦρ, καθότι ἀπὸ τὰ 1794 ἄρχισαν νὰ παρατηροῦν ὅτι οὐ μικρὰν τῆς μικρᾶς Καϋμένης, ἀνυψοῦται ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης μικρὸν νησίδιον, τὸ ὅποῖον ἀπὸ τὰς κατὰ καιρὸν εἰς καιρὸν γινομένης ἐξετάσεις ἀνυψοῦται ἔτι πλέον ἐπαισθητῶς, ὥστε μετ' ὀλίγους χρόνους θέλει ἐπαυξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν κεκαυμένων νήσων, εἶναι δὲ εὐκταῖον νὰ γίνῃ ἡσύχως καὶ ὅχι ὑπὸ σεισμῶν καὶ ἐκρίξεων καθὼς εἰς τοὺς παρελθόντας χρόνους.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 25 Ἀπριλίου 1842.

Α. Ξ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

770.

Διονύσιος
Διογένου
Πλ . . ανός.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολὸν τῆς πόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ γενικὴ τοῦ Διογένους εἶναι γραμμένη ἄνευ τοῦ Σ. ΔΙΟΓΕΝΟΥ.

771.

Ἡρακλέων
Μιλήσι[ι]ος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ θόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του Μιλήσιος εἶναι γραμμένον κατὰ λάθος τοῦ ἀγχαράκτου τῶν γραμμάτων Μίλησος ἄνευ τοῦ Ι, ἀντὶ τοῦ Μιλήσεος. Εἰς ἕτερος Ἡρακλέων Μιλήσιος υἱὸς Φίλωνος ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 716 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

772.

. . . . Ἀχαρν[εύς]
. . . . υικ
. . . ις [Α]πόλ[λων]ος . . .
. . . [Ἀρειο]πά[γ]ου
. ικά[ι] ὁ δῆμος
.
. ρε . . . Κιλ
. . . [ὁ] Ἀθην[αίων]
[Μένα]νδρον
. . . . ωίλου ἐν κτε . . .
. . . ν . . ρνυ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς, λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ Εὐρείον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· εἶαι ἐξηλημμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη, ὅθεν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν περὶ αὐτῆς ἄλλο εἰμὴ ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος.

773.

Μελίτη Σπο[υ]δοκράτο[υ]ς γυνὴ Φλυέως·

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου τύπου λίθου Πεντελησίου· ὁ τύπος οὗτος εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Εὐρείον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας τῷ 1836· διατηρεῖται νῦν εἰς τὸ Θηεῖον· ὁ τύπος οὗτος παριστάνει γυναῖκα ἱσταμένην, τὴν Μελίτην, ὑψώνουσα διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς τὸν πέπλον τῆς διὰ νὰ καλυφθῇ· δεικνύει δὲ τοῦτο ὅτι ἐκκλύσθη αὕτη ὑπὸ τοῦ ζωφεροῦ τάφου· ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἔργον τῶν καλῶν χρόνων τῆς Ἑλλάδος· ἡ γένικὴ τοῦ ὀνόματος Σπουδοκράτους εἶναι γραμμένη ἄνευ τοῦ ν, κατὰ τὸν ἀρχαῖον Ἀττικὸν τρόπον Σποδοκράτος ἀντὶ τοῦ Σπο[υ]δοκράτο[υ]ς· ὁ τύπος αὐτὸς ἦτον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σπουδοκράτους περὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγέραμεν εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 748 καὶ 749 ἐπιγραφάς· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν . . . τὸ πλάτος . . . καὶ τὸ πάχος δακτύλων . . .

774.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 774 σχέδιον ἀνήκει εἰς τὴν νῆσον Θήραν· πρὸς τὸ ἀνατολικώτερον αὐτῆς ὑπάρχει μέρος καλούμενον Περίσια· τὸ μέρος τοῦτο εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ἄμμου καὶ κήσειριν λίθου, ἥτο δὲ πρὸ ἑκατὸν περιποῦ ἐτῶν ὑπὸ τὴν θάλασσαν· εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὑπῆρχε τὸ πάλαι ναὸς Ἑλληνικὸς κυκλοφεροῦς σχήματος, κατασκευασμένος μὲ τετραγώνους πλίνθους, λίθου ὁμοιομορφοῦ τῷ Ἰμμητίφ, ἐπτα τούτων τῶν πλίνθων κατὰ τὸ ἔξωθεν μέρος εἰσὶ πλήρεις ἐπιγραφῶν γραμμένων γράμμασι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων· αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἀναφέρονσιν ἀναθήματα, εἰς μίαν τούτων ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος τῶν ἐλαιῶνων καὶ γεῶν· τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας δὲν εἰλάδαμεν καιρὸν νὰ ἀντιγράψωμεν, διὰ νὰ τὰς δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα· πλησίον τοῦ ναοῦ τούτου κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους ὠκοδόμησαν μονὴν ευρυχωροτάτην, ὡς φαίνεται εἰς τὸ παρὸν διάγραμμα· ἡ μονὴ αὕτη καταβυθίσθη καὶ κατεπλακώθη ἀγνοεῖται πότε· Κατὰ τὸ 1838 οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης ἀπὸ θρησκευτικὸν ζῆλον κινούμενοι ἀνέσκαψαν τὸ μέρος τοῦτο ἔνθα εὑρέθησαν τὰ εἰς τὸ διάγραμμα τοῦτο θεμέλια τοίχων, κιονόκρινα, καὶ ἄλλα λείβανα, ὅλα σχεδὸν τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων· φαίνεται ἡ περιγραφὴ ἐκάστου εἰς τὸν παρὰ τὸ διάγραμμα τοῦτο σύντομον ἐξηγητικὸν κατάλογον· οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης γνωρίζουν ἐκ παραδόσεως ὅτι ὑπὸ τὸν βράχον τοῦ καλουμένου μέσσα βουνοῦ, ἔνθα τὴν ὑπάρχει βαθυτάτη θάλασσα, πρότινων ἐτῶν ὑπῆρχε ξυρὰ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μετὰ τῶν φορτηγῶν των ζῶων διέβαινον ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἄλλον μέρος τὸ καλούμενον τὴν Καμάρι· ἡ θέσις τῆς Περισίας εἶναι ἀντικρὺ τῆς νήσου Ἀνάφης.

775

Ἡ λαμπροτάτη
Φλα[βία] Γελ[λία] Ἀντιπάτρα
κατὰ ἐλεύσειν τοῦ
Θεοῦ τὸν Βωμόν
εἰδρυσάτο

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ βωμοῦ λίθου λευκοῦ· εὑρέθη εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς Καρύστου· ὁ βωμὸς οὗτος τοῦ ὁποῖου τὸ ὕψος εἶναι ἐνὸς μέτρον [ὡς μᾶς, ἐβεβαίωσεν ὁ Κ. Βενουᾶ, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν καλοκαγαθίαν χρεοστοῦμεν τὸ πρῶτον ἀντίγραφον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης] φέρει ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν, ἐκ δὲ τῆς ἐτέρας τύπον ἀνδρὸς ἱσταμένου πλησίον ἵππου, δίδει δὲ τὴν δεξιάν του εἰς θεὸν τινα ἱστάμενον· ἐπὶ τῆς τρίτης πλευρᾶς ἦτον ἄλλος τύπος τὸν ὁποῖον ὁ ῥηθεῖς

φίλος δὲν ἐδυνήθη νὰ ἰχνογράψῃ, ἐπειδὴ ἦτο κεκαλυμμένος εἰς τὴν γῆν. Ἡ δὲ τετάρτη πλευρὰ ἦτον ἀκατέργαστος καὶ συνεδέετο φαίνεται μετὰ τινος ἄλλου οἰκοδομήματος. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ Φλαβία Γελ [λέα] Ἀντιπάτρα ἀνέστησε τὸν βωμὸν τοῦτον τῇ Ἑρᾷ, κατὰ κέλευσιν αὐτῆς· ὁ μέσος ἀόριστος εἰδρύσατο εἶναι γραμμένος ἐνταῦθα διὰ τῆς Εἰ ἀντὶ τοῦ Ι. ιδρύσατο.

776

Οὔδε ἔλαβον τὸ κ[έρας]
 γυμνασιαρχούντων . . . [ἐν]
 Ἀθηναίους Πύρου . . . [ἐνίκον δὲ]
 Φιλοποίμην Ἀριστο[κ]
 Βίων Μενάνδρου Κ[.]
 Διόδωρος Ὀλβίου Π
 [Κλ]έαρχος Σωστρά[του]
 . υ . ὀνίκος Δημητρί[ου]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν· μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύσαμεν αὐτὴν εἰς τὸ σύγγραμμά μας *l'anciennes Athènes* 1835 Pag. 108, μὲ ὅλον τοῦτο ἐπειδὴ ὅτε ἀντεγράψαμεν αὐτὴν, πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως ἦτον ἐντοιχισμένη πλησίον τουρκικῆς οἰκίας, καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ ἐκτοιχίσωμεν αὐτὴν τότε, ἐγράψαμεν ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΣ ἀτὶ ΕΝΑΗΝΑΙΟΙΣ καὶ ΧΡΙΣΤΟΥ ἀντὶ ΑΡΙΣΤΟΥ, ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὴν καὶ αὖθις, ὅτε φόβον δὲν ἔχομεν νὰ ἐκτοιχίσωμεν αὐτὴν, καὶ μετ' ἐπιτασίας νὰ ἀναγνώσωμεν καὶ νὰ εἰκάζωμεν τὰ διεφθαρμένα αὐτῆς μέρη· ἐκ τοῦ δικτηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν γυμναστικῶν ἐπιγραφῶν.

777

. ν
 . . νκενός
 Γαργήττιος
 Μήκων
 Ἐτεῶνος
 Γαργήττιος
 Νίκων
 Ἐτεῶνος
 Γαργήττιος
 Φανόστρατος
 Φανοδώρου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου πεντελησίου, εὑρίσκεται ἐντετοιχισμένη εἰς μίαν ἐκκλησίαν εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, καλούμενον τῶρα Χαρβάτον· τὸ χωρίον τοῦτο κεῖται οὐ μακρὰν τοῦ δήμου Γαργηττός, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα ἐφύλαξε μέχρι τοῦδε ἡ συνήθεια, καλοῦσα τὸ μέρος τοῦτο Γκαρηττός, παρεφθαρμένα ἐκ τοῦ Γαργηττός· τὸ πρῶτον ὄνομα εἶναι Μήκων Ἐτεῶνος καὶ τὸ δεύτερον Νίκων· ἦσαν δὲ οὗτοι ἀδελφοὶ ἢ ὁ μὲν πάππος· ὁ δὲ ἕγγονος

778

Ζητᾶς μα
 θεῖν ὦ ἅπαντα τὸν
 δὲ τὸν τόπον;
 ἀρχὴν ἀποσκό
 πευσον αὐτοῦ καὶ
 τέλος, καὶ τὸ ἐκ

τούτου τερματεύ[σα]
 ς εκ πύθου ; Νεό
 φυτος τ' ὄνομα λά
 τρης Κυ[ρίου], αἵτησεν αὐ
 τῷ ψυχικὴν σω
 τηρίαν ὅστις πο
 τ' ἂν ἦς καὶ παριῶν ἐν ῥάδῃ
 τῷ 1746

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρίσκεται εἰς τὴν ὁδὸν τὴν εἰς τοὺς πρόπο-
 δας τῶν ὁρέων Πάρνηθος καὶ Ἰμηττοῦ φέρουσαν, εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀττικῆς τὸ καλούμενον Σταυρός, διότι κατὰ τὰ
 δύο μνησθέντα ὄρη, ἐκεῖ διεκπεραιούμενα, διέρχεται διὰ τοῦ μέρους τούτου ἡ ὁδὸς, ἥτις ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἄγει εἰς
 τὴν πέραλον γῆν τῆς Ἀττικῆς· τὸ μέρος δὲ τοῦτο εἶναι πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ ἀρχαίου δήμου Γαργηττοῦ· τὰ γράμματα
 εἶναι τοιαῦτα οἷα ἐσυνείθιζον κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους· ἡ ἐπιγραφή αὕτη φαίνεται ἐτέθη ἐκεῖ πρὸς διά-
 κρισιν τῶν ὁρίων τῆς γῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς παράλου, ἢ πρὸς διάκρισιν τῶς γαιῶν μονῆς τινός, ἴσως τῆς Πεν-
 τέλης, διότι ἡ μονὴ αὕτη κατέχει τὰς περισσοτέρας γαίας τῆς Ἀττικῆς παραλίας, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος
 αὐτῆς ὅπισθεν τοῦ Ἰμηττοῦ. Τὸ μαθεῖν εἶναι γραμμένον μὲ Η ἀντὶ τοῦ ΕΙ· τὴν γραφὴν ταύτην τῆς Η ἀντὶ τοῦ
 ΕΙ εὐρίσκομεν καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

779

Εὐπορος
 Εὐπόρου
 Ἀλεξανδρεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ μνη-
 μεῖον τοῦ Λυσικράτους ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Εὐπορος Εὐπόρου ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.
 ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἐξάγεται ὅτι ὁ Εὐπορος οὗτος ἴδεν ἦτον ἀρχαιότερος
 τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου.

780

Ἀρίστανδρος
 Ἀριστάνδρου
 Σουνιεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον
 τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. τὸ ὄνομα Ἀρίστανδρος Ἀριστάνδρου ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

781

Ὁ Δῆμος]
 Γάϊον Μά[ριον]
 Μάρκελλον πρε[σβευτήν]
 Καίσαρος Σεβαστοῦ
 Ἀρετῆς ἐνε[κα]
 καὶ εὐεργεσί[ας] τῆς [εἰς τὴν πόλιν]

782

. ὁ δημόται
 μου τὸν
 . πλαυ οἱ Ἐπαφρ[όδει]
 τος Ἡλιοδώρου Φλυ
 εὺς Καὶ Ἀριστοδήμος
 Διονυσίου Ἀλατιεύς

. Ἀζηνιεύς Ἀριστο

Αἱ τρεῖς αὗται ἐπιγραφαὶ ὑπ' ἀριθ. 781, 782, καὶ 783, εὑρέθησαν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ βᾶθρον γγραμμέναι, ἡ πρώτη, ὡς εἰκάζομεν ἀπὸ τῶν χαρακτῆρας τῶν γραμμάτων, εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 781. Ἐπὶ τοῦ βᾶθρου δὲ τούτου ἴστατο, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ὁ Ἄνδριάς τοῦ Γαίου Μαρτίου Μαρκελλοῦ τοῦ πρεσβευτοῦ τοῦ Καίσαρος, ὃν ἀνέστησεν ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων· εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ βᾶθρου εἶναι γραμμένη, ἡ ὑπ' ἀριθ. 782 ἐπιγραφὴ, ἣτις εἶναι μεταγενεστέρα τῆς πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὸ Ω, οὕτως ω γραμμένον καὶ τὸ Σ οὕτω □. ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἐπαφρόδιτος καὶ ὁ Ἀριστόδημος ἦσαν Ἀμφότεροι Ἀθηναῖοι, ὁ μὲν Φλυεύς, ὁ δὲ Ἀλαιοεύς, ἀνέστησαν δὲ τὸν ἀνδριάντα τινός, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην.

Εἰς τὴν τρίτην ἐπιγραφὴν δὲν διετηρήθη εἰμὴ τὸ ὄνομα τοῦ Δημότου τοῦ δήμου Ἀζήνη Ἀζηνιεύς. εἶναι παρατηρήσεως ἄξιον, ὅτι καὶ οἱ τρεῖς δῆμοι, οἵτινες ἀναφέρονται εἰς τὰς δύο τελευταίας ἐπιγραφάς, τὰς ὑπ' ἀριθ 782 καὶ 783, εἶναι τῆς νοτίου Ἀττικῆς παρχίας καὶ οἱ δύο οὗτοι, [ἦτοι ἡ Φλύα καὶ αἱ Ἀλαιο αἱ Αἰζωνίδες], τῆς Κεκροπίδος φυλῆς· ἴσως οἱ δῆμοι οὗτοι ἦσαν πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ διὰ τὴν γειτνήσιν ἀνέθεσαν ἄλλεπαλλήλως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βᾶθρου τὸ ἀνάθημα αὐτῶν· τὸ βᾶθρον τοῦτο τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 4 ὅσιν σώζεται καὶ τὸ πλάτος 2 καὶ τὸ πᾶχος 10 δακτ. εὑρέθη ἐντοιχισμένον εἰς τὸ ἐν τῷ Παρθενῶνι τζαμί.

783

Γνωσίφιλος καὶ Ἐπιζένα τὸν υἱὸν

Θεωνίδαν Σάραπει, Ἰσει, Ἄνουζει.

Θεὸς τύχαν ἀγαθὰν Ἄρχοντος ἐν Τιθόρρα

Ἀρμοξένου τοῦ Θεοξένου, ἱερητεύοντος δὲ τῷ.

Θεῷ τῷ Σάραπει Νικοδάμου τοῦ Βίωνος, μηνὸς πέμ-

πτου ἀπέδοντο Νεοπτόλεμος Ξενορίλου καὶ [Μ] ε-

νέμαχος Μενεφίλου, συνευδοκούντος καὶ τοῦ υἱοῦ

Νεοπτολέμου Μενεμάχου, τῷ Θεῷ τῷ Σάραπει ἐπε-

λευθερίαν τὸν ἴδιον· ἐξελεύθερον Νίκωνα, τιμᾶς ἀργυρίου

10 μνην εἴκοσι τὰν τιμὰν ἔχειν πάσαν. Βεβαίωτῆρ Λυσίας τιμᾶς Η

μὴ καταδουλιξάσθω δὲ μηθεὶς Νίκωνα, μήτε αὐτοῦ μήτε

τὰ ὑπάρχοντα τὰ [δε] μὴ δὲ καθ' ὅποιον τρόπον· εἰ δέ τις καταδουλίξω [ι]

το ἀποτεισάτω ἀργυρίου τάλαντον ποῦ ἱερὸν τοῦ Σαράπει [ος].

ἐξέστω δὲ καὶ προστάμεν τῷ θέλοντι Φωκέων, καὶ

τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάττο·τος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ

θεοῦ τοῦ Σαράπει· ἀωνία παρὰ τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπει

καὶ τὸ ἀντίγραφον παρὰ τὸν Ἄρχοντα Ἀρμοξένον· μάρτυρες

Λάων Λάμπρωνος, Σεύκλαρος Ἀγία, Πολύζενος Ξένωνος.

20 Θεὸς τύχαν ἀγαθὰν. Ἄρχοντος ἐν Τιθόρρα Μναξία τοῦ Ξενίου, στρα

ταγέοντος δὲ τῶν Φωκέων Ἐπινίκου τοῦ Νικάρχου Λιλαιέος, ἱερητεύοντος δὲ

τῷ Θεῷ τῷ Σάραπει Δαμοκλέα τοῦ Ἐχεκράτεος, μηνὸς τρίτου, ἀπέδοντο Λέων

καὶ Λάμπρων ὁ υἱὸς αὐτοῦ, συνευδοκούντος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὁμοίως
 δὲ συνευδοκούντο· τῷ ὡνᾶ καὶ τοῦ Τιμοζένου υἱοῦ Λάμπρωνος καὶ Θεώνος.
 τοῦ Τιμομάχου Χρήσαντος τὰν χέρα Λάωνος τοῦ Λάμπρωνος τῷ Θεῷ τῷ Σάραπει
 τῷ ἐν Τιθώρᾳ ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρείον ὃ ὄνομα Σώτιμος τὸν υἱὸ [ν]
 Ἄρχου, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, τὰν τιμὰν ἔχειν πάσαν. Βεβαιωτῇ Θεῶν Τιμ
 μάχου, μὴ καταδουλισάσθω δὲ μηθεὶς Σώτιμον μὴ δὲ καθ' ὅποιον τρόπον μὴ
 τε αὐτὸν μήτε ἂ κα [τ] ἔχη, ἀλλὰ ἐλεύθερος ἔστω καὶ μὴ ποθηκέτω μηθεὶς μηθεὶς ἔτ [ι]
 30 εἰ δὲ τις κατὰδουλίξῃ [ι] το Σώτιμον ἀποτισάτω ἀργυρίου μνᾶς ἑξήκοντα ποθ' ἱεροῦ
 ποιηροῦς τῷ Θεῷ τῷ Σάραπει. ἑξέστω δὲ καὶ προστά μιν τῷ θέλοντι Φωκέων ἐπὶ τῶν ἡ
 μισῶν καὶ τὸ μὲν ἡμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ δὲ ἡμισον τοῦ Θεοῦ τοῦ Σαράπεος. πα [ρ]
 αμεινάτω δὲ Σώτιμος Λάμπρωνι τὰν ζῶαν τῷ πατρὶ Λαῶνος καὶ Τιμοζένου ποιῶτο
 τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν εἰ δὲ μὴ παραμείνη Λάμπρων π' ἀποτισάτω ἀργυρίου πλά
 τη ἑξῶδομήκοντα, καὶ ἀγώγιμος ἔστω ποτὲ τὸ γεγραμμένον ἐπιτίμιον· διδῶτω δὲ Λάμ
 πρων Σωτίμῳ τὰν ἐνεχημοσυνᾶν ἁπλῶς παρὰ τὸν Θεὸν τὸν Σάραπιν, τὸ δὲ ἀντίγραφον παρὰ
 τὸν Ἄρχοντα Μνασίαν· μάρτυρες Καλλιγένης Τίμωνος, Ἀπολλωνίου, Ἀπολλωνίδα, Βίων
 Νικοδήμου

Θεὸς τύχαν ἀγαθὰν στρατηγούντος τῶν Φωκέων Καλλι.

40 κράτους τοῦ Κριτοδάμου Τιθρανίου, ἐν δὲ Τιθόρᾳ ἄρχον
 τος τὸ δεύτερον Ἀρίστωνος τοῦ Σωκλάρχου μηνὸς δω-
 δεκάτου Δαμνέου· Μνασία, καὶ Κοτμία Διονυσίου ἀ-
 πέδοντο τῷ Θεῷ τῷ Σάραπει τῷ ἐν Τιθόρᾳ σῶμα κορ-
 σιον Γειδημίου Πράτονα, ὄνομα Σωτηρίχα, τιμᾶς ἀργυ-
 ρίου μνᾶν δέκα ἐν ἐλευθερίᾳ τὰν τ[ιμ]ᾶν ἔχοντι
 πάσαν, ὅπως παραμείνη Σωτηρίχα Δαμνινέτω
 καὶ κομάσῃ ἀπάντων τὰς ζῶας χρόνου αὐτεκλήτω
 ς καὶ τὴν τώτῳ νόσῳ ὡμίμενον πᾶν [πᾶ] ρερ [γον].
 μὴ καταδουλιξάσέτω δὲ μηθεὶς Σωτηρίχα μὴδ' ἀγα

50 γέτω εἰς δουλίαν· χάρι [ν], εἰ δὲ μὴ ὑπεύθυνος ἔστω καὶ ἀπο-
 τεισάτω τῷ Θεῷ τῷ Σάραπει τῷ ἐν Τιθόρᾳ ἀργυρί-
 ου M [νᾶ]. ἐξουσία δὲ ἔστω τῷ θέλοντι Φωκέων προστά
 μιν Σωτηρίχας εἰ [π] ὃ [ἀνχ] ράψαι τοὺς ἀποδομένους, εἰ δὲ [μὴ]
 λάβοιτο Σωτηρίχας εἶναι δουλίαν χάριν ἢ ἀπελευθερώσεως τὸ αὐτὸ προσ-
 τιμον ἀ[π]ρ[ο]τι[σ]άτω. ἐξουσία δὲ ἔστω τ[ῷ] θέλοντι προστεμὰν Φωκέων καὶ τὸ μὲν
 ἡμισον ἔστω τοῦ Θεοῦ τοῦ Σαράπιος, τὸ δὲ ἡμισον τοῦ προστάντος χωρὶς πάσας.
 [κ]αὶ πᾶς. Βεβαιωτῇ τιμᾶν Εὐτυχίδου. μάρτυρ[ες] Διονυσόδωρος
 Κλέων Νικο[λ]άου Κιο Κ[ορ] νῆλος Νιγερίων Διονυσόδωρου.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς βώμοῦ κειμένου ἐντὸς μιᾶς οἰκίας
 εἰς τὸ χωρίον Βιλίτζα ἐν Τιθόρᾳ· ἀντεγράφη αὕτη καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 784, 785 ἀπὸ τὸν συνεργάτην τῆς ἐφορείας
 τῶν ἀρχαιοτήτων Κ. Ἰατρίδην. Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου γείσου τοῦ βάρθρου τούτου, ἡ βωμοῦ, [ὅστις εἶναι ἐκ λίθου]

ἐγχαρίων] τῶν δύο γραμμῶν τὰ γράμματα εἰσι μεγαλύτερα τῶν τῆς λοιπῆς ἐπιγραφῆς, ἀναφέρουσι δὲ ὅτι ὁ Γνωσίφιλος καὶ ἡ Ἐπιξένα ἀνέθεσαν τὸν υἱὸν αὐτῶν Θεωνίδα τῷ Σάραπει τῇ Ἰσί καὶ Ἄνουβει. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης καὶ τῶν ἀκολουθῶν ὑπ' ἀριθ. 784, 785 καὶ τῶν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 1733 ἐξάγεται ὅτι εἰς τὴν Τιθορέαν ὑπῆρχε ναὸς κοινὸς τοῦ Σαράπιδος τῆς Ἰσίδος καὶ τοῦ Ἀνουβεος. Ὁ Πausανίας⁽¹⁾ λέγει ὅτι 70 στάδια μακρὰν τῆς Τιθορέας ἦτο ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ· τεσσαράκοντα δὲ περίπου μακρὰν τοῦ ναοῦ τούτου ὑπάρχει περίβολος καὶ ἄδυτον ἱερὸν Ἰσίδος, ἀγιώτατον, ὅπουσιν Ἕλληνες θεῶν Αἰγυπτίᾳ πεποιήνται· ἐνθα δις τοῦ ἔτους πανήγυριν τῇ Ἰσίδι ἄγουσιν· δὲν ἀναφέρει δὲ ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦτο ἦτον ἀφιερωμένον εἰς τὸν Σάραπιν καὶ τὸν Ἄνουβιν, ὡς βεβαιουῦται εἰς τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας. Τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Τιθορέας [ἦτις κατὰ τὸν Ἡρόδοτον⁽²⁾ ἐκαλεῖτο Νέων, Τιθορέα δὲ ἐλέγτο τὸ ὄρος ἐφ' οὗ κατέφυγον οἱ κάτοικοι αὐτῆς, οἵτινες μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀνακαινίσαντες αὐτὴν ἐκάλεσαν Τιθορέαν⁽³⁾] ἀπαντᾶται εἰς τὸν Πausανίαν γεγραμμένον διττῶς Τιθορέα διὰ τῆς Ε, καὶ Τιθοραία διὰ τῆς ΑΙ, α σταδίοις δὲ ἀποτέρω Τιθορέας, καὶ α εἰς δὲ τῶν Τιθορέων· διὰ τῆς ΑΙ αἱ Τιθοραεῖς νομίζουσιν, καὶ ἀναστρέψαι εἰς τὴν Τιθοραίαν· ὁ Στέφανος ὁ Βυζάντιος⁽⁴⁾ γράφει αὐτὴν διὰ τῆς ΑΙ, καλῶν αὐτὴν ἐσφαλμένως πόλιν τῆς Βοιωτίας ἀντὶ τῆς Φωκίδος. Ὁ Πλούταρχος δις καλεῖ αὐτὴν Τιθόραν⁽⁵⁾ καὶ ἡ ὀνομασία αὕτη εἶναι σύμφωνος μὲ τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας, διαφέρει δὲ μόνον ὅτι εἰς μὲν τὴν πρώτην ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 783 [ἦτις εἶναι καὶ ἀρχαιοτέρα τῶν ἄλλων, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τῶν χαρακτῆρας τῶν γραμμάτων, [μ' ὅλον ὅτι μικρὴ διαφορὰ ὑπάρχει] ἀπαντᾶται γεγραμμένη διὰ δύο Ρ ΤΙΘΟΡΡΑ· εἰς δὲ τὰς ὑπ' ἀριθ. 784 785 δι' ἐνὸς Ρ, ὡς γράφει ὁ Πλούταρχος, καὶ εἰς τὴν γραμμὴν 51 Τιθορία· ὅρα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν 1733 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἐνθα ἀναγινώσκεται [ἀν ὀρθῶς ἀντεγράφη] ΤΙΘΟΡΕΑ δι' ἐνὸς Ρ καὶ διὰ τοῦ Ε· καὶ τὴν παρὰ τοῦ Κ. Αἴκ ἀναφερομένην⁽⁶⁾ ἐνθα γέγραπται ΤΙΘΟΡΕΑ. Ἐκ τῶν εἰρημένων ἐξάγεται ὅτι ἐκαλεῖτο ΤΙΘΟΡΑ, καὶ ΤΙΘΟΡΑΙΑ· ἐκ δὲ τῆς γραφῆς πότε μὲ Ε καὶ πότε μὲ ΑΙ ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ Ε καὶ ΑΙ εἶχον τὴν αὐτὴν φωνήν.

Τὰ ὀνόματα Γνωσίφιλος καὶ Ἐπιξένα, πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα, ὁμοίως καὶ τὸ τοῦ υἱοῦ τῶν Θεωνίδων τὸ ὅποιον δὲν παραλλάσσει τοῦ ὀνόματος Λεωνίδα, εἰμὴ καθ' ἓν γράμμα μόνον. Ἰσως τὸ ὄνομα Θεωνίδα εἶναι κατὰ λάθος τοῦ ἐγχαράκτου τῶν γραμμάτων σημειωμένον ἀντὶ τοῦ Λεωνίδα. Τοιαῦτα λάθη θέλομεν παρατηρήσει καὶ κατωτέρω.

Μετὰ τὰ γεῖσσα τοῦ βάθρου τούτου ἄρχεται ἡ ἐπιγραφὴ, ἣτις διαιρεῖται εἰς τρεῖς ἐποχάς· ἡ πρώτη ἀρχίζει, ἀπὸ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἦν ἄρχων ὁ Ἀρμόξενος· ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι γραμμένη εἰς τὴν δωρικὴν διάλεκτον, καὶ ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπελευθερούντων καὶ ἀφιερωνόντων τοὺς δούλους ἢ τὰς δούλας εἰς τινα θεότητα τοιαῦται εἶναι αἱ ὑπ' ἀριθμὸν 1756, 1757, τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου. Εἰς τὴν 3 γραμμὴν ἡ δοτικὴ τοῦ ὀνόματος Σάραπις ἀναφέρεται Σάραπει, ὥστε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν κλίνεται Σάραπις Σαράπιος καὶ ὄχι Σαράπιδος, ὡς εὐρίσκεται εἰς τὸν Πausανίαν καὶ ἄλλους συγγραφείς· εἰς τὴν 13 γραμμὴν ἡ γενικὴ ἀναφέρεται Σάραπι κατὰ παράλειψιν τοῦ ος, Σαράπιος, ὡς φαίνεται εἰς τὴν 16 γραμμὴν. Εἰς τὰς γραμμάς 15, 32, 56 ἀναγινώσκεται τὸ ἥμισον τοῦ ἀργυρίου ἀντὶ τοῦ ἥμισυ τοῦ ἀργυρίου. Εἰς τὰς γραμμάς 29, 50, 55, παρελείφθησαν ἀπὸ τὸν ἐγχαράκτην εἰς τὴν 29 ἐν Τ· εἰς τὴν 49 ἐν Ε· εἰς τὴν 50 ἐν Ι· εἰς τὴν 55 ἐν Ο. Εἰς τὴν 29 γραμμὴν τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ῥήματος κατέχω, γέγραπται διὰ τῆς Η κατέχΗ ἀντὶ τῆς ΕΙ κατέχει·

(1) Φωκ. Κεφ. 32.

(2) Β. 8 κεφ. 32. (3) Πaus. Φωκ. (4) Αἴκ. Τιθοραία, (5) Πλούταρχ. Ἐρετ. καὶ Β. Σ. (6) Leake p. 38 l. 2.

καὶ εἰς τὴν 30 ὁ μέσος ἀόριστος, ἀποτίσατο, τοῦ ῥήματος ἀποτίνω, εἶναι γραμμένον διὰ τῆς Εἰ ἀπο-τίσατο ἀντὶ τοῦ ἀποτίσατο· καὶ εἰς τὴν 30 καὶ 31 γραμμὴν ἡ δωρικὴ Πρόθεσις ποτὲ εἶναι γραμμένη δις. Εἰς τὴν 49 γραμμὴν ἀναγινώσκεται μῆθις μετὰ ἰ ἀντὶ τοῦ μῆθεις· καὶ εἰς τὴν γραμμὴν 51 ἡ λέξις δουλίη εἶναι γραμμένη μετὰ ἡ ἀντὶ τοῦ Εἰ δουλεία.

784.

- Θεὸς τύχαν ἀγαθὰν Ἄρχοντος ἐ-
ν Τιθόρᾳ Ἀρίστωνος τοῦ Ἀρίστω-
νος νεωτέρου, ἱερατεύοντος δὲ
τῷ θεῷ τῷ Σάραπι Σώσωνος τ-
- 5 οὔ Παραμόνου, μηνὸς τρίτου ἀ-
πέδοτο [Ν]ικάρετος Πίστου καὶ Οἰνάνθη Ἡρακλ-
είδου, συνευαρεστέοντος καὶ τοῦ υἱ-
οῦ αὐτῶν Παραμόνου τῷ θε-
ῳ τῷ Σάραπει κοράσιον ὀνόμα-
- 0 τι Εὐφροσύναν ἐπ' ἐλευθερίᾳ ὥστ'
εἶναι αὐτὰν ἐλευθέραν καὶ ἀν-
έπαφον παραμείνασαν Νεικαρέτῳ καὶ Οἰ-
νάνθῃ τὸν τᾶς [Ζ]ωᾶς χρόνον, τειμᾶς ἀργυρ-
ίου μνᾶν δέκα τᾶν τειμᾶν ἔχουσι πάσαν. Β-
- 5 εβαιοτῆρ κατὰ τὸν νόμον Παράμονος
Νεικαρέτου. θερψάτω δ' Εὐφροσύνα Π-
αραμόνω παιδίον διετὲς καὶ παραδότω
ἢ δηνάρια διακόσια. μὴ καταδουλ[ωσ]
άτο δὲ αὐτὰν μῆδεις κατὰ μῆδέν-
- 20 α τρόπον, εἰ δὲ μὴ ἀποτεισάτω μ-
νᾶς τριάκοντα, καὶ ἐξέστω προστάμε-
ν τῷ θέλοντι Φωκέων, καὶ τὸ μὲν ἤμισον ἔσ-
τω τοῦ θεοῦ, τὸ δὲ ἤμισον τοῦ Προστάντο-
ς, ἀνυπευθύνου ὄντος καὶ ἀ[Ζ]αμίου. ἂ ὦνά
- 25 ἀνεγράφῃ ἐν ἱερῷ τῷ Σαραπείῳ καὶ παρὰ τῷ [Ἄ]-
ρχοντι Ἀρίστωνι· δούσας τᾶς πόλεις τὸ ψάφισ-
μα ἐπὶ Ἄρχοντι Ἑλλανίῳ Ἑλλανίκου ἐν
ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ. μάρτυ[ρες] Σώκλαρ
ος Ἀριστίωνος, Εὐφρων Στραταγοῦ, Τείμω-
- 30 ν Νεικαινέτου. Χεῖρ Παραμόνου τοῦ Νεικαράτου γ-
έγονα βεβαιωτῆρ ἐπὶ τὰς προσγεγραμμένας ἱερ-
ὰς θυσίας κατὰ τὸν νόμον. μάρτυρες αἱ προγεγρ-
αμμένοι.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐκ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ βάθρου ἐφ' οὗ ἡ προεκδοθεῖσα ἐπιγραφὴ εἶναι καὶ αὕτη τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ τῆς αὐτῆς διαλέκτου μὲ τὴν προγενεστέραν. Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρίστωνος ἐν Τιθόρῃ ἐγένετο ἀφιέρωσις κορασίου τινὸς τῷ Σάραπει· εἰς τὰς γραμμὰς 22 καὶ 23 ἀπαντᾶται καὶ ἐνταῦθα τὸ ἥμισυ ἀντὶ τοῦ τὸ ἥμισυ. Εἰς τὴν 29 γραμμὴν ἀπαντᾶται ὄνομα κύριον Στρατηγός, καὶ εἰς τὴν 30 Χεῖρ κύριον ὄνομα.

785.

- Θεὸς τύχαν ἀγαθὰν Ἄ[ρχον]το[ς] ἐν [Τιθόρῃ]
 . ιατον Σ στρατεγέντος δ[ὲ] Φωκέων τοῦ]
 [ιερα]τεύοντος δὲ τοῦ Νικαρ[έτου] [μηνὸς]
 τοὺς δὲ . . . ο . . . εο . . . Ἄρ[χοντος]
 5 τοῦ Εὐχεκράτους Νικε
 . . α μοπος
 καὶ τοῦ πατρὸς [αὐ]τοῦ
 Θεὸς τύχαν ἀγαθὰν, Ἄρχοντος Κάφιδος τοῦ Ἀρι-
 στίωνος, ἱερατεύοντος δὲ τῷ θεῷ τῷ Σάραπει
 10 Νεικαινέτω τοῦ Νεικαινέτου, μηνὸς ἑνδεκάτου, ἀπει-
 δοτο Νεικαινέτος Νεικαινέτου καὶ Διοκρίτα Τείμω-
 νος Τιθορίς, συνευαρσετέοντων καὶ τῶν υἱῶν αὐ-
 τοῦ Νεικαινέτου καὶ Τείμωνος, τῷ θεῷ τῷ Σα-
 ράπιδι κοράσιον δουλικὸν ὄνομα Ὀνασίφορον
 15 τιμᾶς ἀργυρίου διναρίων χειλίων τὰν τειμᾶ-
 ν ἀπέχομεν πᾶσαν ἐπὶ τοῖς δὲ ἐπελευθερίᾳ.
 μὴ καταδουλιξάστω δὲ Ὀνασίφορον μη-
 δεῖς μὴδὲ ἀγαγέτω ἐπὶ δουλείᾳ μὴδ' ἐνε
 χυραξάτο κατὰ μ[η]θὲν τρόπον, εἰ δὲ μὴ ἀποτει-
 20 σάτω τῷ θεῷ τῷ Σάραπει ἀργυρίου δεινάρια δισχι-
 λια. Ἐξουσία δ' ἔστω τῷ θέλοντι προστάμεν Ὀν-
 ασίφ[ο]ρον ὑποδίκῳ ὄντι καὶ ἄζαμίᾳ πάσας δί-
 κας καὶ ζαμίας καὶ ἄλ[λ]ῃ τῷ θέλοντι ὡς ὁμοίως
 καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τῶν δισχιλίων διναρίων
 25 τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος.
 παρ[α]μένει δὲ Ὀνασίφορον πάντα τὸν τᾶς ζωᾶς χρό-
 νον Νεικαινέτω Νεικαινέτου καὶ Διοκρίτα Τείμω-
 νος, τοῖς δὲ λοιποῖς ἅπασιν ἐλευθέρᾳ ἔστω καὶ ἀνέ-
 παφος ἂν ἡνὰ παρὰ τὸν θεὸν τὸν Σάραπιν. Ἄ[ρ]
 30 χον Κάφιν. Βεβαιωτῆρες Νεικαινέτος Νεικαινέτου,
 Νεώεγρος καὶ Τείμων Νεικαινέτου. Μάρτυρες Ἄγι-
 ος Σωκλάρου, Ἀριστίων Σωκλάρου, Καλλίδαμος

Καλλιγένους. Χιφοίρας Όμνικαινέτου του Νικαι-
νέτου γέγονα βεβαιωτήρ ἐπὶ τὰς προγεγραμ-
35 μένας. Μάρτυρες οἱ αὐτοί. Χιρόγραφον Τίμωνος
τοῦ Νικαινέτου γέγονα βεβαιωτή[ρ] ἐπὶ τὰς προγε-
γραμμένας ὡνάς μάρτυρες οἱ αὐτοί.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τῆς τρίτης πλευρᾶς τοῦ αὐτοῦ βύθρου ἔνθα καὶ αἱ πρότεραι δύο αἱ
ὕπ' ἀριθ. 783 καὶ 784. Καὶ εἰς τὴν πλευρὰν ταύτην εἰσὶν καταγεγραμμένοι δύο ἀναθέσεις, ἐπὶ δύο
διαφόρων Ἀρχόντων, ἡ μία εἶναι ἐπὶ Ἀρχοντος τινὸς ἐν Τιθορέᾳ τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη εἰς τὴν
ἐπιγραφὴν· ἡ δευτέρα εἶναι ἐπὶ Ἀρχοντος Κάφιδος· ἡ πρώτη ἐμπεριέχεται εἰς ἑπτὰ γραμμάς αἵτινες φαίνονται
ὡς ἐξηλειμμένοι ἐπιτήδες ἀπὸ τούτων ἀρχαίους αὐτοὺς χρόνους, ἴσως ὁ ἐγχαράκτης τῶν γραμμάτων ἐλανθᾷσθαι
εἰς τὴν ἐγγραφὴν καὶ ἐξαλείψας τὰς πρώτας ἑπτὰ σειρὰς ἀνέγραψεν ἐκ νέου τὴν ἐπιγραφὴν ἀρχίσας ἀπὸ τοῦ
« Θεὸς τύχην ἀγαθὴν Ἀρχοντος Κάφιδος. » Εἰς τὴν 14 γραμμὴν ἀπαντᾷται ἡ δοτικὴ Σάραπιδι καὶ ὄχ
Σάραπει, ὡς εἰς τὰς προηγουμένας δύο ἐπιγραφάς· γραμμαὶ 8, 31, 43, τῆς πρώτης ὑπ' ἀριθ. 783,
ἡ τῆς δευτέρας γραμμαὶ 9. Εἰς τὴν 15 καὶ 24 γραμμὴν τὸ ὄνομα δινάριον εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ
I ἐν ᾧ εἰς τὴν 20 γραμμὴν τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς τὸ δινάριον ἀπαντᾷται γραμμένον διὰ τοῦ EI· εἰς δὲ τὴν 18
γραμμὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 783 ἐπιγραφῆς τὸ δινάριον εἶναι γραμμένον διὰ τῆς H. Εἰς τὴν γραμμὴν 23
τὸ ὄνομα ἄλλω εἶναι γραμμένον μὲ ἐν Λ· Ἄλλω ἀντὶ τῶν δύο ἄλλω. Εἰς τὴν 24 γραμμὴν ὁ ἐγχαράκτης
παρέλειψεν εἰς τὴν λέξιν δισχιλίω τὸ ΛI γράψας δισχιών ἀντὶ δισχιλίω, καὶ τὸ χι ἔγραψεν διὰ τοῦ I ἐνῷ
ἄλλω ἔγραψε διὰ τοῦ EI. Εἰς τὴν 26 γραμμὴν τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ῥήματος παραμένω ἔγραψε διὰ τοῦ I
παραμένI ἀντὶ παραμένει. Εἰς τὴν 30 γραμμὴν τὴν αἰτιατικὴν τοῦ ὀνόματος Ἀρχων γράφει Ἀρχον ἀντὶ
Ἀρχοντα. Εἰς τὴν 33 γραμμὴν τὸ ὄνομα Νικαινέτος τὸ Νι εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ I ἀντὶ τοῦ EI ὡς ἀνα-
φέρεται τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὰς γραμμάς 10, 11, 13, 27, 30 καὶ 31. Εἰς τὴν
γραμμὴν 35 τὸ ὄνομα χιρόγραφον τὸ χι εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ I ἀντὶ τοῦ EI χιρόγραφον. Εἰς τὴν 28 καὶ
35 γραμμὴν τὸ ὄνομα Τίμων εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ I ἐν ᾧ εἰς τὰς γραμμάς 11, 13, 31 εἶναι γραμμένον
διὰ τῆς EI. Εἰς τὴν 37 γραμμὴν τὸ γεγραμμένας εἶναι δι' ἑνὸς M ἀντὶ τῶν δύο. Ἐκ τῶν εἰρημένων ἐξάγεται
ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους καὶ τοῦ Πλουτάρχου τὸ EI, H, ἐποφέρετο ὡς I, διότι ἂν διέφερον αὐτῶν ἡ προφορὰ ὁ
ἐγχαράκτης τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δὲν ἤθελε πράξει τὴν διαφορὴν γραφὴν τῶν αὐτῶν ὀνομά-
των γραφῶν αὐτὰ ποῦ διὰ τῆς I, καὶ ποῦ διὰ τῆς H, καὶ ποῦ διὰ τῆς EI.

786.

Θεὸς τύχην ἀγαθὴν
Ἀρχοντος ἐν Τιθορέᾳ Κάφιδου-
ς τοῦ Ἀρίστωνος, ἱερατεύοντος δ-
ἐ τῷ θεῷ τῷ Σάραπει Νικαινέτου
5 [τ]οῦ Νικαινέτου, μηνὸς τετάρτου
[ἀ]πέδοτο Ἀνατίφορον Ἡρακλεῖδα Τιθορίς
[τ]ῷ θεῷ τῷ Σάραπει σώματα γυναικεῖα [δύ]
ο αἷς ὀνόματα Νίκασιν καὶ Στοργήν, τιμὰς ἁ-
ρρυρίου δινარიῶν τρισχιλίων τῶν τιμῶν. δ-
10 ν ἀπέχει πᾶσα ἐπὶ τοῖς δὲ ἐπελευθερίᾳ.

- μή καταδουλιξάσσω δὲ Νικάσον μηδὲ
 Στοργὴν μηδ' ἀππαγγέτω, μήδ' ἐνεχυρα
 ξάτω. εἰ δὲ μὴ ἀποτισάτω τῷ θεῷ τῷ Σάραπει
 ἀργυρίου δεινάρια τετρακισχίλια. ἐξουσία δ' ἔστ-
- 15 ω τῷ θέλοντι Φωκέων προστάμεν Νικασίᾳ κα-
 αὶ Στοργῆς ἀνιποδίκῳ ὄντι καὶ Ἀζαμίῳ πάσ-
 ας δίκας καὶ ζαμίας, καὶ τὸ μὲν ἤμισον ἔσ-
 τω τῶν τετρακισχιλίων δηνάρων τ-
- 20 οὔ θεοῦ τοῦ Σαράπιος, τὸ δὲ ἤμισον τοῦ προ-
 στάντος. παραμέν[ε] δὲ Νίκασιν καὶ Στοργῇ πάν-
 τα τὸν τὰς ζωῆς Ἀσιφόρον Ἀσιφόρου χρόνον
 δουλεύουσαι, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐλευθεραὶ ἔ-
 στο, βεβαιωτὴρ Καλλικράτης Νεοπτολέμο-
- 25 υ ἔχρησε τὰν χέρα Λούκιος Κορνῆλιος Νί-
 περ αὐτὰς παρούσας Ὀνασφόρου καὶ [κελ]
 ευούσας χρῆσαι τὰν χέραν ὑπὲρ αὐτῶν
 τὰ ὡνὰ παρὰ τὸν θεὸν Σάραπιν καὶ παρὰ τὸν
 Ἄρχοντα Κλέ[ων]. Βεβαιωτὴρ Καλλικράτης Νε-
- 30 [ο]πτολέμου. μάρτυρες Πράξων Ζωπύρου,
 [Φλ]αύιος [Γ]νωσι[λ]άου, Σωσίβιος Σωσιβίου, Χειρή-
 [π]ταφον Καλλικράτους τοῦ Νεολέμου, γέγο-
 να βεβαιωτὴρ ἐπὶ τὰς προγεγραμμένας [ὦ]
 νάς. μάρτυρες οἱ αὐτοί. ἔχρησε τὰν χέρα . . .
 ἄλλοπορνιος Ἄκρατος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη εἰς τὴν τετάρτην πλευρὰν τοῦ αὐτοῦ βήθρου, ἐνθα καὶ αἱ προελοθέσθαι
 τρεῖς ἐπιγραφαὶ ὑπ' ἀριθ. 783, 784, 785. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τῆς παρούσης ἀναγινώσκειται ἡ γενικὴ
 τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τοῦ Κάφιδος Ἀριστίωνος. Εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν, εἰς τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν,
 ἡ δοτικὴ Σάραπει ἀππντᾶττι γεγραμμένον μὲ Ι ἀντὶ τοῦ ΕΙ ὡς εἰς τὰς προηγουμένας καὶ εἰς τὴν 7 τῆς
 παρούσης. Εἰς τὴν 9 γραμμὴν τὸ χίλια εἶναι γραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ὡς καὶ εἰς τὴν 15 τῆς ὑπ' ἀριθ. 785
 προηγουμένης. Εἰς δὲ τὴν 18 τῆς παρούσης διὰ τῆς Ι. Εἰς τὴν ἐνδεκάτην γραμμὴν τὸ μὴ καταδουλιξάσσω
 τὸ Στω εἶναι γραμμένον μὲ δύο Σ, ὡς καὶ εἰς τὴν 7 γραμμὴν. Εἰς τὴν 16 γραμμὴν ἡ λέξις ἀνιποδίκος τὸ
 ΝΥ εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ Ι ἀνιποδίκος ἀντὶ τοῦ ἀνυποδίκος. Εἰς τὴν 18 γραμμὴν τὸ δηνάρων τὸ ΔΙ εἶναι
 γραμμένον διὰ τῆς Ι, ἐνθ' ἀνωτέρω, εἰς τὴν 9 καὶ 14 εἶναι διὰ τῆς ΕΙ. Εἰς τὴν 20 γραμμὴν τὸ ῥῆμα παραμένει
 τὸ ΝΕΙ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς Ι ὡς καὶ εἰς τὴν 29 τῆς προηγουμένης ἀντὶ τὸ ΕΙ Παραμένει. Εἰς τὴν 31
 τὸ ὄνομα Νεοπτόλεμον εἶναι γραμμένον Νεόλεμος κατὰ παράλειψιν τοῦ ΠΤΟ.

787.

Καφισοδόττι.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἀρχαίως γράμμασιν ἐπὶ μεγάλου κύβου λίθου μέλανος. Εὕρισκεται ἐντοι-
 χισμένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Βλασίου, ἐν Ἀκραϊνῷ. Τὸ Φ εἶναι γραμμένον κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον

ἀντιστρόφως τοῦ Θ: οὕτω Θ: ὁμοίως τὸ Σ οὕτω γραμμένον Σ: καὶ τὸ Ρ εἶναι τοῦ ἀρχαιοτέρου τρόπου. Τὸ Καφισοδότα εἶναι γενικὴ Δωρικὴ τοῦ Καφισοδότας· τὴν Δωρικὴν κατάληξιν τοῦ ὀνόματος τούτου ἀπαντήσαμεν καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς γεγραμμένας κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον. Διετηρήθη δὲ καὶ εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων, διότι λέγομεν τοῦ Αἰνεΐα ἀντὶ τοῦ Αἰνείου, τοῦ Καλλία, καὶ τὰ λ.π.

788.

Κωπαίου ἵππῃ βα ταφέν ἐνθάδ[ε]
Πᾶσι προ θνητὸς ἦν ἤκουθεν.
εἰ δὲ με [ποι]ήσις δ' ἰ
εἰς ἱλιγ

Ἡ ἔμμετρος καὶ ἐπιτάφιος αὕτη ἐπιγραφὴ εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος λίθου μελανοῦ, εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Βλασίου εἰς τὴν Κωπαΐδα. Τὰ γράμματα ἦσαν τόσον διεφθαρμένα ὥστε δυσκόλως δύναται τις νὰ ἀπαρτίσῃ τὴν ἔννοιαν τῶν στίχων τούτων.

789.

Δαμάτρα
Ταυροπόλῳ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον, ἐπὶ τετραγώνου λίθου. Εὐρίσκεται ἐντοιχισμένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, εἰς τὴν Κωπαΐδα. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης ἴστατο ἀνάθημά τι, τὸ ὁποῖον ἀνέθεσαν εἰς τὴν Δήμητρα εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσαν τὸ ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος Ταυροπόλεως.

790.

Ζώσιμ[ος]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ πλακὸς ἐπιτυμβίου λίθου λευκοφαίου· εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Βλασίου. Τὸ Ω οὕτω Ω γραμμένον, τὸ Σ οὕτω C, καὶ τὸ Μ οὕτω M, δεικνύουσιν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐγράφει κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους.

791.

[Α]ύσων
χαῖρε
Ἐπαφρᾶ χ[ρη]
στέ χ[αί]ρε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ πλακὸς ἐπιτυμβίου λίθου λευκοφαίου· εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐν Ἀκραϊφνίῳ ἐκκλησίαν τῆς κοιμήσεως. Εἰς τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἀντίγραφον εἶναι γραμμένον Αὔσων, τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν εὕρομεν εἰς κανὲν μέρος, ὅθεν τὸ Α νομίζομεν ὅτι εἶναι Λ· ὑπελήφθη δὲ ὡς Α διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ Α μετὰ τὸ Λ. Τὸ ὄνομα Αύσης ἀπαντᾶται εἰς διαφόρους ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν τὸ ῥῆμα χαῖρε τὸ ΧΑΙ εἶναι γραμμένον μετὰ Ε ἀντὶ τοῦ ΑΙ, ὡς ὀρθῶς εἶναι γραμμένον εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς.

792.

Ζώπυρος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ πλακὸς ἐπιτυμβίου λίθου λευκοφαίου· εὐρίσκεται εἰς τὴν εἰς Ἀκραί-

φθιον ἐκκλησίαν τῆς Κοιμήσεως. Τὸ ὄνομα τοῦτο εἰναικοινὸν σχεδὸν καὶ ἀπαντᾷται συχνότατα εἰς τὰς ἀρχαίας ἐπιγραφάς.

793.

[Διον]ύς[ω]	Μνασαρχίδας
Ἀκραι]φνιος ἀνέθε[κεν	ὁ [Α]πολλώνιος
. Τισιον κ[αὶ]	Ἀλ περὶ τὸν Να[ύον]
. . . . Διονύσο[υ]	[ξ]ένοι τον . ιον.
. . . οἱς πό [τινι] Λι	[δ]άμω
[δρ]αχμῶ[ν]	

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος λίθου λευκοφαίου· εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐν Ἀκραιφνίῳ ἐκκλησίαν τῆς Κοιμήσεως. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος ὀνομάτων τῶν ἀναθεσάντων εἰς τὸν εἰς Ἀκραιφνιον Διόνυσον ἀναθήματα. Περὶ τοῦ εἰς Ἀκραιφνιον λατρευομένου Διονύσου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ὅτι ὁ ναὸς αὐτοῦ καὶ τὸ ἄγχλμα τοῦ θεοῦ τούτου ἦσαν θέας ἄξια [Παυσ. Βοιωτ. κερ. 23] ἴσως ἡ ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως ἐνθα ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή αὕτη κατέχει τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τούτου.

794.

Σύνφορον
Χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γραμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ τετραγώνου λίθου λευκοῦ. Εὐρέθη εἰς τὸν Ὀρχομενόν. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἐπιγραφῆς Σύνφορον χαῖρε ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι ἐπιτάφιος. Τὸ Σ εἶναι οὕτω C γεγραμμένον, ὡς ἐσυνθίξεται εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους. Τὸ ὄνομα Σύνφορον εἶναι γραμμένον τὸ Σ υ ν διὰ τοῦ Ν ἀντὶ τοῦ Μ· τὴν γραφὴν ταύτην ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Ὅρα Ἀρχ. Ἐφημερίδα ἐπιγρ. 497. Σύνφορος δὲ διὰ τοῦ Μ ἀπαντᾷται εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 1969, 3005, 125, 1790, 1664, 1732, 3096 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

795.

Πουθόδωρος.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κύβου λίθου λευκοῦ. Εὐρέθη εἰς τὴν πύλιν τῶν Ὀρχομενίων ἐκτὸς τῆς ἐκτὲ ἐκκλησίας τοῦ μοναστηρίου· τὸ ὄνομα εἶναι γραμμένο κατὰ λάθος ἴσως τοῦ ἐγγεγράφτου τῶν γραμμάτων, ΠΟΥΘΟΔΩΡΟΣ ἀντὶ ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾷται συχνάκις εἰς τὰς παλαιὰς συγγραφάς καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφάς.

796.

Νοκλιές.

Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι γραμμένον ἀρχαίοις γράμμασιν ἐπὶ κύβου, λίθου λευκοῦ. Εὐρέθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἐν τῷ Ὀρχομενῷ. Τὸ ὄνομα εἶναι νομίζω Ν[Ε]ΟΚΛΗΣ καὶ κατὰ σύγκρασιν ΝΟ. Τὴν σύγκρασιν ταύτην μᾶς ἐφύλαξεν ἡ συνθήκη μέχρι τοῦδε εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ λαοῦ· οὕτως ἀντὶ νὰ εἰπωμεν νεότης, λέγομεν νιότης, νέος νιός καὶ τὰ λ.π. Τὸ Ι εἶναι ἐνταῦθα διὰ τὸν δωρικὸν τρόπον, τὸ δὲ Ε εἶναι ἀντὶ τοῦ Η.

797.

Σώπατρις.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κύβου, λίθου λευκοῦ. Εὐρέθη ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας

τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἐν Ὁρχομενῷ. Τὸ ὄνομα Σώπατρις δὲ ἀπαντᾶται εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς, Σώπατρις δὲ ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 1804, 2894 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

798.

Ἀμφάριχος.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν γραμμασιν ἰωνικοῖς ἐπὶ κύβου, λίθου λευκοῦ. Εὐρέθη ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἐν Ὁρχομενῷ· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾶται πρώτην φορὰν ἐνταῦθα.

799.

Καλλιγίτων.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἀρχαίοις γράμμασιν ἐπὶ κύβου, λίθου λευκοῦ. Εὐρέθη ἐνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω. Τὰ δύο ΛΑ εἶναι γραμμένα κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον οὕτω ΛΛ: καὶ τὸ ΤΟΝ Καλλιγίτων εἶναι μὲ Ο κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον ἀντὶ τοῦ Ω, καθὼς καὶ τὸ γι εἶναι γραμμένον διὰ τῆς Ι: ἀντὶ τοῦ ΕΙ. Ὄνομα ΚΑΛΛΙΓΕΙΤΟΝ ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 1574 καὶ 1793 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἐνθα τὸ γι εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ Ι.

800.

Ἄλυπος

Ἀπολ[λ]ωνείου

Μειλίσιος

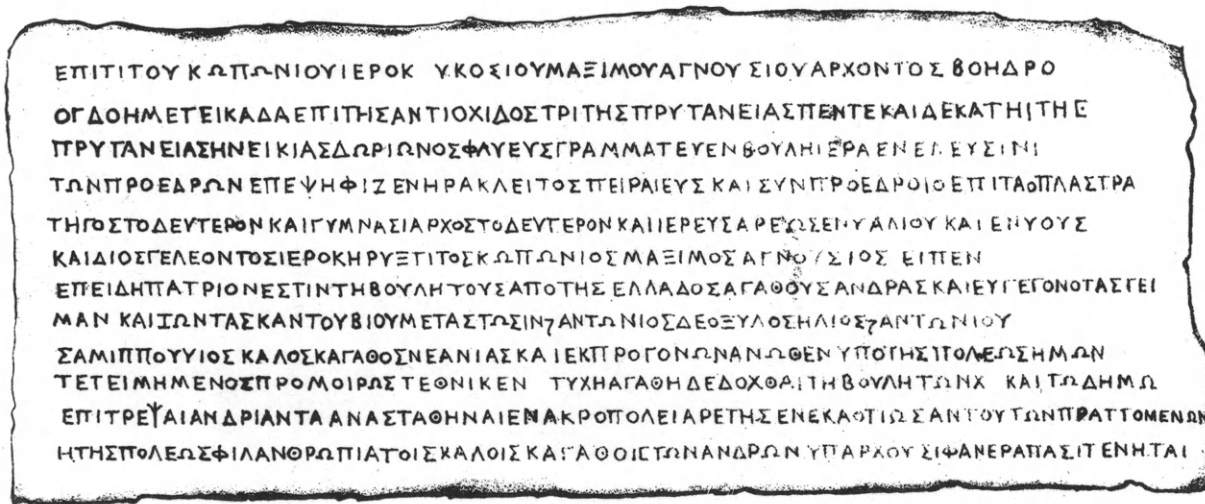
Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτύμβιου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ. Εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Ἄλυπος ἀπαντᾶται καὶ ἀλλαχοῦ· τὸ ὄνομα Ἀπολλώνιος εἶναι γραμμένον [κατὰ λάθος ἴσως τοῦ ἐγχαρακτοῦ τῶν γραμμάτων] μὲ ἐν λ ἀντὶ τῶν δύο, ὡς ἀπαντᾶται εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Τὸ ὄνομα Μειλίσιος, τὸ μει εἶναι γεγραμμένον ἐνταῦθα διὰ τῆς ει, ἣς ἄλλας δὲ ἐπιγραφὰς ἀπαντᾶται διὰ τῆς Η ΜΗΛΙΣΙΟΣ.

ΕΡΕΧΟΝΙΔΟΣ
 ΑΛΑΙΕΙΣ
 ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ
 ΤΙΜΟΘΕΟΣ
 ΓΑΡΗΤΤΙΟΙ
 ΕΓΙΚΛΗΣ
 ΙΚΑΡΙΕΙΣ
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ
 ΚΛΕΑΙΝΕΤΟΣ
 ΔΙΟΡΟΘΕΟΣ
 ΕΣΤΙΑΙΕΙΣ
 ΗΓΗΣΙΑΣ
 ΠΛΩΘΕΕΣ
 ΜΑΝΤΙΘΕΟΣ
 ΠΑΝΔΙΟΝΙΔΟΣ
 ΠΡΟΒΑΛΙΣΙΟΙ
 ΣΤΕΦΑΝΟΣ
 ΠΑΙΛΙΗΕΙΣ
 ΝΕΑΝΔΡΟΣ
 ΜΕΙΔΩΝ
 ΑΙΓΗΙΔΟΣ
 ΚΟΛΑΥΤΕΣ
 ΓΑΛΥΚΩΝΙΑΣ
 ΛΕΩΝΙΣ
 ΚΥΔΑΝΤΙΔΑΙ
 ΧΟΛΑΙΔΑΙ
 ΟΡΑΙΕΙΑΣ
 ΕΡΧΙΕΙΑΣ
 ΕΡΙΓΕΝΗΣ
 ΘΕΟΦΕΝΟΣ
 ΔΕΙΡΑΔΙΩΤΑΙ
 ΦΙΛΩΝ
 ΑΓΑΘΟΦΡΩΝ
 ΕΥΘΥΚΛΗΣ
 ΦΡΕΡΡΙΟΙ
 ΦΙΛΟΚΗΔΗΣ
 ΣΤΡΑΤΩΝ
 ΣΟΥΓΕΙΣ
 ΑΜΦΙΚΛΗΣ
 ΣΚΑΜΒΟΝΙΔΑΙ
 ΦΙΛΑΚΙΔΗΣ
 ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ
 ΠΡΟΣΠΑΛΤΙΟΙ
 ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
 ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
 ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ
 ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ
 ΧΟΛΑΡΓΕΕΣ
 ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ
 ΘΩΡΙΚΙΟΙ
 ΜΝΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ
 ΧΑΙΡΕΑΣ
 ΑΓΝΟΥΣΙΟΙ
 ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ
 ΠΟΡΙΟΙ
 ΦΙΛΟΚ
 ΑΝΗΛΟΣ
 ΘΕΝ
 ΛΕΑΝΔΡΟΣ
 ΕΝΕΚΡΑΤΗΣ
 ΑΛΑΙΕΙΣ
 ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ
 ΤΙΜΟΘΕΟΣ
 ΓΑΡΗΤΤΙΟΙ
 ΕΓΙΚΛΗΣ
 ΙΚΑΡΙΕΙΣ
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ
 ΚΛΕΑΙΝΕΤΟΣ
 ΔΙΟΡΟΘΕΟΣ
 ΕΣΤΙΑΙΕΙΣ
 ΗΓΗΣΙΑΣ
 ΠΛΩΘΕΕΣ
 ΜΑΝΤΙΘΕΟΣ
 ΠΑΝΔΙΟΝΙΔΟΣ
 ΠΡΟΒΑΛΙΣΙΟΙ
 ΣΤΕΦΑΝΟΣ
 ΠΑΙΛΙΗΕΙΣ
 ΝΕΑΝΔΡΟΣ
 ΜΕΙΔΩΝ
 ΑΙΓΗΙΔΟΣ
 ΚΟΛΑΥΤΕΣ
 ΓΑΛΥΚΩΝΙΑΣ
 ΛΕΩΝΙΣ
 ΚΥΔΑΝΤΙΔΑΙ
 ΧΟΛΑΙΔΑΙ
 ΟΡΑΙΕΙΑΣ
 ΕΡΧΙΕΙΑΣ
 ΕΡΙΓΕΝΗΣ
 ΘΕΟΦΕΝΟΣ
 ΔΕΙΡΑΔΙΩΤΑΙ
 ΦΙΛΩΝ
 ΑΓΑΘΟΦΡΩΝ
 ΕΥΘΥΚΛΗΣ
 ΦΡΕΡΡΙΟΙ
 ΦΙΛΟΚΗΔΗΣ
 ΣΤΡΑΤΩΝ
 ΣΟΥΓΕΙΣ
 ΑΜΦΙΚΛΗΣ
 ΣΚΑΜΒΟΝΙΔΑΙ
 ΦΙΛΑΚΙΔΗΣ
 ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ
 ΠΡΟΣΠΑΛΤΙΟΙ
 ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
 ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
 ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ
 ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ
 ΧΟΛΑΡΓΕΕΣ
 ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ
 ΘΩΡΙΚΙΟΙ
 ΜΝΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ
 ΧΑΙΡΕΑΣ
 ΑΓΝΟΥΣΙΟΙ
 ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ
 ΠΟΡΙΟΙ
 ΦΙΛΟΚ
 ΑΝΗΛΟΣ
 ΘΕΝ
 ΛΕΑΝΔΡΟΣ
 ΕΝΕΚΡΑΤΗΣ
 ΡΤΕΛΕΑΣΙΟΙ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
 ΑΧΑΡΝΕΣ
 ΑΙΣΧΕΛΗΣ
 ΕΠΙΧΑΡΗΣ
 ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΣ
 ΕΥΚΛΗΣ
 ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ
 ΠΥΘΕΑΣ
 ΑΝΤΙΧΑΡΗΣ
 ΚΕΚΟΟΡΙΑΔΟΣ
 ΣΥΓΕΤΑΙΟΝΕΣ
 ΣΥΔΡΟΜΟΣ
 ΕΥΚΛΗΣ
 ΜΕΛΙΣΣΑΝΔΡΟΣ
 ΕΥΚΛΕΙΑΝΗΣ
 ΛΑΛΕΙΣ
 ΠΕΡΟΦΑΝΗΣ
 ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
 ΔΙΜΟΚΡΙΤΟΣ
 ΑΙΣΩΝΕΣ
 ΚΑΛΛΙΦΑΝΗΣ
 ΗΚΕΣΤΙΔΗΣ
 ΔΑΙΔΑΛΙΔΑΙ
 ΣΕΝΟΚΛΗΣ
 ΑΘΜΟΝΗΣ
 ΧΑΙΡΕΦΩΝ
 ΕΥΒΟΙΟΣ
 ΜΕΛΙΣΣΑΙ
 ΗΓΗΣΙΑΣ
 ΚΛΕΑΙΝΕΤΟΣ
 ΚΗΦΙΣΙΟΣ
 ΦΛΥΕΕΣ
 ΧΑΡΙΑΣ
 ΙΓΡΟΘΟΛΑΝΤΙΔΟΣ
 ΟΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ
 ΤΡΙΚΟΡΥΣΙΟΙ
 ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ
 ΑΡΙΣΤΟΘΕΥΛΟΣ
 ΟΙΝΑΙΟΙ
 ΦΑΝΙΑΣ
 ΚΑΛΛΙΑΣ
 ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ
 ΣΩΚΡΑΤΗΣ
 ΑΡΙΣΤΩΝ
 ΚΟΡΡΕΙΟΙ
 ΧΑΣΤΡΑΤΟΣ
 ΑΧΕΡΔΟΥΣΙΟΙ
 ΑΡΧΕΔΗΜΟΣ
 ΑΙΗΝΗΣ
 ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ
 ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ
 ΟΝΑΙΟΙ
 ΕΠΙΧΑΡΗΣ
 ΡΑΜΝΟΥΣ
 ΦΙΛΩΝ
 ΝΙΚΟΣ
 ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ
 ΑΦΙΔΑΝΑΙ
 ΚΑΛΛΙΤΕΛΗΣ
 ΤΑΛΛΗΝΕΣ
 ΘΕΟΤΙΜΟΣ
 ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ
 ΑΓΓΙΑ
 ΕΙΣ
 ΑΣΤΥΕΝΗΣ
 ΑΡΧΕΔΗΜΟΣ
 ΠΕ
 ΚΑΛΛΙΤΕΛΗΣ

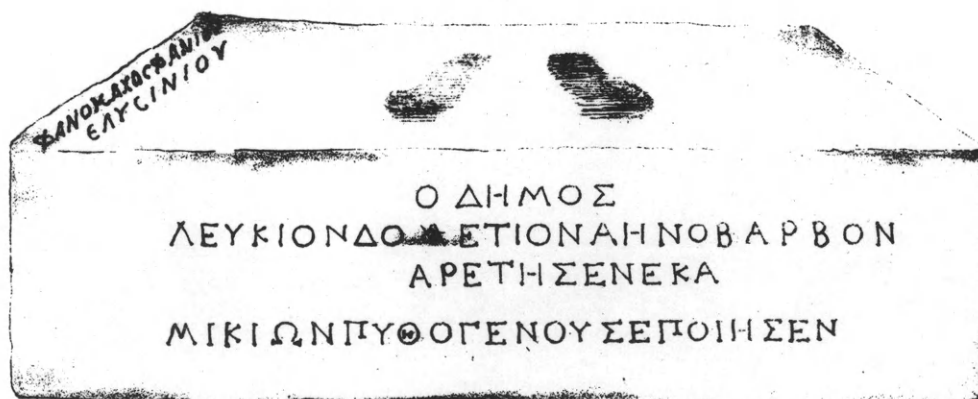
726

727

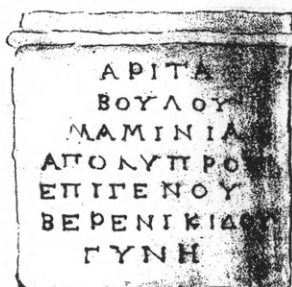
728

729

ΗΒΟΥΛΗ ΕΑΡΕΙΟΥΤΑΤΟΥ
 ΚΑΙ ΗΒΟΥΛΙΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ
 ΚΑΙ Ο ΗΜΟΣ
 ΜΟΝΔΟΜ ΝΑΗΚΟΡΑΒΟΝ
 ΑΡΤ ΣΕΝΕΚΕΝ

730

733

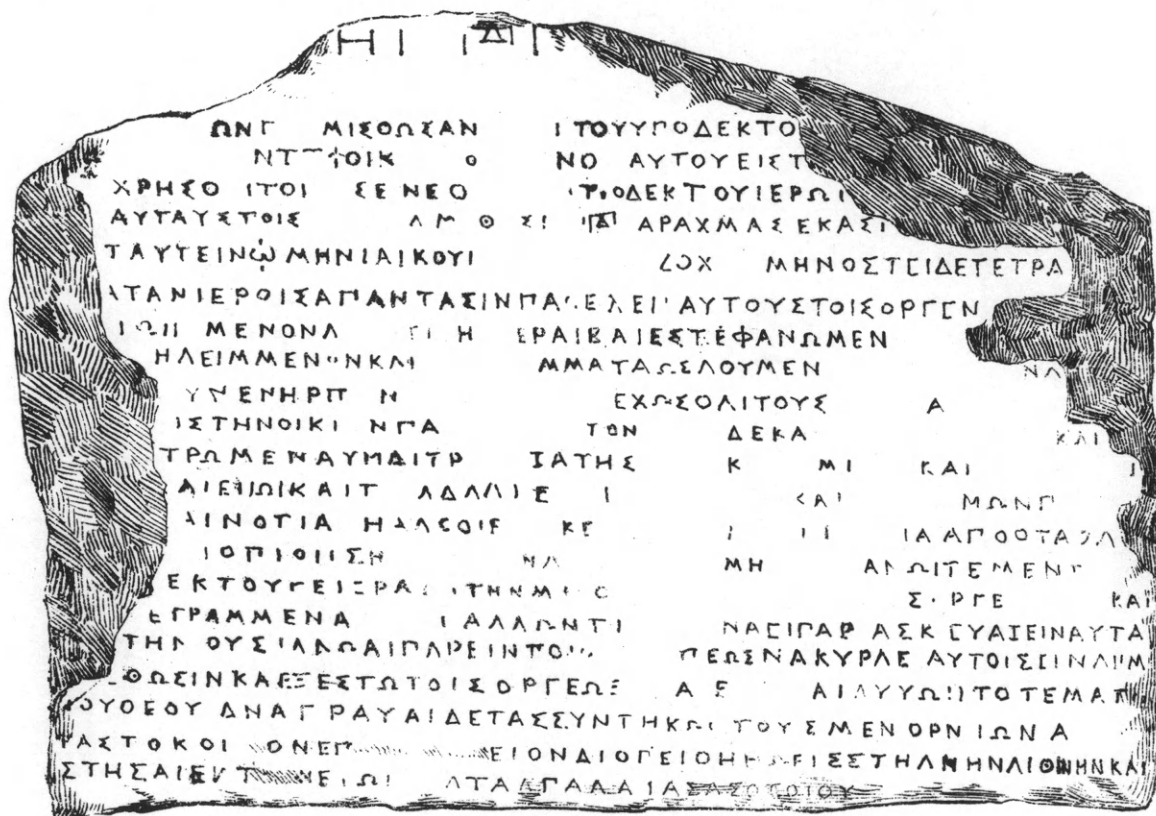

732

731

ΠΡΟΣ	ΛΑΝΔΑΣ
ΕΝ	ΟΡΩΜ Κ
ΤΗΣ	ΣΜΝΗ ΗΣ
ΙΙΠΕ	ΡΑΠΑΞ ΣΤ
ΜΕΝΟΙΣΤΩΝΑ	ΟΙ ΙΣ Κ
ΙΕΚΑΙΧΩΡΙΣΕΚ	ΡΩΣΙΙ
ΑΝΗΝΑΕΙΠΟΤΕ	ΧΟΝΤΙΑ
ΥΦ ΜΩΝΕΤΗΣ	ΩΣΤΙΝ
ΟΥΤΕΕΙΣΚΡΙΣΙ	ΙΣΤΕ Μ
ΑΥΤΟΥΜΕΜΝΙΝ	Δ Ρ
ΛΟΝΤΑΣΕΞΩΝ	ΤΕΔ
ΤΟΛΗΣΕΝΟ	ΙΕΤ
ΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ	ΜΕΝ ΤΟΥ
ΑΑΠΗΡΙΘΜΗΣΑ	ΜΕΣΛΟΥΧ ΕΝΕ
ΡΑΓΜΕΝΟΥΚ	ΑΗ ΟΥΝΤΕ ΙΕΚ
ΩΝΣΕΗΓΗΣΙΣ	Ο ΕΔΩ Η Ν
ΣΠΕΝΟΙΗΚΕΙ	ΩΣ Ο ΙΕΝΩΙ
ΣΘΑΙ ΤΟΝ	Ο ΝΟΥ ΤΕ
ΙΩΝΓΕΠΡΟΣ	Θ ΝΗ
ΤΗΣΒΟΥΛΗΣ	ΜΕ ΟΝ
ΣΘΑΙΟΥΣΜΗΤ	ΑΠ
ΝΟΥΝΟΥΚΑΙ	Α Τ Ο
ΓΙΝΑΟΔΟΝΕΑ	ΘΕ Ο ΑΙ
ΟΥΤΩΝΟ	ΟΗ Ν ΤΟ
ΙΤΟΚΙΑΤΟ	Β/ ΝΟ
ΕΩΝΤΗΣ	ΕΙΝ Μ
Τ ΝΔΟ ΙΝ	ΜΤ

735

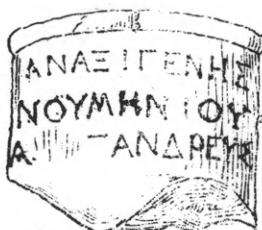
736

737

738

740

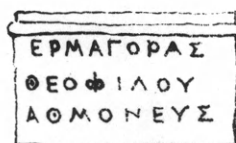
739

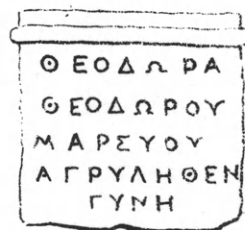
741

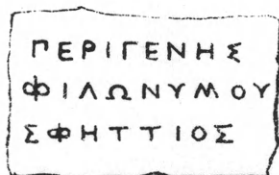
742

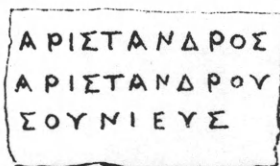
743

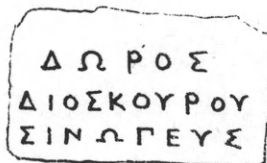
744

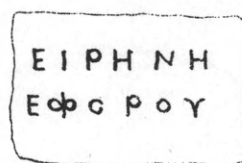
745

746

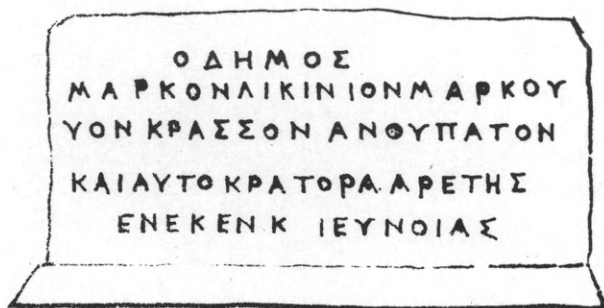

747

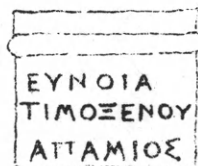
750

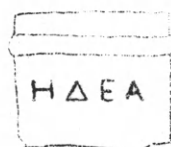
751

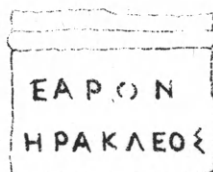
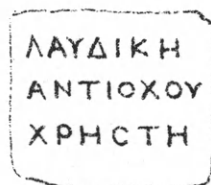
752

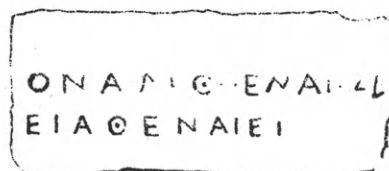
753

754

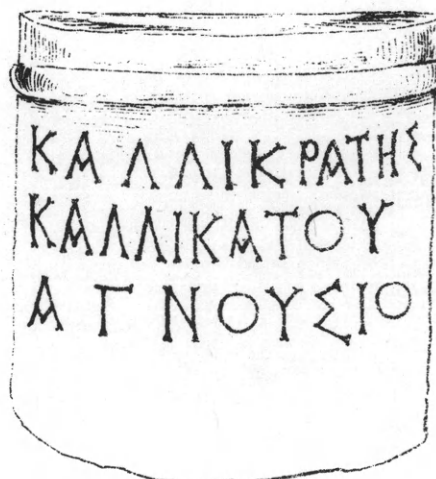
757

755

756

758

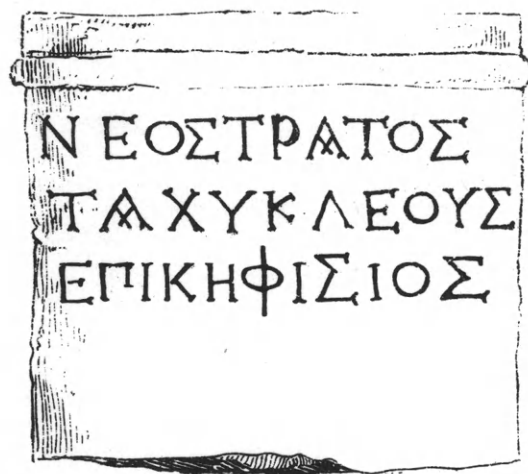
760

761

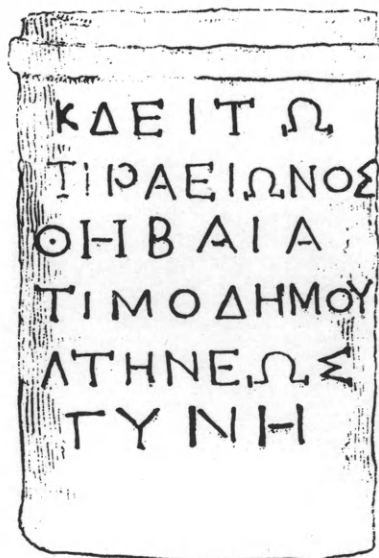
762

763

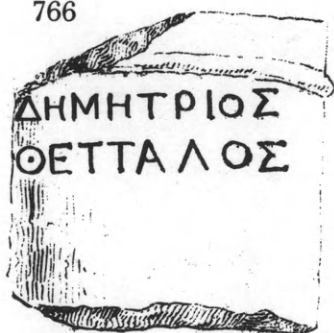
764

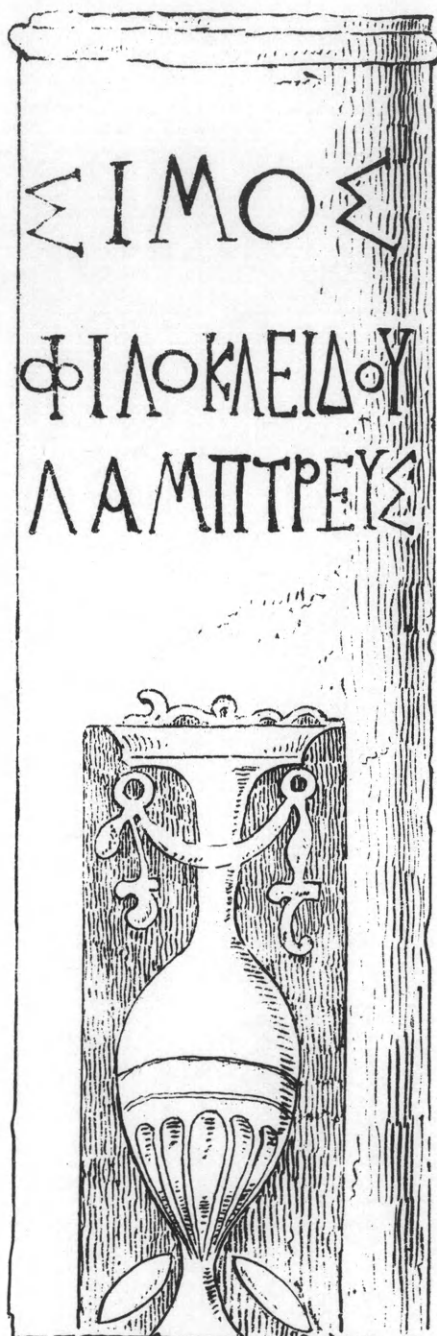
765

766

767

770

771

768

769

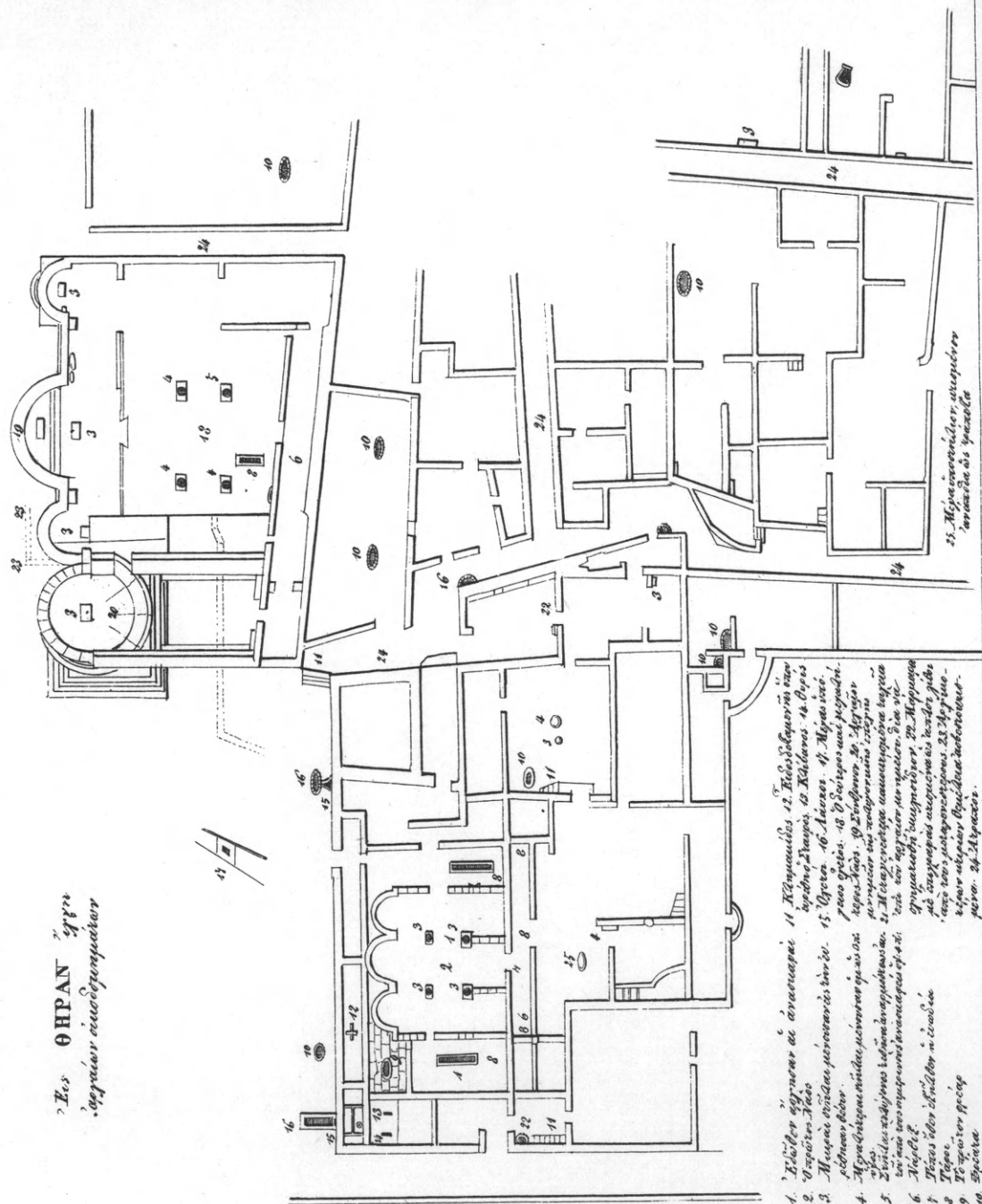
772

Τεφρ. 25 κτν 1842

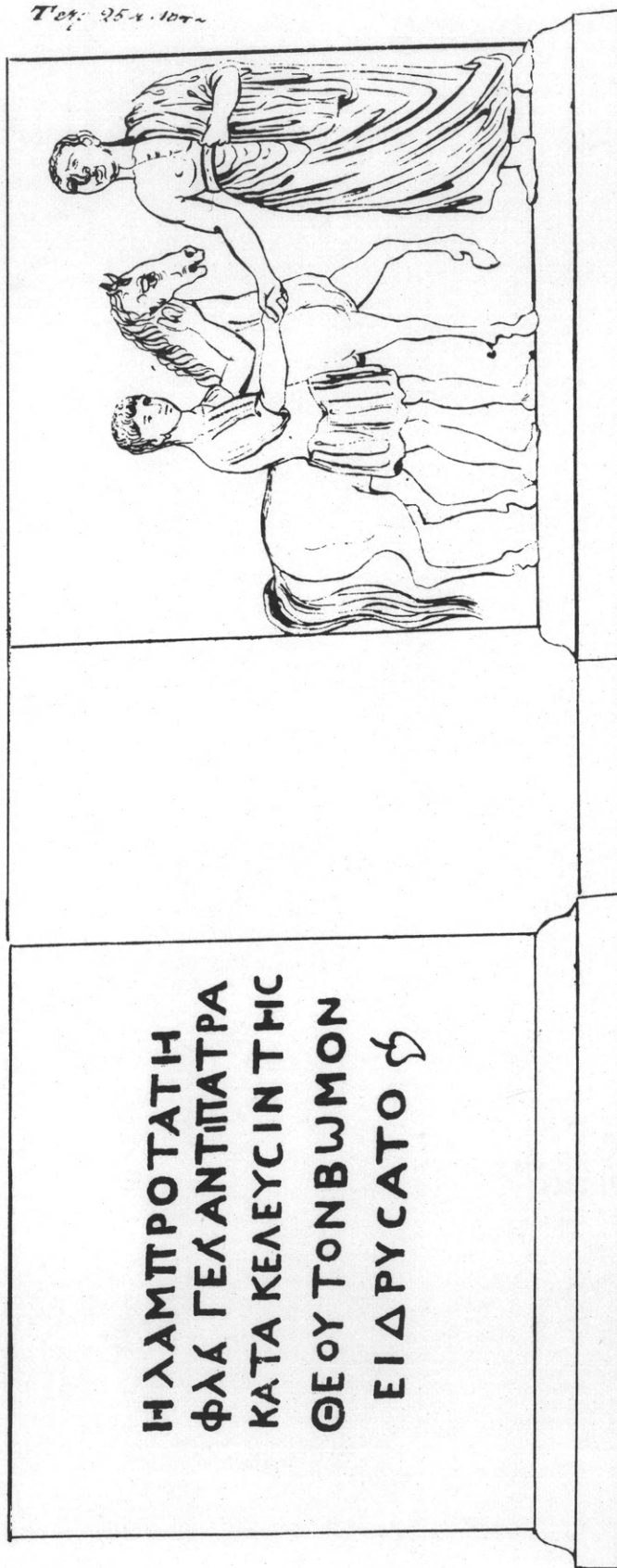

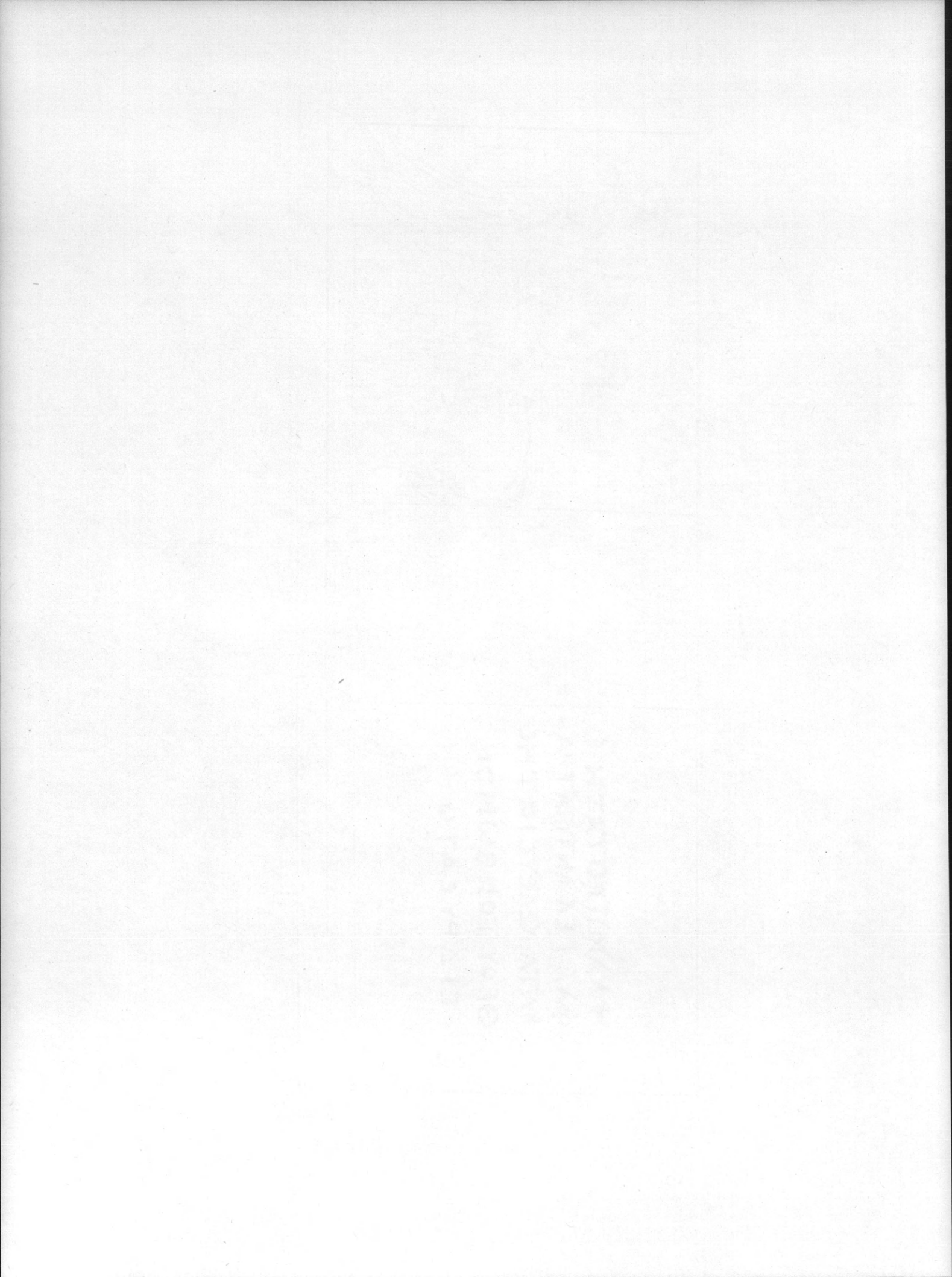
Ἐκ τῆς ΘΗΡΑΝ ἑστῆς
ἀρχαίων ἀποδείκνυται

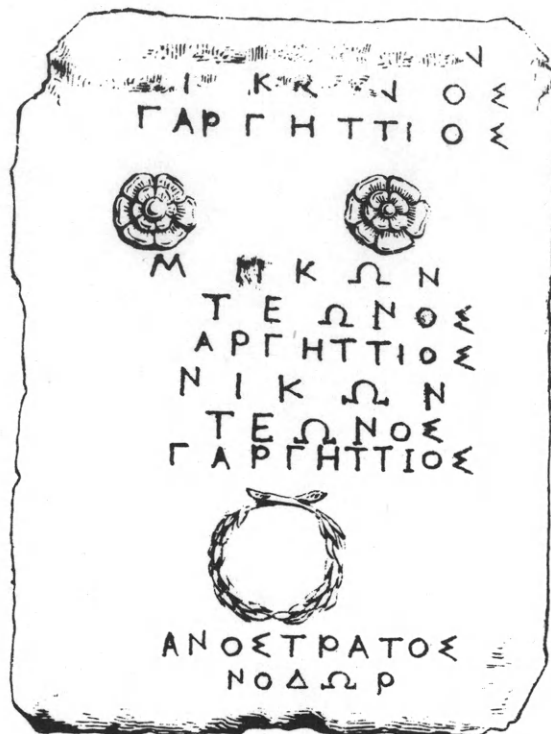
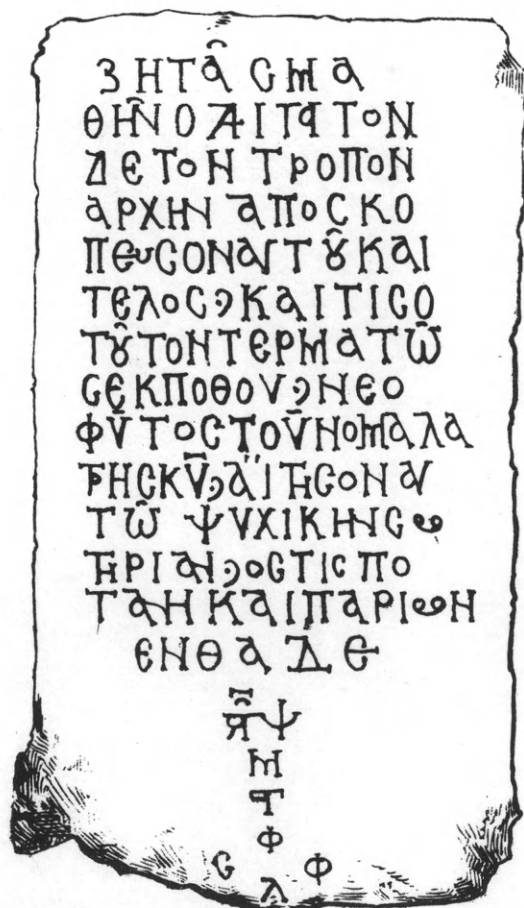
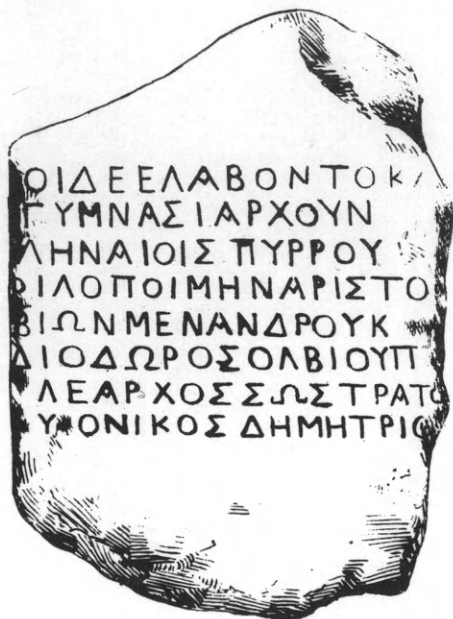

1. Ἐκ τῆς ἑστῆς ἀρχαίας αἰ. ἀνακατασκευῆς 11. Κρήνη 12. Βασιλικὴν τῆς ἀρχαίας ἀρχαίας 13. Κρήνη 14. Πύλος 15. Ὑψὸς 16. Ἀνακτορ. 17. Μουσικὴ 18. Ὑψὸς 19. Ὑψὸς 20. Ὑψὸς 21. Ὑψὸς 22. Ὑψὸς 23. Ὑψὸς 24. Ὑψὸς 25. Ὑψὸς
2. Ὑψὸς 3. Ὑψὸς 4. Ὑψὸς 5. Ὑψὸς 6. Ὑψὸς 7. Ὑψὸς 8. Ὑψὸς 9. Ὑψὸς 10. Ὑψὸς
11. Κρήνη 12. Βασιλικὴν τῆς ἀρχαίας ἀρχαίας 13. Κρήνη 14. Πύλος 15. Ὑψὸς 16. Ἀνακτορ. 17. Μουσικὴ 18. Ὑψὸς 19. Ὑψὸς 20. Ὑψὸς 21. Ὑψὸς 22. Ὑψὸς 23. Ὑψὸς 24. Ὑψὸς 25. Ὑψὸς
26. Ὑψὸς 27. Ὑψὸς 28. Ὑψὸς 29. Ὑψὸς 30. Ὑψὸς 31. Ὑψὸς 32. Ὑψὸς 33. Ὑψὸς 34. Ὑψὸς 35. Ὑψὸς

Τύπος 25 α. 10 π. α

781

780

ΓΝΩΣΙΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΞΕΝΑ ΤΟΝ ΥΙΟΝ
ΘΕΩΝ ΙΔΑΝ ΣΑΡΑΠΕΙ ΙΣΕΙ ΑΝΟΥΒΕΙ

ΘΕΟΣ ΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΤΙΘΟΡΡΑΙ
ΑΡΜΟΣ ΕΝΟΥ ΤΟΥΘΕΘΕΝΟΥ ΙΕΡΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΕ ΤΩ
ΘΕΩ ΙΤΩ ΙΣΑΡΑΠΕΙ ΝΙΚΟΔΑΜΟΥ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΠΕΝ
ΠΤΟΥ ΑΠΕΔΟΝΤΟΝ ΕΟΠΤΟ ΛΕΜΟΣ ΞΕΝΟΦΙΛΟΥ ΚΑΙ ΜΕ
ΝΕΜΑΧΟΣ ΜΕΝΕΦΙΛΟΥ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΥ ΜΕΝΕΜΑΧΟΥ ΤΩ ΙΘΕΩ ΙΤΩ ΙΣΑΡΑΠΕΙ ΕΤΕ
ΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΕΞΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΝΙΚΗΝΑ ΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΜΗΝΑΝΕΙΚΟΣΙΤΑΝ ΤΙΜΑΝΕΧΕΙΤΑ ΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΥΣΙΑΣΤΙΜΑ ΣΗ
ΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣ ΕΤΩ ΔΕ ΜΗΘΕΙΣ ΝΙΚΗΝΑ ΜΗΤΕ ΑΥΤΟΝ ΜΗΤΕ
ΤΑΥΤΑΡΧΟΝΤΑ ΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝ ΕΙΔΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞ
ΤΟ ΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΤΑΛΑΝΤΟΝ ΤΟΘΙΕΡΟΝ ΤΟΥ ΣΑΡΑΠΕΙ
ΕΞΕΣΤΩ ΔΕΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΜΕΝ ΤΩ ΘΕΛΟΝΤΙ ΦΩΚΕΛΝ ΚΑΙ
ΤΟ ΜΕΝΗΜΙΣΟΝ ΕΣΤΩ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣ ΤΟ ΔΕ ΜΙΣΟΝ ΤΟΥ
ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΣΑΡΑΠΕΙΟΣ ΔΩΝΑΤΑΡΑ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΤΟΝ ΣΑΡΑΠΕΙΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΤΡΑΦΟΝ ΤΑΡΑΤΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ ΑΡΜΟΣ ΕΝΟΝ ΜΑΡΤΥ
ΡΕΣ ΔΑΔΩΝ ΛΑΜΠΡΑΝΟΣ ΣΩΚΛΑΡΟΣ ΑΓΙΑ ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ ΞΕΝΟ
ΝΟΣ

ΘΕΟΣ ΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΤΙΘΟΡΡΑΙ ΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΞΕΝΙΟΥ ΣΤΡΑ
ΤΑΓΕΟΝΤΟΣ ΔΕ ΤΩ ΝΙΚΟΔΑΜΟΥ ΤΟΥ ΝΙΚΑΡΧΟΥ ΙΛΑΙΕΟΣ ΙΕΡΗΤΕΥΟΝΤΟΣ
ΤΩ ΙΘΕΩ ΙΤΩ ΙΣΑΡΑΠΕΙ ΔΑΜΟΚΛΕΑ ΤΟΥ ΕΧΕΚΡΑΤΕΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΡΙΤΟΥ ΑΠΕΔΟΝΤΟ Λ
ΛΝ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΑΝΟΥ ΙΣΑΥΤΟΥ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΤΩ ΝΟΜΟΙΛΕ
ΔΕ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ ΤΑΙΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΙΜΟΣ ΕΝΟΥ ΥΙΟΥ ΛΑΜΠΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΝΟΣ
ΤΟΥ ΤΙΜΑΧΟΥ ΧΡΗΣΑΝΤΟΣ ΤΑ ΧΕΡΑ ΛΑΔΝΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΑΝΟΣ ΤΩ ΙΘΕΩ ΙΤΩ ΙΣΑΡΑ
ΠΕΙ ΤΩ ΙΕΝΤΙΘΟΡΡΑΙ ΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΩΜΑΝΔΡΕΙΟΝ ΛΙΟΝ ΜΑΣΤΙΜΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟ
ΑΡΧΟΥΣ ΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΕΤΕ ΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΤΑ ΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΑΝΤΙΜΟ
ΜΑΧΟΥ ΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣ ΕΤΩ ΔΕ ΜΗΘΕΙΣ ΝΙΚΗΝΑ ΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝ ΜΗ
ΤΕ ΑΥΤΟΝ ΜΗΤΕ ΑΚΑΒ ΧΗΛΛΑΔΕ ΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΜΗΠΟΘΗΚΕΤΑ ΜΗΘΕΝΙΜΗΘΕΝ ΕΤ
ΕΙΔΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣ ΤΟ ΣΩΤΙΜΟΝ ΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΣΕΝ ΚΟΝΤΑ ΤΟΘΙΕΡΟΥ
ΤΟΘΙΕΡΟΥ ΕΤΩ ΙΘΕΩ ΙΤΩ ΙΣΑΡΑΠΕΙ ΕΞΕΣΤΩ ΔΕΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΜΕΝ ΤΩ ΘΕΛΟΝΤΙ ΦΩΚΕΛΝ ΕΠΙΤΑΝ
ΜΙΣΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΝΗΜΙΣΟΝ ΕΣΤΩ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣ ΤΟ ΔΕ ΜΙΣΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΩ ΣΑΡΑΠΕΙ
ΑΜΕΙΝΑΤΩ ΔΕ ΕΣΤΙΜΟ ΣΩΛΑΜΠΡΑΝΙΤΑΝ ΖΩΑΝΤΩ ΠΑΤΡΙΛΑΔΝΟΣ ΚΑΙ ΤΙΜΟΣ ΕΝΟΥ ΠΟΙΛ
ΤΟ ΕΠΙΤΑΣ ΣΩΜΕΝΟΝ ΠΑΝΕΙΔΕΜΗΤΑΡΑ ΜΕΝΗΛΑΜΠΡΑΝΙΑ ΤΟΤΕΙΣΑΤΩ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΛΑ
ΤΗΒΑ ΜΗΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΑΓΑΓΙΜΟΣ ΕΣΤΩ ΤΟΤΙΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΕΠΙΤΗΚΗΝΑΙΔΟΤΩ ΛΑΜΠ
ΡΑΝΟΣ ΤΙΜΑΝΑΝΕΥΕΧΗΜΟΣΥΝΑΝΔΑΝΑΤΑΡΑ ΤΩΝ ΕΟΝΤΩΝ ΣΑΡΑΠΕΙΝ ΤΩ ΔΕ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΤΩ
ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΑ ΜΝΑΣΙΑΝ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΛΙΕΓΕΝΗΤΙΜΑΝΟΣ ΑΡΑΛΑΝΙΟΣ ΑΠΟΛΑΝΙΑΔΑ ΒΙΩΝ
ΝΙΚΟΔΑΜΟΥ

ΘΕΟΣ ΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΤΩ ΝΦΩΚΕΛΝ ΚΑΛΛΙ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΙΤΟΔΑΜΟΥ ΤΩ ΙΘΡΩΝΙΟΥ ΕΝΔΕΤΙΘΟΡΑ ΑΡΧΟΝ
ΤΟΣ ΤΩ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΩΚΛΑΡΟΥ ΜΗΝΟΣ ΔΩ
ΔΕΚΑ ΤΟΥ ΔΑΜΕΝΕΤΟΣ ΜΗΝΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΑΔΙΟΥΝΥΣΙΟΥ Α
ΠΕΔΟΝΤΟ ΤΩ ΘΕΩ ΤΩ ΙΣΑΡΑΠΕΙ ΤΩ ΕΝΤΙΘΟΡΑ ΣΩΜΑΚΟΡΑ
ΣΙΟΝ ΓΕΙΔΗΜΙΟ ΠΡΑΤΟΝΑ ΟΝΟΜΑΣΩΤΗΡΙΧΑ ΤΙΜΑΣΑΡΓΥ
ΡΙΟΥ ΜΝΑΝΔΕΚΑ ΕΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΤΑΝΤΙΑΝΕΧΟΝΤΙ
ΠΑΣΑΝΟΠΩΣΤΑΡΑ ΜΕΙΝΗ ΣΩΤΗΡΙΧΑ ΔΑΜΑΙΝΕΤΩ

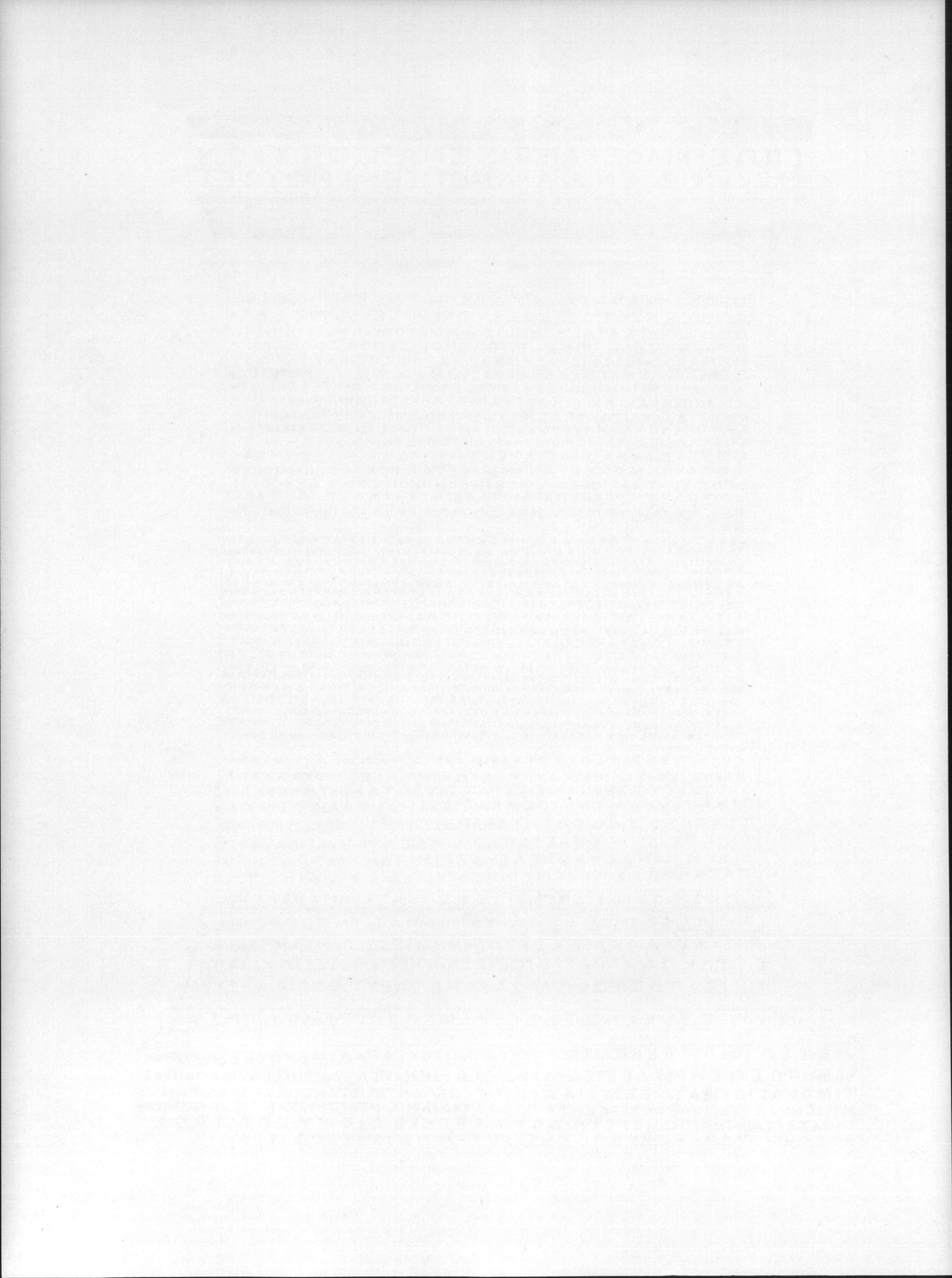
ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΑΔΙΟΥΝΥΣΙΟΥ ΤΑΣ ΖΩΑΣΧΡΟΝΟΝ ΑΝΤΙΝΙΚΑΙΠ

ΣΑΡΑΠΕΙ ΤΩ ΤΩ ΙΘΕΩ ΙΤΩ ΙΣΑΡΑΠΕΙ ΕΝΟΝΤΑΝ ΕΟΡΕΡΕ

ΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣ ΕΤΩ ΔΕ ΜΗΘΕΙΣ ΣΩΤΗΡΙΧΑ ΜΗΔΑΓΑ
ΓΕΤΩ ΕΙΣ ΔΟΥΛΗΑΣ ΧΑΡΗΝ ΕΙΔΕΜΗΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΑΠΟ
ΤΕΙΣΑΤΩ ΤΩ ΘΕΩ ΤΩ ΙΣΑΡΑΠΕΙ ΤΩ ΕΝΤΙΘΟΡΙΑ ΑΡΓΥΡΙ

ΟΥ ΜΛΙΕΞΟΥΣΙΑ ΔΕ ΕΣΤΩ ΤΩ ΘΕΛΟΝΤΙ ΦΩΚΕΛΝ ΠΡΟΣΤΑ

ΜΕΝ ΣΩΤΗΡΙΧΑΣ ΕΣΤΩ ΤΩ ΤΩ ΑΥΑΙΤΟΥ ΣΑΠΟΔΟΜΕΝΟΥ ΣΕΙΔΕ
ΙΑΒΟΙΤΟΣ ΣΩΤΗΡΙΧΑΣ ΕΙΣ ΔΟΥΛΗΑΣ ΧΑΡΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΙΣ ΕΣΤΩ ΑΥΤΟΤΡΟΣ
ΤΙΜΟΝΑΓΙΟΤΙ ΕΑΤΩ ΕΞΟΥΣΙΑ ΔΕ ΕΣΤΩ ΤΩ ΘΕΛΟΝΤΙ ΠΙΣΤΑΜΕΝΙΩ ΚΕΛΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΝΗ
ΜΙΣΟΝ ΕΣΤΩ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΣΑΡΑΠΕΙΔΟΣ ΤΩ ΔΕ ΜΙΣΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣ ΧΛΡΙΣ ΠΑΣΑ
ΔΙΠΑΣ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΙΜΑΝΕΥΤΥΧΙΑΔΟΥ ΜΑΡΤΥΡΕΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ
ΚΛΕΩΝΙΚΟΥ ΛΟΥΚΙΟΥ ΚΗΛΟΣ ΝΙΓΕΡΤΙΩΝ ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ

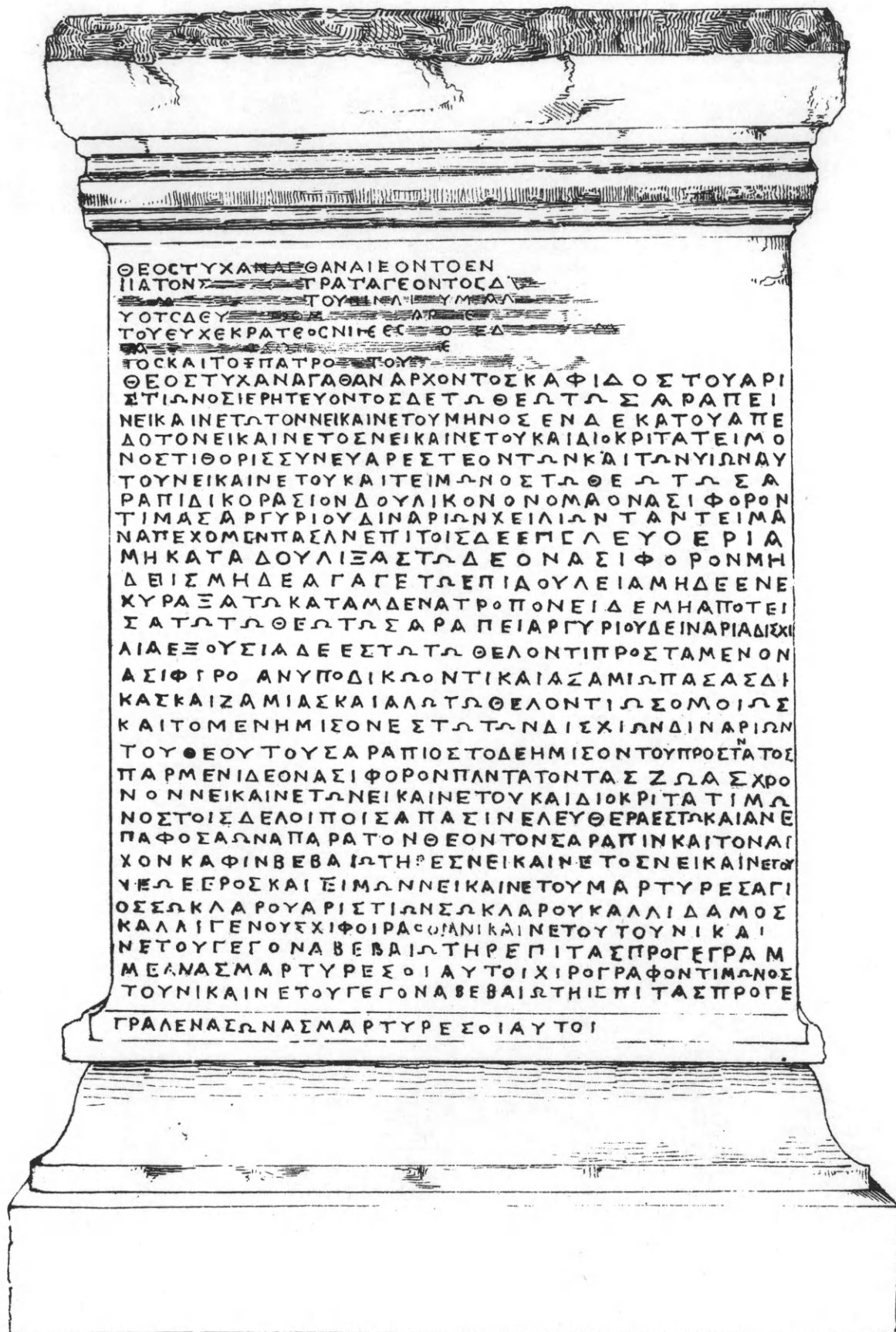

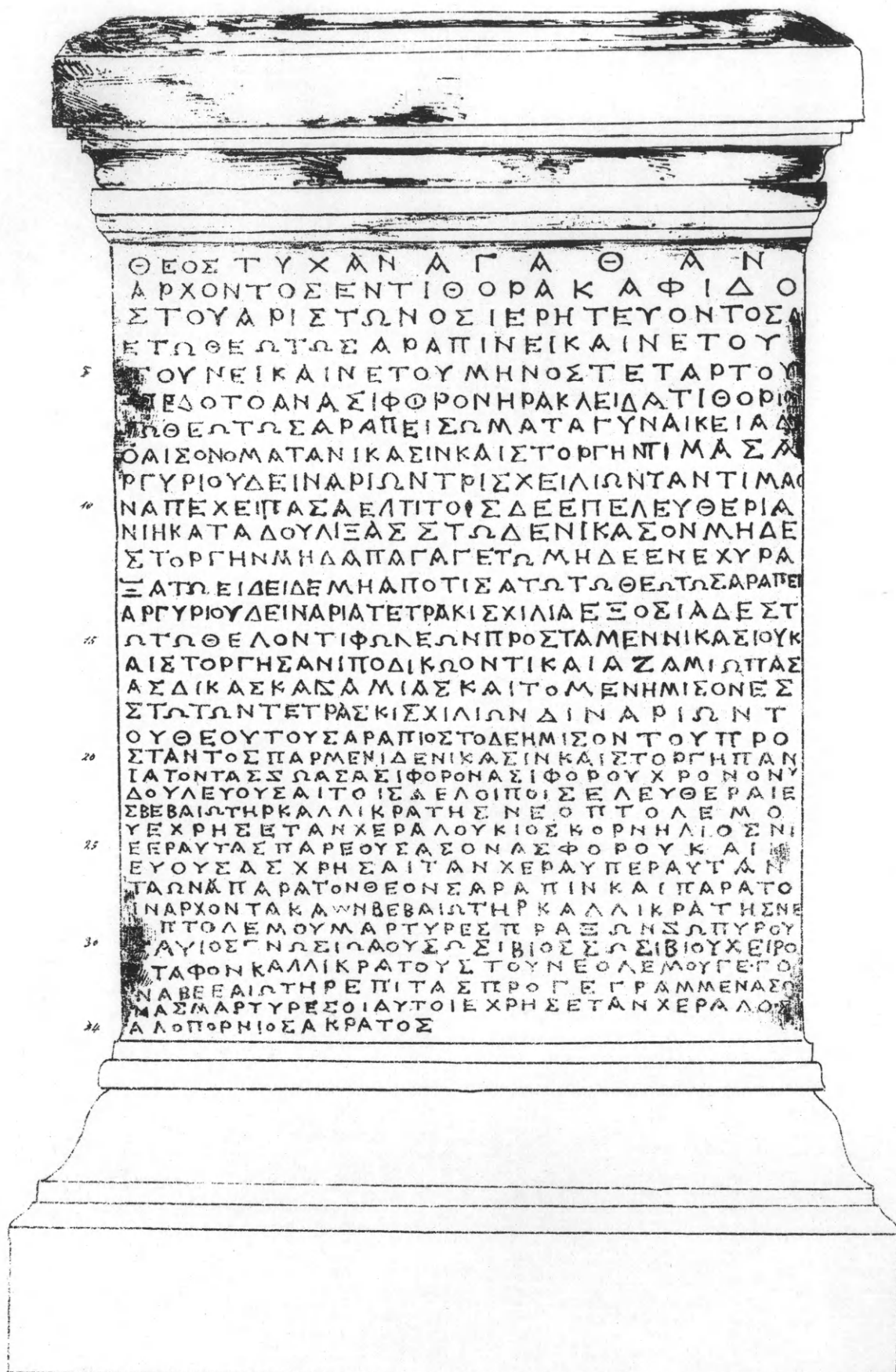
ΘΕΟΣ ΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣ Ε
 ΝΤΙΘΟΡΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟ
 ΝΟΣ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΙΕΡΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΕ
 ΤΩ ΘΕΩ ΤΗΣ ΕΡΑΠΙΣ ΩΣ ΩΝΟΣ Τ
 ΟΥΠΑΡΑΜΟΝΟΥ ΜΗΝΟΣ ΤΡΙΤΟΥ Α
 ΠΕΔΟΤΟ Η ΚΑΡΕΤΟΣ ΠΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙΝΑΝΘΗΡΑ ΚΑΙ
 ΕΙΔΟΥΣ ΝΕΥΑΡΕΣ ΤΕ ΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ Υ
 ΙΟΥ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΑΜΟΝΟΥ ΤΩ ΘΕ
 Ω ΤΩΣ ΕΡΑΠΕΙΚΟΡΑΣΙΟΝ ΟΝΟΜΑ
 ΤΙ ΕΥΦΡΟΣΥΝΑΝΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΩΣΤ
 ΕΕΙΝΑΙ ΑΥΤΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΚΑΙ ΑΝ
 ΕΠΑΦΟΝΤΑΡΑΜΕΝΑΣ ΑΝΕΙΚΑΡΕΤΩ ΚΑΙ ΟΙ
 ΝΑΝΘΟΝΤΑΣ ΩΣ ΧΡΟΝΟΝΤΕΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡ
 ΙΟΥ ΜΑΝΔΕΚΑΤΑΝΤΕΙΜΑΝΕΧΟΥΣΙ ΠΑΣΑΝ Β
 ΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΠΑΡΑΜΟΝΟΥ
 ΝΕΙΚΑΡΕΤΟΥ ΘΕΥΑΤΩ ΔΕ ΕΥΦΡΟΣΥΝΑ Π
 ΑΡΑΜΟΝΩ ΠΑΙΔΙΟΝ ΔΙΕΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΤΩ
 Η ΔΗΝΑΡΙΩ ΔΙΑΚΟΣΙΔΑ ΜΗΚΑΤΑ ΔΟΥΛΕ
 ΑΤΩ ΔΕ ΑΥΤΑΝ ΜΗΔΕΙΣ ΚΑΤΑ ΜΗΔΕΝ
 ΑΤΡΟΠΟΝΕΙΔΕ ΜΗ ΑΠΟΤΕΙΣ ΑΤΩ Μ
 ΝΑΣ ΤΡΙΑ ΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΞ ΕΣΤΩ ΠΡΟΣΤΑΜΕ
 ΝΤΩ ΘΕΛΟΝΤΙ ΦΩΚΕΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΝ ΗΜΙΣΟΝ ΕΣ
 ΤΩ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟ ΔΕ ΗΜΙΣΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣ
 ΣΑΝ ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΑΜΙΟΥ ΑΝΝΑ
 ΑΝΕΓΡΑΦΗΝ ΕΙΡΩΤΩΣ ΕΡΑΠΕΙΩ ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΤΩ
 ΡΧΟΝΤΙ ΑΡΙΣΤΩΝΙ ΔΟΥΣΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΥΣ ΤΟΥ ΑΦΙΕ

ΜΑ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΙ ΕΛΛΑΝΤΙΚΩ ΕΛΛΑΝΤΙΚΟΥ ΕΝ
 ΕΝΝΟΜΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ Ω ΚΑΡΑ

ΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΕΥΦΡΩΝ ΣΤΡΑΤΑΓΟΥ ΤΕΙΜΩ
 ΝΗ ΕΙΚΑΙΝΕ ΤΟΥ ΧΕΙΡ ΠΑΡΑΜΟΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΙΚΑΡΕΤΟΥ Γ
 ΕΓΟΝΑΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΕΠΙ ΤΑΣ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΣ ΙΑΡ
 ΑΝΘΕΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΙ ΠΡΟΓΕΓΡ

Α Μ Μ Ε Ν Ο Ι

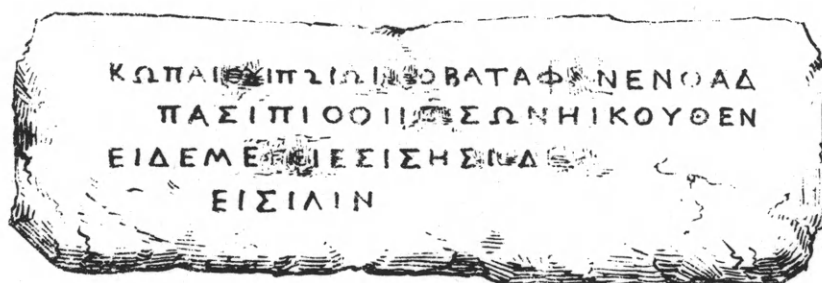

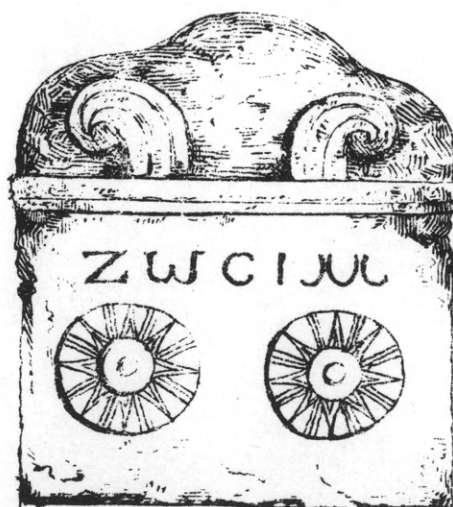
787

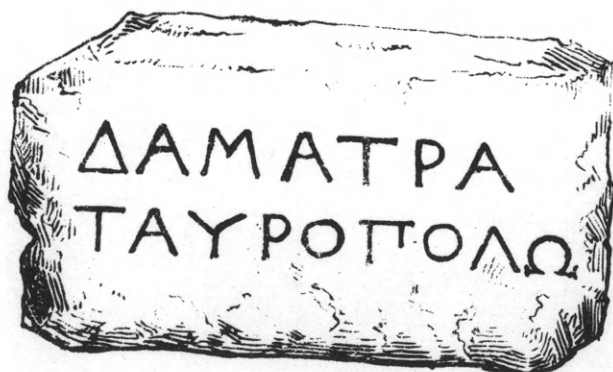
788

790

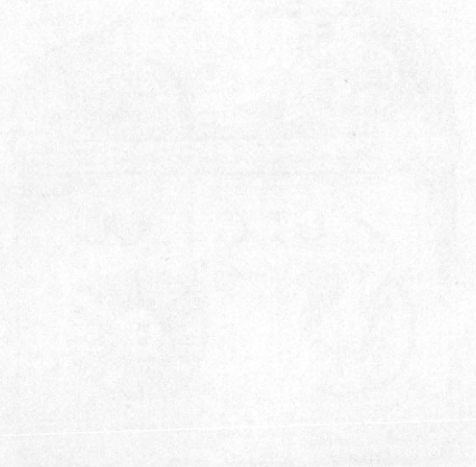

789

REVISED

THE

LIBRARY

791

792

793

794

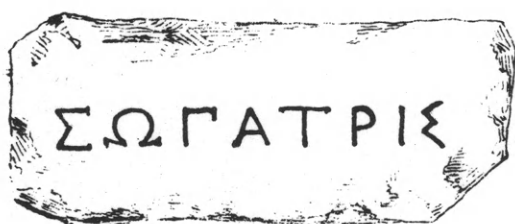
796

795

797

798

799

800

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 26. (ΠΑΛ. Σ.)

1842.

Ἀριθ. 12.

ΕΤΟΥΣ Δ'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ
τῇ Διεκπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ, ΜΑΙΟΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ,
ΙΟΥΛΙΟΣ καὶ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπαξ τοῦ μηνός.
Τιμὴ ἐτησία Δραχμᾶς 36 διὰ τοὺς ἐντὸς
καὶ 60 διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους.

801

- [Θε]ὸς Μελαντίῳ ἄρχοντος
Φοῖ ἀπεγράψαν[το] ἐν ὀπλίταις
πολεμαρχιόντων Ν . . .
Φαναξίνος Σαών[δ]αο
5 Φαλλίνω Τιμανδρό[δαο]
Μοναγίοντος Γάδωνος Πολικριτίαο
γραμματίδδοντος
Καφισοδώρω Σαμιωνίω
. . . ξις Νικοδώριος
10 Ἀρχίας Νικομάχιος
Δχρῖς . . . ρούδιος
Σάμιχος Καλλιγιτόνιος
Ποίδικος Διονουσίχιος
Τριακαδίων Ἐπαμινώνδαο
15 Ἀγάθων Αἰάτιος
Ἀντιρινεῖς Ἀντιγώνιος
Θαλωνίδαο Μνασιώνιος
Δίων Τανακώνιος
Μνασίων Καλλίηος
20 Μενεκράτεις Μολώνιος
Ἰσμηνίας Μολώνιος
Εὐωφελίνος Ἀπολλοδώριος
Ἀμφίτιμος Εὐίστιος
25 Εὐφρονίσκος Ὀνάσιμος
Εἰρώλλεις Σουβρίχιος
Ἀμφίσων Στιτώνιος
Κλίων Στωροδώριος
Μελάμβιος Κλειπολέμιος
30 Ἀρχιππος Μελιτώνιος
Καρίσανδρος Ξενοκλείος
Τριακαδίων Κλιώνιος
Εὐφαιμίδαο Ἐμανορίδαο
Ἀργουνίων Ἀντιγενίδα[ο]
Τίμων Ὀν[αθ]έμιος

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύθη τὸ δεύτερον ὑπὸ τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 1574, ἐκρίναμεν

ἀναγκαῖον νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, εὐρόντες ὅτι ὁ ἀντιγράψας αὐτὴν Κόκκερελλ [Cockerell] ὄχι μόνον παρέλειπεν δύο ὁλοκλήρους γραμμὰς, ἤτοι τὴν εἰκυστὴν πρώτην καὶ τὴν 35, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ μέρη αὐτῆς, τὸ ἀντίγραφον, ὃ ἐδημοσίευσεν ὁ Βοϊκκίος, διαφέρει κατὰ τὴν γραφὴν πολλὰ τοῦ πρωτοτύπου. Ἀναφέρομεν δὲ μόνον ὀλίγα τινά· εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν εἰς τὸ πρωτότυπον εἶναι **Φαναξίωνος** Σαώνδαο, ὁ Βοϊκκίος γράφει **Φαναξίωνος** . . . Σαωνίδαο, ἀλλ' εἰς τὸ πρωτότυπον μετὰ τὸ ὄνομα **Φαναξίωνος** ἔπεται ἀμέσως τὸ Σαωνίδαο, ἐπομένως αἱ στιγμαὶ τοῦ Βοϊκκίου εἶναι περιτταί. Εἰς τὴν 5 γραμμὴν, εἰς τὸ πρωτότυπον ἀναγινώσκεται **Φαλλίνω**, ὁ δὲ Βοϊκκίος γράφει μόνον, **Φα** . . . , **ίνω** **Τιμανδρίδαο**· εἰσὶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς γραμμὰς τῆς ἐπιγραφῆς τὰ ὅποια παραλείπωμεν εὐταῦθα χάριν συντομίας. Ἡ ἐπιγραφή ἀρχίζει ἀπὸ τὸ **Θεός**, ὡς ἀπαντᾶται τοῦτο εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς. Τὸ **Θεός** τοῦτο εἶναι ἰσοδύναμον μὲ τὸ **ἀγαθὴ** ἢ **τύχη**. Μετὰ τὸ **Θεός**, ἔπεται τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος **Μελαντίχου**, τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾶται εἰς τὰς Βοιωτικὰς ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθ. 1577, 1590 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοϊκκίου· μετὰ ταῦτα ἔπεται ἡ δευτέρα χρονολογία ἤτοι ἡ τῶν πολεμαρχούντων, καὶ τρίτη εἶναι ἡ τοῦ γραμματέως. Ἡ ἐπιγραφή δὲ αὕτη καταγράφει τὰ ὀνόματα τῶν ἐγγραψάντων ἑαυτοὺς εἰς τοὺς ὀπλίτας, τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου πολεμάρχου **Ἀναξίωνος** ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 1134, 1088, 1094 ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοϊκκίου. καὶ εἰς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 126: Ἡ ἐπιγραφή εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου λευκοφαίου· εὐρίσκεται εἰς τὰ εἰρεῖπια τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν **Τοπόλια** τῆς **Κοπαίδος** ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ κοίμησις τῆς **Παναγίας**. Κ. Σ. Π.

802

- Ἀγαθάρχω Ἄρχοντος πολεμαρχών[των]
 Πεδάθλει[τ]ος Ἀγαθαρχίων
 Καπίωνος Γεωγοφίλιω
 Σύριος Χαρύλλιω
 5 Γραμμαντίδδοντος
 Κράτωνος Φιλήκιω
 Φοί Ἐπιγράψαν[το] . . . πεατο φιλίας
 Στάθαρχος Πελάκλειος
 Λάλ[ιπ]πος Καφισοδώρ[ω]
 10 Ἀκυκόδωρος Πυμέ[νω]
 Λάκων Ἡσχινάος
 Ἑρμων Εὐχείρδαο
 Λικινία Ἰππωνος
 ἀναρ νίωνος
 15 Σοκλία Θεοφάνειος
 Καλλίας Φηνδαθή[ναιω]
 Σάτυρος Ἀντίξωνος
 Μνασαρχίδας Πουθ[ο]δώρω
 Σράτων Εὐλόγω
 20 Θράσων Δάμωνος
 Εὐφαιμίδων Ἐπί[γέ]νω
 Κριτόλαος Ποταμόδωω
 Ἀντιγένης Ἀμ[εῖ]κλε[μ]ος
 Ἀρχέπολις Δωίλω.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου λευκοφαίου, εὐρέθη εἰς τὴν ἐν **Τοπόλια** τῆς **Κοπαίδος** ἐκκλησίαν τῆς κοιμήσεως τῆς **Παναγίας**· τὸ σχῆμα αὐτῆς εἶναι ὡς καὶ τῆς προηγουμένης ἐπιγραφῆς,

ἥτοι φέρει ἀέτωμα μετὰ ἀκρωτηρίου, εἰς τὴν μέσσην τοῦ ἀετώματος ἀσπίδα. Ἄρχεται δὲ καὶ αὐτὴ ὅχι ὡς ἡ προτέρα ὑπ' ἀριθμ. 801 μετὰ τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ ἀπ' αὐτὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχοντος Ἀγαθάρχου. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾶται εἰς τοὺς παλαιούς συγγραφείς καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 124 τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθμ. 1563, 158, 2338, τῆς Συλλογῆς τοῦ Βοικκίου. Μετὰ τὸ ὄνομα Ἀρχοντος μεταβαίνει εἰς τὴν χρονολογίαν τῶν τριῶν πολεμάρχων, καὶ μετ' αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Γραμματέως Κράτωνος. Κ. Σ. Π.

803

Βούρις.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ βάθρου λίθου λευκοφαίου, εὑρέθη εἰς τὴν Τοπόλιαν τῆς Κοπαίδος. Τὸ ὄνομα Βούρις ἀπαντᾶται πρώτην φορὰν ἐνταῦθα, βούρρος μετὰ δύο Ρ, ἀπαντᾶται εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Κ. Σ. Π.

804.

Ὁμολώχως.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου λευκοφαίου. Εὑρέθη εἰς τὴν Τοπόλιαν τῆς Κοπαίδος. Τὸ Μ εἶναι ἐγχαραγμένον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον Μ· ἄνωθεν τῆς στήλης εἶναι ἀκρωτήριον λίαν κομψῶς γεγλυμμένον. Τὸ ὄνομα Ὁμολώχως ἀπαντᾶται παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ, βίος Σύλλα, καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφάς 1577, 1590 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου. Τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο δὲν ἀπαντᾶται εἰμὴ εἰς τὰς Βοιωτικὰς ἐπιγραφάς. πιθανῶς λοιπὸν μεταχειρίζοντο τοῦτο οἱ Βοιωτοί. Κ. Σ. Π.

805.

Ἀρχανδρίς Καπίωνος τὸν υἱὸν
Κηπτῳίς Κράτωνος
Φίλωνα τὸν ἀδελφὸν
[ἀν]έ[θηκαν] θεο[ι]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ πλακὸς λίθου λευκοφαίου, εὑρέθη εἰς τὴν Τοπόλιαν τῆς Κοπαίδος, καὶ χρησιμεύει τώρα ἡ πλάξ αὕτη διὰ ἁγίαν τράπεζαν εἰς τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν τοῦ Προφήτου Ἠλίου. Τὰ ὀνόματα Ἀρχανδρίς, Καπίων, πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· τὸ Καπίτων ἀπαντᾶται εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς· τὸ ὄνομα δὲ Κηπτῳίς πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα. Κ. Σ. Π.

806.

Ἐπὶ Σωτηρίδα Ἡρώτι.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τῆς ζωφόρου τύπου· ὁ τύπος οὗτος εὑρίσκεται ἐντοιχισμένος εἰς τὴν ἐν Τοπόλιαν τῆς Κοπαίδος ἐκκλησίαν τῆς Κοιμήσεως. Παρισιάνεται ἐπ' αὐτοῦ ἔφιππος ἀσπιδοφόρος φέρων περικεφαλαίαν· τὸ ὄνομα Σωτηρίδης καὶ δωρικῶς Σωτηρίδας ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 1570 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ σύγγραμμά μου αἰ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι σελ. 335. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὁ τύπος οὗτος ἔστατο ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ Σωτηρίδου ὡς σῆμα, τὸν ὅποιον καλεῖ ἥρωα· τὴν ὀνομασίαν ταύτην τοῦ ἥρωος ἀπαντῶμεν συχνάκις καὶ τὴν δίδουσιν εἰς πολλὰς ἐπιγραφὰς οἱ νησιῶται. Κ. Σ. Π.

807.

Ὁ τύπος οὗτος εὑρέθη εἰς τὸ εἰς τὴν Λοκρίδα μετόχιον τῆς μονῆς Μελισίνας, καὶ μετακομισθεὶς ἐκ τοῦ μετοχίου τούτου, καλουμένου τανῦν Δένδρα, ἐνετοιχίσθη εἰς τὴν ῥηθεῖσαν μονὴν ὅπου τώρα διατηρεῖται. Παρισιάνεται

ἐπὶ τοῦ τύπου ἔφιππος, φέρων ἀνυψομένην τὴν δεξιάν του, διὰ τῆς ὁποίας φαίνεται ὡς νὰ φέρῃ τενίαν τινά· πρὸ τοῦ ἵππου παριστάνεται βωμὸς ἐστεφανομένος κισσῷ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνὴρ τις βαστάζει πρόβατον πρὸς θυσίαν· ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἀνάθημα ὃ ἀνάθεσέν τις εἰς τὸν ναὸν τῶν Διοσκόρων, εἰς τῶν ὁποίων εἶναι πιθανῶς ὁ παριστανόμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου.

Κ. Σ. Π.

808.

Ἐπιμάκητι
Ἐπικαλλοί[ου]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης μετὰ ἀκρωτηρίου, λίθου λευκοφάτου· εὑρέθη εἰς τὸ χωρίον Δίστωμον [Ἄμβρυσος]· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ στήλη αὕτη ἦτον ἐπιτάφιος. Τὰ ὀνόματα Ἐπιμάκης καὶ Ἐπικαλλοῖς, πρώτην φοράν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

809.

Ἐπαφρόδειτον
Χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εὑρέθη ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω, ἡ ὑπ' ἀριθ. 808 εἰς τὸ Δίστωμον· εἶναι καὶ αὕτη γεγραμμένη ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης φερούσης ἀκρωτήριον. Τὸ ὄνομα Ἐπαφρόδειτον ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

810.

Νικίας.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου εὑρέθη καὶ αὕτη ἔνθα καὶ αἱ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 808, 809.

Κ. Σ. Π.

811.

Χάρικλε
Χρηστῇ
Σωτήρι[ε]
Χαίρετε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου, εἶναι ἐντοιχισμένη εἰς τοῖχον οἰκίας τινὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ· ὄνομα γυναικὸς Χαρίκλη ἀπαντᾶται πρώτην φοράν ἐνταῦθα, τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ Χαρίκλεια· ὄνομα ἀρσενικοῦ γένους Χαρικλῆς ἀπαντᾶται καὶ εἰς τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Ἡ κλητική τοῦ δευτέρου ὀνόματος εἶναι Σωτήρι ἀντὶ τοῦ Σωτήριε, τὴν κλητικὴν ταύτην τῶν ἰσ. ὀνομάτων ἐφύλαξεν ἡ συνήθεια μέχρι τοῦδε εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων, λέγομεν ὦ Σωτήρι ἀντὶ τοῦ ὦ Σωτήριε,

Κ. Σ. Π.

812.

Δαμοκλία
Ἀντιπ[άτρου]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι ἐντοιχισμένη εἰς τι ἐν Ὀρχομενῷ ἀρχαῖον φρέαρ, ὄνομα Δαμοκλία ἀπαντᾶται εἰς τὰς ἐπιγραφ. 1207, 1211 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου. Δαμοκλία δὲ πρώτην φοράν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα. Κ. Σ. Π.

813.

Καλλίς
Νίκων

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τετραγώνου λίθου, εὑρέθη εἰς τὸν Ὀρχομενόν· τὸ ὄνομα Καλλίς θηλυκῶς ἀπαντᾶται εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 1596 καὶ 1608 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου· ἀρσενικῶς δὲ καὶ παροξυτόνως ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1211 τῆς ἰδίας συλλογῆς· τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι κατὰ συκοπὴν τοῦ Καλλίας.

814.

Ἀριστομέδα
Κεφαλλίς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἀρχαίοις γράμμασιν ἐπὶ τετραγώνου παραλληλογράμμου λίθου ἐγγωρίου· εὑρέθη εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Σώζοντος. Τὸ Ρ οὕτως γεγραμμένον **Р**, τὸ Δ οὕτω **Д**, καὶ τὸ Φ οὕτω **Ф** δεικνύουσι τὴν ἀρχαιότητα τῆς ἐπιγραφῆς. Τὸ ὄνομα Ἀριστομέδα ἀπαντᾶται ἐνταῦθα πρώτην φορὰν, ὁμοίως καὶ τὸ ὄνομα Κεφαλλίς.

Κ. Σ. Π.

815.

[Καλλι]στῶ
Τελέσαρχος.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τετραγώνου παραλληλογράμμου λίθου λευκοφαίου· εὑρίσκεται ἐντοιχισμένη εἰς τὴν ἐν Ὀρχομενῷ ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Σώζοντος. Τὸ ὄνομα Τελέσαρχος πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

816.

Φίλων
τῷ Κυπαρίσσῳ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἀρχαίοις γράμμασιν ἐπὶ λίθου λευκοφαίου σχήματος παραλληλογράμμου· εὑρίσκεται εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας· ὁ σχηματισμὸς τοῦ Φ οὕτω γεγραμμένον **Ф**, τοῦ Ν οὕτω **Н**, καὶ τοῦ Ρ οὕτω **Р**, καὶ τὸ Ο ἀντὶ τοῦ Ω. δεικνύουσι τὴν ἀρχαιότητα τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ὁ Φίλων ἀνέθηκε τῷ συγγενεῖ ἢ φίλῳ αὐτοῦ Κυπαρίσσῳ τὸ σῆμα τοῦτο, ὃ ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ ἔκειτο· ἡ συνθήκη ἐφύλαξε μέχρι τοῦδε, νὰ ὀνομάζωμεν κυπαρίσσι πάντα νέον καλὸν καγαθὸν τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ.

Κ. Σ. Π.

817.

... ἔταν Πύθωνος γυμνασιάρχῃσαν
[τα εἰς τὸν ἐπὶ Νίκωνος ἄρχοντος ἐνιαυτὸν
[δ]ωρεὰν φίλοι οἱ ὑπογεγραμμένοι θεοῖς.
Ὀμολώχῃς Νικάρχου Πάρμονος Φιλοξένου Καλλίκων Θεοδώρου
Κλεοφάνης Ἑρμαίου Νίκων Νίκωνος Προστάτηρος Ἡρακλείδου
Ζωῖλος Τειμοξένου Ἀθηνόδωρος Ἑρμαίου Ὀνήσιμος Θεοκλέους
Κλύ[μ]ενος Κλεοδάμου Θεόδωρος Ἀφροδισίου Ζωῖλος Ζωῖλου
Ὠφελίων Διονυσίου Τρύφων Δημητρίου Διογένης Καλλικράτους
Ἡράκλειτος Φιλομούσου Ἐπάγαθος Ἐπαγάθου Φιλόξενος Φιλίππου
Ζωῖλος Ξενοτείου Παράμονος Νικοβούλου Ἀλέξανδρος Ζωῖλου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ λίθου μελανιοποῦ· εὑρέθη εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ὀρχομενοῦ καλούμενον τῶρα Πέρα-Μαγούλα, εἶναι ἐντοιχισμένη εἰς τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ· τὸ μῆκος τῆς πλακῆς εἶναι τρεῖς πόδες περίπου, τὸ ὕψος εἰς ποῦς, καὶ τὸ πλάτος δύο ποδῶν. Ἐκ τοῦ σωζομένου τῆς ἐπιγραφῆς ἐξά-

γεται ὅτι οἱ φίλοι τοῦ υἱοῦ τοῦ Πύθωνος, ὅστις ἐγυμνασιάρχησεν εἰς τοὺς ἐν Ὀρχομενῷ τελουμένους ἀγῶνας τῶν Χαρίτων, ἀνέστησαν αὐτὸν εἰς τὸν ναόν, τοῦ ὁποῦοι τὴν θέσιν πιθανῶς κατέχει ἡ ἀναφερομένη ἐνταῦθα ἐκκλησίαι τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ. Τὸ ὄνομα Νίκων ἀπαντᾶται εἰς πολλὰς τῆς Βοιωτίας ἐπιγραφάς, πότε ὅμως ἐγένετο ἄρχων ὁ Νίκων οὗτος ἀγνοεῖται.

Κ. Σ. Π.

818.

Πόλις Ὀρχομενίων
[Ι]ππαρίταν [Δι]οδότω
[Εὐ]ν[οία]ς τὰς ἐν αὐτὰν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ πέτρας μελανωποῦ· εὗρέθη εἰς τὴν οὐ μακρὰν τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐκκλησίαν τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ πόλις τῶν Ὀρχομενίων ἀνέστησε τὴν Ἰππαρέταν θυγατέρα τοῦ Διοδότου διὰ τὴν ἐν αὐτῇ εὐνοιαν τῆς πόλεως. Παρατηρητέον εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν τὴν ΕΝ πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς ἐν αὐτῇ.

Κ. Σ. Π.

819.

Πρωτομάχῳ Ἄρχοντος [ις]
Βοιωτῆς, Ἐρχομενίους δὲ
Εὐαγόρα Ὀφοξένος, Πολε-
μαρχεόντων Ὀνασίμῳ Θιογί-
τονος, Ἐλασίππῳ Ξενοτίμῳ
[Κ]ωμίναο Τελεσίππῳ, Γραμ-
ματιάοντος τῆς πολ-
έμαρχος Καλοκλίδας
Φιλομείλῳ τυ ἱπράτον
. . . τροτευαθῇ Ἀθηνίας
. . . ωνος ποταμῷ . . .
. . . ος τος Εὐ
. . . ἀγίλ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου ἐγγωρίου τοῦ Ὀρχομενοῦ. Εὗρέθη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας. Παρατηρεῖται εἰς αὐτὴν καθαρὰ ἡ Αἰολικὴ διάλεκτος. Ἄρχεται πρῶτον ἀπὸ τὸν γενικὸν ἄρχοντα τῶν Βοιωτῶν, ὅστις ἦτο κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφή, Πρωτόμαχον· ὄνομα Πρωτόμαχος ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφάς 203, 2904, 2904 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Ὀρχομενοῦ διὰ τοῦ Ε γεγραμμένον Ἐρχομενίους· τὴν γραφὴν ταύτην τοῦ Ε ἀντὶ τοῦ Ο· ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς μεταγενεστέραις τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου· ὅρα ἐπιγραφάς 1564, 1569, 1573, 1593· οὕτω εὐρίσκεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Τροφωνίου Τρεφωνίου [ὅρα ἐπιγρ. 1588 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου], καὶ Κόρυρα ἀπαντῶμεν συχνάκις ἀντὶ Κέρκυρα· καὶ εἰς τὰ νομίσματα τοῦ Ὀρχομενοῦ ἀπαντᾶται ΕΡΧ. ἀντὶ τοῦ Ὀρχ. ὡς εὐρίσκεται τοῦτο εἰς τὰ ἀρχαιότερα τῶν νομισμάτων τῆς πόλεως ταύτης [ὅρα Sestin p. 45. c. 2. καὶ τοῦ Dodwell, l. 1. O. καὶ 2.] Τὸ μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ἐνθα ἀνεφέρετο ἡ ὑπόθεσις, δι' ἣν τὸ ψήφισμα τοῦτο, δὲν διετηρήθη, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὸ ἱσορικὸν αὐτοῦ μέρος.

Κ. Σ. Π.

820.

[Πολεμαρχεόντων Εὐφαιμίδα Σπουερῷ . . .
λ λω Ἀριστόνικος Σαμίχῳ

. ων Μνασίνο

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου ἐγγωρίου τοῦ Ὁρχομενοῦ· εὐρέθη ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω. ὡς ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους αὐτῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος, ὡς καὶ ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφή. Κ. Σ. II.

821.

Ἐπὶ ἱερείας
Πω ης
Χη[ρί]ων
Τίμωνος
Σουινεύς
Τὴν θυγατέρα
ἀνέθηκεν
Χρυσίπτην
Εἰλυθεία

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰ ἐρείπια τῆς καταστραφείσης ἐκκλησίας Παναγία Δουβέργενα. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐκκλησία αὕτη ἔνθα εὐρέθη ἡ ἐπιγραφή κατεῖχε τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τῆς Εἰλυθείας. Τὸ ὄνομα Χηρίων πρῶτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Παρατηρητέον τὴν γραφὴν τοῦ ὀνόματος Εἰλυθεία ἔνθα τὸ ΛΥ εἶναι γραμμένον μὲ Υ καὶ τὸ ΘΕΙ μὲ ΕΙ· εἰς δὲ τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς ἀπαντῶμεν τὸ ὄνομα τοῦτο γεγραμμένον τὸ ΛΕΙ διὰ τῆς ΕΙ καὶ τὸ ΘΥΙ διὰ τῆς ΥΙ. Καὶ ἡ διάφορος γραφὴ αὕτη τούτου τοῦ ὀνόματος δεικνύει ὅτι ἡ προφορὰ τοῦ Υ, ΕΙ καὶ ΥΙ ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους καὶ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁμοία μὲ τὸ Ι. Κ. Σ. II.

822.

Γλαῦκα
Ἀμισινῇ
Καλλικλέους
γυνή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης στρογγύλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Γμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὸ βόρειον μέρος τοῦ Πειραιῶς. Ὄνομα γυναικὸς Γλαῦκα πρῶτην φοράν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ἡ Γλαῦκα αὕτη ἐκ τῆς Ἀμισοῦ, πόλεως τοῦ Πόντου, ὑπανδρεύθη τὸν Ἀθηναῖον Καλλικλῆν.

823.

[Τύ]χαν ἀγαθὰν Ἀρχόντων [τοῦ δ]άμου
. λος Σωττύρα Μειθολάου [μη]νὸς Ἀρτεμι-
[σίου] . . . αλι προστατευόντων τῆς ἐκκλησίας Πολέ-
[μωνος τοῦ] Φειδία, Ἀρισστέα τοῦ Κλεαξένου ἔδωκε
[ἡ πόλις τ]ῶν Ἰπαταίων Τιμοθέω . ο . . . ος Σκαρφεῖ [καὶ]
[τοῖς ἐγγόν]οις [αὐ]τοῦ προξενίαν [καὶ ἐγκτησιν γ]αιῶν καὶ οἰ-
[κίας, ἀσυλ]ίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης τῆς
. ων διὰ παντός καὶ τὰ λοιπὰ τι[μια ὅσα] καὶ τοῖς ἄλλοι
[ς προξέν]οις καὶ εὐεργέταις τῆς πόλεως. οἱ[αὐ]τοὶ ἐ[γγυη]ταί
[οἱ κατ]ὰ τὸν νόμον, οἱ τε ἄρχοντες [καὶ] ὁ δάμος εἰρεκρατε-
[υόντων] Δινία . ιτ . υ . α Σμυνίνωνος Πειθάλεος Εὐάνδρου καὶ Δημη-
[τρίου Λ]ο[υ] . . . ου.

[. Ἀντίπατρος
 Εὐε[ργέτην]
 ἀτέλ]εια ἐ
 ν οναν . . εντο παράκ
 αν ἀτιμίας [τι]θέμενα εἰ . .
 [. αὐ]τῷ προξενεία[ν . . .
 [ἐ]γκτησιν γᾶς] καὶ οἰκίαν ἐν τ
 [ε αὐτῷ] καὶ τοῖς ἄλλοις προ-
 [γόνοις . . .] ἀρχόντων Μελάνας
 [ος] μηνὸς Ἀρνοκλι
 ς καὶ τῆς πόλεως
 τοχος

 Λαρκο
 ρροπρ

 . . . νιος Μάρκου
 τῆς καὶ Ἀντι-
 [πάτρου . . . νιας ἀποκ . . .

Αἱ δύο αὗται ἐπιγραφαὶ εἶναι ἐγχαραγμέναι ἐπὶ πλακὸς λίθου λευκοφαίου· εὐρέθησαν εἰς τὴν Ἰπάτην· ἡ πρώτη ὑπ' ἀριθ. 823 εἶναι ἐγγραμμένη εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τῆς πλακός· ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 824 εἰς τὴν ἐτέραν· ἡ πρώτη εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἰπαταίων δι' οὗ δίδουσιν οἰκίαν καὶ ἀσφάλειαν εἰς Τιμόθεον τινὰ Σκαφαιέα πρόξενον τῶν Ἰπαταίων. Ἀναφέρονται δὲ ἐνταῦθα πρώτην φορὰν τὰ ὀνόματα τοῦ ἀρχοντος Σωτήρα καὶ τοῦ πατρὸς του Μειθολάου. Ἡ δευτέρα ἐπιγραφή ὑπ' ἀριθ. 824 εἶναι καὶ αὕτη ὡς καὶ ἡ ἀνωτέρα ψήφισμα τῶν ἰδίων Ἰπαταίων ὑπὲρ Ἀντιπάτρου τινός· αἱ τελευταῖαι τέσσαρες γραμμαὶ εἶναι γραμμάτων μεγαλητέρου χαρακτῆρος, καὶ ἴσως αὗται προσετέθησαν μετὰ ταῦτα κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους.

Κ. Σ. Π.

825.

Ἡρακλεωτᾶν οἱ ἄρχοντες καὶ ἁ Βουλὰ καὶ ὁ
 σύνοδρος καὶ τᾶ πόλει χαιρετωνᾶ[ν ἔδοξε]
 Σέξστον Κορνηλίον Μ. Μάρκου ῥωμαίῳ [ποιήσ]
 [ε]ν τὸ ἀντί[γρ]αφον ὅπως εἶδητε ἐπεὶ
 5 [σθητ' ἄ]ν[δρι] ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐπο . . .
 αν νοις τῶν αὐτοῦ πολιτεύματο[ς]
 ὅπως καὶ ἁ πόλις τῶν Ἡρακλεωτῶν φα[ν]ηται
 τᾶ πόλι· ἐπαινέσαι τε Σέξστον ἐφ' ἃ ἔχ[ει καὶ δοῦναι]
 καὶ πολιτεῖαν καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἐγκτησιν [καθ' ἃ καὶ τοῖς]
 10 προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πό[λεως]
 Χαβρίας Ἀθ[ηνί]ον, Εὐδαμος Κρίτωνος Ἡρ[ακλεω]ται

Ἡ Ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ πλακὸς λίθου ἐγχωρίου· εὐρέθη εἰς τὴν χώραν τῆς Ἡρακλείας, εἰς τὸ χωρίον καλούμενον τὰ νῦν Μουσταφάμπεη. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ὁ ἐγχαράκτης τῆς ἐπιγραφῆς ἔγραψε σύνοδρος ἀντὶ σύνοδρος· καὶ εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἔγραψε δις τὸ ἀρκτικὸν Μ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μάρκου· εἰς τὴν ὀγδόην γραμμὴν ἡ δοτικὴ πόλις τὸ ΛΒΙ εἶναι γραμμένον μὲ Ι ἀντὶ τοῦ ΒΙ. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι ψήφισμα τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπὲρ τοῦ Σέξστου Κορνηλίου Ῥωμαίου, γενομένου προξένου καὶ εὐεργέτου αὐτῶν.

Κ. Σ. Π.

826.

Κηφισόδωρος
Ἀγαθοκλέους
Ἀτηνεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Θησείου.

Κ. Σ. Π.

827.

Ἀπολλοφάνης
Ἀπολλοφάνους
Ἰβάρης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ, εὑρέθη καὶ αὕτη οὐ μακρὰν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 826,

Κ. Σ. Π.

828.

Γραφίς
Ολύμπου
Μετλησίης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὸ ἀνατολικονότιον μέρος τοῦ Θησείου. Ὄνομα γυναικὸς Γραφίς πρώτην φορὰν ἀπαντοῦμεν ἐνταῦθα. Ὄνομα ἀνδρὸς Γραφικὸς ἀπαντᾶται εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 1998 καὶ 282 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

Κ. Σ. Π.

829.

Τεισίας
Ἡρακλείδου
Γελῶς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 828. Ὄνομα Τεισίας ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

Κ. Σ. Π.

830.

Ὀλυμπιάς
Εὐρου γυνή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Θησείου. Τὸ ὄνομα Ὀλυμπιάς ἐφύλαξε μέχρι τοῦδε ἡ συνήθεια καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων. Πολλαὶ γυναικες εἰς τε τὰς Ἀθήνας καὶ λοιπὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος φέρουσι τὸ ὄνομα Ὀλυμπιάς.

Κ. Σ. Π.

831.

Χαιρόλας
Λυσιμαχεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 830· ὄνομα Χαιρέλας ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 2338 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, Χαιρόλαν δὲ ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1690 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

Κ. Σ. Π.

832.

Σωφρονίς

Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι γραμμένον γράμμασιν Ἰωνικοῖς ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Θησείου, ὄνομα γυναικὸς Σωφρονίς πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα. Κ. Σ. Π.

833.

Μύστης
Ἰατροκλέ[ο]υς
Ἀντιοχεύς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπὶ τυμβίου, λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Λύκιον [ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν] ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· Κύριον ὄνομα Μύστης πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα· Μύστος ἀναφέρεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3064 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του ἀναγινώσκεται εἰς τὴν στήλην Ἰατροκλέως, εἶναι δὲ εἰκάζω κατὰ λάθος τοῦ ἐγχαράκτου τῶν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ Ἰατροκλέους, διότι Ἰατροκλέως ὄνομα δὲν εὑρίσκεται εἰς καὶνὸν μέρος, Ἰατροκλῆς δὲ ἀπαντᾶται συχνότατα εἰς τε τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφάς. Κ. Σ. Π.

834.

Διονύσιος
Διοσκουρίδου
Παλληνεὺς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Κ. Σ. Π.

835.

+ [Μν]ῆμα. κ 6 α
[π]υλῶνος λίθος υ
εἰς τύπον λουτροῦ
διαθήκης τῆς δε
5 μονῆς, ὅς φιλόσο
φος τὴν κλῆσιν ἔχ[ει]
εἰς Ἀττικὴν ἤγαγε τοῦ
τον ἐκπόθου, ἀφιε
ρώσας τῇ μονῇ τοῦ
10 Προδρόμου τῇ τοῦ
[Κ]υνηγοῦ τοῦνομα
κεκλημένη, εἰς λύ
τρον εἰς κάθαρσιν
ἀμπλακημάτων.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη, γράμμασι τοῖς τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, ἐπὶ στήλης λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὸ Βόρειον τοῦ Παρθενῶνος· ἀναφέρει δὲ ἀφιέρωμά τι ἀνδρὸς ξένου, ὃ ἀφιέρωσε τῇ μονῇ τοῦ Προδρόμου τοῦπικλῆν κυνηγοῦ· τῆς μονῆς ταύτης μέρος σώζεται εἰς τὰς βορείας ἄκρας τοῦ Ἰμηττοῦ. Ἡ πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ὅλως διεφθαρμένη· ὁμοίως καὶ εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται ἀμυδρῶς πως Μονα·ος τὸ ὅποιον μετέβαλε εἰς μονῆς. Τὸ ἐπίθετον τοῦ μοναστηρίου τούτου Κυνηγός ἐδόθη πιθανότητα ἀπὸ τὸ ἄλσος τῆς Ἀγροτέρας Ἀρτέμιδος, τὸ ὅποιον ἀρχίζεν ἀνωθεν τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ ἐκτείνετο μέχρι τῶν ὑπορειῶν τοῦ

Ἰμμηττοῦ· πολλὰς ἀρχαίας ὀνομασίας τῆς χώρας οἱ μεταγενέστεροι μετέφρασαν εἰς τὴν γλῶσσαν ἣν ἐννόουν, οὕτως εἶναι π. χ. ὁ Δῆμος Φηγοῦς εἰς Βελανιδέζα, ὁ Δῆμος Πυρίδαι εἰς Καλογρέζα, ἥτοι καλὸς σίτος καὶ τὰ λ. π.

Κ. Σ. Π.

836.

. . . . ε χαῖρε
 [Σωτ]ήρα τὸν ἔξοχον ἄνδρα
 . . . ἣν ἔλαχον . . .
 5 ρι φρένα κοσμηθέντι
 [δε]κάδας ἐνιαυτῶν
 [ἀνέστ]ησε Βίον μερόπων
 τέλους ἐπὶ τέρμα περὶ ἧς ἐ
 [λάχ]ατο παρ' μακάρων
 [σωτήρι] κεῖται σὺν αὐτῷ
 10 προφητεύσασα
 [εἰ]ς μυρία πολλὰ Βροτοῖσιν
 [σω]φροσύνης ἔνεκεν

Ἡ ἔμμετρος αὕτη ἐπιγραφή εἶναι γραμμὴν γράμμασι τοῖς τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, ἐπὶ πλακὸς λίθου λευκοφαίου, εὑρέθη εἰς τὴν Δεβαδεῖαν. Ἐκ τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ἐπιτάφιος· τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ὁποίου ἡ κλητικὴ εἶναι τὸ σωζόμενον εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν Ε δὲν διετηρήθη.

Κ. Σ. Π.

837.

Καλλιστῶ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ στήλης ἐπὶ τυμβίου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς Θήβας· τὸ ὄνομα Καλλιστῶ ἀπαντᾶται συχνότατα εἰς πολλὰς ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς συγγραφεῖς.

Κ. Σ. Π.

838.

Ἐπὶ Ν αἰο
 Διδῶ
 Καλλιδώρα

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ στήλης ἐπὶ τυμβίου λίθου λευκοφαίου· ἐπὶ τῆς στήλης σώζεται τὸ ἀκρωτήριον· εὑρέθη εἰς τὴν Ἐλάτειαν ἢ Ἐλάτειαν τῆς Φωκίδος· ἡ πρώτη γραμμὴ ἣτις ἀναφέρει τὸ κύριον ὄνομα ἐκεῖνου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ὁποίου ἴστατο, δὲν σώζεται. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Διδῶ· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾶται εἰς τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς καὶ τὰς ἐπιγραφὰς. Μετὰ τὸ Διδῶ ἔπεται δεύτερον γυναικεῖον ὄνομα Καλλιδώρα· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾶται, καὶ ἀρσενικῶς Καλλιδώρας καὶ θηλυκῶς Καλλι-δώρα, καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς.

Κ. Σ. Π.

839.

Ἀλκαῖος
 Λάμπρων
 Ἀμφίδαμος
 Σάραπι
 Ἰσιδε
 Ἄνουβι
 τὰν πασάδα
 καὶ τὸ πρόπυλον

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ Βάθρου λίθου ὁμοίου τῷ Ἰμηττίῳ, εὑρέθη εἰς τὸ χωρίον τῆς Φωκίδος καλούμενον τῶρα Δίστομον, [Ἄμβρυσσος]· εἶναι ἐντοιχισμένη ἐντὸς τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας, εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ γυναικίτου. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἀλκαῖος, ὁ Λάμπρων, καὶ ὁ Ἀμφίδαμος ἐποίησαν καὶ ἀνέθεσαν τὴν παστάδα καὶ τὸ πρόπυλον τῷ Σάκρι, τῇ Ἰσι καὶ τῷ Ἄνουβι· περὶ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου ὁ Πανυσανίας δὲν ἀναφέρει. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸν σωζόμενον ναὸν, οὗτοι ἐπρόσθεσαν, τὸ πρόπυλον. Τὸ ὄνομα Λάμπρων ἐφύλαξεν ἡ συνήθεια μέχρι τοῦδε, πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων καλοῦνται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο. Τοῦ εἶδους τούτου τῆς ἐπιγραφῆς ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι, ἐνθα ἀναφέρεται ἀνάθεσις παστάδος καὶ προπύλου· ὁ Ἡσύχιος ἐξηγῶν τὴν λέξιν παστάδα λέγει παστάς στοά· εἰκάζεται λοιπὸν ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι τὸ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἀναφερόμενον πρόπυλον εἶναι οἰκοδομημα ὃ ἐπρόσθεσαν πρὸς τὴν παστάδα, ἐνθα ἔκειτο πιθανῶς ἡ χρυσὴ κλίνη τῶν θεῶν τούτων, ὡς ἦτο καὶ εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ναοὺς αὐτῶν.

N. Σ. Π.

840.

. . . . ἀπὸ αὐτῶν Ἀμ[βρύσσου]
 ωνι Κλεονόμου οἱ Ἀνθ[ηδόνιοι]
 οἱ καν. τανοῖς προξενίαν
 [ἐπινομίαν . . . αριαν πολιτίαν, Γᾶς
 [ἐγκτασιν] καὶ οἰκίας καὶ τᾶλλα
 ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ
 [νοῖς οἱ τᾶς προξενίας Δ . . .
 χαλκαῖος Ἀγησία

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος Βάθρου μέλανος λίθου, εἶναι ἐντοιχισμένη ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας εἰς τὴν Ἄμβρυσσον [Δίστομον]· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι εἶναι ψήφισμα πολιτογραφήσεως τῶν Ἀνθηδονίων, ὑπὲρ τινος υἱοῦ Κλεονόμου ἐξ Ἀμβρύσσου.

K. Σ. Π.

841.

Καλλινίκα, Κριτόλαος, Ἀριστίων,
 Κάλλις, Καλλιτιπιδᾶς Ἀρτάμιδι Εἰλειθίῃ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ Βάθρου λίθου ὁμοιομήτρου τῷ Ἰμηττίῳ· εὑρέθη εἰς τὴν Χαϊρώνειαν. Μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύθη ἀπὸ τὸν μακαρίτην Μελέτιον τὸν γεωγράφον, ἀπὸ ἄλλους, καὶ ἀπὸ τὸν Βοίικιον, ὑπ' ἀριθμὸν 1596· ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς αὐτὴν, εὐρόντας εἰς τὰς πρώτας δημοσιεύσεις διάφορον τὴν γραφὴν τοῦ πρωτοτύπου· ὁ μακαρίτης ὁ Μελέτιος δὲν ἐδυνήθη φαίνεται νὰ ἀναγνώσῃ τὸ πρῶτον ὄνομα *Καλλινίκα*, ὥσως ἦτο κεκαλυμμένον, ὅθεν παρέλειπεν αὐτὸ εἰς τὴν ἐκδόσιν του, καὶ εἶναι τὸ μόνον σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὴν ἐκδόσιν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἀντιγραφεῖς, ἐξ ὧν ὁ Βοίικιος ἔλαβε τὸ ἀντίγραφον, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν, ἔπραξαν περισσότερα λάθη. 1. γράφουσιν **ΑΡΙΣΤΩΝ** καὶ εἰς τὸ πρωτότυπον εἶναι **ΑΡΙΣΤΙΩΝ**. 2. [εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν] γράφουσιν **ΚΑΛΛΙΠΙΔΑΣ** καὶ εἰς τὸ πρωτότυπον εἶναι **ΚΑΛΛΙΤΙΠΙΔΑΣ**. 3. γράφουσιν **ΕΙΛΕΙΘΙΑ**, καὶ εἰς τὸ πρωτότυπον εἶναι **ΕΙΛΕΙΘΙΗ**, διὰ τοῦ **Ι** καὶ **Η**. διὰ τὰς εἰρημένας διαφοροὺς τοῦ πρωτοτύπου γραφὰς ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον τὴν ἐκ νέου δημοσίευσιν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

K. Σ. Π.

842.

Ἐπὶ Εἰρήνῃ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ τῆς ζωοφόρου τύπου, παριστάνοντος γυναῖκα ἱσταμένην· μεταξὺ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται ἀνὴρ μικροῦ ἀναστήματος ἱστάμενος· εὑρέθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὰς Θήβας τῆς Βοι-

ωτίαις, καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· καὶ ἐκ τῶν χαρακτῆρων τῶν γραμμάτων τούτων, καὶ ἀπὸ τῆς ἐργασίας τοῦ τύπου ἐξάγεται ὅτι εἶναι ἔργον ὀλίγον τι προγενέστερον τῶν χρόνων τοῦ χριστιανισμοῦ.

Κ. Σ. Π.

843.

Πασίκλεια

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἀρχαίοις γράμμασιν ἐπὶ Βάθρου λίθου λευκοῦ· εὑρέθη εἰς τὸ Βόρειον μέρος τῶν Θηβῶν. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων $\Delta \leq K \vee$, ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων μνημείων τῆς πόλεως ταύτης. Τὸ ὄνομα *Πασίκλεια* πρώτην φορὰν ἀπαντᾷται ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

844.

Ἑπραχία

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἀρχαίοις γράμμασιν ἐπὶ τμήματος Βάθρου λίθου λευκοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους εἰς τὸ Βόρειον μέρος τῶν Θηβῶν. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων $\Pi R +$ ἐξάγεται ὅτι εἶναι καὶ αὕτη ἐξίσου, ὡς καὶ ἡ ἀνωτέρω, ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων μνημείων τῶν Θηβῶν· τὸ ὄνομα $\Upsilon \Pi R A + I A$ πρώτην φορὰν, ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα· ἴσως τὸ ὄνομα τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ *ΕΥΠΡΑΓΙΑ*.

Κ. Σ. Π.

845.

Ἐπὶ

Δάφνη Ἑρία.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τῆς ζωοφόρου τύπου παριστάνοντος γυναῖκα ἱσταμένην, ἐνδεδυμένην δὲ χιτῶνα ποδῆρην· εὑρέθη εἰς τὸ Βόρειον τῶν Θηβῶν πρὸ ὀλίγου· τὸ σχῆμα αὐτῆς εἶναι ἱερείας· [ἴσως αὕτη ἦτον ἱερεῖα τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος]· τὸ ὄνομα αὐτῆς Δάφνη [μὲ τὸ ὅποιον ὀνομάζονται μέχρι τοῦδε πολλοὶ Ἕλληνίδες] καὶ τὸ *ΕΡΙΑ* πείθουσιν ἡμᾶς νὰ εἰκάσωμεν οὕτω, ὅτι ἦτον ἱερεῖα.

Κ. Σ. Π.

846.

. δύο

Τὰ τρία ταῦτα γράμματα, μέρος μιᾶς ἀρχαίας ἐπιγραφῆς, εἰσὶν ἐγχαραγμένα ἐπὶ τμήματος λίθου εὑρεθέντος εἰς τὰς Θήβας· τὸ *Ο* οὕτω *Θ* γραμμένον, δεικνύει τὴν ἀρχαιότητα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, τῆς ὁποίας ὁ χρόνος μᾶς ἐφύλαξε τὰ τρία μόνον ταῦτα γράμματα.

Κ. Σ. Π.

847.

Ἐπὶ

Ὀφελίωνε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τῆς ζωοφόρου τύπου παριστάνοντος ἀνδρα ἱστάμενον καὶ πρὸ αὐτοῦ κύναν ἀνορνύμενον· εὑρέθη πρὸ τινος καιροῦ εἰς τὸ Βόρειον τῶν Θηβῶν· ὁ τύπος οὗτος ἦτον ἐπιτάφιος, παριστάνει δὲ ἀνδρα φέροντα εἰς τὸ σῆθος τοῦ πόρπη. τὸ ὄνομα *Ὀφελίων* πρώτην φορὰν ἀπαντᾷται ἐνταῦθα· *Ὀφέλλιος* δὲ μὲ δύο λλ εὑρίσκεται εἰς τινὰς ἐπιγραφάς.

848.

. vs [ε]
ρευνῶσι μὲν δ[ακτυλό]

- δεικτος ἦ σεν [τῶν ἁ]
 δικοῦντων ὥς[τε ἐγέ]
 5 νετο παρά τινι τὸν . .
 ἐστὶν τῷ ἐν ἱερ[ῶ το . .]
 οντα ἐνίοις ἰδίους [παρασ]
 χαίσθαι χωρίοις τὰ [. . διε]
 ποντα τὸν ἔλα[ττον τοῦ]
 10 το δεῖξαι δυνηθ[έντα]
 κρατυνόντων δὲ [ᾧςε]
 ἀλλήλοις ὑπάρχ[ειν]
 καὶ διεσπασμέ[νον]
 . ἡνίκα κατὰ μέρος
 15 διὸ κρίνομεν ζο
 Ἀγαθόποδος θεο . . .
 [Ἀφ]ροδείσιον Νείκ[ων Γ]
 λαυκίου ἔκαστο[ν τὸ]
 ἀνάλογον καθ' ὅ[λα τε]
 20 [τ]ὰ χωρία ἀποδοῦναι ἐκάτε
 ρα εἶπε σφυράς τι
 ἐννέα περὶ χωρίο[υ]
 πρὸς τῷ Ἀσωπῷ Ἀ , ὅκ]
 κτὼ πλέθρων ἑκά[στον . . .]
 25 οὗ διελαβόμεν εἶναι τῆς Πλα]
 ταίων πόλεως τ
 . ὁρούσης καὶ ἄλλα
 ονόντων
 30 , ον

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ λευκοφαίου λίθου· εὑρέθη εἰς τὸ Βόρειον τῶν Θηβῶν. Ἐκ τοῦ διατηρη-
 θέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι εἶναι κανονισμὸς τῆς περὶ διανομῆς γῆς, τοῦ πεδίου πῶν Θηβῶν.
 Ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων Ξ Η ΝΕ ΜΕ φαίνεται, ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς πρώτους
 χρόνους τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Εἰς τὴν 13 γραμμὴν ἡ λέξις διεσπασμένα τὸ Σπ εἶναι· γραμμένον
 μὲ δύο Σ, κατὰ λάθος ἀντὶ τοῦ ἐνός. Εἰς τὴν 3 γραμμὴν ἀναφέρει τὰ διανεμηθέντα χωρία τὰ παρὰ τῷ Ἀσωπῷ.
 Εἰς τὴν 8 γραμμὴν τὸ παρέχσθαι τὸ ΧΕ ἔγραψε ΑΙ ἀντὶ τοῦ Ε-

Κ. Σ. Π

849.

Ἐπὶ Ζωσίμου Ἰλαρίω[νος].

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τῆς ζωοφόρου ἀκρωτηρίου τινός· εὑρέθη καὶ αὐτὸ εἰς τὰς Θήβας· τὸ
 ἀκρωτήριον τοῦτο ἀποτελοῦσε μέρος, πιθανῶς, τῆς ἐπιταφίου στήλης τοῦ Ζωσίμου· τὸ ὄνομα Ἰλαρίων, καθὼς
 καὶ οἱ χαρακτῆρες τῶν γραμμάτων δὲν συμφωνοῦσι μὲ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀκρωτηρίου, ἥτοι αὕτη εἶναι τῶν κα-
 λῶν χρόνων τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ τὰ γράμματα εἶναι τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ, πιθανῶς λοιπὸν ἡ ἐπιγραφή
 αὕτη νὰ ἐγχαράχθη μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης, διότι τὸ ὄνομα Ἰλαρίων δὲν μεταχειρίσθησαν εἰμὴ
 ὀλίγον τι ἀρχαιότερα τοῦ χριστιανισμοῦ.

Κ. Σ. Π.

850.

Σώπατρις.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ βάθρου λίθου μέλανος· εὑρέθη εἰς τὴν ἐν Ὀρχομενῷ ἐκκλησίαν· τὸ ὄνο-
 μα Σώπατρις πρώτην φοράν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα. ΣΩΠΑΤΡΟΣ δὲ ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

851.

Αὐ[λου] Ἰουλιανοῦ
Μακραθωνίου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ τύπου λίθου πεντελικοῦ· εὑρέθη εἰς τὸ βόρειον τοῦ Πειραιῶς· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται γέρον ἱστάμενος φέρων τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ, τὴν δὲ ἀριστερὰν κεκλυμένην ἐντὸς τοῦ χιτῶνος· τὸ ὄνομα Αὐλος εἶναι γεγραμμένον κατὰ τὸν ἐπιτομον τρόπον, ἥτοι φέρει μόνον ΑΥ μετὰ μακροῦ σημείου. Ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς γλυπτικῆς τοῦ ἔργου τοῦ τύπου, ἐξάγεται, ὅτι ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἔργον τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἡ κατ' ἐπιτομὴν γραφὴ τοῦ ΑΥ ἀντὶ τοῦ ὅλου ὀνόματος ΑΥ[λος] ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων· τὸ μὲν ΑΥ[λος] ἢ ΑΥ[λιος] διὰ τοῦ ΑΥ μόνον, τὸ δὲ ΑΥΡ[ήλιος] διὰ τῆς ΑΥΡ.

852.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 852 τύπος εἶναι ἐγγεγλυμμένος ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου· παριστάνει γέροντα ἐπὶ κλίνης φέροντα διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ κέρως, δρακοντοκέφαλον, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου φέρει τρουβλίον, πρὸ αὐτοῦ κάθεται γυνὴ τεθλιμμένη φέρουσα μυρικήκην· ὀπισθεν αὐτῆς ἴστανται δύο ἄνδρες ὁ εἰς τῶν ὁποίων φέρει τὸν λωτὸν, ὀπισθεν τούτων εἰσὶ δύο γυναῖκες, ὧς εἰκάζεται ἀπὸ τε τὴν κόμην αὐτῶν καὶ τὸν ποδῆρην χιτῶνα· πλησίον αὐτῶν ἴστανται τρεῖς ἄνδρες γεροντοπρόσωποι, μικροτέρου ἀναστήματος, αὐτοὶ εἶναι πιθανῶς οἱ ὑπηρέται· ἄνωθεν τῶν δύο ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν παριστάνεται προτομὴ ἵππου, ἡ προτομὴ αὕτη σημαίνει τὸν θάνατον· ὀπισθεν τοῦ καθημένου γέροντος ἴσταται νέος γυμνὸς ὑπηρέτης ἐκχύων ἐξ οἰνοχόου εἰς ὀξύβαφον λειβάς, ὁ ὑπηρέτης οὗτος ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα· ὅλη ἡ παράστασις τοῦ προστύπου τούτου ἔργου ἔχει ἀναφορὰν πρὸς τὸν ἀρχαῖον Χάρωνα, ὅστις παριστάνεται διὰ τοῦ γέροντος τοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης καθημένου, καὶ ὅστις φέρει πηλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ· ἡ πρὸ αὐτοῦ γυνὴ εἶναι πιθανῶς ἡ Λήθη· ὁ δὲ ὀπισθεν αὐτῆς, εἶναι ὁ ἱερεὺς τοῦ καταχθονίου τούτου θεοῦ. Ὁ τύπος οὗτος εὑρέθη εἰς τὸ πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ Πειραιῶς καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν.

853.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 853 τύπος εὑρέθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Πειραιᾶ τῷ 1842· εἶναι ὡς καὶ ὁ ἀνωτέρω ἐπιτύμβιος, καὶ παριστάνει τὰ αὐτὰ τῷ ὑπ' ἀριθ. 852, ὃν ἐξηγήσαμεν· διαφέρει δὲ τούτου κατὰ τὸ μέγεθος, διότι εἶναι μικρότερος αὐτοῦ, καὶ διότι ὑπὸ τὴν κλίνην τοῦ Χάρωνος φαίνεται ὄφιν ἀνυψούμενον πρὸς αὐτήν, καὶ διότι οἱ ὀπισθεν τῆς γυναικὸς εἰσὶ τρεῖς, εἷς ἀνὴρ καὶ δύο γυναῖκες, ἐν ᾧ εἰς τὸν προηγούμενον ἦσαν τέσσαρες· ὁμοίως τρεῖς εἰσὶν καὶ οἱ πλησίον αὐτῶν μικροτέρου ἀναστήματος παριστάνομενοι, εἷς τῶν ὁποίων φέρει εἰς λύτρον πρὸς τὸν Χάρωνα σύν· ἡ προσφορὰ αὕτη δὲν φαίνεται εἰς τὸν προηγούμενον τύπον.

854.

Ἄρτεμις Διοδώρου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη πλησίον τῆς ἀρχαίας Πυραϊκῆς πύλης, πλησίον τῶν ἐρειπίων τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Νικολάου. Τὸ ὄνομα Ἄρτεμις, διδόμενον ἐπὶ γυναικὸς καὶ ὅχι μόνον ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, δὲν ἀπαντᾷται εἰς καμμία ἄλλην ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου. Ἡ συνήθεια ἐρύλαξε μέχρι τοῦδε νὰ ὀνομάζωσιν ἐν τῇ Ἑλλάδι πολὺς γυναικῆς Ἀρτέμη.

- [ὅτι ἀγα]θήν τ[ῶ]ν βυβλίων ἀνάθεσιν ἐποίησ[ατο]
 . . . ἀφόδως [ἔ]τερον τῶν λοιπῶν καθιερώσαι ἐν πᾶσι . . .
 . . . ἦθε καὶ φιλοτείμως καὶ μεγαλομερῶς ἀν[έ]θεσεν]
 . . . ἡ τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσ[αν]
 5 [θυσίαν συ[μβ]αλλέσθαι τῆς Βουλῆς εἰς τὸν Δῆμον . . .
 [στρατηγού]ντος· [ἐπὶ] Νικάνδρου Ἀρχοντος καὶ στεφανώ[σαι]
 [ἀνατίθε]νται εὐ[νοί]α καὶ τῇ περὶ τὰ κῆλλιστα τῶν ε[. . . ἀνα]
 [γορεῦσαι τὸν στέ]φανον Διονυσίων τραγωδῶν τῷ καὶνῷ ἀγῶνι [τὴν δὲ ἀνακ]ηρῶν τοῦ
 [στε]φάνου [ἐπιμελ]ηθῆ[ναι] τοὺς τε στρατηγούς καὶ τ[οὺς] [γυμναζο]μένους]
 10 [κ]αὶ τοὺς παιδευτὰς αὐτῶν τὸν τε παιδοτρίβην . . .
 . . . ξέα τε [Ἀ]λέξανδρον Ἀλεξάνδρου Ἀλαιέα καὶ τ[ὸν]
 . . . χον Λουκολόπαπον ὀπλόμαχον διὰ τοῦ ἐνιαυ[τοῦ]
 [κρά]ξαντας τοῖς ἐφέτοις καὶ στεφανώσαι ἕκαστο[ν] αὐτῶν]
 . . . ἀναστροφ[ὴν] συγχωρεῖ[σαι] δὲ αὐτοῖς καὶ πίν[α]κας ἔχειν ἐν . . .
 15 ἀναγράψαι] δὲ τόδε τὸ ψήφισμα μετὰ τῶν ἄλλων ἐ[ν] στήλῃ [λίθιν]η καὶ . . .
 [στή]σαι· . . . ὅς Μαραθώνιος ἵνα τούτων συντελουμένων ὡ[φ]έλεια γένηται . . .
 [. . . ἐπὶ] τῆς πρώτης ἡλικίας τῶν νέων ἐπιδι[κ]άσῃ . . .
 [. . . τελουμέ]νων [ἵνα] καὶ ἕτεροι ζηλωταὶ τῶν ἀνδρῶν . . .
 19 . . . γένων]τ[αι],

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ πλακὺς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι εἶναι ψήφισμα ἵνα στεφανώσῃ, Διονυσίων τραγωδῶν ἐν τῷ καὶνῷ ἀγῶνι, τοὺς τε στρατηγούς καὶ τοὺς παιδευτὰς καὶ τὸν παιδοτρίβην, καὶ ἵνα συγχωρήσῃ αὐτοῖς καὶ πίνακας ἔχειν [ὥς ἐν τῇ Ποικίλῃ]. Εἰς τὴν ἑκτὴν γραμμὴν ἀναφέρεται ὄνομα Ἀρχοντος Νικάνδρου, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχομεν καταλόγους τῶν Ἀθηναίων Ἀρχόντων δὲν ἀπαντῶμεν τὸ ὄνομα τοῦτο. Εἰς τὴν ἐνδεκάτην γραμμὴν ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου, Ἀλέξανδρον Ἀλεξάνδρου ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 280 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶναι ἄλλος τοῦ τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς, διότι ὁ τῆς παρούσης εἶναι Ἀλαιεύς, ὁ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 280 εἶναι Μιλήσιος· τὸ αὐτὸ ὄνομα ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 181 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἀλλ' εἶναι καὶ οὗτος Θορικός, καὶ ἕτερος Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Μαραθώνιος ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 182 τῆς μνησθείσης συλλογῆς, καὶ πέμπτος Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Ἀθηνιεύς ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 266, ὁμοίως ἡ αὕτη ὁμωνυμία τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τὰς ὁποίας παραλείπομεν συντομίας χάριν. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμῶν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἐγχαράχθη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τραϊανοῦ.

Κ. Σ. Π

Κόιντος Νεμετώριος
 [Ἀ]μμώνιος Ἀθμονεύς
 Λυκαρίω
 νος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ τῆς ζωφόρου τύπου τοῦ ὁποίου τὸ ἄνωθεν μέρος τοῦ κρηνίου σώζεται μόνον· τὸ ὄνομα Νεμετώριος πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα· καθὼς καὶ τὸ ὄνομα Λυκαρίων· καὶ ἐκ τῶν ὀνομάτων καὶ ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμῶν ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδριανοῦ.

Κ. Σ. Π.

Διοκλῆς
Ἑλίκωντος
Ἀχαρνέως

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Ἑλίκων οὗ ἡ γενικὴ Ἑλίκωντος εἶναι πιθανῶς ἀπὸ τὸ Ἑλικῶνος.

858

[Θ] ε ο ι
[Φιλοκ]ράτης Ἀριστοφάνου εἶπεν ἐπειδ[ὴ]
[Δημόκρι]τος Φανοστράτου Φαληρεὺς ἀνὴρ
[ἀγ]αθὸς περὶ τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίω[ν]
[καὶ τὸν Δ]ῆμον τὸν Αἰξωνέων καὶ πολεμ[ή]
[σας] ἐν τεῖ χώρᾳ καὶ χαρισθέν[τος αὐτῷ]
· · · · καὶ τοῦ Ἄστεως διὰ τὸν · · ·
· · · · ας διέλυσε Ἀθηναίου · · ·
[χ]ρῆσις τὸ αὐτὸ καὶ Εἰ · · ·
10 [τοῖς Ἀ]θηναίοις καὶ τεῖ χώ[ρᾳ τῶν]
[αἰ]ρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμ[ου]
· · · · σου κενκαλ[ῶς] · · ·
13 · · · ὕστερον · · ·

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ πλακὸς λίθου πεντελησιῶ· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸν Δῆμον Αἰξωνέα ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἐπὶ τῆς ζωφόρου τῆς στήλης ἐπιγράφεται μὲ ἀραιὰ γράμματα Θ ε ο ι, ἰσοδύναμον μὲ τὸ ἀγαθὴ τύχη· Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀρχίζει μὲ ὄνομα τελειώνον εἰς ΑΤΗΣ, ὅστις ἦν υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους· ὁ Ἀριστοφάνης οὗτος εἶναι τάχα ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἀναφερόμενον παρὰ τοῦ Λυσίου Ἀριστοφάνην; ὅστις ἐδαπάνησε χωρηγῶν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς του πεντακισχιλίας δραχμὰς, καὶ ὅστις συνεισέφερεν ἀρκετὰ χρήματα εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος του [ἄρα Λυσ. ὑπὲρ Ἀριστ. χρημ.] ἢ ὁ Ἄρξας ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ριβ. Ὀλυμπιάδα; Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τοῦ Φανοστράτου τοῦ Φαληρέως· ὁ Φανόστρατος οὗτος πιθανῶς εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Φανόστρατον τὸν Φαληρέα, πατέρα τοῦ Δημητρίου τοῦ φιλοσόφου [Διογ. Λαέρτ. Β. Δημητ.] τὸ ὄνομα Φαληρεὺς τὸ Φ εἶναι γραμμένον κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον οὕτω +. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι αὕτη εἶναι ψήφισμα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Φανοστράτου τοῦ Φαληρέως· Εἰς τὴν ἕκτην γραμμὴν ἡ δοτικὴ ΤΗΙ εἶναι γραμμένη μὲ ΕΙ ΤΕΙ· ταῦτ' οὗτο παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν δεκάτην γραμμὴν ΤΕΙ ΧΩ[ρᾳ] ἀντὶ ΤΗΙ ΧΩ[ρᾳ]· καὶ ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι ἡ ΕΙ ἐπροφέρετο, καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτε νομιζόμεν ὅτι ἐγράφη ἡ ἐπιγραφή αὕτη, ὡς ἡ Η.

859.

Νικίας Ἀθηνίωνος
Βησαιεύς

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη κατὰ τὸν Δῆμον τῶν Αἰξωνέων· μετὰ τὸ ὄνομα Νικίας ἔπονται τρεῖς στιγμαὶ ἐγχαραγμέναι ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης οὕτως: Τὸ ὄνομα Ἀθηνίων ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς· τὸ ὄνομα τοῦ δημότου τοῦ Δήμου Βῆσα γράθεται ἐνταῦθα διὰ τῆς ΑΙ Βησαιεύς ἐνῶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς εὑρίσκεται καὶ διὰ τοῦ Ε γραμμένου Βησεύς.

[Πει]θός[τρατος]
 [Η] Εύλλο[γος]
 [Ε]ύξεν[ος]
 Η Ερμόδ[οτος]
 5 Εκγαίο[ν]
 Η Ίερον
 Σόστρ[ατος]
 Χαρικ[λής]
 Ἀρχένεος
 10 Κα[ρίδεμος]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Θησείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν εὐρισκόμενον ὄνομα Εὐλλογος ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 286 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἀλλὰ μὲν Ἄ καὶ ὄχι μὲν δύο ὡς εἰς τὴν παροῦσαν· τὸ εἰς τὴν 5 γραμμὴν εὐρισκόμενον ὄνομα Εκγαίων πρῶτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα.

861.

[Ε]πὶ Διοκλέους τοῦ Διοκλέ[ους]
 ταμειούτος Ἀρόπου τοῦ Σέ[μνου];
 ὡς Ἡρωϊστῶν τῶν Διοτίμου
 [κ]αὶ Παμμένου, ὧν ἀρχεραμιστής . .
 5 . . χου Μαραθῶνιος ἔδοξεν τῷ Δήμῳ τῶν
 Ἡρωϊστῶν προνοηθῆναι τῆς . . .
 [ὅπω]ς οἱ ἀποδημοῦντες τῶν Ἡ[ρωϊστῶν]
 [ὑποποιοῦν] δὴ ποτε οὖν τρόπον δίδωσ[ιν τῷ κοινῷ]
 δραχμάς τρεῖς, οἱ δὲ ἐπιδη[μοῦντες]
 10 μὴ παραγινόμενοι ἐπαναγ[άγω]
 σι τὴν φορὰν τὰς ἑξ δραχμ[άς] [ἅς δίδει]
 ωσιν τὰ μέρη, ἐὰν δὲ μὴ δίδ[ωσιν]
 [εἰ]δοξεν μὴ μετέχειν αὐτοῦ[ς τοῦ]
 [τ]ου, ἐὰν μὴ τινι συμβῇ ἢ διὰ πε[ρι]
 15 σθένειαν ἀπολειφθῆναι ὁμ[ολίως ἔδοξ]
 ε ἐμβιβάζειν ἐξεῖναι τοῖς τ[αμίαις]
 [τ]ῶν δραχμῶν τριάκοντα κα[ταβαλεῖν]
 [τ]ῶν ἑξ δραχμῶν καὶ μὴ π[λείονα]
 ὑπὲρ τούτων δὲ ἀναδι[δόναι]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς οὐ μακρὰν τοῦ ναοῦ τῶν Διοσκούρων, εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, πρὸς τὸ βόρειον τῆς ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι εἶναι διάταξις τις τοῦ κοινῷ τῶν Ἡρωϊστῶν ὅποιον τι θέλει πληρῶναι ὁ ἀποδημῶν ἐκ τῆς κοινότητος τούτων· τὸ ψήφισμα τοῦτο εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν ἀναφέρει ἄρχοντα ἐπώνυμον Διοκλέα υἱὸν Διοκλέους· εἶναι τάχα οὗτος ὁ ἄρξας τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς ριδ Ὀλυμπιάδος, ὅστις ἀναφέρεται εἰς τὸν συνταχθέντα κατάλογον τῶν Ἀθηναίων ἀρχόντων ὑπὸ τρία ὀνόματα Φιλοκλῆς ἢ Πολυκλῆς ἢ Διοκλῆς, ὃν ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφὴ 114 τῆς Ἀρχ. Ἐρημ. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμῶν τῆς ἐπιγραφῆς τούτης εἰκάζομεν νὰ ᾖναι ἄλλος τις μεταγενέστερος τούτου, διότι τὰ γράμματα τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς μὲν τὰ τῆς 114 παραβαλλόμενα διαφέρουσι. Διοκλῆν Διοκλέους ἀπαντῶμεν εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 2300, 1590 ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ἀλλ' ὁ πρῶτος ἦτον Συρμείδης ἱερεὺς, ὁ δεῦτερος Ἀθηναῖος ὅστις ἐνίκησε πιγμῆν· τὸ εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ὄνομα Ἄροπος δὲν ἀπαντᾶται ἀλλ' ἀλλοῦ εἰμὴ εἰς δύο ἐπιγραφὰς

τάς ὁποίας ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Βιβλίον μου [l' anciennes Athènes] ὑπὸ σελίδα 164· αἱ εἰς τὴν τρίτην, ἔκτην, καὶ ἐβδόμην γραμμὴν ἀπαντοῦμεν ἐκφράσεις ὡς 'Ηρωιστῶν, τῷ δήμῳ τῶν 'Ηρωιστῶν, οἱ ἀποδημοῦντες τῶν 'Ηρωιστῶν, ἐξηγοῦσιν κοινωνίαν τινὰ, ἢ τάγμα τι συστήματος ἀνθρώπων ἐχόντων πρὸς ἀλλήλους δεσμοὺς φιλίας, ἀπέβλεπε δὲ τὸ τάγμα τοῦτο θρησκευτικὴν τινα τελετὴν, ἴσως εἰς τὴν παρὰ τοῦ Ἰσυχίου ἀναφερομένην ἐορτὴν Ἡρόγια. [Ἰσύχ. Ἡρόγια τὰ θεοδαΐσια] ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἡρος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ αὐτὸς Ἰσύχιος, Ἡρος συνθήκη, ἐκεχειρία· εἰς τὸ σωζόμενον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὑπάρχει τὸ χρέος τῆς συνεισφοράς τῶν τριῶν δραχμῶν τὸ ὁποῖον ἕκαστος ἐταῖρος ἔπρεπε νὰ συνεισφέρει· κανονίζεται δὲ ὁποῖον πρόστιμον πρέπει νὰ πληρώνωσιν οἱ δυστροποῦντες εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ συμφωνηθέντος δικαιώματος, ἢ ἀποδημοῦντες καθ' ὁποιοδηποτέον τρόπον, καθὼς καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες καὶ μὴ παραγενόμενοι διατάσσεται νὰ πληρώνωσι τὸν διπλοῦν φόρον ἥτοι ἑξ δραχμῶν.

862.

Ἀγαθὴ τύχη.
Ἐπὶ Φλαβίου Στράτωνος
Ἄρχοντος
κοσμητεύοντος Τ[ίτου] Κλαυ
δίου δαδούχου Μελιτέως
συστρεμματάρχης
Ἀθηνίων, ἐξ οἴου γυμνασι-
αρχήσας

Μελίτων	Ἀτείμητος
Ἀπολλώνιος	Ἰλλος
Ἀσκληπας	Εὐκαρπος
Μέλισσος	Ἀφρόδας
Ὀνήσιμος	Νείκων
Εὐγαμος	Ἑρμῆς
Διονύσιος	Εὐπορος
Καρπίων	Δορύφορος
Ἄλκιμος	Διαιδούμενος
Ἠλεύσας	Ἀγαθόπους
Ἐπίκτας	Ἀλέξανδρος
Παίδερως	Προσίνης
Προσδόκας	Ἡρακλέων
Εὐκαρπος	Ἡρακλίδης
Εὐδοξος	Ἀπολλώνιος
Ἀφρόδας	Εὐχάριστος
[Δ]ιονύσιος	Πανδίων
[Σ]ώζων	

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, εὗρέθη εἰς τὸ ἀνατολικονότιον τῶν Ἀθηνῶν οὐ μακρὰν τοῦ ναοῦ τοῦ Σαράπιδος, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Βαρβάκη ἐγράφη δὲ ἐπὶ Ἄρχοντος Φλαβίου Στράτωνος, ὅταν ἦτο κοσμήτωρ ὁ Τ. Κλαύδιος Δαδοῦχος ὁ Μελιτεύς. Τὸν Ἄρχοντα Στράτωνα Αἰζωνέα ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 241 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, νομίζομεν ἀρχαιότερον τοῦ Ἄρχοντος Στράτωνος τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς, διότι τὰ γράμματα ἐκείνης εἶναι ἀρχαιότερα τῆς παρούσης. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι κατάλογος τῶν ὑπαρχάντων Συστρεμματάρχαι, ἢ λέξις αὕτη ἀπαντᾶται εἰς τὰ τακτικά τοῦ Ἀρρίανου, σημαίνει δὲ τὸν Ἄρχοντα στρατοῦ δύο χιλιάδων· τὸ ὄνομα Μελίτων πρῶτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα, Μελιτίων δὲ εὗρίσκεται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς· καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα Εὐγαμος [ἀντὶ ἴσως τοῦ ἀπανταν-

μένου εις πολλάς ἐπιγραφάς *Εὐδαμος*] *Ἐλεύσας*, *Παιδέρως*, *Ἀφρόδας*, *Διαιδούμενος*, *Προσήνης*, πρώτην φορὰν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα· τὰ ὀνόματα τῶν ὑπαρξάντων *Συγρεμματάρχων* εἰσὶν 36, ἴσως ἀναφέρονται ἀνὰ τρία εἰς ἐκάστην φυλὴν· ἡ στήλη, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφή, φέρει ἀέτωμα, ἐντὸς αὐτοῦ ἀσπίδα· ἄνωθεν δὲ τοῦ ἀετώματος ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους φέρει δένδρον καὶ οἰνοχόην, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ ἀκρωτηρίου παριστάνει πλοῖον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ δύο κωπηλάτας.

863.

	αι . δες ἀ[νέθεσαν]
[Ἐξέ]κεστος	Θρασ[ι]κλες
. . . ατον	Ἀντιοχί[δος]
Αἰσχίνες	Διφιλίδ[ες]
Λεόστρατος	Φιλέας
Ἀθηνόδορος	Κύνιππος
Θρασύδεμος	Διόδοτος
Παύσον	
Λυκίσκος	
Ξενόδιρος	
Κυδίας	
Θρασυμένες	
Φιλόνεος	
Ἀρχίνες	
Πολύορος	
Ξενοφίλος	
Μνέσαρχος	
. . . ον	
. . . άχου	
. . . ε	
. . . ς	

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη οὐ μακρὰν τοῦ ναοῦ Ἀθηνᾶς τῆς ἀρχιγέτιδος εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Νικολαΐδου Φιλαδελφῆως. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος ἴσως τῶν πρυτανευσάντων Ἀθηναίων, ὃν ἀνέθεσαν εἰς τὸν πλησίον ἐκεῖ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τὰ ὀνόματα *Θρασύδεμος*, *Παύσων*, *Ξενόδορος*, *Κυδίας*, *Ἀρχίνης* καὶ *Κύνιππος*, πρώτην φορὰν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα.

864.

Ἀργεῖος Ἀργείου τρι[κ[ο[ρύσιος]
 Στρατηγῆσας ἐπὶ τόμ Πειρ[αιᾶ]
 Ἀφροδίτῃ Εὐπλοία τύχη [ἀγαθῇ]
 ἀνέθηκεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος Βάρου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ, εὑρέθη πρό τινος καιροῦ εἰς τὸν Πειραιᾶ οὐ μακρὰν τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, τὸ ὄνομα Ἀργεῖος πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα, Ἀργεῖα δὲ θηλυκοῦ γένους εὔρηται παρὰ τῷ Ἡροδότῳ [B. 5 κεφ. 52] ἡ θυγάτηρ τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρισοδήμου· Ἀργαῖος δὲ ὄνομα ἀπαντᾶται εἰς τε τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰς ἐπιγραφάς· τὸν Ἀργεῖον τοῦτον ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀναφέρει ὡς στρατηγῆσαντα περὶ τὸν Πειραιᾶ. Καὶ εἰς ἄλλας Ἀττικὰς ἐπιγραφὰς ἀπαντῶμεν στρατηγούς κατὰ τὴν χώραν ἐκτελοῦντας χρεὴ εὐταξίας μᾶλλον ἢ στρατηγικά· οὗτος π. χ. ὁ στρατηγὸς κατὰ τὴν παραλίαν ἀναφερόμενος ἀπὸ ἐπιγραφῆς τινος, [Ἐκ τῆς τρίτης γραμμῆς τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸν

Πειραιᾶ ἦτον ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Εὐπλοίας· τὸ ἱερὸν τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρὰ τοῦ Πausanίου ἀναφερόμενον, ὃ ὁ Κόνων ὑποδόμησε, τριήρεις Λακεδαιμονίων κατεργασάμενος περὶ Κνίδον τὴν ἐν τῇ Καρικῇ χερρόνησῳ· τὸ ἱερὸν τοῦτο ἦτον τὸ νεώτερον ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Πausanίου, ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ἀφροδίτη αὕτη κυρίως μὲ τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν, ἣν ἔδιδον εἰς αὐτὴν οἱ Κνήδιοι, τούτέστιν Εὐπλοία. Κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Πausanίου εἰκάζομεν, ὅτι εἰς τὸν Πειραιᾶ ἦσαν τρία ἱερά τῆς Ἀφροδίτης, καθὼς καὶ εἰς τὴν Κνίδον, τὸν ἀρχαιότερον ἐκαλεῖτο Ἀφροδίτης Δωρίτιδος, τὸ μετ' αὐτὸ Ἀφροδίτης Ἀκρείας, τὸ δὲ νεώτερον Ἀφροδίτης Εὐπλοίας [Πau. Ἀττ. κεφ. Α.] Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἡ αἰτιακὴ ΤΟΜΠΕΙΡΕΑ τὸ ΤΟΜ εἶναι γραμμένον μὲ Μ ἀντὶ τοῦ Ν, τὴν γραφὴν ταύτην ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς καὶ μάλιστα τὰς ἀρχαιοτέρας, ἐνθα τὸ Μ εὐρηται πολλάκις ἀντὶ τοῦ Ν. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τὸ Ἀφροδίτει τὸ ΤΕΙ εἶναι γραμμένον μὲ ΕΙ ἀντὶ τῆς ΗΙ, εἰς πολλὰς ἐπιγραφὰς ἀπαντᾶται ἡ γραφὴ αὕτη ἥτοι τὸ ΕΙ ἀντὶ τῆς Η.

865.

[Ἀ]ρίστη Μίκα.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τῆς ζωφόρου τύπου ἐπιτυμβίου· εὐρέθη τῷ 1836 εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου φαίνεται γυνὴ καθημένη δίδουσα τὴν χεῖρά της εἰς τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ἄνδρα, τοῦ ὁποῦ τοῦ κατὰ τὴν ὄψιν μέρη δὲν σώζονται· εἰς τὸ γυῖσσον τοῦ προστύπου τούτου ἔργου σώζεται ἔχνος τοῦ χρωματισμοῦ τῶν κοσμημάτων τοῦ γείσσου· τὸ ὄνομα Ἀρίστη καὶ Ἀρίσα ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1881, 2891, 2362 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, ὄνομα δὲ γυναικὸς Μίκα δὲν ἀπαντᾶται εἰς κανένα μέρος.

866.

Δημοκράτεια.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης λίθου πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ὄνομα γυναικὸς Δημοκράτεια δὲν ἀπαντᾶται εἰς κάμμιαν ἐπιγραφὴν οὐδὲ εἰς τοὺς παλαιούς συγγραφείς.

Κ. Σ. Π.

867.

Ἀμμία
[Δ]ιονυ[σ]ίου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τοῦ Πειραιῶς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, τὸ ὄνομα Ἀμμία δὲν εἶναι Ἀθηναϊκόν, πρῶτον διότι δὲν εὐρίσκεται εἰμὴ εἰς μίαν ἢ δύο Ἀθηναϊκὰς ἐπιγραφάς· δευτέρον ἂν ἦτον Ἀθηναία ἥθελεν ἀναφέρειται ὁ Δῆμος τοῦ πατρὸς της Διονυσίου.

Κ. Σ. Π.

868.

Εὐτυχίς.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου πεντελησίου, εὐρέθη καὶ αὕτη ἐνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 867, τὸ ὄνομα γυναικὸς Εὐτυχίς εὐρίσκεται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

869.

Ἀρτεμίδωρος
Ἐφέσιος Φίλη
Ἀριστοφίλη
Ἀρτεμιδώρου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη καὶ αὕτη εἰς τὸ δυτικὸν τοῦ Πειρκιῶς· ὄνομα γυναικὸς Ἀριστοφίλῃ πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰκάζομεν ὅτι ἡ στήλη αὕτη ἔστατο ὡς κοινὸν σῆμα τῆς Ἀριστοφίλης καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἀρτεμιδώρου.

870.

[. τὴν πα]
[ρ] ἄδοσι[ν ἔγγρ]
αφκ προσ[τατόμενα καὶ -
τὰ παραδιδ[όμενα . . . κατὰ
ψήφισμα ἡ Βουλὴ ἐπεψήφισεν ὅπως ᾶ]
ν αὐτῇ δοκῇ [. κ]
αὶ κατὰ τὸ ἀνδρὶ
δὲ καὶ τὸ ἐν τῷ τ[αμῖω ὅπως ᾶ]
ν εἰδῶσιν Ἀθηναῖ[οἱ ὅτι] παρ
9 αὐτοῖς ἐστὶν ἡ κολά[ζειν ἢ συγχωρεῖν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὰ γράμματα εἶναι γραμμένα κιονιδόν· τὸ ἄνω μέρος καὶ τὸ δεξιὸν τῆς ἐπιγραφῆς δὲν διατηρήθη. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου εἰς ὃ ἐπεψήφισεν ἡ Βουλὴ· ἡ πλάξ αὕτη διατηρεῖται τώρα ἐντὸς τῆς ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1474.

871.

Ἐπίτευγμα
Μενάνδρου
Μειλησία

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τῇ 30 Μαΐου 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ Νότιον τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα Ἐπίτευγμα πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα.

872.

Εὐπορία
Ἰερά Φ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ μικροῦ Βωμοῦ λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς τῇ 30 Μαΐου 1840· διατηρεῖται τὴν σήμερον εἰς τὰς ἐντὸς τῆς πινακοθήκης τῆς ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς, ὑπ' ἀριθ. καταλόγου 1912 ὁ Βωμὸς οὗτος ἦτον ἀφιέρωμα τῆς Εὐπορίας εἰς τινὰ θεότητα.

873.

.
Θρασ[ικλέους
Προβ[αλινθίου
γυ[νή

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τῇ 30 Μαΐου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ Ἀνατολικὸν μέρος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς, διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς Θρασικλέους τοῦ Προβαλινθίου δὲν διατηρήθη ἐνταῦθα· τὸ τοπικὸν τοῦ δημότου τοῦ δήμου Προβάλινθος εἶναι Προβαλίνθιος καὶ Προβαλίντης.

874.

- . . . ιων εὐσέβει[αν]
 . . . ὡς οὖν ἀπὸ τῆς]
 . . . τετυχηκώς δ[ὲ καὶ τῆς]
 . . . ις ἐν φύτῳ αὐ[τοῦ . . .]
 5 . . . συνεργούσης [καὶ τῆς . . .]
 . . . σωτείρας τῶν . . .
 [κα]ὶ τὰ μὲν ἄλλα τ[ὰ . . .]
 . . . ργός μου τῆς εἰς τὸν]
 . . . ἰδου πάλιν ε . . .
 . . . σατο θύειν δ . . .
 . . . όντας ἀγαθῇ [τύχῃ]
 . . . στῆσ[αι ἐν]
 13 [. . . νέον . . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίῳ· εὑρέθη τῇ 29 Μαΐου 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶ.ος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς τῆς πινακοθήκης πλησίον τῶν προπυλαίων, ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου 2215. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ μέρος ψηφίσματος ὑπὲρ τινος τοῦ ὑποίου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Εἰς τὴν ἑκτὴν γραμμὴν ἀπαντᾷται τὸ ὄνομα σωτείρ· τὸ ΕΙΡ γραμμένον μὲ ΕΙ ἀντὶ τῆς Η σωτείρας ἀντὶ σωτήρας. Εἰς τὴν 10 γραμμὴν μετὰ τὸ ΣΑΤΟ ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοιοῦτον τι] σ/ζ-μα ἰσοδύναμον μὲ τὴν ὑποστιγμὴν οὕτω ,

875.

Ἀπόλλω[νος]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος Βάθρου λίθου πεντελησίῳ· εὑρέθη τῇ 29 Μαρτ. 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν πινακοθήκην παρὰ τὰ Προπύλαια ὑπ' ἀριθ. καταλόγου 2368 Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι τὸ Βάθρον τοῦτο ἦτον ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

876.

[Ἀπόλλ]ωνα
 [ἀνέστησε] κατὰ
 ἐπίταγμα
 τοῦ θεοῦ
 . . . φίνης

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος Βάθρου λίθου πεντελησίῳ· εὑρέθη τῇ 29 Μαρτ. 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν προπυλαίοις τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. καταλόγου 2869 Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ Βάθρου τούτου ἀνέστησέ τις τὸν Ἀπόλλωνα κατ' ἐπίταγμα τοῦ Θεοῦ τούτου, ὃν ἀνέθεσεν εἰς τὸ ἐν Ἀκροπόλει Βραυρωνεῖον τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰκάζομεν οὕτω, διότι πλησίον τούτου εὑρέθη ἡ παρῶσα ἐπιγραφή.

877.

Εἰδὲ τίς ἐ[στησεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίῳ· εὑρέθη εἰς τὰς

πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. καταλόγου . . . Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀπετέλει μέρος ἀναθήματος τινός.

878.

[Ἀ]γαθῇ τύχῃ [εὐχαρι]σ[τήριον.
[Ἀ]σκληπιῷ
[ἀν]έθηκεν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος Βωμοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸ τῆς εισόδου τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπὸ τὸ νότιον τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, διατηρεῖται τῶρα εἰς τὰς ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς, ὑπ' ἀριθ. καταλόγου . . . Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἦτον ἐπὶ Βωμοῦ, ὃν τις ἀνέθηκεν ἐν τῷ ὑπὸ τὸ νότιον τῶν προπυλαίων Ἀσκληπιῷ εὐχαριστήριον.

879.

Ἀφροδισία
. . . ἄτου
[Ἀμαξία]ντέ[ως

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὸ νότιον τῶν προπυλαίων καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὰς ἐν τοῖς προπυλαίοις τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς ὑπ' ἀριθ. καταλόγου 2264 τὸ ὄνομα Ἀφροδισία ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

880.

[ἀνέσ]τησεν ὁ . . . δα]
δου[χήσαντα]
πατὴρ δὲ τροφ[εὺς τε
οἰναῖοι
ἔθεσε λ[ώ]βην . . .
⊙ . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ τμήματος λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἀποτελοῦσε μέρος ἐμμέτρου ἐπιγραφῆς ἐπιτυμβίου.

881.

[Νό]νιον
[Μ]ομίου
[Χολαρ]γέως

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, τὸ ὄνομα Νόνιον καθὼς καὶ ἐκεῖνο τοῦ πατρὸς του πρώτῃν φωνὰν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα.

882.

[Ἡ ἐξ Ἀρεί]ου Πάγου Βουλ]ῇ καὶ ἡ Βουλὴ
τῶν ἐξακοσίων καὶ ὁ δῆμος [Κλ]αυ
δί[αν] Ἀθηναῖδα εὐεργεσίας ἔνεκα

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ Βάθρου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ βόρειον

τοῦ Πύργου Ἀνδρονείκου τοῦ Κυρρήστου [κοινῶς καλουμένου ναοῦ τῶν ἀνέμων] καὶ μένει τὸ Βάθρον τοῦτο εἰς τὴν ἐκεῖ παρακειμένην οἰκίαν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ἡ Βουλὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἡ Βουλὴ τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ Δῆμος ἀνέστησαν εὐεργεσίας ἕνεκε τὴν Κλαυδίαν Ἀθηναΐδα· δὲν λέγει δὲ ὅποια ἦτον ἡ Ἀθηναῖς αὕτη· ἀλλὰ τὸ νὰ ἀναστήσουν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνδριάντα Ἀθηναΐδος τινὸς ἕνεκεν εὐεργεσίας ἢν αὕτη ἐποίησε πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, τοῦτο δεικνύει ὅτι ἡ Ἀθηναῖς αὕτη ἦτο δυνατὴ καὶ λαμπρά τις γυνή, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ μεγαλείου τῆς ἐδυνήθη νὰ εὐεργετήσῃ τὰς Ἀθήνας· τοιαύτην λαμπρὰν καὶ μεγάλην Ἀθηναΐδα ἀπαντῶμεν τὴν μητέρα τοῦ Ἀρειοβαρζάνου, ἥτις εἰς ἕτερον Βάθρον, εὑρεθὲν καὶ αὐτὸ εἰς τὰς Ἀθήνας καλεῖται Βασίλισσα· ἡ Ἀθηναῖς αὕτη ἀπαντᾷται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 357 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Ἀριοβαρζάνης, ὅστις πρὸς διάκρισιν τοῦ πατρὸς του ἐκαλεῖτο Φιλορωμαῖος, [ἐνῷ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀριοβαρζάνης ὁ Βασιλεὺς ἐκαλεῖτο Φιλοπάτωρ]· ὁ Φιλορωμαῖος οὗτος Ἀριοβαρζάνης κατεσκεύασε τὸ ᾠδεῖον ἐν Ἀθήναις, ἥτε τὸ τοῦ Περικλέους [κατακαὲν ἐν τῷ Μιθριδατικῷ πολέμῳ, τὸ τρίτον ἔτος τῆς 173 ὀλυμπιάδος,] ἥτε ἄλλον τι, νέον ᾠδεῖον, τὸ ὅποιον τὸ τοῦ Μιθριδάτου ἐκαλεῖτο, [διότι εἰς τὰς Ἀθήνας πλέον παρὰ δύο ᾠδεῖα ἦσαν, καθὼς καὶ θεάτρα περισσότερα·] εἰς τὴν κατασκευὴν δὲ τοῦ ᾠδείου τούτου καθὼς καὶ εἰς ἄλλας εὐποιίας, πιθανῶς συνέτεινε καὶ ἡ προτροπὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλαυδίας Ἀθηναΐδος, ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι εὐγνωμονοῦντες διὰ τὴν εὐεργεσίαν ταύτην ἀνέστησαν αὐτὴν εἰς τὴν πέριξ τοῦ πύργου τοῦ Κυρρήστου θέσιν, ἐνθα ἦσαν τὸ πάλαι ἀρχαῖοι ναοί, ὡς ὁ τοῦ Βάγχου καὶ ἄλλοι, [ὅρα τὸ σύγγραμμά μου Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι σελ. . .] καὶ μάλιστα μία Ἀγυῖα ἐνθα ἕστατο ὁ Βωμὸς τοῦ Ἀγυῖως Ἀπόλλωνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέραμεν εἰς τὸ ῥηθὲν σύγγραμμά μας σελ. . . τὸ ὄνομα Ἀθηναῖς εὐρίσκεται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς καὶ εἰς θηλικὸν καὶ εἰς ἀρσενικὸν γένος, Ἀθηναῖς ὀξυνόνως εἰς θηλικὸν γένος, καὶ Ἀθηναῖς παροξύτόνως εἰς ἀρσενικὸν γένος. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Ἀθηναῖς ἐπὶ τοῦ Αἰ εὐρίσκεται μία μακρὰ γραμμὴ οὗτω ΑἰΔΟΣ, ἡ γραμμὴ αὕτη πρώτην φορὰν ἀπαντουμένη ἐνταῦθα σημαίνει ἴσως τὴν διακεχωρισμένην προφορὰν τοῦ Αἰ, ἣν ἡμεῖς διαχωρίζομεν διὰ τῶν δύο στιγμῶν Αἰ.

Κ. Σ. Π.

884.

[Ἱεροπο]ιοί.

[Εὐ]ώνυμος Ἐρέν[ιος] Ἡρακλείδης

[Α]πολλώνιος

[Εὐ]καρπος Ἐρατος ἐπιστάτης Πρυτανε[ίας]

5 [Ε]ὐπρασίδης Ποριγανού

Διο[νύ]σιος Ἡρακλείδου

Ἑρμοῦς Ἀφροδεῖσιου

Ἀττικὸς Εὐδόξου

Νεικίας Ζωσίμου

10 Εἰσιδώρος [Ὀνη]σίμου

Αὐ[ρή]λιος Νηρέυς

Κλ[αύ]διος Ἀμεινίας

Αὐ[ρή]λιος Διονύσιος

Ἀκάμας Προσδέκτου

15 Αἰλ[ιος] Ἀσιατικὸς

Ζώσιμος Σκύμνου

Σκύμνος Στράτωνος

Κάσσιος Ἀρίστωνος

[Αὐρ[ή]λιος] Ἄσανδρος

20 Δίων Εὐκάρπου

Φιλάργυρος Ἀγάθωνος
 Διονύσιος Ἐπιγόνου
 Ἀθηνίων Ἐπιγόνου
 Καρπόδωρος Ἰῶτου
 25 [Ἀφ]ρόδειτος Δημητρίου
 . . . νιος Ζωσίμου
 . . . ωνδος
 . . . ης,
 . . . Ἀγάθου
 30 . . . εντλου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος Ἑρμοῦ λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῶν θεμελίων τῆς ἐκκλησίας τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν τῆς μητροπόλεως. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος τῶν ἱεροποιῶν, οἵτινες ἐγένοντο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Καίσαρος, ὡς εἰκάζομεν ἀπὸ τὸν σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εὐρίσκονται ὀνόματα τινά, τὰ ὅποια δὲν ἀπαντῶνται ἄλλαχοῦ, τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ ἐξῆς· Ἑρμοнос, Πρόσδεκτος, Ἀσιατικός, Σκύμνος, Ἄσανδρος, Φιλάργυρος, Ἐπίγονος, Ἰῶτας, Καρπόδωρος. ΚΣΠ.

885.

. . . ος χρυσέρως
 πραγ]ματευτῆς μεμι
 [σθόμενος] . . . μου ἐνθάδε κεῖται

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασιν τοῖς τῶν Βυζαντινῶν χρόνοις, ἐπὶ πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῶν θεμελίων τῆς δημοτικῆς ἐκκλησίας· ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων καὶ τῶν λέξεων τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν, ὅτι αὕτη εἶναι ἐπιτάφιος χριστιανικὴ ἐπιγραφὴ. Κ. Σ. Π.

886.

Διόγ[νη]τος Φρεάρριος ἐγραμμάτευ[εν] . .
 Διοκλῆς ἤρχεν
 Ἐδοξεν τῇ Βουλῇ καὶ τῷ [Δήμῳ Λεοντίς ἐπρυτάνευεν Ἐπαί]
 νετος ἐγραμμάτευε. Εὐθύ[δημος] . . . εἶπεν δεῖ κατὰ τὸν
 5 Δράκοντος Νόμον τὸν [ἐν τῷ Ἄξωνι γεγραμμένον οἱ Ἄρχοντες]
 εἰς τὸν Νόμον παραλαβόντες [ἀντιγράψαι τοὺς Νόμους τούτου
 εἰς τῆς Βουλῆς ἐν στήλει λιθί[νῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ Πρυτανείῳ] . . .]
 ας τῆς Βασιλείας οἱ δὲ πολλῆται . . .
 νοὶ δὲ ἐλλενοταμίαι δόντων [. . .
 10 πρῶτος Ἄξων [. δι]
 κάζει δὲ τοὺς Β[ασιλεῖς] . . .
 εὔσαντα τοὺς εταί [. . . τὸν Βασι
 λέα δὲ [δικάζειν ἐν τῇ Βασιλείῳ στοᾶ . . .]
 τοίους ρα[. κα
 15 θ' ἀληθῆ λος
 νει δὲ ἀκο[λούθως] ε]
 κτην [δὲ Κύρβιν ἀντιγράψαι τὸν] . . .
 ὁ γίγε
 τε
 20 δε
 Αττ
 ος

HE
 H

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἀττικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς ἀνασκαφὰς διὰ τὰ θεμέλια τῆς δημοτικῆς ἐκκλησίας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν πλησίον μικρὰν ἐκκλησίαν τὴν οἰκοδομηθεῖσαν κατὰ τὸν μεσαιῶνα· αἱ πρῶται δύο γραμμαὶ εἶναι μεγαλύτεραι τῶν λοιπῶν· εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Διογνήτου Γραμματέως, ὅστις ἦτο Φρεάρριος τὸν Δῆμον, ὁ Δῆμος δὲ οὗτος ἀνάγεται εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Διοκλέους, ὡς ἄρχοντος ἐπωνύμου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντῶμεν δύο Ἄρχοντας, τρώτον τὸν ἄρξαντα κατὰ τὸ 4 ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπιάδος, καὶ δεύτερον τὸν ἄρξαντα τὸ τρίτον ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπιάδος, Διοκλῆν, ἢ Φιλοκλῆν, ἢ Πολυκλῆν· ὁ δεύτερος οὗτος δὲν εἶναι τῆς ἐπιγραφῆς, διότι αὕτη εἶναι ὡς ἀναφέραμεν γραμμὴν Ἀττικοῖς γράμμασιν, εἶναι λοιπὸν ὁ πρῶτος ὁ κατὰ τὸ 4 ἔτος τῆς 92 Ὀλ. ἄρξας, ὅστις ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 160 ἐπιγραφὴν τῆς Συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ ἐφ' οὗ ἐγένετο ἡ καταγραφὴ τοῦ Ἑρεχθείου ἡμεταλοῦς ὄντος. Ἐκ τῆς πρώτης γραμμῆς [ἂν ὀρθῶς ἀνεπλήρωσαμεν αὐτὴν] ἐξάγεται ὅτι ἐκάστη γραμμὴ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης [κιονιδὸν γεγραμμένων τῶν γραμμάτων] σύγκειται ἀπὸ 48 γράμματα· ἑπτὰ γραμμαὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους σώζονται κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου· ἐκ τῶν ἄλλων, εἰς τὴν 15 γραμμὴν δὲν σώζονται εἰμὴ μερικαὶ λέξεις μόνον, ἕως τὴν 25 δὲ γράμματα τινά. Ὡς ἐκ τοῦ ἔχους τῶν ἐξηλειμμένων γραμμάτων ἐξάγεται ὅτι ὅλαι αἱ γραμμαὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἦσαν 39. Εἰς τὴν δευτέραν τὸ εἰς τὴν ἀρχὴν διατηρημένον ὄνομα τοῦ Γραμματέως NETOΣ ἀνεπλήρωσα εἰς ΕΠΑΙ]νετος, τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾷται εἰς δύο Ἄρχοντας Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἤρξεν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 36 Ὀλυμπιάδος, ὁ δὲ τὸ 4 ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπιάδος, οἱ ἄρχοντες οὗτοι ἴσως εἶναι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας τοῦ Ἐπαινέτου Γραμματέως τῆς ἐπιγραφῆς μας ταύτης, ὁ μὲν πρῶτος, ὁ τῆς 36 πρόγονος αὐτοῦ, ὁ δὲ δεύτερος, ὁ τῆς 94 ἀπόγονος τούτου· ὑποθέτοντες ὅτι ὁ ἔχγονος ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ πάππου αὐτοῦ. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναφέρεται Νόμος τοῦ ἀρχαίου νομοθέτου τῶν Ἀθηναίων Δράκοντος. Εἰς τὴν 5 γραμμὴν ἀναφέρει ἵνα ἡ Βουλὴ ἀντιγράψῃ αὐτοὺς πιθανῶς ἐν στείλῃ λιθίνῃ. Εἰς τὴν 8 γραμμὴν ἀναφέρεται πρῶτος Ἄξων τῶν Νόμων· καὶ εἰς τὴν ἐννάτην ἀναφέρει νὰ δικάζωσιν οἱ Βασιλεῖς] ἴσως τὰ περὶ τῶν νόμων τούτων.] Ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους μαθητόμεν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Νόμοι λίαν ἀπλοῖ ἦσαν καὶ βαρβαρικοὶ [Ἀριστ. Πολ. Β. 2 κεφ. 6,] καὶ ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ἐν μὲν ταῖς Ἀθήναις καὶ ἐν Λακεδαιμόνι ποικίλος, ἐν Ἡλίδι δὲ καὶ ἐν Βοιωτοῖς, καὶ οὐ μὴ σοφοὶ λέγειν, ἀπλῶς νενομοθέτῃται [Πλάτ. Συμπ.], ἐκ δὲ τοῦ Πλουτάρχου πληροφορούμεθα ὅτι οἱ Νόμοι πρότερον ἐγράφησαν εἰς ξυλῖνους ἄξωνας, ἐν πλαίσιοις στρεφομένοις περιεχόμενοι, ὧν λείψανα μικρὰ διεσώζοντο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πλουτάρχου ἐν Πρυτανείῳ [Πλουτ. Β. Σόλων.] ὡς ἐκ τούτων καὶ ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς γραφῆς εἰκάζομεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι Νόμοι, οἵτινες κυρίως ἐλέγοντο οἱ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκωντος Νόμοι. [Λυσίας Θεομνῆς. σελ. 86] καὶ οἵτινες εἰς δώδεκα βιβλία ἐπέμψθησαν μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν Ῥώμην [Γεώργ. Κεδρ. σύνοψις ἱστοριῶν] ἀντεγράφησαν εἰς πλάκας λιθίνας, ὡς εἰκάζεται ἀπὸ τὴν 7 γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς, καὶ ἐτέθησαν εἰς τὸ Πρυτανεῖον, τὰ δὲ πρωτότυπα τούτων διατηροῦντο εἰς τὴν Ἀκρόπολιν [Πολυδ. Β. 8 κεφ. 10], ἡ πρᾶξις αὕτη ἔλαβε χώραν τὴν ἐνδεκάτην τοῦ μηνὸς ἑκατομβαιῶνος, ἐξ οὗ ἐγένετο ἡ συνθήκη νὰ ἐπιθεωρῶσι τοὺς Νόμους ὅλους κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην· οἱ Νόμοι οὗτοι κοινῶς πρότερον ἄξωνες καλούμενοι, ἀντιγραφθέντες εἰς πλάκας μαρμάρου, διὰ νὰ ᾖναι κοινότεροι καὶ μᾶλλον εὐανάγινωστοι, ἔλαβον διπλὴν ὀνομασίαν κληθέντες Κύρβεις [Πλουτ. Β. Σόλ.], ὡς τεθημένοι εἰς ὑψηλὴν τινα θέσιν, παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος [Ἀπολλ. Σχολὴ Ἀριστοφ. Νεφ. καὶ σφῆκ], ἐκ τούτου δὲ οἱ ἐν Ἀκροπόλει ἐκκαλοῦντο ἄνωθεν Νόμοι, [Πολυδ.] οἱ δὲ ἐν Πρυτανείῳ κάτωθεν Νόμοι [Ἀριστοφ.] Εἰς τὴν 8 γραμμὴν ἀναγινώσκειται Πολέται, ἤτοι κατὰ τὴν μετ'

Εὐκλείδην γραμματικὴν Πολῆται, εἰς τὴν ἐνάτην ἀναγινώσκεται Ἑλλενοταμίαι.

Κ. Σ. Π.

887.

[Διονυ]σ[ου]
 . . . ενίων κανηφ[ο]
 [ρή]σασαν ἐν Ναῶ Σα[ρ]άπιδος καὶ
 Εἴσι[δος ἀ]νέθηκεν
 ἐπὶ ἱερέως Ἰλου ἱε
 ρατέ[ιον]τος τοῦ
 Ἀντι[γέ]νους Με
 λιτ[έως]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος Ἑρμοῦ λίθου πεντελησίου· εὐρέθη καὶ αὕτη εἰς τὰ ἀνοιγόμενα θεμέλια τῆς ἐκκλησίας τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων 1843, φυλάττεται σήμερον ἐντὸς τῆς παρακειμένης ἐκκλησίας, τῆς ὑποδομηθείσης κατὰ τὸν μεσαιῶνα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι εἶναι ἀνάθεσις τινὸς ἱερατεύσαντος τῷ Σάραπι καὶ Εἴσιδι, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν εἶναι γραμμένον μὲ ΕΙ, ΕΙΣΙΔΟΣ ἀντὶ τοῦ Ι, Ἰσιδος, ὡς ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εὐρέθη οὐ μακρὰν τοῦ μέρους ἔνθα ἦν τὸ πρὸς τοῦ Παυσανίου ἀναφερόμενον ἱερὸν τοῦ Αἰγυπτίου θεοῦ Σαράπιδος.

Κ. Σ. Π.

888.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 887 κεφαλὴ εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιογράφου Κωνσταντίνου Πιτάρη· ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὴν διὰ τὴν κομψότητά της· φαίνεται ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ τραχήλου ὅτι ἐτμήθη ἐπιτήδης, ἐκ τοῦ ἀνδριάντος αὐτῆς, διὰ νὰ θέσουν ἀντ' αὐτῆς ἄλλην τινα ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος ὡς ἐγένετο τοῦτο συχνάκις κατὰ τοὺς τῶν Ῥωμαίων χρόνους· τὸ μέγεθος αὐτῆς εἶναι φυσικοῦ ἀναστήματος. Ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ τραχήλου καὶ τῆς φυσιογνωμίας εἰκόζομεν ὅτι εἶναι κεφαλὴ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Κ. Σ. Π.

889.

Κομαλλί[ς] Νεοφίδη.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ λιθίνου ὑδρίας ἐπιτυμβίου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς τοῦ Θεσείου· ἐπὶ τοῦ λαίνου τούτου σώματος παριστάνεται ὁ συνήθης ἐπιτύμβιος τύπος, ἥτοι ἡ ἀποθανοῦσα καθημένη ἐπὶ θρόνου ἣτις δίδει τὴν χεῖρα της εἰς ἐτέραν ἱσταμένην πρὸ αὐτῆς, ἡ καθημένη καλεῖται κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφὴν Νεοφίδη, ἡ δὲ ἱσταμένη, Κομαλλίς· τὰ ὀνόματα ταῦτα Νεοφίδη καθὼς καὶ Κομαλλίς πρώτην φορὰν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

890.

Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 889 τύπος εἶναι ἐγγεγλυμμένος ἐπὶ λαίνου σήματος ἐπιτυμβίου, εὐρέθη εἰς τὸν Πειραιᾶ τὸ 1838 Μαΐου 12 καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Θεσείου ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· παριστάνεται δὲ ἐπ' αὐτοῦ γυνὴ καθημένη δίδουσα τὴν χεῖρα της εἰς ἐτέραν ἱσταμένην ἔμπροσθεν αὐτῆς, γεροντοπρόσωπον καὶ παριστανομένην μικροτέρου ἀναστήματος, ὅπισθεν τῆς ὁποίας κεῖται θρέφους γυμνὸν τὸ ὅποιον προσπαθεῖ νὰ σηκώθῃ.

Κ. Σ. Π.

891.

Πρόθ[οος]
 Η Ἀπα[μείου]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς, διατηρεῖται τῶρα εἰς τὰ προπύλαια, ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ἐπιτύμβιος.

Κ. Σ. Π.

892.

[Ἀθηναῖοι ἀνήλ]ωσαν [ἐς] Κέ[ρχυραν τάδε. Ἐπὶ Χά]
ρητος Ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς Βουλῆς ἡ [Καλ]
[λίας . . .] Τειθράσιος πρῶτος ἐγραμμάτ[ε]
[εὐε ταμίας τῶν] ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας [. . .]
5 [. . . ἐκ Κερ]αμίων καὶ ξενάρχοντες οἱς
[Κράτης Ναύπ]ονος Δαμπρέυς ἐγραμμάτευε
[παρέδωσαν] στρατηγοῖς ἐς Κέρκυραν τοῖς
πρώτοις ἐκ πλέουσι, Λακεδαιμονίῳ Λακκιάδ.
[ἦ, Πρωτέα] Αἰξωνεῖ Διοτίμῳ Εὐωνυμεῖ.
10 [ἐπὶ τῆς Αἰαν]τίδος πρυτανείας πρώτης πρυ
[τανευούσης τρ]εῖς καὶ δέκα ἡμέρας ἐσεληλυθείας τῆς πρυτ[ῆ]
[Ἐπὶ ἀψευδούς] Ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς Βουλῆς
[ἡ Μεταγένης] Φαινοῦ Τειθράσιος πρῶτος ἐ
[γραμμάτευε ταμ]ία ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀ
[θηναίας . . .] ἡς Ἐργιεύς καὶ ξενάρχον
[τες οἱς Εὐθύνο]ς Αἰσχρονος Ἀναφλύστιος
[ἐγραμμάτευε παρ]έδωσαν στρατηγοῖς ἐς Κόρ
[κυραν τοῖς δευτέ]ροις ἐκπλέουσι, Γλαύκωνι
[Μεταγ]ένει Κοίλει Δράκοντι
[. . . ἐπὶ τῆς Αἰαν]τίδος Πρυτανείας
[πρώτης Πρυτανευού]σης τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ
[τῆς Πρυτανείας] ἈΤΤ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς τῷ 1841 Ἰουν. 2, καὶ διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς τῶν προπυλαίων ἐν Ἀκροπόλει· τὸ δεξιὸν καὶ κάτω μέρος τῆς ἐπιγραφῆς σώζεται, τὸ δὲ ἀριστερὸν καὶ ἄνω μέρος αὐτῆς εἶναι διεφθαρμένον· τοῦ κάτω μέρους τῆς πλακῶς μένει κενὸν ἀρκετὸν μέρος. Καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἐκ τῆς διακρίσεως αὐτῆς, εἰς δύο παραγράφους, δεικνύεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη διακρίεται εἰς δύο μέρη καὶ ἐμπεριλαμβάνει δύο χρονολογίας· τὸ κενὸν μέρος τῆς πλακῶς ἦτο προσδιορισμένον πῶς διὰ τὰ γράψωσι καὶ ἄλλην τρίτην διακρίσιν, ἂν ἦτον ἀνάγκη· αἱ τρεῖς γραμμαὶ ἀπὸ τῶν 7—10 εἶναι αἱ μᾶλλον σεσωσμένοι, διότι αὗται σώζουσιν 24 γράμματα, ἐνῶ ὅλαι αἱ ἄλλαι γραμμαὶ σώζουσιν ὀλιγώτερα τούτων· ὅλον δὲ τὸ σωζόμενον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι γραμμαὶ 22, τὰ γράμματά ὅλα εἶναι γραμμένα σχεδὸν κιονοδὸν· ἀναπληρουμένης δὲ τῆς ἐπιγραφῆς, τὰ γράμματα εἰς τινες γραμμὰς εἰσὶν 40, 37, 34, 33. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν δὲν διατηρήθησαν εἰμὴ τέσσαρα σχεδὸν γράμματα, ὅθεν ἀναπληρώσαμεν αὐτὴν οὕτως [Ἀθηναῖοι ἀνήλ]ωσαν, ὡς ἀναγινώσκειται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 147 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου. Εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας γραμμῆς τὸ ὄνομα τοῦ Γραμματέως ἀρχίζει ἀπὸ ΚΑ. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι αὕτη ἀναφέρει τὴν δαπάνην, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι ἔδωσαν ὅταν ἐπεμψαν βοήθειαν εἰς τοὺς Κερκυραίους· τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Θουκυδίδην, ὅστις ἱστορεῖ τὴν ἔριν τὴν μεταξὺ Κορινθίων καὶ Κερκυραίων, διὰ τὴν Ἐπίδαμον· εἰς τὴν πρώτην φοράν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν τοῖς Κερκυραίοις βοήθειαν δέκα νῆας, ὧν ἐστρατήγει ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ Κίμωνος, Διοτίμος ὁ Στρομβίλου καὶ Πρωτέας ὁ Ἐπικλέους [Θουκ. Β. Α. κεφ. 24-45] τὰ ὀνόματα τοῦ Λακεδαιμονίου Λακκιάδου καὶ τοῦ Διοτίμου τοῦ Εὐωνυμέως διατηρήθησαν εἰς τὸ σεσωσμένον

μέρος τῆς ἐπιγραφῆς [γραμμ. 8, 9] τὸ δὲ τοῦ Πρωκλέους ἀνεπλήρωσαμεν ἡμεῖς· εἰς τὴν ἕκτην γραμμὴν ἀναγινώσκονται τὰ τελευταῖα γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τοῦ Γραμματέως τῆς Πρυτανείας, ταῦτα δὲ εἶναι . . . ΟΝΟΣ ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν Γραμματέων ἀναγινώσκεται Κράτης Ναυ-
πονος Λαμπρέως, καὶ τοῦτο νομίζομεν ὅτι εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Γραμματέως; διότι ὅχι μόνον τὰ γράμματα ΚΡΑΤΗΣ ΝΑΥΠ]ΟΝΟΣ ἀναπληρώνουσι τὸ ἐλλείπον μέρος τῆς πλακὸς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναγινώσκεται κάλλιστα τὸ ὄνομα τοῦ Δήμου τοῦ Γραμματέως τούτου, καὶ αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς του· οὗτος δὲ ὁ Κράτης ἐγγραμματεύσεε κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπιάδος, ὅτε ἦν Ἄρχων ὁ Χάρης, ἀναφέρεται δὲ ὁ Κράτης οὗτος ὡς Γραμματεὺς εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 17 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 137 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ ὡς Ἄρχων εἰς τὴν ἐπιγραφὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ σύγγραμμά μου αἱ Ἀρχαῖαι Ἀθῆναι ὑπὸ σελ. 347· κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν ταύτην Ἄρχων ἐπώνυμος ἦν ἐν Ἀθήναις ὁ Χάρης, ὃν ἀναφέρει ὁ Διόδωρος Β. 12, 35, [ὅστις κατὰ τινες ἐκαλεῖτο Κράτης, ἀντὶ τοῦ Χάρης], ἐπὶ τοῦ Γραμματέως τῶν ταμειῶν Κράτητος, ἐγγραμματεύεν ὡς εἵπομεν ἐν τῇ Βουλῇ Τειθράσιος τις τὸν Δῆμον, οὗ τὸ ὄνομα ἀρχίζει ἀπὸ ΚΑ. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ εἰς τὴν ἐβδόμην ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τῆς Κερκύρας Κορκύρας, μεταγενεστέρως τοῦ πρώτου ὀνόματος, ὡς ἐγένετο εἰς τὸ, Ὀρχομενός, Ἐρχομενός. Εἰς τὴν 3 καὶ 14 γραμμὴν ἀπαντᾷ τὸ ὄνομα τοῦ δημότου Τειθράσιος, τὸ ὄνομα τοῦτο ἐνταῦθα εὐρίσκεται γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ [Βοίκκιος ἐπίγρ. 115,] εἰς δὲ τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον, εἰς τὸν Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Σχολιαστὴν αὐτοῦ, [Βάτραχ. σίχ. 477] εἰς τὸν Θεόπομπον παρ' Ἀθηναίῳ, καὶ εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ Φωτίου, ἀπαντᾷ διὰ τῆς Ι γραμμῆς ΤΙΘΡΑΣ, εὐρίσκεται δὲ καὶ παρὰ τῇ ἐπιγραφῇ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος ὑπ' ἀριθμ. 271· διὰ τῆς Ε γραμμῆς ΤΕΘΡΑΣΙΟΣ ἀντὶ ΤΕΙΘΡΑΣΙΟΣ. Εἵπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐμπεριλαμβάνει πράξεις δύο ἐτῶν· ἡ πρώτη ὑποτιθεμένη ἐπὶ τοῦ Ἀρχοντος Χάρητος· ἡ δευτέρα κατὰ φυσικὸν λόγον πρέπει νὰ ἄρχεται ἀπὸ τὸν ἐπόμενον Ἀρχοντα, ὅθεν ἀνεπλήρωσα τὸ κενὸν μέρος μέ [ἐπὶ Ἀψευδοῦς] Ἀρχοντος· ὁ Ἀρχὼν δὲ οὗτος ἦρξε τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς 86 Ὀλυμπιάδος, κατὰ τὸν χρόνον δὲ τοῦ Ἀρχοντος τούτου, Γραμματεὺς τῆς Βουλῆς ἦτον ὁ υἱὸς τοῦ Φαεινοῦ ἢ Φαενοῦ Τειθράσιος καὶ αὐτὸς τὸν Δῆμον· ταμίας δὲ ἦτον Ἐρχιεύς τις τὸν Δῆμον, οὗ τὸ ὄνομα δὲν δις τῇ ἐπιγραφῇ, καὶ τὸ ὅποιον λήγει εἰς ΗΣ, Γραμματεὺς δὲ τοῦ ταμίου τούτου ἢ τῶν ξυναρχόντων αὐτοῦ, ἀναφέρεται, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσχροнос Ἀναφλύστιος τὸν Δῆμον· τὸ ὄνομα τοῦ Αἰσχροнос, ὡς ταμίας ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 256 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος· Γραμματεὺς δὲ τούτου ἀναφέρεται εἰς τὴν μνησθεῖσαν ἐπιγραφὴν Εὐθυνός τις Ἀναφλύστιος τὸν Δῆμον, ὁ Εὐθυνος οὗτος πιθανῶς εἶναι πρόγονος τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 256, διότι ὁ μὲν Αἰσχροнос ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 256, ὡς ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων, κατὰ τὸ 4 ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπιάδος. Ὁ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς μας ἀναφέρεται Γραμματεὺς κατὰ τὸ 4 ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπιάδος. Εἰς τὴν 12 γραμμὴν τὸ ὄνομα Πρυτανεία] δὲν εἶναι ὁλόγραφον ἀλλὰ μόνον τὰ τέσσαρα γράμματα ΠΡΥΤ. ὡς εἰκάζομεν ἀπὸ τὸ μέρος τὸ ἐλλείπον. Μετὰ τὴν λέξιν ΠΡΥΤ. ἔπεται ὁ ἀριθμὸς τῆς δαπάνης διὰ τὴν ἐκστρατείαν αὐτὴν, ὅστις εἶναι ἑξ τάλαντα· καθὼς εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιγραφῆς, ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων ἦτο διπλάσιος τῆς πρώτης ἐκστρατείας, ἔπεται εἰκάζομεν ὥστε καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς δαπάνης νὰ ᾖ διπλάσιος ἢτοι δώδεκα τάλαντα.

Κ. Σ. Π.

893.

Κτήσιος
χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτωμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὐρέθη εἰς

τὴν οἰκίαν τῆς Ἀθηναίας Κωνσταντίχης, Βόρειον μέρος τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῶρα διατηρεῖται εἰς τὰ περίξ τοῦ Πύργου Ἀνδρονίκου, τοῦ Κυρρήστου, κοινῶς καλουμένου ναὸς τῶν ἀνέμων· ὄνομα γυναικὸς Κ τ ή σ ι ο ν ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

894.

Ἐπιμενίδης
Ν . . υῖου
Θορίκιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν τοῦ Κ. Ζήσου, εἰς τὸ Βόρειον τῶν Ἀθηνῶν.

895.

Ὁ Δῆμος.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος ἐπισηλίου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος εἰς τὸ ἐκεῖ κατακρημνισθὲν τσαμί, καὶ εὑρίσκεται μέχρι τοῦδε εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Ἡ ἐπιγραφὴ Δῆμος εἶναι ἐστεφανομένη στεφάνῳ ἐλαίας· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τοῦ ἐπτηλίου τούτου εἰκάζομεν ὅτι τοῦτο ἀπετέλει μέρος οἰκοδομημάτων τινὸς κυκλοφεροῦς ὃ ἀνέστησαν ὑπὲρ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων. Κ.Σ.Π.

896.

Ἄνων
ιοιους
[Μη]λήσιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ. Κ. Σ. Π.

897.

. . . . Κό]ωνος Ἀλιμο[ύ]σιο;
Κίλιων
[ἐποίη]σε . . ασε ε .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ μεγάλου Βάθρου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη οὐ μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας καλουμένης Καμνικαρέα, ἐν Ἀθήναις, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοᾶν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα εἶναι ἐξηλειμμένα περίπου ἐκτὸς τῆς πρώτης γραμμῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκονται μόνον τὰ γράμματα ΝΩΝΟΣ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς ἐκείνου τοῦ ὁποίου ὁ ἀνδριὰς ἵστατο ἐπὶ τοῦ Βάθρου τούτου· ἦτο δὲ οὗτος τὸν Δῆμον Ἀλιμούσιος.

Κ. Σ. Π.

898.

[. . . . Ὀλυμπιο]δώρου Σησία

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τῷ 1843 Μαρτ. 8 εἰς τὰς ἀνασκαφὰς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Δημοτικὴν ἐν Ἀθήναις, καὶ διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς τῆς ἐκεῖ παρακειμένης Ἐκκλησίας τῆς οἰκοδομημένης με ἀρχαία τμήματα· τὸ ὄνομα τὸ μὴ διατηρηθὲν ἦτο γυναικὸς θυγατρὸς τοῦ Ὀλυμπιδώρου, ἐκ τῆς Σησοῦ πόλεως πρὸς τῇ Προποντίδι.

Κ. Σ. Π.

899.

Ὠνησίμη
Ἀπολλοδώρου
Ἡρακλεώτις

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης, λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὐρέθη ἐνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 897 καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἰδίαν ἐκκλησίαν· ὄνομα γυναικὸς Ὀνησίμη ἀπαντᾷται καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 503 καὶ 516 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς· ἡ Ὀνησίμη δὲ αὕτη ἦτο Ἡρακλειώτις· εἶναι παρατηρήσεως ἀξίον ἡ πληθὺς τῶν ξένων ἐκ διαφόρων πόλεων τὰς ὁποίας ἀπαντῶμεν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐξάγεται δὲ ἐκ τούτου ὅτι τὸ πάλαι κατέφευγον πολλοὶ ξένοι εἰς τὰς Ἀθήνας χάριν τοῦ ἐμπορίου.

Κ. Σ. Π.

900.

Ὀλυμ]πιάς
[Ὀλυμ]πίωνος
[Ἀντι]όχισσα
· · · πιβίου
· · · · ἕως

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὐρέθη καὶ αὕτη ἐνθα καὶ αἱ ἀνωτέρω αἱ ὑπ' ἀριθ. 897 καὶ 898· καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν ὡς καὶ αἱ ἀνωτέρω· ὄνομα ἀρσενικὸν Ὀλυμπίων ἀπαντᾷται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1793 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου. Κ.Σ.Π

901.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 900 τύπος εὐρέθη εἰς τὰ ἀνοιγόμενα θεμέλια τῆς Δημοτικῆς Ἐκκλησίας· διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐκεῖ παρακειμένην Ἐκκλησίαν τὴν οἰκοδομημένην ἀρχαίοις τμημασιν· τὰ κάτωθεν τῶν γονάτων μέρη σώζονται. Παριστάνει δὲ τὸ διατηρηθὲν μέρος τοῦ τύπου τούτου τοὺς δύο πόδας ἀνδρὸς ἱσαμένου ἐπακουμβούντος εἰς ῥάβδον φέρουσαν γραμμάς· εἶναι δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐστραμμένος πρὸς Βωμόν, τοῦ ὁποίου τὰ κάτω μέρη φαίνονται μόνον, ὁ Βωμὸς δὲ οὗτος εἶναι περιγυρισμένος ἀπὸ ὄφιν ὅστις δαγκάνει τὴν ταινίαν τοῦ Βωμοῦ δι' ἧς κρέμαται κεφαλὴ κερασφόρος, ὁ Βωμὸς οὗτος εἰκάζομεν ὅτι ἦτον ἀφιερωμένος τῷ Ἀσκληπιῷ· ὅπισθεν τοῦ ἱσαμένου ὑπάρχει στήλη ἐπὶ βάσεως. Ὁ χιτὼν τοῦ ἀνδρὸς φθάνει ἕως εἰς τοὺς ἀστραγάλους, οἱ δὲ πόδες αὐτοῦ εἰσὶν κεκαλυμμένοι ἱμάσι τῶν σανδαλίων, ἀπαραλλάκτως ὡς εἰσὶν τὰ ὁποῖα φέρουσιν οἱ χωρικοὶ τῆς Ἀττικῆς σανδάλια, τὰ ὁποῖα κατὰ διαφορὰν ἀντὶ τοῦ σανδάλια σαρούχια ἢ τσαρούχια καλοῦσιν· ὁ δεξιὸς ποὺς τοῦ ἀνδρὸς τούτου φαίνεται ἀνυψόμενος κατὰ τὰ ὅπισθεν διὰ τὴν κλίνην καὶ τὴν ἐπακουμβίσην μᾶλλον πρὸς τὸν Βωμόν, εἰκάζομεν ὅτι ὁ τύπος οὗτος παρίστανε τὸν Ἀσκληπιὸν ἱστάμενον καὶ ἐπακουμβίζοντα πρὸ τοῦ Βωμοῦ.

Κ. Σ. Π.

Χροнологία τοῦ μαρμάρου τῆς Πάρου καὶ τοῦ πεντελικοῦ.

Ἄπαντα τὰ τῶν ἀρχαίων ἀνάγλυφα, οἱ ναοὶ, οἱ κίονες κτλ. κατεσκευάσθησαν ἐκ μαρμάρου καὶ ὄχι ἐξ ἀγρίων λίθων ἄφ' ἐνὸς μὲν μέρους, ὡς νομίζω πρὸς οἰκονομίαν τῶν χρωμάτων, τῶν ὁποίων μόνον μικραὶ γνώσεις εἶχον· ἄφ' ἑτέρου δὲ νὰ διαγείρωσι διὰ τῆς ζωηρᾶς των λευκότητος, ἥτις μόνον διὰ τῆς πολυχρονίου ἐπιρροῆς τῶν στοιχείων τοῦ ἀέρος, τοῦ ὕδατος ἐφθάρη, ἢ ἐδύνατο νὰ φθάρῃ ἔτι μείζον.

Τὰ πρὸς κατασκευὴν τόσων ἀξιολόγων καὶ θαυμασιῶν τεχνημάτων τῶν παρελθόντων αἰώνων μεταχειριζόμενα εἶδη μαρμάρων, ἦτο τὸ μάρμαρον τοῦ πεντελικοῦ καὶ τῆς νήσου Πάρου.

Ἐ τοῦ πρώτου εἶδους δηλ. τοῦ πεντελικοῦ κατεσκευάσθησαν τὰ ἐξῆς κυριώτερα ἔργα τῶν ἀρχαίων.

- α) ὁ γιγαντιαῖος Περθενών.
- β) τὰ προπύλαια.
- γ) ἅπαντες οἱ τῆς ἀκροπόλεως ναοὶ καὶ
- δ) τὸ Θησεῖον.
- ε) οἱ περὶ τὰς Ἀθήνας ναοί.
- ς) ὁ γιγαντιαῖος ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός.
- ζ) αἱ ἑδραὶ τοῦ σταδίου.

Μερικὰ ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα παρὰ τοῦ Φειδία καὶ Πραξιτέλους, ἐγένοντο ἐκ τοῦ μαρμάρου τούτου.

Τὸ τοῦ Ξενοφῶντος μνημα ἦτον, κατὰ τὸν Πausανίαν ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου.

Τὸ μάρμαρον τοῦ πεντελικοῦ ἐπωνομάσθη τὸ πάλαι ἀττικὸς λίθος (ἀττικής) καὶ ἐπεὶ δὲ τὸ μάρμαρον ἦτον τόσον χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν τῶν οἰκοδομημάτων ἐκαλέσθη πρὸς διάκρισιν τῶν ἄλλων λίθων, τῶν ὀνομαζομένων ἀγρίων, οἵτινες μετεχειρίσθησαν μόνον διὰ τὰ πελασγικὰ οἰκοδομήματα καὶ διὰ τὰ συνήκη τέχνη.

λίθος λευκός.

Ἀξιολογωτέρας ποιότητος ἦτο τὸ πάλαι καὶ τὸ μάρμαρον τῆς νήσου Πάρου, καὶ τὰ ἐκ Παρίου μαρμάρου ἀνάγλυφα ἐπροτιμήθησαν πάντων τῶν ἄλλων· ὄχι μόνον διότι ὁ Φειδίας, ὁ Πραξιτέλης ἐδυνήθησαν νὰ εἰσπνεύσωσιν εἰς τοὺς ψυχροὺς τούτους λίθους ζωὴν καὶ ἑκφρασιν· ἀλλ' ἐπεὶ δὲ ὁ λίθος οὗτος ἦτο πλέον εὐχρηστος καὶ εὐγλυπτος διὰ τὸν τεχνίτην.

Ἐκ τοῦ μαρμάρου τῆς νήσου Πάρου κατεσκευάσθησαν, κατὰ τὸν Pausanίαν, τὰ ἐξῆς ἀνάγλυφα.

α) Ἡ εἰκὼν τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης καὶ Ἀθηνᾶς παρὰ τοῦ Φειδίου.

β) Ἐξ ἐκείνου τοῦ τεμαχίου, τὸ ὁποῖον μετέφεραν οἱ Πέρσαι, ὡς βέβαιοι τῆς νίκης των πρὸς ἀνέγερσιν τινὸς μνημεῖου εἰς τὸν Μαραθῶνα, κατεσκευάσεν ὁ Φειδίας, ἀφοῦ οἱ Πέρσαι ἐνίκηθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τὴν Νέμεσιν.

γ) Εἰς τὰ Μέγαρα εὐρέθη Σάτυρος κατασκευασθεὶς ἐκ Παρίου μαρμάρου ὑπὸ τοῦ Πραξιτέλους.

δ) Τὰ ὀλόγυρα τῆς εἰκόνης τοῦ Διὸς εἰς Ὀλυμπίαν διάφορα κοσμήματα, συνιστάμενα εἰς διάφορα ἀνάγλυφα, προήχθησαν διὰ τοῦ λευκοτάτου μαρμάρου τῆς Πάρου.

Σημειώσεως ἄξιον εἶναι, ἡ χρονογία τοῦ μαρμάρου τῆς Πάρου, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους μετεχειρίσθη πρὸς κατασκευὴν ἀναγλύφων κτλ.

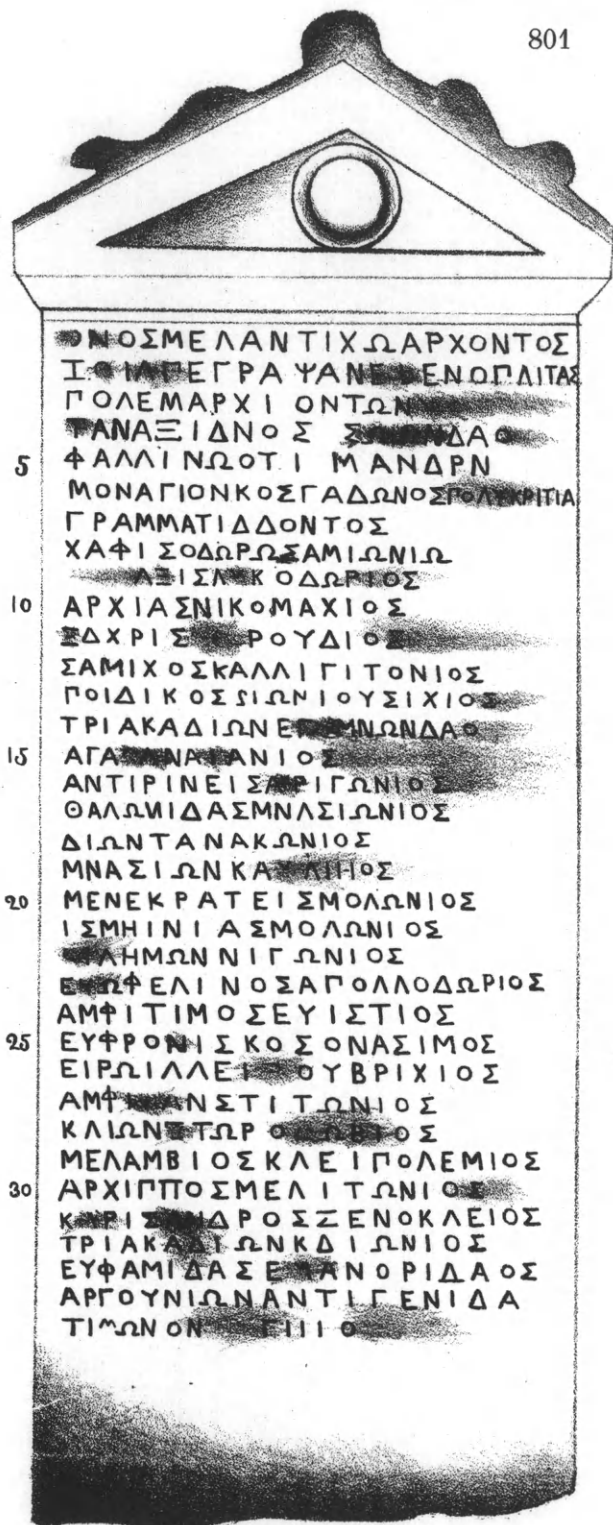
Ἐπὶ τινος μεγάλου τμήματος μαρμάρου εὐρέθη ἡ ἱστορία τοῦ Κέρωπος ἐγκτεχαραγμένη, ἀπὸ τῶν 1585 μέχρι τοῦ 263 ἀπὸ Χριστοῦ· περιεργότατον ἦτο καὶ τὸ τμήμα τινὸς ἀρχαιοτάτου ναοῦ κατεσκευασμένου ἐκ Παρίου μαρμάρου, τὸ ὁποῖον εἶχε μῆκος ὀλόκληρον 21 σταδίων.

Τέλος τῆς συντόμου περιγραφῆς τοῦ μαρμάρου τῆς Πάρου πρέπει ν' ἀναφέρω ὅτι ἐκεῖνο τὸ εἶδος τοῦ μαρμά-

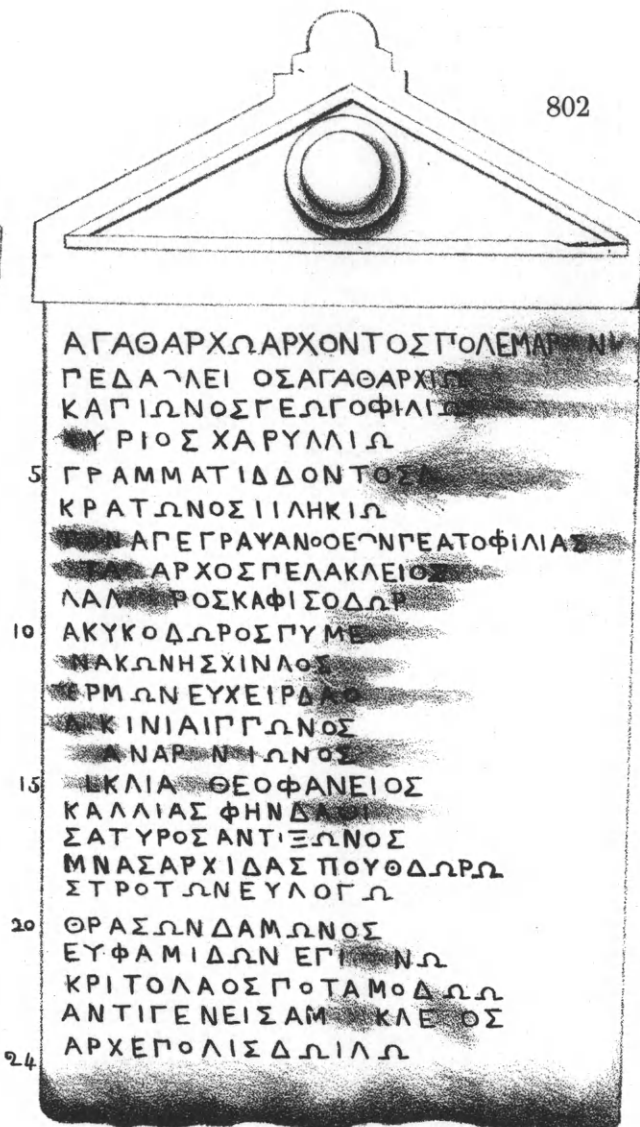
ρου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ἰδίως πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀγαλμάτων ἐκ. λέσθη λίθος λυχνεὺς, ἥτις ὀνομασία ἐδόθη ὡς ἐκ τῆς διαφανείας του εἰς τὸ φῶς. Μολοντοῦτο εἶναι φυσικώτερον νὰ ἐξηγηθῇ οὗτος, ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τὸν λύχνον, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθησαν εἰς τὴν ἀποκοπὴν του ἐκ τῶν μαρμαρορυχειῶν ἕνεκα τοῦ σκότους· τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν ἐξοχῶν, αἵτινες τεθεῖσαι ἐκείθεν φαίνονται, καὶ αἵτινες ἐχρησίμευσαν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λύχνων τῶν ἐργατῶν.

Δρ. Λανδερέρ.

801

802

803

804

ΟΜΟΛΩΙΧΟΣ

Αρσ. ἐν τοῦ πριγκιπῶντος παρὰ Α' Παγιδίου

807

808

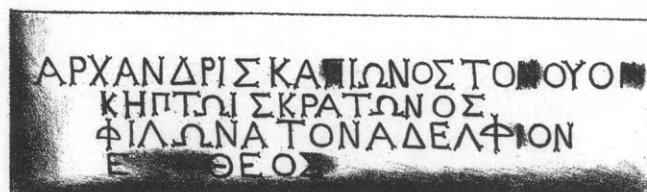

810

ΝΙΚΙΑΣ

809

805

ΑΡΧΑΝΔΡΙΣ ΚΑΙ ΙΩΝΟΣ ΤΟ ΜΟΥΟ
ΚΗΠΤΩ ΣΚΡΑΤΩΝΟΣ
ΦΙΛΩΝΑ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΙΟΝ
ΕΘΕΟ

806

Λεβ. ὑποδωκ. Δημόστου

Τὸν κορυδαῖον 26.

811

ΧΑΡΙΚΛΕ

ΧΡΗΣΤΗ

Ω ΤΗ Ρ

ΧΑΙΡΕΤΕ

812

ΔΑΜΟΚΛΙΑ
ΑΝΤΙΓΑ

813

ΚΑΛΛΙΣ
ΝΙΚΩΝ

814

ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΑ
ΚΕΦΑΛΛΙΣ

815

ΤΕΛΕΣΑΡΧΟΣ

816

ΦΙΛΟΝΤΟΙΚΥΓΑΡΙΞΟΙ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΤΑΝ ΠΥΘΩΝΟΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ ΑΝ
ΤΟΝ ΕΠΙΝΙΚΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥΤΟΝ
ΔΡΕΑΝ ΦΙΛΟΙΟΙ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΘΕΟΙΣ

ΟΜΟΛΩΙΧΟΣ ΝΙΚΑΡΧΟΥ
ΚΛΕΟΦΗΝΗΣ ΕΡΜΑΙΟΥ
ΖΩΙΛΟΣ ΤΕΙΜΟΞΕΝΟΥ
ΚΛΥΔΕΝΟΣ ΚΛΕΟΔΑΜΟΥ
ΩΦΕΛΙΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥ
ΖΩΙΛΟΣ ΞΕΝΟΤΕΙΜΟΥ

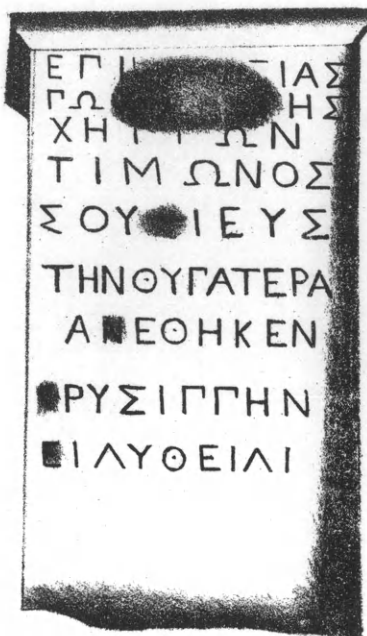
ΠΑΡΜΟΝΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ
ΝΙΚΩΝ ΝΙΚΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΕΡΜΑΙΟΥ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ
ΤΡΥΦΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΕΠΑΓΑΘΟΣ ΕΠΑΓΑΘΟΥ
ΠΑΡΜΟΝΟΣ ΝΙΚΟΒΟΥΛΟΥ

ΚΑΛΛΙΚΩΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΘΕΟΚΛΕΟΥΣ
ΖΩΙΛΟΣ ΖΩΙΛΟΥ
ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΩΙΛΟΥ

ΠΟΛΙΣ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΝ
ΠΠΑΡΕΤΑΝ ΟΔΟΤΩ
ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΑΣΕΝΑΥΤΑΝ

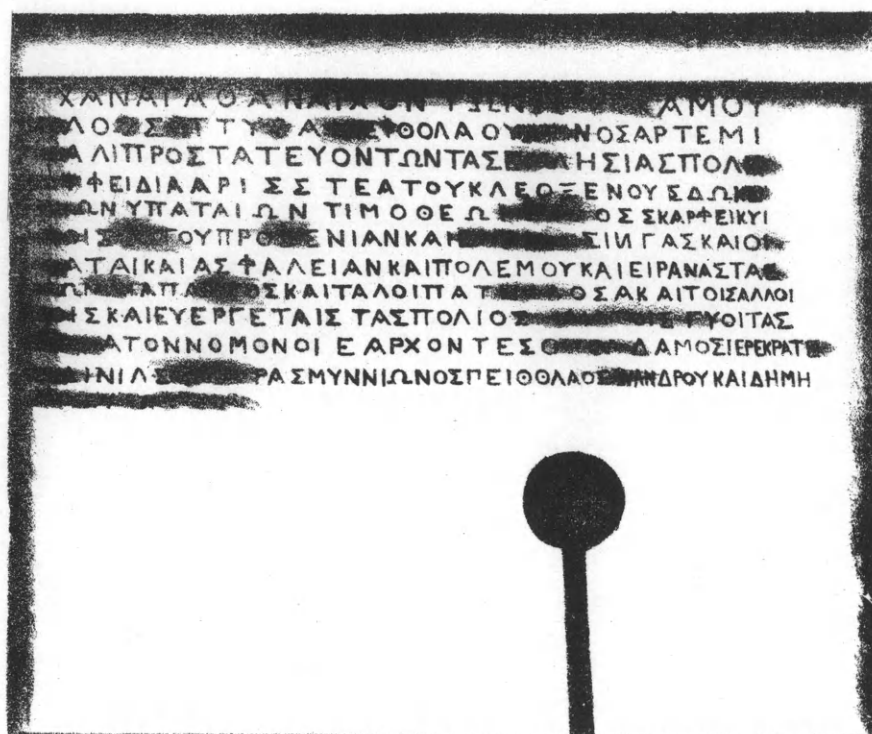
ΠΡΩΤΟΜΑΧΩ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΒΟΙΩΤΥΣ ΕΡΧΟΜΕΝΙΥΣ ΔΕ
ΕΥΑΓΟΡΑΟΦΟΞΩΝΟΣ ΠΟΛΕ
ΜΑΡΧΙΟΝΤΩΝ ΟΝΑΣΙΜΩΘΙΟΥ
ΤΟΝΟΣ ΕΛΑΣΙΠΡΩΞΕΝΟΤΙΜΩ
ΩΜΙΝΑΟΤΕΛΕΣΙ ΠΡΩΓΡΑΜ
ΜΑΤΙ ΔΔΟΝΤΟΣ ΤΥΣ ΠΟΛ
ΕΜΑΡΧΥΣ ΚΑΛΟΚΛΙΔΑΟΣ
ΦΙΛΟΜΕΙΛΩΤΥΙ ΠΡΑΤΟΝ
ΤΡΟΤ ΕΥΑΘΗΑΘΑΝΙΑΣ
ΩΝΟΣ ΠΟΤΑΜΩΙ
ΟΣΤΟΣ ΦΥ
ΑΓΙΑ

ΝΤΩΝ ΕΥΦΑΜΙΔΑΣ ΠΟΥΕΡΩ
ΛΩ ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΣ ΣΑΜΙΧΩ
ΜΝΑΣΙ ΚΛΕΙΣ ΕΥΚΡΙΝΝΙΟΣ
Σ
ΩΝ ΜΝΑΣΩΝΟΣ

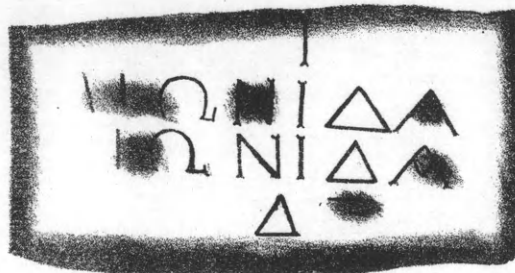
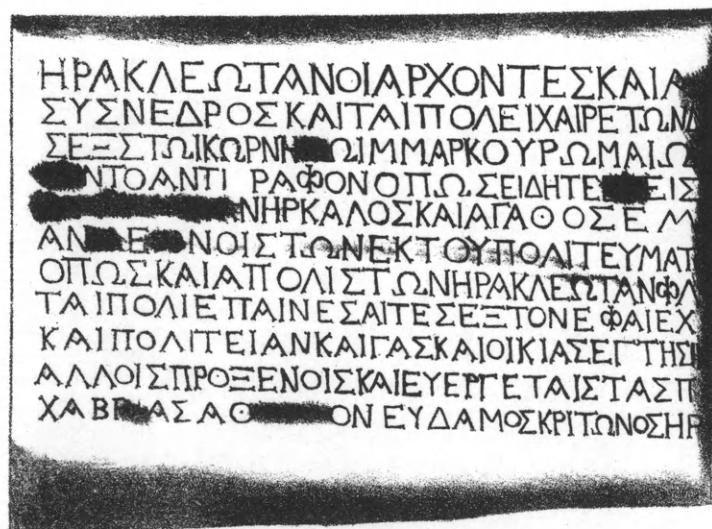
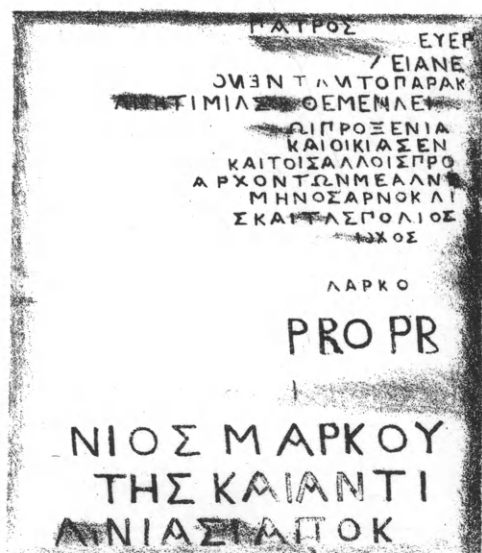
822

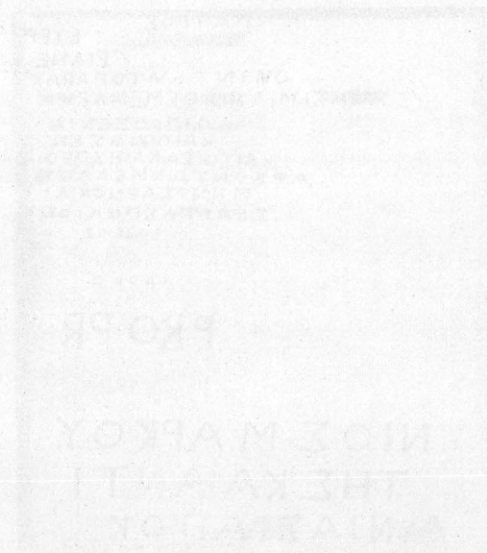
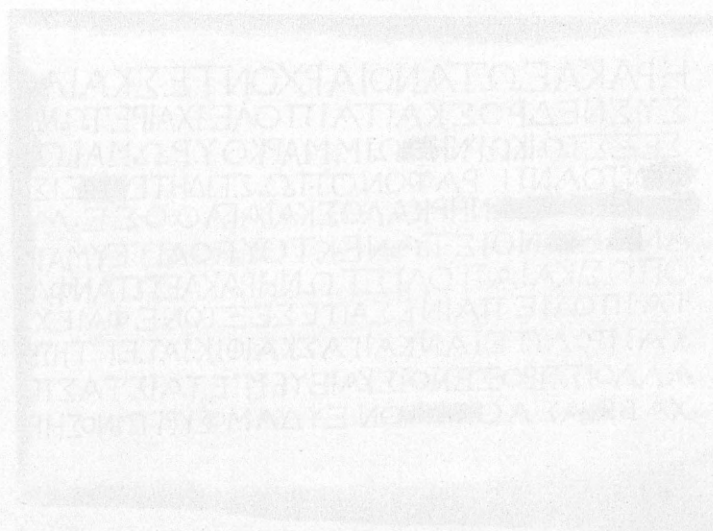
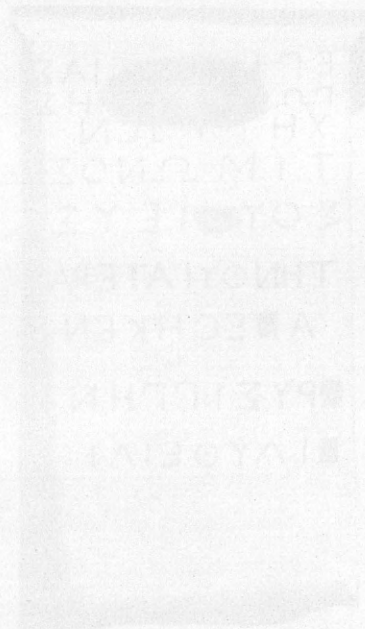
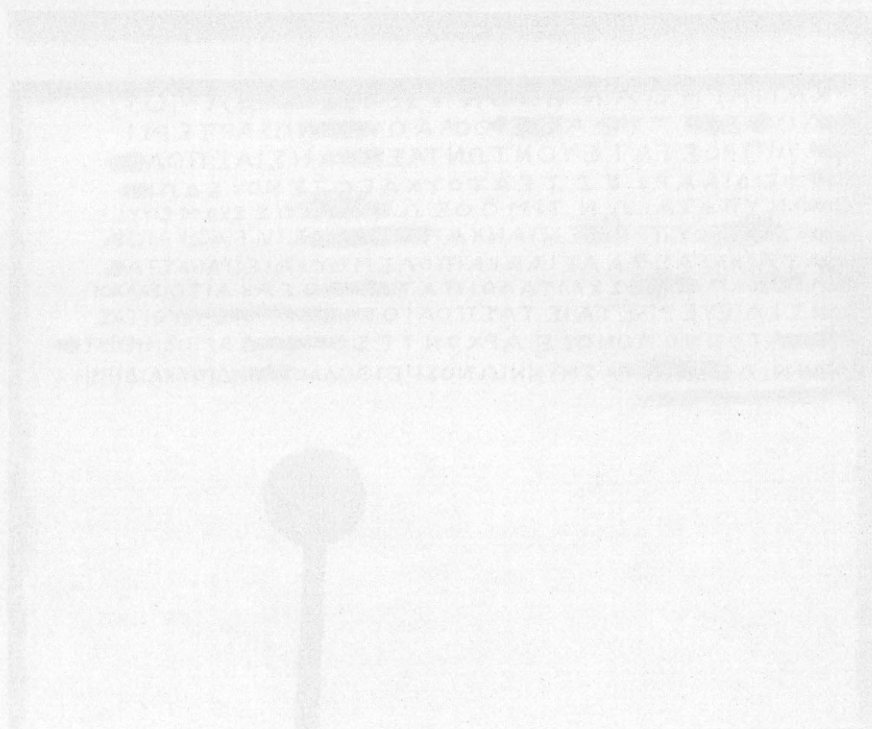
ΓΛΑΥΚΑ
ΑΜΙΣΙΝΝΗ
ΚΑΛΙΚΛΕΟΥΣ
ΓΥΝΗ

825

824

826

Κ Η Φ Ι Σ Ο Δ Ω Ρ Ο Σ
Α Γ Α Θ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ
Α Τ Η Ν Ε Υ Σ

827

Α Γ Ο Λ Λ Ο Φ Α Ν Η Σ
Α Γ Ο Μ Ο Φ Α Ν Ο Υ Σ
Υ Β Α Δ Η Σ

828

Γ Ρ Α Φ Ι Σ
Ο Λ Υ Μ Π Ο Υ
Μ Ε Ι Λ Η Σ Ι Α

829

Τ Ε Ι Σ Ι Λ Σ
Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Δ Ο Υ
Γ Ε Λ Ω Ι Ο Σ

830

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α Σ
Ε Υ Ρ Ο Υ Γ Υ Ν Η

831

Χ Α Ι Ρ Ο Λ Α Σ
Λ Υ Σ Ι Μ Α Χ Ε Υ Σ

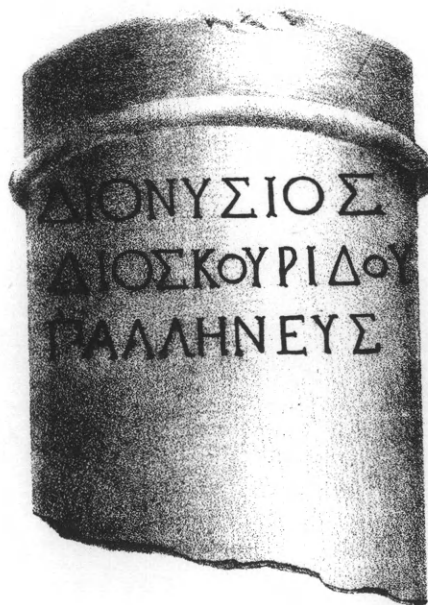
832

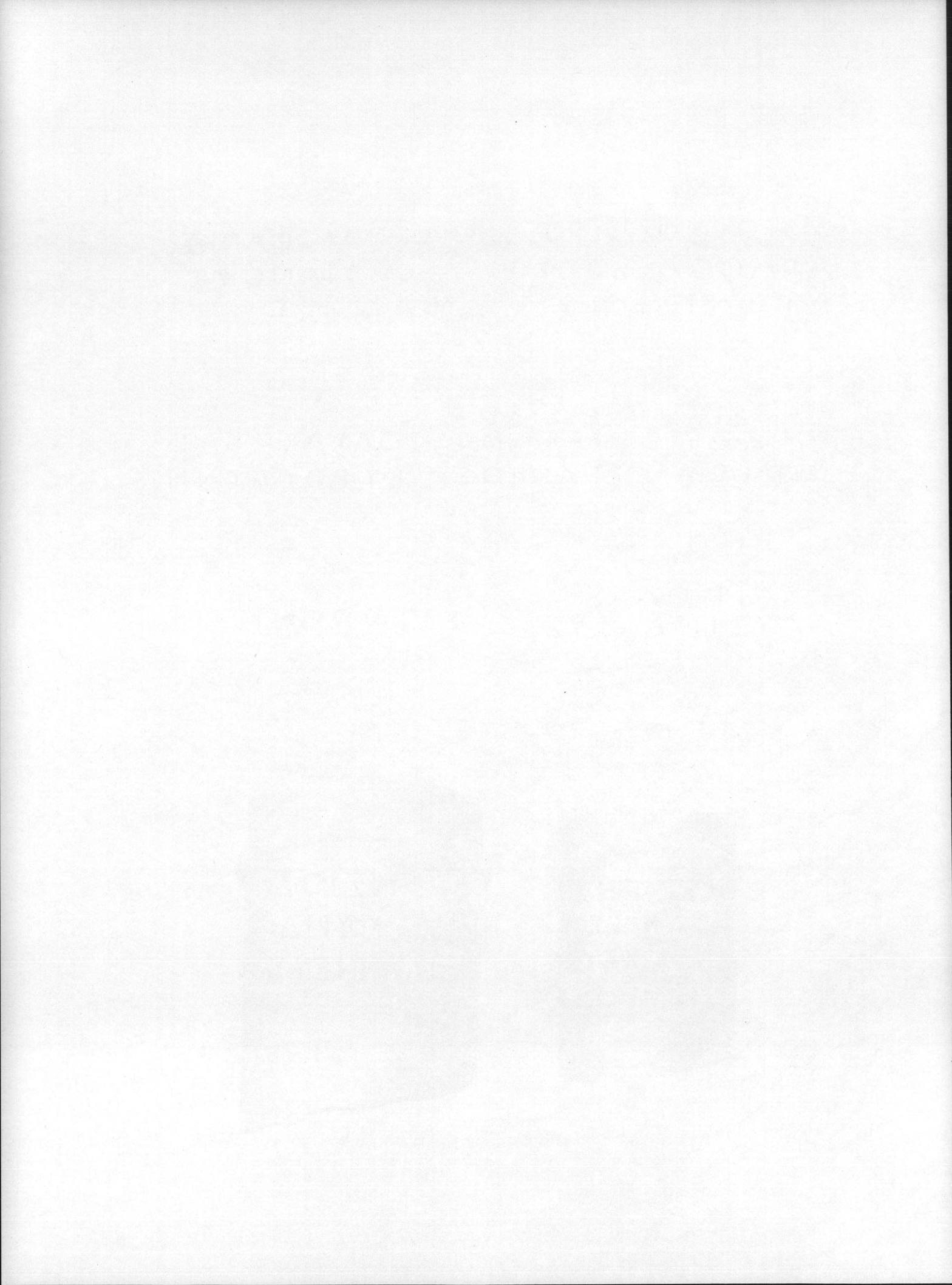
Σ Ω Φ Ρ Ο Ν Ι Σ

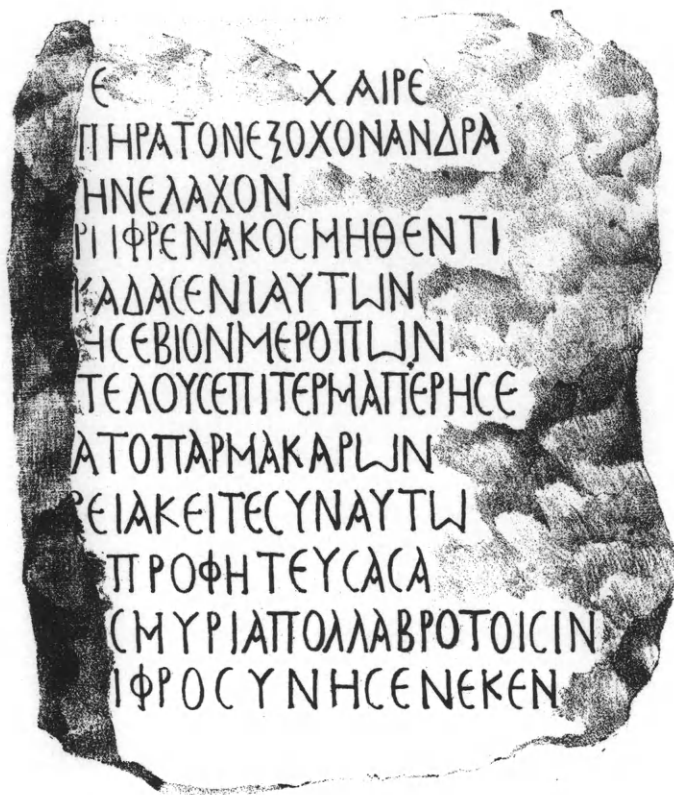
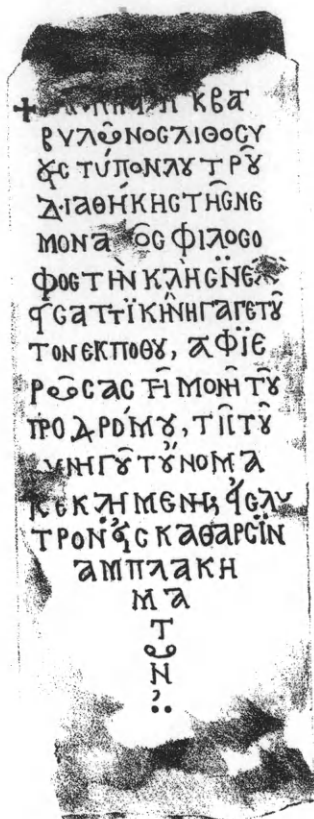
833

834

ΚΑΛΛΙΝΙΚΑ ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ ΑΡΙΣΤΙΩΝ.

ΚΑΛΛΙΣΚΑΛΛΙΤΙΓΙΔΑΣΑΡΤΑΜΙΔΙΕΙΛΕΙΘΗ

842

843

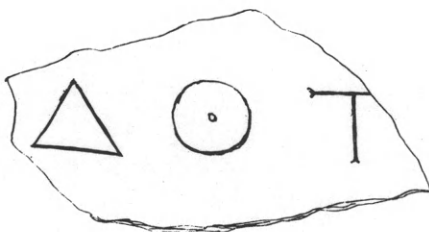
844

845

846

847

848

ΝΕ
 ΡΕΥΝΩΣΙΝ ΜΕΝΔ
 ΕΙΚΤΟΣΗΝ ΣΕΝ
 ΔΙΚΟΥΝ ΤΩΝ Ο
 ΝΕΤΟΠΑΡΑΤΙΝΙΤΟ
 ΕΣΤΙΝ ΤΩΙΕΝΙΕΡ
 ΟΥΤΑΕΝΙΟΙΣΙΔΙΟΙΣ
 ΧΑΙΣΘΑΙΧΩΡΙΟΙΣΤΑ
 ΠΟΝΤΑΤΟΝΕ
 ΤΟΔΕΙΣΑΙΔΥΝΗΘΕ
 ΚΡΑΤΥΝΟΝΤΩΝΔΕ
 ΑΛΛΗΛΟΙΣΥΠΑΡΧΑ
 ΚΑΙΔΙΕΣΣΤΑΣΜΕΙ
 ΗΝΙΚΑΚΑΤΑΜΕΡΟΣ
 ΔΙΟΚΡΕΙΝΟΜΕΝ Ζ
 ΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣΘΕΟ
 ΡΟΔΕΙΣΙΟΝ ΝΕΙΚ
 ΔΑΥΚΙΟΥΕΧΑΣΣΤΟ
 ΑΝΑΛΟΓΟΝ ΚΑΘΟ
 ΑΧΩΡΙΑ ΑΠΟΔΟΥ
 ΡΑΕΙΤΑΣ ΦΥΡΑΣΤΙ
 ΕΝΝΕΑΠΕΡΙΧΩΡΙΟ
 ΠΡΟΣ ΤΩΑΣΩΠΩΑ
 ΤΟΠΛΕΘΡΩΝΕΚΑ
 ΟΥΔΙΕΛΑΒΟΜΕΝΕΙ
 ΤΑΙΕΩΝΤΟΛΕΩΣΤΗ
 ΟΡΟΥΣΗΕΚΑΙΑΔ
 ΟΝΟΝΤΩΝ

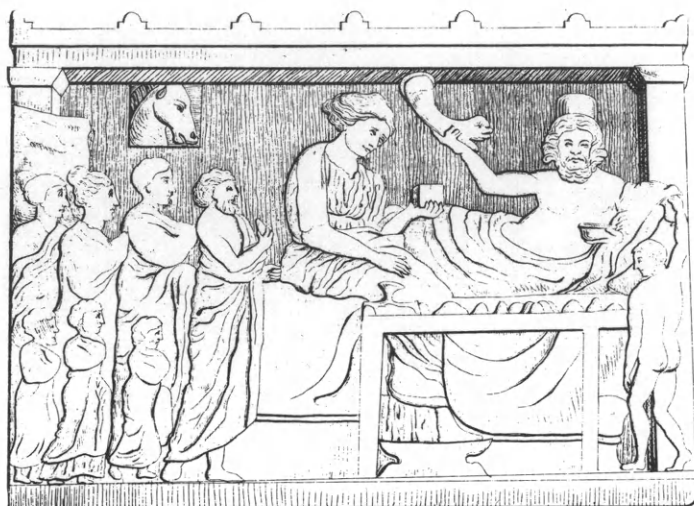
849

850

852

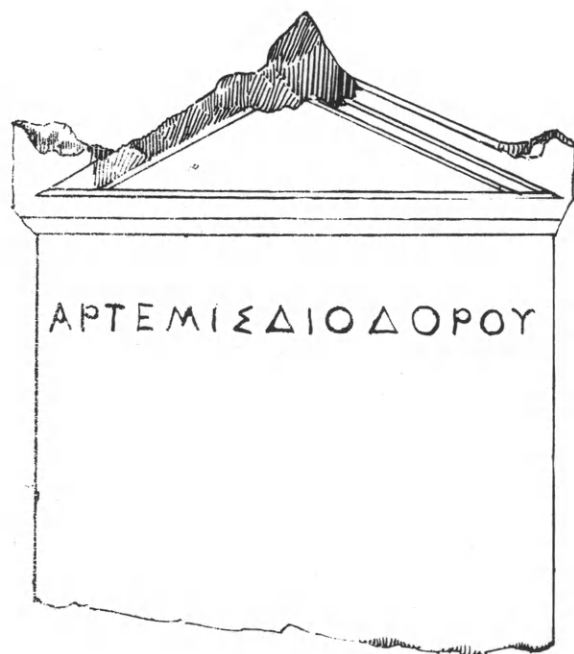
853

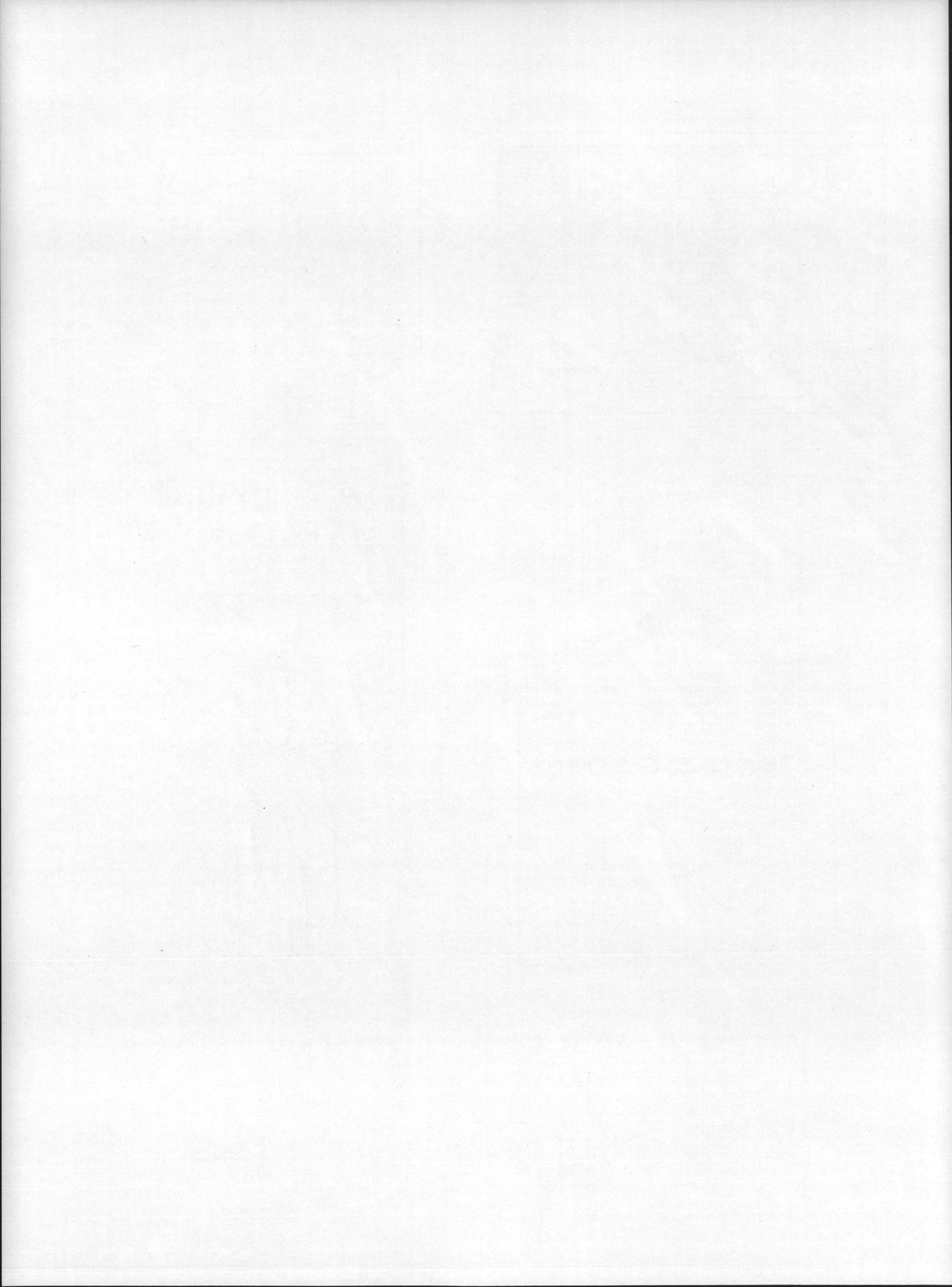

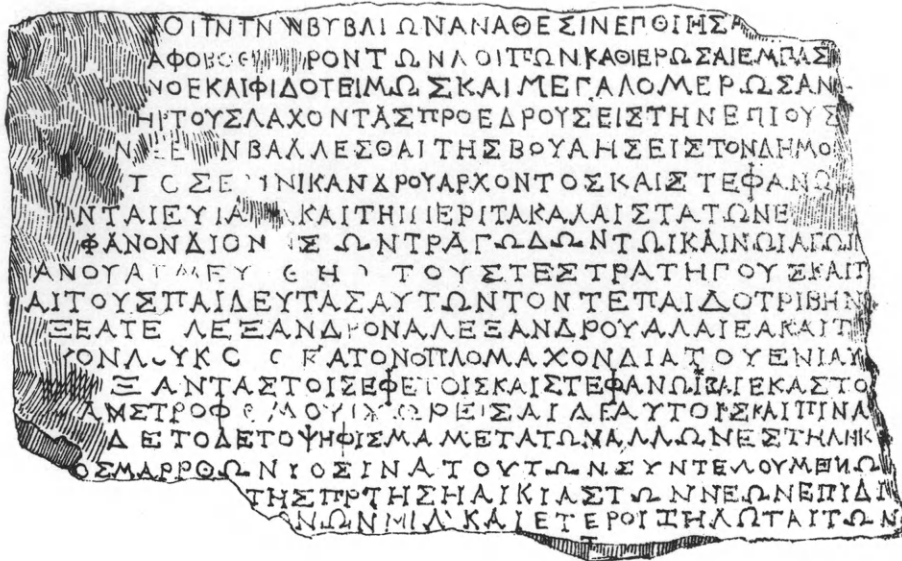
851

854

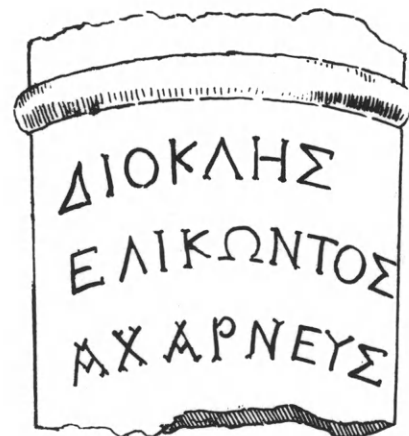

856

857

858

859

860

10-10-10
10-10-10
10-10-10

10-10-10

10-10-10

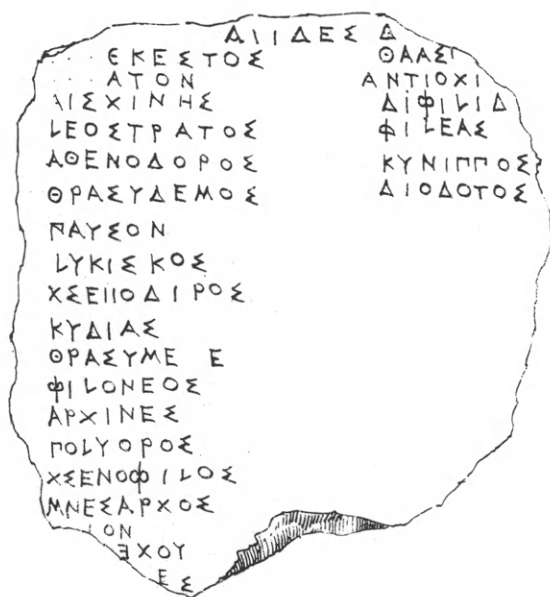
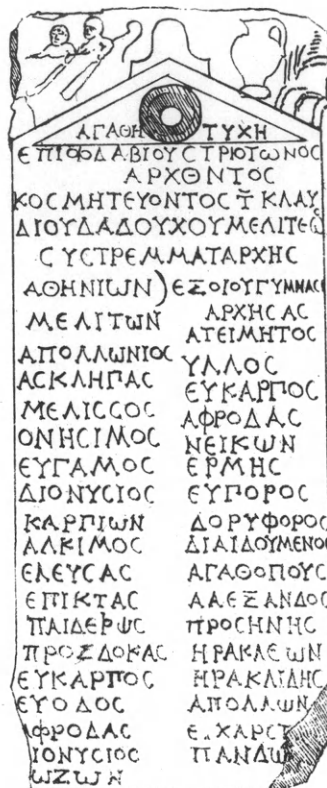
10-10-10

10-10-10

10-10-10

10-10-10

10-10-10

ΑΡΡΕΙΟΣ ΑΡΓΕΙΟΥ ΤΡΙΒΟ
 ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ ΑΣ ΕΠΙ ΤΟΜ ΠΕΙΡΑ
 ΑΦΡΟΔΙΤΕΙ ΕΥΓΛΟΙ ΑΙ ΤΥΛΑΙΑ
 ΑΝΕΘΗΚΕΝ

865

866

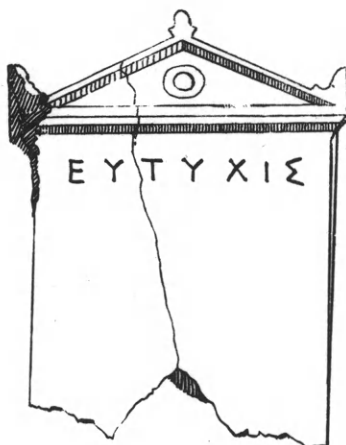
ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΙΑ

867

ΑΜΜΙΑΙ
ΟΝΥΕΙΟΥ

868

ΕΥΤΥΧΙΣ

869

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣΦΙΛΗ
ΑΡΙΣΤΟΦΙΑ
ΑΡΙΕΜΙΔΩΡΟ

870

ΑΔΟΣΙ
ΑΦΑΠΡΟΣΙ
ΤΑΠΑΡΑΔΙΔ
ΥΗΦΙΣΜΑΗΒΟ
ΝΑΥΤΗΙΔΟΚΗ
ΑΙΚΑΤΑΤΟΑΝΔΡ
ΔΕΚΑΙΤΑΕΝΤΩΙΤ
ΝΕΙΔΩΣΙΝΑΘΗΝΑΙ
ΑΥΤΟΙΣΕΣΤΙΝΗΚΟΛ
ΕΤΑ

871

ΠΙΤΕΥΤΜΑ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
ΜΕΙΛΗΣΙΑ

872

ΕΥΓΟΡΙΑ
ΙΕΡΑΦ

873

ΘΡΑΣΙ
ΓΡΟΒΑ
ΤΥ

874

ΙΩΝΕΥΣΕΒΕΙ
ΩΣΟΥΝΑΡΟΤΗΣ
ΤΕΤΥΧΗΚΩΣ
ΙΣΕΝΦΥΤΟΥΑΥ
ΣΥΝΕΡΤΟΥΣΗΕ
ΣΩΤΕΙΡΑΣΤΩΝ
ΙΤΑΜΕΝΑΛΛΑΤ
ΡΓΑΣΜΟΥΤΗΣΕ
ΙΔΟΥΠΑΛΗΝΕ
ΣΔΤΟΥΕΙΝΔ
ΟΝΤΑΣΑΓΑΘΗ
ΣΤΗΝ
ΝΕΟΝ

875

ΑΠΟΛΛΩ

876

ΩΝΑ
ΚΑΤΑ
ΕΠΙΤΑΓΜΑ
ΤΟΥΘΕΟΥ
ΨΙΝΗΣ

877

ΕΙΔΕΤΙΣΕ

879

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
ΑΤΟΥ
ΑΤΕ

880

ΤΗΣΕΝΟ
ΔΟΥ
ΠΑΤΗΡΔΕΤΡΟΦ
ΟΙΝΑΙΟ
ΕΘΕΛΟΒΗΝ

878

ΧΗΜΗΣ
ΣΚΑΗΠΙΩ
ΕΘΗΚΕΝ

881

ΝΙΟΝ
ΟΜΙΟΥ
ΕΩΣ

887

ΝΙΩΝΚΑΝΗΦ
ΑΠΙΔΟΣΚΑΙ
ΕΙΣΔΟΞΑΝΕΟΜΕΝ
ΕΠΙΧΑΡΙΧΟΥΙΕ
ΡΑΤΕΟΙΤΟΣΤΟΥ
ΑΝΤΙΜΟΥΣΜΕ
ΛΙΤ

ΔΙΟΛΑ ΤΟΣ ΦΡΕΑΡΡΙΟΣ ΕΑΡΑΜΜΑΤΕΥ
ΔΙΟΚΛΕΞΕΡ Ε

ΕΔΟΧΕΝΤΕΙΒΟΥΛΕΚΑΙΤΟ
ΝΕΤΟΣΕΛΑΡΑΜΜΑΤΕΥΕΥΟΥ
ΑΡΑΚΟΝΤΟΕΝΟΜΟΝΤΟΜ
ΣΤΟΝΝΟΜΟΝΑΡΑΛΛΑΒΟΝΤΕΣ
ΣΤΕΣΘΟΥΛΕΞΕΤΕΛΕΙΛΡΟ Ε
ΑΣΤΕΣΒΑΣΙΛΕΙΑΣΟΙΔΕΡΟΛΕΤΑ
ΝΟΙΔΕΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΚΑΟΝΤΟ
ΠΡΟΤΟΕΛΑΧΣΟ

ΚΑΙΕΝΔΕΤΟΣ
ΕΥΣΑΥΤΑΤΟΣ
ΕΛΑΔΕ
ΤΟΙΣ
ΘΑΒΕΓΕΥΔΕ
ΝΕΙΔΕΑΚΟ
ΚΤΕΝ
ΙΠΕΝ
ΟΙΤΕ
ΤΕ
ΔΕ
ΑΝ
ΟΣ
ΚΕ
Κ
Ρ
Υ
Κ
Ο
Ο

*Isidore in the present
from the Louvre.*

889

892

ΟΣΑΝ ΝΕ
 ΝΤΟΣ ΚΑ ΕΠΙΤΕΣ ΒΟΛΕΣ ΜΕΙ
 ΤΕΙΘΡΑΣΙΟΣ ΕΠΡΟΤΟΣ ΕΛΡΑΜΜΑ
 ΙΕΡΟΝ ΧΡΕΜΑΤΟΝ ΤΕΣ ΑΘΕΝΑΣ
 ΑΜΕΟΝ ΚΑΙ ΧΥΝΑΡΧΟΝ ΤΕΣ ΗΟΙΣ
 ΟΝΟΣ ΕΛΑΜΠΤΡΕΥΣ ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕ
 ΣΤΡΑΤΕΛΟΙΣ ΕΣΚΟΡΚΥΡΑΝΤΟΙΣ
 ΠΛΕΟΣΙ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ ΛΑΚΙΑ
 ΔΙΧΣΟΝΕΙΔΙΟΤΙΜΟΙ ΕΥΟΝΥΜΕΙ
 ΤΙΔΟΣ ΕΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΕΠΡΟΤΕΣ ΕΠΡΥ
 ΡΕΣ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΕΜΕΡΑΙ ΕΞΕΛΕΛΥ
 ΠΤ
 ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΕΣ ΒΟΛΕΣ
 ΦΑΕΝΟΤΕΙΘΡΑΣΙΟΣ ΕΠΡΟΤΟΣ
 ΙΑΙΗΙ ΕΡΟΝ ΧΡΕΜΑΤΟΝ ΤΕΣ Α
 ΕΞΕΡΧΙΕΥΣ ΚΑΙ ΧΥΝΑΡΧΟΝ
 ΣΧΡΟΝΟΣ ΔΗΑΦΛΥΣΤΙΟΣ
 ΔΟΣΑΝ ΣΤΡΑΤΕΑΟΙΣ ΕΣΚΟΡ
 ΟΙΣ ΕΚ ΠΛΕΟΣΙ ΛΑΛΑΥΚΟΝΙ
 ΕΝΘΙΚΟΙ ΛΕΙΔΡΑΚΟΝΤΙ
 ΔΙΑΝΤΙΔΟΣ ΕΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
 ΣΤΕΙΤΕΛΕΙ

891

890

893

894

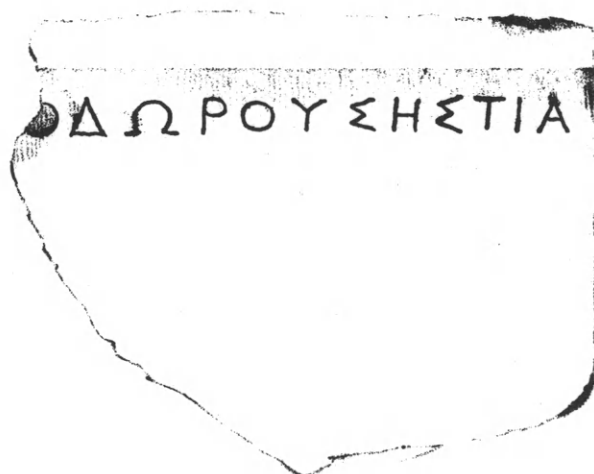
896

895

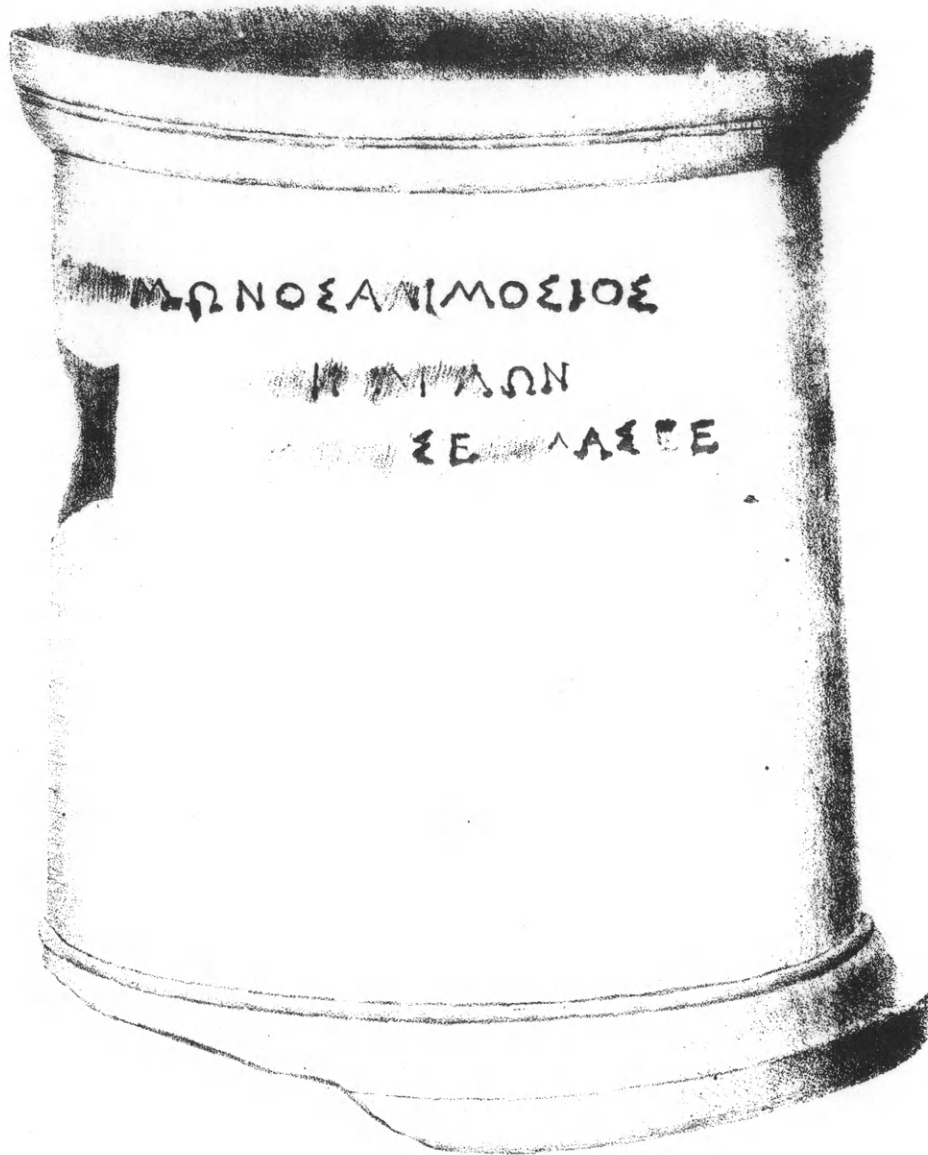

898

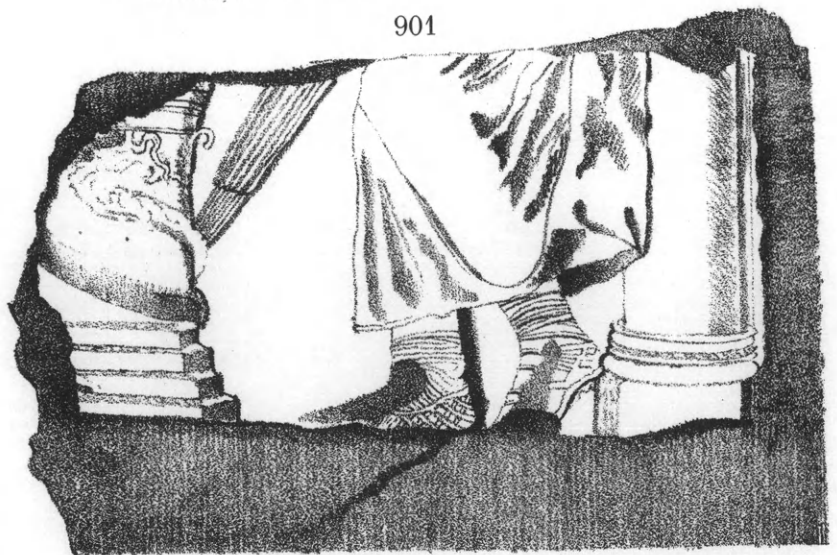
899

900

901

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 27. (ΠΑΛ. Σ.)

1842.

Ἀριθ. 13.

ΕΤΟΥΣ Δ'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ
τῇ Διεκπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ, ΜΑΙΟΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ,
ΙΟΥΛΙΟΣ καὶ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἐκδίδεται ἅπαξ τοῦ μηνός,
Τιμὴ ἑτησία Δραχμᾶς 36 διὰ τοὺς ἐντὸς
καὶ 60 διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους.

Περὶ τιρος εἰς ἀρχαίαν λάρνακα εὐρεθέντος.

Δι' εὐτυχούς περιστάσεως εὐρέθη εἰς τινα πρὸ χρόνων εἰς Κέαν ἀνορυχθεῖσαν λάρνακα ἀγγεῖον κατασκευασμένον ἐξ ὕλοειδους τιнос μάζης, ὁμοιότητα ἐχούσης μὲ τὴν τῶν ἀρχαίων ὕλων, καὶ ὡς κατ' ἀρχὰς ἐφάνη κενοῦν ἐκ περιστάσεως, διεφθάρη δὲ μετ' ὀλίγον τοῦτο τὸ ἀγγεῖον, καὶ τόσον εἰς τὰς πλευρὰς καθὼς καὶ εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ εὐρέθη μάζα τις σκληροτάτη, μέλαινα, ἀναμεμιγμένη μετὰ τιτάνου καὶ ἄμμου, αἱ ὁποῖαι τελευταῖα, οὐσίαι ἐνέπεσαν εἰς τὸν τάφον.

Ἡ ἐξέτασις τῆς μελαίνης μάζης ἐκίνησε τὴν προσοχὴν μου εἰς τὸ νὰ πληροφορηθῶ ἐκ ποίων οὐσιῶν ἡ ὕλη αὕτη συνίσταται. Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα τὴν ὕλην ταύτην ὡς μέλαν τῶν ἀρχαίων, atramentum, καθότι εἰς ἔτερον ἀγγεῖον εὐτύχησα ν' ἀνακαλύψω αὐτό· ἀκολούθως ὑπέθεσα τὴν ὕλην αὐτὴν ὡς ζῶάνθρακα προερχόμενον ἀπὸ τὴν καῦσιν τῶν θυμάτων, ἐπειδὴ καὶ τοιοῦτον ἐσυνήθιζον οἱ ἀρχαῖοι νὰ βάλλωσιν εἰς τὰς λάρνακας. Μεγάλως ὁμως ἐξεπλάγην, ἀφοῦ ἡ μέλαινα οὐσία ὑποβλήθεισα εἰς τινὰς χημικὰς πράξεις ἐξέλυεν ναρκωτικὴν τινα ἀποφορὰν, καὶ γενομένων ἀκριβεστέρων ἐξετάσεων ἀνεκάλυψα, ὅτι ἡ ναρκωτικὴ οὐσία ἀνήκει εἰς τὸ κώνειον, ὥς ἐξ αὐτοῦ τοῦ σπουδαιοτάτου φαινομένου εἰκάζω ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ἀποξηρανθεῖσα μέλαινα οὐσία εἶναι ὁ ἐξαιρισθεὶς ὁπὸς τοῦ κωνείου, τὸ ὅποιον, ὡς ἐκ τῶν παρακατιῶν σχολιῶν ἐξάγεται, οἱ τῆς Κέου γεγενηκότες εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἔπιον, μὴν ἐπιθυμοῦντες νὰ ᾔχθου ἀρούρης, ἀφοῦ ἐπρόβλεπον ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν δὲν δύνανται νὰ λυσιτελοῦν εἰς τὸ τοῦ δημοσίου ἀγαθόν.

Περὶ τούτου ἀναφέρει ὁ Αἰλιανὸς «ποικίλης ἱστορίας βιβλ. τρίτον, κεφ. λζ'».

«*Νόμος Κέων κατὰ Γερότων.*»

«*Νόμος ἐστὶ Κέων οἱ πάντες παρ' αὐτοῖς γεγενηκότες, ὅπερ ἐπὶ ξενίᾳ παρακαλοῦντες, ἢ ἐπὶ τινα ἐορταστικὴν ἢ θυσίαν συνελθόντες καὶ στεφανωσάμενοι, πίνουσι κώνειον, ὅταν ἑαυτοῖς συνειδῶσιν, ὅτι πρὸς τὰ ἔργα τὰ τῇ πατρίδι λυσιτελοῦντα ἄχρηστοί εἰσιν, ὑποληρούσης ἤδη τι αὐτοῖς καὶ τῆς γνώμης διὰ τὸν χρόνον.*»

Καὶ τοῦτ' αὐτὸ φανεροῦται καὶ ἐκ τῶν τοῦ Ἡρακλείδου περὶ πολιτειῶν. Κεφ. Θ'.

«*Ἐν τῇ νήσῳ Κέῳ ἐπὶ τοῖς τελευτῶσιν οὐδὲν ἐστὶ πένθος ἐν ἀνδράσι, περὶ ἐσθῆτα ἢ κουράν· μητρὶ δὲ, νέου τελευτήσαντος ἐνιαυτός. Οὐσης δὲ υἱεὶνῆς τῆς νήσου, καὶ εὐγέρων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ τῶν γυναικῶν, οὐ περιμένουσι γηραιὸν τελευτῇ, ἀλλὰ πρὶν ἀσθενῆσαι ἢ πηρωθῆναι τι, οἱ μὲν μήκωνι, οἱ δὲ κωνεῖῳ ἑαυτοὺς ἐξάγουσι.*»

Στ. 26 Κώνειον. Ἄλλως μὴδὲ τῆς χώρας πολλαχοῦ φερόμενον, τῆς Ἀττικῆς δηλονότι χώρας. Ἐφύετο δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὥσπερ καὶ ἐν Μεγάροις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὡς φησι Διοσκωρίδης (δ' 79), ἀλλ' οὐ πολὺ, ἴσως δὲ οὐδ' ἐπίσης ἐνεργεῖ τῷ ἀλλαχόθεν κομιζομένῳ, οἷον ἦν μάλιστα τὸ ἐκ Σούρων, ἣ φησι Θεόφραστος περὶ φυτ. θ' 17). Καντεῦθεν ἐστὶν ἐξηγεῖσθαι, διὰ τὸ πολίτιμον ἦν Ἀθήνησιν τὸ Κώνειον, ὡς ἐστὶ συλλογισθῆναι, ἐξ ὧν φησι Πλούταρχος (ἐν τῷ Φωκίωνος βίῳ § 36.) Δώδεκά γὰρ δραχμῶν ἦν ἡ διδομένη τοῖς ἀποθανεῖν καταγωνοθεῖσιν πόσις· οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ ὁ Σωκράτης, διδόναι μέλλων τὸ κώνειον φειδωλῶς πάννυ διαλέγεται περὶ τοῦ φαρμάκου (Πλάτ. Φαίδων Σελ. 63.)

Φωκίων. Πεποκότων δ' ἤδη πάντων τὸ κώνειον ἀπέλιπε, καὶ ὁ δημόσιος οὔτε ἔργη τρέφειν ἔτερον, ἐὰν μὴ λάβῃ δώδεκα δραχμὰς, ὅπου τὴν ὀκλήν ὠνεῖται.

Ξ. Λαυδερέρ.

Περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μεταχειριζομένων ἀγγείων καὶ τῆς ἀναλύσεως τινῶν ἐν αὐτοῖς ἐδρεθεισῶν ὑλῶν.

Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίσθησαν ἀγγεῖα ἐκ ξύλου κατασκευασμένα καὶ τοιαῦτα ἦσαν κιβωτίδια καὶ κιβώτια, τράπεζαι καὶ σκάμνοι, ἀντικείμενα τὰ ὅποια ἐνεκα τῆς φθορᾶς τῆς ὕλης, ἐξ ἧς κατασκευάσθησαν, μόνον ἐμμέσως γνωρίζονται. Τὸν ἀπεικονισμὸν ἱματοφυλακίων, καθὼς καὶ τῶν μικρῶν κιβωτίων γεμάτων μὲ μικρὰς φιάλας πρὸς διατήρησιν εὐόσμων ἐλαίων καὶ ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, παρατηροῦμεν ἐνίοτε ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων.

Μετὰ περισσοτέρας ἀκριβοῦς γνωρίζομεν τὰ ἀγγεῖα τὰ χρήσιμα πρὸς φύλαξιν τῶν διαφόρων βευστῶν καὶ οἱ χωρικοὶ μετεχειρίσθησαν τοιαῦτα ἐκ ξύλου κατασκευασμένα. Συνήθως ἐχρησίμευε πρὸς κατασκευὴν αὐτῶν ἡ ἀργιλλώδης ὕλη, δηλ. ὁ πηλὸς, ἡ καὶ μέταλλα, καὶ ἰδίως τὸ Κορινθιακὸν μίγμα, πολλάκις καὶ ὁ ἄργυρος· ὡσαύτως κατασκευάσθησαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀγγεῖα πρὸς φύλαξιν ἀλειμμάτων καὶ βαλσάμων ἐκ μαρμάρου ἢ καὶ ἐξ ἀλαβάστρου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σχῆμα τούτων τῶν ἀγγείων, τοῦτο ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῶν ἀγγείων· οὕτω λ. χ. ἐχρησίμευον μεγάλα καὶ εὐρίστομα ἀγγεῖα ἐξ ἀργίλλου, τὰ ὅποια εἰς συμπόσια ἔσαντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν δοματίων καὶ ἐξ ὧν διένειμον δι' ἄλλων μικρῶν ἀγγείων ἐχόντων μεγάλας λαβίδας τὰ βρώματα εἰς τοὺς προσκεκλημένους. Τοιαῦτα ἀγγεῖα ἐκχλίσθησαν κρατῆρες. Ἐκτὸς αὐτῶν μετεχειρίσθησαν ἀγγεῖα μὲ μυτερόν τινα ῥύγχον καὶ στενόλαιμα πρὸς ἔγχυσιν, καὶ ἄλλα μακρόλαιμα καὶ ἄνευ λαβίδος ἐχρησίμευον διὰ νὰ χύνουν τὸ ἔλαιον εἰς τοὺς μικροὺς λύχνους. Πρὸς τούτοις ἐχρῶντο μεγάλοις καὶ ἀνοικτοῖς ἀγγείοις διὰ χειρονυψίαν καθὼς καὶ ἰδιαιτέρως φύσεως ἀγγεῖα, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις βαντήρια καλούμενα, τὰ ὅποια ἐχρησίμευον διὰ νὰ ῥαντίσωσιν εὐοσμὰ τινα βευστὰ εἰς τοὺς εἰς γάμον ἢ εἰς ἐορταστικὰς θυσίας προσκεκλημένους.

Τὰ δὲ πλέον ποικίλλα σχήματα εἶχον τὰ πρὸς πόσιν προσδιωρισμένα ἀγγεῖα. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίθησαν κατ' ἐξοχὴν ὁ κεκταυρικὸς καὶ ὁ Ἡρακλεικὸς κύλιξ μὲ μικρὰς χειρολαβίδας, καθὼς καὶ ὁ ἱεροκλεικὸς κύληξ, ὅστις εἶχε πρὸς τὰ κάτω εὐρὺ καὶ πρὸς τὰ ἄνω στενὸν σχῆμα, ἅπαντα δὲ τὰ ἀγγεῖα τὰ ἔχοντα ὁμοῖον σχῆμα ἐκχλίσθησαν *Τερίκλεια*. Ὡσαύτως ἀπαντῶμεν κερατοειδὲς τι σχῆμα καὶ τὰ τοιαῦτα ὠνομάσθησαν *κέρας*.

Ἄλλη τις τάξις τῶν ἀγγείων εἰς τὰ πρὸς μετακώμισιν τινὸς βευστοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ τοιαῦτα εἶχον ἀρκετὴν χωριτικότητα, ἦσαν πρὸς τὰ ἄνω στενὰ, εἶχον πόδας καὶ δύο δυνατὰς λαβίδας. Ὅμοια ἀγγεῖα ὅμως προσδιωρισμένα πρὸς διατήρησιν διαφόρων ἀντικειμένων διακρίνονται τῶν πρώτων μόνον μὲ τὸ νὰ ἦναι στενότερα πρὸς τὸν λαιμὸν καὶ δυνάμενα νὰ ἐπιποματισθῶσι· πρὸς τούτοις εἶχον οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἀγγεῖα διαμένοντα εἰς τινα τόπον, τὰ ὅποια ἀντικατέστησαν τὰ σημερινὰ *βαρέλια*. Ἰδίως πρέπει ν' ἀναφέρωμεν τὸν πρὸς θόραξιν χρήσιμον λέβητα εἰς εἶδος Τρίποδος, ὅστις ἐκχλίσθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις *λέβης τρίπους* καὶ ὅστις ἀκριβῶς κατασκευασμένος ἐθεωρεῖτο ὡς ἀριστούργημα τῶν χαλκίων. Ὁ λέβης οὗτος ἦτο τὸ κυρι-

ώτερον άγγειον και χρησιμώτερον εις τας θυσίας, και εν αυτω έγινε κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἡ ζέσις τοῦ κράτους.

Μεταξὺ τῶν δι' άλλους σκοποὺς χρησίμων άγγείων εἶναι σημειώσεως άξιον τὰ εἰς τὰς θυσίας, εἰς τὰ ὅποια ἐτέθησαν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀναγκαῖα, λ. χ. τὰ μαχαίρια, τὸ λειοτετριμμένον ἄλας και στέφανοι, καθὼς και τὸ λίχνον διὰ τοὺς δημητριακοὺς καρπούς. Ἐκτὸς αὐτῶν ἐχρησίμεινε μεγάλη τις λεκάνη μὲ πολλοὺς ἐπ' αὐτῆς σερεῶν κοτυλίσκων, οἵτινες ἐπληρώθησαν ἀπὸ διαφόρους καρπούς· τοῦτο τὸ άγγεῖον ὠνομάσθη κέρνος. Ἐπὶ αὐτῷ μετεχειρίσθησαν άγγεῖα διὰ τὸ θυμίσμα, και ἐν τῶν κυριωτέρων αὐτῶν ἦτο τὸ θυμιατήριον τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη και λιβανωτρίς, ἀναμφιβόλως ἕνεκα τῆς καύσεως τοῦ λιβάνου.

Τοιαύτην πληθὺν διαφόρων άγγείων πολλάκις κομψῶς κατεσκευασμένων εὐρίσκομεν εἰς τὰς ἀρχαίας λάρνακας, ἐντὸς τῶν ὁποίων και σπανίως λείπει τὸ ὕδριον, διὰ στακτοθήκην χρήσιμος, πρὸς ἀπαιχμεινὸν τῆς τέρας τῶν νεκρῶν. Σημειώσεως άξιον εἶναι και τὰ πρὸς φωτισμὸν χρήσιμα άγγεῖα τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ ἀπησχόλησαν ἐξιδιασμένης ικανότητος τεχνίτας, και τοιαῦτα εἶναι οἱ συνήθεις λύχνοι κατασκευασμένοι ἐκ μετάλλου ἢ ἐκ κεκαυμένης ἀργίλλου (terra cotta.) Ἐν μέρει μεγάλοι λύχνοι, λυχνία καλούμενα, (α) τὰ ὅποια εἰς τὴν ἀκμᾶζονσαν ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος κατασκευάσθησαν ἐκ μετάλλου ἢ ἐκ χαλκοῦ, και ἐνίοτε ἐκ πολυτίμων μετάλλων κεκοσμημένων μὲ πολυτίμους λίθους· πολλάκις δὲ κατασκευάσθησαν και τοιαῦτα ἐκ μαρμάρου.

Τὰ ἐκ μαρμάρου ἢ ἀλαβράστου κατασκευασθέντα άγγεῖα ἐχρησίμεινον πρὸς διατήρησιν θαλασμάτων και ἀλειμμάτων και τούτου ἕνεκα ἐκαλέσθησαν τὰ τοιαῦτα μυροθήκαι. Εἰς τινὰ τῶν τοιούτων άγγείων εὐρέθησαν τινὲς ὕλαι, αἵτινες χημικῶς ἀναληθεῖται μᾶς ἔδειξαν διάφορα περίεργα και ἕως τὴν σήμερον άγνωστα συστατικά· οὕτω λ. χ. εἰς μυροθήκην τινὰ εὐρέθη ἐλαϊῶδες τι μίγμα ἡλλοιωμένον μὲν διὰ τοῦ χρόνου και ἐμπεριέχον ἐκτὸς τινος στέατος ἔνθειον στίμμι και ψυμίθιον· τοῦτο τὸ μέλαν μίγμα ἐχρησίμεινεν ἀναμφιβόλως πρὸς ἀλειψιν τῶν τριχῶν, καθὼς και τῶν βλεφάρων και ἐκαλέσθη κατὰ τὸν Διοσκορίδην σιμμίασμα. Εἰς ἕτερον ὅμοιον άγγεῖον εὐρέθη πεπηγμένον τι ἔλαιον, τὸ ὁποῖον πιθανῶς ἦτο τὸ πάλαι ἀρωματικὸν και χρήσιμον πρὸς ἀλειψιν τοῦ σώματος. Ὅτι αἱ γυναῖκες μετεχειρίσθησαν τοιαῦτα βάλσαμα και εὔσμημα ἔλαια μετὰ τοῦ λουτροῦ, τοῦτο νομίζω ἐξάγεται ἐκ τῆς ὀνομασίας τῶν δωματίων, τὰ ὅποια ἐπροσαρτίσθησαν εἰς τὰ δημόσια λουτρά, τὰ ὅποια ἕνεκα τῆς χρήσεως ἐκαλέσθησαν ἀελαιοθήσια, ἀλειπτῆρια κτλ. »

Εἰς άγγεῖον τι χρήσιμον ὡς περιφραντήριον εὐρέθη ῥητινώδης τις ὕλη, ἀναμφιβόλως προσκεκολλημένη ἐξαμυσθέντος τοῦ διαλυτικοῦ μέσου. Ἡ ῥητινώδης οὕτη οὐσία χημικῶς ἐξαμυσθεῖσα ἔδειξε τὴν ὁσμὴν τῆς μασίχης καθὼς και τὴν τινὸς θαλασμοῦ, πιθανῶς τοῦ ὀποθαλασμοῦ, περὶ οὗ ἦδ' ὁ Διοσκορίδης ἀναφέρει, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐπρομηθεύθησαν τοῦτο τὸ θάλασμα ἀπὸ ἐπαρχίαν τινὰ τῆς Ἰουδαίας, ἥτις εἶναι κατὰ τὸν Ἰουστινιανὸν ἡ πεδιάς Ἰεριχώ. Τὴν γνώμην ταύτην περὶ τοῦ τὸ πάλαι γνωστοῦ θαλασμοῦ συμμερίζεται και ὁ Στράβων, ὅστις ἀναφέρει· ὅτι οἱ τοῦτο τὸ θάλασμα διδόντες θάμνοι και φυτὰ φύονται εἰς τὰ παράλια τῆς Σαβαίας. Κατὰ τὸν Θεόφραστον εὐρίσκονται τὰ τοῦτο τὸ θάλασμα ἐμπεριέχοντα φυτὰ εἰς δύο νήσους τῆς Συρίας, και κατὰ τὸν Πανυσκινὸν και Διόδωρον ἐμεταφέρθη τὸ ὀποθάλασμα ἐκ τῆς Ἀραβίας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Εἰς θυμιατήριόν τι εὐρέθησαν συντετακτεῖα μάζα, ἥτις φαίνεται ἀποτελεσθεῖσα διὰ τῆς ἀνάψευς δυσφόρων ῥητινῶν· ἀνεκαλύφθη δὲ εἰς αὐτὴν ἰδιαιτέρα ῥητίνη καλουμένη θδέλιον, και γνωστὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις και ὑπὸ τὸ ὄνομα βόλχον ἢ μαδέλκον και κἀλακμον· και κατὰ τὸν Διοσκορίδην ἐμεταφέρθη ἡ ῥητίνη αὕτη ἐκ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας και ἐχρησίμεινε διὰ θυμιάματα.

(α) Τοιαῦτα λυχνία εὐρέθησαν εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῶν εἰρηπείων τοῦ Ἐκατομπεδίου ἐν Ἀκροπόλει· ἀλλὰ κατὰ κακὴν τύχην ὑστερήθη ταύτας ἐκ τῆς ἐκτέλεστος εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας μίαν μόνον, ἀλλὰ και αὐτὴ χωρὶς λυχνίδας.

Εἰς ἕτερον τοιοῦτον μίγμα ἀνεκαλύφθησαν διὰ τοῦ μικροσκοπίου τινὰ τεμάχια κίτρινα, ὡς φαίνεται, ἡλέκτρου, ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκευάσαν οἱ ἀρχαῖοι διάφορα τῆς πολυτελείας ἀντικείμενα· τὰ δὲ ῥινήματα τοῦ ἡλέκτρου πιθανῶς ἐμεταχειρίσθησαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς θυμιάματα.

902

- Ἐπὶ [Φρασ]ικλειδο[υ] Ἄρχοντο[ς ἐπὶ]
 [τῆς Αἰ]αντίδος δευτέρα[ς Γρυ]
 [τανείας ἢ Νικόστρατος]
 [Γ]αλληνεὺς ἐγρα[μμ]άτευεν πρώτη καὶ τρι
 5 ακοστῇ τῆς Πρυτ[ανείας]
 [ἔδ]οξεν τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δ[ήμ]ῳ [Δημο]
 [σθέ]νης παικνιεύς ἐπεστάτ[ει]
 [εἴπ]εν περὶ ὧν λεγ[ι] στὺ Κρ . . .
 καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐψηφί[σ]θησαν
 10 [καὶ] τοὺς προσέδρο[υ]ς ὁ[τ]αν λά[χ]ω[σιν]
 . . . ἐν τῷ Δ[ήμ]ῳ π[ρ]οσαγα[γεῖν]
 . . . τὴν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ εἰς . . .
 [τ]ὴν πρώτην ἐκκλησίαν κα[ὶ]
 . . . ὡτην· ἐξυμεα ἐλέσθαι
 15 [τ]ὸν δῆμον ὅτι τῇ . . .
 . . . Ἀνδρόνικος ὁ Θε λο . . .
 . . . παρὰ τοὺς Νόμους [τι]να
 . . . τοὺς ὠνεῖ ἐπι[γε]γέ[νηται]
 . . . σι [ἔκασ]τος καὶ τῷ δε τὰ
 20 . . . δεισαε Ἀστυκράτην καὶ
 . . . χαν τὰς οὔσας [π]άσα[ς] κλετο
 δεδόχθαι τῷ Δ[ήμ]ῳ [τοῦ]ς με[ν]
 τὰ Ἀστυκράτους κα[ὶ τ]ων κ[εκτ]
 ημέ[ν]α δ' ἐν ἀμφι[.] σι μετ . . .
 25 εἰδέ τις τι αἰτιάδοντες τὴν
 [τοῦ]ς μετ' αὐτοῦ ἀδικί[ας] ἀ δὲ Λεων
 γο ὡς [καὶ] ἀδελφῶν
 τὰς μ[εν] τὴν

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὴν πηγὴν Κλεψύδραν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐντὸς τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, τὰ γράμματα εἶναι γραμμένα κιονιδόν. Τὰ πρῶτα τῶν πέντε γραμμῶν εἶναι μεγάλῃ-τερα τῶν ἄλλων. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι αὕτη εἶναι λείψανον ψηφίσματος τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· ἐγένετο δὲ τὸ ψηφισμα τοῦτο ἐπὶ ἔρχοντος τινὸς τοῦ ὁποίου αἱ λέξεις, κ λ ε ἰ δ ο υ, σῶζονται μόνον. τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναπληρώσαμεν εἰς τὸ Φρασικλειδου ἀρχοντος, ὅστις ἔλαβε ταύτην τὴν ἐξουσίαν τὸ 2 ἔτος τῆς 102 ὀλυμπιάδος· εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Νικόστρατος υἱὸς τινὸς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν, ὅστις ἦτο Παλληνεὺς τὸν Δῆμον. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὄλον ὅτι ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας, l'ancienne Athènes σελὶς . . . μ' ὄλον τοῦτο ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ δῆμοσιεύσωμεν αὐτὴν καὶ τώρα, διότι τότε οὕσα ἐντοιχισμένη ὑπὸ τὰ θεμέλια τοῦ ἐπὶ τῆς πηγῆς τῆς Κλεψύδρας προμαχῶνος δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντιγράψω αὐτὴν ἀκριβῶς.

. . . [Ἀ]ριστοτ'έλο]υς ὁ . . .
 . . . φαγρα αὐ[τόν] κα[ι] ιδίως
 . . . χάριν καὶ τ[ῶ] δῆμῳ τ[ῶν]
 [Ἀθηναίων] οὐδενὸς δ' εὐχῆς εἰ . . .
 . . . ς κύρια [τ]ὰ ψηφίσμα[τα]
 . . . νι αὐτὸν ἰος οἰκο[λούθησαν]
 . . . ἐπιμ[ελεῖ]σθαι δὲ ἄν . . .
 εἰ στρατηγούντα[ς . . .
 . . . ρονησω ὅπως ἂν ἀ[ναγράψῃ]
 [τὸν γραμμα]τέα τῆς Βουλῆς ἐν
 [στήλῃ] λιθίνῃ καὶ σ[τήσῃ]
 ἐν [Ἀκρ]ο[πόλει]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, καὶ διατηρεῖται τὴν ἐντὸς τῆς πινακοθήκης παρὰ τὰ προπύλαια ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κινητὸν γεγραμμένα, ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ μέρος διατάξεως τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὅπως ὁ Γραμματεὺς τῆς Βουλῆς ἀναγράψῃ τὰ κύρια ψηφίσματα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσῃ ταῦτα ἐν Ἀκροπόλει.

. . . σε . . .
 . . . οἱ καὶ σαι . . .
 . . . σι κακῆς ὦ . . .
 ας διαπλακται
 5 [παρεπι]δημῶσιν καὶ [τὰς]
 [πᾶν] ἀγαθὸν καὶ λόγῳ κα[ὶ] ἔργῳ
 [ὅ,τι] ἂν δοκῇ τ[ῶ] δῆμῳ τῶν Ἀθηνα[ίων]
 8 [ὅ,τι] ἀγαθὸν καὶ λόγῳ κα[ὶ] ἔργῳ
 . . . ἰων ὁμνῦναι δὲ Δία Π[ολιέα καὶ Ἀθηνᾶν Πολιάδα]
 10 μὲν, μοι πολλὰ καὶ ἀ[γαθὰ]
 . . . Α.χαν εἶναι [δὲ] τῶ μ. . .
 . . . ντὲς παρασχεῖν δέ . . .
 . . . ιεν [ὅτι δοκ]εῖ ἀπὸ
 14 . . . ν . . . ὄντα . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν παρὰ τὰ προπύλαια ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. . . τὰ γράμματα εἶναι γραμμένα κιονιδόν· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ μέρος διατάξεως περὶ τῶν παρεπιδημούντων ἐν Ἀθήναις, οἵτινες ἀγαθοὶ ὄντες καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἔπρεπε νὰ ὀρκισθῶσιν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Πολιάδος· ὁ Βωμὸς δὲ οὗτος ἵστατο εἰς τὴν Ἀκρόπολιν πρὸ τοῦ Παρθενῶνος [Παυ. Ἀττ. κεφ. 24.]

. . . ὄν Ὀριον ἐς αἶδαο
 [Πό]θοι ἀποικομένων

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἀρχαίοις γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰ θεμέλια τῆς ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ διατηρεῖται τὴν ἐντὸς τοῦ Πύργου τοῦ Κυρρήστου κοινῶς

καλούμενου νῆος τῶν ἀνέμων· τὸ Α εἶναι οὕτως ἐγγραγμένον Α, τὸ Ρ οὕτως Ρ καὶ τὸ Χ οὕτω Χ· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι ἑμμετρος καὶ ἐπιτάφιος.

906

[Ἀν]δρικός
[Ἀνδ]ρικοῦ
[Ἀντ]ιοχεύς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιταφίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ Βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ πύργου τοῦ Κυρρήστου, καλουμένου νῆος τῶν ἀνέμων, ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὄλον ὅτι ἐδημοσίευσεν ὁ Βοϊκκίος ὑπ' ἀριθμὸν 823 ἐκρίναμεν ἀναγκοῖον νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφύλαξεν μέχρι τοῦδε ἡ συνήθεια, προφέρουσα παροξυστόνως Ἀνδρικός.

907

Ἀγ[αθή] τύχη
[Κ]ατ' αὐτὸ ἐπερώτημα
τῆς Βουλῆς τῶν [Φ]
Εὐτυχιανὸν Μαρ[αθώνιον]
5 ἱ[ερασάμε]νον
τῆς Ἀλωπεκῆσι [Ἀφρο]
δείτης καὶ κοσμητῆ[ν]
τῶν θεῶν διὰ εἶου ε[ῦ]
σε[β]εῖας εἵνεκε τῆ[ς]
10 πρὸς τοὺς [Θ]εοὺς α[ἱ]
τησαμένου τοῦ θ[ε]
[ἱ]ου Α[ῦ]ρ. Διονυσίου[ν]
[Γ]οῦ Ν[ε]ικοστράτου[ν]
Φαληρέως ἐπὶ Ἄρ.
15 [χ]οντος Καλλίφρου
[νος τοῦ] π[ρ]ε[σ]βυτέρου[ν].

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος Βάθρου λίθου πεντηλησίου· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, οὗ μακρὰν τοῦ μέρους καλουμένου τανῶν Ἀγγελοκῆποι. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀρχίζει καθὼς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμὸν . . . τῆς συλλογῆς τοῦ Βοϊκκίου, καὶ ἄλλαι κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς Βουλῆς· τὸ ὄνομα Εὐτυχιανὸς καὶ Εὐτυχιανὴ ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Εὐτυχιανὸν δὲ Μαραθώνιον πρῶτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα. Εἰς τὴν ἑκτὴν γραμμὴν ἀπαντῶμεν τὸ ὄνομα τοῦ Δήμου Ἀλωπεκῆ, καὶ ὅτι· εἰς τὸν Δῆμον τοῦτον ἦτον ἱερὸν τῆς Ἀφροδείτης, εἰς τὸ ὅποιον ἱεράτευ-
σαν ὁ Εὐτυχιανὸς οὗτος ὁ Μαραθώνιος. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη μ' ὄλον ὅτι ἐδημοσιεύθη παρὰ τοῦ Βοϊκκίου ὑπ' ἀριθμὸν 395, ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς εὐρόντες διαφέρουσιν τὴν ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Βοϊκκίου ἀπὸ τὸ πρωτότυπον. Α'· εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Βοϊκκίου εἰς τὴν 4. γραμμὴν ὁ Βοϊκκίος ἔγραψε ΜΑΛΛΩΝΙΟΝ εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον ὑπάρχει Μαραθώνιον. Εἰς τὴν 15 γραμμὴν ὁ Βοϊκκίος ἔγραψε ἐπὶ Ἄρχοντος Κ α λ λ ι φ ρ ὦ ν τ ο ς εἰς δὲ τὸ πρωτότυπον ὑπάρχει ἐπὶ Ἄρχοντος ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΣ.

908

. . . ελόντος: Ἰταλία: Δι[ε]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν εἰς τὸ ἐπιστήλιον τμήματος στήλης, λίθου πεντηλη-

σίον· ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς στήλης ταύτης φαίνεται τύπος περιστερᾶς· μετὰ τὴν πρώτην λέξιν . . ελόντος ὑπάρχουσι δύο στιγμαί, καθὼς καὶ μετὰ τὴν δευτέραν λέξιν Ἰταλία· ὑπάρχουσιν ἄλλαι δύο· εὑρέθη τὸ τμήμα τοῦτο εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἐκκλησίας Ἰππακντῆ, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ Κυρρήστου ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν.

909

. . . Μο[υ.]

Ἡ συλλαβὴ αὕτη εἶναι γραμμένη μεγάλῳι γραμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμνττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη εἰς τὰ θεμέλια τῆς νέας ἐκκλησίας τοῦ εὐαγγελισμοῦ.

910

[Δημ]ήτριος
. . . αγρο[υ]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμνττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω, καὶ διατηρεῖται τώρα ἐντὸς τοῦ πύργου τοῦ Κυρρήστου.

911

[Διονυσίου] ἐξ Ἀ[θμονέων]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη γραμμασιν μεγάλῳις ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμνττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη ἔνθα καὶ αἱ ἀνωτέρω, καὶ διατηρεῖται ἐντὸς τοῦ πύργου τοῦ Κυρρήστου.

912

Διονύσιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμνττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω, καὶ διατηρεῖται ἐντὸς τοῦ πύργου Ἀνδρονίκου τοῦ Κυρρήστου.

913

αἰθεραὶ
[των] σεφάνων ἔλαβον

Ἡ ἀπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τῆς ζωοφόρου βάθρου λίθου πεντελησίῳι· εὑρέθη τῷ 1838 εἰς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος, καὶ διατηρεῖται τώρα ἐντὸς τῆς εἰς τὰ προπύλαια ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς ὑπ' ἀριθ. . . ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου διετηρήθησαν μέχρι τοῦδε τέσσαρες εἰκόνες αἱ τρεῖς πτερωταί, ἡ δὲ τετάρτη ἀνευ πτερῶν εἶναι ἀσπιδοφόρος, ἀριστερῶθεν, ὀπισθεν τῆς τετάρτης φαίνεται ἡ πτέρυξ μόνον μιᾶς πέμπτης· ἡ πρώτη ἀριστερῶθεν παριστάνει νίκην πτερωτὴν στεφανοῦσαν τὸν ἀσπιδοφόρον, ἡ κόμη αὐτῆς συνδεδεμένοι διὰ ταινίας, ὡς ἡ τῆς προτελευταίας ἀναπετᾶται ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἡ δευτέρα εἰκὼν παριστάνει ἀσπιδοφόρον ὡς ἀναφέρουμεν. Ἡ τρίτη εἰκὼν παριστάνει καὶ αὕτη νίκην πτερωτὴν, ἥτις ἔχουσα ἀνυφομένην τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τετάρτης τινὸς εἰκόνης ἐπὶ τῆς γωνίας τοῦ βάθρου τούτου, καὶ ἥτις εἶναι ἐξηλειμμένη. Εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ βάθρου παριστάνεται ἐτέρα νίκη φέρουσα καὶ αὕτη τρίποδα, μετ' αὐτὴν ὑπῆρχε καὶ ἄλλη εἰκὼν τῆς ὁποίας τὸ ἡμισυ μέρος σώζεται· τὸ ὕψος τοῦ βάθρου τούτου, ὅσον σώζεται, εἶναι ἐνὸς ποδὸς ἀγγλικοῦ καὶ δακτύλ. 3, τὸ πᾶχος ἐνὸς ποδὸς καὶ δακτύλ. 2, καὶ τὸ πλάτος δακτύλιον 11, διατηρεῖται τώρα ἐντὸς τῆς νοτίου πλευρᾶς τῶν προπυλαίων ὑπ' ἀριθμὸν . . .

Τοῦ Διοδώρου [Αν]α[γυρ]α[σίου,]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι ἐγχαραγμένη ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου τύπου τινὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τῇ 10 Ὀκτωβρ. 1839 εἰς τὰς μεταξὺ Παρθενῶνος καὶ Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐπὶ τοῦ τύπου τούτου παριστάνεται ταῦρος μαχόμενος κατὰ λύκου· τὸ ἔργον εἶναι τῶν καλῶν χρόνων τῆς Ἑλλάδος· ἦτο δὲ ἐκ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν Ἀκροπόλει· ὕψος αὐτοῦ εἶναι δακτύλων ἀγγλικῶν 8, τὸ μῆκος ἐνὸς ποδὸς δακτύλων 2, καὶ τὸ πᾶχος δακτύλων πέντε· διατηρεῖται τὴν ἐντὸς τῆς πινακοθήκης παρὰ τὰ προπύλαια ὑπ' ἀριθ. . . .

915

Ἐλευσί[νια]	Παναθή[νια]	
ἄνδρας	ἄν[δρας]	
παγκράτιον	παγ[κράτιον]	
Παναθήνια	Δήλ[ια]	
	τὰ ἐν [Δήλῳ]	
ἄνδρας	ἄνδρας	
πάλην	πάλην	
Ὀλύμπια	Σωτήρια	Ναα . . .
	τὰ ἐν Δελφοῖς	
ἄνδρας	ἄνδρας	ἄνδρας
παγκράτιον	παγκράτιον	πάλην

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος Βάθρου λίθου τοῦ Ἰμκττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὴν ποικίλην στοὰν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, καὶ διατηρεῖται τὴν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. . . ., τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶναι ἐνὸς ἀγγλικοῦ ποδὸς δακτύλων 6, τὸ πλάτος ἐνὸς ποδὸς δακτύλων 2, τὸ πᾶχος δακτύλων 10. Τὰ ὀνόματα τῶν ἐορτῶν εἶναι ἐπιγεγραμμένα ἐπὶ τῆς νίκης, ἧτις παριστάνεται ἐστεφανομένη ἢ μὲν τῶν Ἐλευσινίων καὶ τῶν λοιπῶν ἄλλων ἐορτῶν φύλλοις κισσοῦ, ἢ δὲ τελευταία φύλλοις ἀμπέλου· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τοῦ βάθρου τούτου ἐξάγεται ὅτι τοῦτο ἀπετέλει μέρος θάσεως τινὸς ἐκ λίθου λευκοῦ· εἰς τὴν μέσην δὲ τοῦ βάθρου τούτου ἦτον ὁ μέλας οὗτος λίθος ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή.

916

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 915 ἄγαλμα εὑρέθη κατὰ τοὺς 1832 εἰς τὴν Ἄνδρον, εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον παλαιούπολις, μακρὰν τῆς θαλάσσης τριακόσια περίπου βήματα· πλησίον δὲ τοῦ ἀγάλματος τούτου εὑρέθη ταυτοχρόνως καὶ ἐν ἄλλῳ γυναικὸς τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ἐκόπη κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους, διὰ τὰ θέσσωσιν ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ ἄλλην τινα κεφαλὴν· ἀμφότερα ταῦτα τὰ ἀγάλματα εἶναι λίθου Παρίου. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο παριστάνει ἄνδρα ἱσάμενον γυμνὸν τῷ σώματι, φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων του χλαμύδα καὶ ἐπακουμβοῦντα κατὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν αὐτοῦ ἐπὶ κορμοῦ δένδρου εἰς δὴν περιτειλύσεται ὄφει, φέρων ἐπὶ τῆς ῥάχης του γραμμὰς ἐρυθράς· πατεῖ τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐπὶ θάσεως, τὸν μὲν ἀριστερὸν πόδα καθ' ὅλην τὴν πατοῦσαν αὐτοῦ, τὸν δὲ δεξιὸν εἰς τοὺς ὄνυχας· μὴ διασωθέντων τῶν χειρῶν αὐτοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ὅποιον τι ἔφερε· τὸ ὕψος τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶναι μετρούμενον ἀπὸ τὴν θάσιν αὐτοῦ ποδῶν ἀγγλικῶν . . ., πλάτους δὲ . . . τὸ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, ἐφ' οὗ ἐπιστηρίζεται ὁ μηρὸς τοῦ ἀγάλματος τούτου σύμβολον τοῦ ὄψεος ἐμφαίνει, ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐπιτύμβιος ἀνδρὶας τινὸς, ὡς ὑπέλαβεν εἰς τῶν ἐν Ἑλλάδι Δανῶν, βκσιζόμενος,

ὅτι οὐ μακρὰν τοῦ ἀγάλματος τούτου εὐρέθη μία ἐπιγραφή τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα ὑπ' ἀριθ. 666, εἶναι δὲ αὕτη·

Ο ΔΗΜΟΣ
ΕΓΝΑΤΙΑΝ ΜΑΞΙΜΙΑΔΑΝ ΤΗΝ
ΕΑΥΤΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΙΝ ΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΑ

Ο ΔΗΜΟΣ
ΠΟΥΠΑΙΟΝ ΓΑΕΙΠΟΝ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝΑ ΚΑΙ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΑ

Διότι α') τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δὲν εἶναι εἰμὴ γράμματα τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ, τὸ δὲ ἄγαλμα αὐτὸ εἶναι ἔργον τῆς ἐτι ἀμναζούσης ἐν Ἑλλάδι γλυπτικῆς, καὶ β') διότι τὸ βάθρον ἐφ' οὗ αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται εἶναι μικρὸν, ἥτοι τὸ μῆκος αὐτοῦ εἶναι ποδῶν ἀγγλικῶν τεσσάρων δακτ. 2, τὸ πλάτος ποδῶν δύο δακτ. 2, ὥστε δὲν δύναται νὰ χωρέσῃ τὰ δύο ταῦτα ἀγάλματα τῶν ὁποίων τὸ ὕψος εἶναι ὡς ἀναφέραμεν ποδῶν ἀγγλικῶν 6 δακτ. 2 καὶ τὸ πλάτος ποδῶν 2, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ἀμφότερα ταῦτα τὰ ἀγάλματα ἐγγιζόν τὸ ἐν τοῦ ἄλλου πάλιν δὲν ἐδύναντο νὰ σταθῶσιν ἐπὶ τοῦ μνησθέντος βάθρου· διὰ τοὺς λόγους τούτους λοιπὸν νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι ταῦτα ἀνδριάντες τοῦ Π ο υ π λ ί ο υ Γ α ε ί π ο υ καὶ τῆς Ἐ γ ν α τ ί α ς Μ α ξ ι μ ί λ λ α ς, καὶ διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους, καὶ διὰ τοιαῦτα λαμπρὰ ἔργα ἄξια νὰ εὐρίσκωνται ἐντὸς νῶν, οἱ πένητες κάτοικοι τῆς Ἀνδρου δὲν ἐδύναντο νὰ ἀναστήσωσιν ὡς σήματα ἐπιτύμβια ὅχι μόνον εἰς τὴν πτωχὴν τυχτὴν νῆσον, ἀλλ' οὐδ' εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, ὡς εἰκάζομεν τοῦτο ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε εἰς Ἀθήνας ἀνευρεθέντα ἐπιτάφια ἔργα, κἀνὲν τῶν ὁποίων δὲν ἔχει τὴν τελειότητα καὶ λαμπρότητα τῶν δύο τούτων ἀγαλμάτων τῆς Ἀνδρου. Ἐκ τῶν εἰρημένων δὲ εἰκάζομεν ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἦσαν εἰς τι τέμενος θεοῦ τινὸς ἴσως τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι ἡ θέσις ἐνθα εὐρέθησαν εἶναι ἀντικρὺ τῆς Δήλου· ἡ κόμη αὐτοῦ εἶναι ὡς ἡ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος· καὶ ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος φαίνεται ὅτι ἔφερε τὴν ἀριστεράν του πρὸς τὴν κόμην αὐτοῦ, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκράτει πλησίον τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου ἐφ' οὗ ἐπακουμβᾶ, ἐβαστοῦσε δὲ μ' αὐτὴν τὴν φασέτραν αὐτοῦ· τὸ σχῆμα αὐτοῦ καὶ ἡ στάσις δεικνύει αὐτὸν ὡς τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Λύκιον. Κ. Σ. Π.

917

Ἀπολλωνίς Ταυρίσκου
Μαικίαι Ἀπολλωνίδου
ἐξ Ἀγρυ[λῆθεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη τὸ 1840 Μαρτ. 29 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς τῆς παρὰ τὰ προπύλαια πινακοθήκης ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 2866. Τὸ ὄνομα Ἀπολλωνίς πρῶτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα, Ἀ π ο λ λ ω ν ί α δὲ εὔρηται εἰς πολλὰς ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ὄνομα Ταυρίσκος Ἄρχων ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 126 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀρ. 10 καὶ 191 τῆς συλλογῆς τοῦ φιλοπόνου καὶ σοφοῦ Γάλλου Λεβᾶς. Κ. Σ. Π.

918

[Ἀγαθὴ] τύχη
· · · ς Μεγακλέου
· · · Ἀρτέμιδος
· · · Ἀθμοιεὺς
· · ς Ἀρτεμεισία τας.
· · [Σ]ωτιανός

μ. Εὐπραξίδης

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν γραμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ τμήματος λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· διατηρεῖται τῶρα εἰς τὰς ἐν τῇ πινακοθήκῃ, παρὰ τὰ προπύλαια, ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς, ὑπ' ἀρ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 2224· τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς καθὼς καὶ τὸ κάτω μέρος αὐτῆς δὲν διετηρήθησαν· ἐκ τοῦ σωθέντος μέρους αὐτῆς εἰκάζομεν ὅτι εἶναι κατάλογος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἰσρατευσάντων.

Κ. Σ. Π.

919

.
 [Δημ.]ήτριος
 [Ἄνα]φλύς[ιος]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμπττοῦ· εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὸ 1840, καὶ διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς εἰς τὴν παρὰ τὰ προπύλαια πινακοθήκην ὑπ' ἀρ. καταλόγου 1913· ἡ πρώτη γραμμὴ ὅλως λείπη ἐξαιρουμένου ἐνὸς γράμματος τοῦ Σ. Κ.Σ.Π.

920

[Ἄν]τιόχος
 [ἐποίησεν]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. καταλόγου 2567· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου πιθανῶς ἵστατο ἀναθήματι τοῦ γλύπτου Ἀντιόχου· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὁμοιάζουσι μὲ ἐκεῖνα τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐγγεγραμμένα ἐπὶ τοῦ κρασπέδου τοῦ χιτῶνος ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, εὑρισκομένου εἰς τὴν Ῥώμην [villa Ludovisi]· εἶναι πιθανὸν τὸ ἐπὶ τούτου ἀνάθημα νὰ ᾦναι τοῦ αὐτοῦ τεχνήτου, ὅστις ἦτον ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς.

Κ.Σ.Π

921

Ἐξ' Οἴου
 Λεωχάρ[ης ἐποίησεν.]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου τοῦ Ἰμπττοῦ· εὗρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου 2227· ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἵστατο ὁ ἀνδριὰς Ἀθηναίου τινὸς ἐξ' Οἴου τὸν Δῆμον, ἡργάσθη δὲ τοῦτον ὁ Λεωχάρης ὁ Ἀθηναῖος· τοῦ Λεωχάρους τούτου ἢ καὶ ἄλλου τινὸς μεταγενεστέρου [ὡς εἰκάζομεν ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῶν γραμμάτων] ὑπῆρχον καὶ ἕτερα ἔργα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, διότι καὶ εἰς ἄλλα βάθρα ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὡς ἐδημοσιεύσαμεν τοῦτο εἰς τὰς ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθ. 126, 150 καὶ 229 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος· τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνδριάντος ἦσαν μεγαλότερα, τὰ δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ τεχνήτου, κατὰ τὴν συνήθειαν, μικρότερα· ἐκ τῶν σωζομένων γραμμάτων εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἐξαίγεται ὅτι ὁ ἀνδριὰς ὁ ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἦτον Ἀθηναῖος οἰῆσθαι τὸν Δῆμον.

Κ. Σ. Π.

. ον
 [εἰ]σενέγκ
 [ασιν . . . καὶ εἰ]σαγαγεῖν
 ονται εἶνα
 [ι αὐτῶ οἰκίας ἐγκτη]σιν καὶ πρόσ
 [οδον καὶ εἴσοδον εἰς τ]ὴν Βουλὴν πρῶ
 [εδρίαν τ' ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἀναγράψαι δὲ τὸ ψηφισ]μα τό δε τὸν γρ
 [αμματέα τῆς Βουλῆς ἐν στήλῃ λιθίνῃ] καὶ στῆσαι εἰς
 [τὴν Ἀκρόπολιν] καὶ τὴν στάσιν μ
 ΔΔ]Δ Δραρχμᾶς
 [ὁ Δῆ]μος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 Μάτου 27 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. καταλόγου τοῦ Μουσείου 2233· τὸ ἄνω μέρος καὶ ἀριστερὸν τῆς πλακὸς δὲν διετηρήθη, τὸ δεξιὸν καὶ κάτω μέρος αὐτῆς σώζεται· εἰς τὰ κάτω μέρη τῆς πλακὸς ὑπάρχει στέφανος ἐλαίης, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ ἀναγινώσκονται τὰ γράμματα [. . ΜΟΣ] Δ ἡ μ ο ς. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι μέρος ψηφίσματος ὑπὲρ τινος, ὅστις εὐποιήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐτιμήθη παρ' αὐτῶν διὰ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων μὲ τὰ ὅποια ὁ φιλόφρων Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐσυνήθιζε νὰ τιμᾷ τοὺς τοιοῦτου φιλαθηναίους· δὲν διετηρήθη ὅμως εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς τούτου· οὐδ' ἐκεῖνο τοῦ ἐπωνύμου ἀρχοντος, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ προσδιορίσωμεν τὸν χρόνον τοῦ ψηφίσματος τούτου, καὶ ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων εἰκάζομεν, ὅτι ἐγένετο ἡ πράξις αὕτη μετὰ τὴν 100 ὀλυμπιάδα· τὰ γράμματα εἶναι γεγραμμένα σχεδὸν κιονιδόν.

Κ. Σ. Π.

923

[ὁ Δῆ]μος ὁ Ῥ[ο]δίων καὶ Ἀθ[η]ναί[ων]
 . . ν εὖνου[ν ὑπάρχειν πρ]ῶς
 [. . τῷ δῆμῳ] τῷ Κα[μείρων . .]
 . . [ἐπειδ]ὴ Δημήτριον . . τη .
 . . ἔλη . . .
 . . Ἀλι[μού]σιος]
 . . . ισο . . .
 . . . ν φιτ . .
 ις

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς τῆς εἰς τὰ προπύλαια ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 2620· ἡ πρώτη γραμμὴ εἶναι γραμμένη μὲ μεγαλῆτερα γράμματα, αἱ ἄλλαι μὲ μικρότερα, εἶναι δὲ ὅλαι αἱ γραμμαὶ ἐκτὸς τῆς πρώτης σχεδὸν ἐξηλειμμέναι. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς πρώτης γραμμῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι μέρος ψηφίσματος τῶν Ῥοδίων καὶ Ἀθηναίων.

Κ. Σ. Π.

924

. . εἰ τῆς [Βουλῆς
 . . ος . . ν ἐπεψ[ή]φιζεν
 . γραμματεὺς ιος . .

- [σωτη]ρία[ν . . . ων ει . . .
 5 [δ]ήμ[ω τῶν ρίων . . .
 . . . ις τῶν Ποτει[δαίων]
 [ό δ]ῆμος καὶ οἱ ιλ . . .
 τῆς] μὲν πόλε[ως . . .
 [σ]ὺν διαφυλάτ[τειν . . .
 10 [τοῖς] Ἀθηναίοις [καὶ τοῖς Ποτιδαῖσι
 [ἐκτι]μηταί . . .
 [ἐκατ]έρων καὶ . . .
 [. . . εἰς τ[ὴν . . .
 14 . . . α . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὐρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, διατηρεῖται δὲ τώρα ἐντὸς τῆς παρὰ τὰ προπύλαια πινακοθήκης ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου . . . Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων· δὲν διετηρήθη ὁμῶς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἢ τοῦ ὑποκειμένου ὅρ' οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ εἰκάζωμεν τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ.

925

Στησία[ς]
 Καλλα[ίσχρου]
 Σίφν[ιος]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος δοκοῦ λίθου πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὴν Ἀχαρνικὴν θύραν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἀνωθεν τοῦ μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὑπερχε καὶ μία ἄλλη σειρά γραμμάτων ὅλως ἐξηλειμμένων, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους αὐτῶν φαίνεται ὅτι εἶναι μεταγενεστέρα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· τὸ ὄνομα Στησίας πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα. Σ τ α σ ί α ς ὄνομα ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1758 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου.

Κ. Σ. Π.

926

. . ο Γαργή[ττιος]
 . . τὴν . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὸ 1840 Μαρτ. 27. Τὸ ὄνομα τοῦ Δήμου Γαργηττός διετηρήθη σχεδὸν μόνον ἐνταῦθα, πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ἕνα Ο τὸ ὁποῖον νομίζω ὅτι εἶναι ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος Ἀττικῶς γεγραμμένη ἀντὶ τοῦ ο υ.

Κ. Σ. Π.

927

[Ἀθην]αῖος
 . . υαρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ νότιον τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἐντὸς τῆς πινακοθήκης ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν παρὰ τὰ προπύλαια.

Κ. Σ. Π.

[Δ]ιόνη
 . . . ωσο .
 ν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος λίθου πεντελησίου· εὑρέθη ἐνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω.

Κ. Σ. Π.

929

[Σωτή]ρα Κόσμου.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ νότιον τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμ. καταλόγου . . . Ἐκ τῆς ἐκφράσεως Σ ω τ ή ρ α Κ ό σ μ ο υ ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο ἀνδριάς τις Αὐτοκράτορος τινὸς τῶν Ῥωμαίων· διότι τὸ ἐπιθετον τοῦτο ἐδίδον πολλάκις εἰς τοὺς Αὐτοκράτορας [ἔρα διαφόρους Ῥωμαϊκὰς ἀναθέσεων ἐπιγραφὰς ἐπὶ βάθρων

Κ. Σ. Π.

930

θάνατος φιλίας ἥς ἰσχύς δευτέραν προ[τανειάν]
 ατ ἀ[θηναί]οι [ἐκάτε]ρον . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος ἐπιστηλίου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς τὸ 1840· Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἦτον ἐγγεγραμμένη ἐπὶ ἀναθήματος τινός.

Κ. Σ. Π.

931

[οἶδε τῶν . . . θ]ήσαντες[ἀνέθεσαν Ἀθηνᾶ Πολλιάδι]

[μελεά]γρο	Μέλη[τος]
. . . μου	Ἐξωσ[τιάδης].
. . . ρος	Εὐφη[μος]
	Φή[σινος]
	Ἱεροκλῆς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος τύπου λίθου τῆς πεντέλης· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὸ 1840 Μαΐου 27, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου 2228. Ἐπὶ τῆς πλακὸς διατηροῦνται δύο πόδες ἀνδρὸς, δὲν φαίνεται ὅτι ἦτον ἐνδεδυμένος χιτῶνα ποδῆρην· πρὸ αὐτῆς δὲ ἴστατο τύπος ὑδρίας. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τοῦ τύπου τούτου καὶ τῆς ἐπιγραφῆς, τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου αὐτοῦ, ἐξάγεται, ὅτι οὗτος ἦτον ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ ὃ ἀνάθεσαν οἱ ὑπογεγραμμένοι εἰς δύο στήλας, θήσαντες πρότερον τῇ θεᾷ. Εἰς τὴν ἀριστερὰν στήλην ἡ λήγουσα τῶν ὀνομάτων εἶναι γραμμένη εἰς ο, τοῦτο εἰκάζομεν ὡς γενικὴν Ἀττικὴν τοῦ ὀνόματος, ἥς χρῆσιν ἐποιοῦν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τοὺς ἐνδόξους χρόνους τοῦ Δήμου τούτου.

Κ. Σ. Π.

932

. . . ἱερὸν φιληδερχὲς κάλλος
 [ψυχῆς τε] καὶ σώματος ἀμφοτέροις γὰ[ρ]
 . . . ος ἀκήρατον εἶλε ἡ μοῖρα
 . . . σε θανοῦσα γὰρ οὐ θάνε μούνην

. . πε και εἶάμε νῦν δέ τι μᾶλλον
[ἐπελπί[δι] τέρεται ἡ δὲ φυλάσσει.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὸ ἀναττικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνσκαφάς, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. καταλόγου . . Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι ἑμμετρος καὶ ἐπιτάσιος· τὰ γράμματα Ε Γ Ω γεγραμμένα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δεικνύουσιν ὅτι αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους· τὸ σχῆμα τῆς πλακὸς δεικνύει πρὸς τοὺς ὅτι αὕτη ἦτον ἐπὶ τοῦ τάφου γυναικὸς τινος τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν διατηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν. Κ. Σ. Π.

933

. . ἐκνε οι . .
Ἀσκλη[πιῶ καὶ ὑγεία]
[ἐκ τῶν ιδί]ων ἀνέθεσαν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἦτον ἀνάθημα εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, τὸ ὑπὸ τὴν εἴσοδον τῆς Ἀκροπόλεως. Κ. Σ. Π.

934

[τῆς] Βουλῆς ἐν σ[τήλῃ λιθίνῃ ἀναγράψαι]
[ἐν ἀγ]ῶν[ι] δὲ τῷ Ἐλ[λησποντίῳ]
. . υπογεῖν Εὐαγόρ[ας] . . .
ριπ . . . λου πριε[ῖν] . . .
5 ομε χρὴ Ἀνδρῶν [ἀγαθῶν]
[ἐς] αὔριον Κλέ[αρχος]
[εἶπεν] ἐπειδὴ δὲ ἐς[τε τὰ ἄλλα]
[καί] ὅς' ἄλλα ἰνω . . .
. . δύναται ἀγαθ[ὰ ποιῆσαι]
10 [καὶ ἐς Βασι]λέα καὶ τοὺς ἄλλ[ους]
[ὅσοι] ἂν πλεῖστοι φ[αίνονται],
[καὶ] Βασιλεῖ καὶ τοῖς ἄλλοις]
[ὅ]σα φρονεῖν ὅ[σα καὶ ἐν]
Εὐαγόρα καθὰ ἔ[δοξεν]
15 ὁ δῆμος περὶ [πάντων τούτων]
πράξει αἰ[νῶ]
καὶ τοὺς εἰρηγούς καὶ τοὺς]
. . . αν ταῦτα γε[νέσθαι] . .
[ἀπο]λοίποντος
20 [κα]ὶ περὶ ὅ[σον ἐκάστης]
[ἀ]ξίας . . .
[τοῦ ταμί]ου καθὰ [ὁ Δῆμος]
[ἐπρ]οτάνε[υεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1841 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, διατηρεῖται δὲ τῶρα εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν παρὰ τὰ προπύλαια ἐν τῇ πινακοθήκῃ ὑπ' ἀριθ. καταλόγου . . τὰ γράμματα εἶναι γραμμένα κιονιδόν· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη κατὰ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Εὐαγόρου, καὶ εἰς τὴν 10 καὶ 12 γραμμὴν ἀναφέρεται ὄνομα Βασιλέως, εἰς δὲ τὴν γραμμὴν ἀνα-

φέρεται ἄγων Ἑλλησπόντιος, ὡς ἐκ τῶν μικρῶν τούτων τεκμηρίων δυνάμεθα τάχα νὰ εικάσωμεν, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀποτελεῖ μέρος ψηφίσματος, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸν Κόνωνα καὶ τὸν Βασιλέα τῆς Κύπρου Εὐαγόραν; ὁ ἄξιος υἱὸς τοῦ Τιμοθέου ὁ Κόνων ἔλαβε τὴν ναυτικὴν βοήθειαν ἀπὸ τὸν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Σαλαμῖνος καταγόμενον Βασιλέα τῆς Κύπρου Εὐαγόραν κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπιάδα, εἰς ἣν ἀκόμη ἐν Ἀθήναις ἔγγραφον με Ἀττικὰ γράμματα, εἶναι λοιπὸν πολλὰ πιθανόν, καὶ ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων, καὶ τοῦ Ἀττικοῦ τρόπου τῆς γραφῆς τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, εἶναι λέγω πιθανόν, ὅτι ἡ παρούσα ἐπιγραφὴ, ἀπετέλει μέρος τοῦ ψηφίσματος ἐκείνου τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐψηφίσαντο ὑπὲρ τοῦ εὐεργέτου αὐτῶν Εὐαγόρου, τὸν ὁποῖον οὗτοι εὐγνωμονοῦντες ἀνέστησαν πλησίον τῆς Βασιλείου σοῦ παρὰ τὰ ἀγάλματα τοῦ Κόνωνος καὶ Τιμοθέου: [ὄρα Παισ. Ἀττικ. κεφ. 3, Ἀριστ. ῥήτορ. Β. ., Διοδ. Σικελ. Β. 14, Ἰσοκράτ. εἰς Εὐαγόραν. Κ. Σ. Π.

935

Ἀντιοχεύς
Ζωῆλου
Ἐ[χ]εκαρρίνου
Κίου
Ἐκ Μυρινούντης
Γυνή.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸν Δῆμον Ἀλωπεκὴ [Ἀμπελοκήποι] ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Ἐχ ε κ ἄ ρ ρ ῖ ν ο ς πρώτῃν φερὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα. Κ. Σ. Π.

936

Εὐ[βούλ]ου
• • ἐμινόν
• • νίω φίλος
• • ονου εἰβι
[• • ἀν]δρὸς τὸν ἴδιον
[υἱὸ]ν [ἀρετ]ῆς
[ἐνεκα]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησιῶ· εὐρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται, ὅτι αὕτη ἀποτελοῦσε μέρος ἀναθήματος δι' οὗ ἡ μήτηρ ἀνέθεσε τὸν υἱὸν αὐτῆς. Κ. Σ. Π.

937

Νικόμαχος
Νικομάχου
Νικομηδεὺς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη τὸ 1835 εἰς τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀκροπόλεως τουρκικὸν πολυάνδριον, διατηρεῖται τώρα εἰς τὰς ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς. Κ. Σ. Π.

938

• • λάνου λουσ . .
[γυμν]ασιαρχήσας
[• • ἀγ]ῶνα ἀνέθηκεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησιου· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἵστατο τὸ ἀνάθημα τινὸς γυμνασιάρχῃσαντος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διατηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν.

Κ. Σ. Π.

939

ἐρ[γα . . . Κερροπί]
δος τρι[ς καὶ δεκάτης]
Ἀλωπεκ[ῆθεν . . Πανδιονί]
δος ἐνάτης καὶ δεκάτης . . ἔδοξεν τῷ δῇ]
μῶ εἰκοσ[τῆς τῆς ἀναγορεύσεως γενομένης ἐν]
τῷ θεάτρ[ῳ . . . Λυ]
σίας Θορ[κίος ἐπεψή]
φιζεν θί[. . . τῷ]
ν προέδ[ρων ἔδοξε τῷ δήμῳ]
έου Μ[αραθώνιος . . εἴπεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησιου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον μέρος τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· διατερεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, τὸ ἄνω, κάτω καὶ δεξιὸν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς λείπει· τὰ γράμματα εἶναι γραμμένα κιονιδόν, ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους αὐτῆς ἐξάγεται ὅτι ἦτο ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διατηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν· ἐγένετο δὲ ὑπ' αὐτοῦ ἀναγόμευσις ἐν τῷ θεάτρῳ.

Κ. Σ. Π.

940

. . . καί . . .
[σ]υν . . .
. . . αἰε[ν . . εἶναι δὲ Ἀθ]
εναί[ρους αὐτ]
5 ὃν καὶ ἐκ[γόνους . . τῆς
πόλ[εως τῆς Αθ[. . αὐ
τὸν καὶ ἐγγ[όνους . . ἔγραμ]
μάτευε ὅπ[ως . . ἀναγρ]
αψάτω ἐν στ[ήλῃ λιθίνῃ]
10 καὶ θέτω ἐν [Ἀκροπόλει τὸ]
δὲ ἀργύριον [λογισάστωσαν οἱ τα]
μίαί τῶν τη . . . δ
13 ραχμάς . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασι καὶ κιονιδόν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησιου· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς τῆς εἰς τὰ προπύλαια ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς, εἰς τὴν ἐβδόμην σειρὰν, τὰ γράμματα εἶναι σημειωμένα κάτωθεν μὲ μίαν γραμμὴν, τοῦτο δὲ σημαίνει, εἰκάζω, ὅτι ὁ ἐγχαράκτης τῶν γραμμάτων διπλῶς ἐγχαράξε τὴν αὐτὴν φράσιν. διότι καὶ εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν καὶ εἰς τὴν ἐβδόμην εἶναι γραμμένη ἡ αὐτὴ φράσις, αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκγόνους· τὸ ἄνω δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένον· τὸ δὲ κάτω μέρος αὐτῆς μόνον εἶναι κενόν, ἔνθα τὸ τέλος τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται.

Κ. Σ. Π.

[Ἐπὶ] Κηφισ[οδώρου Ἀρχοντος
[ἐπὶ] τῆς Αἰ[αντίδος] . . .
[Πρυ]τανείας ἤ . . .
. . . του Εὐπυ[ρίδης ἐγραμμά]
[τευ]εν Γυανου . . .
. . . υεν δεκάτῃ κα[ὶ] εἰκοσῇ τῆς Πρυτανείας ἐκ]
[κλησίᾳ] τῶν προσ[δρων] . . . ἐπεψήφισεν
. . . πρὸς αὐτὸν . . .
. . . ε . . .
. . . επενο . . .
ἄριστο . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὸ 1839, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα εἶναι κιονίδιον γεγραμμένα, ἡ δὲ πλάξ ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι μέρος ψηφίσματος ὃ ἐγράφη ἐπὶ τοῦ ἀρχοντος Κηρισοδώρου· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντῶνται τρεῖς ἐπώνυμοι ἀρχοντες, ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότερος ἦρξε τὸ 3 ἔτος τῆς ργ'. Ὀλυμπ. ὁ δεύτερος τὸ 3 ἔτος τῆς ρε'. Ὀλυμπ. καὶ ὁ τελευταῖος καὶ νεώτερος τὸ 2 ἔτος τῆς ριδ'. Ὀλυμπ. ὁ σχηματισμὸς τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μᾶς πείθει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμενος Κηρισόδωρος εἶναι ὁ τοῦ 2 ἔτους τῆς ριδ'. Ὀλυμπ., ὅστις ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθ. 404 καὶ 350 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος. Δὲν ἀναφέρεται ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ἐκείνου ὑπὲρ οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο, διὰ νὰ εἰκάσωμεν τί περὶ αὐτοῦ.

Κ. Σ. Π.

. . . ἐξ Οἴο[υ]
. . . α . ἐρήφορησ[ασαν]
[Ἀθ]ηνᾶ Πολιά[δι]
[Βε]ρελενία[ν]
ἐκ Μαραθ[ῶνος ἀνέθηκαν]
[ἐπὶ] ἱε[ρείας] . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου Ὑμηττίου· εὗρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἔστατο ἀνάθημά τι γυναικὸς ἐρήφορησάσης τῇ Πολιάδι Ἀθηνᾶ· τοιαῦτα ἀνάθηματα ἀπαντήσαμεν καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 291 καὶ 427 ἐπιγραφὰς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος· περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἐρήφορεῖν καὶ ἀρηφορεῖν ἀναφέρει ὁ Πασανίας· ὅρα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν 291.

Κ. Σ. Π.

[Ἀγαθῇ] τύχῃ
[ἐπὶ] Ἀρχοντος τ[οῦ] Θεμισωνος
[Μν]ησικράτο[υς]
. . . τοῦ ἐκ Πα[ιανιδῶν]
[ἀνέγραψαν] . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς τοῦ ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς

προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι μέρος καταγραφῆς ἀνδρῶν ὑπαρξάντων ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ Δήμου.

Κ. Σ. Π.

944

Παύλου
Ποθομένης

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν παρὰ τὰ προπύλαια πινακοθήκην. Τὸ ὄνομα Παῦλος ἀπαντᾷται εἰς πολλὰς ἐπιγραφὰς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Κ. Σ. Π.

945

. . . νιοί
Ονιοί
[Κ.]ίοι
[Μεν]δενοί
[Ἐρ.]έτριες
. . . ν χες

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικαῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὸ 1829, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι αὕτη ἀπετέλει μέρος τοῦ καταλόγου τῶν συμμάχων τῶν ὑποτελῶν πόλεων τὸν ὅποιον ὁ Ἀριείδης μετὰ τὰ Περσικὰ ἔταζεν.

Κ. Σ. Π.

946

Ἑρδων
Ἀκωλος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κ. Γ. Κατακουζηνοῦ· τὸ ὄνομα Ἑρδων πρῶτην φορὰν ἀπαντᾷται ἐνταῦθα. Ἑρμων δὲ εὐρίσκεται εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

947

. . . υς Κλειδῆμος Αἰνησ[ίμου]
[ἐποιή]σαντο ἐπὶ Φανοστράτου Ἀ[ρχοντος]
. . . ῆς Φαίδων Ἠπίδου Βατ[τῆθεν ἐγραμμάτευεν]
. . . Ἐχεκράτους Ἀναγυράσι[ον]
5 . . . Πολυκλέους ἐξ Οἴου Οἱ . . .
. . . ονίου Περγαστῆθεν . . .
[. . . υρχίου Ἀλωπε[κῆθεν]
Μέναν]δρος Ἐλίσσου Ἀχαρν[εύς]
. . . υκου Κικυν[εύς]
10 . . . αλαίου Κηφι[σιεύς]
[Ἐπαμειν]ώνδου Κηφι[σιεύς]
. . . ος Λυσισθέου Θυμα[κίδης]
[. . . Σ]οχάρμου Κρωπ[ίδης]
[. . . ος Προκλέους Κολω[νῆθεν]
15 Φι[λόφρονος Θοραῖ]ος

- . . . οντο[ς] Ἀριστο[τ]εύχου Ἀχαρ[νέως]
 [Κο]θο[κ]λέους Θριασίου
 . . . [Ε]ὐδωρίδου Οἰναῖο[ς]
 [Εὐ]κρίτου Πρασι[εύς]
 20 Πυθοδώρου Πρα[σιεύς]
 . . . ρα . ου Ἀχαρνέως
 . . . οδαι . . .
 . . . συδα . . .
 Εὐωνυ[μεύ:]
 25 [Θεμισ]οκλέους Αἰζών[εύς]
 [. . Φιλο]στράτου Ξυπετ[αίων].

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντητησίου· εὐρέθη τὸ 1829 εἰς τὰς κατὰ τὸ Βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· εἰς τὸ ἄνω μέρος καὶ κάτω τῆς ἐπιγραφῆς ἦσαν κινὰ μέρη, ὅθεν εἰκάζομεν ὅτι εἰς τὸ μέρος τοῦτο δὲν ἦσαν γράμματα· τὸ δεξιὸν μέρος τῆς πλακὸς καὶ τὸ ἀριστερὸν εἶναι θραυσμένα· διατηρεῖται αὕτη εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· μετὰ τὴν 16 γραμμὴν εἶναι κενὸν μέρος· εἰς τὴν πλάκα, ὅθεν εἰκάζομεν ὅτι ἡ μετὰ τὴν 16 γραμμὴν εἶναι ἐτέρα τις πρᾶξις ἀναφερομένη εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀνωτέρας ἐπιγραφῆς. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι αὕτη ἀναφέρει κατάλογον Πρυτανευσάντων, ἐγράφη δὲ οὗτος ἐπὶ Φανοστράτου Ἀρχοντος τὸ 2 ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπιάδος.

Κ. Σ. Π.

948

- [ἐς τὸν Παρθενῶ]να
 [Θε]ο[δ]ώ[ρου]
 [εἰ]ς τὰ ἤ[μισυ]
 [ὅ]πως ἐγ[γράψω]σι τὰ ἀναθήματα . . .]
 . . . καὶ ἐ[καστον]
 [πρ]ό[ξ]ενον τ[ῶν]
 . . . ὁ [χ]θελὶ ἐξ[έκαστου]
 [τ]ὸν ἀριθμὸν ἀ[ναγράψαι]
 [εἰς ἐκαστὴν] πρυτανεῖαν τ[οὺς ἐπιμελητὰς]
 10 [τοὺς] δημοσίους τ[ῶν ἔργων καὶ ἐν]
 [τῇ] ἀναγραφῇ τ[ῶν ἀναθημάτων]
 [ἀναγράψαι ἐν] στήλῃ λιθί[νῃ καὶ σῆσαι ἐν . . .]
 [εἰ]ς δὲ τὴν ἀναγρα[φὴν δοῦναι τὸν ταμ.]
 [ἰαν τῆς] Βουλῆς Δ Δ Δ Ι ἀρ[γυρίου]
 15 [τῶν . . διακομένων τὴν Βουλὴν [. . τὸν δὲ
 [γράμματά τῆς] Βουλῆς ἀντίγραφα [ποιῆσαι]
 [πάντων] τῶν ἐν χαλκ[ο]θήκῃ κατατεταγμένων]
 [διωρισ]θῇ τοὺς Πρυτάνει[ς]
 19 [ἐν τῷ δικασ]τηρίῳ ὅταν οἶον τ[ε ἢ]
 [. . πινάκ]ια γινωσκομένων τ[ῶν ἀναθημάτων]
 [σύμφωνον] εἶναι πρὸς τὰ ἀναγεγραμμένα . .]
 . . . [χρ]ῆ προβουλευσας . . .
 [συ]ναρχούσας ὁ δῆμος βου[λεύσεται . . .]
 24 [μηδέν]α λείποντα ὅπως ἂν ἔχ[η]
 . . . πρὸς τὸν θεὸν ἄλλα δὲ ἔχ[ειν . . .]
 . . . δοθηκείας τ[ῆς] ἐπρ . . .
 [καὶ ἔ]τεραι ἀσπίδες ἐπίχαλκ[αι]
 28 [ἐ]πίχαλκα π ό μ π ι σ α Π. ἀσπίδ[ες]

- • κ ε α υ τ ε π ρ ό ς τ ό ν τ ο ῦ χ ο ν Δ Δ
 30 θ ῶ ρ α κ ο ι κ α τ ᾶ π α λ τ ῶ ν Η Δ . .
 • • [ἐ] ν τ ε λ ῆ ς Δ Δ Δ Δ τ ο ῦ τ ω ν μ ῖ α . .
 • • α κ α ι ἐ π ι σ κ ε υ ῆ ς δ ῆ ν [ε ο] ς . .
 • • α κ α ι μ ῖ [α] ἀ σ κ ο ῖ τ η ς π ο [υ] χ [υ π ι ν . .]
 Η Η Η Π Ι Ι π ῖ ν α κ ε ς χ α λ κ ο ῖ λ . .
 35 [γ ρ α μ μ] α τ ῆ α ρ ο τ ε ι . . ἑ τ ε ρ ο ι π [ί ν α κ ε ς]
 ἑ τ ε ρ ο ι π ῖ ν α κ ε ς . . .
 π ῖ ν α κ ε ς χ α λ κ ο ῖ Δ . . .
 [π] ὁ δ α ς ἔ χ ω ν Ι κ ᾶ μ α χ α . .
 • • π ι ς ᾶ τ ὸ ν σ ῖ δ ῆ ρ ο ν [ἐ] χ ο υ σ α
 [κ] α ι ἐ ν ο ὔ χ ι κ ι ε ς . .
 [ἐ] τ ῆ ρ α π ῆ τ α [λ ο ς] χ α λ κ ῆ μ ῖ [α]
 • • ο ν Ι κ ρ α τ ῆ ρ ε ς . . .
 • • Θ υ μ ι α τ ῆ ρ ι ο ν . . .
 • • σ ο χ α λ κ ὸ ν ο ὔ . . .
 • • σ υ χ υ π ι ν Π Ι Ι Ι σ [τ ῆ φ α ν ο ς . .]
 • • κ ο ρ η ς χ α λ κ ο [ῦ ς] Π Ι Ι Ι
 • • μ α ι ο ὔ χ ὑ γ ῖ ε ς . . .
 • • ο ι ἐ λ λ ᾶ δ ο ς . . .
 • • α λ γ ο ς . . Π υ θ . . .
 • • ε σ υ . . π ο τ ῆ ρ ι [ο ν] .
 • • ἀ ο υ κ ε . . .
 • • . . σ ο . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος Δεκεμβρ. 4, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμ. καταλόγου 1689· καὶ τὰ τέσσαρα μέρη τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι διεφθαρμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους αὐτῆς ἐξάγεται, ὅτι ἀποτελοῦσε μέρος ἀναθημάτων ἐξ ὅπλων τῶν ἐν Ἀκροπόλει διατηρουμένων. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς μέχρι τῆς 24 γραμμῆς ἐμπεριλαμβάνεται τὸ ψήφισμα, δι' οὗ διόριζεται ἡ μετὰ ταῦτα ἐπομένη καταγραφή τῶν ἀναθημάτων τῶν ὅπλων. Εἰς τὴν 17 γραμμὴν ἀναγινώσκεται ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΧΑΛΚΟ τὸ ὅποιον ἀνεπλήρωσα εἰς ΧΑΛΚΟ[θήκη]. Ἐκ τοῦ μέρους τούτου τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὑπῆρχεν [κᾶν εἰς τοὺς χρόνους ἐκεῖνους καθ' οὓς ἡ παρούσα ἐπιγραφή ἐγράφη] χαλκοθήκη ἔνθα ἦσαν κατατεταγμένα ὅλα τὰ χάλκινα σκέδη καὶ ὅπλα.

K- Σ. Π.

949

- • ἐ π ε [σ τ ᾶ τ ε ι . .]
 [τ ῶ ν] Μ α κ ε [δ ὸ ν ὶ ν . .]
 [. . σ] τ ρ ᾶ τ ε υ [μ α . .]
 [. . τ ῶ] Δ η μ η τ [ρ ῖ ο υ . . .]
 5 [. . ἐ ξ 'ε] ν α ι ἑ τ ε [ρ α] . .
 [ἐ] δ ο ξ ε τ ῶ δ ῆ [μ υ] τ ῶ ν Ἀ θ [η ν α ῖ ω ν]
 [. . μ ε μ ν η] μ ῆ ν ο ς μ ε τ [ᾶ τ ῶ ν ἄ λ λ ω ν]
 [ἀ] γ α θ ῶ ν ᾶ π α ρ ῆ σ χ ε ν εἰ ς τ ῆ ν Ἑ λ λ ᾶ δ α σ [ω τ ῆ ρ]
 [γ ε ν ὸ μ ε ν ο ς κ α ι δ ο τ ῆ ρ τ] ῆ ς ἐ λ ε υ θ [ε ρ ῖ α ς . .]
 10 [π ρ α γ μ] α τ ῖ α ς . . .
 [. . ω τ] ῶ ν . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Δεκεμβρ. 4 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν

ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀρ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1688· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γεγραμμένα, ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψήφισματος. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναγινώσκεται *Μακεδόνων*, εἰς τὴν τρίτην *στράτευμα* καὶ εἰς τὴν τετάρτην *Δημητρίῳ*· ἐκ τῶν εἰρημένων εἰκάζομεν ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, ἢ πιθανότερον εἰς τοὺς χρόνους Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, τὸν ὅποιον ὑπερετίμησαν οἱ Ἀθηναῖοι βιαζόμενοι ἀπὸ τὰς τότε δεινὰς περιστάσεις. Κ. Σ. Π.

950

[Ἀ]θηναί[ων τῆς] Ἐλ[ευθερίας . .]

[κ]αὶ κ[οινῶς κ]αὶ αὐτοῦ . . .

τὸν εὐεργέτην τοῦ Δ[ήμου τῶν]

[Ἀθηναίων] ἀναγράψαι [δὲ τόδε τὸ]

5 [ψήφισμα] τὸν γραμ[ματέα τῆς]

Βουλῆς τὸν κα[τὰ Πρυτανείαν ἐ]ν στήλῃ

[λίθινῃ καὶ στήσαι ἐν] Ἀκροπόλει εἰσάσ . .

τὴν δὲ δαπάνην διὰ τὴν ἀνάθεσ[ιν τῆς στήλης δό]τω

[τὸν ταμι]αν τοῦ δήμου Μαδ . . .

10 [τῶν πρυτανευσάν]των κατὰ ψήφισμα [τῆς Βουλῆς]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Δεκεμβ. 3 εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς· διατηρεῖται δὲ τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1686, τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γραμμένα, ἡ δὲ πλάξ ἀκρωτηριασμένη καὶ κατὰ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι καὶ αὕτη εἶναι μέρος ψήφισματος, καὶ ἴσως συνέχεια τοῦ ἀνωτέρω ψήφισματος δημοσιευθέντος ὑπ' ἀριθ. 949 τοῦ ἀναφέροντος τὸ ὄνομα τοῦ Μακεδῶνος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, εἰκάζομεν δὲ τοῦτο ἀπὸ τε τὰ γράμματα, καὶ ἀπὸ τὰς ἐκφράσεις ἃς ἀπαντοῦμεν εἰς τὴν ἀ. γραμμὴν *Ἀθηναίων* καὶ *τῆς ἐλευθερίας*, εἰς τὴν τρίτην *τὸν εὐεργέτην τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων*. Κ. Σ. Π.

951

. . . ο . . .

. . φιάλ]αι σ[ταθμὸν ταύτων , .]

. . περιδέρ]αιον . .

ἀποβόρ]αντ[ι]ον

. . σὺν τῷ χ[αλκῷ]

. . . σ.χαι δὲ

κατὰ ψήφισ]μα τὸ ἐπὶ [. . Ἄρχοντος . .

[. . Νέ]κη λύ[ρ]αι

[ἐλ]εφάντινον . . .

[στατῆ]ρε[ς χρυσοῦ] λύραι ξύλιναι . . .

[στατῆ]ρες κρατ[ήρ]

ἀσπίδε]ς ὑπόξυ[λαι . .

[κ]ράνος . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Δεκεμβρίου 3 εἰς τὸ ἀνατολικὸν τῶν προπυλαίων, καὶ διατηρεῖται τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις τῆς Ἀκροπόλεως διατηρουμένην ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν καταλόγου 1672· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γεγραμμένα, ἡ δὲ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη. Ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι εἶναι τμήμα τοῦ καταλόγου τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας. Κ. Σ. Π.

. . . τ[. . . Ἀντι]φῶν . . .
 . . . ν ἐπὶ Κι . . .
 . . . πω κρυερῇσι γῇ τις . .
 . . . που χάριτες φιλίας . .
 κέρας . .
 . . ἦθος τῆς τε λύρη . .
 [κ]αὶ ἅπαντα λελε π[ὺς]
 Γαίαν
 ἤμασε νῦν θέλι . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντε-
 λησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Δεκεμβ. 3 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ
 διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀρ. καταλόγου τοῦ Μουσείου 1669
 τὸ Ω Ε Σ Α γεγραμμένα οὕτω **Ω Ε Σ Α** δεικνύουσιν ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐγράφη περίπου κατὰ τοὺς πρώ-
 τους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι ἐμ-
 μετρος καὶ ἐπιτάφιος.

ΔΚ. Σ. Π.

. . . Ἄρχοντος ἐπὶ τ[ῆς . . .
 [τ]ρίτης πρυτανε[ίας ἡ . . .
 [Θε]οδώρου Ἀλωπεκ[ῆθεν ἐγγραμμά]
 [τευ]εν Πυανεψιών[ος . . .
 ἕκτη καὶ τρια[χοστῇ τῆς πρυ]
 τα]νείας ἐκκλησί[α τῶν προέ]
 δ]ρων ἐπεψήφ[εν . . .
 [ε]ὺς ἔδοξεν τῷ [Δήμῳ . . .]
 [Θεο]δώρου Μελιτε[ὺς εἶπεν ἐπειδὴ]
 [Ἀ]σκληπιόδωρο[ς . . .
 . . χεῖς ἐπρυ[τάνευεν]
 [. . τ]ῶν Φωκέ[ων
 . . . ν . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς
 τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου 1840, καὶ διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς τῆς εἰς τὰ Προπύλαια ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς
 ὑπ' ἀριθμὸν καταλόγου . , τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν γεγραμμένα , τὸ ἄνω μέρος τῆς πλακὸς
 μόνον σώζεται , τὰ δὲ ἄλλα τρία εἶναι ἀκρωτηριασμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται
 ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· δὲν διετηρήθη τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχοντος διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξ-
 κριβώσωμεν τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐγράφη τὸ ψήφισμα τοῦτο. Εἰς τὴν δεκάτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα
 Ἀσκληπιόδωρου, εἰς τὴν 12 γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τῶν Φωκέων· ἐκ τῶν τεκμηρίων τούτων ἐξάγεται
 ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο πραγματεύετο περὶ Φωκικῶν πραγμάτων.

Κ. Σ. Π.

. . . ε . . .
 . . . ν . . .
 [. . τοῦ Δῆ]μου . .
 . . [ἄ]λλῳ . . .
 5 . . αἰρας . . .
 ου Ἀρχοντος μ[εταγειτνιώνος]

- . . . σεδου ἅπασαι
 . . . ν αὐτὴν γίνεσθαι
 [υἱοῦ] καὶ τοῦ ἀδελφ[οῦ] αὐτοῦ . . .]
 10 τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν Ἄρε . . .
 ἀποδ[ό]σθαι ἐν τῇ προγε[γονείᾳ]
 [Βοη]θὸς μόνοις ταύτοι[ς]
 αὐτοῖν καὶ ἐν τῇ τοῦ [ἐτέρου]
 [ἐν τῇ] ἐβδόμῃ καὶ ἐν τῇ [εἰκοστῇ]
 15 . . . καὶ νέαι κα[λ]αί
 . . . εἰσὶν εὐ[σεβεῖς]
 [καλ]ῶμεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθίου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1678. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ Τ Π Ε Θ Ν γεγραμμένων ὄλων μετὰ ποικιλιμάτων μικρῶν γραμμῶν ὅτω Τ Π Ε Θ Ν ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη δὲν εἶναι ἀρχαιοτέρα τῶν χρόνων τοῦ Χριστ. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι μέρος ψηφίσματος.

Κ. Σ. Π.

955

[αὐ]τῶ
 [τ]ῶ ἰδίῳ
 (αὐ)τῆς ζήσαντ[α]
 ας Ε σφινῶσαι
 . . ζῶς τοὺς προ[έδρους]
 . . υσ[γύμ]νασις ρο . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1838 εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθίου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου 1681. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων Ω Σ Ι ἐγγραγμένα οὕτως Ω Σ Ι ἐξάγεται ὅτι αὕτη δὲν εἶναι ἀρχαιοτέρα τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος ἵνα στεφανωθῶσιν οἱ προεδρεύσαντες ἐν τοῖς γυμνασίοις.

Κ. Σ. Π.

956

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 956 κεφαλὴ εὑρέθη πρότινος καιροῦ εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὸν λιμένα τῆς Αἰγίνης, εἶναι ἐκ Καρχηδονίου ἐρυθροῦ λίθου [granit rouge], καὶ ἐργασίης Αἰγυπτιακῆς· παριστάνει πρόσωπον θεότητός τινος Αἰγυπτιακῆς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει μίτραν πλατυνομένην πρὸς τὰ ἄνω [καθὼς φέρουσι τὰ περισσότερα Αἰγυπτιακὰ ἔργα] ὕψους δακτύλων ἀγγλικῶν 10 καὶ διαμετρ. δακτ. 11 καὶ ἡμίσεως· [ὅρα τὴν συλλογὴν τὴν Αἰγυπτιακὴν τοῦ Βατικάνου] ἡ μίτρα αὕτη δένεται ὑποκάτωθεν τῆς σιαγῶνος διὰ δύο ταινιῶν πλατυνομένων κατὰ τὰς παρεῖδας· ἡ κόμη καθὼς καὶ τὸ πρόσωπον εἰσὶ κεκοσμημένα καὶ ἡργασμένα κατὰ τὸν Αἰγυπτιακὸν τρόπον· παριστάνει δὲ ὡς εἰκάζομεν τὸν Σάραπιν ἐπακουμβοῦντα τὰ ὀπισθεν ἐπὶ ὀβελίσκου, εἶναι δὲ ὁμοιόμορφον μέτινας τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Περσεπόλιδος· κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς μίτρας ἀνέρχεται σχῆμα ὅπως τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ παριστάνεται ἐντὸς τῆς κόμης τοῦ μετώπου, ὡς παρατηρεῖται τοῦτο εἰς τὰ ἀρχαῖα νομίσματα τῆς Μελίτης, φέροντα κεφαλὴν φοινικῆς θεότητος. Ὅπισθεν τῆς κεφαλῆς ταύτης ὑπάρχει ὀβελίσκος, ὡς ἀναφέρμεν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φαίνονται τρεῖς σειραὶ ἱερογλυφικῶν σημείων, τὸ ὕψος τοῦ προσώπου εἶναι ποδὸς ἐνός· κτυπῶν

δέ τις τὸν λίθον τοῦτον διὰ μετ' ἄλλου ἀκούει ἤχον τοιοῦτον ὅποιον ἀποτελοῦσιν οἱ Καρχηδόνιοι λίθοι. Τῶν ὀπισθεν τοῦ προσώπου καὶ τῆς μίτρας ἐγγραφένων ἐπὶ τοῦ ὀβελίσκου ἱερογλυφικῶν τὴν ἐξήγησιν, ἀφίνομεν εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ ἀναγκαῖα συγγράμματα διὰ τὴν κατάληψιν τῶν τοιούτων σημείων, διότι ἡμεῖς οὐδὲ εἰς τὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην δὲν ἐδυνήθημεν νὰ εὑρωμεν τὸ περὶ τῶν ἱερογλυφικῶν σύγγραμμα τοῦ μακαρίτου σχιαμπελλιῶν [Champellion]. Ἡ κεφαλὴ αὕτη φαίνεται νὰ ἀποτελοῦσε μέρος ὀλοκλήρου σώματος Αἰγυπτιακῆς ἐργασίας, ἐπακουμβοῦσε δὲ τὸ σῶμα τοῦτο εἰς ὀβελίσκον ὅστις ἦτο γεμμάτος ἱερογλυφικῶν σημείων. Κ. Σ. Π.

957

Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 957 τύπος εὑρέθη κατὰ τοὺς 1840 εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἔξω Κεραμεικοῦ. Παριστάνονται ἐπ' αὐτοῦ τρεῖς τύποι, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα εἶναι σχεδὸν ἐξηλειμμένα· ὁ πρῶτος ἀριστερόθεν παριστάνει γυναῖκα καθήμενην ἐνδεδυμένην χιτῶνα ποδῆρη, ὁμοιόμορφον τῇ Δήμητρι· ἡ μετ' αὐτὴν παριστάνει νέον ἱστάμενον ἐπακουμβίζοντα τὴν χειρὰ του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς καθήμενης γυναικὸς, ὡς νὰ προσφέρῃ πρὸς αὐτὴν κότμον τινα ἀναθήματος, ὃν τρόπον ἀναφέραμεν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 298 δημοσίευσιν τοῦ τύπου εἰς ὃν παριστάνεται ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων. Ἐκ δὲ τῆς ἐτέρας χειρὸς φέρεται βιβλίον εἰς ὃ φαίνονται γράμματα, εἶναι δὲ ταῦτα τὰ Θεσμοφόρα· μετὰ τὸν δεύτερον τύπον τοῦ νέου, ὅστις πιθανῶς νὰ παριστάνῃ τὸν Τριπτόλεμον, παριστάνει ἐτέραν γυναῖκα ἱσταμένην καὶ θεωροῦσαν πρὸς τοὺς μνησθέντας δύο τύπους· εἶναι δὲ αὕτη ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδῆρη· δὲν διεισέτηλ' ἴσως δὲ αἱ χεῖρες αὐτῆς διὰ νὰ δυνήθωμεν νὰ διακρίνωμεν ὅποιον τι ἔφερον αὕτη· ἐπὶ τοῦ γείσου τοῦ ἐπιστηλίου φαίνονται ἵχνη τινὰ γραμμάτων, ἐκ τοῦ διατηρηθέντος **Ω Ε Μ** ἐξάγωμεν ὅτι ταῦτα ἐγγράφησαν ὀλίγον τι πρὶν τῶν χριστιανικῶν χρόνων, τῆς ἐπιγραφῆς τὰ μὴ ἐξηλειμμένα σχεδὸν αὐτῆς μέρη εἶναι ταῦτα. . Ο Δ[ιω]νος Ε[. . Επ]ώνι[ου]· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀετώματος τοῦ τύπου παριστάνεται ἄροτρον, τὸ σύμβολον τῶν παριστανομένων θεοτήτων. Κ. Σ. Π.

958

Ὁ ὑπ' ἀρ. 958 τύπος, ἐργασία τῆς ἀκμαζούσας γλυπτικῆς, παριστάνει γυναῖκα καὶ ἄνδρα καθήμενους πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου· ἡ γυνὴ παριστάνεται ἐνηγγαλιζομένη τὸν ἄνδρα, ὡς φαίνεται ἡ δεξιὰ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀνδρός· ἡ γυνὴ εἶναι ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδῆρη, φέρει ἱμβάδας καὶ πατεῖ ἐπὶ ὑποποδίου διβάθμου, τοῦ δὲ ἀνδρός οἱ πόδες εἰσὶ γυμνοί, καὶ δὲν πατεῖ ἐπὶ βάσεων· τὰ ἄνωθεν τῶν ὤμων μέρη τῶν δύο τούτων τύπων δὲν σώζονται· εὑρέθη τὸ 1841 οὐ μακρὰν τοῦ Θησείου, καὶ διατηρεῖται τῶρα ἐντὸς τῆς ὑπὸ τὴν σοᾶν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς ὑπ' ἀριθμὸν καταλόγου 604· μίζομεν ὅτι ὁ τύπος οὗτος ἦτον ἀνάθημα· ἡ γυνὴ παριστάνει θεοῖν τινα, ὁ δὲ ἄνθρωπος θνητόν.

959

τὴν πόλιν ἐξεῖναι γράψαι [ἑκάστον
ἐ]υκαί[ρως] κατὰ τὸν ἄνδρα εἰς ἀ [ἑκάστος]
[καὶ καθ' ἀ τ]ῶ δῆμῳ δοκῇ.
. . οἱ δὲ ἐλ[π]του[σι ποι]ῆσαι ἐπὶ τῆς . .
ἐ]υταξίᾳς
Ἐρεχθίδος
Κηφισόδωρος Μειδίου [Τεθρ]άσιος
Ἀρχέσιος . . ἰάδου [Εὐπυρίδης]
Αἰγυπτιδός
Θεόπομπος Μυρρινού[σος]

Οἰκοκλῆς
 Πανδιονίδος
 Διόφαντος Διονεισο[δῶρου . . .]
 Παμφίλος Παμφίλου [Στερι]εὺς
 ΑΕαντίδος
 Δέξιππος [Φ.]λλέου . . .
 Πύθων Πύθωνος . . .
 [Α]κα[μα]ντί[δος]
 Αμ . . .
 Εκτε . . .
 . . νιος . . .
 . . ικρος . . .
 [Φίλ]ιππος
 [Σώ]σιος . .
 [Οιν]η[δ]ος
 . . ατήσαν
 . . αίθων . . .
 Χαιρέδημος
 Αντιφῶν . . .
 Θεοκλῆς . .
 Δῆμος Θεοτίμου . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὐρέθη τῷ 1839 εἰς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν γεγραμμένα· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι καταγραφή κατὰ Πρυτανεῖαν πρυτανευσάντων ἀνδρῶν, ἥ εἰς ἄλλην τινὰ ἀρχὴν ὑπαρξάντων. Κ.Σ.Π.

960

. . Λαμπτ[ρεὺς . . .]
 . . ἀρξeos ηκοτ . .
 . . ρι ποικίλου ἐμπ[λεσίω]
 . . κιτῶνα Ἀμορ[γινον] ἐν πλ[αισίω]
 . . φαρινον ἢ αὐτὴ Ἀρισ[τοβοῦλη]
 Ἀρίστη Δημοστράτο[υ . . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὐρέθη τὸ 1839 Δεκεμβ. 3 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὰ γράμματα εἶναι μικρά· διατρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι καὶ αὕτη μέρος τοῦ καταλόγου τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας, ὡς καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 129, 130 κλπ. τοιαύτης φύσεως ἐπιγραφαὶ, ἀναφέρουσαι τὰ διάφορα ὑφάσματα ἐκεῖνα τὰ ὅποια γυναῖκες ἀνέθεσαν τῇ Ἀθηνᾷ.

Κ. Σ. Π.

961

. . δοπ . .
 ο . ρου
 . . . αδου
 υ . . .
 . . ρους

Ἀντίπατρος . . .]
 Ἀντιδώρου
 Λυσανίας Λυσιθ[είδου]
 Μειδοκλῆς Φανοκλέους
 Ἀνδρόνικος Λυσίου
 Μειδιππίδης Φαινιππίδου
 Λύσιππος Λυσίου

Διον[ύσιος . . .]
 Λυσίας . . .
 Λυκει[θίδης . . .]
 Εὐξενος . . .
 Εὐφίδης Ἔτον[ος]
 Χαιρέας Χαιρε[δήμου] 4.

. . ν
. . ο

Πολύζηλος Στρατωνίδου
Φιλόδημος Φιλοκράτους
Εὐβουλος Φίλωνος
. . ος Οὐνόβιου
. . Καλλίστρατος
13 . . [Εὐ]βού[λου]

Ε[ὐ]άνδρος Φρυνίχου
Λυσικλῆς Ἀντιπάτρου
Πιθεῖς
Φειδρίας Χαραίδου
Διμοκράτης Δημοτ[ίμου]
12 . . σκίνων

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη εἰς τρεῖς σήλας Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Τμη-
τοῦ· εὐρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς τὸ 1839, καὶ διατηρεῖται τῶρα
εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου 1681· τὰ γράμματα δὲν εἶναι
ἀκριβῶς κιονοδόκον γραμμένα· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτῆς πλευρὰς. Ἐκ τοῦ
διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος κατὰ φυλὰς ἀνδρῶν Πρυτανευσάντων. Εἰς
τῆς δευτέρας σήλας τὴν τετάρτην καὶ ἕκτην γραμμὴν, καὶ τῆς τρίτης στήλης τὴν τρίτην καὶ πέμπτην γραμ-
μὴν εὐρίσκονται ὀνόματα ΜΕΙΔΟΚΛΗΣ καὶ ΜΕΙΛΠΠΙΑΗΣ, ΛΥΚΕΙΘΙΑΗΣ, ΕΙΦΙΑΗΤΟΣ, ΦΑΙΔΡΙΑΣ, ΧΑΡΙΑ-
ΔΗΣ, τὰ ὅποια πρῶτην φορὰν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

962

Τιμοκράτης Ἀντιφῶντος Κριεὺς ἀνέθηκεν
νικήσας Ὀλυμπιάσιν ἵππων ξυνορίδι.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς
τὸ δυτικοδόρειον τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς, καὶ διατηρεῖται παρ' ἐμοῦ εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἐπίτης
δες, διὰ τὰ δειξῆναι ποῦ ἔστατο κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ ἀνάθημα τοῦ Τιμοκράτους τούτου, τὸ ὅποιον ἀνέ-
θεσε νικήσας Ὀλυμπιάσιν ἵππων ξυνορίδι· τὸ νὰ νικήσῃ τις ἵππων ξυνορίδι Ὀλυμπιάσιν, τοῦτο δεικνύει ἄνδρα πο-
λυτάλαντον, εἶναι τάχα οὗτος ὁ Τιμοκράτης ὃς τρισμύριους δαρεικοὺς ἐκήμισεν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς Ἀθήνας καὶ
Θήβας καὶ διέδωσε δημαγωγοῖς; ὃν ὁ Πλούταρχος εἰς τὰ ἀποφθέγματα τὰ λακωνικὰ ἀναφέρει, ἢ ἕτερος, ὃς
εἰσήγαγεν νόμον τοῖς Ἀθηναίοις, ὃ ὀφείλων τῷ δημοσίῳ καὶ ἐγγυητὰς εἰσαγαγῶν ἀπολύεσθαι τῆς εἴρκτης,
κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης; [κατὰ Τιμοκρ.] Τὸ μῆκος τοῦ βάθρου τούτου ἐφ' οὗ ἔστατο ὁ ἀνδρὶς τοῦ
Τιμοκράτους εἶναι ποδῶν ἀγγλικῶν τριῶν, τὸ πλάτος ποδὸς ἐνὸς δακτύλων ἐννέα, καὶ τὸ πᾶχος ποδὸς 1· φαίν-
ονται ἐπ' αὐτοῦ μέχρι τοῦδε αἱ ὦπαι ἔνθα ὁ ἀνδρὶς ἔστατο, καὶ ὁ μόλυβδος ὅστις συνέδεεν τοῦτον μετὰ τοῦ
βάθρου.

Κ. Σ. Π.

963

Ὁ Δῆμος
Νέρωνα Κλαύδιον Τεβερίου υἱὸν [ν Δρ]οῦσον
τὸν ἑαυτοῦ εὐεργέτην.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ βάθρου λίθου πεντελησίου· εὐρέθη τὸ 1830 εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν
τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ εὐρίσκεται μέχρι τοῦδε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀφ' ἧς ἐπίτηδες ἐκεῖ
παρ' ἐμοῦ, διὰ τὰ συντείνῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν χωρογραφίαν τῆς Ἀκροπόλεως, [οὕτως ἔπραξα εἰς ὅλα τὰ βάθρα
ὅσα μέχρι τοῦδε ἀνεκάλυψα, ἄφησα ταῦτα εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἔνθα εὐρέθησαν, διότι ταῦτα μὴ μετακομισθέντα
μακρόθεν, διὰ τὸ βάρος των, δύνανται νὰ μᾶς δεῖξωσι μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ καθαρισθῇ ὅλη ἡ Ἀκρόπολις, ποῦ ἕκαστον
ἄγαλμα ἢ ἀνδρὶς ὅστατο]· τὸ μῆκος τοῦ βάθρου τούτου εἶναι ποδῶν τριῶν δακτύλων τεσσάρων, τὸ πλάτος
ποδῶν δύο, καὶ τὸ πᾶχος δακτύλων ἐννέα· ἐπὶ τοῦ βάθρου φαίνονται αἱ ὦπαι ἐν αἷς ἔστατο ὁ ἀνδρὶς,

σώζεται δὲ καὶ μολυβδός εισέτι, ὁ συνδένων τὸν ἀνδριάντα τοῦτον μετὰ τοῦ βάθρου, ἐφ' οὗ ἵστατο, τὸ ἀρχαιότερον, ἕτερός τις Ἑλληνικὸς ἀνδριάς, καὶ ἐπιγραφή ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, ἀλλ' οἱ τῶν Ῥωμαίων λάτραι, τὸν μὲν Ἑλληνικὸν ἀνδριάντα καθεῖλον, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐξήλειψαν, ἀνατρέψαντες δὲ τὸ βάθρον ἀνάποδα, ἀνήγειραν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀνδριάντα Νέρωνος τοῦ Κλαδίου. Ἐν ἑτέρων ἀνδριάντα τούτου ἀνέστησαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὰ προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως, ἐπὶ ἐτέρας βάσεως, τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα ὑπ' ἀριθ. 99

Κ. Σ. Π

964

- [. . ἐπ[ηνέ]θη ἐπ[ι τῆς . . .]
οἱ τριάκοντα ἑ[τ]ερον, ἐπεὶ ἑ[τερ . . .]
[ἐκάτερα τοῦ]των μὴδὲ ἐνὶ μ[ετ]ε[ρ]βολεῖ μεταβάλλειν
[μὴδ]ενὸς ἐξε[ί]ναι ὅθ' ἂν ἐπιβαίνειν [Ἀθην]αίων μέλλῃ
5 Βουλῆσιν [ἴν] εἰ τοῦ δήμου τοὺς ο.αῖον πληθύν[ου]ς ἐκ[ά]στου
. . ὅπως ἂν δοκ[ῇ] [τῶ]ν δήμω τ[ῶν] Ἀθηναίων ἐλ[έ]σθαι ἑκα[τ]
[ς]ον κατὰ ταυτὰ αἰρέσθαι τὰ [χ]ρήματα, τὰ δ[ὲ] ἕτερα
[τοῦ]ς πεντακοσίους πρὶ[ν] παύεσθαι τῆς ἀρχῆ[ς]
[τὸν] δῆμον τῶν Ἀθηναίων πλεο[ν]οῦντι ὅ,τι ἂν βούληται[ι] ἑχ[ε]ιν
10 [ἐκ] τῶν δημοσίων ἐπάναγχε[ι]ς εἶναι τῇ Βου[λει]
[ψηφί]σαι τὸ δεύ[τε]ρον πρεσβείαν, τρίτον δὲ μο[λει]ν
[ἐκαστ]α πρὸς τοὺς Πρυτάνεις καὶ Βουλε[υτάς]
[καὶ] τοῦ πολέμου πέρι καὶ τῶν [ἄλλων] ἀπόντων
[κύρ]ια τῶ δήμω ἐντὸς ἐξ ἡμερῶν [γί]γνεσθαι μὴδὲ
15 [ἀνα]βάλλεσθαι τὴν Βουλῆ[ν], ἀλλὰ γνωστὰ ταῦτα ποιεῖν
[ἐν τῇ] ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν [τῇ] Βουλει . . .]
[ἐν τῇ] ἐκκλησίᾳ ἵνα ἑκαστος τῶν Ἀθηναίων . . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τῇ 2 Δεκεμβρ. 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν το Ἐρεχθεῖον ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου 1665. καὶ τὰ τέσσαρα μέρη τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα· τὰ γράμματα εἶναι ἐγχαραγμένα κιννιδόν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος, δι' οὗ κανονίζεται ἵνα αἱ ἐκ τῆς Βουλῆς καὶ τῶν ταμίων γενόμεναι δαπάναι ὁποιοῦδήποτε εἵδους, γνωστοποιῶνται εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ἐντὸς τινὸς προθεσμίας. Κ.Σ.Π.

965

- [. . τῶ]ν αὐτ[ῶν] ὅσα . . .]
[. . ὠφελει]ας τῆς ἄ[λλης] . . .]
[. . τα ἐν ὠφελί]α . . .]
[. . τὸν] δῆμον ὁπότε[ρα] δ' ἂν αὐτῶ
5 [δοκῇ] καὶ ἑ[τ]ερα δ' ἂν χεῖρ[ονα] τούτων . . .
[. . καὶ] ὁπόσα ἂν κα[τα]ψηφίσθαι βούληται
. . . οἱ δὲ στατη[γοὶ] καὶ οἱ . . .]
[οὐδὲ] μί[αν] δέ[ονται] . . .
[. . γνώμ]ην ὑπ[ὲρ] τῶν . . .
10 [. . τὰ] ἐ[ρ]χ[ήματα] . . .]
. . . αεαν . . .
. . . ἃ ἔθυσαν ν . . .]
[. . . εἰς ἑκαστ]ον . . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ

1840 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου . . ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καὶ κατὰ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη· τὰ δὲ γράμματα εἶναι ἐγχαραγμένα κιονιδόν. Ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος κανονίζοντος δαπάνας θυσιῶν τελουμένων διὰ τῶν ἱερῶν χρημάτων.

Κ. Σ. Π.

966

[. . κ]αὶ πέτ[ροι; Βά[λλειν . .]
 [. . καὶ ἐ]πιστῆσαι μαίαν[νδρον . .]
 νάνει στρατη[γῶ] δ[οκεῖ . . .]
 ε δὲ καὶ π[ε]ρὶ οἷς το[ύς . . ἐκκλησί]
 5 ας καὶ ὁ συμβούλους ν . . .
 ἔχειν δ' εἰς τὸ πλῆθος . . .
 ποιήσασθαι τοὺς νῦν [. . . ποιῆσαι]
 ι δὲ καὶ βέλη ξυστὰ ἔ[χειν . . τοὺς ὀπλί]
 τας ὅπως ἂν ἡ ἱερὸν . . .
 10 χέασθαι δὲ καὶ τὸ λ[οιπὸν . . τοῦ λό]
 [γ]ου **Π** ταλάντων ποπ . . .
 πρὸς τὴν χρεῖαν τ[οῦ κατασκευᾶσαι δὲ καὶ]
 κριοὺς καὶ πύργ[ους . . . καὶ]
 [τ]οὺς τύπους ἔ[χειν ἕκαστον . . παρα]
 15 σκευασθῶσιν . . .
 [κατα]σκευασθ[ῶσιν . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικαῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Δεκεμβ. 1 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου . . τὸ ἄνω δεξιὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι διεφθαρμένον, τὸ ἀριστερὸν μόνον κατὰ τὸ περισσότερον μέρος εἶναι σῶον· τὰ γράμματα εἶναι γεγραμμένα κιονιδόν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος δι' οὗ κανονίζεται ἡ τάξις καὶ ὁ ῥυθμὸς οἰκοδομήματος τινός, καὶ οἱ κόσμοι καὶ τὰ ἀνάγλυφα τὰ ὅποια τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἔπρεπε νὰ φέρῃ, διὰ τοῦτο εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀπαντῶμεν τὴν φράσιν ἐπιστῆσαι μαίανδρον, καὶ εἰς τὴν γραμμὴν 8 καὶ 9 ἀναφέρουσα ἡ ἐπιγραφὴ περὶ τῶν τύπων τῶν εἰς τὴν ζωφόρων τῶν οἰκοδομῶν ἐκφράζεται οὕτω, « ποιῆσαι δὲ καὶ βέλη ξυστὰ ἔχειν τοὺς ὀπλίτας ὅπως ἂν ἡ ἱερὸν » ἥτοι νὰ ποιήσουν ἔργα ἀνάλογα εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ τὴν σεμνοπρέπειαν· καὶ εἰς τὴν 12, 13 καὶ 14 ἀναφέρονται αἱ ἐκφράσεις « κατασκευᾶσαι δὲ καὶ κριοὺς καὶ πύργους ἔχειν. » Αἱ ἐκφράσεις αὗται ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω δεικνύουσιν, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀναφέρει καὶ κανονίζει περὶ οἰκοδομήματος ναοῦ τινός ἡ σοᾶς· ἀδυνατοῦμεν νὰ προσδιωρίσωμεν ὅποιος ἦν ὁ ναὸς οὗτος, εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ ὁποίου ἦσαν τύποι ἀνδρῶν φερόντων βέλη ξυστὰ. Ἐκ τῆς ἐνδεκάτης γραμμῆς μαθάνομεν ὅτι διὰ τὸν κόσμον τοῦ οἰκοδομήματος τούτου ἐδᾶπανήθησαν τάλαντα πέντε. Εἰς τὴν 5 γραμμὴν ὁ ἐγχαράκτης τῶν γραμμάτων παρέλιπεν ἐν μ, γράψας Σ υ θ ο υ λ ο υ ς ἀντὶ Συμβούλους.

Κ. Σ. Π.

967

. . . ο[υ] . . .
 . . . σο[ι] ἀκ[ολουθῆσαι]
 [. . τοὺς λοιπ[οὺς] το[ύτων]
 [. . πεντηκοστὸν ἔχειν . .

- 5 [. . ἵνα ποι]ῶσι[ν . . .]
 . . καθιπ]πε[ῦ]ον μιπο . . .
 π . . οἱ δύο ἂν δὲ αὐ[τὸς] . .
 πεπραγματευμένος δ[ὲ] ἀπαντ[α ταῦτα] . .
 10 τὴν καμπύλην σελιδα ἐν] ἔδρα βεβήκ[ασιν ἐπὶ τ . .
 . . κατ]εργασόμενος ἵνα . . .
 . . ἔγνων τῆς πείρας [δεικνυούσης τῷ ἀρχιτέκτονι]
 . . ασουλη συμβαίνει . .
 . . ἀνακε]φαλήν τις ἀναβα[ίνειν Βουλομένοις] . .
 15 . . ι κατακεφαλήν [τοῖς καταβαίνειν . .
 . . αι καὶ ἐπιδείξειν . . .
 . . ε]ἰς τὸ ἀντίθημα τὸ[πρὸς . .
 . . ς ἐπὶ τὴν ἐκκλη[σίαν . . .
 . . τὰ] ἀναλώματα [ταῦτα . . .
 20 . . ἀποδ]όσει πρὸς [δσ]ψ κ . .
 . . ν πρὸς τὸ χωρίον . . .
 . . κολουμ.μένου . ν . . .
 . . μὴ ἐ]λατόσ[ε]ι ποῦν τ[ινὰ] . .
 . . τὰ καταγε]γραμμένα καὶ ἀπο[γραφάς] . .
 25 . . τῷ] τέκτονι ἐν τῷ Πο[σειδῶνος ναῷ] . .
 . . ασκ. μι[σ]θῶται οἱ αὐτοὶ . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὐρέθη το 1838 εἰς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου, καὶ διατρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπύλαις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου . . . τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γεγραμμένα· ἡ πλᾶξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη κατὰ τὸ ἄνω αὐτῆς μέρος, τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερὸν· μόνον τὸ κάτω μέρος εἶναι σῶον, διότι μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν ὑπάρχει καὶ κενὸν τι μέρος τῆς πλακὸς, ἥτις ἦτο κατασκευασμένη εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται ὡς χάλκινος στήλη, [περὶ τοῦ εἶδους τούτου τῶν χαλκίνων στηλῶν ἀναφέραμεν καὶ ἄλλο τε, παρατηροῦμεν δὲ μόνον, ὅτι ὅλαι αἱ τοιοῦτου εἶδου στήλαι εἶναι τῶν λιθοτομιῶν τοῦ Ἰμμηττοῦ, καὶ τοῦτο ἴσως διότι ὁ λίθος οὗτος διὰ τὸ πρὸς τὸ μελανώφαιον χρῶμα του, συνέτεινε μᾶλλον εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν τοιούτου εἶδους στηλῶν.] τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ἦσαν κόκκινα βεβαμμένα, καὶ μέχρι τοῦδε τινα τούτων διατηροῦσι τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν χρωματισμὸν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι αὕτη εἶναι μέρος ψηφίσματος κανονίζοντος τὸν τρόπον δι' οὗ οἰκοδομήθη ναὸς τις, ἴσως τοῦ Ποσειδῶνος. Εἰς τὴν 14 καὶ 15 γραμμὴν ἀναγινώσκεται ἀνακεφαλὴν καὶ κατακεφαλὴν, εἰς τὴν 17, τὸ ἀντίθημα, εἰς τὴν 23 μὴ ἐλαττωσὶ ποῦν τινα, εἰς τὴν 25 τῷ τέκτονι ἐν τῷ. Ἐκ τῶν ἐκφράσεων τούτων ἐξάγεται ἀναμφιβόλως ὅτι ἀναφέρει αὕτη περὶ οἰκοδομῆς ναοῦ τινός. Εἰς τὴν 25 γραμμὴν μετὰ τὰ γράμματα ΤΕΚΤΟΝΙ ΕΝ ΤΩΙ ἔπονται τὰ δύο γράμματα ΠΟ τὰ ὅποια ἀνεπλήρωσα εἰς Πο[σειδῶνος ναῷ], ἐὰν ἡ τοιαύτη εἰκασία μας εἶναι ἀληθής, ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀναφέρει περὶ κατασκευῆς ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Μένει δὲ νὰ εἰκάζωμεν ἂν ὁ ναὸς οὗτος ἦτον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἢ εἰς τὴν πόλιν· εἰς τὴν Ἀκρόπολιν δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς νὰ ἦτον ἄλλος τοῦ Ποσειδῶνος ναὸς, εἰμὴ ὁ βωμὸς κοινὸς τοῦ Ἑρεχθῆος καὶ Ποσειδῶνος, κείμενος εἰς τὴν βόρειον πρόστασιν τοῦ Ἑρεχθείου. Ἐκ τούτου λοιπὸν εἰκάζομεν ὅτι ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἦτον εἰς τὴν πόλιν. Εἰς τὴν νέαν ἐκδοσιν τοῦ συγγραμματος τῆς τοπογραφίας τῶν Ἀθηνῶν θέλομεν προσδιορίσει ποῦ ἦτον ὁ ναὸς οὗτος.

Κ- Σ. Π.

[M]νησάνδρο[u]
[Α]τιοχίδο[ς]
Ἀρμόδιος
Ἀ]λω[πεκῆθεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου. . μετὰ τὴν πρώτην γραμμὴν ἔπεται κενόν τι εἰς τὴν πλάκα. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Μνησάνδρου, τὸ ὄνομα τοῦτο πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἐνταῦθα, Μνάσανδρος Λέσβιος ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 447 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι εἶναι μέρος καταλόγου κατὰ φυλὰς πρυτανευσάντων.

Κ. Σ. Π.

Μακαρία
Εὐθύνου Μαραθωνίου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου. . γνωρίζομεν ἀπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφῶν, ὅτι ἡ Μακαρία θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλείδου καὶ τῆς Δειανήρας καταφυγοῦσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, καταδιωκομένην ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἀποσφάξασα ἐαυτὴν ἐκουσίως ἔδωκεν Ἀθηναίοις κρατῆσαι τῷ πολέμῳ τὸν Εὐρυσθέα, ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι πολιτελῶς ἔθαψαν, καὶ τὸν τάφον αὐτῆς ἀνθεσι καὶ σεφάνοις ἐτίμων, καὶ τὴν ἐν Μαραθῶνι πηγὴν πρὸς μνήμην αὐτῆς Μακαρίαν ἐκάλεσαν. [σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. Παισ. Ἀττικ. βιβλ. Α., Πλούτ. Β. Πελοπίδ. σχολ. εἰς τὸν μερίζονα ἱποία τοῦ Πλάτωνος] τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μ' ὄλον ὅτι ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμά μας l'ancienne Athenes ὑπὸ σελλίδι 307, μ' ὄλον τοῦτο εὐρίσκομεν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὴν καὶ αὖθις, μὴ δυνηθέντες τότε διὰ τῆς τυπογραφίας νὰ φυλάξωμεν ἀκριβῶς τὸν σχηματισμὸν τῶν γριμμάτων καὶ τοῦ βάρους· εἶναι παρατηρήσεως ἄξιον, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Δημόται τοῦ Μαραθῶνος, εὐγνωμονοῦντες πάντοτε πρὸς τοὺς εὐεργετήσαντας αὐτοὺς, ἐν οἷς καὶ ἡ Μακαρία, ἔδιδον τὸ ὄνομα τούτων καὶ εἰς τὰ τέκνα τους.

Κ. Σ. Π.

. . ποιήσ]ει
[ἐκάτε]ρος ἕ]να . .
[τ]οῖς ι . . .
. . . ος πί[στιν παράσχει]
. . . ἐ]ν τ[ῷ] . . .
. . . ε δῆμῳ
. . . ον τὸν κρά[τιστον]
. . . τὰ]ς ἀνοχὰς το[ῦ δήμου] . .
. . . τῶν ἀναλ]ωμάτων καὶ τ[ῶν ἄλλων] . .
. . . λίου κοινὸν δεῖ]πνον . . .
. . . δανε]σθεὶς τάλαντα πε[ντήκοντα] . .
. . . ἑκάστ]ην ταῖς πόλεσιν
[ταῖ]ς λοιποῖς κοινοῖ]ς ἔχειν
. . . ἀφι]κνουμένων ἐν[τ] . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη τῇ 14 Δεκεμβρ. 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ κατελόγου τοῦ Μουσείου . ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη, τὰ δὲ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν γεγραμμένα· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι αὕτη εἶναι μέρος ψηφίσματος. Κ. Σ. Π.

971

Εὐήμερις
Δημητρίου
Αἰνία
Πρωτέου
Αἰξωνέως
γυνή.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὗρέθη τὸ 1843 Νοεμβ. 3 εἰς τὸν κῆπον τοῦ Βασιλέως, οὐ μακρὰν τοῦ Λυκείου. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ἡ στήλη ἵστατο ἐπὶ δύο τάφων, ἴσως τῆς μητρὸς Εὐημερίδος καὶ τῆς θυγατρὸς Αἰνίας· ὀνόματα γυναικῶν Εὐή-μερις καὶ Αἰνία πρώτην φορὰν ἀπαντῶνται ἐν ταῦτα. Κ. Σ. Π.

972

[Φάλ]aron
Φίλωνος
Λευκονοιέως
θυγάτηρ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὗρέθη τὸ 1843 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν δὲν διετηροῦντο εἰμὴ τὰ τέσσαρα ταῦτα γράμματα . . APON καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ Α· ὅθεν ἀνεπλήρωσα εἰς [Φάλ] APON, τὸ ὄνομα τοῦτο ὁμώνυμον τοῦ Φάληρον ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἑτέραν ἐπιγραφὴν. Κ. Σ. Π.

973

- . . δη
- . . το]σαύτην . .
- . αργέρα ποιῆσαι . .
- . σοι τοῦ δήμου ἀν . .
- 5 ἐψήφισ]ε ἄλλοι λάβωσιν . .
- . πε]ρί τῆς ἐξετάσεως ὑ]μῶν . .
- . . εἰς] δὲ τὴν ἀναγραφὴν μερί[σαι τὸν γραμματέα]
- . . ἐνά]τη ἵσταμένου νόμο[ν . .
- . . Θυμαίτ]αδης εἶπεν ὅπως ἀ[ν . .
- 10 . . ι τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀλ[λα . .
- . . τοις μὴδὲ καθ[οδον . .
- . . κελεύουσ[ι
- . . ἀποδ]ώσε[ι . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὗρέθη τὸ 1843 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Μετὰ τὴν ἐβδόμην γραμμὴν ὑπάρχει εἰς τὴν πλάκα κενὸν δύο γραμμῶν· εἴτα ἐπεταὶ ἡ ὀγδόη γραμμὴ· ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ἀκρωτηριασμένα, τὰ δὲ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν ἐγγραγμένα. Ἐκ τοῦ δι-

ατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἀπετέλει μέρος ψηφίσματος τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Κ. Σ. Π.

974

ὁ δῆμος ἐχορ[ήγει
ἀγωνιθέτης
παίδων ἐνίκᾳ
· · Ἀθηναίου ἡῦλει
[· · ἐδίδασκεν]
[· · ἤρχεν.]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, ἀπὸ μακρὰν τοῦ Παναθηναϊκοῦ σταδίου, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοᾶν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα εἶναι γεγραμμένα κιονιδόν, καὶ ὁμοιόμορφα κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ τὸ σχῆμα μὲ τὰ εἰσέτι διατηρούμενα ὑπὸ τὸ μνημεῖον τοῦ Θρασύλου· ἴσως ἢ πλᾶξ αὕτη μετεκομίσθη, θεὸς οἶδε πότε, ἐκ τοῦ μνημείου τούτου εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθη, διότι ἐκεῖ τὴν ἡῦρα ἐντοιχισμένην εἰς νεώτερόν τι οἰκοδόμημα.

Κ. Σ. Π.

975

Ἀσπασία
Περιγένου
Ἡρακλεώτου
θυγάτηρ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλῃ· ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας τῷ 1843, ἐπὶ τῆς 5 ἡλῆς ταύτης ὑπάρχει τύπος ὑδρίας.

Κ. Σ. Π.

976

Ζηνάριον
Ἀρτέμωνος
Πτολεμαΐτης
Σαραπίωνος
Σφηττίου
Γυνή.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· ὄνομα γυναικὸς Ζηνάριον πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα.

Κ. Σ. Π.

977

Ἄμμιον
Ἀσκληπιάδου
Σαρδιανῆ
Ἀσκληπιάδου
Ἀχαρνέως
Μήτηρ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας. Ὄνομα γυναικὸς Ἄμμιον πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα, παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὅτι ἡ μήτηρ Ἄμμιον θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιάδου ὀνόμασεν

τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν ὑποῖον ἐγέννησεν εἰς Ἀθήνας ἐξ Ἀθηναίου ἀνδρός, ὅστις ἦν τὸν δῆμον Ἀχαρνεύς, μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς, Ἀσκληπιάδην.

Κ. Σ. Π.

978

Νικοτέλης.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τῷ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ θόρεον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· τὸ ὄνομα Νικ ο τ έ λ η ς ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

979

. . ου Πειραιεύς
ἐαυτὸ καὶ τὸν υἱὸν Φίλ[ιππον]
ἀνέθηκεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1843 Φεβρουαρ. 7 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς· ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἔστατο ἀνάθημά τι, τὸ ὅποιον δημότης τις Πειραιεὺς ἀνέθηκε, πιθανῶς τῇ Ἀθηνᾷ, ὑπὲρ ἐαυτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του Φιλίππου. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τὸ υἱὸς εἶναι γεγραμμένον διὰ τοῦ Ὑ μόνον ἸΟΣ ἀντὶ ΤΙΟΣ· τὴν γραφὴν ταύτην ἀπαντήσαμεν καὶ εἰς ἄλλην ἐπιγραφὴν, ἥτοι ὕ ο θ ε σ ί α ἀντὶ υ ἰ ο θ ε σ ί α, εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 205 καὶ 206 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοκκίου· καὶ ὕ ος ἀντὶ υἱὸς εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 75 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, καὶ ἀ ν ι π ό δ ι κ ο ς ἀντὶ ἀνυπόδικος εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 786 τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος. Κ.Σ.Π.

980

Ἀπολλωνίδης
Μενεκράτου
Ἀλαιοῦς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης· ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς καλούμενον Καρῖα, κτῆμα τοῦ φιλέλληνος καὶ ἐραστοῦ τῶν ἀρχαιοτήτων Ἀγγλου Κυρίου Βρέσσεργιτζ, καὶ διατηρεῖται ἐκεῖ μέχρι τοῦδε· τὸ χωρίον τοῦτο κεῖται ἐπὶ τῶν λειψάνων ἀρχαίου τινὸς δήμου, τοῦ ὁποῦ τὴν περιγραφὴν θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ σύγγραμμά μας περὶ τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς, ὁ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερόμενος δῆμος ἦτον εἰς τὴν αὐτὴν νότιον θέσιν τῆς Ἀττικῆς παραλίης. Κ. Σ. Π.

981

Ἀρτέμας
Καλλιμάχιον
. . . εὺς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰ διὰ τὴν δημοτικὴν ἐκκλησίαν ἀνωρυττόμενα θεμέλια, τὸ ὄνομα τοῦ δήμου δὲν διετηρήθη. Κ. Σ. Π.

982

Ἐπαφρόδιτος·
Ληναίου
Μιλήσιος.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὗρέθη τῷ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Ἐπαφροδί-
τος τὸ Δι' ἐνταῦθα εἶναι γραμμμένον διὰ τοῦ Ι, εἰς ἄλλας δὲ ἐπιγραφὰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 189, 286, 305 καὶ ἄλλα-
χοῦ διὰ τῆς ΕΙ, εἰς δὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 899 ἀπαντᾷται γεγραμμένον διὰ τῆς Η, Ἐπαφροδίτης, εἰς τὰς περισσοτέ-
ρας δὲ εὐρίσκεται γεγραμμένον διὰ τοῦ Ι· ἡ διάφορος αὗτῃ γραφὴ δεικνύει, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους καὶ τούτους
Μακεδονικοὺς τὸ ΕΙ καὶ ἡ Η ἐπροφέροντο ὡς τὸ Ι.

Κ. Σ. Π.

983

Ἡφαίστια
το]ύς ἐφήβους λαμπ[άδι
νικήσα[ντ]ας
Δι]ονύσιος Μη·ορύλλου
Κηρисиεύς
Ἀπόλλωνι.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη γράμμασιν Ἰωνικοῖς ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς
τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Ἐκ τοῦ μέρους τοῦ διατηρηθέντος τῆς ἐπιγραφῆς ἐξά-
γεται, ὅτι τοὺς νικήσαντας λαμπάδι εἰς τὰ Ἡφαίστια ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι· τὴν ἐορτὴν ταύτην τῆς λαμπαδο-
φορίας ἐτέλουν οἱ Ἀθηναῖοι τρέχοντες ἀπὸ τὸ δίπυλον διὰ τοῦ ἔξω Κεραμικοῦ, μέχρι τοῦ ἐν τῇ Ακαδημίᾳ βω-
μοῦ τοῦ Ἡφαίστου· ἡ ἀνάθεσις δὲ τῶν νικησάντων εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐγένετο εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος
ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο πιθανῶς πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἡ λαμπαδοφορία ἐτελεῖτο· περὶ τοῦ ναοῦ τούτου θέλομεν ἀνα-
φέρει εἰς τὴν χωρογραφίαν τῆς Ἀττικῆς, ποῦ ἦτον.

Κ. Σ. Π.

984

. . . ος . .
. . . το . .
ο]ῆθεν.

Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι γραμμμένη ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὗρέθη καὶ αὕτη οὐ μακρὰν τῆς προ-
ηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 981· τα γράμματα ἦσαν διεφθαρμένα καὶ τῶν δύο ὀνομάτων.

Κ. Σ. Π.

985

. . . ν Πυθοκλέους θυγατρός.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὗρέθη καὶ
αὕτη οὐ μακρὰν τῆς προηγουμένης· ἴσως ἔκειτο ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἀνάθημά τι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος,
περὶ οὗ ἀναφέραμεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 981 ἐπιγραφὴν.

Κ. Σ. Π.

986

κατὰ τὸ ἐπ]ερωτήμα
τῆς . . κ]λείναντα
. . κ]ανηφορῆς
ασαν . .] Ἀγαθόποδος.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὗρέθη τὸ
1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδῶν
γεγραμμένα· τὸ ἄνω δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακῆς εἶναι ἀκρωτηριασμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους
τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἵστατο ὁ Ἀνδριάς κανηφορῆσάσης τινὸς τῇ παλλάδι Ἀθηνᾷ.

ἢ τῇ Δήμητρει ἦν ἀνέθεσαν οἱ συγγενεῖς αὐτῆς· τοιοῦτου εἶδους ἀναθήματα κανηφορησασῶν καὶ ἐρρηφορησασῶν ἀπαντήσαμεν καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς ἐνθα ἀναγινώσκειται μόνον ΕΡΩ-ΤΗΜΑ ἀνεπλήρωσα εἰς τὸ κατὰ τὸ ἐπ]ΕΡΩΤΗΜΑ, τὴν ἔκφρασιν ταύτην ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 91 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς· ὄνομα κύριον Ἀγαθόπους ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 402 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, οὗ ὁ υἱὸς ἦν ἱερὸς τῆς Δήμητρος, καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας παραλείπομεν συντομίας χάριν.

Κ. Σ. Π.

987

Μύστις
Ἰατροκλέους
Ἀντιοχεύς.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὗρεθαι τὸ 1812 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν σκάν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ὄνομα Μύστις πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα· τὸ δὲ Ἰατροκλῆς, τὸ ὅποιον κατὰ λάθος τοῦ ἐγχαράξαντος τὴν ἐπιγραφὴν ἀνεγράφη εἰς τὴν στήλην Ἰατροκλέους, ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

988

Διονύσιος
Διοσκούριδου
Παλληνεύς.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὗρεθαι εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, καὶ τώρα διατηρεῖται εἰς τὴν ὑπὸ τὴν σκάν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ὄνομα Διονύσιος Διοσκούριδου ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. . . τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶναι Μαχαθώνιος, ἡ δὲ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς εἶναι Παλληνεὺς τὸν Δῆμον. Διονύσιον Παλληνέα ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2309 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, ἀλλὰ καὶ οὗτος εἶναι ἕτερος τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, διότι ἐκεῖνος τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου εἶναι Διονύσιος Παλληνεὺς ἐκ τῆς Παλλήνης πόλεως τῆς Θράκης, ὁ δὲ Διονύσιος ὁ τοῦ Διοσκούριδου εἶναι Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ Δήμου Παλλήνη.

Κ. Σ. Π.

989

Σφαῖρος
Πλάτωνος
Ἐπαδιώτης.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὗρεθαι τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· τὸ ὄνομα Σφαῖρος ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλην ἐπιγραφὴν· τὸ δὲ τοπικὸν τοῦ Σφαίρου, ἀναγινωσκόμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην Ἐπαδιώτης δὲν ἀπαντᾶται εἰς κανένα ἄλλο μέρος τῶν διασωθέντων συγγραφέων, καὶ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἐπιγραφῶν, εἶναι λοιπὸν ἴσως λάθος τοῦ ἐγχαράκτου τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ὅς τις ἀντὶ τῆς γράψης Ἀεραδιώτης ἔγραψε Ἐπαδιώτης. Κ.Σ.Π.

990

Ἀμύντας
Ἀμύντου
Ἀντιοχεύς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν καὶ τώρα διατηρεῖται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Γ. Φίνλαχην ἐν Ἀθήναις.
Κ. Σ. Π.

991

Πρόσφυλος
Προσφύλου
Σερίριος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη ἐνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν μνησθεῖσαν οἰκίαν τοῦ Κ. Φίνλαχην.
Κ. Σ. Π.

992

Δάος
Δάου
Ἡρακλεώτης.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀνωρύξεις τῶν θεμελίων τῆς οἰκίας τοῦ Ταμπακοπούλου, οὐ μακρὰν τῆς Ἀχαρνικῆς πύλης. Τὸ ὄνομα Δάος πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα. Δάοι ἀναφέρονται πικρὰ τῷ Ἡροδότῳ [B. A.] Περσικὸν ἔθνος.
Κ. Σ. Π.

993

Εἰσιδότην
Ματαθώνιον [καὶ . .
ὁ πάππος Ἀγάθα[ρχος καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ
τοὺς ἐκυτῶν θ[ανόντας υἱούς . . .
τῆς Ἀφροδεῖς[ας . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάρου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τῷ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ βάρου εἶναι ἀκρωτηριασμένον. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἔσαντο οἱ ἔκγονοι τοῦ Ἀγαθάρχου, υἱοὶ δὲ τῆς Ἀφροδεΐας, οὓς ἀνέθεσαν τῇ Παλιάδι ἔσω, διότι οὐ μακρὰν τοῦ Ἐρεχθείου εὑρέθη τὸ βᾶρον τοῦτο.
Κ. Σ. Π.

994

Ἄνδρων
Ἀνδρέου
Ἀθμονεύς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Στ. Ζαχαρίτσα πρὸς τὸ ἀνατολικοβόρειον τοῦ Θησείου.
Κ. Σ. Π.

995

Νίκη
Ἰσιδώρου
Ἀλεξανδρί[νῃ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· ὄνομα γυναικὸς Νίκη ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2390 καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 157 τῆς συλλογῆς τοῦ Κ. Λεβᾶς.
Κ. Σ. Π.

Νικίας Ἀτι .
Μιλχίστος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος τύπου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ναοῦ τῆς ἀπτέρου νίκης ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Κ. Σ. Π.

997

Καλλίας
Καλλασχρου
Πιανισύς.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου ἀξήστου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ἄνω δεξιὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι διεφθαρμένον. Κ. Σ. Π.

998

. . Κτη[σικλῆς
. . .
ἔδοξε τῇ Βουλῇ καὶ] τῷ δῆ[μῳ
ἐπρυτ[ά]τευεν Δ . .
Ἀγ[γ]ιλῆθεν [ἐγραμμάτευε
Λυσίας Ἀλα[ισὺς εἶπε . .
. . σοφῶ[ς δ]ι[ατελεῖ . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1838 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἡ πρώτη γραμμὴ καὶ ἡ δευτέρα εἶναι γραμμέναι μὲ μεγαλήτερα γράμματα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος· δὲν διετρήθη τὸ ὄνομα, περὶ οὗ τὸ ψήφισμα, διὰ τὸ δυνηθῶμεν νὰ προσδιορίσωμεν τὸν χρόνον καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο. Κ. Σ. Π.

999

. . .
. . . εως
τῆς] Θεᾶς
εὐούλε
υε . . ουρίου
. . . λου Γαρ
γήττιος ἐν τοῖς] α να
θηναίοις . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τώρα [εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, τὸ ἄνω ἀριστερὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι ἀρωτηριασμένον. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος. Κ. Σ. Π.

1000

. . α κα[λῶς καὶ
τῆς] Ἑλε[υθερίας]

καὶ τὰ] τείχ[η
καθό]σον ἐ]στὶ
ψηφίσμ]ατ[ι] θ .
. . ναμε δ[ι]α .
θεῖ ν . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη τῷ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθίου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίαις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ἡ πλάξ εἶναι διεφραμένη καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτῆς πλευράς· Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος.

Κ. Σ. Π.

Περὶ τῶν διαφορῶν ὕλων χρησίμων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν

Ἦδη εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν τῶν Ἑλλήνων κατασκευάσθησαν, ὡς ἀναφέρει ὁ Ὀμηρος, διάφορα καὶ ποικίλα σκεύη, πρὸς οἰκειὰν χρῆσιν, λ.χ. σκίμποδες, βάρβα, κλίναι, ποτήρια, ὅπλα κτλ. ἐκ ξύλου, καὶ ταῦτα ἐκόπησαν διὰ τοῦ σκεπαρνίου χοντρικῶς καὶ ἀκολούθως εἰργάσθησαν κομψότερα καὶ λεπτότερα, διὰ διαφορῶν λεπτῶν ἐργαλείων, καὶ τέλος ἐστολίσθησαν διὰ τῆς ἐπικολλήσεως χρυσοῦ, ἀργύρου, ἐλέφαντος καὶ ἡλέκτρου. Διὰ τῶν τελευταίων κοσμημάτων συνετέθησαν πολλάκις διάφοραι καλὴν ὀικονομίαν καὶ ἄλλα ὅμοια τῇ πολυτελείᾳ ἀντικείμενα, τὴν χοντροτέραν ἐργασίαν ὠνόμασαν τεκταίνειν ἢ πελεκεῖν τὸ ξύλον. Διὰ δὲ τῆς λέξεως ξέειν καὶ γύρειν δηλοῦται ἡ λεπτοτέρα τοῦ ξύλου ἐργασία.

Τὰ πρὸς τοιαύτας ἐργασίας χρήσιμα ἐγχώρια ξύλα ἦσαν τὰ ἐφεξῆς ἡ πίξος, ἥτις ἐκαλέσθη σμίλαξ, ἡ δρύς, ἡ ἀπιδία, σφένδαμος, ἄμπελος καὶ πελαία, μεταξὺ τῶν ἐξωτικῶν ξύλων ἐχρησίμευε, τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ἀκαταδάμαστον θεωρούμενον ξύλον τοῦ κέδρου, πρὸς κατασκευὴν οἰκόνων, καὶ τὸ οὕτω καλούμενον θύον τῶν ἀρχαίων ἦεν τὸ ξύλον τῆς *Thuja Cupressoides*.

Τὸ κυριώτερον προῖον διὰ τὴν γλυπτικὴν ἐθεωρεῖτο ὁ σκηρὸς καὶ στυλινόσπερος ἐπιδεκτικὸς Τιτανόλιθος, ὅστις ἕνεκα τῆς λάμψεως ἐκαλέσθη μάργαρον, λέξις κατὰχρηστικὴ ἐκ μαργαρίτου, καὶ μεταξὺ τούτων ἐχρησίμευεν ἰδίως ὁ Πάριος λίθος, ὅστις ἐπωνομάσθη καὶ λίθος λόγδιος καὶ λιγνίτης, ἐπεὶ δὲ ἐξεκόπη ἐκ στεῶν ἀντρων φωτισμένων διὰ λύχων. Κατὰ δεύτερον λόγον ἐχρησίμευε τὸ μάργαρον τὸ πεντελικόν, ὡς ἔλαττον λευκόν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν πρᾶσινος φλέβας κεκληιδωμένον. Τρίτον τὸ μάργαρον τῶν Μεγάρων καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκατασκευάσθησαν τὰ καλούμενα Μεγαρικά σημεῖα. *Signa Megarica*. Τέταρτον ἐχρησίμευε τὸ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας μετεφερόμενον Κορφαλιτικὸν μάργαρον, τὸν ὁποῖον ὁ Πλήνιος ὠνομάζει *όνυχίτην ἢ ἀλασαστρίτην*.

Ἐκτὸς τοῦ μαργάρου ἐμεταχειρίσθησαν κατ' ἐξοχὴν πρὸς κτῆσιν τῶν ναῶν τὸν καλούμενον Πῶρον ἢ Πῶρινον λίθον, ἀναμφιβόλως οὕτως ὀνομαζόμενον ἕνεκα τῆς πορώδους τοῦ καταστάσεως, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνεγέρθησαν, ὁ καὶ εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

Ἄλλοτερον εἶδος λίθου χρησίμου πρὸς οἰκοδόμημα ναῶν καὶ κινῶν ἦτον ὁ καλούμενος Κορχίτης λίθος, ὅστις ὀνομάσθη ἐπίσης Κορχυλιάτης καὶ ἐκ τούτου ἐκτίθη ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος εἰς Αἰγίνην.

Τὸ συνεθέστερον ὀρυκτὸν ἦτον ὁ καλούμενος χάς, ἢ ἄργιος λίθος, καὶ μεταξὺ τούτων ὁ καλῆτερος ὀνομάσθη λίθος. Ἐκ τῶν τελευταίων ὕλων ἀνεγέρθησαν τὰ συνίθη οἰκίσματα τῶν ἀρχαίων τὰ ὁποῖα ὁ πανδαμάτωρ χρόνος καταβίβρωσεν.

Ἡ τῶν ρηθέντων ὀρυκτῶν χρῆσις ἐγένετο ὡς ἀκολούθως, γὰρ ἐπιτετέθη καὶ οἱ λίθοι ἀκανόνιστοι ὡς ἐξέ-

ράγησαν ἐκ τῶν λιθοτομιῶν συνετέθησαν, ἐνίοτε τοὺς ἐκοψαν εἰς κανωνικότερα καὶ πολύγωνα, ἐνίοτε εἰς ὀρθογώνια σχήματα, καὶ οὕτως συνετέθησαν,

Εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους ἐξετελέσθη ἡ τῶν λίθων ἔνωση διὰ σιδηρῶν σφενδόνων, μετέπειτα ἐχρησίμευε πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν τὸ τὴν σήμερον καλούμενον χορῆν Comentum comune. Περίεργον εἶναι ὅτι καὶ εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐγώριζαν τὴν τέχνην τοῦ τορνεύειν τὸ μαρμαρον, καὶ ἡ τὸρνευσις ἐφημερόσθη εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κιβωτῶν, καὶ ὡσαύτως ἐδιακρίθη τὸ μαρμαρον διὰ πριόνων καὶ διὰ μέσου τῆς Νυξικῆς ἢ Αἰθιοπικῆς ἄμμου, ἡ τελευταία εἶναι λειοτριβημένης γρανίτης καὶ ἡ προτελευταία τὸ τὴν σήμερον καλούμενον Σμερίγι (Emeril). Μεταξὺ τῶν μαλακῶν μίγμάτων, τὰ ὅποια ἐδυνάμην νὰ πλασθῶσιν διὰ τῆς χειρὸς, ἐχρησίμευεν ὁ πηλός, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκατασκευάσθησαν αἱ κεραλίδες, αἵτινες ἐξηράνθησαν, ἡ εἰς τὸν ἄερα, ἡ εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἡ τέχνη αὕτη ἐξασκήθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἰνδίαν, εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὅχι ὀλιγοτέραν χρῆσιν παρῆγε μίγμα συνστάμενον, ὡς ἀνακάλυψα διὰ χημικῆς ἀναλύσεως, ἐκ τιτάνου, γύψου καὶ μαρμαροῦ, χρήσιμον πρὸς κονιάσιν νεῶν, ἢ ἄλλων οἰκοδομημάτων, καὶ τοῦτο, ὡσαύτως δι' ἀναλύσεως ἀπεδείχθη, ἐχρωμάτιζον διὰ μινίου, καὶ σπινθίως διὰ κινναβάρως, καὶ ξηραθέντος αὐτοῦ τοῦ μίγματος, ἐφίπνυθ' ὡς φαίνεται διὰ κισσέρεως.

Τὰ ἐκ μαρμαροῦ ἀνηγλυπτα ἐχρωματίσθησαν ὁλοσχερῶς ἢ ἐν μέρει, καὶ τὰ χρώματα ταῦτα ἀποκαταστάθησαν διαρκέστερα καὶ εἰς τὸν χρόνον μάλλον ἀντέχοντα διὰ τινος τῶν χρωμάτων ἐγκαλύψεως, ἥτις ὡς ἐκ τῶν χημικῶν ἀναλύσεων ἐξάγεται, ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ κὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ὁ μετὰ τινος χρώματος συντακεῖ, καὶ ὁ ἐπετρίβεται ἐπὶ τοῦ χρωματισμένου μαρμαροῦ τὸ ὅποιον διὰ τῆς μετέπειτα θερμάνσεως ἀπέρροφσε καὶ ἐναπέθηκεν εἰς τοὺς πόρους τοῦ τῶν μαλακωθέντα ἢ χρωματισθέντα κηρὸν, καθότι οὕτω μόνον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, ὅτι μόρια κηροῦ καὶ χρώματα εὐρέθησαν καὶ γραμμαὶ τινὲς ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας μαρμαρίνων ἀνηγλυπτῶν, τὰ ὅποια δεκνύουσι τινὰ χρωματισμόν.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸν μέλινα τοῦ μαρμαροῦ χρωματισμὸν περίεργον ἐράνη, ὅτι τὰ μέλινα βαρύντα, ἢ μέλινα χρωματισθέντα μόρια τοῦ μαρμαροῦ ἐκλύουσι εἰς τὴν πυρώσει ἐμπυρευματικὴν ὁσμὴν, ἥτις προέρχεται ἀπὸ τὴν κατάκυσιν ὀργανικῶν καὶ ῥητινωδῶν μορίων, ὥστε ὡς φαίνεται ἐλαινώδεις ἢ ῥητιώδεις τινὲς οὐσαὶ ἐνετρίβοντο, καὶ ὡς τοῦτον ὑποθέτω ἐχρησίμευε τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καλούμενον oléum pissinum· τὸ ὅποιον ἐκατασκευάσθη δι' εἶδος τι ῥητινοφόρον ξύλων ξηρὰς ἀποστάξεως. Ἐκφέρ Λανδερέρ.

Περὶ τῆς τῶν Ἀρχαίων ὑέλου.

Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας ἐγνώριζον τὴν ὑέλον, καθὼς καὶ τὴν κατασκευὴν αὐτῆς, τοῦτο ἀπδείκνυται ἐκ τῶν διαφόρων μέχρις ὥρας εὐρεθέντων ὑελίνων σκευῶν, ἰδίως δὲ διακρυδωγίων κτλ. ὅσον ἀφορῶσιν τὸ κλείειν τὰ παραθύρια τοῦτο ἐγίνετο ἐν μέρει διὰ διαφόρων διαφανῶν ὑλῶν καὶ ἰδίως διὰ τῆς λεγομένης ὑέλου τῆς Μαρίας δηλαδή διὰ διαφανοῦς τινος ὀρυκτοῦ, δυναμένου νὰ διακοπῇ καὶ νὰ σχισθῇ κατ' ἀρέσκειαν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομασθῇ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Lapis phengitis seu specularis, ἐν μέρει διὰ ὑέλου ἢ ἀρχαιοτέρον τι τῆς ὑέλου. Ἦδη εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους διέκρινον τὴν ὑέλον κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν διαφάνειάν τις, ὥστε ἡ ἄχρους ἐπωνομάσθη λευκὴ, ἡ δὲ χρωματισμένη ἀλάσσων καὶ ταῦτα ἀμφότερα τὰ εἶδη ὀνομάσθησαν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις candidum, varium seu versicolor, ἡ δὲ ἐντελὴς καθαρή καὶ εἰς ἐλάτματα πλασθεῖσα ὑέλος τῆς ὁποίας μόνον ὀλίγα τινὰ τεμήματα εὐρέθησαν εἰς τάφους εἰς τὸ Vellegia καὶ εἰς τὸ Pompei ὁ οὐμῶσθη ἕνεκα τῆς χρησεως τῆς πρὸς καθρέπτας καθρεπτικῆς ὑέλος specularis. Τὰ ἐκ λευκῆς ἢ ἐξ ἀλάσσοντος ὑέλου μικρὰ πλατύσματα ἔπρεπε νὰ ἐνωθῶσιν ἀλλήλοις διὰ νὰ παρέχουσιν ἑασμα κατάλληλον διὰ μεγάλητερα παρὰθερα, ἢ πρὸς ἄλληλα σύνψις ἐγίνετο διὰ μολυβδίνων κερρίων καὶ τὰ οὕτως σχηματισμένα πλατύσματα ἐκ τοῦ ρεγγίτου λίθου ἐκολλήθησαν διὰ τινος ἰδιαιτέρου μίγματος συνσταμένου κατὰ τὰς χημικὰς ἀναλύσεις ἐκ γάλικος καὶ τιτάνου εἰς ἐν εἶδος κορνίζας, ἐκ κυπαρίσινῃ ἢ κεδρίνου ξύλου· κατὰ τὸν Πλίνιον εἰργάσθη ἡ ὑέλος κατὰ τριπλὴν μέθοδον ἐν μέρει διὰ φουσίματος, ἐν μέρει διὰ τορνεύσεως καὶ ἐν μέρει ἐγγράχθη διὰ ἰδιαιτέρων τεχνιτῶν ἐργασιῶν· ἐάν καὶ οἱ Ἀρχαῖοι ἐγώριζον τὸν τρόπον νὰ κατασκευάσουν τὴν ὑέλον λευκὴν μόνον τοῦτο ἔδειξαν προαίρεσιν διὰ τὴν κεχρωματισμένην, καὶ ἐκ χρωματισμένης ὑέλου ἐκατασκευάσθησαν διαφόρων εἰδῶν ποτήρια, πινάκια, καὶ ἐκ διαφόρων κεχρωματισμένης ὑέλου συγκεκολλημένης διὰ χρυσοῦ ἐκατασκευάσθησαν διάφορα τῆς πολυτελείας ἀντικείμενα. Ὡσαύτως γνωρίζωμεν ὅτι ἐκ χρυτῆς ὑέλου ἀπομιμήθησαν πολέτιμοι λίθοι, οἵτινες τορνευθεῖσαι χρυσοδόθησαν καὶ ἦσαν χρήσιμοι διὰ σφραγίδας· τοιαῦται σφραγίδες ὑέλινοι· διαφόρων κεχρωματισμέναι ἐκατασκευάσθησαν ἰδίως κατὰ τὴν 95. Ὀλυμπιάδα· καὶ ἰδιαιτέρας λαμπρότητος καὶ ὠραιότητος ἐκατασκευάσθησαν εἰς τὴν Δέσθον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον ἐκατασκευάσθη ποτήρια φοινικίου χρώματος τὰ ὅποια ὠνομασθήσαν παρὰ τοῖς τεχνίταις ὑάλινα διὰ χρυσα. Συγχρόνως μὲν τὴν κατασκευὴν τῆς ὑέλου ἐδιδάχθησαν καὶ τὴν

τέχνην τοῦ χαράττειν τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν μεταχειρίσθησαν τὸν ἀμέθυστον, τὸν χαλκηδόνα καθὼς καὶ τὴν σμίραλιν. Σπανιότερα ἐχρητίμευε καὶ ὁ λιότροπος λίθος τὸν ὁποῖον ἐπρομηθεύθησαν οἱ ἀρχαῖοι ἐκ τῶν τὸ πάλαι ἐγνωσμένων μεταλλείων τοῦ Κόντιου καὶ τῆς Περνίκης.

Ὅσον ἀποβλέπει τὴν ἐργασίαν ταύτην γνωρίζομεν μόνον τόσον ὅτι ἀφοῦ ὁ ἀκονιστὴς ὅστις ἐλέχθη λιθοτρίβης ἢ λιθουργὸς ἔδωκεν εἰς τὸν λίθον ἢ ὁμαλὸν ἢ κυρτὸν τὸ σχῆμα· ἐπεχειρίσθη τὴν γλύψιν διὰ σιδηρῶν ἐργαλείων ἠκονισμένων μετὰ τινος λειωτριζομένου ὀρυκτοῦ τῆς Νάξου καὶ ἐλαίου, καὶ τινὲς τεχνῖται λέγουσιν ἐμεταχειρίσθησαν καὶ τὸν ἀδάμαντα· τὸ ἐκ τῆς Νάξου κομιζόμενον ὀρυκτὸν ἦτον ἡ σμίριξ τοῦ Διοσκορίδου ἥτις ἐχρησίμευε τὸ πάλαι καθὼς μέχρι τῆς σήμερον πρὸς γλύψιν καὶ τόνευσιν τῶν διαφόρων λίθων· οἱ κατὰ τὸν ἐκτεθέντα τρόπον γεγλυμμένοι λίθοι ἢ καὶ ὕελος ἔφθασαν ἐπομένως εἰς χεῖρας τοῦ χρυσοχόου ὅστις δέσας αὐτοὺς ἔδωκε συνῆθε· τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὐάρεστον σχῆμα τῆς σφενδόνης. Συχνὴν χρῆσιν ἠῦρον οἱ γεγλυμμένοι πολύτιμοι λίθοι πρὸς κόσμημα ποτηρίων καὶ ἄλλων ὁμοίων σκευῶν, καὶ μετὰ τὴν τῶν λαφύρων τὰ ὅποια μετέφερον ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ τῆς Περσίας ὀνομάζονται ἰδίως ποτήρια λιθοκολλημένα.

Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον νὰ χρωματίζουσιν τὴν ὕελον τοῦτο ἀποδείκνυται ἐκ τῶν ὀλίγων λειψάνων κεχρωματισμένης ὕελου, ἥτις δὲν διεφθάρη ἀπὸ τὸν πανδοχμάτῳ χρόνον· μόλον τοῦτο τὰ χρώματα ὀλίγην μόνον λαμπρότητα ἔχουν, ἀναλόγως τῶν τὴν σήμερον προαγομένων. Ἡ πρὸς προαγωγὴν τῆς χρωματισμένης ὕελου βαφικὴ ὕλη εἶναι καθὼς ἀπεδείχθη διὰ γημικῶν ἀναλύσεων μεταλλικῆς καταγωγῆς καὶ διὰ χαλκοῦ καὶ τινος ἐξ αὐτῶν προαχθέντος χρώματος χρυσοκόλλα καλουμένης ἐπροήχθη τόσον τὸ κυανοῦν καθὼς καὶ τὸ πράσινον χρῶμα, τὸ ἰῶδες προήγαγον διὰ τοῦ ὀξειδίου τοῦ σιδήρου προσθεμένου πρὸς τὴν λευκὴν τῆς ὕελου μάζαν.

Ζαφὲρ Λανδερέρ.

902

ΙΚΛΕΙΔΟΑΡΧ ΝΤΟ
ΑΝΤΙΔΟΣΔΕΥΤΕΡΑ
ΣΗΙΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟ
ΠΑΛΛΗΝΕΥΣΕΓΡΑ
ΑΚΟΣΤΗΤΗΣΕΡΥΤ

ΟΞΕΝΤΗΒΒΟΥΛΗΥΚΑΙΤΩΙΔ
ΝΗΣΠΑΙΑΝΙΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤ
ΕΝΔΕΡΙΩΝΔΕΕΕ . ΣΤΥΡΕ
ΡΑΤΟΙΜΕΤΑΥΤΟΥ . ΤΗΦΙΘ
ΤΟΥΤΟΠΡΟΕΔΡΟΚΟΦΑΝΛΑΩ
ΙΝΓΝΩΙΔΗΜΑΙΡΟΣΑΓΑΙ
ΗΟΧΑΙΤΟΥΕΜΙΤΑΥΤΟΥΕΙΣ
ΗΝΔΡΩΤΗΝΕΚΚΛΗΕΙΑΝΚΑ
ΩΗΝ ΕΥΜΕΑΛΕΣΘΑΚ
ΘΝΔΗΜΟΝΟΤΙ . . . ΤΗΙ
ΑΝΑΡΟΝΙΚΟΣΟΒΕΛΟ
ΠΑΒΑ-ΟΥΕΝΟΜΟΥΣ ΝΑ
ΤΟΥΣ ΟΩΝΕΙΕΗ ΓΕ
ΕΙ Α ΤΟΣΚΑΙΤΩΙΔΕΤΑ
ΔΕΙ ΑΕΑΣΤΥΚΡΑΤΗΝΚΑΙ
ΧΑΤΑΣΟΥΣ ΑΣΑ ΙΛΕΤΟ
ΕΔΟΧΘΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙ ΣΜΕ
ΤΑΛΕΤΥΚΡΑΤΟΣΚΑ ΩΝ
ΗΜΕ Α ΕΝΑΜΦΙΕ ΣΙΜΤ
ΕΚΔΕΤΙΣΤΤΑΙΤΙΑ ΙΑ Υ
ΕΜΕΤΑΥΤΟΥΑΔΙΚΙ ΑΔΕΛΦΩΝ
ΓΟ ΤΑΣΕΛΑΦΕ ΤΗΝΟ
ΤΑΣΕΝ

903

ΡΙΣΤΟΤΙ ΕΥΣΟ
ΦΤΡΑΑΥ ΙΚΑ
ΧΑΡΙΝΑΙΤ ΔΗΜΟΝΤ
ΟΥΘΕΝΟΣ ΕΥΧΜΣΕ
ΚΥΡΙΑ ΑΥΗΦΙΣΜΑ
ΙΑΥΤ . . . ΙΟΙΟΙΚΟΥ
ΙΕΡΙΜ . . . ΖΟΑΙΔΕΑΝ
ΕΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΑ
ΟΝΗΕΩΙΟΠΩΣΑΝ
ΤΕΤΤΗΣΒΟΥΛΗΣ
ΑΝΛΙΘΙΝΗΚΑΙΣ

904

ΟΡΚΑΣΕΑ
ΕΚΚΑΚΗΕΩ
ΕΔΙΑΒΛΑΚΤΑ
ΚΑΘΜΟΙΝΚΑ
ΑΓΑΘΟΝΚΕΙΛΑΓΑΙΚΑ
ΔΙΑΗΜΑΙΤΑΙΔΑΦΗΝΑ
ΑΓΑΘΟΝΚΑΙΛΑΓΔΙ
ΙΔΝΟΜΝΥΝΑΙΔΕΔΙ
ΜΕΝΜΟΒΟΛΑΚΑΙ
ΑΝΦΙΝΑΙΕΤΑΙΝ
ΝΤΟΣΠΑΡΑΕΙΝ
ΝΤΟΣΠΑΡΑΕΙΝ
ΝΤΟΣΠΑΡΑΕΙΝ

905

Τιτάνιος 27

ΜΑΗΟΔΙΟΝΕΣΑΙΔΑΟ
ΘΟΣΑΓΟΙΤΟΜΕΝΟΝ

906

ΔΡΙΚΟΣ
ΡΙΚΟΥ
ΙΟΧΕΥΣ

907

ΑΓΑ ΤΥΧΗ
 ΑΤΥΧΗ ΗΝ
 ΤΗ ΦΟΥΛΗΣ ΤΩΝ
 ΕΥΤΥΧΙΑΝΘΝΜΙΑΘΩ
 ΝΙΟΝ Ι ΝΟΝ
 ΤΗΣ ΑΛΟΠΕΚΗΣ
 ΔΕΙΤΗΣ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΤΗ
 ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΔΙΑΒΙΟΥ ΠΥ
 ΣΕ ΕΙΑΣ ΕΙΝΕ ΚΕΝΤΗ
 ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ Α
 ΤΗΣ ΑΜΕΝΟΥ ΤΟΥ Σ
 ΟΥ ΑΧΡ ΔΙΟΝΥΣΙΟ
 ΟΥΝ ΓΙΚΟΣ ΤΡΑΤΟ
 ΦΑΛΗΡΕ ΩΣ ΕΠΙ ΑΡ
 ΜΟΝ ΤΟΣ ΚΑΔΔΙΦΟ
 ΕΠ ΣΒΥΤΕΡΟ

908

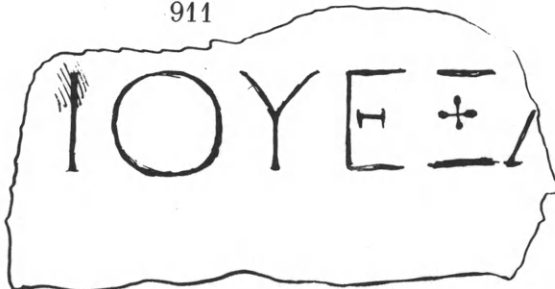
909

910

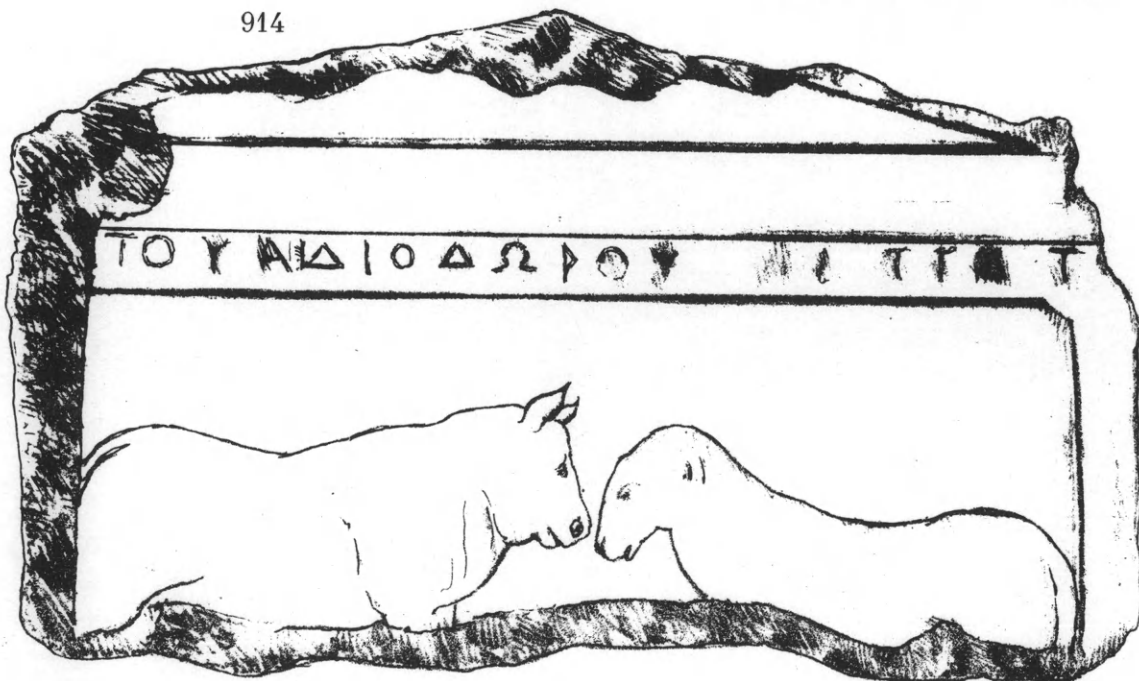
911

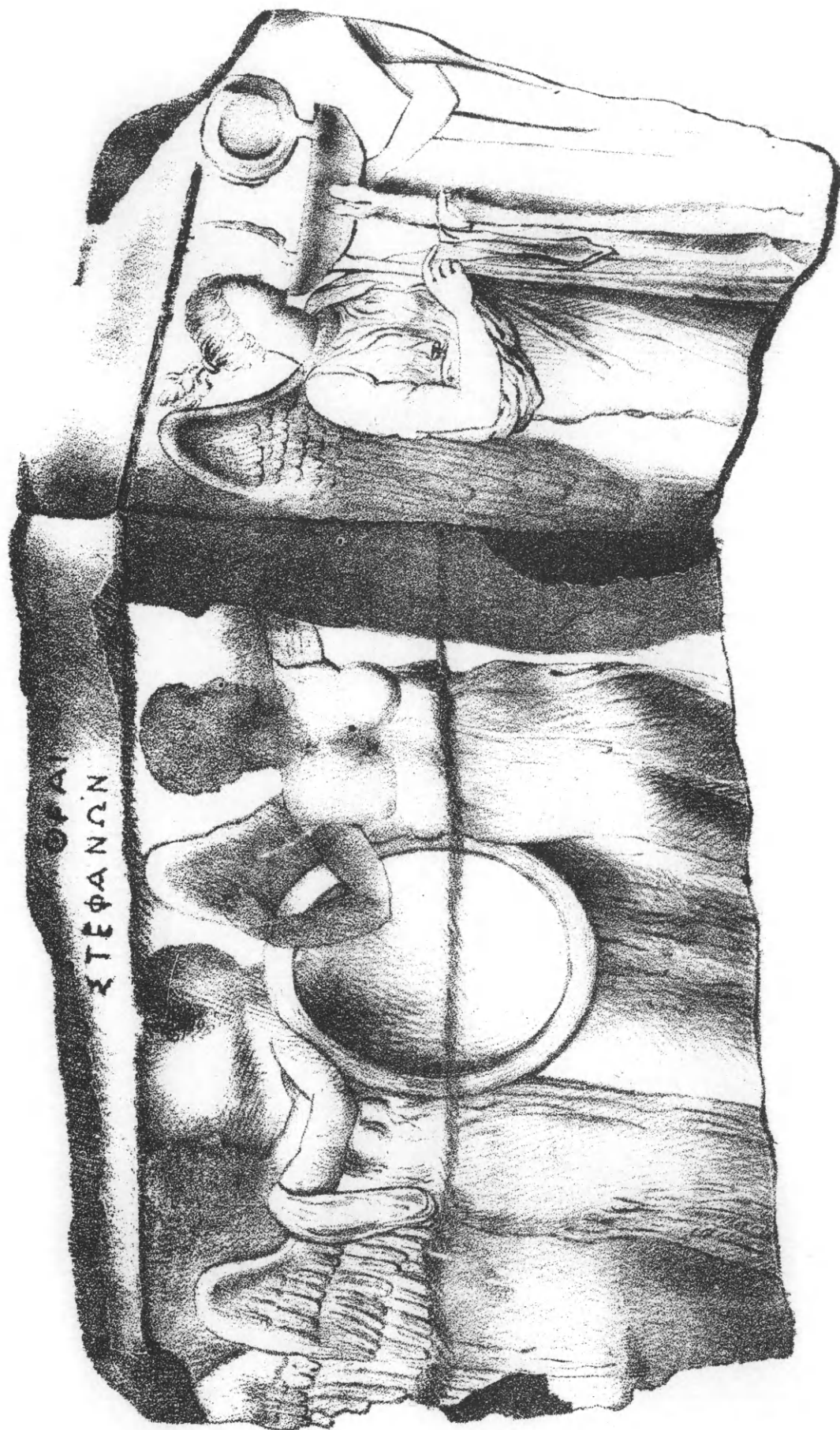

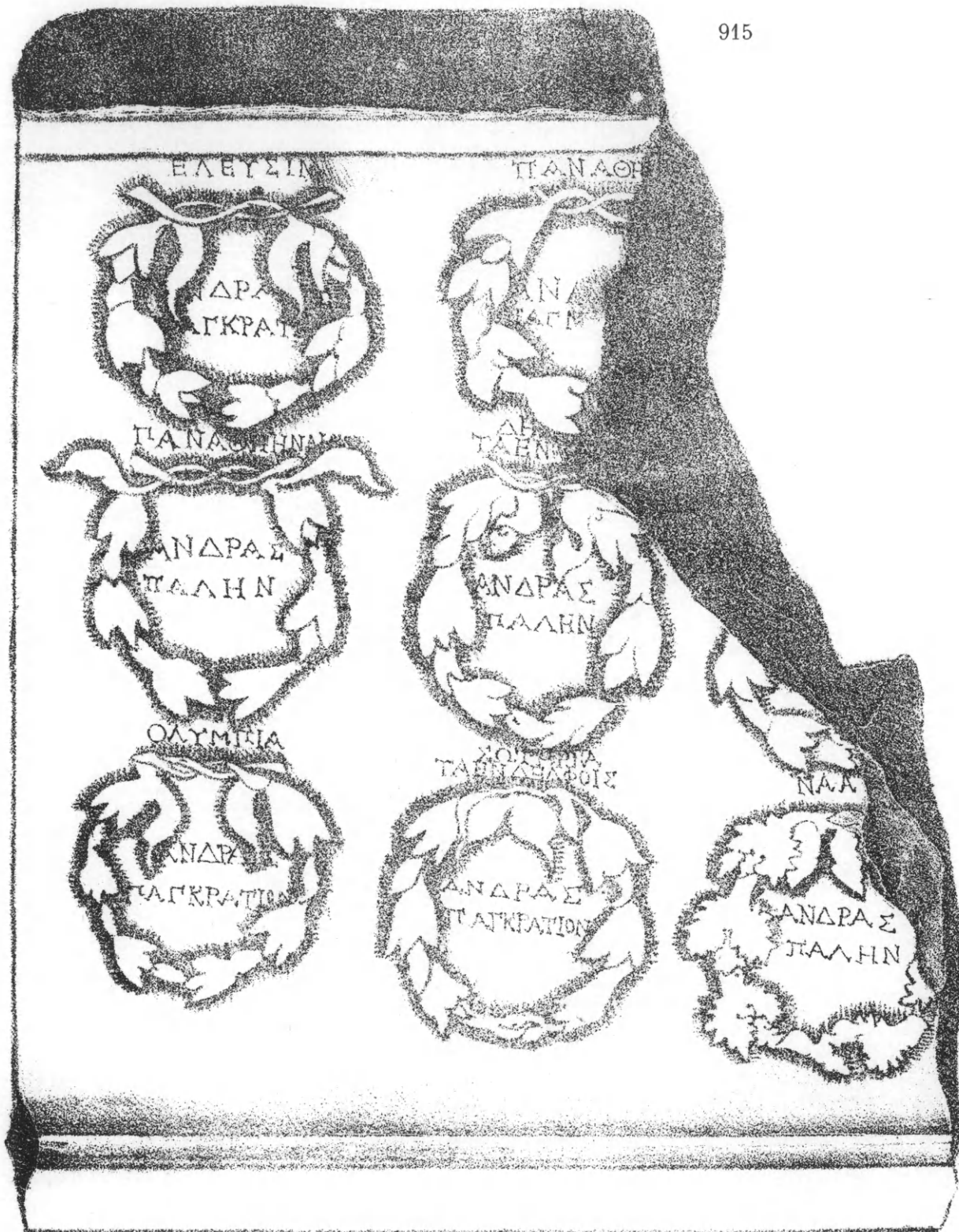
912

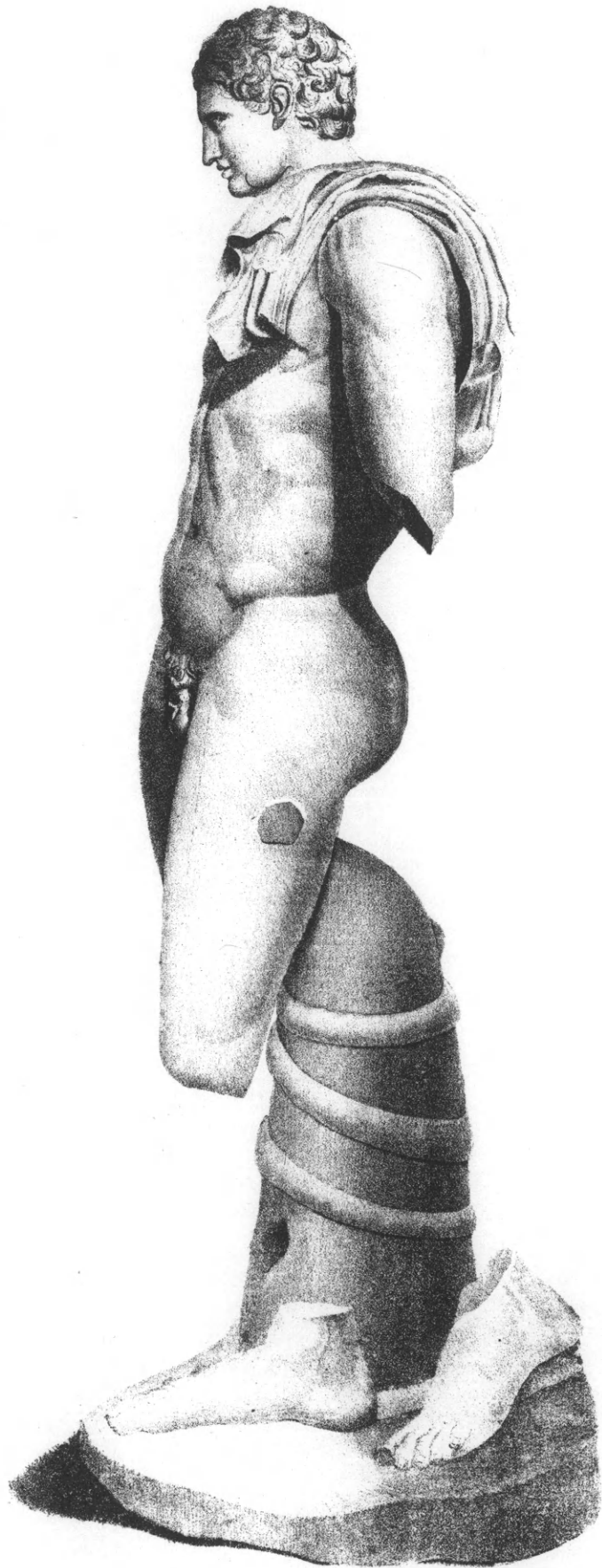

914

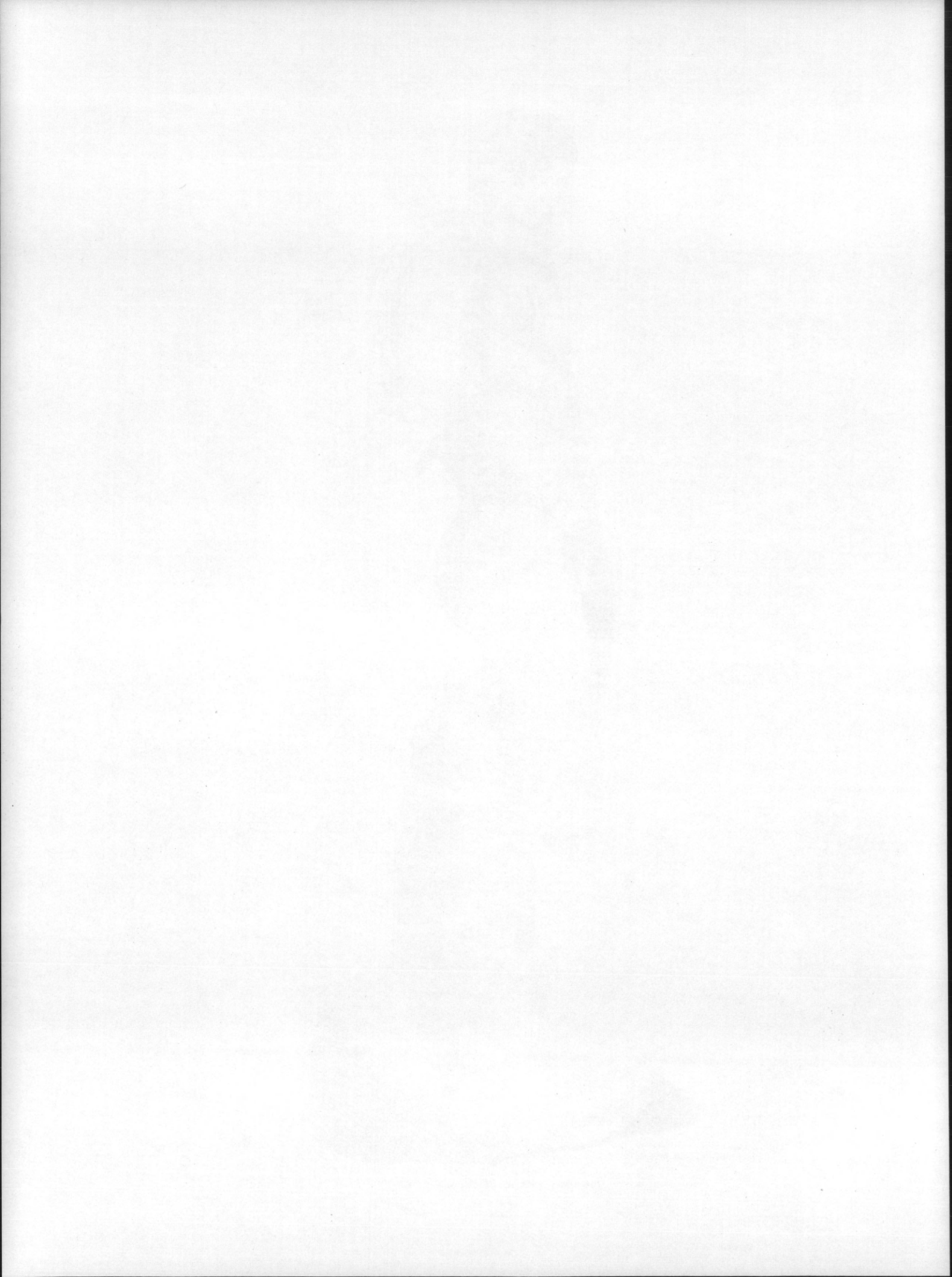

Γέννησις: παρὰ Α. Γαργίου. 1844.

917

ΑΠΟΛΛΩ ΝΙΣΤΑΥΡΙΚ
 ΚΑΙ ΚΙΑΙ ΑΠΟΛΛΩ
 ΕΙΑΤΡΥ

918

ΥΧΗ
 ΣΗΕΓΑΚΛΕΟΥ
 ΑΡΤΕΚΙΔΟΣ
 ΑΘΜΟΝΕΥΣ
 ΣΑΡΤΕΧΕΙΣΙΑΤΑΣ
 ΩΤΙΑΝΟΣ
 ΚΕΥΠΡΑΣΙΔΗΣ
 ΣΑΥΕΥΤΥΧΗΣ
 Σ
 Ρ
 ΠΕ
 ΟΕΝ
 ΙΝΟ
 Π
 Ο
 ΑΙ
 ΕΙΑ

919

Σ
 ΗΤΡΙΟΣ
 ΙΦΛΥΣΤ

920

ΤΙΟΧΟΣ

921

ΕΞΟ
 ΛΕΩΧΑΡ

922

ΟΝ
 ΣΕΝΕΝΚ
 ΣΑΤΑΓΕΙΝ
 ΟΝΤΕΙΕΙΝΑ
 ΣΙΝΚΑΙΠΡΟΣ
 ΗΝΒΟΥΛΗΝΓΡΩ
 ΣΜΑΤΟΔΕΤΟΜΤΡ
 ΙΚΑΙΣΤΗΕΑΙΕΙΣ
 ΝΚΑΙΤΗΝΣΤΑΞΙΝΑ
 ΔΔΡΑΧΜΑΣ

923

ΟΔΙΩΝΚΑΙΘ·ΝΑΙ
 ...ΝΕΥΝΟΥ...ΟΣ
 ...ΤΩΙΑΛ...
 ΗΔΗ...Ν...ΤΗ
 ...ΕΛΗ
 ...ΜΟΥ
 ...ΙΣΟ
 ...ΝΦΙΤ
 ...ΙΣ

925

ΠΗΙ·ΤΧ
 ΣΤΗΣΙΑ
 ΚΑΛΛΑ
 ΣΙΦΝ

926

ΟΓΑΡΓΗ
 ΤΗΝ...

924

ΕΙΤΗ
 ΟΣ...ΜΕΠΕΥ
 ΡΑΜ...ΥΣΙΟΣ
 ΡΙΑ...ΩΝΕΙ
 5 ΗΜ...ΡΙΩΝ
 ΙΣΤΩΜΠΟΤΕΙ
 ΗΜΟΣΚΑΙΟΙΙΑ
 ΜΕΝΤΗΣΠΟΛΕ
 ΥΝΔΙΑΦΥΛΑΤ-
 10 ΘΗΝΑΙΟΙΣ...
 ...ΙΜΗΤΑΙ...
 ΕΡΩΝΚ...
 14 ...ΙΣΤ
 ...Α...

927

ΜΙΟΣ
 ΥΑΡΕ

928

ΙΟΝΗ
 ΩΣΟ
 Ν

929

ΡΑΧΟΣΜΟΥ

931

ΗΞΑΝΤΕ
 ΜΕΛΗ
 ΕΞΩΕ
 ΤΡΟ ΕΥΦΗ
 ΜΟ ΦΗ
 ΡΟΞ ΕΝ

930

ΘΑΝΑΤΟΣΦΙΛΙΑΣΗΣΙΣΚΥΣΔΕΥΤΕΡΑΝΤΡΥ
 ΑΤ...Α...ΣΙ...ΡΟΝ...

932

ΛΕΡΟΝΦΙΑΗΔΕΡΚΘΕ ΚΑΛΛΟΝ
 ΚΑΙΩΜΑΤΟΣΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΓΑ
 ΟΣΑΚΗΡΑΤΟΝΕΙΛΕ ΜΟΙΡΑ
 ΣΕΘΑΝΟΥΣΑΤΑΡΟΥΘΑΝΕΜΟΥΝΗΝ
 ΠΕΚΑΙΕΙΑΜΕΝΥΝΔΕΤΙΜΑΛΟΝ
 ΔΙΤΕΡΠΤΕΤΑΙΗΔΕ ΦΥΛΑΣΕΙ

933

ΕΚΙΙΟΙ
 ΑΣΚΛΗΠ
 ΩΝΑΝΕΕ

934

ΒΟΛΕΣΕΝΣ
 ΟΝ·ΔΕΤΟΙΗΕΛ
 ΥΠΟΛ·ΝΕΥΑΛΟΡ
 ΡΙΡ·ΛΟΠΟΙΕ
 ΟΜΕΧΡΗΑΝΔΡΟΝ 5
 ΑΥΡΙΟΝΚΛΕ
 ΠΙΕΡΕΔΕΔΕΕΣ
 ΗΘΣΑΛΛΑΙΝΙΟ
 ΔΥΝΑΤΑΙΑΛΛΑΘ
 ΛΕΑΚΑΙΤΟΣΑΛΛ 10
 ΑΝΠΛΕΙΣΤΟΙΦ
 ΛΙΒΑΣΙΛΕΙΚ
 ΣΑΦΡΕΝΕΝΗΟ
 ΛΟΡΑΙΚΑΘΑΕ
 ΟΔΕΜΟΣΠΕΡΙ 15
 ΠΡΑΧΣΑΙΗΑΛ
 ΚΑΙΤΟΣΣΤΡ
 ΑΝΤΑΥΤΑΛΕ
 ΛΟΙΠΟΝΤΟ
 ΒΠΕΡΙΗΟ 20
 ΙΣΥΙΑΣ
 ΟΚΑΘΑ
 ΤΑΝΕ 23

935

ΑΝΤΙΟΧΙΣ
 ΖΗΛΟΥ
 Ε·ΕΚΑΡΡΙΝΟΥ
 ΚΙΟΥ
 ΕΚΜΥΡΙΝΟΥΝΤΗΣ
 ΤΥΝΗ

936

ΒΟΥΛ
 ΕΜΙΝΟΝ
 ΝΙΦΙΛΟΣ
 ΟΝΟΥΕΙΒΙ
 ΑΡΟΣΤΟΝΙΔΙΟΝ
 Ν...ΗΣ

937

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ
 ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ
 ΝΙΚΟΜΗΔΕΥΣ

938

ΑΝΟΥΛΟΥΣ
 ΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣ
 ΩΝΑΑΝΕΘΗΚ

939

ΕΡΤ
 ΔΟΣΤΡΙ
 ΑΛΛΠΕΚ
 ΔΟΣΕΝΑ
 ΜΛΙΕΙΚΟΣ 5
 ΤΛΙΘΕΑΤΡ
 ΣΙΑΣΘΟΡΙ
 ΦΙΖΕΝΘΕ
 ΝΠΡΘΕΑ
 ΙΕΟΥΜ 10

940

ΚΥΝ
 ΛΙΕ
 ΣΕΝΑΙ
 ΟΝΚΑΙΕΚ
 ΙΕΛΣΤΗΣΛΟ
 ΤΟΝΚΑΙΕΓΓ
 ΜΑΤΕΥΕΟΡ
 ΑΨΑΤΛΕΝΣΤ
 ΚΑΙΘΕΤΛΕΝ
 ΔΕΑΡΓΥΡΙΟ
 ΜΙΑΙΤΑΝΤΗ
 ΡΑΧΜΑΣ

941

ΚΗΦΙΣ
 ΙΤΗΣΑΙΕ
 ΤΑΝΕΙΑΣΗ
 ΤΟΥΕΥΡΥ
 ΕΝΓΥΑΝΟΥ
 ΞΕΝΔΕΚΑ
 ΤΩΝΠΡΟΕ
 ΠΟΣΛΑΠ
 ΕΠΕΝΟ
 ΑΡΙΣ

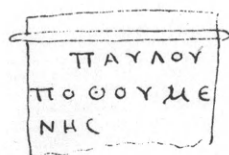
942

ΟΥΕΞΟΙΟ
 ΑΕΡΡΗΦΟΡΗΣ
 ΚΗΝΑΙΠΟΛΙΑ
 ΠΡΕΛΕΝΗΑ
 ΕΚΜΑΡΑΘ
 ΕΙΑΣ

943

ΤΥΧΗΙ
 ΟΥΘΕΜΙΣΛΝΟ
 ΙΗΣΙΚΡΑΤΟ
 ΤΟΥΕΡΑ

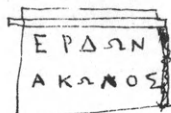
944

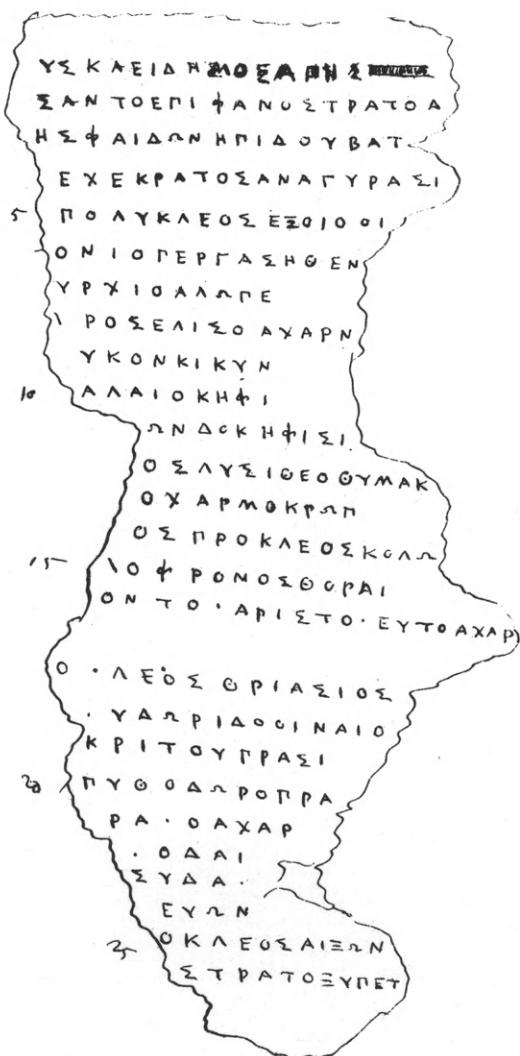
945

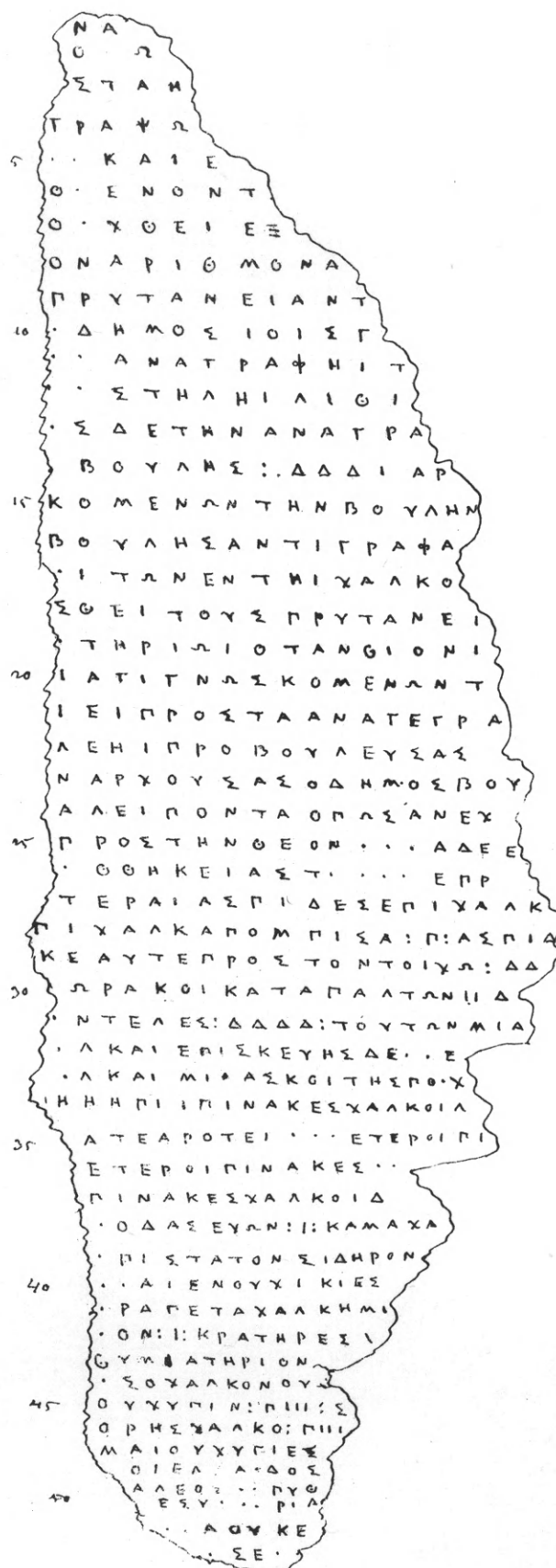
946

947

948

949

ΕΡΕ
ΜΑΚΕΔ
ΤΡΑΤΕΥ
ΙΙΔΗΜΗΤ
ΙΝΑΙΕΤΕΙ
ΜΑΙΤΑΙ ΑΘ
ΜΕΝΟΣ ΜΕΤ
ΝΕΛΛΑΔΑΣ
ΗΣΕΛΕΥΘ
ΑΤΙΑΣ
ΛΝΙ

950

ΘΗΝΑΙ...ΣΕΑ
ΑΙΚ...ΑΙΛΥΤΟΥ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΤΟΥΔ
...ΑΝΑΓΡΑΦΑΙ
...ΤΟΝ ΓΡΑΜ
ΤΑΡΡΥΤΑΝΕΙΑΝ Ε
ΑΚΡΟΠΟΛΕΙΕΙΣΑΣ
ΙΝΤΗΣΣΤΗΛΗΣΔΟ
ΑΝΤΟΥΔΗΜΟΥΜΑΔ
ΤΟΝ ΚΑΤΑΤΑΨΗΦΙΣΜΑ 10

951

...Ο
...ΑΙΟΝ
...ΙΟΝ
...ΣΥΝΤΡΙΧΙ
...ΣΤΑΙΔΕ
...ΜΑΤΟΕΡΙ
...ΚΗΔΥΑΙ
...ΕΦΑΝΤΙΝΟ
ΡΕ...ΛΥΡΑΙΣΥ
ΡΕΣΚΡΑΤ
ΣΥΡΟΕΥ
ΡΑΝΟΣ

952

...ΦΩΝ
...ΝΕΠΙΚΙ
...ΩΣΚΡΥΕΡΗΣΙΓΗΤΙΣ
ΠΟΥΧΑΡΙΤΕΣΦΙΛΗΣ
...ΚΕΡΑΣ
ΗΘΟΣΤΗΤΣΛΥΡΗ
ΑΙΔΙΑΝΤΑΛΕΛΟΠ
...ΓΑΙΑΝ
ΗΜΑΣΕΝΥΝΘΕΛΙ

954

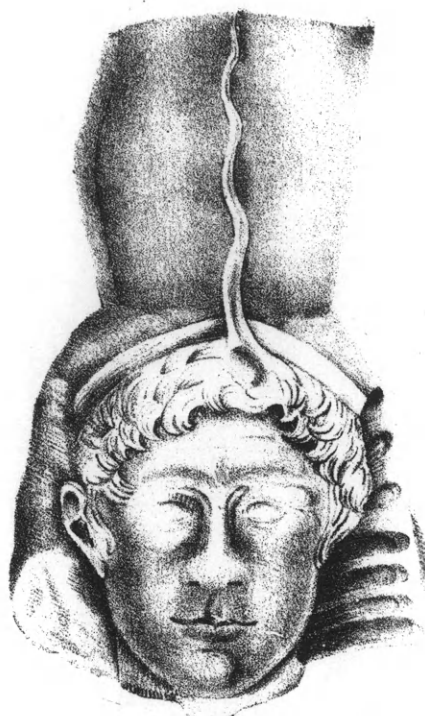
Ε
Ν
ΜΟΥ
ΑΛΛΙ
ΑΙΙΑΣ
ΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΜ
ΣΟΔΟΑΠΑΣΑΙ
ΝΑΥΤΗΝ ΓΙΝΕΣΘΑΙ
ΥΚΑΙΤΟΥΔΔΕΛΦΙ
ΛΦΟΝΑΥΤΩΝΑΡ
ΟΣΘΑΙΕΝΤΗΠΡΟΓΕ
ΠΟΣΜΟΝΟΙΣΤΟΥΤΟΙ
ΝΤΟΙΝΚΑΙΕΝΤΗΤΟΥ
ΕΒΔΟΜΗΚΑΙΒΑΙΕΝΤ
ΑΙΝΕΛΙΚΑ
ΕΙΣΙΝΕΥ
ΛΜΕΝ

953

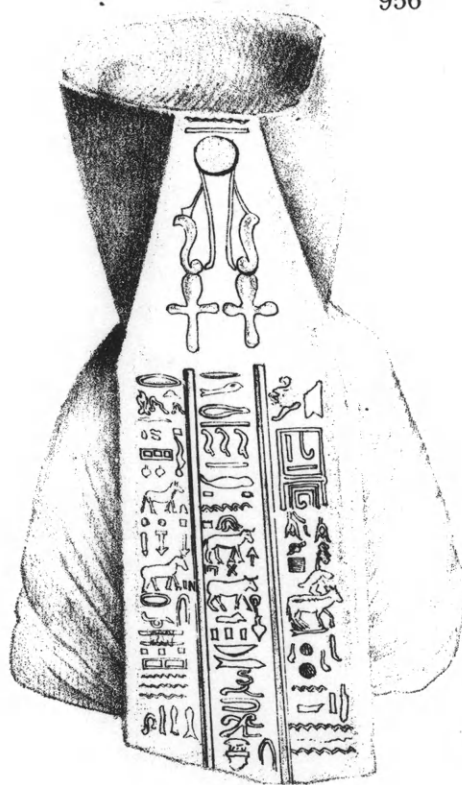
ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΠΙ
ΡΙΤΗΣΡΥΤΑΝΕ
ΟΔΑΡΟΥΑΛΛΑΡΕΚ
ΕΝΡΥΑΝΕΦΙΑΝΟ
ΕΚΤΕΙΚΑΙΤΡΙΑ
ΝΕΙΑΣΕΚΚΑΗΣΙ
ΡΑΝΕΡΕΦΒΦΙΤ
ΥΣΕΔΟΞΕΝΤΑ
ΑΡΟΥΜΕΛΙΤΕ
ΚΑΗΠΙΟΔΑΡΟ
ΧΕΙΣΕΡΡΥ
ΑΦΑΚΕ

955

ΤΩ Ι
ΩΙΙΔΙΩ
ΤΗΣΖΗΣΑΝΤ
ΑΞΕΣΤΕΦΑΝΩ
ΖΩΣΤΟΥΣΠΡΟ
ΥΣ...ΝΑΣΙΠΡΟ

956

957

958

ΙΜΕΞΕΙΝΑΙΓΡΑΨΑΙ
ΥΚΛΙ ΚΑΤΑΤΕΜΑΝΑΡΑΕΙΣΑ
ΔΙΔΗΜΛΙΔΕΚΗΙ

ΟΙΔΕΕΛΗ·ΤΟΥ·...·ΜΣΑΙΕΝΙ

5 ΥΤΑΞΙΑΣ
ΕΡΕΧΘΗΙΔΟΣ
ΚΗΦΙΣΟΔΡΟΣ ΜΕΙΔΙΟΥ·...·ΑΣΟΣ
ΑΡΧΕΒΙΟΣ·...·ΙΑΛΟΥ·...·ΠΥΡΟ
ΑΙΓΗΙΔΟΣ
10 ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ ΜΥΡΡΙΝΟΥ
ΟΙΚΟΚΑΝΣ
ΠΑΝΔΙΟΝΙΔΟΣ
ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΔΙΟΝΕΙΣ·...·
ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΥ·...·ΕΥΣ
15 ΛΕΑΝΤΙΔΟΣ
ΔΕΞΙΠΡΟΣ·...·ΑΛΒΟΥ
ΡΥΘΑΝΥΘΑΝΟΣ
ΚΑ·ΟΥΝΥ·...·
ΑΜ·...·
ΣΗΤΕ·...·
ΝΙΟΣ·...·
...·ΙΚΡΟΣ·...·
...·ΙΠΠΟΣ·...·
...·ΣΙΟΣ·...·
...·ΗΠ·...·
...·ΑΤΗΣΑΝ·...·
...·ΔΙΘΩΝ·...·
ΧΑΙΡΕΔΗΜΟΣ·...·
ΑΝΤΙΦΛΑ·...·
ΘΕΟΚΛΗΣ·...·
...·ΜΟΣΘΕΟΤΙΜΟΥ

ΛΑΜΠΤ
ΑΡΞΕΟΣΗΚΟΤΙ
ΡΙΠΟΙΚΙΛΟΝΕΜΠ
ΚΙΤΩΝΑΑΜΟΡ·ΕΜΠΑ
ΦΑΡΙΝΟΝΗΑΥΤΗΑΡΙΣ
6 ΑΡΙΣΤΗΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟ

ΔΟΥ	ΑΝΤΙΔΟΥ	ΔΙΟΝ
ΟΥ	ΛΥΣΑΝΙΑΣΛΥΣΙΟ	ΛΥΣΙΑΣ
	ΜΕΙΔΟΚΛΕΗΣΦΑΝΟΚΛΕΟΥ	ΛΥΚΕΙ
ΑΟΥ	ΑΝΑΡΟΝΙΚΟΣΛΥΣΙΟΥ	ΕΥΞΕΝΟ
Υ...	ΜΕΙΔΙΠΡΙΔΗΣΦΑΙΝΙΠΡΙΔΟΥ	ΕΙΦΙΔΗΤΟΣΕΤΩ
ΡΟΥΣ	ΛΥΣΙΓΡΟΣΛΥΣΟΥ	ΧΑΙΡΕΑΣΧΑΙΡΕ
Υ	ΠΟΛΥΤΗΛΟΣΣΤΡΑΤΩΝΙΔΟΥ	ΣΑΝΑΡΟΣΦΡΥΝΙΚΟΥ
Ο	ΦΙΛΟΔΗΜΟΣΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ	ΛΥΣΙΚΛΗΣΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ
	ΕΥΒΟΥΛΟΣΦΙΛΩΝΟΣ	ΠΙΘΕΙΣ
	ΟΞΟΙΝΟΒΙΟΥ	ΦΑΙΔΡΙΑΣΧΑΡΙΑΔΟΥ
	ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ	ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣΔΗΜΟΤ
	ΒΙΟΥ...	ΣΚΙΝΩΝ

ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣΚΡΙΛΕΥΣΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΝΙΚΗΣΑΣΟΛΥΜΠΙΑΣΙΝΙΠΠΑΝΕΥΝΟΡΙΑΙ

Ο ΔΗΜΟΣ
ΜΕΡΩΝΑΚΛΑΥΔΙΟΝΤΕΒΕΡΙΩΝΥΟΙΛΟΣΩΝ
ΤΟΝΕΑΥΤΟΥΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

ΟΙΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕ.ΕΡΟΝΕΡΕΙΕ
ΤΟΝΜΗΔΕΝΕΝΙΜ...ΒΟΛΕΙΜΕΤΕ
ΕΝΟ...ΞΕΛΙΘΟΑΝΕΡΩΒΑΝΕΙΝ...ΑΙΟΝΜΕΛΕ
ΕΒΟΛΕΣΙΝ...ΕΥΤΟΔΕΜΟΤΟΣΟ...ΑΙΟΝΠΛΕΟΥΟ
ΟΠΛΕΑΝΔΟΚΕΙ...ΔΕΜΟΙΤΟΝΑΘΕΝΑΙΟΝΕΛΕ
ΟΝΚΑΤΑΤΑΥΤΑΗΑΙΡΕΣΘΑΙΤΑΡΕΜΑΤΑΤΑΔ
ΣΡΕΝΤΑΚΟΣΙΟΣΡΡΙ...ΓΑΥΕΣΘΑΙΤΕΣΑΡΧΕ
ΑΘΕΝΑΙΟΝΠΛΕΟ...ΟΝΤΙΗΟΤΙΑΝΒΟΛΕΤΑ
ΤΟΝΔΕΜΟΣΙΟΝΕΡΑΝΑΛΚΕΣΕΝΑΙΤΕΙΒΟ
ΔΕΥΤΕΡΟΝΡΕΣΒΕΙΑΝΤΡΙΤΟΝΔΕΜΟ
ΑΠΡΟΣΤΟΣΡΡΥΤΑΝΕΣΚΑΙΒΟΛΕ
ΑΙΤΟΡΟΛΕΜΟΡΕΙΚΑΙΤΟΝ
ΙΑΤΟΙΔΕΜΟΙΕΝΤΟΣΗΕΥΣ
ΒΑΛΛΕΣΘΑΙΤΕΝΒΟΛΕ
ΕΚΚΛΕΣΙΑΙΚΑΙΕΝ
ΕΚΚΛ

ΝΑΥΤ
ΑΣΤΕΣΑ
ΤΑΕΝΟΦΕΛΙΑ
ΔΕΜΟΝΟΡΟΤΕ
ΕΡΑΔΑΝΧΕΙΡ
ΑΙΟΡΟΣΑΝΚΑ
ΖΙΔΕΣΤΡΑΤΕ
ΜΙ...ΟΝΤΑ
ΝΥΠ
ΕΡ
ΑΕΑΝΙ
ΑΕΟΥΣ
ΕΚΑΣΤ

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM
OF
ART AND
ARCHAEOLOGY
OF THE
UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE

966

ΑΙ ΠΕΤ... ΒΑ
 ΠΙΣΤΗΣ ΑΜΑΙΑ
 ΝΑ ΝΕΙΣ ΤΡΑΤΗΡΙΑ
 ΕΔΕΚΑΙ ΠΡΡΙΟΙΣΤΟ
 5 ΑΣΚΑΙΟ ΞΥΒΟΛΟΥΣ
 ΕΧΕΙΝ ΔΕΙΣΤΟΡΑΗΘ
 ΠΟΗΣΑΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΝΥΝ
 ΙΔΕΚΑΙ ΔΕΛΗΞΥΣΤΑ Ε
 ΤΑΣ ΟΡΛΣΑΜΗΙ ΕΡΟΝ
 10 ΥΕΑΣΘΑΙ ΔΕΚΑΙ ΤΟΛ
 ΟΥΡΤΑΛΑΝΤΑΝΟΡ
 ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΡΕΙΑΝΤ
 ΚΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΥΡΕ
 ΟΥΣΤΟΡΟΥΣΕΙ
 15 ΣΚΕΥΑΣΘΑΣΙΝ
 ΣΚΕΥΑΣΘ.

967

ΣΟΛΚ
 ΟΙΣΤΟ
 ΗΚΟΣΤ
 ΩΣΙΣ
 ΔΑ
 ΙΡΕΧΟΝ ΜΙΡΟ
 ΟΙΔΥΟ: ΑΝΔΕΛΥ
 ΥΜΕΝΟΣΟ: ΑΡΑΝΤ
 ΕΔΡΑΙ ΒΕΒΗΚ... 10
 ΕΡΓΑΣΟΜΕΝΟΣΙ
 ΕΤΝΩΝΤΗΣ ΡΕΙΡΑΣ
 ΔΣΟΥΛΗΣ ΥΜΒΑΙΝΗ
 ΑΛΗΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΒΑ
 ΙΚΑΙ ΚΑΤΑΚΕΦΑΛΗΝ 15
 ΑΙΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΝ
 ΙΣΤΟΑΝΤΙΟΗΜΑΤΟ
 ΣΕΤΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗ
 ΛΑΛΗΜΜΑΤΑ
 ΟΣΕΙ ΠΡΟΣ... ΛΙΚΣ
 Ν ΠΡΟΣΤΟΧΑΡΙΟΝ
 ΚΟΛΟΜ· ΜΕΝΟΥ· Ν
 ΛΑΤΟΣ· ΙΠΟΥΝΤ·
 ΤΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙ ΑΠΟ
 ΤΕΚΤΟΝΙΕΝΤΛΙΡΟ
 ΑΣΚ· ΜΙ· ΟΛΤΑΙΟΙ ΑΥΤΟΙ

968

ΝΕΣΑΝΑΡΟ
 ΝΤΙΟΧΙΔΟ
 ΑΡΜΟΔΙΟΣ
 ΛΑ

969

ΜΑΚΑΡΙΑ
 ΕΥΘΥΝΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ

970

ΕΙ
 ΡΟΣΙ
 ΟΙΣΙ
 ΟΣΡΙ
 ΝΤ
 ΕΑΗΜΛ
 ΟΝΤΟΝ ΚΡΑ
 ΣΑΝΟΧΑΣΤΟ
 ΛΜΑΤΩΝ ΚΑΙΤ
 ΛΙΟΥΚΟΙΝΟΝ ΔΕΙ
 ΕΘΕΙΣΤΑΛΑΝΤΑΡΕ
 ΗΝΤΑΙΣ ΡΟΛΕΣΙΝ
 ΕΛΟΙΡΟΙΣ ΚΟΙΝΟΙ
 ΚΗΟΥΜΕΝΑΝ ΕΝ

971

ΕΥΗΜΕΡΙΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΑΙΝΙΑ
 ΠΡΩΤΕΟΥ
 ΑΙΞΛΝΕΛΣ
 ΓΥΝΗ

973

ΔΗΣ
 ΣΑΥΤΗΝ
 ΜΑΡΓΕΡΑΡΟ
 ΣΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥΑΝ
 ΕΑΛΛΑΙ ΛΑΒΩΣΙΝ
 ΡΙΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΕΣ
 ΔΕ ΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ ΜΕΡΙ
 ΤΗΙΣ ΓΑΜΕΝΟΥ ΝΟΜΟ
 ΔΑΔΗΣΙ ΡΕΝΟΠΛΕΔ
 10 ΙΤΑΚΑΛΑΚΑΙ ΤΑΛΛ
 ΤΟΙΣ ΜΙΔΕΚΑΘ
 ΚΕΛΕΥΟΥΣ
 ΛΙΕ

972

ΙΑΡΟΝ
 ΦΙΛΑΝΟΣ
 ΛΕΥΚΟΜΟΙΕΛΣ
 ΟΥΓΑΙΝΡ

974

ΟΔΗΜΟΣ ΕΧΟΡ
 ΑΙΛΗΝΟΒΕΤΗΣ
 ΑΙΔΛΗΝΕΙΚΑ
 ΘΗΝΑΙΟΣ ΗΥΛΕΙ

975

ΑΣΤΑΣΙΑ
ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ

976

ΙΗΝΑΡΙΟΝ
ΑΡΤΕΜΗΝΟΣ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΙΟΥ
ΣΑΡΑΠΙΗΝΟΣ
ΣΦΗΤΤΙΟΥ
ΤΥΝΗ

977

ΑΜΜΙΟΝ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΣΑΡΑΙΑΝΟΥ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΑΧΑΡΝΕΛΕΣ
ΜΗΤΗΡ

978

ΙΚΟΤΕΛΗΣ

979

ΟΥΠΕΙΡΑΙΕΛΕΣ
ΟΝΚΑΙΤΟΝΥΒΑΦΙ
Α

980

ΑΠΟΛΛΑΝΙΔΗΣ
ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥ
ΑΛΑΙΕΥΣ

981

ΑΡΤΕΜΑΣ
ΚΑΙΛΙΜΑΧΟΥ
ΕΙΣ

982

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ
ΛΗΝΑΤΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΟΣ

983

ΚΦΑΙΣΤΙΑ
ΥΣΕΦΚΒΟΥΣΛΑΜΤΙΣ
ΝΙΚΗΣΔΑΣ
ΟΝΥΣΙΟΣΜΗΝΟΦΙΑΣ
ΚΗΦΙΣΕΥΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ

984

ΟΣ
ΤΟ
ΗΘΕΝ

985

ΗΡΥΘΟΚΛΕΟΣΘΥΓΑΤΡΟΣ

987

ΜΥΣΤΗΣ
ΙΑΤΡΥΚΛΕΣΥΣ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ

986

ΖΙΕΡΩΤΗΜΑ
ΛΕΙΝΑΝΑΝΤΙ
ΑΝΗΦΟΡΗΣ
ΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣ

988

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ
ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ

989

ΦΑΙΡΟΣ
ΛΑΤΩΝΟΣ
ΕΣΑΔΙΩΤΗΣ

990

ΑΜΥΝΤΑΣ
ΑΜΥΝΤΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ

991

ΠΡΟΣΦΙΛΟΣ
ΠΡΟΣΦΙΛΟΥ
ΣΕΡΙΦΙΟΣ

992

ΔΑΟΣ
ΔΑΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ

993

ΕΙΣΙΔΟΤΗΝ
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΝ
ΟΠΑΠΠΟΣΑΓΑΘΑ
ΤΟΥΣΕΑΥΤΟΝΟ
ΤΗΣΑΦΡΟΔΕΙΣ

994

ΑΝΔΡΩΝ
ΑΝΔΡΕΟΥ
ΑΘΜΟΝΕΥΣ

995

ΝΙΚΗ
ΙΣΙΔΩΡΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΗ

996

ΝΙΚΙΑΣΑΤΙ
ΜΙΛΗΣΙΟ

998

ΚΤΗ
Σ
ΔΙΟΝΙΟΝ
ΝΕΥΕΝΑΑ
ΓΕΛΩΘΕΝ
ΣΙΑΣΕΛΛΑ
ΣΟΦΑΔΙ

999

ΕΛΣ
ΘΕΑΣ
ΕΥΒΟΥΛΕ
ΟΥΡΙΟΥ
ΛΟΥΓΑΡ
ΠΑΝΑ

1000

ΑΚΑ
ΣΕΛΕ
ΤΕΙΧ
ΣΟΝΕ
ΑΤΙΟ
ΝΑΜΕΔ
ΠΟΙΕΙΧ

997

ΚΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟ
ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 28. (ΠΑΛ. Σ.)

1842.

Ἀριθ. 14.

ΕΤΟΥΣ Δ'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ
τῇ Διεκπεραιώσει τῶν Β. ἐφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ,
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ καὶ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

Ἐκδίδεται ἅπαξ τοῦ μηνός,
Τιμὴ ἑτησία Δραχμὰς 36 διὰ τοῦ ἐντός
καὶ 60 διὰ τοῦ ἐκτός τοῦ Κράτους.

1001.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 1001 τύπος τοῦ ὁποίου τὰ κάτωθεν ῥέον μέρη σώζονται, εὑρέθη τὸ 1835 εἰς τὰ ἐρείπια τῶν Δελφῶν., καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τῷ ἐκεί μετοχίῳ, τῆς Ἱερουκλῆμ ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ· ὁ τύπος οὗτος παριστάνει τὸν Ἡρακλῆα ἱστάμενον καὶ ἐπακουμβοῦντα ἐπὶ τοῦ ῥοπαλοῦ αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου ἐν μέρος φαίνεται· οἱ πόδες αὐτοῦ φέρουσι πέδιλα· τὰ δὲ πέδιλα ταῦτα εἶναι ἄξια παρατηρήσεως, διότι ὁμοιάζουσι ταῦτα καθ' ὅλα μὲ τὰ πέδιλα τὰ ὁποῖα ἡ συνήθεια μέχρι τοῦδε διατηρεῖ εἰς τοὺς χωρικοὺς τῆς Ἀττικῆς, ἥτοι εἰς τοὺς νέους κατοίκους τῶν Ἀχαρνῶν τῆς Ἐλευσίως καὶ τῶν ἄλλων χωρίων τῆς Ἀττικῆς, καθὼς καὶ εἰς ἐκεῖνον τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος· ὁ τρόπος οὗτος τῶν ὑποδημάτων καὶ τοῦ ἱματισμοῦ τοῦ Ἡρακλέους, οἷον τὸν εἰκονίζον καὶ ἐπερίγραφον οἱ ἀρχαῖοι εἶναι ἀπαραλλάκτος μὲ τὸν ἱματισμὸν τῶν χωρικῶν τῆς Ἀττικῆς, ὅστις εἶναι ὁ ἀπλούστερος καὶ φυσικότερος. Τὸ σωζόμενον μέρος τοῦ τύπου τούτου εἶναι ὕψους τριῶν ποδῶν Ἀγγλικῶν καὶ ἄλλου τόσου πλάτους.

Κ. Σ. Π.

1002

Λεύκις Ἀυφίδις
Δάμα χρυσεὶ καὶ
ἄλυπε χαίρει

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γραμμικῇ τῇ ῥωμαϊκῇ γράμμει· ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τύπου λίθου Παρίου, εὑρέθη τὸ 1833 εἰς τὴν Δῆλον, ἐκεῖσε μετεκομίσθη εἰς τὴν Αἴγινα, καὶ τῶρα διατηρεῖται εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης, ἥτις εἶναι κακῶς ἠργασμένη, παριστάνεται ἀνὴρ γυμνός καθήμενος· ἐπὶ ἐλάρου καὶ σκεπτόμενος, ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἵσταται ἕτερος ἀνὴρ γυμνός καὶ αὐτὸς, ὅστις φέρει τὰς χεῖρας του ἐσταυρωμένας· ἀμρότεροι οὗτοι φαίνονται γυμνοὶ ὡς ἀπολεσθέντες εἰς ναυάγιον, καὶ γυμνοὶ μόνον σωθέντες ἐπὶ βράχων. Τὰ ὀνόματα Λεύκιος καὶ Ἀυφίδιος ἀπαντῶνται συχνὰ καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, τὸ δὲ ὄνομα Δάμας ἀπαντᾷται εἰς τὰς ὑπ' ἀριθμὸν 394, 2522 καὶ 2869 ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικιίου· ἡ δὲ ἔκφρασις τῆς ἐπιγραφῆς χρυστὲ καὶ ἄλυπε ἀπαντᾷται εἰς πολλὰς ἐπιταφίους ἐπιγραφὰς τῆς Δῆλου· αἱ στήλαι τοῦ τύπου τούτου εἶναι τοῦ Κορινθιακοῦ τρόπου, φέρει τρίγλυφα, μετώπας, γείσον, κεκοσμημένον μικροῖς τετραγώνοις, ἐν εἶδη μαιάνδρου, καὶ ἀέτωμα.

Κ. Σ. Π.

1.

Ἀγαθοκλέα
Ἀντιπάτρου
Ἱεροπολίτι χρηστῇ
χαῖρε

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους στήλης ἐπιτυμβίου λίθου Παρίου· εὑρέθη καὶ αὕτη ὡς καὶ ἡ ἀνωτέρω, εἰς τὴν Δῆλον τὸ 1832. Ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης σώζεται τύπος γυναικὸς καθημένης ἐπὶ θρόνου, ἀνυψῶναι τὸν πέπλον αὐτῆς διὰ νά καλυφθῇ· ἐμπρὸς αὐτῆς ἵστατο νεάνις ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδήρην καὶ θεωροῦσα πρὸς τὴν καθημένην· ἡ στήλη αὕτη φέρει ἀέτωμα καὶ πλατὺ ἐπιστήλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φαίνονται ἔχοντες γραφῶν ἀρχαίων κοσμημάτων. Ἡ στήλη αὕτη διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοάν τοῦ Ἀδριανοῦ. Τὸ ὄνομα Ἀγαθοκλεία, καὶ ὄχι Ἀγαθοκλέα ὡς ἐνταῦθα, κατὰ τὸ ἀρχαιότερον γεγραμμένον, ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

1004

[Ἔδοξεν] τῷ Δῆμῳ
ἐπαινέσαι Λεύκιον Ὀρ[τήσιον]
Ῥωμαῖον καὶ σεφανῶσα[ι αὐτὸν]
θα[λοῦ σ[τε]φάνῳ εὐνοίας ἔνεκεν]
καὶ ἀγάπη[ς τῆς] π[ρὸς τοῦς] Ἀθηναίους· δεδο[χθαι]
δὲ καὶ τῇ Βουλῇ . . . σεν . . . [ἐ]παιν[ε]σαι αὐτὸν
. . . αἰτήσαν[τα] . . . ν οἱ κατὰ [π]
ρυτανείαν . . . καὶ παρέ[χειν] αὐτῷ πάντα τ[ὰ] . . .
ὅσα καθάπερ ἐστὶ καὶ τοῖς ἄλλοις
. . . ἐξ[ε]ῖναι δ' αὐτῷ καὶ εἰς τὸ
πρυτανεῖον . . . τῇ πόλει . . . υμενον τὴν πρὸς
. . . υς.ν . . . [δ]σοι ἂν εὑρέσθῃ καὶ ἄλλ[α]
ἔτου ἂ]ν δοκῇ ἄξιος εἶναι
ἀναγράψαι] δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν
γραμματ[ε]ὰ τὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν
στήλῃ λ[ιθίῃ] καὶ στήσαι ἐν Ἀκροπό
λει, τὸ δ]ὲ γενόμενον εἰς αὐτὴν ἀνά
λωμα πληρῶσαι τὸν ταμίαν τῶν στρα
τιωτικῶν]
ἡ Βουλὴ ὁ Δῆμος.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1833 Νοεμβρ. 27 εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἔχει γραμμὰς 19, τὸ ἄνω ἀριστερὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι διεφθαρμένα· διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσίου 1595. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψήφισματος ὑπὲρ Λευκίου τινὸς Ὀρτησίου Ῥωμαίου, ὅστις ἐδόκῃσε τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τῶν Ῥωμαίων δυναστείας. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν μετὰ τὸ Λεύκιον ἀκολουθεῖ ἐν Ο, καὶ μετ' αὐτὸ ἐν ἑτερον γράμμα τὸ ὅποion καίτοι ἐξηλειμμένον εἶναι ἐμφερὲς τῷ Ρ, ὅθεν ἐνεπλήρωσα τὸ ἐλλεῖπον μέρος Λεύκιον Ο[ρτήσιον], τὸν ἄνδρα τοῦτον οἱ Ῥωμαῖοι ἐπεμψαν ἵνα κωλύσῃ τὴν Προυσίαν νά πολεμῇ κατὰ τοῦ Ἀττάλου, εἰς τὸν ὅποιον τότε οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν μᾶλλον προσκαλλημένοι, ἵσως διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, φυγόντες τὸν κίνδυνον τοῦ πολέμου καὶ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Προυσία ἐψήφισαν ὑπὲρ τοῦ Λευκίου τὸ ψήφισμα τοῦτο· τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας αἱ ἀρ-

χαίει. Ἀθῆναι ὑπὸ σελίδα 520, ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὴν ἐκ νέου, διότι τότε ἐντοχισμένη οὔσε εἰς τουρκικὸν οἶκον δὲν εὐκολυνόμεθα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς.

Κ. Σ. Π.

1005

Θεόξ]ενος Τεισικράτους
 Ἀρις]ίδης Θε.]ξένου
 . . ν
 . . ος Πολέμων[ος
 . . ος
 . . σιαι
 Δι]οχάρης
 Αυσ]ίας Φιλι]κράτους
 Αιοι
 Αυσ]ίας

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1635. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος ἐνομμάτων ἴσως πρυτανευτάντων ἢ τῶν πετόντων ὑπὲρ πατρίδος.

Κ. Σ. Π.

1006

Κλέωνος[τάφος . .]
 θς κυδὴν & σοφῶς . .
 ζωὸς ἐὼν νῦν δ' ἔσχε
 ἀφθιτον οὐνομα
 μ π[ῆμα τὸ δὲ σ[ῶμα ἔχει
 . . θεσπέσιε . .
 . . ἀρσθ . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πενταγώνου· εὑρέθη τὸ 1838 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικο-βόρειον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι ἑμμετρος ἐπιτάφιος ἐπὶ τοῦ μνήματος Κλέωνος τινός.

Κ. Σ. Π.

1007

Ἀγαθὴ τύχη
 Ἄγριον Σατορνίνον
 τὸν Κράτιστον
 ἢ ἐξ Ἀρείου Πά
 γου Βουλῆ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις, ἐπὶ βάθρου μικροῦ, λίθου πενταγώνου· εὑρέθη τὸ 1834 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1698. Ὁνομα Ἄγριον ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, Ἄγριος ἐκαλεῖτο ὁ πατὴρ τοῦ Θερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως [Εὐς. Ἰλ. Β.] ὁμοίως Ἄγριος ἐκαλεῖτο ὁ υἱὸς τοῦ Περθέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μέλαντος [Ὀμηρ. Ἰλ. Σ.] ὁ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς Κίρκης ἀδελφὸς τοῦ Λατίνου καὶ Τηλεγόνου [Ἡσιόδ. Θεογ.] τὸ ὄνομα Σατορνίνος τὸ ΝΙ ἀπαντᾷται γραμμένον εἰς μὲν τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2885 τῆς συλλογῆς τοῦ Βουκαίου, καὶ εἰς τὸν Δίωγα τὸν Κάσιον Σ. 273 καὶ 354 διὰ τοῦ Ι· εἰς δὲ τὴν ἐπιγραφὴν 1079 τῆς συλλογῆς τοῦ Βουκαίου.

κίου ἀπαντᾶται διὰ τοῦ ΕΙ γραμμένον· ὁ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναφερόμενος Ἄγιος τὸν ὁποῖον λέγει κρᾶ-
τιστον εἶναι ὁ αὐτὸς ἴσως μὲ τὸν Μ. Αἴλιον Σατορνεῖνον τὸν Ἀνθύπατον ὃν οἱ Μεγαρεῖς ἀνέστησαν. Κ. Σ. Π.

1008

Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου
Βουλῇ καὶ ἡ Β]ουλῇ τῶν Φ. [καὶ ὁ
δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐρεῖα Δ[ούρου
ὑπάτου . .]ατρω θυ[ατέρα
. . . ορουε . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς
τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας τὸ 1839 Νοεμβ. 28· καὶ διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς
Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1603. Κ. Σ. Π.

1009

Χιόνη Ἄγιδος
Κοίντου Σα . .
. . . νου Ἄλκι εἰς.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς
τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας τὸ 1840 καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προ-
πυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1606· τὸ ὄνομα Χιόνη τὸ ὁποῖον
ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, διότι καὶ τὴν τοῦ Εὐμήλου μητέρα Χιόνην ἐκάλουν [Λυκούργος
Λεωκράτους], ἡ συνθήκη ἐφύλαξε μέχρι τοῦδε, ὀνομάζομεν γυναῖκας τινὰς μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο Χιόνα. Κ. Σ. Π.

1010

Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βου]
μῇ καὶ [ἡ Βουλῇ τῶν . .
καὶ ὁ [δῆμος τῶν Ἀθηναίων
ον

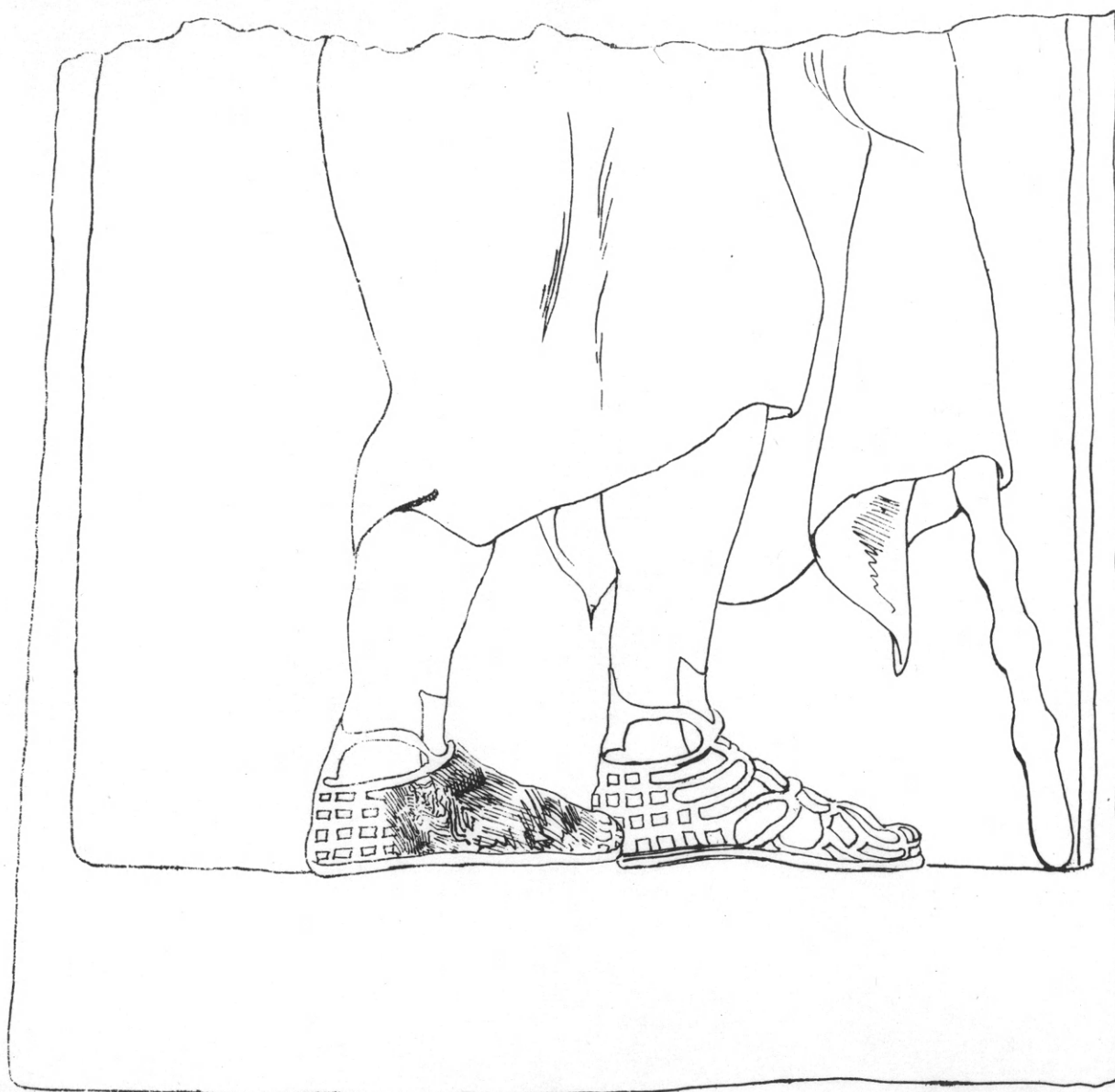
Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατο-
λικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς τὸ 1840, καὶ τῶρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις
ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1611· τὰ γράμματα εἶναι μεγαλῆτερα τῶν
συνήθων ἐπιγραφῶν. Κ. Σ. Π.

1011

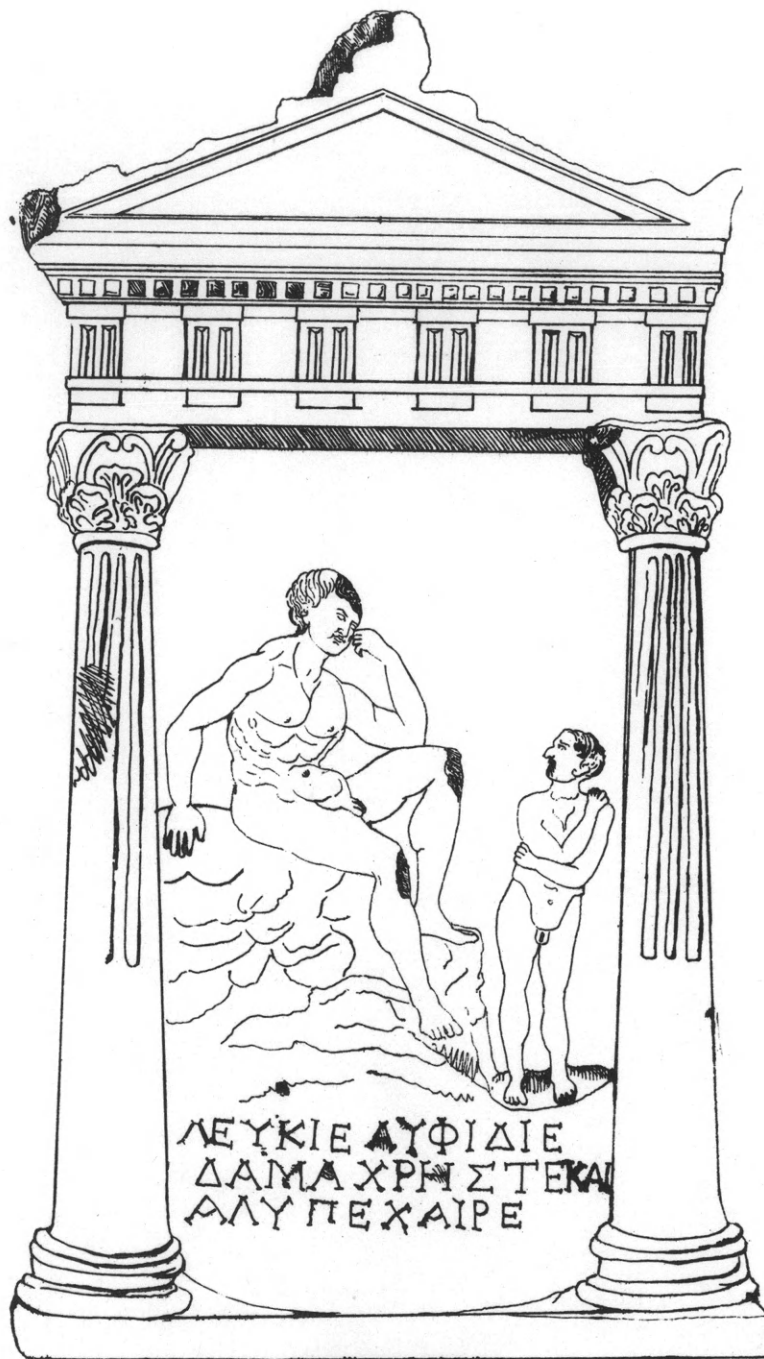
εδοῦ
Ἐρε]χθίς
ἐγρ]αμμάτ
ευε . .]ς εἶπε
.ων ε
δοξεν τῇ Βουλῇ.]το.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ
1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προ-
πυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν καταλόγου τοῦ Μουσείου 2132 Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους
τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος.

1001

вн. А. Тародов.

ἐκ' Α. Γαρριδου

ἐκ τῆς Παιδείας.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 1012 τύπος παριστάνει ἵππον καὶ πλησίον αὐτοῦ ἄνδρα ἰστάμενον, οἱ πόδες τοῦ ἵππου καθὼς καὶ τὰ κάτωθεν τῶν μηρῶν τοῦ ἀνδρὸς δὲν διετηρήθησαν, ἡ κεφαλὴ τοῦ ἵππου καὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένοι. Ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀνδρὸς φαίνονται μικραὶ τινὲς ὥπαι εἰς αἷς πιθανῶς ἐκρέματο ἡ ἀσπίς ἐκ μεταλλοῦ ἢ ἄλλο τι ἀνάθημα· ὁ τύπος οὗτος εὑρέθη εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν παρὰ τοῦ φιλέλληρος Ἀμερικανοῦ τοῦ ἱατροῦ Κ. Ἄου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρθη εἰς τὸ Μουσεῖον, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τῷ ᾠθεσίῳ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 79· ὁ λίθος τοῦ τύπου τούτου εἶναι τῶν λατομίων τῆς πεντέλης. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς λεπτότητος τῆς πέτρας εἰκάζομεν ὅτι τὸ λείψανον τοῦτο ἦτο μετώπη ναοῦ τινος ἐν Αἰγίνῃ, ἴσως τῆς Ἀρροδίτης, πλησίον τοῦ ὁποῖου εὑρέθη· εἶναι τὸ μῆκος ποδῶν ἀγγλικῶν 3 καὶ τὸ ὕψος ποδῶν 2: 1/2, καὶ τὸ πᾶχος ὡς εἰς συνήθως αἱ μετώπαι τῶν ναῶν, δεικνύει ὅτι τὸ μέγεθος τοῦ ναοῦ τούτου εἶναι ὁμοίον σχεδὸν μὲ τὸ ἐν Ἀθήναις ᾠθεῖον.

Κ. Σ. Π.

1013

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1013 ἀκρωτήριον εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τῷ ᾠθεσίῳ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ ἄνωθεν τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου δὲν σώζονται. Ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὸ, διότι τὰ ἄνωθεν αὐτοῦ διαφέρουσι τῶν περισσοτέρων ἀκρωτηρίων, καὶ διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ δημοσιευθῶσιν ὅλα τὰ μνημεῖα τῆς ἀγχιότητος ὅσα εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς ἔχομεν.

Κ. Σ. Π.

1014

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 1014 τύπος εὑρέθη τὸ 1828 εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, μετεκομίσθη εἰς τὴν Αἴγιναν καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοᾶν τοῦ Ἀδριακοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 315· παριστάνει πλοῖον ναυαγοῦν καὶ καταβυθιζόμενον τοῖς κήμασι, τρεῖς ναῦται πλήρεις ἀγωνίας ἀνυψώνουν τὰς κεφαλὰς των διὰ νὰ ἀποφύγῃσι τὸν πνιγμὸν των εἰς τὰ ὕδατα, καταβυθιζόμενου τοῦ πλοίου· ἐπὶ δὲ βράχου κάθεται τις ἀποφυγὼν τὸν κίνδυνον τοῦ ναυαγίου, ὅστις ἐπακουμβίζει τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα θρηνῶν τὸ δυστύχημα. Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ πλοίου ὑπάρχει ἡ παρῶσα ἐπιγραφή Σπόριε Γράνιε Αὔλου Ρωμαῖε Χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε, ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα Σπόριε Γράνιε ἀπαντῶνται εἰς τὰς τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

1015

- ἐπὶ καὶ λ[αμβάνειν]
εἶναι] δὲ καὶ τὸ ᾠθεῖον . .
· . ομεσι εἶν[αι]
στε]φανόσει [ι] ππεῖ[ς] . .
5 τοὺς τριηρά[ρχ]ους πρεσβεύσα[σθαι]
ἐπὶ τῇ] Βουλῇ ἐπαινεῖσαι [δὲ καὶ
· . Ἀντιφῶ]ντα καὶ Θεόπομπον
τρι[ήρα]ρχον ἀριστον [ἀρ]χ[ηγόν]
· . νον ἐς τὸ πρυτανεῖ[ον] ἐπαινεῖσαι
10 δὲ καὶ Ἀντίμαχον τὸν .
εἰς στή[λην] λιθίνην καλέσ[αι] δὲ αὐτοὺς
ἐς τὸ πρυ[τανεῖον] ἐς αὐριον μετὰ . .
ἀναγράψ[αι] δὲ αὐτὸν τὸν γραμματέ[α] τῆς Βουλῆς
ἀποδο[θεῖ] . κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς Βουλῆς

- 15 καταγραφ]θεισών τῶν ἐν τῇ στήλῃ . .
 ἐπ]αινέσαι διαφορος [εἰ
 τῇ π]όλει στήλῃ προΐθαε . .
 αὐτὸν εἰσενεγκεῖν ἐς τὴν καταγραφὴν
 τούτου [τὴν] τιμὴν . . οἷ . .
 20 . . νεξεν [συγ]γενές τὸν δ[ῆμον
 τῆς ἀναγραφ]ῆς τῶν στηλῶν [εἰ]σ[ενεγκεῖν
 τριά]κοντα δραχμὰς ἐκάτ[ερον καὶ δοῦναι ταύτας
 εἰς τὸν γραμματέα τῆς Βουλῆς.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Νοεμβρ. 22 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς καὶ διατηρεῖται τὴν εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1593· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν καταγεγραμμένα· τὸ ἄνω δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένον. Ἐκ τοῦ μέρους τοῦ διατηρηθέντος τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα ὑπὲρ τριηράρχων τινῶν· εἰς τὴν δεκάτην γραμμὴν ἀναφέρεται Ἀτίμαχος τις, ὃν λέγει τὸ ψήφισμα ὅτι ἐπῆνεσαν οἱ Ἀθηναῖοι· εἶναι τάχα ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρχιτράτου, ὃν ὁ Δημοσθένης ἀναφέρει εἰς τὸν ὑπὲρ Φωρμίωνος λόγον αὐτοῦ· εἰς τὴν ἑκτὴν γραμμὴν ἡ δοτικὴ Βουλὴ τὸ ΛΕΙ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς ΗΙ Βουλῆ· ἡ Βουλὴ ἀπαντῶμένη δις εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην γράφεται διὰ τοῦ Ο μόνου.

Κ. Σ. Π.

1016

. . . νο
 ἐποίησε
 Πυθόκριτος
 Ἰσιγένους.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1831 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τὴν εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ἡ δευτέρη γραμμὴ ἐποίησε ἀναγινώσκεται κάλλιστα· τὴν τρίτην γραμμὴν, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν διατηρήθη εἰμὴ μόνον αἱ τελευταῖαι δύο συλλαβαὶ ΙΤΟΣ· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνεπλήρωσα διὰ τοῦ ὀνόματος Πυθόκριτος· ὁ Πυθόκριτος οὗτος ἤκμασε μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Εὐκλείδου, μετὰ τὴν 100 Ὀλυμπιάδα, ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ἀπὸ τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Κ. Σ. Π.

1017

προνοήσαντα
 καὶ δημόσια ἔργα ἐργασάμενον

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάθρου λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τὴν εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα εἶναι γραμμένα κατὰ τοὺς Πτολεμαϊκοὺς χρόνους· ἔστατο δὲ ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου, καθ' ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνάθημα τινὸς προνοησαμένου ὑπὲρ τῶν δημοσίων ἔργων.

Κ. Σ. Π.

1018

Φίλωνος
 Εὐων[υμέως]

θυ]γάτρ
 . . έττο[υ
 Βησσ]αέως
 γυν]ή.

‘Η έπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γραμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου, εὑρέθη τὸ 1837 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γεγραμμένα· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ἐπιτυμβίου ἐπιγραφῆς. Κ. Σ. Π.

1019

. . ἔδοξεν]
 τ]ῇ Βουλῇ το[υ]ς π[ρ]έσβεις
 . . προέδρευεν
 βοήθειαν προσαγαγεῖν
 5 χρ]ηματίσαι αὐτ[ὸν] . .
 γεν[έ]σθαι τῆς Βο[υ]λ[ῆ]ς . .
 δ]οκεῖ τῇ Βουλ[ῇ] καὶ τῷ δήμῳ .
 αἰρόμε[νοι] πρέσβεις . .
 οἱ α νο . . ν .
 10 υ τὸν δῆμον . . .
 Ἀριστόμαχον Α . .
 ν πρόξενον κα[ὶ] εὐεργέτην αὐτὸ]
 ν καὶ ἐκγόνου[ς]
 καὶ ἀναγρά[ψαι] δὲ τὸν Γραμματέα τῆς
 15 Β]ουλῆς τοῦ δήμου . . ἐν στήλῃ λι]
 θίνῃ καὶ στῆ]σαι ἐν Ἀκροπόλει εἰς δ]
 ἐ τὴν ἀναγραφ[ὴν] τῆς στήλης δότο τ]
 ὃν ταμίαν τοῦ δήμου τὸν κατὰ
 γραμματεῖαν . . τῷ
 20 πρέσβει τ[ῷ] . . ὡς ἐψηφίσατο
 ἡ Βουλὴ ἢ ἐξ Ἀρείου Πάγου
 νοξείς Ἡρακλ . . .
 δ]όξας ἀποδοῦναι
 τὴν στ[ῆλιν].

‘Η έπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γραμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου, εὑρέθη τὸ 1829 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ τώρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ’ ἀριθ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1587· τὸ ἄνω δεξιὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι διεφθαρμένα, τὰ δὲ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γεγραμμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινος πρεσβέυσαντος. Εἰς τὴν ἐνδεκάτην γραμμὴν ἀναφέρεται ὄνομα τοῦ ὁποῖου τὰ πρῶτα τέσσαρα γράμματα μόνον σώζονται ΑΡΙΣ. Κ. Σ. Π.

1020

. . ἀν]έσ[τησεν
 . . ς τοὺς τε ἐκ π[ό]λεως
 . . ἔθεν καὶ ἐς τ[ὴν] ἄλλην
 ἀ]πέπεμψε καὶ . .
 τ]ὸ στρατόπεδον
 . . α καὶ κοπέα καὶ [πᾶν ὅτι
 ὑπο[ύ] ἀγαθὰ ἐπα[ίν]εσαι
 ἢ πόλει ἀνδρὶ ἀγαθῷ [γενομένῳ]

πάντα ὅσα] δύναται ἀγαθ[ὰ ποιῶν
ἐκόσμησ]ε τὴν τε πόλιν [καὶ
. . . ον ἀναγραφάμενοι
. . . ς καὶ οἰκίαν.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου, εὑρέθη τὸ 1840 Νοεμβ. 22 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνσκαφάς, διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1589· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γεγραμμένα, ἡ δὲ πλάξ δισφραγμένη καὶ κατὰ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν καὶ τὴν δεκάτην τὸ ψ εἶναι γραμμένον ἐνταῦθα διὰ τοῦ ΦΣ, ἀπέπεμψεν ἀντὶ ἀπέπεμψεν, καὶ ἀναγραφάμενοι ἀντὶ ἀναγραφάμενοι· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινος στρατιωτικῶς εὐποιήσαντος τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων.

Κ. Σ. Π.

1021

. . . οιν ἐξῆ . . .
ὁ δῆμος] ἐχορήγ[ει
Ἀδριανὸς [παίδων ἐνίκα]
Σαρτώρι[ς ἤρχεν]
ἤ]υλει τὸ . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου, εὑρέθη τὸ 1840 Νοεμβ. 22 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γεγραμμένα· τῆς πρώτης γραμμῆς τὰ γράμματα εἶναι μεγαλύτερα τῶν λοιπῶν γραμμῶν· ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος θεατρικῆς ἐπιγραφῆς.

Κ. Σ. Π.

1022

ταῖς χάρισ[ιν]
Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ]
Τραϊανοῦ] εὐεργεσία εἰς [τὴν πόλιν
[τῶν Ἀθηναίων . . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· ἡ πλάξ κατὰ τὰ κάτωθεν αὐτῆς μέρη εἶναι ἀκρωτηριασμένη· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου καὶ τῶρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 160. Ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει ἐπιγραφή ταῖς χάρισαι, μετὰ δὲ τὸ γεῖσσον τῆς πλακὸς φέρει τὴν ἄλλην ἐπιγραφὴν Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ καὶ τὰ λοιπὰ· ἐπὶ τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει τύπος παριστάνων ἀνδρᾶ καθήμενον, τὸν Αὐτοκράτορα Ἀδριανὸν, ὅστις ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους φέρει βότρυν ὡς σημεῖον τῆς ἀφθονίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου φέρει σφαῖραν, σημεῖον τῆς τοῦ κόσμου αὐτοκρατορίας αὐτοῦ· τὸ μνημεῖον τοῦτο ἦτον ἐν τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν Ἀκροπόλει, ὃ ἀνέθεσε πιθανῶς μικρὰ τις πόλις, τιμοῦσα τὸν φιλόμουσον καὶ φιλόφρονον τεχνον τοῦτον Αὐτοκράτορα, ἢ συντεχνία τὶς πιθανῶς τοῦ Διονύσου, ἕνεκα τούτου ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν βότρυν.

Κ. Σ. Π.

1023

Ἀθηναίων
. . . εἰπε[δῆ
τῆς] εὐε[ργεσίας]

- τῶν Ἀθην]αίων ἀγω[νισάμενος
 5 Ἀρις]εῖδῃ Ἀρι[στοκλέους Μυρρίνουσίῳ
 καὶ τοῖς ἄλλ]οις διετέλ[εσε
 τῶν] Ἀθηναίων κα[ὶ τῶν ἄλλων
 . . ἄρχουσαν φιλ[ανθρώπως
 τ]οὺς οἰκοῦντα[ς ἐν . .
 10 τῶ] εὐεργέτῃ κ[αὶ
 ποι]ήσαντες χρυσ[ᾶς
 γραμματέ]ως παρὰ τῶν [προτέρων
 ἀνα]θesis τῶν ἄ[λλων
 . . νῆς οἱ ἐλευ[θερωθέντες
 15 ἀγαθ]οὺς οὐς σιλ. .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου, εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γραμμένα, ἡ δὲ πλάξ ἀκρωτηριασμένη καὶ κατὰ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη· διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιομορικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1588. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος ὑπὲρ τινος τοῦ ὀνόματος δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν. Εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν ἀπαντῶνται τὰ γράμματα . . ΕΙΔΗ ΑΡΙ . . τὸ ἐλείπον μέρος ἀνεπλήρωσα οὕτω Ἀρις]ΕΙΔΗ ΑΡΙ[στοκλέους Μυρρίνουσίῳ· ἐὰν ἡ εἰκασία μου αὕτη εἶναι ἀληθὴς τότε ἐξάγεται ὅτι τὸ ψηφισμα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀριστοκλέους Μυρρίνούσιον τὸν δῆμον τὸν ὁποῖον ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ὑπ' αριθ. 736 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου.

Κ. Σ. Π.

1024

Ἡ Βου]λή ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου
 Ἀρ]χέλαον Φιλό[νος εὐνοίας
 ἕνεκα τῆς εἰς τὴν πόλιν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος βάρου λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ, εὑρέθη τὸ 1839 Νοεμβρ. 21 εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἐκ τοῦ διατηρουμένου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἴστατο ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἀρχελάου· μίαν τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ σύγγραμμά μας ἐπιγραφόμενον αἱ ἀρχαῖαι Ἀθηναὶ σελ. 117, ἀλλὰ τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνην ἀντεγράψαμεν κατὰ τοὺς 1829 εὐρόντες αὐτὴν εἰς τὸν Κολωνόν· τὴν δὲ παροῦσαν εὐρομεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν· ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται ὅτι δύο ἀνδριάντες ἦσαν τοῦ Ἀρχελάου ὁ μὲν εἰς τὴν πόλιν, ὁ δὲ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Κ. Σ. Π.

1025

Μιλτι]άδου
 Μενεκρά]τιος
 Ἀν]τικράτης
 Δη]μόνικος
 Ἡγ]ησιθείας
 Ξάν]θιππος
 Ἀρι]στίων
 Καλ]λικεῖδης
 Ἀν]τιφῶν
 Στρα]ταγένης

ων
Στ[α]ταγένης
Δωρ[ύ]θεος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου . . τὸ ἄνωθεν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι κενά, τοῦτο δὲ δεικνύει ὅτι ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τῶν μερῶν τούτων δὲν ἦτον ἄλλη ἐπιγραφή· ἀμφότερα τὰ πλάγια μέρη τῆς ἐπιγραφῆς ἦσαν ἀκρωτηριασμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰκάζομεν ὅτι εἶναι μέρος καταλόγου ὀνομάτων ἀνδρῶν πρυτανευσάντων. Κ. Σ. Π.

1026

. . . Ἄρχον[τος
ἐπὶ τῆς . . . δος ἐβ[δόμης Πρυτανείας]
ἡ . . . ἐνου Γ[αργήττιος] ἐγράμματευσεν
. . . τῆς [Πρυτανείας . . .
. . . ἐς τὴν Βουλὴν . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Νοεμβρ. 22 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ κάτω καὶ πλάγια μέρη τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα· τὸ ἄνωθεν μέρος αὐτῆς μόνον σώζεται. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψήφισματος οὗ ἡ ἀρχὴ μόνον σώζεται.

1027

Κ. Σ. Π.

. . . ἕκασ]α λα[βόντες
. . . τοῦ] στρατηγοῦ
. . . καὶ τῶν] πολιτῶν ἐφ' ὅλ]α
. . . δραχμὰς ἐκ τῶν κ[αταγεγραμμένων
5 . . . ἐπιμελεῖσθαι δι[ε] αὐτὸν . . .
τοὺς δια]τηροῦντας καθάπερ
ἕκαστ]α ὅπως ἂν μὴ αὐ̃ φευξῇται
ἐγγραψ[ε] τὸ ψήφισμα τὴν Β[ουλὴν
καθάπερ α]ὕτῃ δοκῇ ἄριστα
10 τῇ]ν πατρίδα κομίσ[αι
. . . ἄσε σωσμένους καθ[ὼς
καὶ καλέσ]αι ἐπὶ ξενία εἰς τ[ὸ] Πρυτανεῖον
τοὺς δι[ε] εἰς φυλακὴν τῆς [πόλεως] [τεταγμένους
συμφ]ωνοῦσι τὸν τα[μίαν] τοῦ δήμου
15 ἀναγράψαι τάδε τὰ ψηφίσματα ἐνσ[τήλῃ] λιθίνῃ καὶ σῆσαι
πλησίον τῆς εἰκ[όνης] ἐ[ν] τῇ Ἀκροπόλει.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1577 τὸ ἄνωθεν καὶ τὰ πλάγια μέρη τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα· τὸ κάτωθεν μέρος εἶναι κενόν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναφέρεται ὄνομα στρατηγοῦ τινός, εἰς δὲ τὴν δεκάτην τρίτην ἀναφέρεται περὶ φυλακῆς τῆς πόλεως. Ἐκ τῶν εἰρημένων καὶ τινῶν ἄλλων χωρίων τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς στρατηγὸν τινὰ διορισθέντα ἐπὶ τῶν φυλασσόντων τὰ

τείχη τῆς πόλεως εἰς καιρὸν μελλούσης ἐχθρικῆς εἰσβολῆς· ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ εἶδους τῆς πέτρας· εἰκάζω, ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἔλαβε χώραν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Κ. Σ. Π.

1028.

. . . Ἰ. Ἄρχον[τος ἐπὶ τῆς
Ἀντιοχίδος ἐξ[δόμης Πρυτανείας ἡ .
. . . ἐνὺ ἐγ[ραμμάτευε . .
. . τ[ῆς [Πρυτανείας ἐκκλησίᾳ τῶν
προσδρῶν . . ἐπε[ψήφισεν . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησιου, εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου· μὴ διατηρηθέντος δὲ εἰμὴ τοῦ πρώτου μέρους αὐτοῦ, δὲν δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν περὶ τίνος πραγματεύεται, καὶ πότε ἐγένετο.

Κ. Σ. Π.

1029.

. . Ἰ. Ἀντικλέους	Φίλαρχος
Στρονο	Φιλό[μηλος
Ἀριστο]φάνης Ἀριστομήδο[υ	Ναυκράτης
. . . λαι	Εὐρυματίδης
Θεό]δωρος Σμικύθου	Φιλωνίδης
Νικόστρατος Νικιστράτου	Διόδωρος
. . λος Εὐκομίωνος	Θεόδοξος
. . ζιοι	Κύδιππος
Εὐκ]λίδης Εὐβούλου	Λαίσε . .
Φιλιππίδης Κεφαλίωνος	Δο . . .
Ἀριστότιμος Ξενοκρίτου	
. . . Καὶ ἡς	
. . . σων Ἀριστοκλέους	
Καλ]λίδημος Ξενοτίμου	
Ἀρι]στηίδης Ἐξηκίστου	
. . . σε . . ο	

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὑρέθη τὸ 1342 εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὰ γράμματα εἶναι εἰς δύο στήλας γραμμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος καταλόγου Πρυτανευσάντων· εἰς τὴν πελευταίαν γραμμὴν τὸ ὄνομα Ἀριστείδης εἶναι γραμμένον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην διὰ τῆς ΗΙ Ἀριστηίδην ἀντὶ τῆς συνηθισμένης γραφῆς Ἀριστείδης. Πρὸς τὴν δευτέραν στήλην τὸ ὄνομα Εὐρυματίδης πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῖθα· ἅπαντα τὰ μέρη τῆς πλακὸς ταύτης εἶναι ἀκρωτηριασμένα· καὶ ἄλλας τοιαύτης φύσεως ἐπιγραφάς, ἥτοι κατάλογον ὀνομάτων ἀνδρῶν Πρυτανευσάντων ἠύραμεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο οὐ μακρὰν τοῦ Ἐρεχθείου, πρὸς τὸν Νάον τοῦ Πολυχῆδου Ἀθηνᾶς ἐκείτοντο οἱ κατάλογοι οὗτοι.

Κ. Σ. Π.

1830.

ὕ]πνόντων ἑλ[αβεν
θ]υμὸς ὦν
καριέων
ἀδελφικῶν
ἱέρον

π . μ]νειῶν μό[νος
 ὑ]μνοδειῶν ἀν . . .
 θηριαίων τύλλ
 ἐ]πινικίων Αἰλι[έων
 Μιλ[ησειῶν Ορο[πίων
 Ἀ]μφιαράων Κ[αισαρείων
 Γ]ερμανικέων . . .
 οὐ περι ἀλκῆς
 ἀντικοσμητήν.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασιν τοῖς τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντε-
 λησίου· εὑρέθη τό 1829 εἰς τό Ἀνάκειον τὸ πρὸς τὸ βόρειον τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ τώρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν
 τοῖς Πρεσβυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· κατὰ τὰ δύο πλάγια μέρη ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀκρωτηριασμένη, κατὰ
 δὲ τὸ ἄνω καὶ κάτω μέρος ἡ πλάξ εἶναι κενή, ὅθεν καὶ εἰκάζομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐσύγκειτο ἀπὸ δεκατέσ-
 σαραις μόνον γραμμάς.

Κ. Σ. Π.

1031.

Ἐπὶ Λεωστράτου Ἄρχοντος ἐπὶ τῆς . .
 δος δωδεκάτης Πρυτανείας ἡ . .
 ἀ]ντος Διονυσιοδώρου Φηγεύσιος [ἐγρ
 α]μμάτευσ Σκιροφοριῶ ος ἐν κ
 αὶ προτέρᾳ, μία καὶ τριακοστ[ή
 τ]ῆς Πρυτανείας ἐκκλησίᾳ τῶν προ
 ἐ]δρων ἐπεψήφισε Ἐπικράτης Φιλέο-
 υ Λαμπρεὺς καὶ συμπρόεδροι ἔδοξε
 ν τῷ δήμῳ Στρατοκλῆς Εὐθυδήλου
 Δι]ομεεὺς εἶπεν ἐπειδὴ Ἀλκαῖος Ἡραῖο
 υ Αἴνιος διατρέβων παρὰ τῷ Βασιλε
 ῖ Δαμητρίῳ διχτελεῖ πράττων ἀγα
 θὸν ὅ,τι δύναται καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ
 πε]ρί τε τοὺς ἀφικνουμένους ἰδίᾳ
 Ἀθ]ηναίων πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ κοι
 νῶς] περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἀγα
 θῇ] τύχει δεδόχθαι τῷ δήμῳ ἐπαιν
 ἔσαι αὐτὸν ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας
 τῇς εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων καὶ
 εἰς τοὺς Βα]σιλεῖς καὶ σεφανῶσαι χρυσ
 ῶ στεφάνῳ κατὰ τὸν Νόμον Ἀλκαῖον
 Ἡραίου Αἰν]ιον καὶ εἶναι αὐτὸν Ἀθ[ηναῖον
 καὶ τοὺς ἐκγέ]νους αὐτοῦ [ἀνα]γράφ[αι δὲ τόδε
 [τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ σῆσαι ἐν Ἀκροπόλει]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη εἰς
 τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονίδον γεγραμ-
 μένα· τὸ ἄνω, κάτω, καὶ τὰ δύο πλευρὰ τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα, ὡσαύτως καὶ τὸ ἀέτωμα αὐτῆς. Εἰς
 τὴν 16 γραμμὴν τὸ ἄρθρον γενικὴ πληθυντικὴ τῶν Ἀθηναίων τὸ τῶν εἶναι γραμμένον, κατὰ λάθος τοῦ ἐγχαρά-
 ξαντος τὰ γράμματα, μὲ Ο ἀντὶ τοῦ Ω, ΤΟΝ ἀντὶ ΤΩΝ. Εἰς τὴν 17 γραμμὴν ἡ δοτικὴ τύχη τὸ ΧΗ εἶναι
 γραμμένον μὲ ΕΙ ἀντὶ τοῦ Η ΤΥΧΕΙ. Εἰς τὴν 19 γραμμὴν πάλιν ἡ γενικὴ πληθυντικὴ τοῦ ἄρθρου ΤΩΝ εἶναι
 γραμμένη διὰ τοῦ Ο ΤΟΝ Ἀθηναίων ἀντὶ ΤΩΝ Ἀθηναίων. Τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ
 Ἄρχοντος Λεωστράτου, δὲ ἐγένετο Ἄρχων τὸ Β'. ἔτος τῆς 119 ὀλυμπ. πρὸ Χριστοῦ. . ὁ Ἄρχων οὗτος ἀπα.τᾶ-

ται καὶ εἰς τὴν 127 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος. Εἰς τὴν 4 γραμμὴν ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τινὸς γραμματέως τῆς φυλῆς υἱοῦ Διονυσόδωρου Φηγουσίου, τὸν Διονυσόδωρον τοῦτον ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν 725 ἐπιγραφὴν, ἐπὶ Ἀντικλέου Ἀρχοντος, 17 ἔτη ἀρχαιότερον τῆς Ἀρχοντίας τοῦ Λεωσάρχου, ὅστις ἐστάθη δικαιοκτῆς. Εἰς τὴν 7 γραμμὴν ἀπαντᾶται ὁ Ἐπικράτης Φιλέου Λαμπρεῦς πρόεδρος τῆς Πρυτανείας τῆς πόλεως. Εἰς δὲ τὴν 9 γραμμὴν ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τοῦ Στρατοκλέους υἱοῦ τοῦ Εὐθυμίδου τὸν Στρατοκλέα τοῦτον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Πλούταρχον [βλὺς Δημητρίου] ὅτι ἔγραψεν θεωροῦς καλεῖσθαι τοὺς πρὸς Δημήτριον ἀποσελομένους πρέσβεις ὁ αὐτὸς εἶπε τὸ ψήφισμα περὶ τῆς δοθείσης δωρεᾶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῷ Λυκούργῳ Βουτάδῃ [Πλούτ. ψήφισμα γ. Σ. 174] καὶ εἰς τὸν Δημοσθένην [κατὰ Μειδίου] ἀπαντῶμεν Στρατοκλῆν πατέρα τοῦ Εὐθυδήμου, ὅστις πιθανῶς εἶναι πάππος τοῦ Στρατοκλέους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Εἰς τὴν 10 γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα δι' οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο, οὗτος εἶναι Ἀλκαῖος τις υἱὸς Ἡραίου Αἰνίου, ὅστις διατρίβων παρὰ τῷ Δημητρίῳ τῷ Βασιλεῖ διατελεῖ πράττων ἀγαθὸν ὅ,τι ἂν δύνηται καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων. Τὸν Ἀλκαῖον τοῦτον φίλον τοῦ Δημητρίου καὶ διατρίβοντα καὶ δυνάμενον παρ' αὐτῷ, διὸ καὶ εὐποίησε τοὺς Ἀθηναίους, δὲν ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς σωζομένους παλαιούς συγγραφεῖς· γίνεται λοιπὸν γνωστὸς οὗτος ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὡς υἱὸς Ἡραίου Αἰνίου, καὶ ὅτι διατρίβων παρὰ τῷ Δημητρίῳ διετέλει πράττων ἀγαθὸν ὅ,τι ἂν δύνηται καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ περὶ τοὺς ἀφικνουμένους· διὰ τὸν εὐποικτικὸν τρόπον τούτου τοῦ Ἀλκαίου, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπήνεσαν αὐτὸν διὰ τοῦ παρόντος ψηφίσματος ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων, ὅθεν καὶ ἐσεφάρωσαν αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἐπολιτογράφησαν αὐτὸν Ἀθηναῖον.

Κ. Σ. Π.

1032.

εἵνοι]αν τοῦ Δήμου τ
 ὦν Ἀθηναίων εἶναι δὲ αὐτ]ὴν καὶ ἐκγόνου
 ς Ἀθηναίους καὶ ἔχειν] ἔκτῃσιν γῆς
 καὶ οἰκίας καλ]εῖσθαι δὲ αὐ
 τὸν . . τοῦ δήμ]ου καὶ τὴν Βο
 υλὴν τὴν ἐν . . βουλ]εύουσιν ὅπως
 . . . κηται καὶ εἶναι
 αἱ . . . ν πρὸς τε τὴν Β
 ούλῃν καὶ τὸν δήμ]ον πρώτῳ μετ
 . . . ἀναγράφ]ει δὲ τόδε τὸ ψ
 ήφισμα τὸν γραμμ]ατέα τὸν κατὰ
 Πρυτανείαν ἐν στη]λῃ λιγύῃ
 καὶ στήσαι ἐν Ἀκρο]πόλει εἰς δὲ
 τὴν ἀναγραφὴν τῆς] στήλης δοῦν
 αἱ τὸν ταμείαν τοῦ δήμου ΔΔΔ δ
 ραχμάς κατὰ τὰ ψηφίσματα α
 ἔδοξε τῷ] Δήμῳ καλῆς
 αἱ δὲ αὐτὸν εἰς] ξένισιν εἰς τὸ
 Πρυταν]εῖον.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικῆς ἐρεῦνας, καὶ τῶρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1790, τὸ ἄνωθεν καὶ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν γεγραμμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου ὑπὲρ τινος εὐποικήσαντος τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμος αὐτὸν καὶ τοὺς ἐγγόνους του πολιτογράφοι διὰ τοῦ ψηφίσματος Ἀθηναίους, ἢ τὰ δικαιώματα τῶν Ἀθηναίων εἰς αὐτοὺς δίδουσιν, οἷν ἔκτῃσιν γῆς

καὶ οἰκίας. Εἰς τὴν 15 γραμμὴν φθάνεται ἡ ποσότης τῶν τριάκοντα δραχμῶν διὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ψηφίσματος τούτου· ἐὰν συγκρίνῃ τις ἐκ τούτου μόνου τὴν σημερινὴν τιμὴν τῶν γλύπτων μετὰ τὴν ποσότητα ἣν ἐπλήρωσεν ὁ ταμίας τοῦ δήμου διὰ τὴν ἐγγράφειν τοῦ ψηφίσματος τούτου, βλέπει, ὅτι τὸ πάλαι οἱ γλύπται ἐλάμβανον μεγαλητέραν ποσότητα τῶν σημερινῶν λιθοξόνων, διότι ἐρωτήσαντες ἓνα τῶν σημερινῶν λιθοξόνων μας ὅποιαν τιμὴν ζητεῖ διὰ τὴν ἐγγράφειν μιᾷς τοιαύτης ἐπιγραφῆς εὐηρεστήθη μετὰ τὴν τιμὴν τῶν εἴκοσι δραχμῶν.

Κ. Σ. Π.

1033.

Ἀντίδωρος
ὁ δῆμος Κρωπίδας
. . νος Ὀλυμπιοδώρου
. . ιεύς Παλληνεύς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι ἐγχαραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας τὸ 1839 Νοεμβρ. 20. τὸ ἄνω ἀριστερὸν καὶ δεξιὸν τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένον, τὸ δὲ κάτω μέρος εἶναι κενόν· τὰ γράμματα εἶναι κιονοδὸν ἐγχαράμμενα· τὸ κομμάτι τοῦτο εὐρίσκεται τῶρα εἰς τὰς ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσίου 1571· εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Ἀντίδωρος, τὸ ὅποιον ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 300 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθλὸν 111, 115, 292 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου καὶ πολλὰς ἄλλας. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος κατὰ φυλὰς τῶν Πρυτανευσάντων.

1034

τοὺς δε ἐπὶ Ἀψευδοῦ Ἄρχοντος ἔδοξεν ἀναστῆ
σαι τῷ πλούτῳ [καὶ γενναιότητι
κατὰ τὴν μάχην . .
Κριτόδημον
Ἐπικράτην[. . ἀνέγραψεν
Θρασύλαος
Ἀντιγένης Ξ
Πύρρος Πυθοδώρου
Βούλαρχος
Ἀπολλόδωρος . .
'Ετεοκλῆς
Φιλότιμος
. στη

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου λίθου πεντελησίου· εὐρέθη τὸ 1829 Νοεμβρίου 18 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας καὶ τῶρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσίου 1565· τὰ γράμματα εἶναι κιονοδὸν ἐγγεγραμμένα· ἡ ἐννάτη γραμμὴ ἐμβλίνει κατ' ἐν γράμμα ἐνδότερον τῆς σειρᾶς τῶν ἄλλων γραμμῶν· τῆς ἐνδεκάτης γραμμῆς τὰ γράμματα εἶναι γραμμένα μετὰ μεγαλητέρους χαρακτήρας τῆς ἄλλης ἐπιγραφῆς· τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχοντος ἀναφερομένου εἰς τὴν Ἀ. γραμμὴν δὲν φαίνονται εἰμὴ τὰ δύο ἀρκτικά στοιχεῖα ΑΨ Ἀρχοντος· τὸ ὄνομα Κριτόδημος ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὀνόματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς, ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος Πρυτανευσάντων.

Κ. Σ. Π.

1035.

τ]ὰ δὲ σε . .
 . . ος συνλ[έγειν . .
 . . Ἡράκλειον . . .
 . . Ἡράκλειον . .
 . . ι ἱερ[όν
 . . ω θ ἐν[μένον
 . . ἐκ τῶν δ[υνατῶν
 καθ'] ὅσον ὁ [δῆμος
 τ]ὸν ἔτ[ερον]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τῷ Προπυλαίῳ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γραμμένα· εἰς τὴν τρίτην καὶ τετάρτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται ἡ λέξις Ἡράκλειον, καὶ εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν ἀναφέρεται ἡ λέξις ἱερὸν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἀνέφερον αὕτη περὶ τῆς κατασκευῆς ναοῦ τοῦ Ἡρακλέους.

Κ. Σ. Π.

1036.

κ]αὶ ἀπολαμβάνειν ἡμᾶς προαι[ρεῖσθαι
 . . ὦν ἐπὶ τοσοῦτον βελτελούς
 . τιμιμμένων τὰ δὲ καὶ ἐξ ὧν
 τῶ]ν κοινῶν καὶ δημοσίων πό
 [ρων ἐ]λέσθαι κάλλος τοῖς Σάρδεσιν
 κατηφῆσαμεν
 εἰ]ς αὐτὴν ἐκ
 τῶν ιδίων . .]υος καὶ
 [κληρονόμος]

Ἡ ἔμμετρος αὕτη ἐπιγραφή εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1829 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1578, ὅλα τὰ μέρη τῆς πλακῶς ταύτης εἶναι ἀκρωτηριασμένα ἐκτὸς τοῦ δεξιοῦ μέρους αὐτῆς· μεταξύ τῆς πρώτης γραμμῆς καὶ τῆς δευτέρας ὑπάρχει ἐν μεγάλῳ κενὸν διάστημα, ἀφ' οὗ ὑπάρχει εἰς τὰς ἄλλας γραμμάς· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν γεγραμμένα· ἀφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἐξάξωμεν ἀπὸ τὸ διατηρηθὲν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι αὕτη εἶναι ἔμμετρος ἐπιτύμβιος.

Κ. Σ. Π.

1037.

Βῆ]ρος
 κατὰ . . .
 Κλ[αύδιος Δουίλιος
 Κλ[αύδιος Διονύσιος
 Φλ[αύιος Ζώσιμος
 Φλ[αύιος Κα[λλίστρατος
 Κλ[αύδιος Ἀρτέμις
 Μάρκος
 Εὐδόωρος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τῷ 1840 Νοεμβρ. 20 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακῶς

μόνον διατηρήθη· τὰ κύρια ὀνόματα εἶναι γραμμένα μόνον διὰ τῶν πρώτων δύο στοιχείων. Ἐκ τοῦ σωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος ὀνομάτων ἴσως Πρυτανευσάντων κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους.

Κ. Σ. Π.

1038.

Κ[ράτη[ς] Ἐπι . .
οἴηρος Φ.λο[στράτου
[Σ]ρήτ[τιος]
Ἀντιφῶν Φίλος[άτου]
5 Δημή[τριος] Ἀνσ . . ου
Λύσιππος Λυσσίππο[υ]
· . . υ Λευκοσοῦς
Φι[λ]ύσκος Τιμοκράτους
Σωκλῆς Σωκράτους
10 Διο[μύδης] Σωτέλους
Θρα[ύ]πιππος Θρασίππο[υ]
Στ[ρα]τόξενος Ἀνθίππου
· . . ολλε . ο Αἰ . . .
Κτ[ε]ίσιας Ἀριστοδίκου
15 Θεότιμος Θεογένους
εκ[λ]ων Μειλωνος
Ἀντικλῆς Μοιραγένου
Διόδωρος . . ν . ιμα
19 . . . Βα[ττηθεν]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γραμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τῇ 18 Νοεμβρ. 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικῆς ἀνασκαφῆς, καὶ τώρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου 1640. Ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καὶ κατὰ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν γραμμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κατάλογος Πρυτανευσάντων.

Κ. Σ. Π.

1039

· . . αλλε . . .
ἐγραμμάτε]υε Θεόφιλος . . . εἶπε
προσγραψά[μενοι
· . . ἐν τῇ στήλῃ γ[ράψαι
τὸν γραμματέα τῆς Βουλ[ῆς
ποιη[σ]μένου ἐν τῇ
προ]τείνῃ βιαίῳ . α
· . . ιεν τῶν πόλεων
· . . ἐναι αὐτ[ὸν] . .
· . . ναι . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γραμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πενταγώνου· εὑρέθη τῇ 18 Νοεμβρ. 1830 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικῆς ἀνασκαφῆς, καὶ τώρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1563· ἡ πλάξ αὕτη εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν γραμμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι μέρος ψηφίσματος.

Κ. Σ. Π.

ἔδοξε τῇ Β]ουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ

- . . . τῶν
- . . . ἐπεστ[άτει εἶπεν
- . . . ὅπερ ἡ π[όλις
- δοκ]εῖ εἶπου
- . . . οὗτος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὗρεθῆ τὸ 1830 Δεκεμβ. 28 εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρω-
τηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· τὰ γράμματα εἶναι κιονοειδῶς γραμμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς
ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος.

Κ. Σ. Π.

1041

Πρὶν τῆς εἰσόδου τῶν Προπυλαίων, δεξιόθεν τοῖς εἰσερχομένοις, ὑπάρχει θάλασσα κατασκευασμένη ἐκ κισσηρίου
λίθου, τὸ σχῆμα τῆς θάλασσης ταύτης εἶναι τετράγωνον, ἡ δὲ θέσις τῆς τοιαύτης ὥστε κατασταίνει τὴν εἰσόδον
πρὸς τὰ Προπύλαια πλατυτέραν. Ἐπὶ τῆς θάλασσης ταύτης ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτος ναὸς Νίκης ἀπτέρου ἀφ' οὗ ἡ θά-
λασσα ἐστὶν σύνοπτος, καὶ ταύτῃ ῥίψας Αἰγυῖος ἐκυτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐτελεύτησε. [Παυσαν. Ἀττικὰ], ἐπὶ τῆς
βορείου δὲ πλευρᾶς τῆς θάλασσης ταύτης, ἔνθα ἐσχηματίζετο τρίγωνόν τι, μεταξὺ τοῦ χείλους τῆς θάλασσης καὶ τοῦ
Ναοῦ, ὑπῆρχε σειρά τύπων ἐρ' ὧν νίκαι διάφοραι παριστανόμεναι, ἡ σειρά αὕτη τῶν τύπων τούτων ἐκάλυπτε
τὸ δύσμορφον τοῦ τριγώνου, καὶ κατέστανε τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ κρημνῶδες ἀσφαλές, οἱ τύποι οὗτοι πα-
ριστάνουσι νίκας πτερωτὰς περὶ τὸ θωρακεῖον τοῦ κρηπιδώματος. Εἰς τὰς πρὸς τὰ Προπύλαια ἀρχαιολογικὰς
ἀνασκαφὰς τὸ 1835—1838 ἀνεύρομεν μέρη τοῦ ἐκ τύπων διαφράκτου τοῦ ναοῦ τῆς ἀπτέρου Νίκης, τὰ ὅποια,
δημοσιεύομεν, ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τὰ μᾶλλον σεσωσμένα· ὁ ὑπ' ἀριθ. 1042 τύπος εἶναι ὕψους ποδῶν ἀγγλικῶν 3
δακτ. 4 πλάτους ποδὸς 1 δακτ. 5 καὶ πάχους δακτύλων 8. ὁ λίθου πεντελησίου· παριστάνει γυναῖκα πτερω-
τὴν φοροῦσαν χιτῶνα ποδήρεην, τεχνιέντως ἡργαζμένην, ἣτις σκύπτει ἕνα λύση τὸ πέδηλον αὐτῆς, πολὺ χάρις καὶ
εὐφροσύνη εἶναι εἰς τὸν χαρακτῆρα ταύτης τῆς νίκης, διὰ τῆς εἰκόνης ταύτης ὁ γλύπτης πιθανῶς εἰκονίζει τὴν
νίκην ἐπιστρέφουσαν ἐκ τοῦ Μαραθῶνος, ἐνασχολουμένην νὰ λύσῃ τὰ πέδηλα αὐτῆς διὰ νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὸν ναόν
τῆς· ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τῶν πτηγῶν τοῦ λεπτοῦ καὶ χαρίεντος φάρους καὶ χιτῶνος αὐτῆς, ἐπιλάμπει πολλὴ
χάρις. Ἡ ἐργασία τῶν τύπων τοῦ κομψοῦ τούτου ναοῦ φαίνεται κομψὴ καὶ μᾶλλον τείνουσα πρὸς τὸ γυναικῶδες,
ἡ δὲ τοῦ Παρθενῶνος ἀνδρική· τὸ ἥμισυ τοῦ τύπου τούτου σώζεται καὶ τοῦτο ἀνευ κεφαλῆς καὶ χειρῶν. Διατη-
ρεῖται τῶρα ἐντὸς τοῦ ἐπισκευασθέντος ναοῦ τῆς ἀπτέρου Νίκης, ἔνθα διατηροῦνται καὶ ὅλα τὰ ἄλλα λείψανα
ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸν ναὸν τοῦτον.

Κ. Σ. Π.

1042

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 1043 τύπος παριστάνει ἑτέραν Νίκην καθήμενην, τῆς ὁποίας τὰ ἄνωθεν τῆς ὀσφύος μέρη δὲν δι-
ετηρήθησαν· τὸ κομμάτι τοῦ τύπου τούτου τὸ ὁποῖον εἶναι ὕψους ἐνὸς ποδὸς ἀγγλικοῦ καὶ δακτύλ. 6 πλά-
τους ἐνὸς ποδὸς καὶ πάχους δακτύλων 7· εὗρεθῆ καὶ αὐτὸ οὐ μακρὰν τῶν Προπυλαίων πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος
αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ τύπος οὗτος εἰς τὸ κρηπιδῆμα τοῦ θωρακείου τοῦ ναοῦ τῆς ἀνωτέρου Νίκης, παριστάνει Νίκην
καθήμενην.

Κ. Σ. Π.

1043

Θ]εο[ῦ
Ἐπί] Φρυγίου Ἀρχοντο[ς ἐπὶ

- τῆς Πανδῖονίδος δεκάτης· Προ
 υτανείας ἢ Αἰρ[έσ]τρατος [Κ]λεινί
 5 ου . . . ἐγραμμάτενε τῶν Προέ
 δρων ἐπεψήφισεν] Ἀντιφάτης· Εὐην
 ίου . . . ου Παιανίε
 ὕς εἶπεν . . . τοῦ Δήμου τοῦ
 . . . ἔδοξε τῷ Δήμῳ ἐπ
 10 αινέσαι Μένανδρον ν
 ι . . . οελοῦς . . .
 ε . . . λε . . . ον . . .
 . . . ἐνων δὲ Φίλιππον
 οονοριδῷ . . . λίλοιον
 15 Φιλίππου [εἶναι]· πρόξε
 νον . . . τήν τε αὐ . . . ουγούλου
 . . . ν καὶ ἐκγόνους αὐτοῦ
 . . . ἐψηφίσθη αὐτοῦ τὴν Βουλὴν
 . . . Στρατηγούς· ὅτου ἂν δο
 20 κῆ . . . αταις ἐν Προξενίῳ
 ἀναγράψαι εἰς στήλην] λιθίνην καὶ στήσαι
 ἐν . . . τὸ γραμματεῖα τῷ [κατ]ὰ Περτάνε
 ιαν . . . εἰς δὲ τὴν ἀναγρ
 αφὴν δότῳ ὁ ταμίης τρι[άκοντα] δραχ
 25 μὰς [κατὰ τὸν Νόμον.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίῳ πλακῶς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ πλάξ κατ' ἀμφοτέρω τὰ πλάγια μέρη αὐτῆς εἶναι ἀκρωτηριασμένη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου ὃ ἐγράψεν ἐπὶ Φρυγίου Ἀρχοντος [4 ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπιάδος.] Εἰς τὴν δεκάτην γραμμὴν ἀναφέρονται τὰ γράμματα ΔΡΟΝ, ὅθεν ἀνεπλήρωσα Μένανδρος, ἂν ἡ εἰκασία αὕτη εἶναι ὀρθὴ ὁ Μένανδρος οὗτος· εἶναι τάχα ὁ υἱὸς τοῦ Καλλικράτους ὁ Μεγαλοπολίτης; ὑπὲρ οὗ καὶ οἱ Μεγαρεῖς ἐψηφίσαντο, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τὴν παρὰ τῷ Βοικίῳ ὑπ' ἀριθ. 1052, ὃν οὗτοι ὡς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι Πρόξενον αὐτῶν ἐποίησαν; Κ. Σ. Π.

1044

Ὁ τύπος ὑπ' ἀριθ. 1044 εἶναι καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ περὶ τὸ κρηπίδωμα θωρακείου, τοῦ ἐπὶ τῆς θάλασσης τοῦ ναοῦ τῆς ἀπτέρου νίκης· εὑρέθη τὸ 1839 πλησίον τοῦ βάθρου τοῦ Ἀγρίππα ὑπὸ τὰ Προπύλαια· παριστάνει νίκην περωτῶν ἥτις παριστάνεται ὡς ἐπιστρέφουσα εἰς τὸν ναὸν τῆς καὶ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ἕνεκα τούτου φαίνεται κλίνουσα πρὸς τὰ ὀπισθεν, καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτῆς δὲν κοιματίζει ἀπὸ τὸν ἄνεμον· ἀνερευνήσαντες προσεκτικῶς εἰς τὸ ῥηθὲν μέρος ἔνθα ἀνεκαλύψαμεν τὸ κομψὸν τοῦτο ἔργον τῆς σχολῆς τοῦ Πραξιτέλους δὲν ἐδυνήθημεν νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ ἐλλείποντα μέρη αὐτοῦ ἥτοι τὴν κεφαλὴν, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Τὸ ὕψος τοῦ πολυτίμου τούτου λειψάνου εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 3 καὶ τὸ πλάτος ποδῶν 1 καὶ δάκτ. 6 διατηρεῖται δὲ τῶρα εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀπτέρου Νίκης· παριστάνεται ὡς ἐπακουμβίζουσα εἰς τὸν ναὸν τῆς. Κ. Σ. Π.

1045.

Τὸ ὑπ' ἀρ. 1045 κομμάτιον τύπου, εἶναι καὶ αὐτὸ μέρος τύπου ἰσταμένου ἐπὶ τοῦ κρηπίδωματος τοῦ ναοῦ τῆς ἀπτέρου νίκης· παριστάνει τὸν ἀριστερὸν ποδᾶ νίκης περωτῆς, πατοῦντα ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως, ὃ βράχος φαίνεται ἀπότομος κατὰ τὸ ἐμπρόσθον τῆς Νίκης καὶ εἰκονίζει ἀναμειβόμενος τὸν ἀπότομον βράχον τῆς Ἀκροπόλεως, εφ' οὗ ὁ ναὸς τῆς Νίκης· φέρει ὡσαύτως καὶ τοῦτο τὸ λείψανον τὴν αὐτὴν κομψότητα τῆς γλυπτι-

κῆς ὡς καὶ τὰ ἄλλα, τῆς σχολῆς τοῦ Πραξιτέλους· τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶναι ποδῶν Ἀγγλικῶν 1 δακτύλων 9 τὸ πλάτος δακτ. 8.

Κ. Σ. II.

1046

	Φηγαίεις
Στρατοκλέους	Μενέλεω Ἀρχηγέτης Ἀν . .
Ἀντιφίλ]ου	Ἡρακλῆς Ἀρχηγέτης Ἀντι . .
	Διοσκούρῳ Ἀντινίκου Στρατ . .
. . . μου	Ποτάμιοι
. . . προ	Ἀντικλῆς Φιλοξένου Ἀντιφι . .
Ἰερ]ακλείδου	Κυδαθηναίεις
. . σ]τράτου	Καλλιᾶδης Νικομάχου Ἀντι . .
Ἀντίφιλος	Ἀγκυλείεις
Ἰερ]ακλείδου	Λυσίδημος Λυσισθαί]ου
. . . μενις	Πρασιεῖς
Κηλ]ίστρατος	Νικηράτης Δαμασσία Ἀντιδώ]ρου
	Ἐκκλήδων
Πιστογένης	Πιστοκλέους
Φ.λοτιμίδης	Θοτίμου Ἀντ[ίφιλος
Ξενοκλείδης	Ξενοί]ου
ιο	

Ἡ ἐπ.γραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακοῦ λίθου πεπελεκισίου εὐρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ θόρειον τοῦ Ἐρεχλείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· καθ' ὅλα τὰ μέρη ἡ ἐπιγραφὴ εἶ.αι ἀκρωτηριασμένη· ἦτον εἰς δύο στήλας γεγραμμένη καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ὑπ' ἀριθ. 1029. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀναγινώσκονται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν οἱ Δῆμοι Φηγαία, Ποταμοί, Κυδαθηναῖοι, Ἀγκύλη, Πρασίαι, Ἐκκλήδων· αἱ πληθυντικαὶ ὀνομαστικαὶ τῶν δήμων, Φηγαίεις, Κυδαθηναίεις, Ἀγκυλείεις, Πρασιεῖς εἶναι γραμμέναι ἀντὶ τοῦ ΕΙ διὰ τῆς ΠΣ Φηγαίης, Κυδαθηναίης, Ἀγκυλείης, Πρασιῆς· ἡ πληθυντικὴ τοῦ Δέμου Ἀγκυλείεις τὸ ΔΕΙ εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ· ἀπαντᾶται εἰς τὸν Αἰσχύνην, τὸν Πλούταρχον, τὸν Δημοσθένην, καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀρ. 549, 115, 183, καὶ εἰς τὴν ἀ.χ. ἐφ.μ. ἐπιγ. 410, γραφόμενος Ἀγκυλείς διὰ τοῦ Ε· εἰς μόνην δὲ τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν ἀναγινώσκεται διὰ τῆς ΕΙ Ἀγκυλείς· ὁμοίως οἱ Πρασιεῖς τὸ ΣΗ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶναι γραμμένον διὰ τῆς Η, εἰς δὲ τὸν Στέφανον, τὸν Βυζάντιον, τὸν Στράβωνα, τὸν Θουκυδίδην, καὶ Πausanίαν, καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, ὑπ' ἀριθ. 190, 193 καὶ ἀλλαχοῦ ἀπαντᾶται γραμμένον διὰ τοῦ Ι Πρασιεῖς. Ἐκ τῆς διαφορῆς γραφῆς ἦτοι τὸ ΕΙ ἀναπληρούμενον διὰ τῆς Η, καὶ ἡ Ι ἀναπληρουμένη διὰ τῆς Η, ἐξάγεται ὅτι ἡ δίφλογος ΕΙ ἐπροφέρετο καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Πτολεμαίων, καθ' οὓς ἐγράφη ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, ὡς ἡ Η, καὶ τὸ Ι ὡσαύτως ὡς ἡ Η. Καὶ ἐκ τοῦ Στράβωνος (1) καὶ ἐξ ἄλλων συγγραφέων γνωρίζομεν, ὅτι οἱ Δῆμοι οὗτοι ἐφύλαττον πολλὰς ἀρχαίας παραδόσεις, καθὼς ἀκόμη καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν γλῶσσαν, καθρωτέραν τῶν ἐν Ἀθήναις κατοικούντων (2) καὶ βωμοὺς ἰδίους εἶχον. (3) καὶ Ἡρώας καὶ ἀρχηγέτας ἰδίους ἐλάτρευον. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς ἀναγινώσκομεν δύο ἀρχηγέτας τοῦ Δήμου τῶν Φηγαίων, ὁ πρῶτος εἶναι ὁ Μενέλεως, ὁ δεῦτερος ὁ Ἡρακλῆς,

(1) Ἔχουσι δὲ καὶ εἰμὴ πάντες οἷγε πολλοὶ μυθοποιίας συχνὰς καὶ ἱστορίας Β. Θ. § 47.

(2) Ἡ Μεσόγειος, ἔφη τῆς Ἀττικῆς ἀγαθὸν διδασκαλεῖον ἀνδρὶ βουλομένῳ διαλέγεσθαι· οἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ ἄστεϊ Ἀθηναῖοι, μισθοῦ δεχόμενοι Θράκινα καὶ Ποντικά μεράκια καὶ ἄλλων ἐθνῶν βαρβάρων ξυνεβρύκηότα, παραφθείρονται παρ' αὐτῶν τὴν φωνὴν . . . ἡ μεσόγειος δὲ, ἄμικτος Βαρβάρους, ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή, καὶ ἡ γλῶσση τὴν ἄκραν Ἀτθίδα ὑποφάλλει, Φιλίστρατος Βίος Σοφιστ.

(3) Διογ. Λαέρτ. Βίος Ἐπίμ.

τρίτος δὲ οἱ Διουσκουροὶ περὶ τοῦ Μενελάου γνωρίζομεν καὶ ἀπὸ τὸν Ἰσοκράτην, ὅτι εἰς τὴν Σπάρτην ἐθεωρεῖτο ὡς θεός, καὶ κοινῶς ἐκαλλίερον αὐτῷ καὶ τῇ Ἑλένῃ οἱ Σπαρτιάται (1). Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης πιθανολογεῖται ὅτι εἰς τὸν Φηγαῖα αὐτόν, εἰς δὲ εὐρέθησαν περιέργα λείψανα τῆς ἀρχαιότητος ἐνομιζέτο ἀρχηγέτης ὁ Ἡρακλῆς, διότι ἦν ἀρχηγέτης καὶ τοῦ Μαραθῶνος, οὐ μακρὰν ἀπέχοντος τοῦ Δήμου Φηγαῖα· οἱ Διουσκουροὶ ἐνομιζόντο ἀρχηγέται, διότι εἰσβαλόντες εἰς τὴν Ἀττικὴν, δὲν ἔδρασαν τὸν δῆμον τοῦτον, εἰς δὲ κατὰ τινὰς ὁ Θεσεύς ἐκρυψε τὴν Ἑλένην, ἢ διότι ἦτον Δῆμος τετρακώμου τοῦ Μαραθῶνος· τὸν δὲ Μελέλκον ἀρχηγέτην ἐκάλουν οἱ Φηγαῖοι ἐξιλεούμενοι ἴσως τὴν Ἑλένην καὶ αὐτὴν ὡς σύζυγόν της. Μετὰ τὸν Δῆμον Φηγαῖα ἔπεται ὁ Δῆμος Ποταμοί, εἰς δὲ ἀναφέρεται εἰς μόνος ἐπώνυμος, ἢ ἀρχηγέτης ὁ Ἀντικλῆς Φιλοξένου υἱός. Μετὰ τὸν Δῆμον Ποταμοί ἔπεται ὁ Δῆμος Κυδαθῆναιον τοῦ ὁποῖου εἰς μόνος ἀρχηγέτης ἀναφέρεται ὁ Καλλιάρχης Νικομάχου, ὁμοίως καὶ εἰς τὸν ἐπόμενον Δῆμον Ἀγκύλη εἰς μόνος ἀρχηγέτης ἔπεται ὁ Ναυκράτης Δημοσίου, εἰς δὲ τὸν Ἐκκήδων ἔπονται τρεῖς ἀρχηγέται, ὁ Πιστογένης υἱὸς τοῦ Πιστοκλέους, ὁ Φιλοτιμίδης υἱὸς τοῦ Θεοτίμου, καὶ ὁ Ξενοκλείδης υἱὸς τοῦ Ξενοίου. Εἶναι πρὸς τούτοις παρατηρήσεως ἄξιον ὅτι οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἔξ Ἀῆμοι, πλὴν τοῦ Δήμου, Κυδαθῆναιον, εἶναι σχεδὸν οἱ περισσότεροι τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Ἀττικῆς.

Κ. Σ. Π.

1047.

- ὅσα εἰσὶν ἐψ[η]φισμένα τῷ δήμῳ
 ἔδοξε τῷ δ[η]μῷ [δύο] μὲν ἡμέρας
 τῶν οἰκούντων ἐν Δήμῳ . .
 τοῦ δημοσίου γενομένης [δὲ
 5 τῆς θ'] ἡγήσεως ἀνενεγκεῖν εἰς τὸν . .
 δήμου εἰδὴ χώραν [ἄλλην
 ψηφισά]μενοι δὲ οἱ ἐξ [Ἀρείου Πάγου
 ὅ,τι τού]των ἐδεήθησαν
 τ[ὰς] μετὰ ταῦτ[α] γενομένας
 10 τῶν ξέ[νων] εἰληφεί[ας] ἀποφάσεις
 ἀπ[ά]ση καὶ λόγ[ου] γενομένου
 ἐπιδε[ξ]είως ἀντέ[α]ττεν
 . . τ[ὸν] ἐξ ιδιωτ[ῶ]ν
 περι[σ]τ[ά]σεων ἐκ τ[ῶν] ιδίων
 15 παραχ[ω]ρ[ῆ] τὴν Δημοσ[θέν]ην
 αἰτ[ή]σασθαι τῷ δό[ξαντι
 τ]οῖς προγεγ[νο]μένοις
 . . σεσημασ[μέν]ον ὅπως
 ἐλατ[ώ]σῃ εἶδος [ἐκάστου
 20 . . καὶ συνεχ[ῶς
 . . . η . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὐρέθη τὸ 1840 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, διατηρεῖται δὲ τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1561· ἡ πλᾶξ εἶναι κατὰ τὰ τέσσαρα αὐτῆς μέρη ἀκρωτηριασμένη· τὰ δὲ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν ἐγχαραγμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναγινώσκειται οἰκούντων ἐν Δήμῳ, ἐκ τῆς λέξεως ταύτης εἰκάζομεν ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀναφέρει περὶ τῆς νήσου Δήμου,

(1) Ἰσοκρ. Ἑλένης ἐγκώμ.

ἥτις ἀρ' οὐ ὑπετάχθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὸν Μιλτιάδην, ἔμεινε σύμμαχος αὐτῶν καὶ ὅλοι τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον [Θουκ. Α, 28 Τ. 57.]

Κ. Σ. Π.

1048

τὸν] ὄγγ[ον
Δ Δ Π ι
ἀποδόσ]ει τὸν
· · ου τ' ὀφιλ[όμενον
· · σης τῷ γυ · ·
πλέθρα
Θεο]δώρου Προσ[πάτιος
ἐν] Βουλευ[τηρίῳ
κατὰ τὴν] ἀγορὰν
Βαλάν[τια

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεσθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, διατηρεῖται δὲ τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ἡ πλᾶξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· αἱ δύο πρῶται γραμμὴ εἶναι ἐγχαραγμέναι διὰ μεγαλητέρων στοιχείων. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος.

Κ. Σ. Π.

1049

Θ] ε ο [ι
Ἐπ]ι Φρυνίχου Ἀρχοντο[ς ἐπὶ τῆς Παν
δ]ιονίδος δεκάτης Πρ[υτανείας ἡ
Χ]αιρ[έστρατος Ἀμεινί]ου Προβαλίνθιος
ἐγραμ]μάτευε τῶν προέδ[ρων · · ·
ἐπεψήφισεν, Ἀντιφάνης Εὐν[ίππου
εἶπεν ἐπειδὴ · ·]ου Παιανιε[ὺς οὐκ ἐπαύσατο πράττων
πάν ὅτι δύναται ἀγαθὸν ὑπὲρ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων
ἔδοξεν τ]ῷ Δήμῳ ἐπ[αινέσαι · · ·
· · · Μενάν]δρου]ν
· · · οελότης · ·
ε · · · λε · · · ον ·
καὶ · · τῶν ξ]ένων δὲ Φίλιππον
ονορὶ δύ[ο · · λιλοιν
Φιλίππου ε[ἶνα]ι πρόξ[ε]νον
· τὴν τε αὐ · · ου τοῦ λο[ί]ποῦ
αὐτὸ]ν καὶ ἐκγόνους αὐτοῦ
ψήφισθαι αὐτοῦ τὴν Βουλὴν δοῦναι βοήθειαν
τοὺς στρατηγούς ὅτου ἂν δο[κῃ
τούτω] · · · α ταῖς ἐν προξενία[ις ἀναγράψαι
δὲ τὸ ψήφισμα εἰς στήλην] λιθίνην καὶ γῆσαι [ἐν
Ἀκροπόλει τὸν γραμματέα τ]ὸν [κατὰ] Πρυτανείαν
ε]ἰς δὲ τὴν ἀναγρ[αφὴν καὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς στή
λης δότ]ω ὁ ταμίας τρι[άκοντα δραχμὰς
κατὰ νόμον

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὰ γράμματα δὲν εἶναι κιονιδὸν ἐγχαραγμένα, διὰ τοῦτο γραμμαὶ τινὲς τῆς ἐπιγραφῆς ἔχουσι περισσότερα γράμματα καὶ ἄλλαι ὀλιγώτερα. Ἡ πλᾶξ

εἶναι ἀκρωτηριασμένη κατὰ τὰς τρεῖς αὐτῆς πλευρὰς, ἐκτὸς τῆς ἄνω· ἐφ' ἣ φαίνονται μόνον τὰ δύο γράμματα Ε Ο· ὅθεν ἀνεπλήρωσα εἰς Θ:οί, ὡς ἀπαντᾶται εἰς διάφορα ψηφίσματα ἡ ἀρχὴ αὕτη Θεός, ἡ ἀγαθὴ τύχη. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγομεν ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Φρυνίχου Ἀρχοντος [4 ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπιάδος]· τὸ ψήφισμα τοῦτο εἰκάζω ὅτι ἀναφέρεται εἰς δύο πρόσωπα, τοῦ ἐνὸς τὸ ὄνομα τελείως δὲν διατηρήθη, τοῦ ἐτέρου εἶναι Φιλίππος, τὸν ὅποιον ἀποκαθιστάνει ὁ Δῆμος Πρόξενον, καὶ προσκαλεῖ τοὺς στρατηγούς αὐτοῦ νὰ παρέχωσιν αὐτῷ βοήθειαν, ὅσαςκι οὗτος ἤθελε τὴν ζητήσει· τὴν δεδομένην ταύτην βοήθειαν ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης παρατηρεῖται ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἐγγραφικοῦ εἰς τὴν στήλην ἐνός ψηφίσματος ἐπληρῶνεται διὰ τριάκοντα δραχμῶν· τιμὴ προσδιορισμένη ἀπὸ τὸν Νόμον.

Κ. Σ. Π.

1050

- . . Στ]ρατηγὸς Σιδαστ[οῦ . . διατ]αχ
θῆναι τοῖς] Θεσμοθέταις [ἵνα τοῦ λοιποῦ ἔπονται τοῖς διατε-
ταγμένοις παρὰ τοῦ Λουκίου Σεπτιμ[ίου] . . .
ὥστε τὸν δῆ]μον κείμε-ον εἶναι
5 . . ἐ[καστ]ον τῶν τρόπ[ων]
ωρ[αία κ]αὶ οὐχ ὑπάρ[χει]
. . ἱρμ . . ρι ἐτέρων π[ρότερον]
τούτ]ου φυ[γ]ήν καταγινόμε[ων]
καθ' ἃς ἐποιήσαμην ἀφανῶν [γενομένων]
10 κατὰ τ]ὴν ἐμὴν ἀποδημίαν τῶν ὠ[φελίμων]
μῇ] ἀμελεῖν δόξω ἐπιστέλλων [κατὰ
τῶν] κατεγνωκότων καὶ τὰς τειχ[ισθείσας]
. . συμωρία καὶ ὑπόγειον ὅπο τ[εῦ] . .
. . ἀπε]σταλκότως οὕτως ὡς τὸν πρό[τερον]
15 ἀγάγ]ουσιν τινὰ τῶν κριθέντων κα[θ'] ἣν
μεν κα[θ'] αὐτῶν ψῆφον ἐπενέγκ[αμεν] . .
ἀπ]ως ἔτι καὶ φοβερούς εἶναι το[ύς τε]
Ἀρχ]οντας καὶ τὸν στρατηγ[όν]
ἐτ]έθησαν, ἵνα δὲ τοῦ λοι[ποῦ]
20 καθ'] ὑμᾶς τῆς αὐτῆς ἀρχῆς . .
λῶθι τοῦτον εἰσαχθῆναι
ἡ τειμωρία ὑπάγεσθαι
ἐκάσ]της ὀρήσαντας συμ[φέρον]
τοῦ ἐ]ργου τοῦ δικαιοτέρ[ου]
25 . . πα ἐν γνητῶν π[ροστάττειν]
. . καὶ κ]οινῇ καὶ ἰδία.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμὴν ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη τὸ 1839 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1558· τὰ γράμματα δὲν εἶναι κιονιδὸν ἐγγραφάμενα. Τὸ ἄνω καὶ τὰ δύο πλάγια μέρη τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι εἶναι διάταξις τοῦ Αὐτοκράτορος Λουκίου Σεπτιμίου Σευήρου Περτινάκος, υἱοῦ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς· ὅστις ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τοῦ ὁποῦ τοῦ ὀνόματος ἀναγινώσκεται εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἡ διάταξις αὕτη ἀποβλέπει καταδικασθέντας τινὰς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ταύτου, οἵτινες

ὠρεληθέντες ἐκ τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀπιδιμήας αὐτοῦ ἀπέφυγον, τούτους διατάττει εἰσαγαγεῖν, καὶ διὰ τῆς σφοδρᾶς τυχύτης διατάξεως θέλει ὥς τε τὸν τε κρατηγὲν αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀρχοντας φοβερούς εἶναι εἰς τοὺς κινδύνους. Εἰς τὴν 22 γραμμὴν ἡ λέξις τιμωρία τὸ τι εἶναι γραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς Ι τειμωρία μὲ ΕΙ ἀντὶ τιμωρία.

Κ. Σ. Π.

1051

αὐτὸν λαθεῖν
τῶν πολεμίων . . τοῦ Πρ
υταεῖο[υ . . . τῶν
δὲ τελετῶν . . . καθὰ
δεῖ καὶ διατελεῖ . . κα
θάπερ ὁ [Δῆμος . . εἶναι
δ]ὲ αὐτὸν . . . Πρυτ
ανείου λέγειν . . .
νη ταμία[ν
.. οἱ[τ]ε τ[ε . . ὅτι κα
[λ]λ[ι]στ[α . . .
λ[έ]γειν . . .
τ[α

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Νοεμβρ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἑρεχθείου ἀρχαιολογικᾶς ἀνασκαφᾶς, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθ. τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1548· τὰ γράμματα εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν ἐγχαραγμένα· τὸ ἄνω δεξιὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα, τὸ ἀριστερὸν μόνον διετηρήθη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος.

Κ. Σ. Π.

1052

. . ονε . . .
. . νας ση[μῖωση . .
. . τὸ δὲ ψήγισμα ἀναγράφῃ
. . ἐν τοῦ τε φ . .
5 . . τ]οὺς Κολοφω[νίους . .
. . ἀναγραψά[μενοι . .
οἰκιστὰς κατα[γράφασθαι
. . νιον ὁ Νόμος
Καλοφών[οι [κ]αὶ βουλευ[σ]ασθαι
10 ὅπως δόξε[ι τὸν Δῆμον λαθεῖν
ὅ,τι ἀνα]γκαῖον καποσ . .
. . ογοίου ἐστὶ
. . γίου ἱλῆς ὁ τοῦ . .
τῆς ν]ήρου καὶ δημο[σία γένοιται . .
15 ἐ.] τοὺς ἐλθόντα[ς
γραψα[μένους ποιεῖν
τό]ν ἀληθῆ ν[ο]ν . . καθάπερ
δοκε]ῖ καὶ τὸν ἀπο[σταλλέντα
τῶν] παραβαινόν[των . .
20 προξέ]νους τὸ ἐμὸν . .
. . οἰπούσα καὶ . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ

1839 Νοεμβρ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1549. τὰ γράμματα εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν ἐγχαραγμένα, τὸ Σ. Φ. καὶ Β σημειομένα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον Σ. Φ. Β. δεικνύουσι τὴν ἀρχαιότητα τῆς ἐπιγραφῆς· ἡ πλᾶξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει περὶ τῶν Κολοφωνίων, ὡς ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν πέμπτην καὶ ἐνάτην γραμμὴν. Ἐκ τοῦ Στράβωνος γνωρίζομεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν τοῦ Ἀνδρόκλου ἀποικίαν εἰς Ἰωνίαν, υἱοῦ γνησίου τοῦ Κόδρου, εἶχον μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὰ μέρη τῆς μι-
κρᾶς Ἀσίας [Στράβ. Β. 14 Σ. 2 Κοραή·] ἡ ἐμπορικὴ θέσις τῶν Κολοφωνίων, ἡ ἱππικὴ δύναμις αὐτῶν, τοὺς συνέδαινον σφικτὰ μὲ τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες καὶ ἐψηφίσαντο σχέσεις μεγαλητέρας μὲ αὐτοὺς πρὶν οἱ Κολο-
φωνιοὶ διαφθαρῶσιν ἀπὸ τὸν τύφον καὶ πολυτέλειαν.

Κ. Σ. Π.

1053

τῇ]ν σ[ε . . .
ἐπο.]ήσατο χ[ει]ρο[τον]ῆσθαι
δεξά]μενοι τῶν σ . . .
τῶν] πολειτῶ[ν] ἑ[κα]στος
τὸ]ν ταμίαν τ[οῦ] Δήμου
τῶν διο[κομένων] τὰ μέν . . .
καὶ τῶν Σεβ[αστῶν] . . .
εἶ]ναι δὲ τῇ[ν] . . .
Ἐρεχθεῖ] λα . . .
κα]λοῦσι αἱ πιε . . .
κληρ]ῶσαι τοὺς ρεφάνους
. . . Σ]τασίαρχος . . .
. . . ἑκα]σα τῷ δήμ[ω] . . .
. . . τ]ῆς περὶ τῆς . . .
. . . νυγὸν κιν[όν]
ἑ]χων καὶ τὰ . . .
. . . ονεις αὐο . . .
τοῦ] Σεύθου ἤκ[ουσαν] τὴν
ἀν]έθεσαν ἐν [τῷ] Ἐρεχθεῖω
τῶν] νώτων Χά[ρητος] . . .
. . . τοῦ Χαβρίου . . .
. . . ἄξ[ει]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου παντελεσιίου· εὐρέθη τὸ 1839 Νοεμβρ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1566. Ἡ πλᾶξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν ἐγχαραγμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος· εἰς τὴν δεκάτην γραμμὴν ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς δὲ τὴν 21 καὶ 22 τὸ ὄνομα τῶν στρατηγῶν Χάρητος καὶ Χαβρίου, εἰς δὲ τὴν 19, τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως τῶν Ὀδρυσῶν Σεύθου τοῦ δευτέρου, ὅστις ἦτο σύγχρονος τῶν στρατηγῶν τούτων, καὶ φίλος τῶν Ἀθηναίων εἰς τινα καιρὸν, εἴτα δὲ ἐπίβουλος

Κ. Σ. Π.

1054

Ἐ]υνίαν Λέπεδαν
Σειλανοῦ Τόρχου σ[ε]βας

τοῦ θυγατέρα ἱέρ[ειαν
 Ἀθηνᾶς Πολ[ιά]δης . . Εὐ
 θυνία Μι . . [Ζ]ήνω[ρος
 υος . . . ε]ως . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου βάρου λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1839 Νοεμβρ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1559· τὰ γράμματα ἔχουσι περὶ τὰ ἄκρα αὐτῶν τὰ ποικίλματα, ὡς ἐσυνειθίζετο εἰς τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους. Τὸ ἄνω καὶ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακῆς εἶναι σῶον, τὸ δὲ κάτω καὶ δεξιὸν ἀκρωτηριασμένα. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἴστατο ὁ τύπος τῆς Εὐνίας Λεπέδας, ἱερατευσάσης τῇ Πολιάδι Ἀθηνᾷ· τὸ ὄνομα Εὐνία, [ἀλλὰ γεγραμμένον διὰ τῆς οἱ Εὐνοια] ἀπαντᾷται εἰς τὴν 752 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, καὶ εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βοικίου, ἐπιγραφὴ ὑπ' ἀριθ. 1972, καὶ εἰς ἀρσενικὸν γένος Εὐνίας παρὰ τῇ συλλογῇ τοῦ Βοικίου, ἐπιγραφὴ ὑπ' ἀριθ. 508· τὰ δὲ ὀνόματα Λεπέδας, Σειλανός, Τόρκος, πρῶτην φορὰν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα· εἰς τὸ βᾶθρον μετὰ τὸ ὄνομα Τόρκου ἔπεται ἐν Σ τὸ ὅποιον ἀνεπλήρωσα εἰς Σεβαστός, διατὶ τὸν ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀγνωστοῦμεν, ἦτον ἴσως Ἐπαρχος Ῥωμαῖος τῶν Ἀθηνῶν; διότι ὁ Αὐτοκράτωρ Τορκουάτος, δὲν εἶναι Βέβαια, πρῶτον διότι ὁ Τορκουάτος καλεῖται Ἰούλιος Τορκουάτος, καὶ Β'· διότι ἡ κόρη τοῦ Τορκουάτου δὲν εἶχε τι κοινὸν μὲ τοὺς Ἀθηναίους, ἐκτὸς, ἂν κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτε ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐδιώχθη αἰσχυρῶς ἐκ τῆς Ῥώμης.

Κ. Σ. Π.

1055

- . . . δότου
 . . δου Πει[ραιεύς
 . . ν καὶ τὸν ἱπ[παρχον καὶ τὸν στρατηγὸν
 . . ον καὶ τὸν ἐπιμ[ελητὴν καὶ τὸν
 5 . . νίδην ἀναγράψαι δ]ὲ τόδε τὸ ψήφισμα
 ἐν στήλῃ λιθί[νῃ τὸν γραμματέα τὸν κατὰ Πρυτανεῖαν καὶ
 στ]ῆσαι ἐν Ἀκροπόλει, ὅπως ἂν καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν ἀξιώμασιν
 φιλοτιμῶνται ἄρχειν κατὰ τοῦ[ς Νόμους καὶ τάξεις τῆς
 Δημοκρατείας, ἐθέλωσι πάντα ποιεῖν καὶ ἐνεργεῖν ὅπως
 10 χάριτας ἀπολήφονται παρὰ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων τῶν εὐ
 εργετημάτων· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δότω
 τὸν ταμίαν τοῦ Δήμου ΔΔΔ δρα[χμὰς
 κατὰ ψήφισματα ἀναλισκομένων.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακῆς λίθου τοῦ Ἰμμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1838 εἰς τὰς πρὸς τὰ Προπύλαια ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα δὲν εἶναι κιονοῶν ἐγχαραγμένα· τὸ ἄνω δεξιὸν καὶ ἐν μέρος τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς εἰσὶν ἀκρωτηριασμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο, ἵνα τιμῆσωσι τὸν ἱππαρχον, τὸν στρατηγὸν, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν πολεμικαῖς ἀρχαῖς, ὅπως ἂν καὶ οἱ ἄλλοι φιλοτιμῶνται ἄρχειν κατὰ τοὺς νόμους τῆς δημοκρατείας, ἢ ὅπως ἐθέλωσι πάντα ποιεῖν ἵνα χάριτας ἀπολήφονται παρὰ τοῦ Δήμου, ἕνεκα τῶν εὐεργετημάτων αὐτῶν. Εὐτυχὴς ἡ Κυβέρνησις ἐκείνη ἥτις διὰ τῶν τοιούτων σοφῶν πράξεων αὐξάνει τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἀρχῶν, ὧν τὰ ἔργα καλὰ καὶ δίκαια εἰσὶν. Εἰς τὴν ἐβδόμην γραμμὴν ἀναγινώσκουμεν ὅτι ἐψηφίσθη ἡ στήλη τοῦ ψηφίσματος τούτου νὰ τεθῇ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν· ἴσατο δὲ πιθανῶς οὐ μακρὰν τῶν Προπυλαίων παρὰ τὴν εἰς Ἀκρόπολιν ἀνοδὸν, ἵνα εἶναι μᾶλλον εὐσύνωπτος τοῖς εἰ-

εξεγομένοις· διὰ τὴν καταγραφὴν τοῦ ψήφισματος τούτου ἐδαπανήθησαν τριάκοντα δραχμαί, ὡς τὰ περὶ τούτου ἦσαν κανονισμένα διὰ νόμου περὶ ψηφισμάτων.

Κ. Σ. Π.

1056

Ἐπὶ Θερσίλοχου Ἀρχοντος [ἐπὶ τῆς Λεοντί
δ]ος δευτέρης Πρυτανείας ἤ[. . Δ
ιογνήτου Φρεάρριος ἐγραμ[μάτευεν μετὰ
γεινιῶνος, δωδεκάτῃ. δωδε[κάτῃ τῆς Πρ
5 υτανείας ἐκκλησία κυρ[ά τ]ων Προέδρων
ἐπεψήφισεν Πυθογένης Γλαυ[κίππου Ἀλω
πεκῆθεν καὶ συμπρόεδροι
ἔδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ [Δίμῳ
Καλατῆδης Καλατῆδου Εὐπετ.ίων εἶπε, ἔπε
10 ἰδὴ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Δήμου
τῶν Βοιωτῶν σύμβολον ποιησα[μένων πρὸ
ς ἀλλήλους καὶ ὀλομένων ἐκκλησίαν Ὀλ
μίων πόλιν ἀνελέξαντο, καὶ οἱ ἐν [κρι
τηρίῳ καὶ νῦν οἱ ἀποσταλέντες ποιῆσαι
15 τὸ προστατούμενον . . εἰ . ἐδ[ί]καταν των . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμματιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πενταησίου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ τὴν δὲ δικτυεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, τὸ δεξιὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι εἶναι ψήφισμα τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου τῶν Βοιωτῶν, ὅπερ ἐποίησαν περὶ μιᾶς πόλεως, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας· δὲν διετηρήθη εἰμὴ μόνον τὰ γράμματα τῶν τελευταίων συλλαβῶν *Μιέων*. Ἐξ ὧν τῶν πόλεων τῆς Βοιωτίας, ἡ μόνη πόλις ἣτις ἔχει τὴν κατάληξιν ταύτην, εἶναι ἡ πόλις τῶν Ὀλμίωνων ἣτις οὐδετέρως καὶ Ὀλμιον λέγεται, κατὰ τὸν Ἐπεφρόδιτον παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ. (1) παρ' ἧ καὶ ποταμὸς ῥέων εἰς τὴν Κωπαίδι λίμνην, ἐκ τοῦ ὅρου· Ἐλικῶνος, ὅστις Ὀλμειὸς ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ὀλμείου τοῦ Σισύρου παιδός. (2) ὁ κάτοικο· τῆς πόλεως ταύτης ἐκαλεῖτο Ὀλμειὸς· ὡς μαρτυρεῖ ὁ Στέφανος, καὶ ὡς ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· ἡ κώμη αὕτη ἀπεῖχε κατὰ τὸν Πausανίαν τῶν Κωπῶν σταδίων· δώδεκα. (3) εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ψήφισματος τούτου παρατηροῦνται καινοφανεῖς τινὲς τρόποι. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν, μετὰ τὴν λέξιν Πρυτανείας, μένει κενὴ θέσις ἐνὸς γράμματος, καὶ μετὰ ταῦτα ἔπεται τὸ Ἡ· ὁμοίως εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν μετὰ τὸ Πρυτανείας πάλιν ὁ γλύπτῃς ἄφησε κενὸν ἐνὸς γράμματος καὶ μετ' αὐτὸ ἔγραψε τὴν λέξιν *Ἐκκλησία*. Εἰς τὴν ἕκτην γραμμὴν μετὰ τὸ *ἐπεψήφισεν*, μένει κενὸν ἐνὸς γράμματος καὶ μετ' αὐτὸ ἀρχίζει τὸ ὄνομα Πυθογένης. Εἰς τὴν ἐβδόμην γραμμὴν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ὀγδόης μένει κενὸν ἐξ ἑξαγράμμων, εἴτα ἔπεται μετὰ τὸ κενὸν, *ἔδοξε τῇ Βουλῇ*· τὰ κενὰ ταῦτα ἀπαντῶνται εἰς αὐτὴν μόνην τὴν ἐπιγραφὴν τόσον συχνά· τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀρχεται ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Θερσίλοχον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἀπαντᾶται εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ὀνομάτων τῶν ἀρχόντων. Παρατηρήσαμεν εἰς τὴν πλάκην τῆς ἐπιγραφῆς μήπως τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι ἄλλο τί, καὶ εἶδομεν ὅτι ἀναγινώσκειται καθαρὰ Θερσίλιχος, ἢ Ὁερσίλοχος, διότι ἐντὸς τοῦ Ο δὲν φαίνεται καθαρῶς κανὼν σημεῖον τοῦ Θ, μ' ὅλον ὅτι πολλάκις εἰς ἐπιγραφὰς ἀπαντήσαμεν τὸ Ο μόνον ἄνευ τινὸς σημεῖου ἔσωθεν, καὶ τοῦτο ἦτο τὸ Θ· τὸ ὄνομα Θερσίλοχος ἀπαντᾶται εἰς τὴν ῥαψωδίαν ρ' τῆς Ἰλιάδος [στίχ. 216.] Τὸ εἰς τὴν ἐνάτην γραμμὴν ἀναγινωσκόμενον ὄνομα Καλατῆδης πρῶτην φορὰν ἀπαν-

(1) Στεφ. Βυζαντ. εἰς Λέξιον Ὀλμιον.

(2) Ἡσιόδου, καὶ ὁ σχολιαστὴς αὐτοῦ. Στράβων Β. 9. Καλλίστρατος παρὰ Φιλοσράτῳ.

(3) Pausan. Βοιωτ. κεφ. 24.

τάται ἐνταῦθα. Εἰς τὴν δεκάτην γραμμὴν ἀναφέρεται ὅτι ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ Δῆμος τῶν Βοιωτῶν σύμβολον ἐποίησαντο πρὸς ἀλλήλους, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀνελέξαντο τὴν πόλιν τῶν Ὀλμιέων, ἀλλὰ τί νὰ πράττωσιν ἐκεῖ, τοῦτο δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν· ἴσως εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἀνέστησαν ἱερὰ κοινά, ἅτινα εἶχον ἀναφορὰν πρὸς τὴν μυθολογίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ Βοιωτῶν.

Κ. Σ. Π.

1057

- · · · ·
· · ναθρο · ·
· · σῆμα κα[ὶ] ἀναγράψαι
εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον
5 ἡ Ἐρεχθίδις σφίζονται
Φε . . . τῇ φυλῇ ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισ[μα] ὅπως ἂν . . . Ἐρεχθεὶ
δαι εἰδ[ωσι] φυλάξ[αντες] τὰ ἑαυτῶν κτήματα καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ
οἱ αἰεὶ καθιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν βαδίζοντες ἐπὶ τὰ κτήματα
ἅτα δις τὸν ἐνιαυτὸν ἐπισκοπῶνται, τάτε χωρὶς εἰ γεωργεῖται
10 καὶ κατὰ τὰς συνθήκας καὶ τοὺς ὅρους εἰ ἐφροστήκασιν κατὰ τὰ
αὐτὰ καὶ ταῦτα πεποίηκε οὔτε χάριν οὔδ' εἰς ἓνα περι
πλείονος ποιούμενος τῶν συμφερόντων τῇ φυλῇ οὔτε δω
ροδοκούμενος οὔδ' ὕφενός, ἀλλὰ λέγων αἰεὶ καὶ πράττων δια
τετέλεκε τὰ βέλτιστα τῇ Φυλῇ ἀνέκλητον ἑαυτὸν παρε
σχηκῶς, πρὸς πάντας τοὺς Φυλέτας. Ἀγαθεὶ τύχει δεδόχθαι τῇ
Ἐρεχθίδι Φυλῇ ἐπαινεῖσαι Ἀντισθένην Νικάνδρου Λαμπ
τρέα καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ κατὰ Νόμον
ἀρετῆς ἐνεκα καὶ δικαιοσύνης ἧς ἔχων διατελεῖ, περὶ τὴν Ἐρε
χθίδα φυλὴν. Ἐπειδὴ δὲ συμβαίνει Ἀντισθένης θυγατέρα
20 εἶναι, ἐπικληρὸν ἐκ τῶν νόμων γεγεννημένην, τοὺς ἐπιμελητάς
τούς δὲ καθισταμένους κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιμελεῖσθαι Ἀριστομά
χης τῆς Ἀντισθένου θυγατρὸς ἔαν τινὸς δέηται ἐμφανίζον
τας τῇ Φυλῇ ὅταν ἀγορὰν ποιῶσιν, ὅπως ἂν μ[ὴ] αὕτη ὑστερεῖ
ται, τὴν δ' ἐννοίαν τὴν παρεκά[τερα] τὰ μέρη . . . κ
25 οἷν ὑπάρχειν τῇ θυγα[τρὶ] τοῦ Ἀντισθένου[. . .]
διὰ τὴν τοῦ πατρὸς [καλοκαγαθίαν] ἣν ἔδειξεν πρὸς
τὴν Ἐρεχθίδαν Φυλὴν . . .
οἱ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὰ Προπύλαια ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα εἶναι κιονοῖδον ἐγχαραγμένα· τὸ ἄνωθεν καὶ κάτω μέρος τῆς ἐπιγραφῆς δὲν διετηρήθησαν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους αὐτῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα ἀποβλέπον τὰ κτήματα τῆς Ἐρεχθίδος Φυλῆς. Ἐκ τοῦ ψήφισματος τούτου μακρόντι, ὅτι κατ' ἐνιαυτὸν ὁ Δῆμος καθίστα ἐπιμελητὰς ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν πολιτῶν, καὶ ἓνα ἐπὶ τούτων ἀρχιεπιμελητὴν· τὰ χρέη τῶν ἐπιμελητῶν τούτων ἦσαν νὰ ἐπισκοπῶνται τὰ τε χωρὶς εἰ γεωργεῖται καὶ κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ τοὺς ὅρους εἰ ἐφροστήκασιν ταῦτα τὰ αὐτὰ· τὴν ἐπιστάσιν ταύτην ἐποίησεν ὁ Ἀντισθένης Νικάνδρου υἱὸς Λαμπριεὺς τὸν Δῆμον, ὅστις ποτὲ οὔτε χάριν, οὔδ' εἰς ἓνα περιπλείονος ἐποίησαντο τῶν συμφερόντων τῇ Φυλῇ, οὔτε ἐδωροδοκῆθη, ἀλλὰ ἔλεγεν αἰεὶ καὶ ἔπραττεν τὰ βέλτιστα τῇ Φυλῇ ἀνέκλητον ἑαυτὸν παρὲς σχηκῶς πρὸς πάντας τοὺς Φυλέτας, ὑπὲρ οὗ ἐγένετο τὸ ψήφισμα τοῦτο, καὶ τὸν ὅποιον ὅχι μόνον ἐστεφάνωσεν χρυσῷ στεφάνῳ, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ πρόνοιον ἔλαβον, ἔαν τινὸς δέηται, ἵνα ἐμφανίσῃ τοῦτο οἱ ἐπιστάται οἱ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν Φυλὴν, ὅταν ἀγορὰν ποιῶσι, διὰ νὰ προμηθεύωνται εἰς αὐτὴν τὰ ἀναγκαῖα. Εἰς τὸ ψήφισμα τοῦτο ἔχει νὰ θαυμάσῃ τις τὴν

μεγάλην πρόνοιαν ἦν ἐλάμβανον οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι διὰ τὴν εὐταξίαν καὶ πρόοδον τῶν πραγμάτων αὐτῶν· ἐνασχολούμενοι εἰς πολιτικὰς καὶ ἄλλας ἐργασίας, διὰ τὰ φυλάττεται ἡ εὐταξία τῶν κτημάτων των, ἵνα μὴ καταπατῇ τὰ ὄρη ὁ εἰς γείτων τοῦ ἄλλου, διώριζον ἐπιστάτας ἕνα ἐκάστη Φυλῇ, οἵτινες ἐπιμελῶς καὶ πιστῶς ἐκτελοῦσαν τὰ χρέη ταῦτα. Εἰς τὴν 23 γραμμὴν φαίνεται, ὅτι ἐκάστη Φυλὴ εἰς προσδιορισμένον τινὰ χρόνον ἐποίει ἀγορὰν, ὅταν ἴσως ἐόρταζεν τὸν ἐπώνυμον αὐτῆς Ἡρώα, ἡ ἄλλην τινὰ θεότητα, ἢ κυρίως Πολιοῦχον ἡ Φυλὴ αὕτη εἶχε· ὡς καὶ οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες φυλάζαντες τὴν συνήθειαν ταύτην ἐκτελοῦσι πανηγύρεις τινάς, ἐνθα ἀγορὰν ποιοῦσι διαφόρων πραγμάτων· τοιαύτη εἶναι ἡ ἐν Λεβαδείᾳ γενομένη πανήγυρις, ἡ ἐν Φαρσάλοις τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἀλλαχοῦ, ὅσαι πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως τακτικώτερα ἐγίνοντο.

Κ. Σ. Π.

1058

Ἐπὶ Καλλιμῆδου [Ἄρχοντος ἐπὶ τῆς
 . . . Πρυτανείας ἡ . . .
 ἐγραμμάτ]ευσ Μουνιχ[ῶνος . . .
 τῆς] Πρυτανείας [ἐκκλησίᾳ τῶν προ
 5 ἐδρων ἐπεψήφισ]ε Φιλόξ[ενος . . .
 . . . ἔδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ
 . . . νει τε τὴν πρό]νοιαν ἦν ἔχων
 διατελεῖ πρὸς ἕνα ἕκαστον καὶ] ἐν ἅπασιν τοῖς Κ . . .
 . . . καὶ διαιτῶν π[αρά
 10 . . . ἐτέ]ροις καὶ Ἀθην[αίοις
 εἰς ἕκαστ]α περιτυχάν[ων . . .
 αη . εἰ τοὺς δὲ . . .
 ἄλ]λος ἔδωκεν Ἀ[θηναίων
 14 . . . τὸ κοινόν.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος στήλης λίθου πεντελησίου· εὗρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ δεξιὸν, ἀριστερὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακῆς εἶναι ἀκρωτηριασμένα· μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ τοῦ γείσους σώζεται· τὰ γράμματα εἶναι ἀκριβῶς κιονιδὸν ἐγχαραγμένα· τὸ ψήφισμα ἐγένετο ἐπὶ Καλλιμῆδου Ἀρχοντος [Ἀ. ἔτος τῆς 105 ὀλυμπ.] Καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μανθάνομεν ὅτι ὁ Ἄρχων οὗτος γράφεται Καλλιμῆδης καὶ ὄχι Καλλιδημίδης, ὡς ἀπαντᾶται εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ἀρχόντων, τῆς συλλογῆς τοῦ Μεουρσίου, καὶ παρὰ τῷ Διογένει· τῷ Λαερτίῳ· βίῳ· Ξενοφῶντος· ὁ Ἄρχων οὗτος ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὸν Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνατσεῖ [Δεινάρχ. βίῳ]· εἰς τὸ ψήφισμα δὲν διετηρήθη τὸ ὄνομα ὑπὲρ οὗ ἐγένετο διὰ τὰ δυνθῶμεν νὰ ἐξάξωμεν τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ μέρος.

Κ. Σ. Π.

1059

ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος . . . Πρυτ]
 ανεί[ας ἡ . . . κατὰ ψήφισ
 μα τῶν Π[ροέδρων ἐπεψή
 φισεν Ἀντιμῆν]ης . . .
 5 καὶ συμπρόεδροι ἐ[δοξεν τῷ
 Δήμῳ Φιλέας Φι[λέου
 Παλληνεὺς εἶπε [ἐπειδὴ Εὐξ
 ενίδης διατελεῖ [πράττων καὶ λέγων τ
 ῷ Δήμῳ τῷ Ἀθ[ηναίων συνεισφέρων τὰ
 10 ς τε εἰσφοράς ἀπ[άσας ἅς περ ἐψ
 ήφισται ὁ Δῆμος ἐ]καστος . . .
 ν τοὺς μετοίκους [. . . ὅσα ἐ-

- ισενηνοχεν και εϋ
 ω τῷ πρότερον ἐθο[ς τ'
 15 αὐτάς δώδεκα ἐν Εἰς . . .
 α] νῦν εἰς τοὺς κατὰ Παλ[λήνην ἑκατ
 ἐ[ρας ἐπέδοκε και ὅσα [ἄλλα . . π
 ἄθη αὐτῷ ὑπὸ τῶν στρατ[ηγῶν
 και τῶν ταξιάρχων ἅπαντα [πρ
 20 οὐδὲν ὑπερέτῃς και τὰ [ἄλ
 λα διατελεῖ φιλοτιμούμεν[ο
 ς εἰς τὴν Βουλὴν και τὸν Δῆμ[ο
 ν τῶν Ἀθηναίων δεδόχθαι τῷ
 Δῆμῳ ἐπαινεῖσαι Εὐξενίδην
 25 Εὐπόλιδος Φασηλίτην και στ
 εφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ ἐ
 υ[νοίας ἔνεκα και φιλοτιμία
 ς] τῆς εἰς τὸν Δῆμον, και εἶναι
 αὐτῷ]ν ἰσοτελῆ και αὐτὸν και
 30 ἐκγόνους δοθῆναι δὲ και κτήτιν οἰ[κίας αὐτοῖς
 ινοπ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου στήλης λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, και τώρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Τὰ γράμματα εἶναι κιονιδὸν ἐγχαραγμένα· τὸ ἄνω δεξιὸν και κάτω μέρος τῆς πλακῆς εἶναι ἀκρωτηριασμένα. Εἰς τὰς γραμμάς 3. 5. 24 και 26 τὸ Φ εἶναι γραμμένον οὕτω Φ ὥς ἀπαντᾷται και εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ Εὐξενίδου τινὸς υἱοῦ Εὐπόλιδος Φασηλίτου· τὸ ὄνομα τοῦ Εὐξενίδου τοῦτου τὸ ἀπαντῶμεν πρῶτην φορὰν εἰς τὰς γραμμάς 7 και 23: ἐψήφισαν δὲ τὸ ψήφισμα τοῦτο ὑπὲρ αὐτοῦ, διότι εἰς τὴν κατὰ τὴν Παλλήνην ἐκστρατείαν τῶν Ἀθηναίων ὁ Εὐξενίδης οὗτος συνεισέφερε και ὑπερέτῃς προθύμως τοὺς στρατηγούς και ταξιάρχας τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἐκστρατείας· τὸ ὄνομα Φιλίας τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκεται εἰς τὴν 6 γραμμὴν πρῶτην φορὰν ἀπαντᾷται ἐνταῦθα. Εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν ἀνεπλήρωσα τὸ ὄνομα τῆς Φυλῆς Ἀντιοχίδος, διότι ὁ Δῆμος Παλλήνη θς ἐνήργησε τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν.

Κ. Σ. Π.

1060

- ια [τ]ὴν εὖν
 οἶαν ἦν ἔχων πρὸς τὸν Δῆμον] και Ἀθηναίων τοῦ
 ἡ τελευτήσαντα
 ς μηδὲν . . ἔλα]ττων διατελεῖ ὅπως
 5 εἰς τὴν πόλιν ἐλευθέραν και
 τὴν . . Δ]ημοκρατίαν ὧν ἐν τῇ
 μεγίστῃ αἰεὶ ἀφ' οὗ κατε
 σκεύασε διατ[ελεῖ συναγωνιζόμε
 νος . . ταῖς θείαις τοῖς ἀφικνουμ
 10 ἐναις] πρὸς τὸν Βασιλεῖα· ἔτι δὲ και
 εἰς τὴν πατρί[δα ἀνὴρ ἀγαθὸς και κατε
 σκεύασεν ἀ]ναθήματα πλέον ἢ δ
 ἐποίησε δὲ και σύνοδον
 τὴν ἀπ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου στήλης λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ

1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ἄνω ἀριστερὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλάκῃς εἶναι ἀκρωτηριασμένα· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδῶν ἐγχαραγμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος ὑπέρτινος, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα δὲν διατηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν, ὅστις ἐβρόχθη τοὺς πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων τοὺς ἀφικνουμένους πρὸς τὸν Βασιλέα. Εἰς τὴν 10 γραμμὴν ἀντὶ τοῦ Βασιλέα ἀναγινώσκεται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν *Βασιλεία*.

Κ. Σ. Π.

1061

- Κ]αὶ συ[μπρόεδροι ἐδοξεν
τῷ] Δήμῳ ἐπαινέσαι . . .
. ιατοῦ Λαμ[πτρέα καὶ στεφανῶσαι
ὑπὲρ ὧν οἱ τέσ[σαρες
5 . ιν καὶ ὁ Δῆμος . . . περὶ
ἃ πρεσβείας ἀ[πέστειλαν .
οἱ τοῖς εὐεργέταις καὶ τῆς σωτη-
ρείας παρ[εσχ[ύ]κασι . . . ἡ Βου-
λὴ [χω]ρίᾳ καὶ δῶρ[α] . . . ἃ
10 γαθῇ τύχῃ δε[δόχθαι τῷ] Δήμῳ πέμψαι
ἐπὶ τοὺς προσιλι[κέτας] . . . εἰς δὲ τὴν .
ἀναλώσωσιν πρό[τερον ἐπὶ
τὴν ἐκκλησίαν
περὶ τούτων γ[ίγνεσθαι] . .
15 ἀλέσθαι τῆς [Βουλῆς ἀνενεγκεῖν εἰς τὸν
Δῆμον ὅτι ἄ[ν] ἀγαθὸν . . . ἐπ.
αἰν[έ]ση Μ[ε]γα[λ]α Ἡροδό-
του Παριαν[ὸν] εἰς τὰς
ναῦς τοῦ στε[φάνου] [Ἡροδότου
20 Παριανὸν καὶ στεφανῶσαι
δότου Ὀλύμ[θιον] καὶ
Ἰθαροδοῦ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ θραύσματος πλάκῃς λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὗρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς κιονιδῶν ἐγχαραγμένα· διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ἄνω δεξιὸν καὶ κάτω μέρος τῆς ἐπιγραφῆς εἰσὶν ἀκρωτηριασμένα· τὸ ἀριστερὸν μόνον διατηρήθη. Ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψηφισμα, δι' οὗ ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐστεφάνωσε υἱὸν Ἡροδότου τινὲς Παριανὸν [ὡς ἀναγινώσκεται τοῦτο εἰς τὴν 17 γραμμὴν]· τὸ ὄνομα Παριανὸς εἶναι τὸ τοπικὸν τοῦ κατοικοῦ πόλεως ἐν Ἑλλησπόντῳ, καλουμένης οὐδετέρως Πάριον, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰασίωνος. [Εἰς τὰ θ. εἰς Ὀμήρ. Ὀδυσ. Ε. καὶ Ἀρρίανθ. Στράβων Β. 13: Στεφ. Βυζάντ. εἰς Πάριον. Πλίνιος Σελ. 340]. Εἰς τὴν 19 γραμμὴν ἀναγινώσκεται ἡ λέξις ΝΑΥΣ· εἶναι γνωστὴ ἡ σχέσις τῶν Ἀθηναίων μετὰ τῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλεων, καὶ τὸ ἐμπόριον αὐτῶν πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν τούτων· ὅθεν καὶ πολλὰ ψηφίσματα ἀνευρέθησαν καὶ θέλουσιν εἶτι ἀνακαλυφθῇ, δι' ὧν ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐπήνεσε καὶ ἐστεφάνωσε πολλοὺς τῶν κατοίκων τῶν πόλεων τοῦ Ἑλλησπόντου, αἵτινες ἦσαν αἱ σιταποθῆκαι τῶν κατοίκων τῆς λεπτογείου Ἀττικῆς.

Κ. Σ. Π.

1062

ἐν τῷ] ἀγῶνι δὲ ἐν[αγωνίστατο

- . . . Σ Διοκλῆς εἶπεν
 . . . εἶναι δὲ Θρασύ
 [βουλον Ἀθηναίων Δήμου καὶ Φρατρίας καὶ
 5 ἔχειν γῆς καὶ οἰκίας ἐγκτησί]ν καὶ τ' ἄλλα τὰ ἐ
 ν τοῖς νόμοις, . . .] καὶ Θρασύβουλο
 ν καὶ καλεῖσθαι σωτῆρα Ἀθηναίων κα
 αὶ εὐεργέτην διὰ τὴν περὶ ὧν εὐεργε
 σίαν . . .] καὶ ἀναγραψά
 10 μενος . . . τῇ Ἀθ[η]νᾷ ἐλέσθαι δ
 ὅν ἄνδρας . . . χαμᾶλα οἷτινε
 ς . . . ἐκάτε]ρος τὸ γινόμεν
 ον . . . ποιησάντων δὲ
 . . . στήλ]ην καὶ ἀγορὰ τοῦ
 15 . . .]σιμον κα
 ἰ . . . καὶ] ἀναγραφ
 σάμενοι . . .]

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, τὰ γράμματα εἶναι στοιχηδὸν γραμμέ-
 να. τὸ ἄνω ἀριστερὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριζμένα, τὸ δεξιὸν μόνον εἶναι σῶον. Εἰς τὴν
 δευτέραν γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Διοκλέους τινός, ὅστις εἶπε τὸ ψήφισμα τοῦτο· εἰς δὲ τὴν τρίτην
 γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Θρασύβουλου, ὑπὲρ οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο, ἵνα εἶναι δήμου καὶ
 Φρατρίας Ἀθηναῖος καὶ ἔχειν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσιν· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναγινώσκεται καὶ εἰς τὴν ἕκτην γραμ-
 μὴν. Ἐκ τῶν ἐκφράσεων τοῦ ψηφίσματος ἐξάγεται ὅτι ὁ Θρασύβουλος οὗτος δὲν ἦτον Ἀθηναῖος, ἄλλως ἢ πολι-
 τογράφῃς αὐτοῦ ὡς Ἀθηναῖος δὲν ἔχει χώραν· τίς δὲ εἶναι ὁ Θρασύβουλος οὗτος δὲν τὸ ψήφισμα εἰς τὴν 7 καὶ
 8 γραμμὴν ἀναφέρει σωτῆρα καὶ εὐεργέτην τῶν Ἀθηναίων· εἶναι τάχα Θρασύβουλος ὁ τοῦ Ξενοφάντος υἱὸς ἐξ
 Ἀκράγαντος;

Κ. Σ. Π.

1063

- . . . κα]ὶ εὐεργ[ίας ἀναγράψαι δὲ
 τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ τὸν γρα[μματέα
 τὸν κατὰ πρυτανεί]ν εἶναι αὐτοῖς ὥςπερ
 καὶ τοῖς ἄλλοις ἐγκτησίς γῆς] καὶ οἰκίας, καὶ Οἰκῆσαι
 5 ις . . . ἐλ[έσθαι αὐτῶν τὴν Βουλὴν
 καὶ τὸν δῆμον κα]ὶ τοὺς πρυτάνεις ὅπως ἄ
 ν . . . τελεῖν ἀπομίσθους ἂν τοῦ
 τοῖς ὡς ἔδοξε τῇ Βου]λαὶ τοὺς δὲ Ἕλληνοταμ
 ίας . . . ἐὰν δὲ δοκεῖ αὐτοὺς καὶ
 10 οἱ . . . τὴν Βουλὴν προβουλεύσασαν
 . . . ον Εὐδίκος εἶπε τὰ μὲν
 ἄλλα . . .] πρὸς οὓς ἐς
 τὴν . . .] ο . . . περὶ
 τὸν . . .] σε . . . κα
 15 ορος
 ος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· εἶναι αὕτη συνέχεια τῆς ὑπ' ἀριθμὸν
 1062 ἐπιγραφῆς· τὰ γράμματα εἶναι στοιχηδὸν ἐγχαραγμένα, τὸ ἄνω κάτω καὶ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακὸς

εἶναι ἀκρωτηριασμένα, τὸ δεξιὸν μόνον σώζεται· Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται ὅτι ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων καλεῖ τοὺς ὑπὲρ ὧν τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο *Εὐεργέτας*· καὶ ἐκ τῆς ἐκφράσεως ταύτης, τὴν ὑπόψιν ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐκφράζει, εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν του, [λέγω εἰς τὴν ἀκμὴν του, διότι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἀττικοῦ γράμματος, καὶ καθ' ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, πρὶν τῶν χρόνων τοῦ Ἀλκιβιάδου] ἐξάγεται ὅτι ὁ Θρασύβουλος οὗτος καὶ τις ἄλλος εὐποίησαν τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ἐκ δὲ τῆς ἐνδεκάτης γραμμῆς τῆς ἐπιγραφῆς 1061, ἥτις εἴπομεν ὅτι εἶναι μέρος τῆς παρούσης [ὡς θεβαιού- ται τοῦτο ἔκτε τοῦ ὁμοιομόρφου τοῦ λίθου, τῆς ὁμοιότητος τῶν γραμμάτων, καὶ τῆς συναρμογῆς τῶν δύο λί- θων] ἔνθα ἀναφέρεται ἡ φράσις *μάλα οἱ τιτες*, καὶ ἐκ τῆς ἐκφράσεως ἀναφερομένης εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς, εἶναι αὐτοῖς, καὶ ἐλέσθαι αὐτῶν ἐξάγεται ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο διὰ δύο ἢ καὶ περισσοτέρους. Εἰς τὴν 8 γραμμὴν ἀναγινώσκεται *Ἑλληνοταμίας*· τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐδίδετο εἰς τὸ σῶμα ἐκεῖνο τῶν ταμιῶν, οἵτινες ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἦσαν ἐλεγμένοι διὰ νὰ συνάξουσιν τὰς χρηματικὰς συνεισφορὰς τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὸ συμμαχικὸν ταμεῖον τὸ πρότερον ἐν Δήλῳ, εἶτα ἐν Ἀκροπόλει. Εἰς τὴν ἐνδεκάτην γραμμὴν ἀπαντᾷται κύριον ὄνομα *Εὐδικός*· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾷται καὶ εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Λῆκ [travaux in north Greece: τὸ B. Σ. 637 Λονδ. 1835] καὶ εἰς τὴν Δημοσθένει, περὶ Στεφάνου καὶ εἰς τὸν Ἀρποκρατίωνα εἰς λέξιν Εὐηνος. Ὁ Πλάτων ἀναφέρει *Εὐδικόν* τινὰ υἱὸν Ἀπηνάντου, ὃν λέγει ὅτι ἤκουσεν ἀναφέροντα τὴν διαφορὰν τὴν μεταξὺ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Ὀδυσσεύς, ἐπομένως τὴν ὑπεροχὴν τῆς Ἰλιάδος πρὸς τὴν Ὀδυσσειαν· ἐγένετο δὲ καὶ Εὐδικός τις γελοτοποῖς, ὃς εὐδοκῆμει μιμούμενος παλαιστὰς καὶ πύκτας [Ἀριστόξεν. παρ' Ἀθηναίῳ T. A. B. 34]. Ὅσον δὲ ἀποβλέπει τὴν παλαιογραφίαν καὶ ὀρθογραφίαν παρατηροῦνται τὰ ἀκόλουθα. Εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν τὸ Θ εἶναι οὕτω σχηματισμένον Θ, διαχωρισμένον διὰ καθέτου γραμμῆς, ἀντὶ ἐγκαρσίου οὕτω Θ. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἡ δοτικὴ λιθὴν τὸ γη εἶναι γραμμένον διὰ τῆς EI ἀντὶ τοῦ HI. Εἰς τὴν ἐνάτην γραμ- μὴν ἂν δὲ δόση, τὸ ΣΗ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς EI ἀντὶ τοῦ Η ἐνδόσει ἀντὶ τοῦ ἐνδόση. Κ. Σ. Π.

1064

- θυσίας τῆς Θεᾶς κα·
 θάπερ . . . κα]τενιαυτὸν κ
 αἱ . . . κε . . . φα]νῇ ὡς ἄρ·στα τῇ Ἀ
 θηναίων ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν ὑπὲρ τοῦ Δήμου τῶν Ἀ
 5 θηναίων . . . κα ὅσαι εἰ διοικῆται περὶ τὴν ἐορτὴ
 ν καθ' ἣν οἱ θεοὶ καλῶς ὑπὸ τῶν ἱεροποιῶν εἰς
 τὴν ἐορτὴν· ἐ]ψηφίσθη τῷ δήμῳ τὰ μὲν ἄλλα καθά
 περ ἄλλοι τε ποιεῖ, εἰς δὲ τοὺς ἱεροποιούς τὰς μὲν δύο
 θυσίας τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἰγείᾳ καὶ τὴν ἐν τῷ Ἄρ
 10 εἰς Πάγῳ κει]μένην καθάπερ πρότερον καὶ νείμαντ
 ας]. εἰς πέντε μερίδας καὶ τοῖς ἐννέα ἄρ
 χουσιν· καὶ ταμίαις τῆς θεοῦ μίαν καὶ τοῖς ἱερ
 οποιούσι καὶ τοῖς στ[ρατ]ηγόις καὶ τοῖς ταξιάρχ
 αἰς καὶ τοῖς πομπο[ῖς κα]ὶ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ τὰ
 15 ἄλλα] κατὰ εἰω[θὺς τ]ὰ δὲ ἄλλα κρέα Ἀθηναῖο
 ι . . . , ἀ]πὸ δὲ τῶν τε[τταρ]άκοντα μνῶν καὶ τῆς μ
 ισθώσεως τῆς ἱερᾶς Βοωνήσαντες οἱ ἱερ
 οὶ τῶν Βοωνῶν πέμψαντες τὴν πομπὴν τῇ θε-
 ᾷ καὶ θύσας τὰς Βοῦς ἀπάσας ἐπὶ τῷ Βωμῷ τῆς
 20 Θεᾶς τῷ με]γάλῳ μίαν δὲ ἐπὶ τῇ τῆς νίκης προκρί
 νοντας τῶν] καλλιστευουσῶν Βοῶν καὶ θήσαντες τῇ
 Ἀθηνᾷ τῇ Π[ολι]αδί καὶ τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Νίκῃ ἀπάσας

- ς τὰς θυσίας] ἀπὸ τῶν τετραράκοντα μνῶν καὶ μιᾶς ἑω
νήσωσι τῶν Βοιονῶν τῶν τὰ κρέα τῷ Δῆμῳ τῷ Ἀθηναίων ἐν
25 ετεῖλατο.] καθάπερ ἐν τῷ καλλαῖς κρεανομίαις ἃ
γειν] τὰς μερίδας εἰς τὸν Δῆμον ἕκαστον κατὰ
τὰς μερίδας ταύτας ὅποσον συνπαρέχῃ ὁ Δῆμος ἕκαστος
καὶ τὰ μισθώματα τῆς πομπῆς καὶ τὸ μαγειρικὸν κα
ὶ τὰ ἐπὶ] τοῦ Βωμοῦ τοῦ μεγάλου καὶ τ' ἄλλα ὅσα προσ
30 ηνεχθ]εῖσθαι περὶ τὴν ἐορτὴν καὶ εἰς πανυχίδ
α Ν] δραχμαῖς τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς τοὺς διοι
κοῦντας εἰς τ]ᾷ Παναθήναια τὰ κατ' ἐνιαυτὸν ποιεῖν τὴν πα
ρασκευὴν] ὡς καλλίστην τῇ θεῇ καὶ τὴν πομπὴν πέμπε
ιν ἐκάστῳ] ἀνιόντι ζημιοῦντας τὸν μὴ πειθαρχοῦμε
25 νον τὴν παρὰ τ]ῶν Νόμων ζημίαν· Ν ἐλέσθαι δὲ τὸν δῆμον
ἃ.δρας] ἐξ Ἀθηναίων ἀπὸ . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κοιματίου πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ, εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὰ γράμματα εἶναι ζοιχηδὸν ἐγγραγμένα, ἢ πλᾶξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη, τὸ ἄνωθεν ἀριστερὸν καὶ κάτω μέρος· διατηρεῖται τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι κανονισμὸς περὶ τῶν θυσιῶν, προσφερομένων τῇ Ἀθηνᾷ εἰς τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα Παναθήναια. Εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν ἀναφέρει τὸν κανονισμὸν, ὅστις ἐγένετο διὰ τὰς θυσίας τὰς τελουμένους καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν· ποιεῖν ταύτας καθάπερ καὶ πρότερον, θύειν δὲ δύο θυσίας τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ὑγείᾳ· περὶ τῆς ἐν Ἀκροπόλει σεβομένης Ὑγείας Ἀθηνᾶς ἀναφέραμεν καὶ ἄλλο τε, ὅτε ἐδημοσιεύσαμεν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ΑΘΕΝΑΙΟΙ ΤΕΙ ΑΘΕΝΑΙΑΙ ΤΕΙ ΥΓΕΙΑΙ ΠΥΡΡΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΑΘΕΝΑΙΟΣ ὑπ' ἀριθ. 217· ὁ Πausanias λέγει ὅτι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἦτον ἄγαλμα τῆς Ὑγείας, ἣν θυγατέρα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐνόμιζον, καὶ ἐν ἑτερον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ὑγείας. [Paus. Ἀττικὰ κεφ. 23:] Περὶ ἀγαλμάτων τῆς Ὑγείας Ἀθηνᾶς ὁ Πausanias ἀναφέρει ὅτι ἐν ἦτον εἰς τὸν ἐν Ὠρωπῷ ναὸν τοῦ Ἀμφιαράου. [Paus. Ἀττ. κεφ. 34. 2] καὶ ἐν ἑτερον εἰς τὴν Τεγίαν. [Ἀρκάδ. κεφ. 47, 1:] Πρὸ τοῦ Βάθρου ἔνθα ὑπάρχει ἡ τῆς Ἀθηνᾶς Ὑγείας ἐπιγραφή, σώζεται ἡ βάσις ἐκ πεντελεσιῶν λίθου, τοῦ ἐκ μετάλλου Βωμοῦ αὐτῆς· πλησίον τοῦ μέρους τούτου ἀνασκάπτοντες, ὅτι ἀνεκαλύψαμεν τὸ βάθρον τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ὑγείας, ἀνεύρομεν θρύσματα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ὑγείας, ἅπερ εἰσὶ καλλίστης ἐργασίας καὶ λίθου Παρίου· τὰ θρύσματα ταῦτα ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ὄντα, διατηροῦμεν εἰς τὴν ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἐξάγεται ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ὑγείας ἦτον ἐκ λίθου Παρίου· τὸ νεώτερον χάλκινον, ὡς ὁ K. Aῆκ ὑπέλαβεν ἀκολουθῶν τὸν Πλούταρχον: [Leak topograph. of Athens! Σ. 145:] τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἀνηγέρθη διότι ὁ ἐνεργότατος καὶ προθυμώτατος τῶν τεχνητῶν, φίλος τοῦ Μνησικλέους [Πλούταρχος Β. Περικλ.] ἢ ὁ ἡγαπημένος δοῦλος τοῦ Περικλέους: [Plin. H: N. 22, 17] ἀποσφαλῆς ἐξ ὕψους ἔπεσε καὶ διέκειτο μοχθηρῶς ὑπὸ τῶν ἱατρῶν, ὅτε ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα τῷ Περικλεῖ, συνέταξε θεραπεῖαν, ἣ χρώμενος ταχὺ καὶ ῥαδίως ἰάτατο τὸν ἀνθρώπον· ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ τὸ χάλκουν ἄγαλμα τῆς Ὑγείας Ἀθηνᾶς ἀνέστησεν ἐν Ἀκροπόλει παρὰ τὸν Βωμόν, ὅς καὶ πρότερον ἦν, ὡς λέγουσιν. Τρίη βάθρα τῆς Ὑγείας Ἀθηνᾶς εὑρέθησαν καὶ διατηροῦνται εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, τὸ ἐν ἀρχαιότερον ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἀναφέραμεν, φέρει ἐπιγραφὰς Ἀττικοῖς γράμμασιν, εἶναι δὲ σεσθρωμένον, κεκαυμένον ὄντος τοῦ λίθου, εἴτε ὅτε ἐπυρπωλήθη ἡ Ἀκρόπολις ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, ἢ ἀπὸ ἄλλας περιστάσεις· τὸ τρίτον εἶναι λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ, τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγράμμα εἶναι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἐκ τῶν εἰρημένων εἰσάξομεν ὅτι τὰ θρύσματα ἅπερ ἠύραμεν, ὡς ἀναφέραμεν ἀνωτέρω, εἶναι τοῦ ἀρχαιότερου αἰῶνος.

Εἰς τὴν 4 γραμμὴν ἀναγινώσκεται ὅτι τὰ καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν τελούμενα Πα. αθηναῖα ἐγίνοντο ὑπὲρ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων, τὰ ὅποια οἱ διοικηταὶ οἱ περὶ τὴν ἐορτὴν διεύθυνον. Εἰς τὴν 10 γραμμὴν ἀναγινώσκεται ἵνα οἱ ἱεροποιοὶ νείμωσιν πέντε μερίδας ἐκ τῶν θυσιῶν τούτων, μία τοῖς ἐννέα ἄρχουσι, μία τοῖς ταμίαις τῆς θεοῦ, μία τοῖς ἱερεῦσι, μία τοῖς στρατηγοῖς, μία τοῖς ταξίαρχαις· τὰ δὲ ἄλλα κρέα Ἀθηναῖοι διανέμεσθαι. Εἰς τὴν 11 γραμμὴν ἀναγινώσκεται ὅτι ἐπληρώνοντο τεσσαράκοντα μναὶ διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ἀναγκαίων θυμάτων. Εἰς τὴν 20 γραμμὴν ἀναφέρεται μέγας Βωμὸς τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς ὃν ἀπάσας τὰς Βοῦς ἔθουν· ὁ μέγας οὗτος Βωμὸς ἦτον Βέβαια ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος τοῦ ὁποῖου τὸ μῆκος ἦτον, ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἀπὸ τὸ ἐκ κισσιρίου λίθου σωζόμενον ἔδαφος αὐτοῦ, μήκους ποδῶν ἀγγλικῶν 21 1/2 καὶ πλάτους ὁκτώ καὶ μισθὸν εἰς τὸν Βωμὸν τῆς Νίκης, ὅστις ἦτον μικρὸς, ἐθυσίαζον μίαν μερίδα, τῶν ὅλων θυμάτων, προκρίνοντες αὐτὴν ἐκ τῶν καλλιστεουσῶν Βοῶν· μίαν ἄλλην μερίδα ἐθυσίαζον τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Πολιάδι, μίαν ἄλλην τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Νίκῃ. Ἀφ' οὗ ἐκλονίσσε τὰ περὶ τῶν θυσιῶν, εἰς τὴν 30 γραμμὴν προσδιορίζει τὴν δαπάνην διὰ τὴν παννυχίδα ἥτις φαίνεται νὰ προσδιορίζετο εἰς πεντήκοντα δραχμας, ἂν κανεὶς ἄλλος ἀριθμὸς δὲν λείπη ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν. Εἰς δὲ τὴν 33 καὶ 34 γραμμὴν κανονίζει τὰς ζημίας. αἵτινες πρέπει νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τοὺς μὴ πειθαρχοῦντας, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐορτῆς· καὶ αἵτινες ἦσαν πεντήκοντα δραχμαί. Εἰς τὴν 9 γραμμὴν ἀναγινώσκεται ἡ φράσις Ἀθηνᾷ τῇ Ὑγείᾳ καὶ τὴν ἐν τῷ ΑΡ. τὴν λέξιν ταύτην ΑΡ ἣν ἀναφέρει περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀνεπλήρωσε διὰ τοῦ ΑΡΕΙΑΣ· περὶ τῆς Ἀρείας Ἀθηνᾶς, ἥς ὁ Βωμὸς ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναφέρει ὁ Πausanias· τὸν Βωμὸν τοῦτον ἀνέθηκεν ὁ Ὀρέστης ἀποφυγὼν τὴν δίκην, [Paus. Ἀττικ. κεφ. 28,] τοιοῦτου εἶδους ἐπιγραφαί, περὶ κανονισμοῦ θυσιῶν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα αἱ ὑπ' ἀριθ. 117, 118, 87 καὶ παρὰ τοῦ Βοικκίου αἱ ὑπ' ἀριθ. . . .

Κ. Σ. Π.

1065

- . . . τὸν] λίθ[ον
- . . . τεῖ Ἀθηναί[α
- . . . τοῖς Στρα]τιώταις διανέ[μεσθαι
- . . . ἀ]γναὶ τῶν νέων
- . . . ἐκάτε]ρος ὁσί[ως

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ θραύσματός πλακὸς λίθου πεντελησίου· εἰρήθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ τώρα διατηρεῖται εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1965· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψήφισματος. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναγινώσκεται ἡ δοτικὴ τῇ, γεγραμμένη διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς Η. Κ. Σ. Π.

1066

- . . . ἐπ[ὶ τῆς . . .
- . . . καὶ κα[ταβαλεῖν . . .
- . . . ὁπό]ταν καὶ ὁ [Δῆμος . . .
- . . . ἀγαθ]αὶς ἀλίου[θαι . . .
- 5 . . . ἐπ]οιήσαντο . . .
- . . . ἔκχστ]ον τῶν κεφ[αλαίων . . .
- . . . ριος Καλλιπ[ίδου . . .
- . . . Ἀχαιοὶ θυγ[ατέρα
- . . . Κάφιος Λοκρ[ὸς
- 10 . . . δη]μοκρα[τία

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ θραύσματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ

1842 Νοεμβ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθίου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· τὰ γράμματα εἶναι στοιχηδὸν ἐγχαραγμένα· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Εἰς τὴν ἐξδόμην γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Καλλιπ. ὅπερ ἀνεπλήρωσα εἰς Καλλιπιδῆς ἢ Κάλλιπος· εἰς τὴν ἐννάτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Κάφης· τὸ κύριον τοῦτο ὄνομα ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἐτέραν ἐπιγραφὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα, ὑπ' ἀριθ. 585· ὁ Κάφης οὗτος ἀναφέρεται εἰς αὐτὴν ὡς Ἄρχων ἐν Τιθόρα, καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ ἀναφέρεται Κάφης τις Φωκαεὺς, ὃν ὁ Σύλλας ἔπεμψεν εἰς Δελφοὺς λαβεῖν τὰ ἀναθήματα. [Πλούτρχ. Β. Συλλ. Σ. 252.] Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Κ. Σ. Π.

1067

. . . ιολι . . .
 . . . τ[ὸν παν] . . .
 . . . μη τοῦ κα . . .
 Εὐθ[ύ]δημος δὲ ἔστ[τω] . . . Ἀθηναῖος
 . . . καὶ εὐεργετῶν τοὺς τε ἀφικνουμένους
 . . . καὶ εὐεργέτης . . .
 . . . τὸν παρὰ [τοῦ Δήμου] . . .
 . . . αρα . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰω. κοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Νοεμβρ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἑρεχθίου ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς στοιχηδὸν ἐγχαραγμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι αὕτη εἶναι μέρος ψηφίσματος τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Κ. Σ. Π.

1068

. . . ἀρχὰς ἀπάτας
 . . . τ . . . κα]τά [πρυτανείαν
 . . . καλέσαι δὲ αὐτὸν . . .
 . . . ἀρετῆς ἐνε]κα πε
 5 ρὶ ὧν ὁ Δήμος ἔλαβεν . . . τοῦτο
 . . . καθ' ὅσα
 πρυτα
 νείας[. . .]δταν ἢ . . .
 πρόξ]ειον
 10 καὶ εὐεργέτην . . .]νι Μελ
 ιτεῦ; εἶπεν . . . τὸν ἐπ
 ι κάθ]οδον
] τοῦτο
 εἶναι] δὲ καὶ
 15 αὐτὸν καὶ ἐκ γόνους αὐτοῦ . . . ἀνεγράψαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα τὸν γ]ραμματ
 ἐα τῆς Βουλῆς ἐν σήλῃ λιθίῃ καὶ σῆσαι ἐν . . .] εἶπε τὰ μ
 ἐν ἄλλῃ ἔστω ὡς ἐψηφίσατο ἡ Βουλὴ εἶναι δὲ] Πολύστρ
 ατον Ἀ]θηναῖο
 ν τοῖς] ἔτεσιν ἂ
 20 ἔδοξε ο ἂν γε τὰ
 ος σ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ τμήματος πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1839 Νοεμβρ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, καὶ τώρα διατηρεῖται εἰς

τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου 1532· τὰ γράμματα εἰς ὅλα, τὰς γραμμὰς τῶν εἶναι ἐξηλειμμένα κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακῆς, τῆς ὁποίας τὸ ἄνω ἀριστερὸν, καὶ κάτω πλευρὸν αὐτῆς εἶναι ἀκρωτηριασμένα· τὰ γράμματα εἶναι στοιχηθὸν ἐγγραφμένα. Ἐκ τοῦ σωθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος. Εἰς τὴν 17 γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Πολύστρατος ὑπὲρ οὗ ἔτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο· Πολύστρατον ὄνομα ἀπαντῶμεν τὸν ἀναφερόμενον ἐπώνυμον Ἄρχοντα τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἀναφέρεται εἰς τὴν 355 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιμερίδος καὶ ἕτερον ἀναφερόμενον εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 747, 2953, 165, 115, 996, 392, 2085, 2525, 1298, 2355 ἐπιγραφὰς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει (1), καὶ τῷ Λυσίᾳ (2), καὶ Λουκιανῷ (3), καὶ παρὰ τῷ Ἀνδοκίδῃ (4), τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσαν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς συμπαίξαντα τὰ μυστήρια τῷ Ἀλκιβιάδῃ· καὶ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι (5), καὶ Διογένει Λαερτίῳ (6), καὶ Πλουτάρχῳ (7), ἀλλ' οἱ ἀναφερόμενοι εἶναι ἄλλοι τοῦ Πολυστράτου τῆς ἐπιγραφῆς μας, ἐκτὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Λυσίου ἀναφερομένου· ὁ Πολύστρατος οὗτος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Λυσίου· ἡρέθη ἐπὶ τῶν φυλετῶν του ὡς εἷς τῶν τετρακοσίων, ὡς ὦν χρηστὸς ἀνὴρ καὶ περὶ τοὺς δημότας καὶ περὶ τὸ πλῆθος. Ὁ σχηματισμὸς τῶν γραμμάτων, τῆς ἐπιγραφῆς οὗτης Ἀττικαῖς γράμμασιν γεγραμμένης συμφωνεῖ μὲ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τῶν τετρακοσίων, ὅστις εἶναι προγενέστερος τοῦ Ἀρχontos Εὐκλείδου, ἄρξαντος τὸ Β'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπιάδος· καὶ αὐτὴ ἡ πλάξ τῆς ἐπιγραφῆς διὰ τὴν στιλπνότητά της καὶ τὸ σχῆμα αὐτῆς, καὶ τοὶ μὴ διατηρουμένη ὅλη, φανερώνει ὅτι εἶναι ἔργον τῶν χρόνων τῆς Ἀθηναϊκῆς κομψότητος. Κ.Σ.Π.

1069

- ἀγαθὴ τ]ύχει δε[δῶχθαι τῷ Δ]ήμῳ
 ἐπαιν]έσαι Ἄβρων[α καὶ . .
 . . διαν Νησιώτ]ου . . .
 ἐκάτερον αὐτ[ῶν ἔχειν γῆν καὶ οἰκίαν
 5 κατὰ τὸν Νόμον [ἀρετῆς ἕνεκ
 α καὶ εὐνοίας ἣν [έχουσι πρὸς τὴν πόλιν καὶ παρέχ
 ουσιν πρὸς τε τὴν [Βουλὴν καὶ τὸν
 Δῆμον τῶν Ἀθην[αίων εἶναι δὲ αὐτοὺς,
 καὶ προξένους [Ἀθηναίων δοῦναι
 10 τε αὐτοῖς γῆς π[ρόσκτησιν καὶ οἰκίας
 ἀνα]γράψαι δὲ τό[δε τὸ ψήφισμα
 τὸν γραμματεῖα τοῦ Δ[ήμου ἐν σ]ήλῃ λιθίνῃ
 13 κα]ὶ στ[ῆσαι ἐν Ἀκροπόλει

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακῆς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1837 Νοεμβρ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθείου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Τὰ γράμματα εἶναι στοιχηθὸν ἐγγραφμένα. Διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1525. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τὸ τύχει ΧΒΙ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς ΗΙ τύΧΒΙ ἀντὶ τύΧΗΙ. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναγινώσκονται τὰ γράμματα ΑΒΡΩ· ἀνεπλήρωσα δὲ εἰς ὄνομα Ἀβρώνα, τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾷται εἰς τὸν Πλού-

- (1) Φιλίππ. Α.
 (2) Λυσ. ὑπὲρ Πολυστράτου.
 (3) Λουκ. νεκρικ. διαλογ. καὶ ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
 (4) Ἀνδοκ. κατὰ Πολυστράτ.
 (5) Ξενοφ. Κύρ. ἐνίαδ.
 (6) Λαέρτ. Β. Ἐπικούρ.
 (7) Πλούταρχ. Β. Ἀλεξάνδρ.

ταρχον πεντάκις. (1) ἐκαλεῖτο οὕτως, ὁ πατήρ τῆς Καλλιστῆς γυναικὸς τοῦ ῥήτορος Λυκούργου, καὶ ὁ υἱὸς αὐ-
τοῦ πατήρ τῆς Ἰδίστης· καὶ παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Ἡσιόδου ἀναφέρεται γραμματικὸς τις Ἄβρων. (2) καὶ
παρὰ τῷ Δημοσθένει ἀναφέρεται Ἄβρων Βουσέλου ἐξ Οἴου. (3) εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ
ὄνομα . . ΔΙΑΝΝΗΣΙΩΤ . . Ἐκ τοῦ σωθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος τοῦ
Ἀῆμου τῶν Ἀθηναίων, ὑπὲρ τινων, κατοίκων ἱσως τῶν νήσων.

Κ. Σ. Π.

1070

ιο[. . τὰς θυσίας τὰς εἰς τὴν
Ἀθηνᾶν ἃς οἱ ἱερ[εῖς ἐν ταῖς ἑορταῖς
τούτ]ων αὐτίκα μᾶλα εἴτε δοκεῖ ἓνα στρατ[ηγόν
ἐλέσθαι τύχει ἀγαθῇ νυνί, οἵτινες
5 . . οἱ τοὺς πολεμίους ὅσα ἂν δύνωνται πλεῖ[σα
 . . μι]σθὸν δὲ καὶ τῶν ξυμμάχων ὀπό[σα
τῆς Βο[υλῆς ἐς τὴν Βουλὴν τῶν Ἀθηναίων
τῶν ἐ]ξήκοντα νεῶν
εἶν]κι σύμβουλον τ[ῶν
10 τῆς πό]λε[ως

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ
1829 Νοεμβρ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἐρεχθίδου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας καὶ τῶρα διατηρεῖται εἰς τὴν
ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1541· τὰ γράμματα
εἶναι ἀκριβῶς στοιχηθὸν ἐγχαραγμένα· ἡ δὲ πλαξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Εἰς τὴν πρῶ-
την καὶ δευτέραν γραμμὴν ἀναφέρεται περὶ νενομισμένων τινῶν θυσιῶν τῇ Ἀθηνᾷ, ἃς οἱ ἱερεῖς ἐν ταῖς ἑορταῖς
θύουσιν. Εἰς δὲ τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναφέρεται περὶ ἐκλογῆς ἐνὸς στρατηγοῦ, ἵνα κακοποιήσωσι τοὺς ἐχθρούς.
Εἰς δὲ τὴν ὀγδόην γραμμὴν ἀναφέρεται ἐκστρατεία ἐξήκοντα νεῶν, ἀλλὰ ποῦ ἐστάλησαν αὐταὶ αἱ νῆες ἀγνο-
οῦμεν. Εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν ἡ δοτικὴ τύχη ἀγαθῇ εἶναι γραμμὴν, διὰ τῆς ΕΙ· τύχει ἀγαθῇ ἀντὶ τύχης
ἀγαθῆ· τὴν σύγχησιν ταύτην τῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς Η εὐρίσκει τις καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς καὶ περὶ τούτου πολλὰ-
λάκις ἀναφέραμεν.

Κ. Σ. Π.

1071

Φιλῖνος Φιλ[ίνου
Πρωτογένης
Θ]εόφραστος Ἀλι[μούσιος
Δ]ιονύσιος Δημ[ητρίου
5 Δ]ιονύσιος Ἀγά[θωνος
Θητῶν Ἡρώδ[ωτος
κύρηξ ἐξ Ἀρ[είου Πάγου Βουλῆς
Ἐπικράτης Καλλ[ίου
Λ Ἀὐλ . . .
10 Κα[λλίας ὦν μημ . .
Κήρυ[ξ . . Πυθα-
ρατος Π[υθίου . .
Δημο[σθένης . . Ἐλευσί-
14 νιος Α.

(1) Πλούταρχ. Ἑρωτικ. διηγ. Σ. 517 καὶ Πλούταρχ. δέκα ῥήτορ. Λυκούργ. Σ. 135. καὶ 154
(2) Σχόλ. εἰς Ἡσιόδ. Θεόγ. Σ. 420.
(3) Δημοσθ. Μακάριον.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη το 1839 Νοεμβρ. 17 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἐρεχθίου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας, καὶ τὴν ἀνὰ τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ὑπ' ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου 1531· ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα· τὸ ὄνομα Φίλινος Φιλίνου ἢ Φιλῖνος Φιλίνου ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου ὑπ' ἀριθ. 1573, [ἢν δὲ οὗτος σκαλπιγκτής εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν Χαριτευσίων ἐν Ὀρχομενῷ,] γραμμένον τὸ ΛΙ διὰ τῆς Ι ὡς καὶ εἰς τὴν περὶ τὴν ὁμοίως καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 165, 303, 206, 516 καὶ 571 τῆς Ἀρχαιολ. Ἐφημερίδος· εἰς δὲ τὴν ὑπ' ἀρ. 73 τῆς συλλογῆς τοῦ Αἰῆ, καὶ 200, 2239, 2336 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου ἀπαντᾶται γεγραμμένον τὸ ΛΕΙ διὰ τῆς ΕΙ Φιλῖνος ἀντὶ Φιλίνος· καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τε τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τοὺς σωθέντας ἀρχαίους συγγραφεῖς ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα γεγραμμένον διὰ τῆς ΕΙ, καὶ διὰ τῆς Ι, ὡς εἰς τὸν Ἀποκρατίννα εἰς λέξιν Φίλινος. Καὶ ἐκ τῆς διπλῆς τχύτης γραφῆς ἐξάγεται ὅτι τὸ ΕΙ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐπροφέρετο ὡς τὸ Ι. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι κατάλογος τὸ μὲν ἄνω ἡμῖς ἕως τὴν λέξιν Θητῶν Πρυτανευσάντων, ἡ κατάλογος πεσόντων ὑπὲρ πατρίδος· διότι μετὰ τὴν λέξιν ΘΗΤΩΝ, μένει κενὸν καθὼς εἰς τὰς γραμμὰς 11, 13 καὶ 14 ἐνθα ἐτελείωνε ἴσως ἡ ἐπιγραφὴ· τὰ γράμματα τῆς ἐξδόμης γραμμῆς εἶναι ὀλίγον τι μεγαλότερα τῶν ἄλλων γραμμῶν· μετὰ δὲ τὴν 10 γραμμὴν αἱ ἐπόμεναι σειραὶ ἀρχίζουσιν ἀπὸ τοῦ ἡμῖς μέρους τῆς πλακὸς. Κ. Σ. Π.

1072

Ὀρ]ος χωρίου
καὶ] οἰκίας πε
πραμένων ἐπὶ
Δημοχάρους
καὶ Θεοφράστου,

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὗρέθη το 1839 Δεκεμβρ. 20 εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἐρεχθίου ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας· ἡ πλάξ εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἄξεστος, τὰ δὲ γράμματα ἀσύμμετρα· ἐσχημάτ. ζεν ὅρον χωρίου καὶ οἰκίας πεπραμένης· ἡ ἀγορὰ δὲ αὕτη ἐπληρώθη ἴσως ἐκ τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς θεοῦ· ἔνεκα τούτου ἡ πλάξ αὕτη, ἀντίγραφον ἐτέρας πλακὸς, ἐφυλάττετο ὅπου καὶ εὗρέθη, εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, [ἐκτὸς ἂν ὑποθέσῃ τις ὅτι μετεκομίσθη εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοὺς Τούρκους] τὸ ὅποιον δὲν θεωρῶ τύσον πιθανόν, διότι οἱ τοῦρκοι ἔχοντες πολλοτάτας προχείρους πέτρας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν δὲν μετακόμιζον κάτωθεν πέτρας. Ἡ πώλησις δὲ αὕτη ἐγένετο ἐπὶ Δημοχάρους· Δημοχάρης Ἀρχων τῶν Ἀθηναίων δὲν ἀπαντᾶται εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν ἀρχόντων, ἀπαντῶμεν δὲ εἰς τὴν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος ἐπιγραφὴν 236 Δημοχάρην Δημοχάρους γραμμκτέα τῆς Αἰαντίδος Φυλῆς ἐπὶ Φερεικλέους Ἀρχοντος. Εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν φαίνονται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ΑΙΘΕΟ τὰ ὅποια ἀνεπλήρωσα εἰς καὶ Θεοφράστου· ἐάν ἡ εἰκασία μου αὕτη εἶναι ἀληθής, τότε ὁ μὲν Δημοχάρης εἶναι ἴσως ὁ ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Θεοῦ, ὁ δὲ Θεοφραστος εἶναι ὁ ἐπώνυμος Ἀρχων τοῦ 4 ἔτους τῆς 116 ὀλυμπιάδος, τίς δὲ ὁ Δημοχάρης οὗτος; εἶναι τάχα Δημοχάρης ὁ Λευκονοεὺς ὃν ὁ Δημήτριος κατεδίωξεν; (1). Κ. Σ. Π.

1073

. ἰν καλέσαι
δὲ αὐτὸν καὶ τοὺς πρέ]σβεις εἰς τὸ Πρυταν
εἶον ἐπὶ] ξενία ἐς αὐριον Συμφλυν

(1) Πλούταρχος Β. Δημητρίου.

- . . . Ὀδμακον ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ
 5 ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ Π
 ρυτανεῖαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ σ
 τῆσαι ἐν Ἀκροπόλει· εἰς δὲ τὴν ἀναγ
 ραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τὸν ταμίαν
 ν τοῦ Δήμου π δραχμὰς ἐκ τῶν εἰς τὸ κ
 10 ατὰ ψηφίσματ' ἀναλίσκομένων τῷ Δ
 ήμῳ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασιν Ἰωνικοῖς, ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ αἶμα καὶ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένον. Ἐκ τοῦ πατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τιῶν Πρέσβων ξένων, τοὺς ὁποίους ἐκάλεσαν εἰς τὸ Πρυτανεῖον. Εἰς τὴν ἐννάτην γραμμὴν φαίνεται ἡ δαπάνη πεντήκοντα δραχμῶν, διὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ψηφίσματος τούτου, ἥτις καὶ αὕτη ἦτον κανονισμένη, καθὼς καὶ ἐκείνη τῶν τριᾶκοντα δραχμῶν, τὴν ὁποῖαν ἱπαντήσαμεν εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς.

Κ. Σ. Π.

1074

- ὅσου ἑκαστος
 τ]ῶν ἀποδράντων[. . . καὶ
 τῶν ν]εῶν ἐν Χίῳ ἀπέστειλε τῷ Κυρίῳ κο
 μι]σάμενος εἰς ταυτά. ὡσαύτως δὲ καὶ τε[τρακοντ
 5 ὅρου τῶν ἀποδράντων αὐτοῦ δυοῖν σωμ[άτων
 σ]υνεσκευασμένων ἀργυρεύματά τε καὶ τὸ ἕτερον . .
 οὔσης τῆς ἀποδημίας εἰς τε τὴν αὐτοῦ [ἐκστρατεῖαν
 παιδὰς τε συναπέστειλεν παρ' αὐτοῦ [λαβὼν
 ὅσον χρεῖαν εἶχε καὶ κατέστησεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν εὐνο
 10 υςέρων τοὺς παιδὰς ἀναζητήσας, μηδ[ὲν διὰ τοῦτο ζητή
 σας] οὔτε νύλλον οὔτε ἀνάλωμα οὐ[τέν
 κ]αὶ περὶ πάντων ὧν γέγονε[ν . . .
 . . οἱ πρὸς τὴν Βουλὴν· ἐπα[ίνεται δὲ
 χρῆ]σιμος ἔσεσθαι τῇ [πόλει
 15 ἑκασ]τον παρασκευ[ασμένων
 . . τῇ] προθυμί[α ἣν ἐδειξεν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς στοιχηδὸν ἐγχαράγμενα· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἀναγινώσκειται ὅτι εἰς τὴν Χίον ἐπεμψαν νῆας τῷ Κυρίῳ· κύριον δὲ ἐννοεῖ ἴσως ἐνταῦθα τὸν διωρισμένον παρὰ τῶν Περσῶν στρατηγὸν τῆς Χίου, ὡς ἐστάθη ὁ Φαρνάβαζος καὶ Αὐτοφράδης, εἰς αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν νῆας τινὰς, ἀντενεργοῦντες κατὰ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν. Εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν τὸ δυοῖν σωμάτων τὸ ΟΙΝ εἶναι γραμμένον ἀντὶ τῆς ΟΙ, ΕΙ, ΔΥ· ΕΙΝ ἀντὶ ΔΥΟΙΝ· εἰς τὴν γραμμὴν ταύτην ἀναφέρονται δύο σώματα, ἡ δοῦλοι, οἵτινες ἐδραπέτευσαν εἰς τὴν μεγάλην ἀνωμαλίαν τῆς Χίου, ὅτε δηλαδὴ οἱ ὀλιγαρχικοὶ τὰ τῶν Περσῶν φρονοῦτες ἀφιλονείκουν μετὰ τῶν δημοτικῶν, εἰ τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐφρόνουν. Εἰς τὴν ὀγδόην γραμμὴν ἀναφέρεται ὅτι συναπέστειλε καὶ τοὺς παῖδας, τοῦ ἀποδράντος ἴσως τότε Κυρίου τῆς Χίου· κατὰ τὴν αὐτοῦ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα. Ἰπὲρ τοῦ συντελέσαντος δὲ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, τῆς τῶν Χίων ταρχῆς, ἀνευ τινὸς ἀποζημιώσεως, καὶ δόσαντος χεῖρα βοήθειας εἰς τὸ πολιτικῶς ἐννοούμενον τότε μέρος τῶν Ἀθηναίων, ὁ Δῆμος συνέταξε τὸδε τὸ ψήφισμα, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν

διετηρήθη τὸ ὄνομα οὐδενὸς τῶν προσώπων, περὶ ὧν τὸ ψήφισμα ἀναφέρει, διὰ τὴν δυνήθωμεν νὰ ἀναφέρωμεν τὰ περὶ αὐτοῦ ἱστορούμενα· ἀρ' ὅσον δὲ δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ἀπὸ τὸ διασωθὲν μέρος τοῦ ψηφίσματος τούτου ἐξάγεται ὅτι τοῦτο ἔχει ἀναφορὰν εἰς τὴν τῆς Χίου ἱστορίαν.

Κ. Σ. Π.

1075

. . Ἰ]ππο[θωντίς ἐπρυτάνευεν . . ὁ δεῖν
ἐκ Κ]ήδων ἐγ[ραμματεύεν
ἔδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ
. . . ελαβὼν γραμματεῖα
5 Γ]λαύκιππος Ἐρχε]ιεύς ἐ[ῖπε
Θρασύβουλον ὅσον [οὔτος
τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων
καλὸν καὶ ἀγαθὸν κα[τασταθέντα
9 ἐπαινέσαι καὶ σεφανώσ]αι τὸν δῆμον [τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησιῶ· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα εἶναι ἀκριδῶς στοιχηδὸν ἐγχαραγμένα, ἡ δὲ πλᾶξ ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· αἱ πρῶται δύο σειραὶ [Ἰ]ΠΠΟ[θωντίς ἐπρυτάνευεν καὶ ἐκ Κ]ΗΔΩΝ ΕΓ[ραμματεύει] ἔχουσι τὰ γράμματα μεγαλύτερα τῶν ἄλλων σειρῶν. Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν ἡ δοτικὴ Βουλῇ τὸ ΛΕΙ εἶναι γραμμένον διὰ τῆς ΕΙ, κατὰ τὸν ἀρχαιότερον τρόπον, ἀντὶ τῆς Η, Βουλῇ· τὴν γραφὴν ταύτης τῆς δοτικῆς ΕΙ ἀντὶ τῆς ΗΙ ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς, τὰς πλείστας γεγραμμένας Ἀττικοῖς γράμμασιν. Εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα Γλαύκιππος Ἐρχιεύς, ὁ Γλαύκιππος οὔτος εἶναι τάχα ὁ ἐπώνυμος τῶν Ἀθηναίων Ἀρχων, ὁ ἀπαντῶμενος εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 74, 147, 229, τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σοφοκλῆς ἐδίδαξεν ἓνα τῶν δραμάτων του [όλυμπ. 87]· τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς δὲν φέρουσι μεγάλην ἀμφιβολίαν, διότι εἶναι σχεδὸν τῶν χρόνων καθ' οὓς ἤρξεν ὁ Γλαύκιππος. Εἰς τὴν ἕκτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Θρασύβουλος· πιθανῶς ὁ Θρασύβουλος οὔτος ἦν ὁ μεγαλοφωνότανος Θρασύβουλος ὁ Στειρεὺς, ὅστις τὸ πρότερον συνέπραττε τῷ Ἀλκιβιάδῃ [Πλούτρχ. Β. Ἀλκ.]· ὑπὲρ τοῦ Θρασυβούλου τούτου ἐγένετο τὸ παρὸν ψήφισμα παρὰ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, διότι οὗτος καλὸς καὶ ἀγαθὸς κατασταθεὶς ὠφέλησε τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην τὸ μέρος ἐκεῖνο αὐτῆς ἐνθα ἦτον περιγεγραμμένη ἡ αἰτία δι' ἣν ὁ Δῆμος ἐστεφάνωσεν αὐτόν· ὡς ἐκ τῶν ἱστορουμένων περὶ αὐτοῦ γνωρίζομεν ὅτι πολλὰ ἀγαθὰ ἔργα ὑπὲρ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐποίησε, τὰ ὅποια κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐξιστορήσωμεν ἐνταῦθα. Εἰς τὴν τετάρτην γραμμὴν ἀναγινώσκεται εἰς τὴν πλάκα τὰ γράμματα ELORON, τὰ γράμματα ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Γραμματέως, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν κανὲν ὄνομα γραμματέως δὲν διετηρήθη, τοῦ ὁποίου αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ νὰ ἦναι ELORON ἢ ELOBON, διότι εἰς τὴν πλάκα δὲν διακρίνεται κελῶς ἂν εἶναι Β ἢ R. τὸ ὄνομα τοῦ δήμου EPXEIA δὲν εἶναι γραμμένον εἰμὴ μόνον EPXE.

Κ. Σ. Π.

1076

ἐπὶ τῇ]ς Λεωντίδος [τρίτης Πρυταν
είας ἡ. . . ἐγ[ραμ]μάτευεν Μουν[υχιω
νος τρίτη τῆς Π]ρυτανείας ἐκ[κλησία
τῶν π]ροέδρων ἐπεψ[ήφισε
5 ἔδοξ]εν τῇ Βουλῇ [καὶ τῷ δήμῳ
α . . εὖς εἶπε ἐπειδ[ὴ . . .

- . . Εὐθ]υμένου διατελε[ῖ πράτ
των καὶ ἐνδει]κνύμενος καὶ κα . .
. . εἴ]πη καὶ φιλοτιμούμενος ἐ[νεργετῆιν
10 καὶ] πρό-ερον ἕως τ[έλους τοῦτο πράττων
καὶ ἀπ]οσταλεις τῶν κοιν[ῶν ἐπεμ
ελήθη] τῶν εἰς ἀσφάλειαν [συντει
νόντων.τ]εἰ τοῦ πέμψαντος . .
καθ'] ὅσον εἰσὶ δυνατόν
15 ἀπέφαν νίκας ἡκού[σας
ἀγαθόν] τὰς προσηκούσ[ας
κ]ατασκευάζων κ[αὶ
ἀγαθεῖ τύχ]ει δεδόχθαι τ[ῷ δήμῳ
ἐκ]κλησίαν χρημ[ατίσαντας
20 τῇ]ς εἰς τὸν δῆ[μον τῶν Ἀθηναίων
. . κηνον γω . . .
. . . νίκας . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς στοιχηθὲν ἐγχαραγμένα· ἡ πλᾶξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. [Ἐὰν ἀνεπληρώσαμεν ὀρθῶς τὴν πέμπτῃ γραμμῇ] ἐκ ταύτης ἐξαγο-
μεν ὅτι ἐκάστη γραμμὴ τῆς ἐπιγραφῆς ἐσύγκειτο ἀπὸ 26 γράμματα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγρα-
φῆς εἰκάζεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Κ. Σ. Π.

1077

- Ἐπὶ τῆς Πανδ]ιονίδος ἐνάτης Π
ρυτανείας πρώτη καὶ τριακοστῇ
τῆς Πρυτανείας, ἐκκλησίᾳ τῶ[ν προέδρων ἐπεψή-
φισεν] ἔδοξεν τῇ
5 Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Πυθάρ]τος Ἀφιδναῖος
εἶπεν ἐπειδὴ . . .] καὶ Φιλικίων τ
. . . . τιμ]όμενος ὑπὸ τοῦ Β
ασιλέως Λυσιμάχου ἄρισ]τα τὰς πρεσβείας
τῷ Βασιλεῖ Λ]υσιμάχῳ καὶ τῷ
10 ν ἄλλων συμμάχων εἰ]ς τὸν Βασιλέα Ἐμ
πλήρωσεν ὑπ[ὲρ τοῦ Δήμου ἀγαθ-
ῇ τύχῃ δεδόχθαι τῷ δήμῳ . . .] ἱσταῖς ἀποσέλ
ειν . . . χαρί]ζεται εἰ· ὅτι ἂ
λεν ἀγαθόν . . .] τῇ πό[λει

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τώρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ἀριστερὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἰσὶν ἀκρωτηριασμένα· τὸ ἄνωθεν μέρος αὐτῆς εἶναι κεκοσμημένον γεῖσσω διπλῷ, τὰ γράμματα εἶναι στοιχηθὲν ἐγχαραγμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὴν τετάρτην γραμμῇ μένει ἐν μέρος κενὸν εἰς τὴν πλάκα, ἔπειτα ἀρχίζει τὸ ΕΛΘΕΕΝ ΤΗ. Εἰς τὴν ἐνάτην γραμμῇ ἀναγι-
νωσκόμεν ΛΥΣΙΜΑΧΩΙ τὸ ὅποιον ἀνεπλήρωσα εἰς Λυσιμάχῳ καὶ εἰς τὴν δεκάτην Σ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΕΜ. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἐκφράσεων ἐξάγεται ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος τοῦ ὀνόματος δὲν διετηρήθη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν

ἐς ἄλλη πρέσβυς εἰς τὸν Βασιλέα Λυσίμαχον, καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολὴν ταύτην ἐμφρόνως, ὅθεν ὁ Δῆμος ἐψηφίσατο ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ψήφισμα τοῦτο.

Κ. Σ. Π.

1078

. . . . τῶν Πρ[οέ]
δρων ἐπεψήφισε τ]ῷ Πρ[ε] . .
. . . . τοῖς ἀπ[ω]σ
αμένοις . . τῆς π[οιήσεως] τὸ
ἀνάλωμα κα]ί τῆς ἀναγο
ρεύσεως . . ἐπ]ὶ τῇ Διοικ
ήσει . . . ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γρ
αμματέα τὸν κατὰ Πρυτανείαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ
καὶ στήσαι ἐν Ἀκροπόλει, εἰς δὲ τῇ]ν ἀναγραφῇ
ν τῆς στήλης δοῦναι τὸν ταμίαν] τοῦ Δήμου
δραχμὰς ΔΔΔ κατὰ τὰ περὶ τούτων] ψηφίσματ
α.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ· τὰ γράμματα εἶναι ἀκριβῶς στοιχηδὸν ἐγχαραγμένα· τὸ ἄνω καὶ ἀριστερὸν μέρος τῆς πλακὸς εἰσὶν ἀκρωτηριασμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων, δὲν διετηρήθη δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τὸ ὄνομα ἐκείνου ὑπὲρ οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο. Εἰς τὴν ἕκτῃ γραμμῇ ἡ δοτικὴ τοῦ θηλικοῦ ἄρθρου ΤΗΙ εἶναι γραμμένη διὰ τῆς ΕΙ ΤΕΙ ἀντὶ ΤΗΙ.

Κ. Σ. Π.

1079

εἶναι δὲ αὐτ]ὸν καὶ ἐκγόνους αὐτοῦ Ἀθηναίους
. . . καὶ] ἐκ τῶν ιδί[ων] . . .
. . . . ὄν καὶ τριχά . . .
. . . ταῖς ἀγαθοερ]γίαις εἰς τ[ὸν δῆμον] τῶν Ἀθηναίων
5 . . Ἀθην]αίων ἕκαστον ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν
. . ὅπως φ]αίνεται τιμ[ούμενος]
. . Πολιε]ύς τὴν εἰς τὸ . . .
. . τὴν ἱερείαν [τῆς Θεοῦ] . . .
τὸν ἱερέα . . αὐ.] τὴν Πολιεύς . . .
10 γεφανῶσαι θ[αλλοῦ] γεφάνῳ εὐσεβείας ἕνεκα καὶ
καλοκαγαθίας] τῆς εἰς τὴν [πόλιν] τῶν Ἀθηναίων
. . . η, Ἀρχέστρα[τον] . . .
. . καὶ γεφανῶ[σαι] αὐτὸν θαλοῦ γεφάνῳ
εὐσεβείας ἕ[νεκα] καὶ φιλοτι
15 μίας τῆς εἰς τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων, ἀναγρά-
ψαι δὲ τόδε [τὸ ψήφισμα] τὸν γραμματέα τὸν
[καταπρυτανείαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ σῆσαι ἐν
Ἀκροπόλει:]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς στοιχηδὸν ἐγχαραγμένα· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη εἶναι ψήφισμα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τινος ἱερέως τοῦ Διὸς τοῦ Πολιεύς. Εἰς τὴν 12 γραμμῇ ἀναφέρεται τὸ Κύριον ὄνομα Ἀρχέστρατος, ἵσως οὕτως ὀνομάζετο ὁ ἱερεὺς ὑπὲρ οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο· ἢ ἵσως

τὰ σωζόμενα ΑΡΧΕΣΤΡΑ εἶναι Ἀρχεστράτη καὶ ὄχι Ἀρχέστρατος. Ἀπὸ τὴν δεκάτην γραμμὴν φαίνεται ὅτι τὸ ψήφισμα εἶναι διπλοῦν ἥτοι εἰς τὸ πρῶτον μέρος ἀναφέρει περὶ τοῦ ἱερέως τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως. Εἰς δὲ τὸ λοιπὸν μέρος, ἀρχίζων ἀπὸ τὴν δεκάτην γραμμὴν, φαίνεται, ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὸ νὰ τιμῇσιν τὴν ἱερείαν τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Πολιάδος· ὅτι ἦτον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἄγαλμα τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως τοῦτο μαρτυρεῖται καὶ παρὰ τοῦ Πausανίου (1) καὶ παρ' ἄλλων συγγραφέων· ὁ Pausanias μάλιστα διηγείται τὸν τρόπον τῆς τελομένης ἐορτῆς, λέγει, κριθὰς καταθέντες ἐπὶ τὸν Βωμὸν μεμιγμένους πυροῖς οὐδεμίαν ἔχουσι φυλακὴν· ὁ Βοῦς δὲ, ὃν ἐς τὴν θυσίαν ἐτοιμάσαντες φυλάσσουν, ἄπτεται τῶν σπερμάτων φοιτῶν ἐπὶ τὸν Βωμὸν· ὁ καλούμενος Βουφόρος ἱερεὺς, ταύτην τὸν πέλεκυν ρίψας (οὕτω γὰρ ἐστὶν νόμος) οἴχεται φεύγων· οἱ δὲ, ἅτε τὸν ἄνδρα, ὃς ἔδρασε τὸ ἔργον οὐκ εἰδότες, ἐς δίκην ὑπάγουσι τὸν πέλεκυν· ἡ δὲ ἐορτὴ αὕτη ἐκκαλεῖτο Βουφόνια, καὶ Διῦπολια· περὶ τῆς ἐορτῆς ταύτης ἀναφέρουσι ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (2) ὁ Αἰλιανὸς (3) ὁ Μεούρσιος (4) καὶ τὸ ῥητόρων Λεξικὸν τοῦ Βέκκερ (5)· τὸ Κύριον ὄνομα Ἀρχέστρατος ἀπαντῶμεν εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 112 καὶ 248 ἐπιγραφὰς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος, τὸν ταμίαν τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἕτερον Ἀρχέστρατον ἀπαντῶμεν εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 289, 211, 169, 110, καὶ ἀλλαχοῦ [τὰ ὅποια παραλείπομεν συντομίας χάριν] τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν τὸ ὄνομα Ἀρχέστρατος ἀπαντᾶται συχνότατα, ὡς παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ Β. Ἀρισεῖ. Ἀρχέστρατον συγκροτοῦν διδάσκαλον ἀναγράφουσιν καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ Φωκίονος, ἐνθα ἀπαντᾶται Ἀρχέστρατός τις κατήγορος τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρός (6) καὶ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ ὁ πατήρ τοῦ Χαιρέου (7) καὶ ἀλλαχοῦ, τὰ ὅποια παραλείπομεν συντομίας χάριν. Ἀρχεστράτη δὲ ἀναφέρεται παρὰ τῇ ἐπιγραφῇ 791 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου, Σωστράτου θυγάτηρ, καὶ ἐτέρα μνησιστράτου θυγάτηρ, ἡ ἀνέθεσε τῇ Ἀθηνᾷ χιτῶνα πυργωτὸν ἐν πλησίῳ (8).

Κ. Σ. Π.

1080

Θ ε δ [ς

Ἐπὶ Φιλόνεους Ἀρχο[ντος ἐπὶ τ]ῆς Κ[εκ
[ροπίδος πρυτανείας ἤ]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίῳ στήλῃς λίθου πεντελησίου· εὐρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ἀέτωμα καὶ τὸ διπλοῦν γείσσον τῆς στήλης σώζεται, τὸ ὅποιον φέρει μέχρι τοῦδε ἀμυδρὰ ἔχνη χρωματισμοῦ ἀρχαίων κοσμημάτων· μετὰ τὸ γείσσον ἦτον ἐγγαραγμένη με ἀραιὰ γράμματα ἡ ἐπιγραφὴ Θ Ε Ο [Σ] ἢ Θ Ε Ο [Ι]. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται, ὅτι εἶναι ψήφισμα τὸ ὅποιον ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχοντος Φιλόνεους τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἀπαντᾶται εἰς τὸν συνταχθέντα παρὰ τοῦ Μεουρσίου κατάλογον τῶν Ἀρχόντων· ἀπαντᾶται δὲ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 172, 293 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου καὶ παρὰ τῷ Ἀντιφάνει (9), ὅτι ἦν ἀνὴρ καλὸς τε καὶ γαῖος· παρετήρησα ἀκριβῶς εἰς τὴν στήλην ἐνθα ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, ἐπειδὴ τὰ γράμματα ἀμυδρῶς πῶς φαίνονται μήπως εἶναι Φιλόθεος ἀντὶ Φιλόνεος, ἀλλὰ εἶδον ὅτι εἶναι μᾶλλον Φιλόνεος παρὰ Φιλόθεος, ἀλλὰ καὶ Φιλόθεος ἂν ἦτο καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἀπαντᾶται εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ἀρχόντων.

Κ. Σ. Π.

(1) Πaus. Ἀττ. κεφ. 24.

(2) Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 980.

(3) Αἰλιαν. Ποικ. ἱστορ.

(4) Græc Feriat in VV.

(5) Lex. Rhet. ap. Bekker. anecd. Gr. 1.

(6) Πλουτ. Β. Φωκ. Σ. 121.

(7) Θουκ. Β. 8 κεφ. 74.

(8) Ἀρχ. Ἐφημ. ἐπιγ. 326 καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 133, 751, 767, τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

(9) Ἀντιφ. κατηγορίαι φιερμάκ. Σ. 160.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Σαλαμίνα εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον τῶρα Ἀμπελάκια, πεντακόσια βήματα μακρὰν τοῦ λιμένος τῆς ἀρχαίας Σαλαμῖνος, οὐ μακρὰν τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας, ἔνθα τῶρα τὸ Πολιάνδριον τῶν Σαλαμινίων ὑπάρχει εὐρέθῃ πλατῆ ἐκ λίθου Παρίου, ἧς τὸ ὕψος εἶναι πόδες ἀγγλικοὶ 4 δάκτυλοι δέκα, τὸ πλάτος πόδες δύο ἡμισυ καὶ τὸ πάχος δάκτυλοι τρεῖς, τὰ ἄκρα αὐτῆς εἰσὶν εἰς ἄκρον λίαν ἀπὸ τὴν τριβὴν τῶν ἐπακουμιζόντων ἐπ' αὐτῆς ἀνδρῶν, τὸ δὲ μεσαίτερον μέρος αὐτῆς ὑπάρχει κοῖλον ἀπὸ τὴν τριβὴν τῶν ἐπ' αὐτῆς ῥιπτομένων παιγνίων σωμάτων· ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ἐπιφανείας ἦν περιγράφομεν, [διότι ἡ ἄλλη ἐπιφάνεια τῆς πλακὸς εἶναι ἀκατέργαστος, καὶ δὲν φέρει κἄνεν σημεῖον] παριστάνονται, κατὰ πλάτος τῆς πλακὸς, ἐγχαραγμέναι εἰς τὴν πλατῆ ἔνδεκα γραμμαὶ, εἰς δὲ τὴν τρίτην, ἕκτην καὶ ἐνάτην ὑπάρχει ἐπιγραφόμενον τὸ γράμμα Χ· Ἐκ τοῦ ἀντικρινοῦ μέρους τῶν γραμμῶν τούτων, κατὰ πλάτος ὡσαύτως τῆς πλακὸς ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἐγχαραγμέναι πέντε γραμμαὶ, ἄνευ τινὸς ἄλλου σημείου· εἰς τὸ τέλος τῶν ἔνδεκα γραμμῶν πρὸς τὸ ἐξωθεν μέρος φαίνονται ταῦτα τὰ ἀριθμητικὰ σημεῖα γεγραμμένα ἀρχαϊκῶς Χ Ϟ Η Π Δ Ρ Ϟ Ι C T X ταῦτα ἀναφερόμενα εἰς τοὺς σημερινοὺς συνήθεις ἀριθμοὺς σημαίνουσιν 1765 δραχ. ἓνα ὄβολον, τάλαντα 1000. Ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὴν ἔνδεκάτην γραμμὴν καὶ τελειώνουσιν εἰς τὴν πέμπτην τῆς ἐτέρας σειρᾶς τῶν πέντε γραμμῶν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοὶ Τ Ϟ Χ Ϟ Η Π Δ Ρ Ϟ Ι C T X ἧτοι τάλαντα 51665 δραχ. 1 ὄβολ. τάλαντα χίλια· ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου μέρους παριστάνονται οἱ ἀριθμοὶ Χ Ϟ Η Π Δ Ρ Ϟ Ι C T X, οὗτοι δὲ εἶναι οἱ αὐτοὶ ἀριθμοὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἀναφέρεται, τοὺς ἐγχαραγμένους πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τῶν ἔνδεκα γραμμῶν· τοὺς ὁποίους εἴπομεν ὅτι ἰσοῦροῦσι μὲ τοὺς ἀριθμοὺς 1665 δραχ. 1 ὄβολον, τάλαντα χίλια· ὡς ἐκ τῆς φαινομένης καταστάσεως τῆς πλακὸς ἐξάγεται ὅτι οἱ παίζοντες ἐκάθηοντο εἰς τὰς δύο κεφαλὰς τῆς πλακὸς, ἧτοι ὁ εἷς εἰς τὸ μέρος ἔνθα αἱ δέκα γραμμαὶ, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος ἔνθα αἱ πέντε γραμμαὶ, ὁ πρῶτος ὁ καθήμενος εἰς τὸ μέρος ἔνθα αἱ ἔνδεκα γραμμαὶ εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς ἀριθμοὺς Χ Ϟ Η Π Δ Ρ Ϟ Ι C T X καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς εἰς τὰς γραμμάς τὰς σημειούμενας διὰ τοῦ Χ τρεῖς χιλιάδας, τὰς δὲ ἀπλᾶς γραμμάς ὡς σημειούσας ἀπλᾶς δεκάδας, τὸν ἀριθμὸν τῶν δεκάδων. Ἐκ δὲ τοῦ ἀντιθέτου μέρους εἶναι αἱ πέντε γραμμαὶ ἧτοι τὰ καλούμενα πεντάγραμμα, ὁ καθήμενος εἰς τὸ μέρος τοῦτο εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη πλαγίους ἀριθμοὺς, καὶ τὰς πρὸ αὐτοῦ πέντε γραμμάς· ὁ ἐκ τοῦ μέρους τῶν ἔνδεκα γραμμῶν ῥίπτων τὸν πεσσὸν ἐπὶ τοῦ πεδευτηρίου τῆς πλακὸς ταύτης, ὁ πεσσὸς πίπτων εἰς ὁποῖαν δὴποτε γραμμὴν, εἶχε τὴν δύναμιν τοῦ παρ' αὐτὴν κειμένου πλαγίου ἀριθμοῦ, ἐκ τοῦ ἐνὸς ἢ ἐτέρου μέρους, ἐὰν ὁ πεσσὸς ἐξέκλεινεν τῆς εὐθείας γραμμῆς, ἀπὸ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος, ἦν ἰσρὰν γραμμὴν ἐκάλουν· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία κινεῖς τὸν ἀφιεράς· ὁ δὲ Πλάττων λέγει τοὺς πεσσοὺς ψήφους εἶναι πέντε, αἷς ἐπὶ πέντε γραμμῶν ἐπαιζόν ἐκατέρωθεν, ἵνα ἕκαστος τῶν πενταετῶν ἔχῃ τὰς καθ' ἑαυτῶν [ὅρα περὶ τούτου ἐκτεταμένως τὸν Εὐστάθιον Ὁδ. Α.] Ἡ μία γραμμὴ ἀπέχει τῆς ἄλλης δακτύλου ἐνὸς καὶ 1/2· ἡ ἐσωτέρα τῶν ἔνδεκα γραμμῶν ἀπέχει τῆς ἐσωτέρας τῶν πέντε γραμμῶν ποδ. 1 δακ. 8· ἧτοι τὸ κενὸν διάστημα εἶναι ποδὸς 1 δακτ. 8. Ἡ πλατῆ αὕτη διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ Κυρρήστου ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν. Ὁ τόπος ἔνθα εὐρέθῃ εἰς Σαλαμίνα ὁ ποσσὸς οὗτος σώζει ἀρκετὰ ἀρχαῖα λείψανα στοᾶς, εἶναι δὲ οὐ μακρὰν τῆς ἀγορᾶς τῶν Σαλαμινίων εἰς τόπον ἐπιφανῆ· εἶναι τῷ ὄντι εὐτύχημα ἢ ἀπόκτησις τοῦ λειψάνου τούτου τῆς ἀρχαιότητος, διότι ἐκ τούτου γνωρίζομεν ἤδη κάλλιστα ὁποῖος ἦν ὁ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν τόσον συχρὰ ἀναφερόμενος πεσσός.

Κ. Σ. Π.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ βάθρου λίθου πεντεληταίου· εὐρέθη τὸ 1842 πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Προπυλαίων, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ὅλα τὰ μέρη τοῦ βάθρου εἶναι ἀξέσα, ἐκτὸς μόνου τοῦ μέρους ἔνθα ἡ ἐπιγραφὴ. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἴστατο ἀνάθημά τι εἰς τὴν Ἀθηνᾶν τῶν ἐποίκων Ἀθηναίων, οἵτινες ἐποίκησαν εἰς τὴν Ποτειδαίαν πόλιν τῆς Παλλήνης, ἀποικίαν τῶν Κορινθίων· τὴν ἀποικίαν δὲ ταύτην οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν ἀφ' οὗ οἱ Ποτιδαῖαι ἀποστατήσαντες ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ πολιορκηθέντες στενωῶς παρεδόθησαν εἰς τοὺς στρατηγούς τῶν Ἀθηναίων Ξενοφῶντα τοῦ Εὐριπίδου, Ἐστίοδωρον τοῦ Ἀριστοκλείδου, καὶ Φανόμαχον τοῦ Καλλιμάχου, ἐγένετο δὲ ἡ παράδοσις αὕτη κατὰ τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (1)· τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Ποτίδαια εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶναι γραμμένον διὰ τῆς ΕΙ ἐν ᾧ εἰς τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς ἀπαντᾷται γραμμένον διὰ τῆς Ι Ποτίδαια (2) ἡ Ποτίδαια αὕτη μετωνομάσθη εἴτα καὶ Κασσάνδρεια, φυλάξασα τὸ ὄνομα τοῦτο μέχρι τοῦδε. (3) καὶ ἡ γραφὴ αὕτη τῆς ΕΙ ἀντὶ τοῦ Ι· καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πρὶν τοῦ Ἄρχοντος Εὐκλείδου χρόνους δεικνύει ὅτι καὶ ἔκτοτε, ἡ κεχωρισμένη προφορὰ τῶν διερθόγγων δὲν ὑπῆρχεν. Κ. Σ. Π.

1083

... καὶ τὸ δ' ἀπαρχὴν
καὶ] Διὸς Μεγάλου

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμένη ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου στήλης λίθου πεντεληταίου· εὐρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα εἶναι στοιχηδὸν ἐγχαραγμένα· τὸ ἄνω μέρος τῆς στήλης εἶναι λίον καὶ φέρει τὸ στοιχεῖον Λ καὶ ἐν σημείον κύκλου κοῖλον· τὸ κάτω δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν μέρος αὐτῆς εἶναι ἀκρωτηριασμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἡ τοῦ Βωμοῦ ἴστατο ἀνάθημά τι, ἀπαρχὴ ἴσως τῶν λαφύρων τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναφέρεται ἡ φράσις Διὸς μεγάλου· τὴν ἔκφρασιν ταύτην ἀπαντῶμεν συχνότατα εἰς τὸν Ὀμηρον, τὸν Ἡσίοδον καὶ ἄλλους ἀρχαίους ποιητάς. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως δὲ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἦτον ἄγαλμα κυρίως καλούμενον τοῦ μεγάλου Διὸς. Ἐκ τοῦ Πικυανίου μαθητόμεν ὅτι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἦσαν δύο ἀγάλματα τοῦ Διὸς, τὸ ἐν ἔργον τοῦ Λεωχάρους· ὁ δὲ ἕτερος ἐκαλεῖτο Πολιεὺς (4). Ἐκ δὲ τοῦ Ἀριστοφάνους μαθητόμεν ὅτι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἦν ἄγαλμα τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος (5). Ἐκ δὲ τοῦ Λυκούργου (6) μαθητόμεν ὅτι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἦν ἱερὸν Διὸς τοῦ Σωτῆρος καὶ Ἀθηνᾶς Σωτείρας, ἦτο δὲ τὰ ἀγάλματα τούτων εἰς τοιαύτην θέσιν τῆς Ἀκροπόλεως ὥστε ἐφαίνοντο ἀπὸ τοὺς λιμένας τῆς Πειραιῆς Χερσονήσου· ἡ θέσις ἔνθα ἤνυον τὴν στήλην ταύτην τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι σύνοπτος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, εἰκάζομεν λοιπὸν, ὅτι ὁ τῆς ἐπιγραφῆς μὲς Μέγας Ζεὺς, εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ Λυκούργου ἀναφερόμενον Δία Σωτῆρα· τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων Α Σ μὲ πείθουσι νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη δὲν εἶναι μεταγενεστέρα τῶν Περσικῶν. Κ. Σ. Π.

(1) Θουκ. Β. 2 §. 70.

(2) ὅρῃ Θουκ. Β. 2 Στέφ. Βυζαντ. εἰς λέξιν Ποτίδαια. Σκύλα. περιπλέον 26. Ἡρόδ. 7, 123

(3) Μάρκος Ἡράκλ.

(4) Πaus. Ἀττ. κεφ. 24.

(5) Ἀριστοφ. Πλουτ. 4188. καὶ ὁ Σχολ. αὐτόθι.

(6) Λυκούργ. κατὰ Λεωκράτους.

Δωρόθεος
Αίσχυρίωνος
Καλχηδόνιος

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης σρογγύλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ, εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὸ μέρος τοῦ πεδίου τῶν Ἀθηνῶν καλουμένου τῶρα Ψυχικόν· τὸ πεδῖον τοῦτο κεῖται οὐ μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς Κηφισσιᾷ δὴμον ἀγούσης· εἰς τὸ μέρος τοῦτο εὑρέθησαν νομίσματα τινὰ, καὶ φαίνονται μέχρι τοῦδε ἔχνη ἀρχαίων οἰκηδομῶν, ἵσως δήμου τινός, καὶ μία εὐρύχωρος δεξαμενὴ εἰς τὸν θράχον λελοξευμένη· τὸ ὄνομα *Αἰσχυρίων*, τοῦ ὁποῦο συνειθέστερον εἶναι τὸ *Αἴσχυρων*, ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν 295 τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος, καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς 2214, 3085 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου· τὸ ἐθνικὸν Καλχηδόνιος ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς γεγραμμένον Καλχηδόνιος διὰ τοῦ Λ ὡς καὶ εἰς τὴν παροῦσαν, ἀντὶ τοῦ ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΣ.

Κ. Σ. Π.

Κλεοπάτρα
Διοφάντου
Δαμασκηνή

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης σρογγύλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· ὁ νομα γυναικὸς Κλεοπάτρα ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς. Καὶ ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, καθὼς καὶ ἄλλαι πολλαὶ δεικνύουσιν τὸ μέγα ἐμπόριον τῶν Ἀθηναίων, καὶ τὴν μεγάλην συλλογὴν ξένων εἰς Ἀθήνας, ἐκ παντὸς μέρους ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὡς ἔλθε καὶ ἡ τῆς ἐπιγραφῆς Κλεοπάτρα ἐκ τῆς Δαμασκοῦ.

Κ. Σ. Π.

Ὀπάσος
Θεοφείδου
Φαληρεὺς

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης σρογγύλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς κατὰ τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς ἓνα τῶν ἐκεῖ κήπων· τὸ ὄνομα Ὀπάσος πρῶτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ πατρὸς του Θεοφείδης ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 387 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.

Κ. Σ. Π.

Τρύφων
Κίττου
Ἀντιο[χεὺς]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ στήλης σρογγύλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμνητοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὸ 1842· τὸ ὄνομα Τρύφων ἀπαντᾶται συχνότερα καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς, τὸ δὲ Κίττος σπανίως ἀπαντᾶται, ὡς εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 266 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικκίου.

Κ. Σ. Π.

Μινόφιλος.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ κομμάτιον τοῦτο ὥς ἀπετέλει μέρος ψηφίσματος. Κ.Σ.Π.

1089

. . . ρος . . .
εἰς μείζονα
τῆς πόλεως τοὺς στεφάνους
καὶ] τοὺς στρατηγ[οὺς ἀναγράψαι δὲ τότε τὸ ψήφι
σμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ τ[ὸν γραμ
ματέα τὸν κατὰ Πρυτανείαν καὶ σ[τῆ]σαι ἐν Ἀκροπόλ[λει εἰς δὲ τὴν
ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦ]ναι τὸν τ[αμίαν τοῦ Δήμου
[δραχμὰς ΔΔΔ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου Ἰμηττοῦ· εὑρέθη εἰς τὰς πρὸς τὸ νότιον τοῦ Παρθενῶνος ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τοῖς Προπυλαίοις τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς στοιχηδὸν ἐγχαραγμένα· ἡ δὲ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος· δὲν διετηρήθη εἰς αὐτὴν κανεὶ ὄνομα ἢ ἄλλο τι οὐσιῶδες διὰ τὰ δυνηθῶμεν νὰ εἰκάσωμεν πότε τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο.

Κ. Σ. Π.

1090

Δοσιθέα
Θεοδοσίου
Μιλησία

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν, ἐπὶ στήλης στρογγύλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ. εὑρέθη κατὰ τὸ 4842 εἰς τὰς πρὸς τὸ Βόρειον τῶν Ἀθηνῶν, οὐ μακρὰν τοῦ σημερινοῦ νομισματοκοπείου, ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· καὶ διατηρεῖται τῶρα εἰς τὴν ἐν τῷ Πύργῳ τῶν ἀνέμων ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν· τὸ ὄνομα Δοσιθέα πρῶτην φορὰν ἀπαντᾶται ἐνταῦθα· τὸ ἀρσενικὸν Δοσιθεὸς ἀπαντᾶται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 157 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Κ. Λεβᾶς.

Κ. Σ. Π.

1091

. . δ]ντα δόρος κα
λύπτει χθονί[ου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 4842 Ἰουλ. 4 εἰς τὰς πρὸς τὸ δυτικὸν τῶν Προπυλαίων ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ἐπιγράμματος ἐπιτυμβίου. Δὲν διετηρήθη εἰς αὐτὴν κανὲν ὄνομα διὰ τὰ δυνηθῶμεν νὰ εἰκάσωμεν τί περὶ αὐτῆς.

Κ. Σ. Π.

1092

. . . ω θυπω . . .
ὅς ἐν Ἀθανάτοις Βιοτεύει
δὲ πέλεν πολυημάτων ἀνδρὶ
μνη]μα τὸν ἡ Διὸς αἰγιόχειο
5 αἶσα . .]κε γείνατο κρέσσονα φῶ[τα
ἀπάντων εὐσεβείας καὶ τοῦ καλοῦ
δεσ]μους ἀρρήκτους ἂ αὐτοὺς αἶα σώζειν
τῶ]ν ἀμφοτέρων χρῆσαι κανόνι φησὶν
κατ]έλοιπε μὲ τὸν Εὐσέβιον ὁ πολύζηλος

5 ἀθάν]ατον ὁ Λαχάρης, ἀλλ' αὐτὸς ἐμαυτὸν
 πόλ]εως ἐφάπερ ἂν καὶ ζῶντες ἦγον ἐκεῖνοι
 οὔτε] χεῖρων οὔτε τοῦ πατρὸς ἐγενόμην ὀλίγον.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν γράμμασιν τοῖς τῶν Ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Κ. Λεβίδου, ἔνθα ἦν ναὸς τοῦ Απόλλωνος· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἣτις εἶναι ἑμμετρος καὶ ἐπιτύμβιος διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη· τὸ ἀριστερὸν καὶ κάτω μέρος τῆς πλακὸς εἶναι ἀκρωτηριασμένα· τὰ γράμματα **Ω C E A Y Π** δεικνύουσιν ὅτι ἐγράφη κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ. Εἰς τὴν ἐννάτην γραμμὴν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Εὐσταθίου τινός, ὅστις φαίνεται, ὅτι ἦτον υἱὸς ἐνδόξου πατρὸς, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν τελευταίαν γραμμὴν, τούτου δὲ ἀποθανόντος ἀδίκως τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ἐγένετο. Εἰς 10 γραμμὴν ἀναφέρεται ὄνομα Λαχάρης εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιγραφὴ δίδει τὸ ἐπίθετον ὁ Πολύζηλος. Κ. Σ. Π.

1093

. . . ν Πυθοκλέους θυγατρὸς.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ τοῦ γέισσου ἀετώματος στήλης ἐπιτυμβίου, λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὴν Σαλαμῖνα τὸ 1842· ἦτο δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς τοῦ Πυθοκλέους· τὸ ὄνομα Πυθοκλῆς ἴσως εἶναι κατὰ λάθος τοῦ ἐγχάρακτου τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, ἀντὶ τὰ γράφη Πυθοκλῆς, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷται συχνότατα εἰς τὰς ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, ἔγραψε Πυθοκλῆς. Κ. Σ. Π.

1094

M]ηνοδώρ[α
 Μουσικοῦ
 . . σου γυνή

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν Ἰωνικοῖς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου στήλης λίθου τοῦ Ἰμμητοῦ· εὗρέθη εἰς τὰς ἐν Σαλαμῖνι ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὸ 1842 Δεκεμβρ. 28· ὄνομα θηλυκὸν Μηνოდώρα ἀπαντᾷται σπανίως, τὸ ἀρσενικὸν Μηνόδωρος εἶναι συνηθέστερον· ὄνομα δὲ ἀνδρὸς Μουσικὸς πρώτην φορὰν ἀπαντᾷται ἐνταῦθα. Κ. Σ. Π.

1095

. . . ον . . .
 κ]αὶ εὐνο[ιαν ἦν ἔχων
 διατελεῖ περι] τὸν [Δῆμον

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν γράμμασιν Ἰωνικοῖς ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὗρέθη εἰς τὰς ἐν Σαλαμῖνι ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, ἡ πλᾶξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· ὡς ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος. Κ. Σ. Π.

1096

Κοῖντία Ἡσιό[δου.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι γραμμὴν ἐπὶ τοῦ γέισσου στήλης τετραγώνου ἐπιτυμβίου· εὗρέθη εἰς τὰς ἐν Σαλαμῖνι ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ὄνομα γυναικὸς Κοῖντία, τοῦ ὁποίου τὸ ἀρσενικὸν συνηθέστατα ἀπαντᾷται εἰς τὰς ἐπιγραφὰς, πρώτην φορὰν εὕρεται ἐνταῦθα. Κοῖντη ἀπαντᾷται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 965 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου· καὶ τὸ Ἡσιόδου πρώτην φορὰν ἐνταῦθα δὲν ἀπαντᾷται. Κ. Σ. Π.

1097

Δημο]κράτεια
 Ἀρτεμι[δώρου

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῦς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου σήλης λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· ἡ στήλη εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· εὑρέθη τὸ 1342 εἰς τὰς εἰς Σαλαμῖνα ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· τὸ ὄνομα Δημοκράτεια παραγόμενον ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ Δημοκράτης ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 866 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος

Κ. Σ. Π.

1098

. . . σομαι .
 Δη]μητρίου
 . . . ληταν
 ἀρετῆς] ἐνεκ[α καὶ
 καλλοκαγαθίας τῆς] εἰς ἐ[αυτὸν

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῦς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη τὸ 1842 εἰς τὰς ἐν Σαλαμῖνι ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος.

Κ. Σ. Π.

1099

ἐ]δοξε τῇ Βου[λῇ καὶ τῷ Δήμῳ
 . . . ὅπως ἐπρυτά[νευσεν . .
 . . . ἐγραμ]μάτευε Γ
 . . . νος εἶπε . . .
 . . . καὶ το[ύ]ς . . .
 . . . ονα . . .

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη Ἰωνικοῦς γράμμασιν ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου πεντελησίου· εὑρέθη καὶ αὕτη εἰς τὰς κατὰ τὴν Σαλαμῖνα ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη κατὰ τὰ τρία αὐτῆς μέρη, ἥτοι τὸ δεξιὸν, ἀριστερὸν καὶ κάτω. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος· δὲν διετηρήθη εἰς αὐτὴν κανὲν κύριον ὄνομα, διὰ τὸ δυνηθῶμεν καὶ ἐκ τούτου νὰ εἰκάζωμεν τὸ ἴσον αὐτῆς.

Κ. Σ. Π.

1100

. . . Ἐρχι[εὺς
 . . . ὠδίστιος
 Διό]δωρος
 ἐγραμ]μάτευε Βουλευτῶν
 . . . υριος Ἡράκλειτος Γαρ[γῆττιος
 . . . αισίτου
 . . . ς Βουλῆς καὶ δήμου
 . . . νος Παλληνεὺς
 . . . ιρος
 . . . ιτος

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι γραμμένη γράμμασι τοῖς τῶν ῥωμαίων χρόνοις ἐπὶ κομματίου πλακὸς λίθου τοῦ Ἰμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὕτη εἰς τὰς ἐν Σαλαμῖνι ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας· ἡ πλάξ εἶναι ἀκρωτηριασμένη καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη· τὸ □ οὕτω γεγραμμένον καὶ τὸ Α καὶ Λ οὕτως ἐγχαραγμένα· δεικνύουσιν ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐγράφη κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι εἶναι μέρος ψηφίσματος τοῦ Δήμου τῶν Σαλαμινίων.

Κ. Σ. Π.

Σημ. Τὸ Α εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐπιγραφῆς 183 γραπτέον οὕτω Α.

1004

ΤΟΙ ΔΗΜΗ
Ε ΠΑΙΝΕΣΑΙ ΛΕΥΚΙΟΝΟ
ΡΛΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΕΣΑΙ
ΛΟΥΣ... ΦΑΝΛΙΕΥΝΟΙΔΕ
... Π... ΚΑΘΗΚΑΙΟΥΣΕΔΟ
... ΟΙΝ... ΠΑΝ... ΣΤΟ
... ΑΙΤΗΣΑΝ... ΜΑΚΗΤΑΤ
... ΧΕΙΝΑΥΤΑΙ ΠΑΝΤΑ
ΟΠΑ... ΚΑΘΑΘΑΠΕΡ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΛΑΛΟ
... ΕΡΕ... ΝΑΙ ΔΕ ΑΥΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΕ
ΠΟΛΙΣ... ΧΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣ
ΥΣΙ... ΙΟΙΑΝ ΕΥΡΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΑΙ
ΜΟΤΟ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΔΕ ΤΟ ΔΕ ΤΟ ΦΗΙ ΣΜΑΤΟΝ
... ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΗΥΤΑΝ ΕΙΑΝ ΕΝ
... ΟΝΗΜ ΚΑΙ ΣΤΑΙ ΕΝΑΚΡΟ ΠΟ
ΕΤΕ ΝΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΑΝΑ
ΣΑΙ ΤΟΝ ΤΑΜΙΑΝ ΤΩΝ ΣΤΡΑ
... Μ ΒΟΥΛΗΘΑΝ ΜΟΣ

1005

ΕΝΟΣ ΤΕΙ
ΙΔΗΣΘΕΟ
Ν
ΟΣ ΠΟΛΕΜΩΝ
ΟΣ
ΣΙΟΙ
ΟΧΑΡΙΣΚΟΙ
ΙΑΣΦΙΛΟ
ΑΙΟΙ
ΑΣ

1006

ΚΛΕΠΝΟΣ
ΟΣ ΚΥΔΗΝΑΣΟΦΟ
ΣΛΟΣ ΕΛΛΗΝΥΝ ΔΕΕΣΧΕ
ΑΦΟΙΤΟΝ ΟΥΝ ΟΜΑ
ΗΜΑΤΟ ΔΕΕ
ΙΘΕΣ ΠΕ
ΑΡΕΟ

1007

ΑΓΑΘΗ ΤΥΣΗ
ΑΓΡΙΩΝ [ΑΤΟΡΝΙΝΩΝ
ΤΟΝ ΚΡΑΤ [ΤΟΝ
ΗΕΞΑΡΕΙΟΥ ΓΡΑ
ΤΟΥ ΒΟΥΛΗ

1008

ΓΟΥΠΑ
ΟΥΛΗ ΤΩΝ
ΑΙΩΝΙΕΡΕΔΔ
ΑΤΡΑΘΥΓΑ
ΟΡΟΥ-

1009

ΧΙΟΝΗ ΑΓΙ
ΚΟΙΝ ΤΟΥΣ Α
ΜΟΥ ΑΛΑΙΕΛ

1010

ΗΕΞΑΡ
ΛΗΚΑΙ
ΚΑΙ Ο
ΟΝ

1011

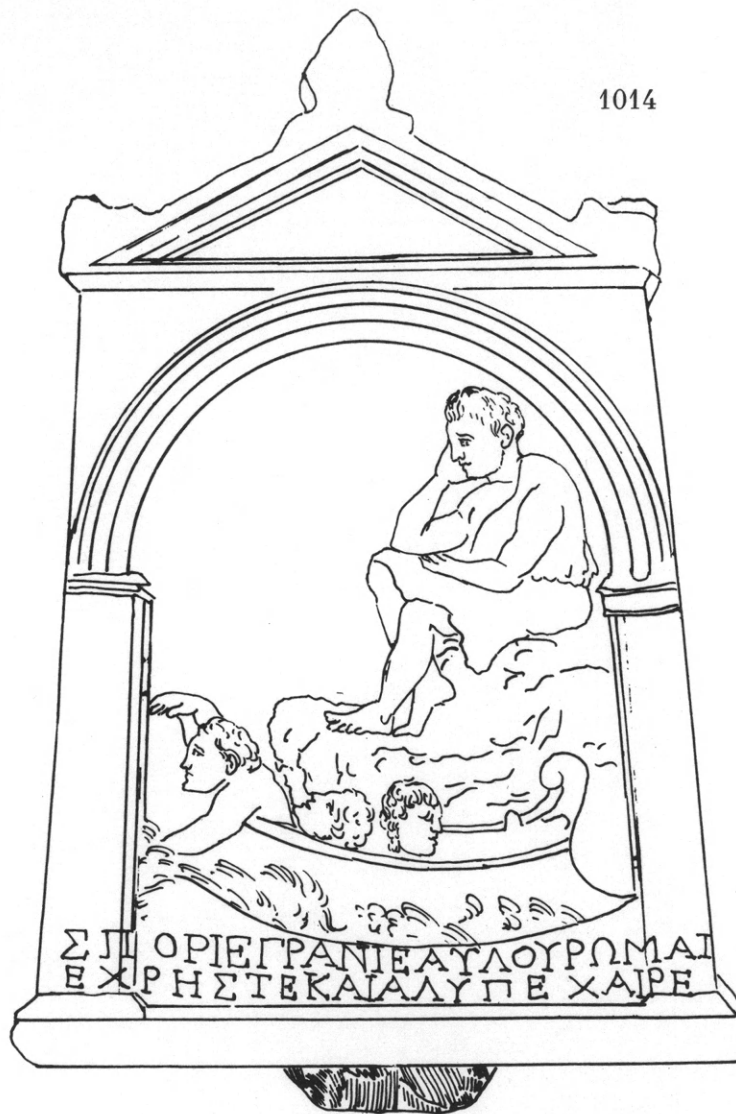
ΙΙΙΔ
ΧΟΝΙΣ
ΑΜΜΑΤ
ΕΕΠ
ΩΝΕ
ΤΟ

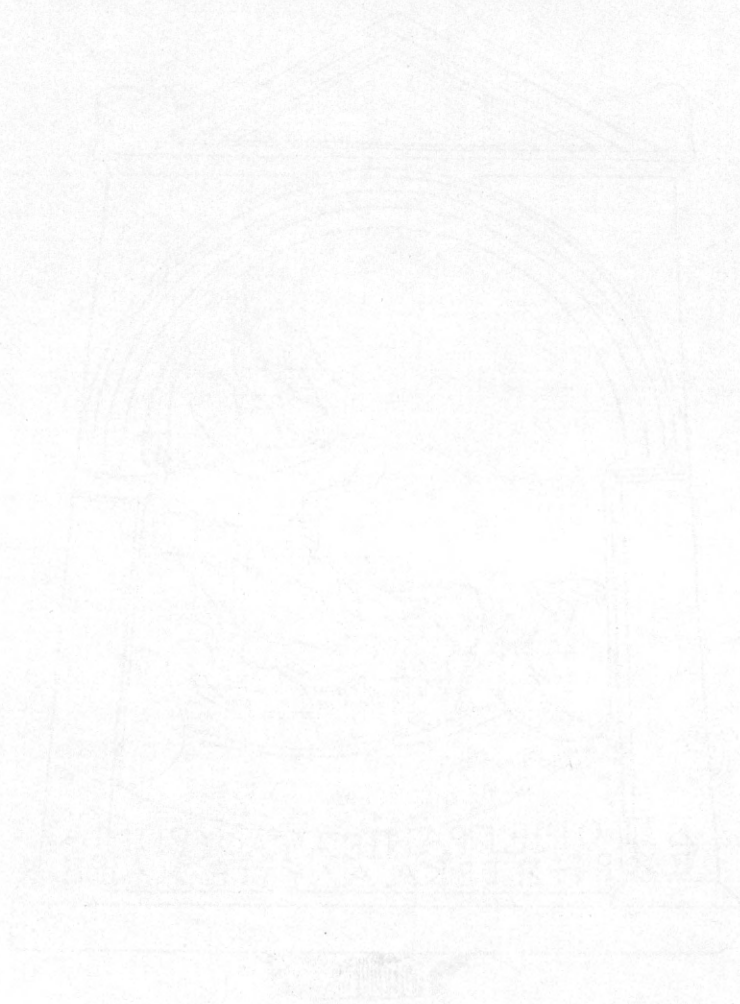

1012

1013

1015

ΕΠΙΔΑΚΑΙ
ΔΕΚΑΙΤΟΥΘΗ
ΟΜΕΣΙΕΙΝ
ΦΑΜΟΣΕΙΡΡΕΙ
ΤΟΣΠΡΕΣΒΕΥΣΑ
ΒΟΛΒΙΕΡΑΙΝΕΣΑΙ
ΤΑΚΑΙΘΕΡΡΥΜΔΟΝ
ΗΡΑΡΧΟΝΑΡΙΣΤΟΝ
ΝΟΝΕΣΤΟΠΡΥΤΑΝΕ
ΔΕΚΑΙΑΝΤΙΜΑΧΟΝΤΟΝ
ΙΑΝΝΑΙΘΙΝΑΙΚΑΛΕΣ
ΤΑΝΕΙΟΝΕΣΑΥΡΙΟΝΜ
ΑΙΑΥΤΟΝΤΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕ
ΘΕΙΚΑΤΟΨΗΦΙΣΜΑΤΗ
ΘΗΣΑΙ-ΛΝΕΝΤΗΣΤΗΠΙ
ΑΙΒΕΣΑΙΔΙΑΦΟΡΟΣ
ΟΛΕΙΣΤΗΑΚΙΡΡΟΙΟΑΕ
ΑΥΤΩΝΕΞΕΜΕΓΚΕΝΕΣΤ
ΤΟΥΤΟΥ...ΤΙΜΗ...ΟΞ
ΝΕΞΕΗ...ΓΕΝΕΣΤΟΝΑ
ΦΗΣΤΟΘΕΨΗΛΑΝ...
ΚΟΝΤΑΔΡΑΥΜΑΞΕΚΑΤ
ΡΑΜΜΑΤΕΑΤΗΣΒΟΛΗΣ

1016

ΠΙΝΟ
ΕΡΟΙΕΙ
ΙΤΟΣ
ΙΣΙ

1017

ΠΡΟΝΟΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙΔΗΜΟΣΙΑΕΡ

1018

ΙΦΙΛΩΝΟΣ
ΥΜΕΩΣ
ΓΑΤΗΡ
ΕΣΤΟ
ΥΑΞΩΣ
Η

1019

ΗΒΟΥΛΗ...
ΠΡΕΣΒΕΥΕΝ
ΙΑΝΠΡΟΣΑΓΑΓ
ΗΜΑΤΙΣΑΙΑΥΤ
ΕΣΘΑΙΤΗΣΒΟΛ
ΟΚΕΙΤΗΒΟΥΑ
ΝΟΙΡΡΕΣΒΕΙΣ
ΣΙΑΙΝΟ...Ν
ΤΕΟΝΑΜΜΟΝ
...ΜΑΧΟΝ...
ΠΡΟΞΕΡΟΝΚΑ
ΗΚΑΙΕΚΓΟΝΟΥ
ΚΑΙΑΝΑΣΙΑΥ
ΟΛΗΣΤΟΑΝΤΟ
ΙΝΗΚΑΙΣΤΗ
ΕΤΗΝΑΝΑΓΡΑ
...ΙΑΜΙΑΝ...
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙ...
...ΕΣΒΕΙ...
...ΒΟΛΗΝΕΞ...
...ΟΞΕΙΣΗΡΑ...
...ΟΞΑΣΑΡΟΔΟΝ

1020

ΕΩ
ΣΤΟΣΤΕΙΚΡ
ΒΕΝΚΑΙΕΣΤ
ΠΕΡΕΜΦΣΕΝΚΙ
ΟΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ
ΑΚΑΙΚΟΡΕΑ...ΚΑΙ
ΑΥΤΟΑΡΧΟΔΑΕΡΑ
ΙΑΝΑΒΙΑΔΑΘΟΙ
ΙΑΥΝΑ...ΑΙ...ΑΑΘ
ΕΝΙΕΝΤΕΡ...ΕΝ
...ΑΑΡΑ...ΕΣ
...ΣΚΑΙ

1021

ΟΙΝΕΕΗ
...ΕΧΟΡΗΓΕΙ
...ΑΡΙΑΝΙ
...ΡΑΡΙΟ
...ΥΛΕΙΤΟ
...Α...Τ
...ΙΟ

1022

ΙΤΑΙΣΧΑΡΑΙΣ
...ΟΡΟΣΑΔΡΙΑ
...ΕΡΓΕΙΑΙΕΙΣ

1023

ΝΑΙ
ΣΕΠ
ΣΕΥΕ
ΑΙ...ΑΡ...
ΕΙΑΗΙΑΡΙ
ΟΙΣΔΙΕΤΕΛΑ
ΑΘΗΝΑΙΩΝΦΙΛ
ΟΥΣΟΙΚΟΥΝΤΑ
ΙΟΥΛΙΓΓΕΤΗΝΑ
ΙΣΑΝΤΕΣΧΡΥΣ
ΥΣΠΑΡΑΤΑΝ
ΦΕΙΣΟΝΤΑΝ
ΝΗΣΟ...ΕΛΕΥΘ
ΟΥΣΟΥΣΕΙΑ
...ΤΡΙ

1024

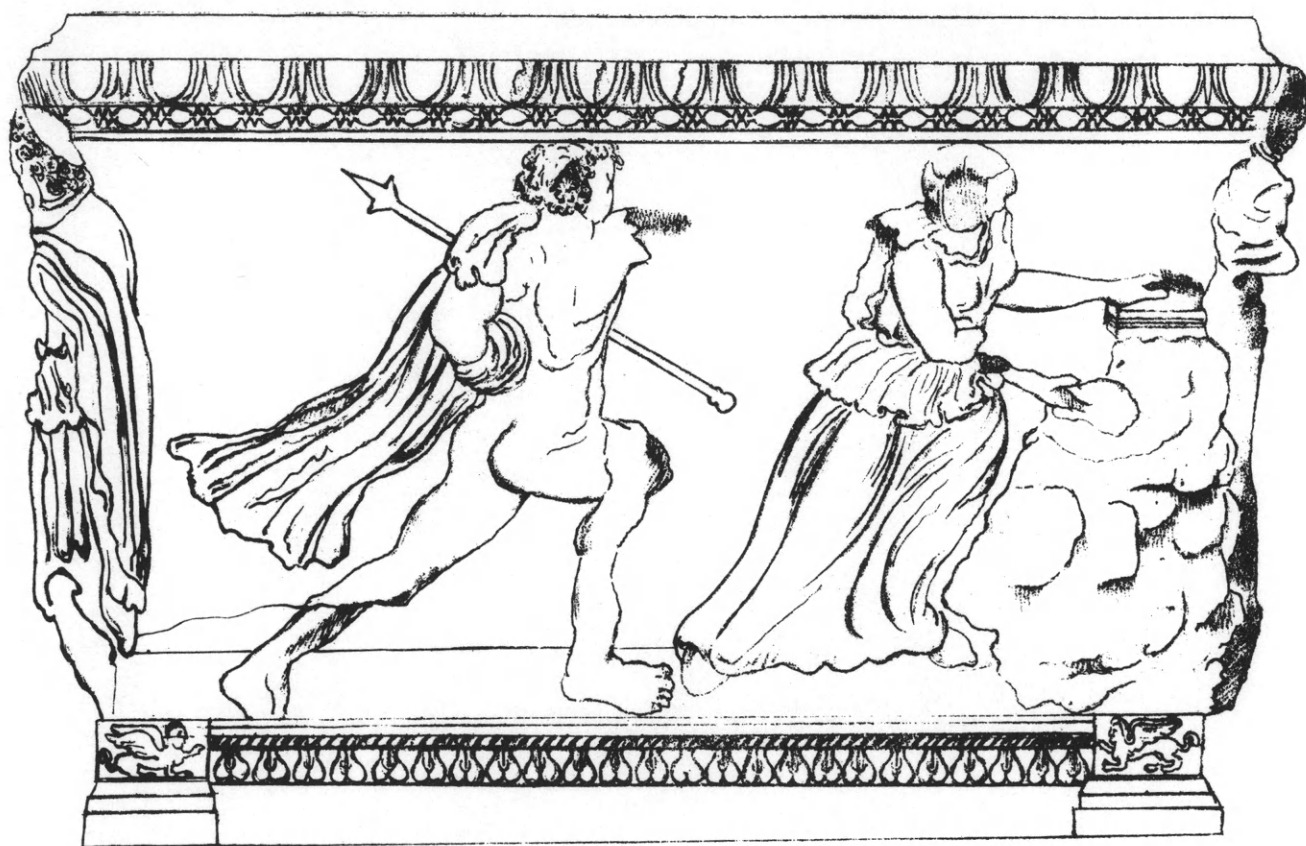
ΙΑΝΗΕΣΑΡ
ΧΕΛΑΟΝΦΙΛ
ΕΝΕΚΑΤΗΣΕΙΣ

1026

ΖΑΡΧΟΝ
ΗΛΟΣΕΡ
ΕΥΟΥΤ
ΗΣ
ΣΕ

1025

ΑΑΘ
...Ι...
...ΚΡΑΙΝ
...ΜΟΝΙΚΟΣ
...ΗΣΙΟΕΙΑ...
...ΟΙΠΡΟΣ
...ΣΤΙΑΝ
...ΑΙΚΕΙΑΝ
...ΤΙΦΑΝ
...ΤΑΓΕΝ...
...ΑΝ
...ΤΑΓΕΝ...
...ΟΒΕΡ...
...ΙΣ

1027

ΑΛΛΑ
 ΣΤΡΑΤΗΓΟ
 ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΦΟΛ
 ΑΡΑΧΜΑΣ ΕΚΤΩΝ Κ
 ΕΡΙΜΕΛΕΙΣΘΑΙ Δ
 ΑΤΗΡΟΥΝΤΑΚΑ
 ΜΟΠΛΕΑΝ ΜΗΛΥΦΕ
 ΕΤΟΥΗΤΙΣ ΜΑΧΗΝ Β
 ΥΤΗΛΟΚΗΙ ΑΡΙΣΤ
 Ν ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΟΜΙΣΕ
 ΑΣΕΣΙ ΜΕΝΟΥΣ ΚΑ
 ΑΙ ΕΡΙΞΕΝΙΑ ΕΙΣ Τ
 ΕΙΣ ΦΥΛΑΚΗΝ ΤΗΣ ΠΡΟ
 ΛΟΥΣΙΝ ΤΟΝ ΤΑ
 ΗΦΙΣΜΑΤΑ
 ΟΝΟΣΕ

1028

ΜΟΥΣ ΑΡΧ
 ΑΝΤΙΟΧΙΑ ΟΥ ΕΒ
 ΕΝΟΥ ΕΡ...
 ΤΗΣ...
 ΠΡΟΕΑΡΩΝ ΕΠΕ

1030

ΠΡΟΕΡΝ ΕΛ
 ΥΙΜΟ ΕΡΝ
 ΙΑΡΙ ΕΡΝ
 ΑΔΙΛΦΙΚΩΝ
 ΗΙΕΡΟΝΑ
 5
 ΠΡΟΕΡΝ ΜΟ
 ΙΜΜΟ ΕΙΡΩΝΑ
 ΘΗΡΙΑΙΟΝ ΤΥΛΛ
 ΠΙΠΙΚΙΑΝ ΑΙΛΙ
 ΗΕΙΔΑΝ ΟΡΟ
 10
 ΜΦΙΑΡΑΤΗΚ
 ΕΡΜΑΝΙΚΕΙΑΝ
 ΟΥΡΕΡΙΑΚΗΣ
 ΑΝΤΙΚΟΕΜΗ 14

1031

ΕΩΣ ΤΡΑΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙΤ
 ΔΟΣ ΔΕΚΑΘΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ Η
 ΝΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΔΑΡΟΥ ΦΗΡΟΥΣΙ ΟΣ
 ΜΜΑΤΕΥΕΝ ΣΚΙΡΟΦΟΡΙ ΜΝΟΣ ΕΝΗΚ
 ΑΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑ ΚΟΣΤ
 ΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΡΟ
 ΑΡΩΝ ΕΦΕΨΗ ΦΙΞΕΝ ΕΠΙ ΚΡΑΤΗΣ ΦΙΛΕΟ
 ΥΛΑΜ ΠΤΡΕΥΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΡΟΕΑΡΟΙ ΕΔΟΞΕ
 ΝΤΩΙ ΔΗΜΑΙ ΣΤΡΑΤΟΚΑΝΣΕΥΘΥΔΑΜΟΥ
 ΟΜΕΕΥΣΕΙΡ ΕΝΕΡΕΙΑ ΔΗΛΚΑΙ ΟΣ ΗΡΑΙΟ
 ΥΑΝΕΙ ΟΣ ΔΙΑΤΡΙΒΩΝ ΠΑΡΑΤΛΙΒΑΣΙΛΕ
 Ι ΔΗΜΗΤΡΙΩΙ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΡΑΤΤΩΝΑΤΑ
 ΟΝΟΤΑ ΔΥΝΑΤΑΙ ΚΑΙ ΛΟΓΛΙ ΚΑΙ ΕΡΓΛΙ
 ΕΡΙΤΕ ΤΟΥΣ ΑΦΙΚΝΟΥΜΕΝΟΥΣ ΙΔΙΑΙ
 ΚΑΙ ΛΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΚΑΙ ΚΟΙ
 ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΓΑ
 ΤΥΧΕΙ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΡΑΙΝ
 ΑΙ ΑΥΤΟΝ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΣΥΝΟΙΑ
 ΣΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ
 ΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΩΣ ΑΙΧΥΣ
 ΛΙΚΑΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΑΛΚΑΙΟΥ
 ΟΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΑΘ
 ΝΟΥΣΙ ΤΤΟΣ... ΙΓΑΦ

1032

ΑΝΤΙΟΥΔΗ ΜΟΥΤ
 ΟΝ ΚΑΙ ΕΚΤΟ ΜΟΥ
 ΕΓΚΙΗΣΙΝ ΤΗΣ
 ΔΕΙΣΘΑΙ ΔΕ ΑΥ
 5
 ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΟΥ
 ΕΥΟΥΣ ΑΝΘΡΩΣ
 ΚΗΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΝ
 Ν ΠΡΟΣΤΕΤΗΜΒ
 10
 ΟΝ ΠΡΩΤΛΙ ΜΕΙ
 ΑΙ ΔΕ ΤΟ ΔΕ ΤΟ Φ
 ΑΤΕ Α ΤΟΝ ΚΑΤΑ
 ΛΗΙ ΛΙΘΙΝΗΙ
 ΡΩΛΕΙ ΕΙΣΑΣ
 15
 ΣΤΗΛΗΣ ΔΟΥΝ
 Η ΜΟΥ ΕΔΔΕ Δ
 ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ Δ
 ΔΗΜΛΙΚΑ ΕΣ
 ΞΕΝΙΑ ΕΙΣ ΤΟ
 20
 ΡΙΟΝ

1033

ΑΝΤΙΔΩ
 ΟΔΗΜΟΣ ΚΡΩ
 ΜΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟ
 ΙΕΥΣ ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ

1034

ΤΟΥΣ ΔΕ ΕΠΙΛΥ
ΣΑΙ ΤΩ ΠΛΟΥΤΩ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΑ
ΚΡΙΤΟΔΗΜΟΝ
ΕΡΙΚΡΑΤΗΝ
ΘΡΑΣΥΛΑΟΣ
ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ
ΠΥΡΡΟΣ ΠΥΘΟ
ΒΟΥΛΑΡΧΟΣ
ΑΡΟΛΛΑΔΡ
ΕΤΕΟΚΑΗΣ
ΦΙΛΟΤΙΜΟΣ

1035

ΑΔΕΣ Ε
ΟΣΣΥΝΕ
ΚΛΕΙΟΝ
ΙΗΣΡΑΚ
ΗΘΕΡΟ
ΛΗΘΗΝΟ
ΝΕΚΤΟΝ Δ
ΟΝΗΟ
ΟΝΕΤ

1036

ΑΙ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙΝ ΗΜΑΣ ΠΡΟΑΙ
ΩΝ ΕΠΙΤΡΕΣΟΥΤΟΝ ΒΕΛΤΕΙΟΥΣ
ΤΙΜΩΜΕΝΑΝΤΑ ΔΕ ΚΑΙ ΕΞΑΝ
ΗΚΟΙΝ ΩΝ ΚΑΙ ΑΗΜΟΣΙΩΝ ΡΟ
ΕΣΘΑΙ ΚΑΛΩΣ ΕΤΑΙΣΣΑΙ, ΔΕΣΙΝ
ΚΑΤΗΦΕΣΑΜΕΝ
ΤΣΑΥΤΗΝ ΕΚ
ΥΟΣ ΚΑΙ

1037

ΒΗ
ΚΑΤΑ
ΚΛΔΟ
ΚΛΔΙΟ
ΦΑΖΩ
ΦΛΚΑΝ
ΚΛ, ΑΡ
ΛΑΡΚ
ΕΥΘΑ

1043

Λ Ο
Ι ΦΡΥΝΙΧΟ ΑΡΧΟΝΤΟ
ΟΝΙ ΔΟΥΕΑ ΚΑΤΗΣ ΠΡ
ΑΙ Ρ. ΤΡΠΟΣΑΛΕΙ Ν
ΑΜΑΤΒΥΕΝΤΩΝ ΠΡΟΥΣ
ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ ΕΥΙΝ
ΟΥΡΑΙΑΝΙΕ
ΟΥΔΗΜΟΥΤΟ
ΛΙΔΗΜΛΙΕ
ΑΡΟΝ. Ν
ΘΕΛΟΥΝ
Ε. ΑΕ. ΟΝ
ΒΕΝΝΑΦΙΛΙΡΡΟΝ
ΟΟΝΟΡΙΛΥ. ΛΙΛΟΙΝ
ΑΙΡΡΟΥΕ. ΙΡΡΟΕ
ΤΗΝ ΤΣΑΥ. ΟΥΡΥΛ
ΗΚΑΙ ΕΚΡΟΟΥΣΑΥΤΟ
ΣΟΜΑΥΤΥ ΤΗΝ ΒΟΥ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΟΤΟΥΑΝΑ
ΑΙΣ ΕΝ ΠΡΕΕΝΙΟ
ΛΙΘΙΝΗΝ ΚΑΣΤΗΣΑΙ
ΟΙ. ΑΥΤΑΝΕ
ΙΣΔΕΤΙΑΝΑΓΡ
ΟΤΑΓΑΣ ΤΡΙ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΜΟΝ

1041

Εἶδος Ἀλέξ. Λαμπίνου.

ΑΤΗΓΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟ
 ΘΕΣΜΟΘΕΤΑΣΙ
 ΣΛΟΥΚΛΟΥ ΣΕΠΤΙΜ
 ΜΩΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝΕ
 Ε· ΤΟΝ ΤΑΝ ΤΡΟΠ
 ΠΡ· ΑΙΟΥΧΥΠΑ
 ΙΡΑ· ΡΙΕΥΡ· ΝΠ
 ΟΥΦΥ· ΗΝ ΚΑΤΕΓΝΩΜΕΝ
 ΑΣΕΡΟΙ ΗΣΑΜΗΝΑΦΑΝΛΗ
 ΗΝ· ΕΜΗΝΑΠΟΔΗΜΙΑΝ ΤΩΝ
 ΑΜΕΛΕΙΝ ΔΟΞΩ ΕΠΙΣΤΕΛΛΑΝ
 Η· ΤΕΓΝΩΚΟΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΤΕΙΧ
 ΣΙ ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΓΥΩΝ ΥΠΟΤ
 ΣΤΑΛΚΟΤΟΣ ΟΥΤΩΣ ΑΣΤΑΠΡΟ
 ΙΝΤΙΝΑΣ ΤΩΝ ΚΡΙΘΕΝΤΩΝ ΚΑ
 ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΨΗΦΩΝ ΕΣΕΝΕΓΚΑ
 ΣΕΤΙΚΑΙ ΦΟΒΕΡΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ
 ΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΗΣ
 ΕΘΗΣΑΝ ΙΝΑ ΑΝΤΟΥΑΝ Π
 ΘΥΜΑΣ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΗΣ 20
 ΛΑΘΗ ΤΟΥΤΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ
 ΕΙ ΜΑΡΙΑ ΥΠΑΓΕΙΣΘΑΙ
 ΤΗΣ ΟΡΗΣΑΝΤΑΣ ΣΥΜ
 ΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΤΕΡ
 ΠΙΑ ΕΥΓΥΝΤΩΝ Π 25
 ΟΙΝΗ ΚΑΙ ΙΔΙΑ

1054

ΥΝΙΑΝ ΕΠΕΔΑΝ
 ΣΕΙΛΑΝΟΥ ΤΟΡΚΟΥΕ
 ΤΟΥ ΘΥΓΑΤΕΡΑΙΕΡ
 ΑΘΗΝΑΣ ΠΟΛ· ΜΑΟΣ
 ΟΥΝΙΑΜ 11· 1
 ΝΟΣΣ 12

ΥΤΟΝ
 ΙΟΜΠΟΛΕ
 ΥΤΑΝΕΙΟ
 ΔΕΤΕΛΕΤ
 ΑΕΙΚΑΙ Δ
 ΘΑΠΕΡΗΘ
 ΛΕΑΥΤΟΝ
 ΑΝΕΙΟΛΕ
 ΝΕΤΑΜΙΝ
 ΗΟΛ· ΕΤ
 Α· ΣΤΙ
 Α· Τ·

1053

ΗΣ
 ΤΗΣ ΒΟΛΗ
 ΗΣΑΤΟΧ· ΡΟ
 ΜΕΝΟΙΤΩΝΣ
 ΡΟΔΕΙΤΩ· Ε 5
 ΝΤΑΜΙΑΝΤ
 ΚΙ ΜΕΝΩΝΤΑ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΕΡ
 ΜΑΙΔΕΤΗ
 ΕΡΕΧΘΕΙΛΑΙ 10
 ΛΟΖΙΕΜΙΕ
 ΟΣΑΙ ΤΟΣΣΤ
 ΤΑΣΙΑΡΧΕ
 ΣΤΑΤΑΙΔΗΜ
 ΗΣ ΠΕΡΙΤΗΣ 15
 ΝΑΓΟΝΚΑΙΝ
 ΧΩΝ ΚΑΙ ΤΑ
 ΟΝΕΙΣΑΥΟ
 ΣΕΥΘΟΝΚ
 ΕΘΗΣΑΝ ΕΓ 20
 ΝΩΤΑΝΧΑΘ
 ΤΟΧΑΠΡΙΟ
 ΑΧΣΙ 25

ΕΝΕ
 ΝΑΣΣΕ
 ΑΛΦΕΦΙΣΜ
 ΕΥΤΟΤΕΦ
 ΟΙΣ ΚΟΙΟΦ 5
 ΑΝΑΛΡΑΥΙΑΜ
 ΟΙΚΙΣ ΤΑΙ ΚΑΤΑ
 ΝΙΩΝ ΟΝΟΜΑΙ 1
 ΟΙ· ΑΙΒΟΛΕΥΣ
 ΙΤΟΝ ΔΕ ΜΟΝΕ 10
 ΝΚΑΙ ΟΝ ΚΑΡΟ 4
 ΟΛΒΙΟΥ ΙΕΡΑ
 ΛΙΟΙΛΕΣ ΤΟ
 Ε40 ΚΑΙ ΔΕ ΜΟ
 ΤΟΣ ΕΣΘΟΝΤΑ 15
 ΜΕΝΟΥ ΡΟΙΕΝ
 ΝΑΛΕΓΕΝ· Υ
 ΙΚΑΙ ΤΟΝ ΑΡΟ
 ΠΑΡΑΒΑΙΝΟΝ
 ΝΟΣ ΤΟ ΕΜΟΝ 20
 ΟΙ ΠΟΛΑΚΑΙ

1055

ΔΟΤΟΥ
 ΔΟΥΡΕΙ
 Ν ΚΑΙ ΤΟΝ Π
 ΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΙΜΕ
 ΝΙΑ ΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΑΙΔ
 ΤΩΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΤΟ
 ΗΣΑΙΕΝΑΚΡΟΠΟΛΕΙΟΡΩΛΑΝΚ
 ΦΙΛΟΤΙΜΩΝΤΑΙ ΑΡΧΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ
 ΑΗΜΟΚΡΑΤΕΑΣ ΕΘΕΛΛΕΙ ΠΑΝΤΑΡ
 ΧΑΡΙΤΑΣ ΑΠΟΛΗΨΟΝΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟ
 ΕΡΓΕΤΗΜΑΤΑΝ ΕΙΣΔΕΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ
 ΤΩΝ ΤΑΜΙΑΝ ΤΟΥ ΑΗΜΟΥ· ΔΑΔ· ΔΡΑ
 ΚΑΤΑΦΗΦΙΣΜΑΤΑ ΑΝΑΛΙΣΚΟΜ

ΕΠΙΘΕΡΣΙΛΟΧΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 . ΟΣ ΔΕ ΥΤΕΡΑΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ Η
 ΙΟΓΝΗΤΟΥ ΦΡΕΑΡΡΙΟΣ ΕΤΡΑΜ
 ΓΕΙΤΝΙΩΝΟΣ ΔΕΚΑΤΗΙΔΕ
 ΥΤΑΝΕΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΚΥΡΙΑΤΣ
 ΕΡΕΥΗΡΙΣ ΕΝ ΠΥΘΟΓΕΝΗΣΤΑΥ
 ΠΕΚΗΘΕΝ ΚΑΙ ΣΥΜΠΡΟΕΔΡΟΙ
 . . . ΕΑΘΕΝΤΗΙ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΛΙ
 ΚΑΛΑΙΔΗΣ ΚΑΛΑΙΔΟΥ ΕΥΡΕΤΑΙ ΑΝ
 ΙΔΗΤΟΥ ΜΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩ
 ΥΤΟΥ ΒΟΙΩΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΔΟΙΗΣΑ
 Σ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΛΘΟΜΕΝ ΑΝΕΚΚΛΗΣ
 ΜΙΕ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΑΝΕΔΕΞΑΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΕΑ
 ΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΝΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΑ
 ΚΑΣΑΤΩΝ

ΝΑΘΡΟ
 ΣΗΜΑΚΑ
 ΤΟΝ ΑΡΧΑΝΤΑ
 ΙΣ ΣΕΙΣΤΑΝΤΑΙ
 ΦΥΛΗΙ ΕΡΕΤΡΑΦΕΔΕΚΑΙ ΦΗΙΣ . . . ΕΙ
 ΟΙ ΑΙ ΕΙ ΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΟΙ ΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝ ΒΑΔΙΣΟΝΤΕΣ ΕΠΙ ΤΑ ΚΤΗΜΑΤΑ
 ΑΤΑΔΙΣΤΟΜΕΝ ΙΑΥΤΟΜΕΡΙΣ ΚΟΠΑΝΤΑΙ ΤΑ ΧΑΡΙΑ ΕΙΣ ΕΡΕΤΡΑ
 ΑΙ ΚΑΤΑΤΑΔΕ ΣΥΝΟΗΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΥΣ ΕΙΣ ΕΦΕΣΤΗΚΑΣ ΚΑΤΑΤ
 ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΠΕΡΙΟΙΚΕΝ ΟΥΤΕΧΑΡΙΝ ΟΥΔΕΡΡΟΣ ΕΝΑ ΠΕΡΙ
 ΝΕΦΕΡΟΝΟΣ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΗΙ ΦΥΛΗΙ ΟΥΤΕ ΔΕ
 ΡΟΔΟΥΚΟΥ ΜΕΝΟΣ ΟΥΔΕΥΦΕΝΟΣ ΑΛΛΑ ΑΕΤΩΝ ΑΙΕΙ ΚΑΙ ΠΡΑΤΤΩΝ ΑΙΔ
 ΕΤΕΛΕΚΕΝ ΤΑ ΒΕΛΤΙΣΤΑ ΤΗΙ ΦΥΛΗΙ ΑΝΕΚΛΗΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΠΑΡΕΙ
 ΧΗΚΩΣ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΕΤΑΣ ΑΓΑΘΕΙ ΤΥΧΕΙ ΔΕ ΑΘΩΟ ΑΙ ΤΗΙ
 ΕΡΕΧΟΝΙΑΙ ΦΥΛΗΙ ΕΓΑΙΝΕΣΑΙ ΑΝΤΙΣΘΕΝΗ ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΑΜΠΤΡ
 ΕΑ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΙ ΑΥΤΟΝ ΧΡΥΣΗΙ ΣΤΕΦΑΝΩ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ Α
 ΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΛΟΙΣ ΥΝΗΣ ΕΞΕΥΛΑΝΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΡ
 ΕΧΟΝΙΑ ΑΑ ΦΥΛΗΝ ΕΡΕΙΩΝ ΔΕ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΙ ΟΥΓΑΤΕΡ ΑΕ
 ΙΝΑΙ ΕΠΙ ΚΛΗΡΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΗΝ ΤΟΥΣ ΕΡΙΜΕΛΗΤΑΣ
 ΣΤΟΥΣ ΔΕ ΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΟΥΣ ΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝ ΕΡΙΜΕΛΕΙΣ ΘΑΙ ΑΡΙΣΤΟΜ
 ΑΧΑΣ ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΙ ΟΥΓΑΤΡΟΣ ΕΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΝΤΑΙ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤ
 ΑΙ ΕΙΣΤΑΜΕΝΟΙ ΤΑΝ ΑΓΟΡΑΝ ΔΙΟΛΕΙΣ ΚΟΠΛΕΣ ΑΝΜ
 ΑΙ ΤΗΝ ΔΕΥΜΟΙΑΝ ΤΗΝ ΠΑΡΕΚΑ
 ΟΙ ΗΝΙΥΓΑΡΧΕΙΝ ΤΗΙ ΟΥΓΑ
 ΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΤΑΤΡΟΣ
 ΗΝ ΕΡΕΧΟ
 ΟΙ

ΑΝΕΙ
 ΜΑΔΗ ΜΟΥ ΤΩΝ ΠΙ
 † ΙΦΕΝΑΝΤΙ ΜΕΝΗ
 ΚΑΙ ΣΥΜΠΡΟΕΔΡΟΙΕ
 ΔΥΜΠΙ † ΙΛΕΑΣ † Ι
 ΠΑΛΛΗΝΕΥΣΕΡΕΒΕΝ
 ΕΝΙ ΔΗΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ
 ΔΙΑ ΗΜΩΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝ
 ΣΤΕ ΕΑΣ ΦΟΡΑΣ ΑΠ
 10 Η † Ι ΣΤΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ Ε
 ΝΤΟΥΣ ΜΕΤΟΙΚΟΥΣ
 ΙΣ ΕΝ ΗΜΟΧΕΝ ΚΑΙ ΕΝ
 ΩΙ ΤΩΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΘ
 ΑΥΤΑΣ ΔΑΔΕΚΑ ΕΝΕΒΗ
 15 ΜΥΝΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΡΑ
 ΡΑΣ ΕΡΕΔΩΚΕΝ ΚΑΙ ΟΣΑ
 ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΥΡΩΤΑΝ ΕΤΡΑ
 ΚΑΙ ΤΩΝΤΑΣ ΙΑΡΧΑΝ ΑΠΑΝΤΑ
 ΞΟΥ ΜΛΣ ΥΠΗΡΕΤΗΚΕΝ ΚΑΙ ΤΑ
 20 ΑΛΔΙΑΤΕΛΕΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟΥ ΜΕΝ
 ΣΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜ
 Ν ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΔΕ ΑΛΛΟΙ ΤΩ
 ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΕΥΞΕΝΙΑΝ
 ΕΥΡΟΛΙΔΟΣ † ΑΣ ΗΛΙΤΗΝ ΚΑΙ ΣΤ
 25 Ε † Α ΜΛΣ ΑΙΘΑΛΛΑΟΥ ΣΤΕΦΑΝΝΙΕ
 ΝΟΙ ΑΞΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ
 ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ
 ΝΙΣ ΟΤΕ ΑΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ
 ΚΙ ΑΣ ΑΥΤΟΙΣ
 ΙΙ ΝΟΠ

ΕΠΙΚΑΛΛΙΜΗ ΔΟΥ
 ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
 ΕΥΕΚ ΜΟΥΝΧ
 ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ
 ΕΝ ΦΙΛΟΣ
 ΕΔΟΞΕΝ
 ΟΥΚ ΟΝΟΥΑ
 ΡΑΤΟΣ ΟΡΑΤΗ
 ΡΑΣΙΛΕΜΙΑΝ
 ΜΕΙΤΕ ΤΗΝ ΠΡΟ
 ΕΝΑΤΑΣΙΤΟΙΣ
 ΔΙΙ ΔΙΑΙΤΑΝ ΠΙ
 ΡΟΙΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝ
 ΠΕΡΙ ΤΥΓΧΑΝ
 ΑΗ ΕΙΤΟΥ ΔΕ
 ΛΟΣ ΕΔΩΚΕΝΑ
 ΤΟ

1060

ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΟΥ
 ΗΤΕΛΕΥΘΗΣΑΝΤΑ
 ΤΤΗΝ ΑΙ ΑΤΕΛΕΙΟΝ
 ΠΟΛΙΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΚΑΙ
 ΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΔΝΕΝΤΕΙ
 ΙΜΕΓΙΣΤΕΙ ΔΕΙΑΦΟΥΚΑΤΕ
 ΕΛΕΙΣΥΜΑΤΟΝΙ ΤΟΜΕΝΟΣ
 ΘΕΙΑΙΣΤΑΙΣ ΑΦΙΚΝΟΥΜ
 ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΕΤΙ ΔΕ ΚΑΙ
 ΔΑΔΗΡΑΛΛΑΘΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΕ
 ΝΑΘΗΜΑΤΑ ΠΑΛΕΘΝΗΔ
 ΔΕ ΚΑΙ ΣΥΝΘΑΩΝ
 ΗΝΑΔ

1062

ΙΑ ΛΟΝΙΗΟΝΗΝ
 ΕΔΙΟΚΛΕΣΕΙΠΕ
 ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΘΡΑΣΥ
 ΑΙ ΤΡΑΤΡΙΑΣ ΗΟ
 ΝΚΑΙΤΑΛΛΑΤΑΕ
 ΙΑΙΘΡΑΣΥΒΟΛΟ
 ΡΑ ΑΘΕΝΑΙΟΝΚ
 ΡΙΗΟΝΕΦΕΡΑΕ
 ΚΑΙ ΑΝΑΡΑΦΕΑ
 ΕΝΑΜΕΛΕΣΘΑΙΑ
 ΚΑΜΑΛΑΝΟΙΤΙΝΕ
 ΡΟΣΤΟΛΙΑΝΟΜΕΝ
 ΠΟΙΕΣΑΝΤΟΝΔΕ
 ΕΝΚΑΙ ΑΛΟΡΑΤΟ
 ΥΙΣΙΜΟΝΚΑ
 ΑΡΑΤ

1061

ΑΙΣΥ
 ΔΗΜΩ
 ΙΑΤΟ ΥΛΑΜ
 ΠΕΡΑΝ ΟΙΤΕΣ
 ΙΝΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
 ΙΠΡΕΣΒΕΙΑΣΑ
 ΟΙΤΟΙΣ ΕΥΕΡΓΕΤ
 ΡΕΙΑΣΜΑΡΕΣΧΗ
 ΛΗ· ΡΙΑΚΑΤΑΡ
 ΤΑΘΗΙΤΥΧΗΙΑΕ
 ΕΠΙΤΟΥΣΠΡΟΣΥ
 ΑΜΑΛΛΕΣΙΝΗΡΩ
 ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
 ΠΕΡΙΤΟΥΤΩΝ Γ
 ΑΛΕΣΘΑΙΤΗΣ
 ΔΗΜΟΝΟΤΙΑ
 ΑΙΝ· ΣΑΙΜΕ
 ΤΟΥΠΑΡΙΑΝ
 ΝΑΥΣΤΟΥΣΕΤΕ
 ΠΑΡΙΑΝΟΝΚ
 ΑΣΤΟΥΣΑΥΝ
 ΘΑΡΩΑΟΥ

1066

ΕΠΙ
 ΚΑΙ ΚΑ
 ΤΑΝΚΑΙΟ
 ΑΙΣΑΛΙΟΥΣΟ
 ΣΙΗΣΑΝΤΟ
 ΟΝΤΩΝΚΕΦ
 ΡΙΟΣΚΑΛΛΙΝ
 ΑΧΑΙΟΙΘΥΓΡ
 ΚΑΦΙΟΣΛΟΙΟ
 ΝΟΚΡΑ· Ε

1068

Τ
 ΣΑΠ
 ΤΑ
 ...ΞΑΙΔΡ
 ...ΚΑΜΕ
 ...ΟΥΤΟ
 ...ΟΣΑ
 ...ΥΤΑ
 ...ΤΑΝΗ
 ...ΕΜΟ
 ...ΝΙΜΕΛ
 ...ΟΜΕΠ
 ...ΟΔΟΝ
 ...ΟΝΤΟ
 ...ΔΕΚΑΙ
 ...ΕΝΣΤΕΛ
 ...ΡΑΜΜΑΤ
 ...ΕΙΡΕΤΑΜ
 ...ΠΟΛΥΣΤΡ
 ...ΟΕΨΑΙΟ
 ...ΕΤΕΣΙΝΑ
 ...ΟΑΝΛΕΤΑ
 ...ΟΣΣΣ

1065

ΤΕΙΑΘΕΝΑΙΑ
 ΤΙΟΤΑΙΣΔΙΑΝΕ
 ΓΝΑΙΤΟΝΝΕΟΝ
 ΓΟΣΟΣΙ

1067

ΙΟΛΙΙ
 ΟΝΗΑΝΕ
 ΜΗΤΟΥΚΑ
 ΥΔΗΜΟΣΔΕΕΣ
 ΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
 ΝΠΑΡΑΤΟΥ
 ΠΑΡΑ

ΔΕΚΑ
 ΤΕΝΙΑΥΤΟΝΚ
 ΜΗΛΣΑΡΙΣΤΑΤΗΙΑ
 ΝΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝΥΠΕΡΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΑ
 ΚΑΘΣΑΙΕΙΔΙΟΙΚΗΤΑΙΠΕΡΙΤΗΜΕΟΡΤΗ 5
 ΝΟΙΘΕΟΙΚΑΛΛΕΥΡΟΤΩΝΙΕΡΟΠΟΙΩΝΕΙΣ
 ΨΗΦΙΣΘΑΙΤΩΔΗΜΟΙΤΑΜΕΝΑΛΛΑΚΑΘΑ
 ΥΕΙΝΔΕΤΟΥΣΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣΤΑΞΜΕΝΑΥΘ
 ΑΘΗΝΑΙΤΗΥΓΙΕΙΑΚΑΙΤΗΝΕΝΤΛΙΑΡ 10
 ΜΕΝΗΚΑΘΑΡΕΡΡΟΤΕΡΟΝΚΑΙΝΕΙΜΑΝΤ
 ΕΣΙΝΠΕΝΤΕΜΕΡΙΔΑΣΚΑΙΤΟΙΣΕΝΜΕΑΡ
 ΑΙΤΑΜΕΛΑΙΣΤΗΣΘΕΟΥΜΑΝΚΑΙΤΟΙΣΙΕΡ
 ΑΙΤΟΙΣΣΤΗΓΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΤΑΞΙΑΡΧ 15
 ΟΙΣΠΟΜΠΟ...ΙΘΕΣΑΘΗΝΑΘΕΣΚΑΙΤΑ
 ΚΑΤΑΕΙΩ...ΑΔΕΑΛΛΑΚΡΕΑΘΗΝΑΙΟ 15
 ΠΟΔΕΤΑΝΤΕ...ΑΚΟΝΤΑΜΝΩΝΚΑΙΤΗΣΜ.
 ΙΣΘΩΣΕΛΣΤΗΣΙΕΑΣΒΟΛΗΝΣΑΝΤΕΣΟΙΙΕΡ
 ΩΝΒΟΛΗΝΠΕΜΨΑΝΤΕΣΤΗΝΠΟΜΠΗΝΤΗΘΕ
 ΥΣΑΞΤΑΣΒΟΥΣΑΡΑΣΑΣΕΡΙΤΑΙΒΛΑΜΙΤΗΣ
 ΤΑΛΛΙΜΙΑΝΔΕΕΡΙΤΑΙΤΗΣΝΙΚΗΣΒΡΟΚΡΙ 20
 ΚΑΛΛΙΣΤΕΥΟΥΣΩΝΒΟΛΗΚΑΙΘΗΣΑΝΤΕΣΤΗ
 ΘΑΙΔΑΙΚΑΙΤΗΙΑΘΗΝΑΙΤΗΝΙΚΗΙΑΡΑΣΩ
 ΝΑΠΟΤΩΝΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΜΝΩΝΚΑΙΜΙΑΣΕΩ
 ΟΝΤΩΝΤΑΚΡΕΑΤΛΙΑΝΜΩΙΤΩΙΑΘΗΝΑΙΩΝΕΝ 25
 ΚΑΘΑΡΕΡΕΝΤΩΙΚΑΛΛΑΙΣΚΡΕΑΝΟΜΙΑΙΣΑ
 ΤΑΣΜΕΡΙΔΑΣΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΕΚΑΣΤΟΝΚΑΤΑ
 ΤΑΣΟΠΟΣΟΥΣΥΝΠΑΡΕΧΗΙΟΔΗΜΟΣΕΚΑΣΤΟΣ
 ΣΩΜΑΤΑΤΗΣΔΟΜΩΝΕΚΑΘΩΣΑΓΕΙΡΙΚΟΝΚΑ
 ΤΟΥΒΛΜΟΥΤΟΥΜΕΓΑΛΟΥΚΑΙΤΑΛΛΑΘΣΑΡΡΟΣ
 ΕΙΣΘΑΙΠΕΡΙΤΗΝΕΟΡΤΗΝΚΑΙΕΙΣΠΑΝΝΥΧΙΑ 30
 Ν;ΔΡΑΧΜΑΣΤΟΥΣΔΕΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣΤΟΥΣΔΙΟΙ
 ΑΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑΑΤΑΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΠΟΕΙΝΤΗΝΠΑ
 ΣΚΑΛΛΙΣΤΗΝΤΗΙΘΕΛΙΚΑΙΤΗΝΠΟΜΠΗΝΠΕΜΠΕ
 ΙΛΙΑΝΙΟΝΤΩΝΜΙΟΥΝΤΑΣΤΟΝΜΗΠΕΙΘΑΡΚΟ
 ΩΝΝΟΜΩΝΤΗΜΙΑΝΠΕΛΕΣΘΑΙΔΕΤΟΝΔΗΜΟΝ 35
 ΣΕΦΑΘΗΝΑΙΩΙΔΡ

1069

ΥΧΕΙ ΔΕ
 ΕΣΑΙ ΑΡΡΩ
 ΔΙΑΝΗΣ ΓΩΤ
 ΕΚΑΤΕΡΟΝ ΑΥΤ
 ΙΚΑΤΑΤΟΝ ΜΟΜΟΝ
 ΑΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΝ ΗΜΕ
 ΟΥΣΙΝ ΠΡΟΣΤΕΤΗΝ
 ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝ
 ΣΑΙ ΠΡΟΙΟΥΣ
 ΑΥΤΟΙΣ ΓΗΣ Γ
 ΓΡΑΦΑΙ ΔΕ ΤΟ
 ΜΑΤΕΑ ΤΟΥ Δ
 ΙΣΤ

1070

10
 ΝΑΝΑΣ ΟΙ ΗΙΕΡ
 ΟΝ ΑΥΤΙΚΑ ΜΑΛΑ ΕΙΤΕ ΔΟΚΕΙ ΗΝΑΣΤΡΑΤ
 ΕΛΕΣΘΑΙ ΤΥΧΕΙ ΑΛΛΑ ΒΕΙΝΥΝΗΟΙΤΙΝΕΣ
 ΟΙ ΠΟΣ ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΗΟΣ ΑΝΔΥΝΟΝΤΑΙ ΠΛΕ
 ΣΘΟΝ ΑΕΚΑΙ ΤΟΝ ΨΥΜΜΑΧΟΝ ΗΘΕ
 ΟΛΕΣΕΣΤΕ ΜΒΟΛΕΝΤΕΝ ΑΓΕΝΝΙ
 ΧΣΕΚΟΝΤΑ ΕΘΝΙ... ΤΑΜ...
 ΙΑΙ ΣΑΜΒΟΛΟΝΤ
 ΛΙΘ

1072

Ο ΣΑΛΥΡΙΟΥ
 ΟΙΚΙΑΣΤΕ
 ΜΕΝΟΜΕΝ
 ΕΙ ΔΗΜΟΥΑ
 ΑΙΘΕΟ
 Α

1071

ΦΙΛΙΝΟΣ ΦΙΛ
 ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ
 ΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΑΛΙ
 ΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΗΜ
 ΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΓΑ
 ΘΗΤΩΝ ΙΗΡΩ
 ΚΗΡΥΞ ΕΞ ΑΡ
 ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ ΚΑΡ
 Α... ΔΥΑ
 ΚΑ... ΣΝΜΗΜ
 ΚΗΡΥ
 ΡΑΤΟΣΤ
 ΔΗΜΟ
 ΝΙΣΕ Α

1073

ΙΝΚΑΛΕΣ ΑΙ
 ΣΒΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΤΑΙ
 ΤΕΝΙΑ ΕΙΣ ΑΥΡΙΟΝ ΣΥΝΦΛΟΝ
 Ο ΑΜΛΑΚΟΝ ΑΝΑΓΡΑΦΑΙ ΔΕ ΠΟΔΕΤΟ
 ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡ
 ΡΥΤΑΝ ΕΙ ΑΝ ΕΝΣΤΗΜΑ ΚΙΛΙΘΙΝΗ ΚΑΙ Σ
 ΤΗΣ ΑΙ ΕΝ ΑΚΡΟ ΠΟΛΕΙ ΕΙΣ ΔΕ ΤΗΝ ΑΝΑΓ
 ΡΑΦΗΝ ΤΗΣ ΣΤΗΛΗΣ ΔΟΥΝΑΙ ΤΟΝ ΤΑΜΕΑ
 Ν ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ Π ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ Κ
 ΑΤΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΝΑ ΛΙΣΚΟΜΕΝ ΑΝΤΙΘ
 ΗΜΛΙ

1074

ΣΟΥ ΕΚΑΣΤ
 ΩΝ ΑΠΟΔΡΑΝΤΩΝ
 ΕΛΝ ΕΝΧΙΛΙ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝΤΑΙ ΚΥΡΙΟΙ
 ΣΑΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΑΥΤΑ ΩΣ ΑΥΤΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΕ
 ΟΡΟΥΝΤΟ ΣΑΠΟΔΡΑΝΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΔΥΕΙΝ ΣΑΜ
 ΥΝ ΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΩΝ ΑΡΓΥΡΑΜΑΤΑ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΕ
 ΓΟΥΣ ΗΣΤΗ ΣΑΠΟΔΗΜΙΑΣ ΕΙΣ ΤΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ
 ΠΑΙΔΑΣ ΤΕ ΣΥΝΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ ΠΑΡΕΑΥΤΟΥ
 Ο ΣΟΥ ΥΡΕΙΑΝ ΕΙΥΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΕΣΤΗΣΕΝ ΕΙ
 ΥΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΠΑΙΔΑΣ ΑΝΑΙΤΗΣΑΣΜ 10
 ΟΥΤΕΝ ΑΥΛΟΝ ΟΥΤΕ ΑΝΑΛΛΑΜΑ ΟΥΘ
 ΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΩΝ ΑΝΓΕΓΟΝ Ε
 ΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΡΑ
 ΙΣΙ ΜΟΣ ΕΣΕΣΘΑΙ ΤΗ
 ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥ 15
 Ι ΠΡΟΟΥΜΙ

1075

Π Π Ο
 Ε Δ Ο Ν Ε Λ
 Λ Ε Ι Κ Α Τ Ο Ι Δ Ε Μ
 Ε Κ Ε Δ Ο Ν Ε Λ Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ
 Λ Α Υ Κ Ι Ο Ν Ο Σ Ε Ρ Χ Ι Ε Σ
 Ο Ρ Α Σ Υ Β Ο Λ Ο Ν Ο Σ Ο Ν
 Ο Ν Τ Ω Ν Α Γ Ε Ν Α Ι Ο Ν
 Α Ι Α Δ Α Θ Ο Ν Κ Α
 Α Τ Ω Ν Δ Ε

1076

Σ Λ Ε Ω Ν Τ Ι Δ Ο Σ
 Μ Α Τ Ε Υ Ε Ν Μ Ο Υ Ν
 Ρ Υ Π Α Ν Ε Ι Α Σ Ε Κ
 Ρ Ο Ε Δ Ρ Ω Ν Ε Ρ Ε Φ Η
 . . . Ξ Ε Ν Τ Η Ι Β Ο Υ Λ Η 5
 Ε Υ Σ Ε Ι Π Ε Ν Ε Ρ Ε Ι Δ Ι
 Υ Μ Ε Ν Ο Υ Δ Ι Α Τ Ε Λ Ε
 Κ Ν Υ Μ Ε Ν Ο Σ Κ Α Ι Κ Α
 Ρ Η Κ Α Ι Φ Ι Λ Ο Τ Ι Μ Ο Ε
 Π Ρ Ο Τ Ε Ρ Ο Ν Ε Σ Τ 10
 Ο Σ Τ Α Λ Ε Ι Σ Τ Ω Ν Κ Ο Ι Ν
 Τ Ω Ν Ε Ι Σ Α Σ Τ Α Λ Ε Ι Α Ν
 Ε Ι Τ Ο Υ Ρ Ε Μ Φ Α Ν Τ Ο Σ
 Ο Σ Ο Ν Ε Ι Σ Δ Υ Ν Α Τ Ο Ν
 Α Π Ε Τ Α Ν Ι Κ Α Σ Η Κ Ο Υ 15
 Ο Ν Τ Α Σ Π Ρ Ο Σ Η Κ Ο Υ Σ
 Α Τ Α Σ Κ Ε Υ Α Ι Ω Ν Κ
 Χ Ε Ι Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ
 Κ Α Η Σ Ι Α Ν Υ Ρ Η Μ
 Σ Ε Ι Σ Τ Ο Ν Δ Η Μ 20
 Ι Κ Η Ν Ο Ν Ε Λ
 Ν Ι Κ Α

1077

Η Ο Ν Ι Δ Ο Σ Ε Ν Α Τ Η Σ Π
 Ν Κ Α Ι Τ Ρ Ι Α Κ Ο Σ Τ Ε Ι
 Ν Π Ρ Ο Ε Δ Ρ Ν Ε Ρ Ε Φ Η
 Ε Δ Ο Ξ Ε Ν Τ Η 5
 Τ Ο Σ Α Φ Ι Δ Ν Α Ι Ο Σ
 Ι Κ Α Ι Φ Ι Λ Ι Α Ι Ω Ν Τ
 Ο Μ Ε Ν Ο Σ Υ Π Ο Τ Ο Υ Β
 Τ Α Τ Α Σ Ρ Ρ Ε Σ Ρ Ε Ι Α
 Υ Σ Ι Μ Α Χ Λ Ι Κ Α Ι Τ Λ
 Σ Τ Ο Ν Β Α Σ Ι Λ Ε Α Ε Μ 10
 Ε Ρ Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Υ Α Γ Α Θ
 Ι Σ Τ Α Ι Σ Α Ρ Ο Σ Τ Ε Λ
 Ι Ε Τ Α Ι Ε Ι Σ Ο Τ Ι Α
 Τ Η Ρ Ο

1078

Ν Π Ρ Ι
Ι Π Ρ Ε Ι
Ι Τ Ο Ι Σ Α Ρ Δ Ε
Ο Ι Η Σ Ε Λ Σ Τ Ο
Ι Τ Η Σ Α Ν Α Τ Ο
Ι Τ Ε Ι Δ Ι Ο Ι Κ
Σ Μ Α Τ Ο Ν Γ Ρ
Ι Θ Ι Ν Ε Ι Κ Α Ι
Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Η
Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ
Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α Τ

1079

Ο Ν Κ Α Ι Ε
Ε Κ Τ Ω Ν Ι Α Ι
Ο Ν Κ Α Ι Τ Ρ Ι Χ Α
Γ Ι Α Ι Σ Ε Ι Σ Τ
Α Ι Α Ν Ε Κ Α Τ Ο Ν
Δ Α Ι Ν Η Τ Α Ι Τ Μ
Υ Σ Τ Η Ν Ε Ι Σ Τ Ο
Τ Η Ν Ι Ε Ρ Ε Ι Α Ν
Η Ν Π Ο Λ Ι Ε Υ Σ
Δ Ε Α Σ Α Ι Θ
Τ Η Σ Ε Ι Σ Τ Η Ν
Η Σ Α Ρ Χ Ε Σ Τ Ρ Α
Κ Α Ι Σ Τ Ε Φ Α Ν
Ε Υ Σ Ε Β Ρ Ι Α Σ Ε
Μ Ι Α Σ Τ Η Σ Ε Ι Σ
Α Ι Δ Ε Τ Ο Δ Ε

1080

Ω Ε Ο
Ε Π Ι Φ Ι Λ Ο Ν Ε Χ Α Ρ Χ Ο Η Σ Κ

1081

Χ Ρ Η Ρ Δ Γ Ι Σ Τ Χ	Χ Ι Ο Ι Δ Ε Η Χ
	Τ Ρ Χ Ρ Η Ρ Δ Γ Ι Σ Τ Χ

1082

ΕΠΟΙΚΟΝ
ΕΣΠΟΤΕΙΔΑΙΑΝ

1083

ΑΙΤΟΔΑΠΑΡΧΕΝ
ΔΙΟΔΜΕΛΑΛΟ

1084

ΔΩΡΟΘΕΟΣ
ΑΙΣΧΡΗΛΙΝΟΣ
ΚΑΛΥΜΝΙΩΝΙΟΣ

1085

ΗΛΕΟΠΑΤΡΑ
ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ
ΔΑΜΑΣΚΗΝΗ

1086

ΟΠΑΣΥΣ
ΘΕΟΦΕΙΔΟΥ
ΦΑΛΗΡΕΥΣ

1087

ΤΡΥΦΩΝ
ΚΙΤΤΟΥ
ΑΝΤΙΟ...

1088

ΜΙΝΟΦΙΛ

1089

ΡΟΣ
ΙΣΜΕΙΣΘ
ΩΣΤΟΥΣΤΕΦ
ΤΟΥΣΣΤΡΑΤΗΓ
ΛΕΙΛΙΘΙΝΗΤ
ΑΙΕΝΑΚΡΟΠΟ
ΣΑΙΤΟΝΤ

1090

ΔΟΣΙΘΕΑ
ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΑ

1091

ΝΤΑΔΟΡΟΣΚΑ
ΥΠΤΕΙΧΩΝΙΟ

1094

ΗΝΟΔΩΡ
ΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΟΥΓΥΝΗ

1092

ΩΟΥΠΩ
ΟΣΕΝΑΘΑΝΑΤΟΙΣ ΔΙΟΤΕΥΕΙ
ΔΕ ΠΕΛΕΝΤΟΛΥΗΡΑ ΤΩ ΑΝΔΡΙ
ΜΑΤΟΝ ΗΔΙΟΣ ΔΙΓΙΟΧΟΙΟ
ΚΕΓΕΙΝΑΤΟ ΚΡΕΣΣΟΝΑΦΩ
ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΚΑΤ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ
ΜΟΥ ΛΑΡΡΗΚΤΟΥΣ ΑΔΥΤΟΥΣ ΔΙΑΣΩΖΕΙΝ
ΝΑΜ ΦΟΤΕΡΩΝ ΧΡΗΣΑΙ ΚΑΝΟΝΙ ΦΗΣΙΝ
ΕΛΘΙΠΕ ΜΕ ΤΟΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΝ ΣΠΟΥΔΗΛΟΣ
ΑΤΟΝ ΟΛΑΧΑΡΗ ΔΑΛ' ΑΥΤΟΣ ΕΛΑΥΤΟΝ
ΕΩΣ ΕΦΑΠΕΡΑΝ ΚΑΙ ΖΩΝΤΕΣ ΗΓΟΝΕΚΕΙΝΟΙ
ΙΧΕΙΡΩΝ ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΕΓΕΝΟΜΗΝ ΟΛΙΓΟΝ

1095

ΟΝ
ΑΙΕΥΝΟ
ΤΟΝ

1096

ΚΟΙΝΤΙΑ ΗΤΙΟ

1097

ΚΡΑΤΕΙΑ
ΑΡΤΕΜΙΔΙ

1098

ΣΟΜΑΙ
ΜΗΤΡΙΟΥ
ΛΗΤΑΝ
-ΕΝΕΥ
-ΕΙΣΕ

1099

ΔΟΞΕΤΗΒΟ/
ΟΠΙΣΕΡΥΤΑ
ΜΑΤΕΥΕΥΓ
ΝΟΣΕΙΠΕ
ΑΙΤΟΣ
ΟΝΚ

1100

ΕΡΥΙΕ
ΛΔΙΣΙΟΕ
ΔΛΡΟΣ)
ΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΕΥΤΩΝ
ΥΡΙΣΕΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣΓΑΡ
ΑΙΣΙΤΟΥ
ΕΒΟΥΛΗΚΑΙΔΗΜΟΥ
ΝΟΣΠΑΛΛΗΝΕΥΕ
ΙΡΥΕ
ΙΤΛΕ 10

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ,

ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 29. (ΠΑΛ. Σ.)

1843.

Ἀριθ. 15.

ΕΤΟΥΣ Ε'.

Μοναδικὰ φυλλάδια πωλοῦνται παρὰ
τῇ Διευκραιώσει τῶν Β. ἡφημερίδων
πρὸς Δραχμ. 5.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ,
ΑΠΡΙΛΙΟΣ, ΜΑΪΟΣ καὶ ΙΟΥΝΙΟΣ.

Ἐκδίδεται ἅπαξ τοῦ μηνός,
Τιμὴ ἑτησία Δραχμὰς 36 διὰ τοὺς ἐντὸς
καὶ 60 διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους.

Ὁδηγηθεὶς ἀπὸ τὸ ἀξιόλογον σύγγραμμα τοῦ περιφήμου Ἀρχαιολόγου Brøndsted καὶ ἐπὶ τῇ βίβσει ἰδιαιτέ-
ρων τινῶν ἐρευνῶν μου, ἀποβλεπουσῶν τὴν Ἀρχαιολογίαν τῆς νήσου Κέας, ἄσμενος ἐπεχείρησα τὴν ἐν μέρει
μετάφρασιν ἀπανθίσματός τινος ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς συγγράμματός του, προσθέσας αὐτῇ τὰς παρὰ τοῦ αὐτοῦ
δι' ἀνασκαφῶν ἀνευρεθείσας καὶ μέχρι τῆς σήμερον σωζομένας ἐπιγραφάς.

Ἐπειδὴ ἡ περιγραφή αὕτη περιέχει πολλὰ ἄξια λόγου, ἐνόμισα ὅχι ἀνωφελῆ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἐπιπόνου
τούτου ἔργου, τὸ ὅποιον ἀφιερῶ εἰς τὴν τῆς νήσου ταύτης προσφιλεῖ μοι κοινότητα

Ἐγγραφή ἐν Ἀθήναις, τῇ 10 ἰουνίου 1846.

Ξ. ΑΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Περὶ τῆς νήσου Κέας.

Ἡ νῆσος Κέα, Κῆη, Κεῖα, Κέως (Τζιά), κατὰ δὲ ἄλλους Κυανός, ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τοῦ Κέω υἱοῦ
τοῦ Ἀρισταίου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορήνης, ὅστις λυπηθεὶς διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀκταίωνος, καὶ
καταλιπὼν τὰς Θήβας κατὰ νουθεσίαν τῆς μητρός του μετέβη εἰς τὴν τέως ἀκατοίκητον ταύτην νῆσον, τὴν
ὅποιαν ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος προσηγόρευσε.

Περὶ τῶν γεναρχῶν τῶν Κεϊῶν καὶ τῶν πρώτων οἰκητόρων τῆς νήσου ἀναφέρουν ὁμοφώνως ὁ τε Ἡρόδοτος
καὶ Θουκυδίδης καὶ Εὐριπίδης ὅτι ἦσαν Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων.

« Μετὰ δὲ Αἰγινήτας, Χαλκιδέες τὰς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ εἴκοσι παρεχόμενοι, καὶ Ἐρετρίες τὰς ἐπτά· οὗτοι
» δὲ Ἴωνες εἰσι· μετὰ δὲ Κεῖοι, τὰς αὐτὰς παρεχόμενοι, ἔθνος ἐὼν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηνέων. Νάξιοι δὲ παρ-
» χοντο τέσσαρες ἀποπεμφθέντες μὲν ἐς τοὺς Μήδους ὑπὸ τῶν πολιητῶν, κατὰπερ ὅλλοι νησιῶται, ἀλογή-
» σαντες δὲ τῶν ἐντολέων, ἀπῆκτο ἐς τοὺς Ἕλληνας, Δημοκρίτου σπεύσαντος, ἀνδρὸς τῶν ἀστῶν δοκίμου, καὶ
» τότε τριηραρχέοντος. Νάξιοι δ' εἰσὶ Ἴωνες ἀπ' Ἀθηνέων γεγονότες. »

Περὶ τινος Ἴωνικῆς ἀποικίας εἰς τὸς Κυκλάδας ἀναφέρει τὰ ἐξῆς ὁ Διονύσιος ἀπαριθμῶν τοὺς τῶν ἀποικιῶν
τούτων ἀρχηγούς.

« Κυκλάδας δὲ πάσας ἐπόκησαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἡγήσαντο μὲν εἰς Κέων Θερτιδάμας, εἰς δὲ Σίφον Ἀλ-
» κήνωρ, εἰς δὲ Δῆλον Ἀντίοχος, εἰς δὲ Σέριφον Ἐτέοκλης, εἰς δὲ Νάξον Ἀρχέτιμος καὶ Τεῦκλος, εἰς δὲ Ῥή-
» νειαν Δῆλων, εἰς δὲ Σύρον Ἰππομέδων, εἰς δὲ Μήκωνον Ἰπποκλῆς, εἰς δὲ Ἀμοργὸν Νάξιος, εἰς δὲ Ἄνδρον
» Κέναιθος καὶ Εὐρύλοχος, εἰς δὲ Κύθον Κέστωρ καὶ Κεφκαλλῆνος, εἰς δὲ Πάρον Κλήτιος καὶ Μέλας. »

Κατὰ τὸν ἕκτον π. Χ. αἰῶνα ἡ νῆσος Κέα τουλάχιστον ἐπὶ τινα χρόνον ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τῆς τότε ἀκμα-
ζούσας πόλεως Ἐρετρίας, καὶ ταῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ Στράβωνος λόγοντος·

« Τὴν δὲ δύναμιν τὴν Ἐρετρίων ἦν ἔσχον πρότερον μαρτυρεῖ ἡ στήλη, ἣν ἀνέστησάν ποτε ἐν τῷ ἱερῷ τῆς

α Ἀμκρυνθίας Ἀρτέμιδος, γέγραπται δ' ἐν αὐτῇ, τρισχιλίους μὲν ὀπλίταις, ἑξακοσίους δὲ ἵππευσιν, ἐξήκοντα α δὲ ἄρμασι ποιεῖν τὴν πομπήν· ἐπῆρχον δὲ καὶ Ἀνδρίων καὶ Τηνίων καὶ Κείων καὶ ἄλλων νήσων. »

Ἐτερόν τι ἐνισχύει τὴν εἰκασίαν, ὅτι οἱ Κεῖοι ἐξηρτῶντο ἀπὸ τῆς Ἑρετριάς, διότι ὁ Σιμωνίδης συνετέλεσε διὰ πρηνειμάτων αὐτοῦ εἰς τὴν εὐκλειαν καὶ δόξαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἑρετρίων Εὐαλκίδου, πεσόντος εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰώνων ἀτυχῇ μάχῃ ἐν Ἐφέσῳ κατὰ τὸ 499 ἔτος π. Χ. Περὶ τούτου ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει τὰ ἐφεξῆς.

» Ἐπόμενοι δὲ (οἱ Πέρσαι) κατὰ στίβον, αἰρένυσιν αὐτοὺς ἐν Ἐφέσῳ· καὶ ἀντετάχθησαν μὲν οἱ Ἴωνες, συμ-
» βαλόντες δὲ, πολλὸν ἐσώθησαν· καὶ πολλοὺς αὐτῶν οἱ Πέρσαι φονεύουσι, ἄλλους τε ὀνομαστούς, ἐν δὲ
» δὴ καὶ Εὐαλκίδα στρατηγόντα Ἑρετρίων, στεφανηφόρους δὲ ἀγῶνας ἀναραιοῦντάς τε καὶ ὑπὸ Σιμωνίδῳ τοῦ
» Κεῖου πολλὰ αἰνεθέντας. »

Ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων ὑπεχρεώθησαν οἱ τῶν Κυκλάδων κάτοικοι, οἵτινες κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ὑποδουλώθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, νὰ προσφέρωσι 17 πλοῖα· ἐξ αὐτῶν οἱ Κεῖοι ἔδωκαν τέσσαρα πλοῖα, δύο τριήρεις καὶ δύο πεντηκοντόρους, καὶ αἱ μὲν δύο μεγαλύτεραι πόλεις, Ἰούλις καὶ Καρθαία, ἔδωσαν μίαν τριήρην ἐκάστη, αἱ δὲ δύο μικρότεραι ἡ Κορησσία καὶ Ποιήεσσα μίαν ἐκάστη πεντηκόντορον.

Κατὰ τὴν ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ μιᾶς καὶ μόνης τῶν Κυκλάδων, τῆς Κέας, φαίνονται πλοῖα μαχόμενα μετὰ τοῦ λοιποῦ Ἑλληνικοῦ στόλου κατὰ τῶν Περσῶν· ὀλίγον δ' ὕστερον εἰς τὸν ἐν Σαλαμῖνι συνελθόντα Ἑλληνικὸν στόλον ἐμφαίνονται καὶ τῶν ἄλλων Κυκλάδων νήσων πλοῖα δηλ. τῆς Νάξου, Κύθου, Σερίφου, Σίφνου καὶ Μήλου.

Ὁ Δικαίρχος, Σκύλαξ, Στράβων καὶ Πλίνιος πρὸς δὲ καὶ μεταγενέστεροι ἄλλοι οἷον Στέφανος ὁ Βυζάντιος καὶ ὁ Σουΐδας ἐκ συμφώνου ἀποφαινόμενοι ὅτι ἡ νῆσος Κέα τὸ πάλαι ἦτο τετράπολις, ἐκαλοῦντο δὲ αἱ πόλεις αὐτῆς Καρθαία (τὴν σήμερον Πόλαις) Ποιήεσσα, Ἰούλις (τὴν δὲ σήμερον Κέα) καὶ Κορησσός ἡ Κορησσία (Λεβάδι). Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων πόλεων ἀξιολογώτεροι ἦσαν ἡ Καρθαία καὶ Ἰούλις, περὶ δὲ Ποιήεσσης καὶ Κορησσίας διηγοῦνται τίσον ὁ Στράβων ὡς καὶ ὁ Πλίνιος ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῶν μετὰ τὴν τῶν πόλεων καταστροφὴν μετέβησαν οἱ μὲν εἰς τὴν Καρθαίαν· οἱ δὲ εἰς τὴν Ἰουλίδα. Κλαύδιος δὲ ὁ Πλίνιος τρεῖς μόνον παραδέχεται πόλεις λέγων: α Κέα νῆσος, ἐν ἣ πόλεις τρεῖς: Κορησσός, Ἰούλις, Καρθαία. »

Κατὰ τὸν περιήγητον Τουρνεφόρτιον τὰ αξιόλογα ἀρχαῖα λείψανα τὰ εὕρισκόμενα τρεῖς ὥρας μακρὰν τῆς σημερινῆς πόλεως Κέας πρὸς τὸ δυτικομεσημβρινὸν μέρος ἀπέναντι τῆς νήσου Κύθου ἀνήκουσιν εἰς τὴν παλαιὰν πόλιν Καρθαίαν. Ἐκ δὲ τοῦ Στράβωνος καὶ Πλινίου ἀναφερόντων περὶ μεγάλων καὶ ἀρχαίων τειχῶν καὶ τῆς πληθύος δια ὀρων μαρμάρων, κιόνων καὶ ἀγαλμάτων εὕρισκομένων ἐντὸς τῆς σημερινῆς πόλεως Κέας, ἐξάγεται ὅτι ἡ σημερινὴ πόλις Κέα ὠκοδομήθη ἐπὶ τῶν εἰρησίων τῆς ἀρχαίας Ἰουλίδος.

Περὶ τῶν ἐν Καρθαίᾳ ἀρχαιοτήτων.

Ἡ ἀρχαία Καρθαία (τὴν σήμερον Πόλαις) ἔκειτο ἐπὶ λόφου τινὸς εἰς τὴν θάλασσαν ἀπολήγοντος· λείψανα δὲ τινὰ μαρμάρων ἐμφαίνουσι τὸν ἄλλοτε ὑπάρχοντα ναὸν ὅστις ὡς ἐκ τινων σωζομένων κιονοκρανίων εἰκάζεται ὅτι ἦτον ὠκοδομημένος κατὰ τὸν Δωρικὸν τύπον.

Πλησίον αὐτῶν διακρίνονται τὰ ἐρείπια ἀμφιθεάτρου τινὸς, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο πολλοῦ λόγου ἄξιον· ἐκ τῶν οἰκοδομημάτων τοῦ θεάτρου δὲν φαίνεται οὐδὲ ἔχνος, διότι οἱ πλείστοι τῶν μεγάλων λίθων, οἵτινες ποτὲ ἐχρησίμευον ὡς ἔδραι τῶν θεατῶν μετεκομίσθησαν ἐξ αὐτοῦ. Ἐὰν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μικροῦ χερσαίου ἀναβῶμεν μίαν περίπου ὥραν πρὸς δυσμὰς ἀπαντῶμεν λείψανα ἀρχαίων οἰκοδομῶν οὐχὶ μὲν κυκλωπείου φύσεως, ὡς λέγουσι συνήθως, κτισμένα ὅμως μετὰ κυκλωπείου δυνάμεως. Ὡσαύτως ἀπαντῶμεν ἀρκετὰ ὠραῖον

καὶ ἀρχαῖον κρουνόν, ὅστις ἐλάμβανε τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἐκ τινὸς ῥύακος διὰ σωλήνων μετ' αὐτοῦ κοινωνούντων. Αὐτοὶ δὲ ὑποκάτω δρυὼν ἐπισκιάζουσων εὐρίσκονται καθίσματα ἐνεσκαμμένα εἰς τοὺς λίθους.

Ἐνταῦθα εὐρέθησαν διὰ πολλῶν ἀνασκαφῶν διάφορα μάρμαρα ἀνήκοντα εἰς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἔχοντα τὰς ἐν τοῖς κατωτέρω πίναξιν ἀντιγεγραμμένας ἐπιγραφὰς καὶ σχήματα, μεταξὺ δὲ αὐτῶν τεμάχια ἀγάλματος καὶ ἵππου τινὸς μαρμαρίνου, ὅσις, ὡς φαίνεται, ἔστατο ἐπὶ τινος κολοσσάου στηρίγματα ἐμπροσθεν τοῦ ναοῦ.

Εἰς δὲ τὴν ὁδόν, ἣτις ἄγει εἰς τὴν παλαιάν πόλιν Κούνδουρον (Ἀγίαν Μαρίνην) ἀπαντῶμεν τετράγωνον πύργον οὗτινος ἐκάστη πλευρὰ ἔχει μῆκος ποδῶν εἰκοσιτεσσάρων ὠκοδομημένον ἐκ τετραγώνων ἀγρίων καὶ σχιστῶν λίθων ἀνευ τινος χρίσματος.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἀρχαίαν πόλιν Κούνδουρον, ἡ θέσις αὐτῆς ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν τῆς Καρθαίας. Ἐνταῦθα διακρίνομεν τὴν διεύθυνσιν τοῦ τείχους τῆς ἀρχαίας πόλεως. Ἐντὸς αὐτοῦ διακρίνονται μὲν ὡσαύτως λείψανα ἀρχαίων ὠκοδομημάτων, ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν εἶναι λόγου ἄξιον. Ἡ πόλις αὕτη φαίνεται ὅτι δὲν εἶχεν ἰδιαίτερον λιμένα, ἀλλὰ μόνον ὄρμον πινὰ ὁμοιάζοντα μὲ τὸν τῆς Καρθαίας.

Ἐκ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀπαντωμένων περιγραφῶν ἐξάγεται ὅτι ἡ Κέα ἦτο τετράπολις. Ἡ ἀρχαία πόλις Ἰουλις εἶναι ἡ σημερινὴ Κέα. Εἰς τὸν σημερινὸν λιμένα ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαία πόλις Κόρησος ἢ Κορησσία, καὶ ὁ τανῦν λεγόμενος Μυλοπόταμος εἶναι ὁ παρὰ τῶν ἀρχαίων ὀνομασθεὶς Ἑλιξος ποταμὸς, τὸ δὲ τὴν σήμερον Κούνδουρον λεγόμενον εἶναι ἡ Ποιήεσσα, αἱ δὲ Πόλαις ἡ ἀρχαία Καρθαία. Ὡς πρὸς τὰς τῶν πόλεων ὀνομασίας σημειοῦμεν τὰ ἐξῆς. Τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Καρθαία εἶναι ἴσως Φοινικικῆς καταγωγῆς ἐκ τῆς Συριακῆς λέξεως Κάρτα· ἄλλοι λέγουσι ὅτι ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ ἡρώα τινος Κάρθιον λεγόμενον καὶ περὶ τούτου λέγει Στέφανος ὁ Βυζάντιος

« Μία τῆς ἐν Κέῳ τετραπόλεως ἀπὸ Καρθίου τελευτήσαντος ἐκεῖ. »

Οἱ οἰκοῦντες ἐκαλοῦντο Καρθαεῖς·—Ἡ πόλις αὕτη εἶχε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν «Πόλαις» ἣτις διατηρεῖται μέχρι τῆς σήμερον· τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη, ὡς νομίζω, ἕνεκα τῆς σημαντικότητός της ἀναλόγως τῶν ἄλλων καὶ πόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἐκτὸς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως εὐρέθησαν πλῆθος ἄλλων χωρίων περὶ αὐτῆς, τὸ ὅποιον φαίνεται ἐκ τῶν μέχρι τῆς σήμερον σωζομένων ἐρειπίων πλησίον τῆς Καρθαίας.

Ἡ ἀρχαία πόλις Ἰουλις ἐκλήθη οὕτως, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰούλου ἀνδρὸς προσφίλους τῇ Ἀρτέμιδι, ἢ κατ' ἄλλους ἐξ ἀρχαίας κρήνης Ἰουλίδος τὸ ὄνομα γνωστῆς δὲ τὴν σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀρχομενός·—οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως ὠνομάζοντο Ἰουλιεῖς ἢ Ἰουλιῆται ὡς πολεμικήτης. —Τὸ ὄνομα Ἰουλις ἐδόθη ὡς φαίνεται καὶ εἰς μέγα μέρος τῆς νήσου ταύτης καθὼς ἐξάγεται ἐκ τοῦ βίου τοῦ Δημοσθένους ὅπου ἀναφέρεται.

« Γελοῖον γάρ, εἴ τις οἴοιτο τὴν Ἰουλίδαν, μέρος μικρὸν οὔσαν οὐ μεγάλης νήσου, τῆς Κέῳ, καὶ τὴν Αἴγιαν, » ἢ τῶν Ἀττικῶν τις ἐκέλευεν ὡς λήμην ἀφαιρεῖν τοῦ Πειραιῶς, ὑποκριτὰς μὲν ἀγαθοὺς τρέφειν καὶ ποιητὰς, » ἀνδρὰ δ' οὐκ ἂν ποτε δύνασθαι δίκαιον καὶ αὐτάρκη καὶ νοῦν ἔχοντα καὶ μεγάλῳψυχον προσενεγκεῖν. »

Τὸ ὄνομα Κορησσία εἶναι πιθανῶς κρητικῆς καταγωγῆς καὶ τὸ περιστατικὸν ὅτι εἰς Κορησίαν εὐρέθη ναὸς τοῦ Σμινθίου Ἀπόλλωνος κατὰ τὸν Στράβωνα μᾶς πείθει ὅτι ἡ τῆς πόλεως ταύτης ἐν τῇ νήσῳ θεμελιώσεις ἐγένετο διὰ τῆς μετοικεσίας τῶν Τευκρίων ἐκ τῆς Κρήτης, ἣτις ἐγίνε περὶ τὸν 16ον. Π. Χ. αἰῶνα.

Τὸ ὄνομα Ποιήεσσα καταγόμενον, ὡς νομίζομεν, ἐκ τοῦ ποιήεις, εσσα, ὃ σημαίνει χλωδῆς, ἐδόθη ἴσως ἕνεκα τῆς τῶν περὶ αὐτῆς χλωδῶδους καταστάσεως, συγκρινομένης πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς νήσου ταύτης καὶ διότι ἡ πεδιάς εἰς ἣν ἡ πόλις αὕτη ἔκειτο εἶναι ἡ μεγαλητέρα καὶ καρποφορωτέρα τῶν λοιπῶν τῆς νήσου μερῶν.

Ὁ Ἑλιξος ποταμὸς ἔλαβε τὸ ὄνομά του ἀπὸ ἔλω, εἴλω, εἰλέω καὶ ἐλίσσω ἕνεκα τοῦ ἐλικοειδοῦς σχήματος τὸ ὅποιον κατὰ τὸν ῥοῦν αὐτοῦ κάμνει καὶ ὁ Στράβων λέγει ὅτι ἐστὶν Ἑλιξος ποταμὸς περὶ τὴν Κορησίαν.

Εἰς τὰς ἀρχαίας ταύτας πόλεις εὐρέθησαν διάφοροι ναοὶ περὶ τῶν ὁποίων ἐν συντόμῳ ἐνταῦθα ἀναφέρομεν. πλησίον τῆς Κορησσίας καὶ Ποιήσεως, ὡς ἀναφέραμεν, ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Σμινθίου Ἀπόλλωνος· μεταξύ δὲ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐρείπιων τῆς Ποιήσεως ἕτερος τῆς Νεδουσίας Ἀθηνᾶς, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Νέστωρ μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδόν του· περὶ τούτου ὁ Στράβων ἀναφέρει οὕτω πως·

α Καὶ ἐν Ποιήσσει δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερὸν ἐπώνυμον τινος Νέδοντος, ἐξ οὗ φασιν οἰκῆσαι Τηλέ-
κλον Ποιήεσσαν καὶ Ἐχενᾶς καὶ Τράγιον. »

Ἐνταῦθα εὐρέθη καὶ ἡρωοποιησμένον ἄγαλμα τῆς Νεμέσεως, ὅπερ ὅρα ἐν ταῖς κατωτέρω εἰκόσι.

Περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς σημερινῆς πόλεως Κέας.

Ἡ σημερινὴ πόλις Κέα ὀλίγα μόνον λείψανα ἀρχαιοτήτων ἔχει ἂν καὶ κτισμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἰουλίδος. Τὸ κυριώτερον αὐτόθι ἀρχιτεκτονικὸν λείψανον εἶναι μάρμαρόν τι Πάριον ἐνεκτισμένον εἰς τὸν τοῖχον ναοῦ τινος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ ἀνῆκον ἀναμφιβόλως εἰς ναὸν Δωρικὸν μεγαλῆτερον τοῦ Θησείου τῶν Ἀθηνῶν.—Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ὁ ναὸς οὗτος ἦτον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἀφιερωμένος καὶ τοῦτο ἐξάγεται ἐξ ἐπιγραφῆς ἐγκεχαρμημένης εἰς τὸ πρόσθιον μέρος βωμοῦ τινος κατεσκευασμένου ὡσαύτως ἐκ Παρίου μαρμάρου καὶ εὐρισκόμενου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Σοφίας. — Ὡσαύτως ἐντὸς ἄλλης τινὸς ἐκκλησίας εὐρίσκονται τινα καλῶς εἰργασμένα μάρμαρα καλῶς καὶ μικρὰ ῥαβδωτῇ στηλῇ ὁμοῦ μὲ εὐτελές τι ἀρχαῖον λιθόστρωτον, ἀνήκοντα ἀμφοτέρω εἰς Ἰωνικὸν ναόν.

Κατὰ τὸν εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἄγοντα δρόμον ἀπαντῶμεν ἀρχαῖον τι σπήλαιον ἔχον μίαν μεγάλην καὶ δύο μικρὰς εἰσόδους συνιστάμενον δὲ ἐκ δύο χωρισμάτων, τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἔχει 12, τὸ δὲ 20 περίπου ποδῶν βάθος. Τὸ χειροποίητον τοῦτο σπήλαιον ἦτον ἀναμφιβόλως διπλοῦς τάφος καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἠδύναντο νὰ εὐρεθῶσι σαρκοφάγοι, λάρνακες κ. λ. Μεταξὺ τῶν αὐτόθι εὐρεθέντων ἀγγείων ἐν πρὸ πάντων ἐφέλκυσε δῶν τῶν ἀρχαιολόγων τὴν περιέργειαν καὶ περὶ αὐτοῦ παρακκιῶν θέλομεν πραγματευθῇ ἐν ἐκτάσει. Ἐν ἐκάστῳ σχεδὸν τῆς πόλεως ταύτης ναῶ, πρὸς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δώματος τῶν οἰκιῶν, εὐρίσκονται τμήματα τεθραυσμένων κιόνων ἢ μαρμάρων, μεταξύ δὲ τούτων εὐρέθη ἄγαλμα παριστάνον γυναῖκα καὶ τινα μάρμαρα ἀνήκοντα εἰς λάρνακας.

Τὸ δὲ περιεργότατον τῶν εἰρημένων λειψάνων εἶναι ἀρχαῖον μνημεῖον παριστάνον κολοσσαῖον λέοντα γλυπτὸν ἐκ τεφροχρόου ἀμμίτου λίθου, ἐξ οὗ καὶ τὰ πέριξ στρώματα τῆς γῆς συστάτανται. Δυσεξήγητον μοι φαίνεται τὸ αἴτιον τῆς ἀνεγέρσεως τούτου τοῦ μνημείου εἰς τοῦτον τὸν τόπον καὶ ἐκ λίθου εὐθραύστου μὴ δυγαμένου ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πανδαμάτορα χρόνον ἐπὶ πολὺ· ἐξηγεῖται δ' ἐκ τινος μύθου ὅστις εὐρίσκεται εἰς τοὺς Ἡρακλείδας εἰς Πόντον.

α Ἐκαλεῖτο μὲν Ἰδρουσα ἡ νῆσος· λέγουσι δὲ οἰκῆσαι νύμφαι πρότερον αὐτήν· φοβήσαντο δ' αὐτὰς λέοντος, » εἰς Κάρυστον διαβῆναι, διὸ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κέας ΛΕΩΝ καλεῖται. Κέως δ' ἐκ Ναυπάκτου διαβάς ὤκισε, » καὶ ἀπ' αὐτοῦ τούτην ὠνόμασαν. »

Ἀρχαιολογία τῆς νήσου Κέας.

Πολλοὶ συγγραφεῖς ἀναφέρουσι περὶ διαφίρων μεταβολῶν εἰς αὐτὴν νῆσον αὕτη ὑπέκυψεν· ὁ Πλίνιος ἐπερειδόμενος ἐπὶ ἀρχαίων παραδόσεων λέγει ὅτι ἐκ τῆς νήσου Κέως κατεποντίσθη γῇ 30,000 βημάτων τὴν ἑκτασιν, ὁμοῦ μὲ πλῆθος ἐπ' αὐτῆς κατοικοῦντων ἀνθρώπων· ὁ δὲ αὐτὸς ἀναφέρει ὅτι ἡ νῆσος αὕτη ἦτον ἡνωμένη μετὰ τῆς Εὐβοίας καὶ, ὅτι δι' ἡφαιστείων ἐκρήξεν καὶ ὑπὸ φοικυδῶν σεισμῶν ἐγένετο ὁ ῥήθεις καταποντισμός.

Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Πλίνιος:

« Ex insula Cea amplius triginta millium passuum abrupta subito cum pluribus mortalium rapuit. « p. p. Avulsa Euboeae quingentis longa stadiis fuit quondam, mox quatuor fere partibus, quae ad Boeotiam vergebant, eodem mari devoratis, oppida habet reliqua Iulida, Carthaeam, intercidere Coressus, « Poessa. Ex hac profectam delicatorem faeminis vestem, auctor est Varro. »

Εσφαλμένη είναι η ιδέα ότι αι Νύμφαι πρώται κατώκησαν την Ίδρουσαν, διότι ο πρώτος οίκισας αυτήν επέβη εκ Νκυπάκτου ή εκ Θηβών και εξ αυτού επεκλήθη η πόλις Κέα.

Κατ' άλλους πρώτος της νήσου ταύτης οίκιστής υπήρξεν ο 'Αρισταίος, πρόσωπον μυθολογικόν, ο ενεργητικός και δζύνους υιός του Απόλλωνος και της Κορήνης. Η Έλληνική ποίησις αποδίδει εις τον Αρισταίον, καθώς εξάγεται εκ του Πινδάρου, Απόλλωνίου του Ροδίου κ. λ. πολλές προς την ανθρωπότητα ευεργεσίας διότι α.) εισαγαγών τον πειμνιакόν βίον και την κτηνοτροφίαν έδίδαξε την του γάλακτος χρήσιν, και την μεταβολήν αυτού εις τυρόν· β.) έφευρε την εκ των ελαιών εκθλιψιν του ελαίου· γ.) έδίδαξε την μελιτουργίαν και κυψελοποιάν· δ.) έφευρε την θήραν των ζώων και την καταδάμασιν των άγρίων και εις τους ανθρώπους και τας φυτείας επιβλαβών ζώων· ε.) διδάχθεις υπό του πατρός ήρσύνησε την των φυτών ιαματικήν δύναμιν και εθεράπευσεν άσθενείας και τραύματα· φυτά, έλαιον και μέλι ήσαν τα κυριώτερα του φάρμακα· ο Διονύσιος λέγει:

« τόφρα δ' Αρισταίος φασίζοι φάρμακα πάσων βασσαρίζων όλον έλκος άκέσσατο φοιβάδι τέχνη· »
ς.) προσκληθείς εις Κέαν ως προσφιλές τοις θεοις φιλοδόμησεν επί τινος όρους της νήσου ταύτης ναόν προς τιμήν του Ικμαίου Διός καθ' ην εποχήν αι Κυκλάδες νήσοι έμαστιγώδησαν υπό πανολέθρου καύσωνος του Σειρίου· ο ναός ούτος εκτίσθη αναμφιβόλως επί της κορυφής του την σήμερον Άγιος Ηλίας ονομαζομένου όρους· ο δε μύθος λέγει ότι μετ' ου πολυ κατεπραύνθη ο καύσων και οι δροσεροι έτησίαι ήρξαντο να πνέωσι και ευεργετώσι την ανθρωπότητα.

Ιδού πώς εκφράζεται περι 'Αρισταίου Διόδωρος ο Σικελιώτης.

« Τόν δ' ουν 'Απόλλωνα κατὰ ταύτην την χώραν εκ Κυρήνης γεννήσαντα τόν 'Αρισταίον, τοῦτον μὲν νήπιον όντα παραδοῦναι ταίς νύμφαις τρέφειν. Ταύτας δὲ τῷ παιδί τρεῖς ονομασίας προσάψαι· καλεῖν γάρ αὐτόν Νόμιον, 'Αρισταίον, 'Αγρέα. »

Ο δε Πλούταρχος λέγει·

« Εύχονται δ' Αρισταίῳ δολοῦντες όρύγμασιν και θρόχαις, λύκους και άρκτους ός πρώτος θήρεσσιν επήξε ποδάγρας· ο δε Ηρακλῆς έτερον θεόν παρακαλεῖ μέλλων επί τόν όριν αἵρεσθαι τὸ τόξον, ως Αἰσχύλος φησιν, « Αგრῆς δ' Απολλων όρθόν ιθύνει βελος. »

Ο Αρισταίος ένυμφεύθη εις Θήβας την έμφρονα θυγατέρα του Κάδμου Αφθονόην, εξ ης έγέννησε τον Ακταίωνα τον επωνομαζόμενον Φιλόδωρον, είτα δε εις την Σαρδηνίαν τον Χάρμωνα, τον Εϋθυμαν και τον Καλλίπατρον.

Ένεκα των ευεργεσιών τας όποιās ωφειλον εις τον 'Αρισταίον άνήγειραν οι Κειοι ναόν προς τιμήν του 'Αρισταίου 'Απόλλωνος, του όποιου τα μαρμάρινα τείχη εκάλυψαν εξ αποφάσεων του λαου και άγγελιων άφωσών τους Καρθαίους και όλους έν γενει τους Κείους. Προς τιμήν αυτού έτυπώθησαν και νομίσματα φέροντα την εικόνα του, ήτις παριστάνει άνδρα γεννάδα κεκαλυμμένον διά του έμβλήματος αυτού δηλαδή του άστέρως ή άστρου, του διαδήματος και κίνα περιβεβλημένον από άστέρας ή και την μέλισσαν.

Ο 'Αρισταίος ένεκα της νεανικής του όψεως επωνομάσθη ως ο 'Απόλλων βαθυχαίτης, εκατηδόλος, κλυτότοξος.

Εις την νήσον ταύτην δέν έλειψεν όσχύτως και η του Βάκχου τιμή, όσπερ εξάγεται εκ πολλών νομισμάτων και των έν Καρθαία εύρισκομένων επιγραφών ιδίως δε του εξής.

« Οι δε φασίν, έν Ιουλίδι τόν τῷ Διονύσῳ θυόμενον βοῦν υπό τινος τῶν νεανίσκων παῖεσθαι πελέκει· πλη- » σίον δε της έορτῆς ούσης, εις χαλκεῖον δοθῆναι τόν πέλεκυν. κ. λ. »

Οἱ Κεῖοι ἐπρόσφερον ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Ἀρτέμιδα, καθὼς καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς Ἀπόλλωνα, ὡς καὶ ἐν γένει εἰς ἀπάσας τὰς ἐν Δήλῳ λατρουμέας θεότητας σέβας· καὶ βέβαιον εἶναι ὅτι πλησίον τοῦ ἐν Καρθαίᾳ νηοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρξε καὶ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος (Ἀρτεμίσιον)· τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ Νικάνδρου περὶ Κτησύλλης· » ἐπιγράψας μῆλον ἔρριψεν ἐν τῷ ἱερῷ Ἀρτέμιδος. »

Οἱ Κεῖοι ἐκοδόμησαν εἰς Δῆλον ἰδιαίτερόν τι ἐστιητόριον (ξενοδοχεῖον) διὰ τοὺς εἰς τὰς ἐπισήμους πανηγύρεις προσερχομένους Κεῖους καὶ φίλους αὐτῶν.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρων περὶ τοῦ οἰκοδομήματος λέγει·

» Ἀγχοτάτῳ τοῦ Κηίων ἐστιητορίου » ἦτο τὸ μνημεῖον τῆς Ὀπίδος καὶ τῆς Ἄργης.

Ἐκτὸς τούτων τῶν θεοτήτων ἐλατρεύοντο ὑπὸ τῶν Κείων αἱ Νύμφαι ὀνομασθεῖσαι μετὰ τὸν μῦθον τοῦ Ἀρισταίου Βρίσαι καὶ Κωρυσαίαι. Ἀγνοοῦμεν δὲ ἂν ὑπῆρξεν ἐνταῦθα Νυμφεῖον, τὸ ὅποιον συνίστατο συνήθως εἰς ἄντρον τι (Κωρύκιον ἄντρον.)

Ὁ Ὀβίδιος λέγει·

» *Insula Corysiis quondam celeberrima Nymphis cingitur Aegaeo nomine Cea mari.* »

Ἐνταῦθα ῥητέον περὶ τινος συνθεσίας ἐπικρατούσης εἰς τὴν νῆσον Κέα ἣτις ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδους καὶ τοῦ Μενάνδρου ὅτι δηλαδὴ οἱ γεγενημένοι ἀμφοτέρων τῶν γενῶν αὐτοχειριάζοντο ἢ διὰ κωνείου ἢ διὰ μήκωνος, ἀφοῦ διὰ τὸ γήρας καθίσταντο ἀνίκανοι πρὸς δημόσιον ὄφελος.

Ἐξάγονται δὲ ταῦτα ἐκ τῶν ἐφεξῆς.

» Ἐκαλεῖτο μὲν Ἰδρύσσα ἡ νῆσος, λέγονται δὲ οἰκῆσαι Νύμφαι πρότερον αὐτήν· φοβήσαντος δ' αὐτὰς λέοντος, εἰς Κάρυστον διαβῆναι. Διὸ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κέας Λέων καλεῖται. Κέως δ' ἐκ Ναυπάκτου διαβάς » ὤκισε καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταύτην ὠνόμασαν. . . . Ἀρισταῖον δὲ φασὶ μαθεῖν παρὰ μὲν Νυμφῶν τὴν τῶν προ- » θάτων καὶ βοῶν ἐπιστήμην, παρὰ δὲ Βρισῶν τὴν μελιτουργίαν. Φθορᾶς δὲ οὔσης φυτῶν καὶ ζώων διὰ τὸ » πνεῖν ἐτήσιας. . . . Ἐπὶ δὲ τοῖς τελευτῶσι οὐδὲν ἐστὶ πένθος ἐν ἀνδράσι περὶ ἐσθῆτα ἢ κουράν· μητρὶ δὲ, » νέου τελευτήσαντος, ἐνιαυτός. Οὔσης δὲ ὑγιεινῆς τῆς νήσου, καὶ εὐγέρων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ τῶν » γυναικῶν, οὐ περιμένουσι γεραιοὶ τελευτᾶν, ἀλλὰ πρὶν ἀσθενῆσαι, ἢ πηρωθῆναι τι, οἱ μὲν μήκωνι, οἱ δὲ κω- » νείῳ ἑαυτοὺς ἐξάγουσιν. »

Περὶ τῆς συνθεσίας ταύτης τοῦ νὰ δηλητηριάζωνται διὰ κωνείου ἢ μήκωνος διηγείται ὁ Στράβων, ὅτι εἰς τοῦτο ἠναγκάσθησαν πολιορκούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ πλέον τὰ τρόφιμά των· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πληροφορηθέντες περὶ τοῦ μέτρου τούτου ἔλυσαν τὴν πολιορκίαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκτέλεσιν τοιαύτης φρικώδους καὶ αἰμοδόρου ἀποφάσεως.

Σημειωτέον ἐνταῦθα ἐν παρόδῳ ὅτι πρὸς κατάπαυσιν τῆς εἰρημένης πολιορκίας ἀπέστειλαν οἱ Κεῖοι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πληρεξούσιον αὐτῶν τὸν συμπολίτην των Σιμωνίδην διὰ νὰ συνθηκολογήσῃ ὁ Σιμωνίδης ἀνέπτυξε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ῥητορικὴν ἱκανότητα, ἀλλ' ἐπεὶ δὲ λευκόθριξ ὢν καίτοι τεσσαρακοντούτης ἐσυνείθιζεν, ὡς φαίνεται, νὰ θάφῃ τὴν κόμην αὐτοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι γνωρίζοντες τοῦτο συνδιαλεγόμενοι αὐτῷ περὶ συνθήκης τῷ εἶπον α Ἐάν τὴν φύσιν ἀπατᾷς, πόσον μᾶλλον τοὺς ἀνθρώπους! »

Περὶ τινος ἐνταῦθα εἰς ἀρχαίαν λάρνακα εὐρεθέντος ἀγγείου.

Πρὸ τινων χρόνων εὐρέθη κατὰ τύχην εἰς Κέα ἐν τινὶ λάρνακι ἀγγεῖον πεπλασμένον ἐξ ὑελώδους κινδύφου ὁμοιάζοντος μὲ τὴν ὕλην τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸσον δὲ εἰς τὰς πλευράς ὅσον καὶ εἰς τὴν πρυμνίαν αὐτοῦ εὐρέθη σκληροτάτη τις μάζα μέλινα ἀναμεμιγμένη μετὰ τιτάνου καὶ ἄμμου, ὑλῶν ἐμπυπνωκυῶν εἰς τὸν τάφον. Αὕτη ἡ ὕλη διήγειρε τὴν προσοχήν μου καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπέθετον αὐτὴν ὡς

μέλαιναν βαφὴν τῶν ἀρχαίων, συνισταμένην ἐξ ἄνθρακος καὶ κόμμεως, ἢ μόνον ἐκ ζιζάνθρακος προαγομένου κατὰ τὴν καύσιν τῶν θυμάτων, ἐπειδὴ καὶ ταῦτα ἐσυνίθιζον οἱ Ἀχαιοὶ νὰ ἐκθέτουν εἰς τοὺς λάρνακας· με-
γάλως ὅμως ἐξεπλάγην ἀπὸ τῆς μέλαινας αὐτῆς οὐσίας ὑποβληθείσα εἰς τινὰς χημικὰς πράξεις ἐξέλυσε ναρκω-
τικὴν τινὰ ἀποφορὴν, καὶ ἀκριβοστέρας ἐξετάσεως γενομένης ἀνεκαλύφθη ὅτι ἡ ὁσμὴ αὕτη ἀνήκεν εἰς τὸ κώ-
νειον, ὥστε ἐκ τούτου τοῦ σπουδαιοτάτου φαινομένου εἰκάζω ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀγγεῷ ἀπεξηραμένη μέλαινα οὐσία
ἦτον ὁ ἐξατμισθεὶς καὶ ἐπιπυκνωθεὶς ὁπὸς τοῦ κωνείου, τὸν ὁποῖον, ὡς προεῖρηται, οἱ ἐν Κέῳ γέροντες ἐπινον
κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔλκῃ ἄχθῃ ἀρούρης, διότι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας αὐτῶν δὲν ἦδύν-
αντο πλεον νὰ συντελέσωσιν εἰς τὸ δημόσιον ἀγαθόν.

Ἐκ τοῦ ἐφεξῆς ἐξάγεται ὅτι τὸ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ κώνειον ἦτον εὐυπόληπτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Στ. 26. Κώνειον.

Ἄλλως μὲν δὲ τῆς χώρας πολλαχοῦ φερόμενον (τῆς Ἀττικῆς δὲ ὁλονότι χώρας). Ἐφύετο δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ
ὥσπερ καὶ ἐν Μεγάρῳ, ἐν Κέῳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὡς φησι Διοσκουρίδης (δ'. 79) . . . ἀλλ' οὐ πολὺ,
ἴσως δὲ οὐδ' ἐπίσης ἐνεργὲς τῷ ἀλλαχόθεν κομιζομένῳ, οἷον ἦν μάλιστα τὸ ἐκ Σούσων ἢ φησι Θεόφραστος
(περὶ φυτ. θ. 17). Κάντεῦθεν ἔστιν ἐξηγεῖσθαι διατί πολὺ τιμωρ ἦν Ἀθῆναις τὸ Κώνειον, ὡς ἔστι συλλογίσα-
σθαι ἐξ ὧν φησι Πλούταρχος ἐν τῷ Φωκίῳ βίῳ (§. 36): δώδεκα γὰρ δραχμῶν ἦν ἡ διδομένη τοῖς ἀποθα-
νεῖν καταγνωσθεῖσι πόσις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ Σωκράτης διδόναι μέλλων τὸ κώνειον φειδωλῶς πάνυ διαλέγεται
περὶ τοῦ φαρμάκου (Πλάτ. Φαιδ. Σελ. 63).

Φωκίον. Πεποκότων δὲ ἤδη πάντων τὸ κώνειον ἐπέλιπε καὶ ὁ δημόσιος οὐκ ἔφη τρίψειν ἕτερον, ἐὰν μὴ
λάβῃ δώδεκα δραχμὰς ὅπου τὴν ὀλίγην ὠνεῖται.

Οἱ Κεῖοι φαίνονται πρὸς τούτοις ὅτι εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους διέπρεπον ἐπ' αὐστηρίᾳ καὶ χρηστοῦθι
τῶν παιδῶν ἀνατροφῇ, καὶ Ἀριστείδης τις ἄρχων τῆς νήσου ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν τῶν νέων καὶ νεκρίδων ἀνα-
τροφὴν μὴ συγχωρῶν εἰς αὐτοὺς νὰ πίνωσιν ἄλλο μᾶλλον τοῦ γαμοῦ εἰμὴ ὕδωρ· ἐξάγεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ
ἐφεξῆς.

» Ἀριστείδης ἐπεμελεῖτο γυναικῶν εὐκοσμίας. Τὸ παλαιόν, ὕδωρ ἐπινον οἱ παῖδες καὶ αἱ κόραι μέχρι γάμου.»

Ἄλλος τις, ὁ Φύλαρχος, ἀναφέρει ὅτι εἰς τὰς πόλεις τῆς νήσου Κέας δὲν ἐπιτρέπετο νὰ κατοικῶσιν οὔτε
ἐταῖραι, οὔτε αὐλητρίδες. Τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐξῆς.

» Ὅστις οὖν οὐδὲ τοῦτ' οἶδας, καίτοι συνεχῶς φυλάρχου μνήμην ποιούμενος, ὅτι ἐν ταῖς Κέῳ (Κεῖων) πό-
» λεσιν οὔτε ἐταῖρας, οὔτε αὐλητρίδας ἰδεῖν ἔστιν. »

Περὶ τῶν τῆς Κέας διασήμεων ἀνδρῶν.

Ἦδη καὶ πρὶν τῆς καταστροφῆς τῶν μικρῶν πολιτειῶν, τὴν ὁποίαν οἱ Κεῖοι ὑπέστησαν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ
πολέμου, ἤμας Σιμωνίδης υἱὸς τοῦ Λεωπρέπου, γεννημένος εἰς Ἰουλίδαν, προικισμένος δὲ μὲ ἐξοχὸν νοῦν, καὶ
ὅστις κατὰ τὸν 6. καὶ 5. αἰῶνα ἐδόξατο τὴν πατρίδα του Κέαν διὰ ποικίλων ποιήσεων καὶ ἐφευρέσεων· ἐγεν-
νήθη κατὰ τὸ 556 ἔτος π. Χ. Ὀλυμπιάδι ΝΕ. Ὁ ἐνδοξος οὗτος ἀνὴρ ἐν δικστήματι ἐνενήκοντα περίπου
ἐτῶν καθ' ὃ ἐζήτην, ἔλαβεν ἀφ' ὧν νὰ σχετισθῇ μὲ τὸν Πεισίστρατον καθὼς καὶ μὲ τὸν Θεμιστοκλέα καὶ
ν' ἀποκτήσῃ μεγίστην δόξαν παρὰ τοῖς Ἕλλησι, διότι οὐδεὶς Ἕλλην ποιητὴς ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἰσιόδου ἀπέ-
κτισε τῆλικαύτην φήμην. Μετὰ πολλὰς ἀποδημίας καὶ πολυχρόνιον εἰς Ἀθήνας διατριβὴν ἐπανῆλθε πολ-
λάκις εἰς τὴν πατρίον γῆν.

Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου ἐξάγεται ὅτι ἀνετράφη εἰς τὴν πατρίδα του Ἰουλίδαν, ὅτι καθ' ἕναστον χρόνον ἐσύνθετε
ποιήματα κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὅτι αὐτὸς ἐδίδαξε τοὺς Κεῖους τὸ ἄδειν ὀρχοῦντοῦτῃ τὴν

ἡλικίαν ἔλαβεν ὁ Σιμωνίδης ἐν Ἀθήναις βραβεῖον ἀνδρῶν χορῶ· εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ εὐρετις στοιχείων τινῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ πραγματεία τις περὶ μνήμης. Εἰς διαφόρους ἀγῶνας μουσικῆς καὶ ποιήσεως ἔλαβεν ὁ Σιμωνίδης τὰ ἀριστεία διὰ τῆς ἐξόχου τέχνης καὶ τῆς ἡδύτητος τῶν μελῶν του, νικήσας, ὡς λέγεται, καὶ αὐτὸν τὸν τραγικὸν Αἰσχύλον εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· ἐρηνίζετο παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς ἄκρον φιλοχρήματος· πρῶτος, ὡς λέγεται, ἔγραψε ποιήματα ἐπὶ μισθῷ, ὑπὸ δὲ τοῦ πάθους τούτου κινούμενος μετέβη τελευταῖον εἰς τὰς Συρακούσας προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτόθι τυράννου Ἰέρωνος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν διήγαγε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ ἡ εὑρέσεις τῶν κατὰ τὰς κηδείας ἁδομένων ἐλεγείων.

Διηγείται ὁ Σιμωνίδης ἐν Καρθαίᾳ, ὅτι ἐνῶ διέτριβεν εἰς αὐτὴν ἐσύστησε σχολεῖον, ἐν ᾧ ἐδίδαξε τὸ ᾄδειν. Τὸ σχολεῖον τοῦτο (χορηγεῖον), ἔκειτο πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος μακρὰν τῆς θαλάσσης· ὁ Σιμωνίδης ὡς καὶ οἱ μαθηταὶ του ἐπρομηθεύοντο τὸ πόσιμον ὕδωρ ἀπὸ κρήνην, εὕρισκομένην πλησίον τινὸς πεδιάδος, ἐκ τῆς ὑποίας μετεκρίμιζον αὐτὸ δι' ὄνου, τὸν ὅποιον ὠνόμασαν Ἕπιον, διότι ὁ μῦθος ἀποδίδει τὸ τοιοῦτον ἔργον εἰς τοῦτον τὸν ἥρωα, καὶ διότι ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος εἶχεν εὑρεθῆ ἄγαλμα παριστάνον τὸν Ἕπιον κομίζοντα ὕδωρ εἰς τὰς Ἀτρεΐδας· ὁ Σιμωνίδης ἐψήφισε πρὸς τούτοις ὥστε, ὅστις τῶν ψαλτῶν δὲν ἤθελεν εὐρεῖν κατὰ τὴν διωρισμένην ὥραν, νὰ ὑποχρεοῦται πρὸς ποινὴν νὰ δώσῃ εἰς τὸν ὄνον τὸ δεῖπνόν του, τοῦτέστιν ὠριζόμενον ποσὸν κριθῆς. Γνωστὸν εἶναι πρὸς τούτοις ὅτι πλησίον τοῦ ναοῦ τούτου ἐτελέσθη ἡ εορτὴ τοῦ Καρθαίου Ἀπόλλωνος καὶ οἱ χοροὶ καὶ αἱ ᾠδαί, τὰς ὁποίας ὁ Σιμωνίδης καὶ ὁ Πίνδαρος ἐποίησαν, αὐτόσε ἐγένοντο. Βεβαιοῦται δὲ τοῦτο ἐκ τῶν ἐκεῖ ἀνευρεθέντων ἀρχαίων μαρμάρων καὶ ἐκ τινος ἐπιγραφῆς διαλαμβανούσης ἐκθεσιν τῶν εἰς τοὺς χορηγοὺς ἀπονεμηθέντων στεράνων.

Ἄλλοι μετὰ τὸν Σιμωνίδην διάσημοι ἄνδρες καὶ ἑνδοξοὶ ποιηταὶ ἦσαν ἁ. ὁ Βακχυλίδης, ἐξάδελφος τοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας τὸ 450 π. Χ. ἔτος· β'. Πρόδικος ὁ φιλόσοφος καὶ σοφιστής, γεννηθεὶς ἐν Ἰουλίδι, σύγχρονος τοῦ Δημοκρίτου καὶ Ἰπποκράτους, ἀκμάσας κατὰ τὸ 436 π. Χ. ἔτος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους· ἐδίδαξεν ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν μετὰ πολλῆς φήμης. Τούτου ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸ παντὸς ἡ εὐγενῆς καὶ ἀνεπιτήδευτος ἔκφρασις, αἱ ὠραῖαι καὶ ἐμφαντικαὶ εἰκόνες καὶ αἱ προσφυεῖς παρομοιώσεις. Τελευταῖον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς καταφρωνητῆς τῶν θεῶν κατεδικάσθη νὰ πῇ τὸ κώνειον· γ'. Ὁ Ἐρασίστρατος, ἑνδοξὸς ἰατρός, συγγραφεὺς καὶ θεμελιωτῆς ἰδιαίτερας ἱατρικῆς σχολῆς, ἤκμαζε συγχρόνως μὲ τὸν Ἐπίκουρον περὶ τὴν 120—125 Ὀλυμπιάδα. Τὸ σημαντικώτερον ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐπεγράφετο « Περὶ τῶν καθόλου πραγματεία. » Περὶ αὐτοῦ, τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, καὶ τῶν μαθητῶν του οἵτινες ἐκαλέσθησαν Ἐρασιστράτειοι ἀναφέρει λεπτομερέστατα ὁ Ἀθήναιος κ.λ. δ'. Ἀρίστων ὁ ἐξ Ἰουλίδος περιπατικὸς φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ τρίτου αἰῶνος π. Χ. καὶ ζηλωτῆς τοῦ Βορυσθενίου τοῦ Βίωνος.

Ὅχι ἀνάξιον λόγου θεωροῦμεν ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸ διήγημα τῆς ἐξ ἔρωτος δυστυχοῦς ἀποθανούσης καὶ μετὰ θάνατον ἀποθεωθείσης Κτησύλλης θυγατρὸς Ἀλκιδάμου τοῦ ἐξ Ἰουλίδος.

Κτήσυλλα.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἐτρεψιουμένων γ'.

Κτήσυλλα ἐγένετο Κεῖα τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος, Ἀλκιδάμαντος θυγάτηρ. Ταύτην ἰδὼν Ἑρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσιν Πυθίοις πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ ἐπεθύμησεν αὐτῆς· καὶ ἐπιγράψας μῆλον ἐῤῥίψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος· ἡ δὲ ἀνέλειτο καὶ ἀνέγνω· ἐγγράφητο δὲ ὄρκος κατὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ μὴν

γαμηθήσεται Ἑρμοχάρει Ἀθηναίῳ· ἡ μὲν οὖν Κτήσυλλα ἀπερρίψε τὸ μῆλον αἰδεσθεῖσα, καὶ χαλεπῶς ἤνεγκεν, ὥσπερ ὅτε Κυδίππην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν. Ἑρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατὴρ ὁ τῆς Κτησύλλης, καὶ ὥμωσε τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάρνης ἀψάμενος. Ἐπεὶ δὲ διῆλθεν ὁ τῶν Πυθίων χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐκλαθόμενος τὸν ὄρκον ὃν ὥμοσεν ἐτέρῳ συνώκίζε τὴν θυγατέρα· καὶ ἡ παῖς ἔθυεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ. Χαλεπῶς δὲ φέρων Ἑρμοχάρης ἐπὶ τῷ τούτου διαμαρτεῖν, εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον· καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα κατὰ θεῖον ἠράσθη· καὶ συνθεμένη διὰ τῆς τροφοῦ, διαλαθοῦσα τὸν πατέρα, νύχιον ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμος ἐπράχθη τῷ Ἑρμοχάρει. Τεκοῦσα δ' ἡ Κτήσυλλα, καὶ χαλεπῶς ἐκ τοῦ τόκου διατεθείσα, ἐτελεύτησε κατὰ δαίμονα, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐψεύσατο τὸν ὄρκον· καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες, ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν· ἐκ δὲ τῆς στρωμνῆς πελειὰς ἐξέπτῃ, καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. Χρωμένῳ δ' Ἑρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνείπεν ἰδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις, ἐπώνυμον Ἀφροδίτης Κτησύλλης· ἔχρησε δὲ καὶ τῆς Κεῖας· οἱ δὲ θύουσιν ἄχρι νῦν, Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην.

Ἄπαντα τὰ προειρημένα ἐξάγονται ἐκ τοῦ Στράβωνος ὅστις λέγει.

» Κεῶς δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπονται δὲ δύο, ἣ τε Ἰουλις καὶ ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνεπολίσθησαν
» αἱ λοιπαί, ἡ μὲν Ποιήεσσα εἰς τὴν Καρθαίαν, ἡ δὲ Κορησσία εἰς τὴν Ἰουλίδαν· ἐκ δὲ τῆς Ἰουλίδος ὁ τε Σι-
» μωνίδης ἦν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης, ἀδελφιδοὺς ἐκείνου· καὶ μετὰ ταῦτα Ἑρασίστρατος ὁ ἰατρός, καὶ
» τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου φιλοσόφων Ἀρίστων, ὁ τοῦ Βορυσθενίτου Βίωνος ζηλωτής. Παρὰ τούτοις δὲ δοκεῖ
» τεθῆναι ποτε νόμος οὗ μέμνηται καὶ Μένανδρος·

Καλὸν τὸ Κεῖων νόμιμόν ἐστι, Φανία·

ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς οὐ ζῆ κακῶς·

» προσέταττε γάρ, ὡς ἔοικεν, ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι, τοῦ διαρκεῖν τοῖς ἄλ-
» λοις τὴν τροφήν. Καὶ πολιορκουμένους δὲ ποτε ὑπὸ Ἀθηναίων, ψηφίσασθαι φασὶ τοὺς πρεσβυτάτους ἐξ αὐ-
» τῶν ἀποθάνειν, ὀρισθέντος πλήθους ἐτῶν· τοὺς δὲ πιάσασθαι πολιορκουντας. Κεῖται δ' ἐν ὄρει τῆς θαλάσ-
» σης διέχουσα ἡ πόλις ὅσον πέντε καὶ εἴκοσι σταδίων· ἐπίνειον δ' ἐστὶν αὐτοῖς τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἵδρυτο ἡ Κο-
» ρησσία, κατοικίαν οὐδὲ κώμης ἔχουσα. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς τῇ Κορησίᾳ Σμινθίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ πρὸς
» τῇ Ποιήεσση· μεταξὺ δὲ τοῦ ἱεροῦ καὶ τῶν τῆς Ποιήεσσης ἐρειπίων τὸ τῆς Νεδουσίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρυ-
» σαμένου Νέστορος κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον. Ἔστι δὲ καὶ Ἐλιξος ποταμὸς περὶ τὴν Κορησίαν. »

Περὶ τοῦ κλίματος καὶ τῶν τῆς νήσου προϊόντων

κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους.

Τὸ τῆς νήσου ταύτης τερπνὸν κλίμα καθὼς καὶ ὁ εἰς ἀνθρώπους, ζῶα καὶ φυτείας ἐπωφελέστατος ἄλλο προσέ-
τι δὲ ἡ εὐκαρπία τῆς νήσου ἐπαινοῦνται συχνάκις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Ὁ Ἡρακλείδης ἀποδίδει εἰς τὸ ὑγιὲς τοῦ
ἀέρος, τὸ εὐδίων τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τὸν ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς νήσου μέγαν πληθυσμὸν, τὴν παρὰ
τοῖς Κεῖοις συνήθειαν τοῦ αὐτοκτονεῖσθαι τοὺς γέροντας.

Ἡ ἀφθονία τῶν ὑδάτων ἐπροκάλεσε τὴν ἀρχαιοτέραν τῆς νήσου ὀνομασίαν Ἰδρυσα.

Περὶ τῆς τοῦ ἀέρος εὐκρασίας ἀναφέρει Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ οὕτως.

» Οὐ γάρ ἐστιν ὅστις τῶν περὶ γῆν ἀέρων τοσοῦτον ἀφέστηκε γῆς τῇ φύσει οὐδ' αἰθέρι μᾶλλον εἰκασται. »

Ἐκ τῶν προϊόντων τῆς Κεῆας ἀξιολογώτερα ἦσαν τὸ πάλαι τὸ μέλι, ὁ οἶνος καὶ αἱ ὀπώραι. οἱ ἀρχαῖοι
φέρουν ἐπίσης, ἰδίως δὲ ὁ Θεόφραστος, περὶ εἶδους τινος συκῆς καρποφορούσης τρις τοῦ ἔτους.—Τοῦτο βεβαίον
καὶ ὁ Πλίνιος.

Ἀξιοσημείωτα ὡσαύτως καὶ τὰ παρὰ τοῦ Ἀριστοτέλους ἀναφερόμενα περὶ τινος ἀπιδίας ἐ'Αχέρδου καλουμένης, τῆς ὁποίας αἱ ἀκάνθαι ἦσαν θανατηφόροι.

» Ἐν Κέῳ φατὶν εἶναι τι γένος ἀχέρδου, ὃφ' ἧς ἐάν τις πληγῇ τῇ ἀκάνθῃ ἀποθνήσκει. »

Ἐκ τῶν ὀρυκτῶν ἐγνωρίσθη ἐν Κέα ἡ μίλτος (Rubrica) τῆς ὁποίας μεγάλη τὸ πάλαι χρῆσις ἐγένετο, καὶ περὶ ἧς ὁ Θεόφραστος λέγει:

» Βελτίστη δὲ δοκεῖ μίλτος ἡ Κεῖα εἶναι. »

Ὁ Δίφυλλος ἐπαινεῖ τοὺς ἀφθόνως ἐν Κέα εὕρισκομένους ἐδωδίμους μύτηκας.

Ὡς φυτὸν μεγάλην ἔχον ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ τὴν δύναμιν ἀναφέρεται τὸ κώνειον (Cicuta)· ὁ Διοσκουρίδης ἀποδίδει εἰς τὸ τῆς Κέας κώνειον μεγάλην δύναμιν· ὁ δὲ Θεόφραστος περιγράφει ὡς ἐφεξῆς τὸν τρόπον τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐν Κέα.

» Ἐπεὶ καὶ Κεῖοι τῷ κωνεῖῳ πρότερον οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τρίβοντες, καθάπερ οἱ ἄλλοι ἐχρῶντο· νῦν δὲ οὐδ' ἂν εἰς τρίψαιεν, ἀλλὰ περιπτίσαντες καὶ ἀρελόντες τὸ κέλυρος (τοῦτο γὰρ τὸ τὴν δυσχέρειαν παρέχον δυσκατέργαστον ὄν) μετὰ ταῦτα κόπιουσιν ἐν τῷ ὄλμῳ· καὶ διαττήσαντες λεπτὰ ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ πίνουσιν, ὥστε ταχεῖαν καὶ ἐλαφρὰν γίνεσθαι ἀπαλλαγὴν. »

Ὡς ἕτερον λίαν περιέργον προῖον τῆς νήσου ταύτης ἀναφέρεται φρέαρ, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὕδωρ πινόμενον λέγεται ὅτι καθίστα τοὺς πίνοντας ἀναισθήτους καὶ σχεδὸν μανιώδεις. Τὸ φρέαρ τοῦτο κεῖται εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου, καὶ κατὰ διαταγὴν τῶν ἀρχῶν εἶ·αι πρὸ πολλοῦ ἤδη κεκλεισμένον.

» Ἀρίστων δὲ ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν τῇ Κέῳ πηγὴν φησὶν ὕδατος εἶναι, ἀφ' ἧς τοὺς πίνοντας ἀναισθήτους γίνεσθαι ταῖς ψυχαῖς· εἶ·αι δὲ ἐπὶ ταύτῃ ἐπιγράμμα τοιόνδε κ.λ. »

Ὁ Βιτρούβιος ἀναφέρει περὶ τούτου τοῦ ὕδατος ὡς ἐξῆς.

» Item est in insula Chia (lege Cia aut Cea) fons, e quo qui imprudentes biberint, fiunt insipientes » et ibi est epigramma insculptum ea sententia jucundam esse potionem fontis ejus, sed saxeos habiturum sensus. Sunt autem versus hi.

» Ἡδεῖα ψυχροῦ πόματος λιβάς, ἣν ἀνέησι πηγὴ, ἀλλὰ νόφ πέτρος ὁ τῆς δε πιών. »

Ὁ Πλίνιος λέγει: « In Cicilia apud oppidum Cesium rivus fluit Nūs, ex quo bibentium subtiliores sensus fieri tradit. At in Cea insula fontem esse quo hebetes fiant. »

Ἡ περὶ τοῦ ὕδατος τούτου ιδέα πρέπει, νομίζω, νὰ θεωρηθῇ ὡς μῦθος ἀρχαιολογικὸς μηδεμιᾶς πίστεως ἄξιος· καθότι ἐπὶ πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην οὐδὲν τοιοῦτον ὕδωρ ὑπάρχει τὴν σήμερον, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν συστατικῶν του νὰ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τοιαύτην ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἐπιβλαβὴ ἐνέργειαν. Οἱ πρεσβύτεροι τῶν τῆς Κέας κατοίκων ἐξεύρουν μὲν ἐκ παραδόσεως ὅτι τοιοῦτον ὕδωρ ὑπῆρξε καὶ ἐσκεπάσθη παρὰ τῶν ἀρχῶν, μολοντοῦτο τὴν σήμερον μὴδ' αὐτὴ ἡ θέσις τοῦ ὕδατος γνωρίζεται ὥστε πᾶσα ἀνασκαφὴ ἤθελεν ἀποβῇ ματαία.

Ὁ Αἰσχυλίδης εἰς τὸ περὶ ἀγρονομίας σύγγραμμά του ἀναφέρει περὶ τῆς ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ σπανίας νομῆς τῶν προβάτων, ἥτοι τοῦ μίγματος, τὸ ὁποῖον οἱ Κεῖοι κατεσκεύαζαν πρὸς τροφὴν τῶν ζώων.

» Αἰσχυλίδης ἐν τοῖς περὶ γεωργίας· κατὰ τὴν Κεῖων γῆν πρόβατα γίνεσθαι ὀλίγα ἐκάστῳ τῶν γεωργῶν » φησί· τὸ δ' αἷτιον, λεπτόγῳν τε εἶναι τὴν Κέῳ ἰσχυρῶς καὶ νομάς οὐκ ἔχειν, κύτισον δὲ καὶ θρία ἐμβάλ· λειν, καὶ τῆς ἐλαϊκῆς τὰ ρεύσαντα φύλλα, καὶ μέντοι καὶ τῶν ὀσπρίων ἄχυρα ποικίλα τε καὶ ποικίλων ἐκεί· νοι ἀγαθὰ εἶναι ταῦτα δαῖπνον· παρασπείρειν δὲ καὶ ἀκάνθας, γίνεσθαι δ' ἐξ αὐτῶν γάλα, καὶ τοῦτο τρε· » φόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν Κύνιον· Ὁ αὐτὸς λέγει, καὶ μέντοι καὶ τὸ τέλειον

» αὐτοῦ πιπράσκεισθαι δραχμῶν [ἐκατὸν] καὶ ἐννεήκοντα. Γίνεσθαι δὲ καὶ ἄρνας τὴν ὥραν διαπρεπεῖς καὶ πιπράσκεισθαι οὐ κατὰ τοὺς ἐτέρους, ἀλλὰ καὶ σοβαρωτέρα τῇ τιμῇ. »

Ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων τῆς νήσου ταύτης προΐόντων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἦτον ἡ μέταξα καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἐφευρεθέντα ὑφάσματα, ἅτινα αἱ γυναῖκες τῶν Ῥωμαίων ἰδίως ἡγάπων καὶ περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρουν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλίνιος.

Παμφυλία θυγάτηρ τῆς Λητοῦς λέγεται ἡ πρώτη κατὰ τὸν Πλίνιον ἐφευρέτρια τῆς μεταξουργίας καὶ τῆς τέχνης τοῦ ἐξ αὐτῆς κατασκευάζειν ὑφάσματα. Τοσοῦτον δὲ λεπτὰ ὑφάσματα κατεσκευάζοντο ἐν Κέα ὥστε ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἅπαντα τὰ τοῦ σώματος μέλη.

Περὶ δὲ τῶν κυριωτέρων κατὰ τὴν νήσον ταύτην συμβάντων μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐποχὴν ἀναφέρομεν τὰ ἐφεξῆς.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Κασσίου καὶ Βρούτου, ὁ Μάρκος Ἀντώνιος παρεχώρησε τὴν νήσον Κέα καὶ ἄλλας τινὰς εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τὸ 41 ἔτος π. Χ.

Αἱ Κυκλάδες νῆσοι ἀποτέλεσαν μίαν μεγάλην ἡγεμονίαν ἥτις ἔλαχε διὰ κλήρου εἰς τὴν Βενετικὴν οἰκογένειαν τῶν Σκανούδων (Sanudo). Μάρκος Σκανούδος ὁ πρῶτος αὐτῶν κυριάρχης ἔλαβε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Εἰρρίκου κατὰ τὴν ἐν Ῥαβένῃ Σύνοδον ἐν ἔτει 1210 τὸν τίτλον τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν κυριαρχίαν τῶν περιγίπων ἡ ἡγεμονία τῆς Ἀχαΐας τοὺς ὁποίους οἱ τῶν Κυκλάδων νήσων ἦτοί οἱ τῆς Νάξου ἡγεμόνες ἦσαν ὑπόχρεοι ν' ἀναγνωρίζουν ὡς ἀρχηγούς καὶ νὰ σέβωνται.

Αἱ δώδεκα νῆσοι αἵτινες ἀπέτελεσαν τὴν ἡγεμονίαν ταύτην ἦσαν α. Νάξος, ἐξ ἧς ἔλαβεν ὁ ἡγεμὼν τὴν ὀνομασίαν κληθεὶς *Ἡγεμὼν τῆς Νάξου*, β'. Πάρος καὶ Ἀντίπαρος, γ'. Ἀμοργός, Ἀστυπλῆξ καὶ Ἰκαρία, δ'. Θήρα καὶ Ἀνάφη, ε. Ἴος, Σίκινος καὶ Πολύκανδρος, ς'. Μῆλος, Ἀντίμηλος καὶ Κίμωλος, ζ'. Σίφνος καὶ Σέριφος, η. Κύνος, θ'. Κέα, ι. Σύρος, Δῆλος καὶ Μήκωνος, ια. Τήνος καὶ Ἄνδρος.

Ἐν ὅσῳ ἡ ἡγεμονία τῆς Νάξου ἔμεινε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Οἰκογενείας τοῦ Σκανούδου διετηρήθη ἀμέριστος ἀφοῦ ὅμως τοὺς Σκανούδους διεδέχθησαν οἱ Κρίσποι, ἔγιναν πρὸς χάριν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν διαμερισμοὶ καὶ τινες τῶν μικρῶν αὐτῶν ἡγεμονίων κατόρθωσαν ν' ἀποκτήσουν καὶ πποῖαν ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τοῦ κυριάρχου των.

Οἱ Σωμαροῦπαι ἐγκαθυδρίθησαν εἰς τὴν Πάρον, οἱ Πισάνοι (Pisani) εἰς τὴν Ἴον, οἱ Κοροῦναι (Koruno) εἰς τὴν Σίφνον, οἱ Τσένοι (Tseno) εἰς τὴν Ἄνδρον, ἅπαντες δὲ ἔμειναν μέχρι τέλους ὑπὸ τὴν μεγάλην κυριαρχίαν τῶν περιγίπων τῆς Ἀχαΐας, καθὼς τὰ ἐγγράφα καὶ διπλώματα ταύτης τῆς ἐποχῆς ὁμολογοῦσιν.

Ἡ ἡγεμονία τῆς Νάξου δὲν ἦτο πλέον εἰμὴ μάταιος τίτλος ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς ὑψηλῆς Πόρτας· ὁ ἡγεμὼν Ἰάκωβος Σωμαροῦπας μετ' οὐ πολὺ ἐπέμφθη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐφυλακίσθη, ἡ δὲ ἡγεμονία αὐτοῦ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Σελῆμ τοῦ β' κατὰ τὸ 1556 ἔτος εἰς τινὰ Ἰσπανὸν ὀνομαζόμενον Κορνέλλον, οὗτινος ἡ οἰκογένεια διετηρήθη ἀρκετὸν καιρὸν εἰς Νάξον, ἐπεφορτισθεῖσα καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν προξενικῶν χρῶν τῆς Γαλλίας.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς 16 ἑκατονταετηρίδος ἐπροικίσθη ἡ νῆσος Κέα καὶ Μήκωνος εἰς τὴν Θαλδίαν θυγατέρα τοῦ Ἰωάννου Κρίσπου α. ἡγεμόνος τῆς Δωδεκανήσου, ὅστις ὑπάνδρυσεν αὐτὴν μετὰ τὸν Ἰάκωβον Φραγκίσκον Σωμαροῦπαν ὀγδοὺν καὶ τελευταῖον τῆς Ἄνδρου ἡγεμόνα, ἀφοῦ ἐστερήθη τῆς περιουσίας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Βαβαρώζα Ναυάρχου τοῦ Σωλιμάνου β' κατὰ τὸ 1556 ἔτος.

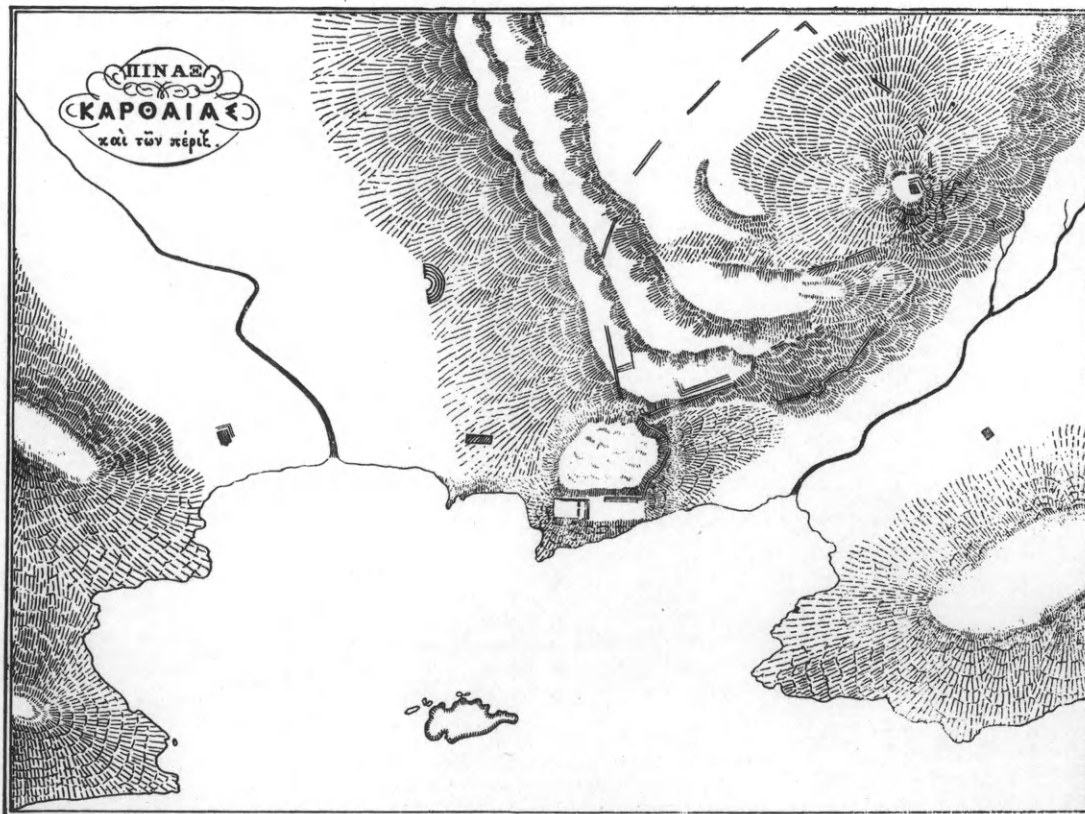
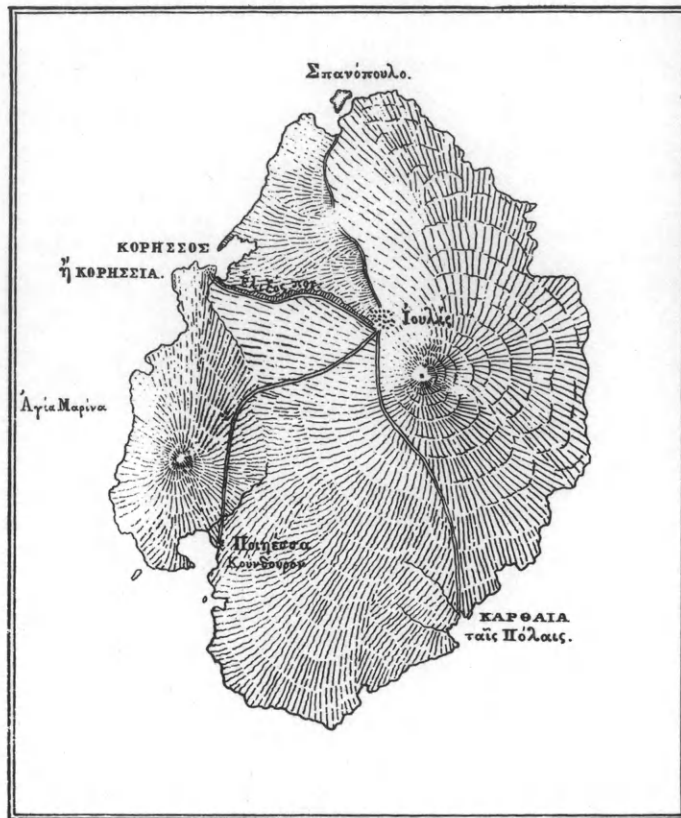
Ἡ νῆσος αὕτη κατὰ τινὰς ἱστοριογράφους κατεῖχετο ὑπὸ τῶν Γενουέζων καὶ ἐπὶ τῶν πολέμων τῶν Βενετῶν πρὸς τοὺς Γενουέζους ὁ ἕνατος τοῦ Ἀρχιεπαρχοῦ ἡγεμὼν κηρυχθεὶς ὑπὲρ τῶν πρώτων ἐξελέχθη διοικη-

τῆς τῆς Κέας, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Τορία διοικητοῦ τῆς Χίου, ἡ δὲ φρουρὰ ἥτις συνίστατο εἰς ἑκατὸν μόνον ἀνθρώπους παραδοθεῖσα μετέβη εἰς τὸ φρούριον· συνέβη δὲ τοῦτο κατὰ τὰ 1553.

Ὁ σημερινὸς πύργος ἦτοι τὸ Κάστρον λεγόμενον ἀνηγέρθη ὑπὸ τῶν Βενετῶν· οὗτος κατεῖχeto ὑπὸ ἐξήκοντα Τούρκων, οἵτινες ἐγκλεισθέντες εἰς αὐτὸ ἀνδρείως ὑπερασπίσθησαν κατὰ τοῦ στρατοῦ τῶν Ἑνετῶν μὲ δύο μόνα τουφέκια, ἐπειδὴ τὰλλα των ὅπλα εἶχον ἀπολεσθῆ εἰς ναυάγιόν τι, τὸ ὁποῖον ἐρχόμενοι εἰς Κέα ὑπέστησαν, ἀλλ' ἐπιλιπόντος εἰς αὐτοὺς τοῦ ὕδατος ἠναγκάσθησαν νὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς Ἑνετούς.

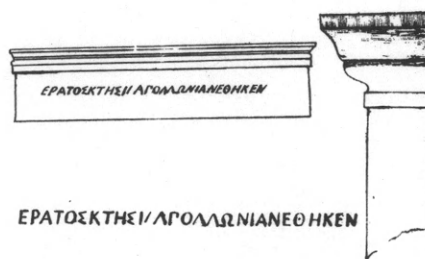
Ἀναφέρεται πρὸς τούτοις ὅτι ἡ νῆσος Κέα παρεχωρήθη εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Νάξου, ἀλλ' ὁ Πιέτρος Ἰουστινιάνος καὶ ὁ Δομένικος Μιχαήλ ἐσφετερίσθησαν τὴν νῆσον ταύτην ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Β'. Αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ξ. Α.

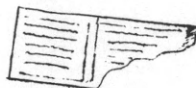

ΚΤΗΣΙΑΣ ΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣ ΑΝΕΘΗ...
ΤΩ ΑΓΟΛΛΩΝ ΑΓΙΣΤΙ...

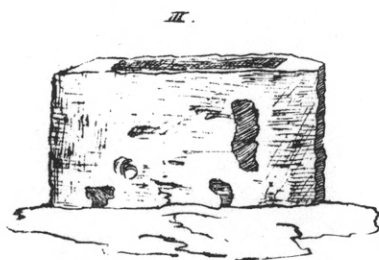

ΕΡΑΤΟΣΚΤΗΣΙ/ ΑΓΟΛΛΩΝΙΑΝΕΘΗΚΕΝ

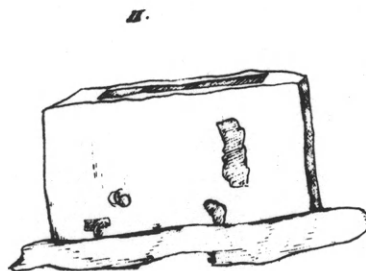

ΑΡΧΕΛΑΣ ΕΙΓΕΝΕ ΔΟΣΕΝΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΙΩΝ ΜΩΙ
ΕΓΕΙΔΗ ΑΝΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΝΟΙ ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΙΩΛΡΟ
ΣΤΑΛΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΚΑΡΥΣ ΤΟ ΒΙΑΡΙΣ ΤΟ ΚΛΗΣΚΑΙ ΑΡΧΕΛΑΣ
ΚΑΣΙΝΟ ΔΩΡΟΝ ΚΑΙ ΡΟΛΥΣ ΤΡΑΤΟΝ ΘΕΟΔΩΤΑ ΚΑΙ ΚΑΛ
ΛΙΣ ΤΡΑΤΟΝ ΓΥΡΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΧΕΝΕΦΥΛΟΝ
ΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΟΛ
Σ ΕΙΝΟΤΙ ΔΥΝΑ... ΑΙ ΑΓΑΘΟΝ ΤΗ ΠΟΛΕΙ Τ
ΣΥΝΑΛΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΟΡΩΣ
ΙΣΤΑΝ

...
...

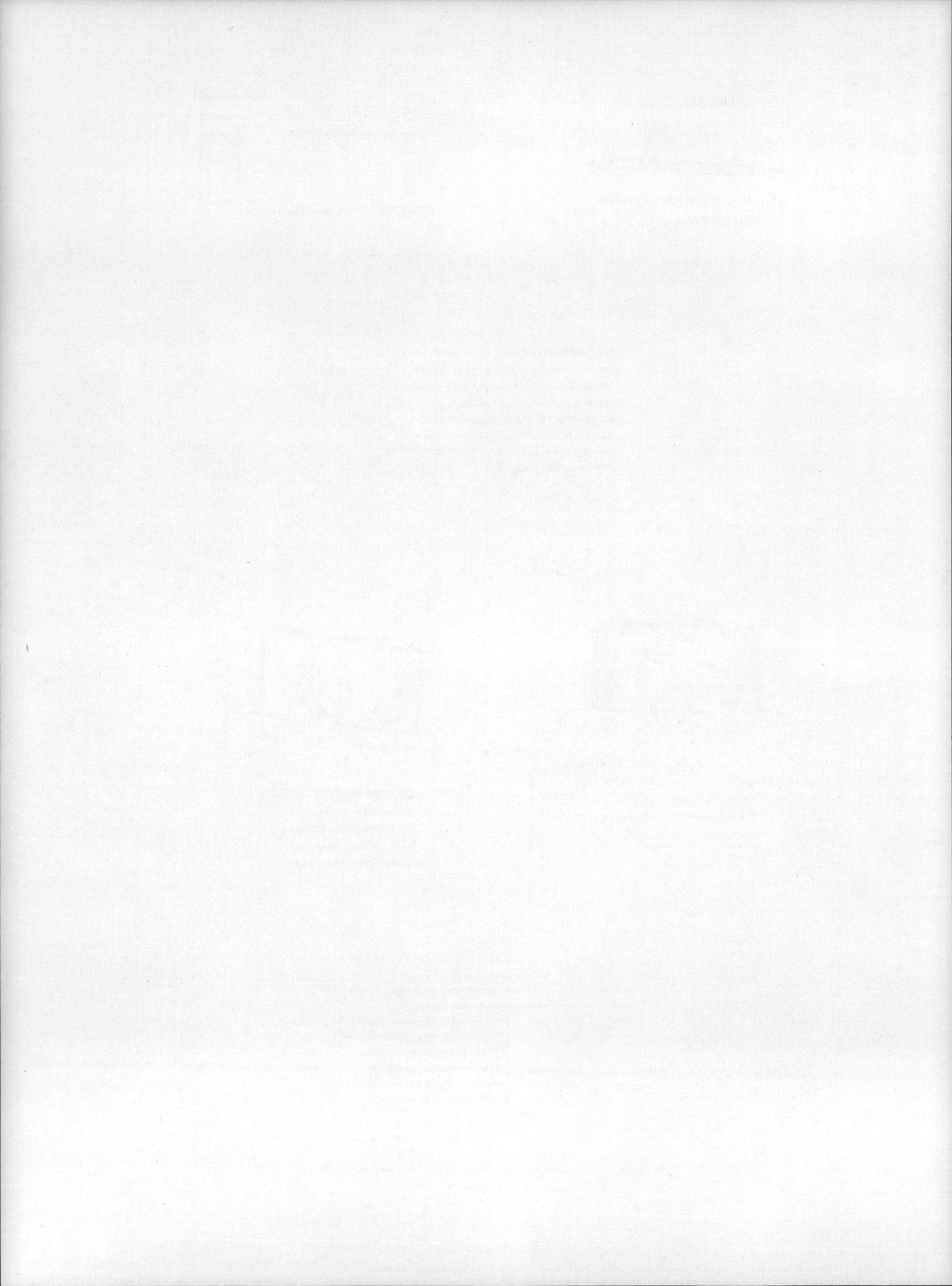
ΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΡΧΑΓΩΙΕΣ ΝΕΦΑΙΟΝΙΟΥ ΑΙΟΝ
ΓΑΙΟΥΥΙΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΑ
ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ...
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΗΣ ΡΩΜΑΙΩΣ

ΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΡΧΑΓΩΙΕΣ Ν
ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ
ΓΑΙΟΝΙΟΥ ΑΙΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑΓΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΣΑΡΑΟΣΙΩΝΑΝΕΘΗΚΕΝ

V.

... ΔΙΕΓΕΙΔΗ ΑΝΤΑΝ ΔΡΑΜΑΤΙΑ
... ΛΟΤΙΜΟΙ ΓΕΡΕΤΗΝ ΤΟΛΙΝ ΤΗΝ ΚΑΡΘΑΓΙΝΗ
... ΑΣΤΕΡΕΧΟΜΕΝΟΙ ΕΜΠΑΝΤΙΚΑΙ ΡΩΜΗ
... ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΙΩΝ ΜΩΙ ΕΓΕΙΔΗ ΑΝΑΓΓΕΛΟΥ
... ΤΕΣ ΔΙΑΤΕΛΟΥΣΙΝ ΓΕΡΕΤΗΝ ΤΟΛΙΝ ΤΗΝ ΚΑΡ
... ΑΙ ΤΟΝ ΣΕΤΕΡΑΝ ΘΕΟΝ ΟΥΣΙΟΙΣ ΤΟΙΣ ΑΙΩΝΙ
... Η ΚΑΡΘΑΓΙΝΗ ΚΑΙ ΤΩΣ ΕΚ ΤΟΝΟΥΣ ΑΙΩΝ
... ΑΥΤΟΙΣ ΑΝΤΑΔ... ΟΣ ΑΡΕΡΚΝ ΤΟΙΣ ΑΙΩΝ...
... ΝΟΣΙΣ ΑΙΕΝΕΡΗΝ ΚΑΙ ΕΜΡΟΛΕΜΩ...
... ΠΑΥ...

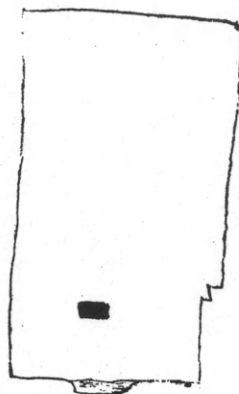
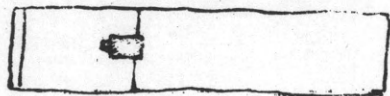

ΓΑΡΑΧΟΡΗΓΟΥΘΕΟΚΛΕ
 . ΟΥΤΟΥΝΙΚΗΡΑΤΟΥ
 ΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΕΛΑΒΟ
 ΜΕΝ : Η
 ΓΑΡΑΧΟΓΟΥΘΕΟ
 ΚΛΕΟΥΣΤΟΝΣΤΕΦΑ
 ΝΟΝΕΛΑΒΟΜΕΝ : Η
 ΓΑΡΑΔΡΧΟΝΤΟΣ
 ΔΕΙΝΟΚΛΕΟΥΣ
 ΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝ
 ΕΛΑΒΟΜΕΝ : Η
 ΓΑΡΑΔΡΧΟΝΤΟΣ
 ... ΗΣΙΑΤΟΥΝΙΚΗΡΑΤΟΥ
 ΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝ Η
 ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΓΩΝ
 ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
 ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
 ΝΙΚΙΑΤΟΝΣΤΕΦ
 ΕΛΑΒΟΜ }
 ΓΑΡΑ }
 ...ΤΗ }

V.

..... ΔΙΕΓΕΙΔΗΑΝΤΑΝΩΡΓΛΒΕΤΙΑ
 ΛΟΤΙΜΟΙΓΕΡΙΤΗΝΠΟΛΙΝΤΗΝΚΑΡΘΑΙΕΩΝ
 ΑΞΓΑΡΕΧΟΜΕΝΟΙΕΜΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΝ
 ΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΔΗΜΩΔΙΕΠΑΝΕΣΑΜΕΝΑΝ
 ΤΕΣΔΙΑΤΕΛΟΥΣΙΝΓΕΡΙΤΗΝΠΟΛΙΝΤΗΝΚΑΡ
 ΑΙΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΑΙΟΝΥΣΙΟΙΣΤΟΙΑΓΩΝΙ
 ΗΣΚΑΡΘΑΙΕΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΚΓΟΝΟΥΣΑΤΩΝ
 ΑΥΤΟΙΣΠΑΝΤΑΔ ΟΣΑΓΕΡΚΑΤΟΙΣΑΛ
 ΝΔΕΙΚΑΙΕΝΕΡΗΝΗΚΑΙΕΜΠΟΛΕΜΩΣΙ...Μ
 ΡΑΤ...

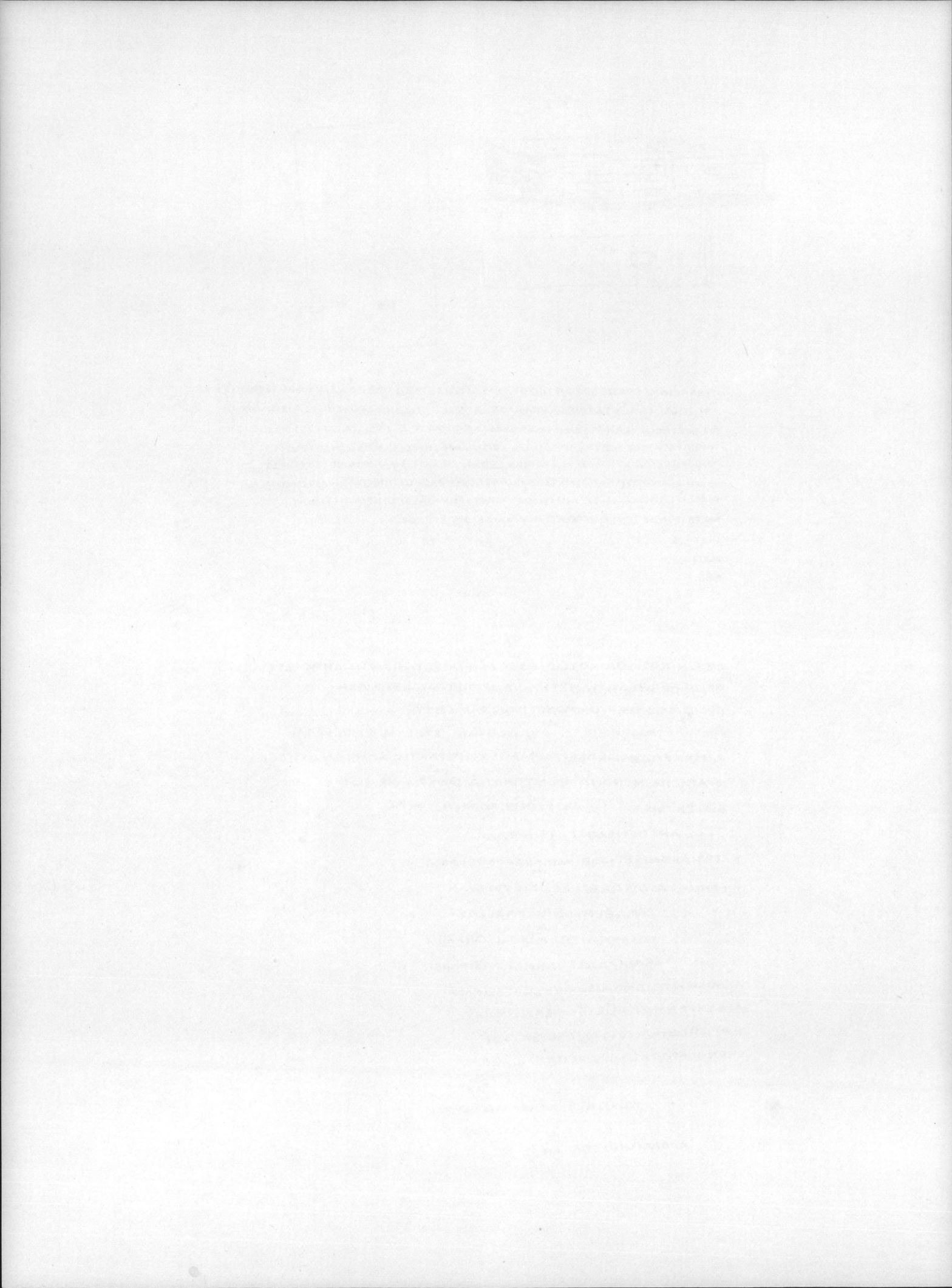
V.

ΜΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΕΓΓΕΝΕΔΟΣ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΕΓΕΔΗΑΝΑΓΓΕΛΛΟΥΣΙΝ ΟΙ ΠΡΕ
ΣΒΕΙΣ ΟΙΑΣ ΤΑ ΕΝ ΤΕΣ ΕΙΣ ΝΕΛΥΓΑΚΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΥΝΕΔΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΙΤΩΛΩΝ
ΠΑΣΕΣ ΕΥΘΥΝΟΙ ΑΝ ΚΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝ ΕΝΔΕΔΕΙΧΟΑΙΝΑΥΓΑΚΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΝΕΔΡΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΑΙΤΩΛΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΑ ΚΕΙΣΩΝ ΚΑΙ ΕΥΗΨΙΣ ΜΕΝ ΟΙΣ ΙΝΑΥΓΑΚΤΟΙ
ΠΟΛΙΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΕΙΟΙΣ ΑΙΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΡΚΤΗΣ ΕΙΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΜΕΤΕΧΕΙ
ΟΥΣ ΕΙΠΕΡ ΚΑΙΝΑΥΓΑΚΤΟΙ ΜΕΤΕΧΟΥΣ ΕΙΝ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ ΚΕΙΩΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ
ΕΙΝΑΙ ΑΙΤΩΛΟΙΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΑΝΕΓΚΕΣΤΑΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΡΚΤΗΣ ΕΙΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ
ΜΕΤΕΧΕΙΝΑΥΤΟΥΣ ΕΑΝ ΤΩΝ ΩΜΕΡ ΚΑΙ ΚΕΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΙΝ... ΔΕ...
ΟΙΣ ΤΟΥΣ... ΡΟ...
ΑΤΩ...
ΕΙΣΙ

VII.

ΕΤΕΣ ΝΙΚΟΣΙΣ ΟΝΙΚΟΥ ΕΓΓΕΝΕΔΟΣ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΕΓΕΔΗΑΝΑΓΓΕΛΛΟΥΣΙΝ ΟΙ
ΘΗΡΟΣ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΑΙΕΥΣ... ΑΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ
ΠΡΟΛΕΜΑΙΟΝ ΓΑΡ ΓΙΝΟΜΕΝΟΣ ΠΛΕΙΟΝ ΑΚΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΚΑΡ...
ΕΡΙ ΤΗΝ ΚΟΜΙΔΗΝ ΤΩΝ... ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΥ... ΕΤΕΣ ΥΜΕΡΙΦΕΡΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΔΗΜΙΑΝ ΠΡΟΕΙΤΑΙ ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΕΥΤΑΚΤΩΣ ΑΝΑΓΓΕΛΛΟΥΣΙΔΕ ΚΑΙ
ΟΙ ΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝΟΙ ΤΑΜ ΠΟΛΙΤΩΝ ΟΤΩΝ ΑΝ ΧΡΕΙΑΝ ΕΧΩΣΙΝ ΗΛΟΙΝΗ...
ΔΙΑ ΕΝΤΑΙΣΑ... ΕΝ ΤΥΣΩΣΙΝ... ΛΟΘΗΡΩΣΙ ΤΗΝ ΓΑ...
... ΛΗΣ ΕΓΓΕΝΕΔΟΣ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ
ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΕΓΕΔΗΑΝΑΓΓΕΛΛΟΥΣΙΝ ΟΙ
ΚΥΘΝΙΟΣ ΠΑΡΟΙΚΩΝ ΕΓΚΑΘΑΙΑΙ ΕΤΗΡΟΛΑ
... ΕΠΡΟΣΘΕΝ ΧΟΝΩ ΕΥΝΟΥΣΩΝ
... ΤΩ ΔΗΜΩ ΤΩ ΚΑΡΘΑΙΩΝ ΚΑΙ ΕΥ
... ΛΕΚΑΙ ΚΑΛΩΣ ΕΝΔΗΜΕΙ... ΝΤΗΡΟΔΕΙ
ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΕΓΡΑΙΝΕΣ ΑΙ ΗΓΗΣΙΚΛΕΑ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥ
ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΗΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΑΥΤΟΥ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΚΑΡΘΑΙΩΝ...
...
... ΤΩΝ ΩΜΕΡ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑ ΜΟΙ ΚΑΡΘΑΙ
...
... ΑΡΟΜΩΝΟΣ ΠΟΛ... ΑΝ...

VIII

ΕΔΩΞΕΝ ΤΟΙΣ ΑΙΤΟΛΟΙΣ ΡΟΤΙ ΤΟΥΣ ... ΙΟΥΣ ΤΑΝ ΦΙΛΙΑΝ ΤΑΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝ ΔΙΑΦΥ
ΛΑΣΣΕΙΝ ΚΑΙ ΜΗ ΟΕ ΠΑΡΕΙΝΑΙ ΤΩ ΛΩΝ ΜΗ ΔΕ ΤΩ ΝΕΝΑΙ ΤΩ ΔΙΑΙΡΟΛΙ ΤΕ ΥΩΝ
ΤΩΝ ΤΟΥΣ ΚΕΙΟΣ ΜΗ ΕΑΜΟΘΕΝ ΟΡΜΩΜΕΝΟΝ ΜΗΤΕ ΚΑΤΑΓΑΝ ΜΗΤΕ ΚΑΤΑΘΑΛΑΤ
ΤΑΝ ΜΗΤΕ ΡΟΤΑΜ ΦΙΚΤΥΟΝΙΚΟΝ ΜΗΤΕ ΡΟΤΑΛΛΟΕΡΚΑΝ ΜΑΜΗΘΕΝΩΣ ΑΙΤΩ ΛΩΛ
ΟΝ ΤΑΝ ΤΩΝ ΚΕΙΩΝ ΕΙΔΕΤΙΣ ΚΑΛΕΙΤΟΥΣ ΚΕΙΟΥΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΑΓΟΝ ΛΕΙΤΟΝ ΕΝ ΑΡ
ΧΟΝ ΤΑ ΕΝ ΑΙΤΩ ΔΙΑ ΚΑΤΑΓΟΜΕΝΑ

ΟΝ ΤΑ ΚΥΡΙΟΝ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΝΑ ΤΟ . . . ΜΙΑΝ

ΕΓΙΟ ΕΩΡΟΥΣ Ω ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΤΙΜΟΝΟΥΣ Α
ΤΑΝ ΜΗΙΑ ΤΑΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝ ΡΟΤΙΚΕ
ΡΟΝ ΟΤΑΝ ΤΟΙΣ

IX.

ΕΣΧΑΤΩΝ ΕΙΤΕ ΝΕΩΣ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΕΓΕΙΔΗ
ΚΛΕΟΜΗΛΟΣ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΤΡΟΞ ΕΝΘΟΣ ΩΝ ΤΗ ΠΟΛΕΩΣ
ΙΗΣ ΚΑΡΘΑΙΕΩΝ ΕΝ ΤΕ ΤΩ ΕΜ ΓΡΟΣΘΕ ΧΡΟΝΩ ΕΥΝΟΥΣ ΟΝ ΔΙΕΤΕ
ΛΕΙΤΩ ΔΗΜΩ ΤΩ ΚΑΡΘΑΙΕΩΝ ΡΟΙΩΝ ΑΓΑΘΟΝ ΟΤΙ Η ΔΥΝΑΤΟ ΚΟΙΝΗΤΕ
ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΕΜΟΜΕΝΟΥΣ ΔΗΜΟΖΙΑ ΕΙΣ ΑΘΗΝΕΣ
ΚΑ. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΥΡΧΑΝ ΟΝΤΑΣ ΤΩ ΜΠΟΛΙ ΤΩΝ ΚΑΙ ΝΥΝ ΑΓΓΕΛ
ΛΟΥΣ ΙΝΑ ΥΤΟΝ ΞΕΝΟΣ ΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΕΞΙΤΕΛΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΔΙΚΟΙ ΟΙ
ΑΡΞΤΑΛΕΝΤΕΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΡΙΤΑΣ ΔΙΚΑΣΤΑΣ ΑΤΑΞΗΝΙΔ
ΚΑΙ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ΔΙΩ. . . ΣΟΝΙΚΟΣ ΕΩΣΙΤΕΛΗΣ ΦΙΛΟΝΙΚΟ. ΕΡΜΕΛΕΙ.
ΓΕΡΟΝΙΣΘΑΙ ΕΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΓΑΡ ΣΧΗΘΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΧΑ
ΡΙΣ ΕΘΑΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΝ. ΔΟΧΘΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΕΡΕΝΕΣ ΑΙ
ΜΕΝ ΑΥΤΟΝ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΗΝ ΕΧΩ ΔΙΑ ΤΕΛΙΓΕΡΙ
ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΚΑΡΘΑΙΕΩΝ ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΑΥΤΩΙ ΡΟΛΙΤΕΙΑΝ ΕΝ ΚΑΡΘΑΙ
ΤΟΙΣ ΕΚ ΓΟΝΟΙΣ ΑΥΤΟΥ ΜΕΤΕΧΟΥΣ ΜΠΑΝ ΤΩΝ ΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΡΟ

Ν ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΑΝ ΔΕ ΔΟΞΕΙΤΟ ΔΕ ΤΟ
ΛΙΤΕΙΑΝ ΕΙΕΥ. . . ΟΚΤΩΝ. . . ΡΟΛ

ΛΟΥΝΑΙ ΤΟΝ

Χ.

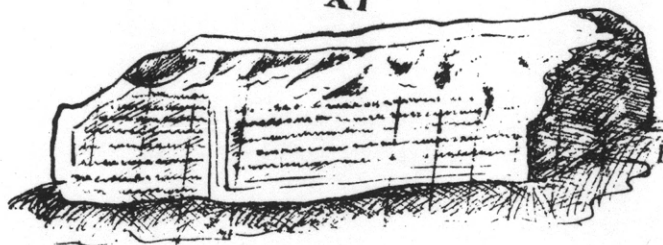
.....

 ΕΙΝΚΑΙΜΗΘΕΝΑΛΔ
 ΟΝΤΩΝΗΜΤΕ
 ΔΕΤΙΣΚΑΤΑΓΩΔΙΑΝ
 ΚΑΙ ΑΡΘΩΔΙΟΜΕΝ
 ΤΟΝΤΑΣΚΑΙ
 ΜΕΝΔΕΤΑ

..... ΡΟΜΤΑΙ

 ΤΑΤΟΙΩΝ
 ΑΙΡΡΟΤΟΥΧ
 ΤΟΒΟΥΛΟΥ
 ΟΒΟΛΟΝΟΣ
 ΚΙΩΒΕΛΙΟΝΟΣ
 ΤΑΙΣΔΥΝΑΤΟΝ

ΛΙ

.....

 ΔΙΜΟΝΤΟΝΚΑΡΘΑΙΕΩΝ
 ΓΡΩΤΟΙΣΜΕΤΑΤΑΙΕΡΑ
 ΣΤΡΑΤΟΝΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥΡΩΔΙΟΝΚΑΙ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΙΣΔΟΥΝΑΙ
 ΚΑΡΘΑΙΕΩΝ
 ΤΙΜΟΙΣΤΡΑ
 ΑΝΑΓΡΑΥΑΙ
 ΔΙΑ

ΘΕΟΙ
 ΟΙΔΕΑΓΕΔΟΝΤΟΤΑ
 ΞΕΝΙΑΙΤΟΕΓΔΕΚΑΤ . . .

ΑΡΙΣΤΙΑΣΤΕΜΠΟ
 ΑΟΛΛΟΔΡΟΙΤΑ
 ΔΙΣΤΗΚΑΙΚ ΑΕΝ .

.

.
 ΡΧΕΛ

. ΔΕΣ
 ΙΣ

. Ρ

. ΟΡΕ
 ΑΓΕ ΟΥΣ
 ΣΑΡΕ Η

ΣΙΜΦ ΝΕΙΣΟ
 ΑΛ ΠΩ

.

. ΝΤ.ΑΝΩΝΕΡ
 Η
 ΩΚΡΩΝΗ

.

. ΓΗΥ Η
 ΥΝΩ Η

.

.

.

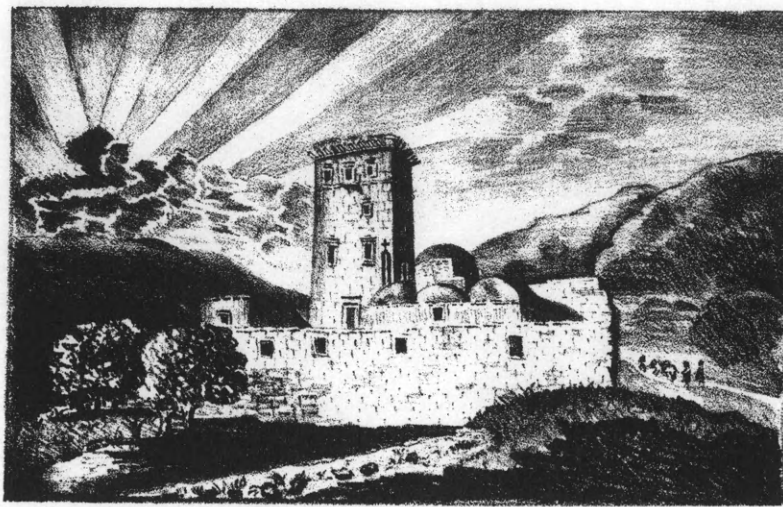
XIII

..... ΔΙΕΓΕΙΔΗ ΑΝΤΑΝ ΩΡΡΑΕΤΙ Α
..... ΛΟΤΙΜΟΙ ΓΕΡΙΤΗΝ ΓΟΛΙΝΤΗΝ ΚΑΘΑΙΕΡΝ
..... ΑΣ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΙ ΕΜΡΑΝΤΙΚΑΙΡΩΔΙΑΡ.....
..... ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗ ΜΩ ΓΕΓΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝΑΝ
..... ΤΕΣ ΔΙΑ ΤΕΛΟΥΣΙΝ ΓΕΡΙΤΗΝ ΓΟΛΙΝΤΗΝ ΚΑΡ
..... ΑΙΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΙΣ ΤΩ ΙΑΓΩΝΙ
..... ΗΣ ΚΑΡΘΑΙΕΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΚ ΓΟΝΟΥΣ ΑΥΤΩΝ
..... ΑΥΤΟΙΣ ΡΑΝΤΑ Δ..... ΟΙΣ ΑΓΕΡΚΑΙΤΟΙΣ ΑΔ.....
..... ΕΝ ΔΕΙΚΑΙ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΛΕΜΩΙ... Μ
..... ΓΑΤ.....

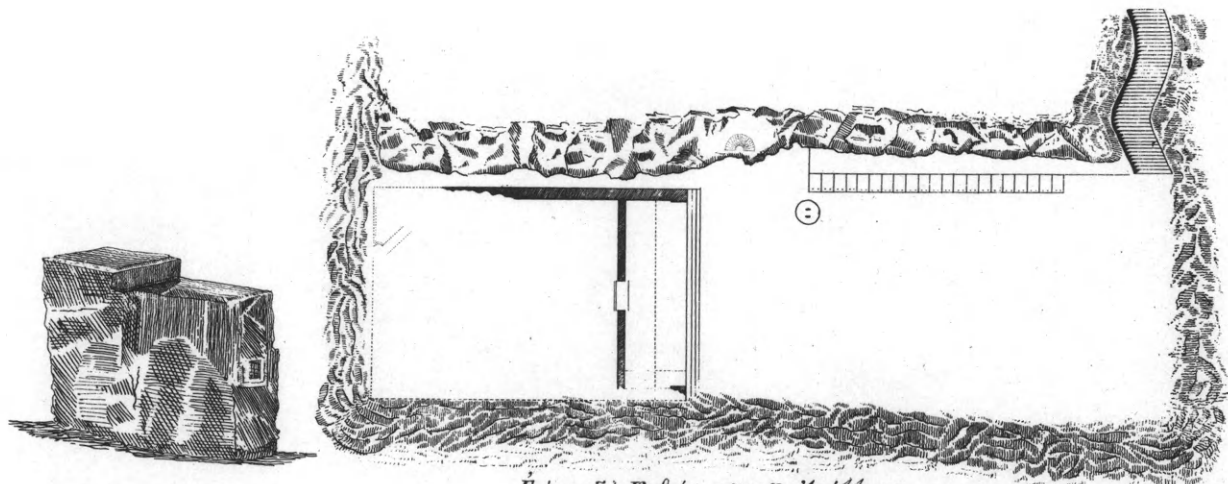
XIII.

ΤΕΛΛΙΑΣ
ΕΥΚΤΗ ΜΟΝΟΣ
ΑΓΟΛΩΝΙ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

ΟΡΑΝΟΣ
ΕΝ ΚΑΙΡΟΣ
ΣΤΕΝΗΡΕΙΟΣ
ΕΝ ΔΗΜΟΣ

Πύργος τῆς Ἁγίας Μαρίας.

Επίτεια τοῦ ἐν Κεφαλαίᾳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἄγαλμα γυναικὸς (Torso) εὐρεθὲν ἐντὸς
τοῦ προαυλίου τοῦ ἐν Καρδαία Ναοῦ.

Ἄγαλμα τῆς Θεᾶς Νηρείως·
εὐρεθὲν
πλυσίον τοῦ ναοῦ τοῦ
Σμινθίου Ἀπόλλωνος.

Ἐπιγραφή ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ναοῦ
τῆς Ἀγίας Σοφίας.

ΛΑΚΙΟΣ ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΕΙΚΑΤΟ
ΧΑΡΙΛΛΑΣ ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣ ΤΕΛΕ...ΙΑΙΟ.Μ.Α.Ε...
ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙ

Ἐπιγραφή εὐρισκομένη ἐπὶ Μαρμαῶν εἰς τὸν
ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

ΟΔΗΜΟΣ
ΛΕΙΒΙΑΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ.

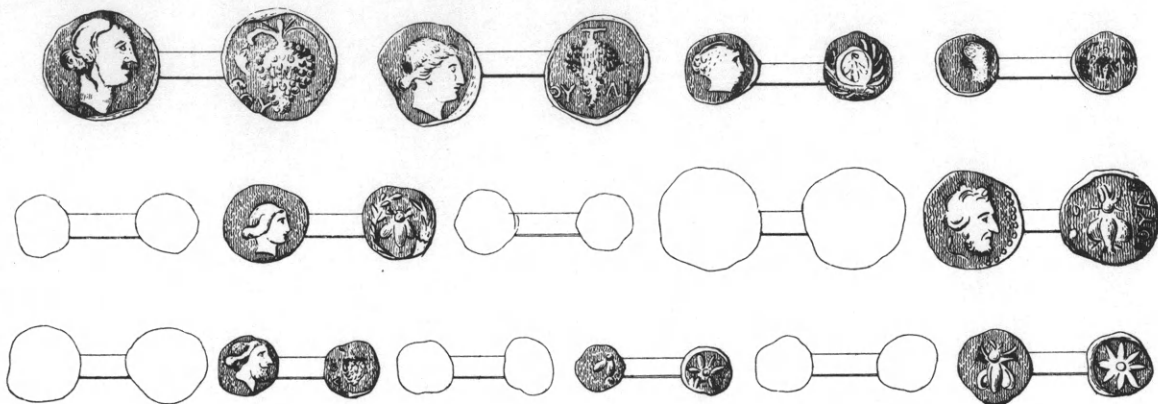

Ὁ ἐν Ιουαίδι τῆς Κεῆς Νέων.

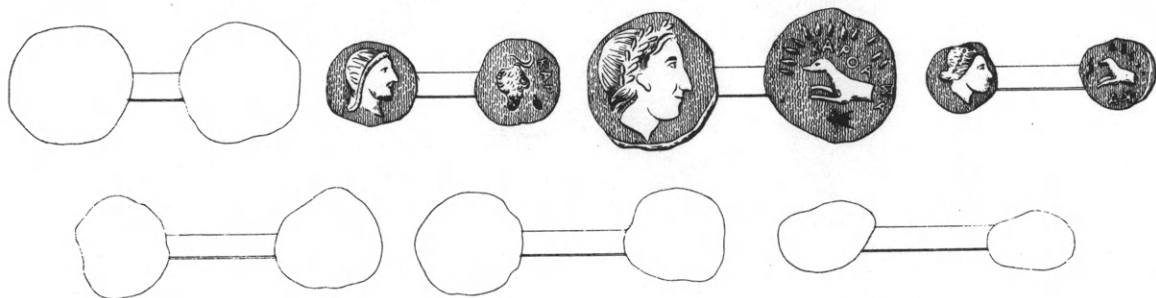
Νομίσματα τῆς νῦν Κίης.

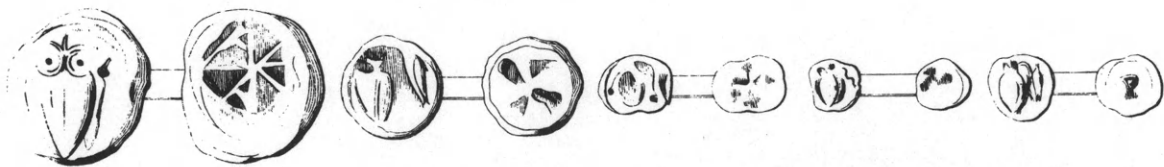
Νομίσματα τῆς Γερμανίας.

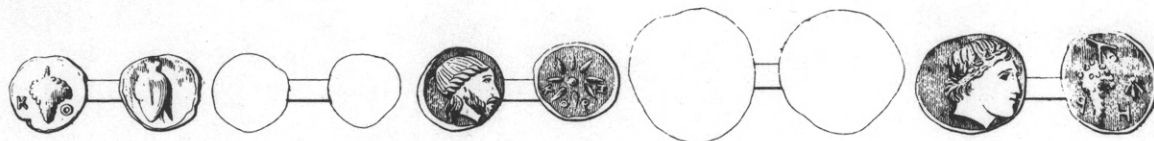

Νομίσματα τῆς Κροατίας.

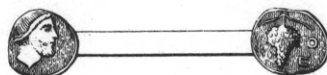

Νομίσματα τῆς Κροατίας.

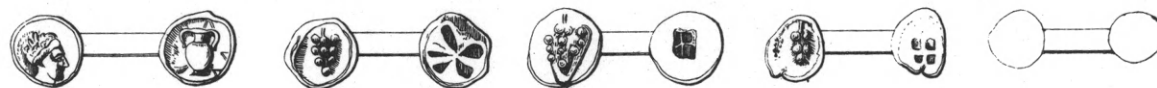
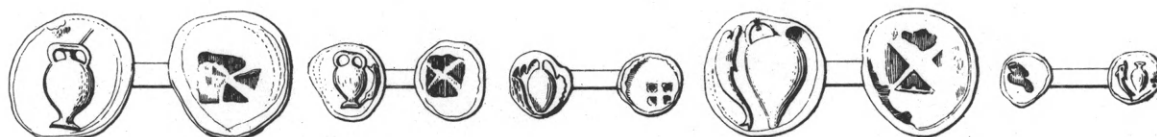

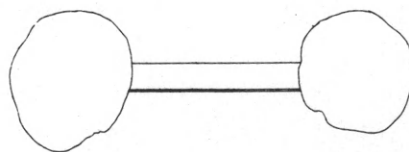
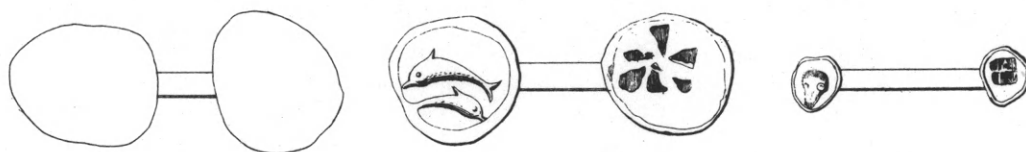
Νομίσματα τῆς Περσίας.

Νομίσματα τῆς Κίης ἀγρωῶνα ποίας πολεως.

Νομίσματα ἀγρωῶνα τῆς Κίης ἡ ὅρη.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Φυλλάδιον 18 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 4, Ἔτους Β', Ἰανουάριος καὶ Φεβρουάριος

Ὄνομα συγγραφέως Τίτλος λήμματος Ἀριθμὸς λήμματος Σελὶς Ἀριθμὸς λιθογραφήματος

Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:

Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3122	351	296	351
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 342	352	296	352
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 579	353	297	353
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀττικῆς IG II ² 2342	354	297	354
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1451	355	299	355
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 342	356	300	356
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 374	357	300	357
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 301	358	301	358
Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 11345	359	302	359
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 673	360	302	360
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4881	361	302	361
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4139	362	303	362
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4210	363	303	363
Ἐπιγραφὴ μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 96	364	305	364
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 887	365	305	365
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 626	366	306	366
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 714	367	306	367
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 214	368	307	368
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1245	369	307	369
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 804	370	311	370
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 373	371	312	371
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 995	372	313	372
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 585	373	314	373
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4118	374	314	374
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 493	375	314	375
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4950 καὶ 6840	376	315	376
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 469	377	315	377
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 340	378	316	378
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1215	379	316	379
Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10476	380	318	380
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3244	381	318	381
Ἐπιγραφὴ μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 406	382	318	382
Ἀγαλμάτιον Πανὸς ἐκ Πειραιῶς Ἐθν. Μ. 251	383	319	383
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3876	384	320	384
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 979	385	320	385
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 946	386	321	386
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3799	387	322	387
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1246	388	322	388

Ὄνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Ἀριθμὸς λήμματος	Σελίς	Ἀριθμὸς λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον ἐξ Ἀθηνῶν			
	Ἐθν. Μ. 1443	389	322	389
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1649	390	323	390
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3702	391	324	391
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10047	391*	325	—
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν	391*	325	—
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1034	392	325	392
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου			
	Ἐθν. Μ. 2562	393	326	393
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη Λέοντος Σινωπέως			
	ἐξ Ἀττικῆς IG II ² 10334/5	394	327	394
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Καλαυρίας IG IV 839	395	327	395
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10970	396	328	396
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐξ Ἀθηνῶν			
	IG II ² 9413	397	328	397
	Τμῆμα ἀναγλύφου ἐπιτυμβίας στήλης			
	ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7592	398	328	398
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Τήνου IG XII 5 873	399	328	399
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐξ Ἀθηνῶν			
	IG II ² 11293	400	329	400
Λάνδερρο, Ε.	Περὶ ἐντριμμάτων τῶν ἀρχαίων	—	330	—
»	Περὶ τῶν ἀρχαίων κατόπτρων	—	331	—

Φυλλάδιον 19 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 5, Ἔτους Β' 1840, Μάρτιος, Ἀπρίλιος καὶ Μάιος

Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:

Ἐπιγραφὴ μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου			
ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 226	401	332	401
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 53	402	334	402
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6039	403	335	403
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 365	404	335	404
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4271	405	336	405
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 101	406	336	406
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 124	407	337	407
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 398	408	338	408
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 110	409	338	409
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2362	410	339	410
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 221	411	340	411
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 115	412	341	412
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 635	413	341	413
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 559	414	342	414
Ἐπιγραφὴ μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου			
ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 226	415	342	415

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιπτάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3035	416	343	416
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 139	417	343	417
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 374	418	343	418
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 368	419	344	419
	Ἐπιγραφή μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 89	420	345	420
	Ἐπιγραφή μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 101	421	345	421
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2775	422	346	422
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Πειραιῶς IG II ² 11200	423	347	423
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 110	424	347	424
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4332	425	347	425
	Ἐπιγραφή μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 145	426	348	426
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4329	427	348	427
	Τμῆμα ὀπισθογράφου ἐπιγραφῆς μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1777	428	349	428
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 792	429	349	429
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 866	430	350	430
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 880	431	350	431
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 516	432	351	432
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 921	433	351	433
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 438	434	352	434
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 437	435	352	435
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 436	436	353	436
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 559	437	354	437
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 304	438	354	438
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 309	439	354	439
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 278	440	355	440
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 261	441	355	441
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 282	442	355	442
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 292	443	356	443
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 290	444	356	444
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 303	445	356	445
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 298	446	356	446
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 307	447	357	447
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 316	448	357	448
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 283	449	357	449
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 296	450	357	450
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 300	451	357	451
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 297	452	358	452
Λάνδερ, Ε.	Περὶ τοῦ μέλανος χρωματισμοῦ τῆς Ποικίλης Στοᾶς	—	358	—
»	Περὶ χρωματισμοῦ εἰκόνων καὶ ἀναγλύπτων	—	358	—

Φυλλάδιον 20 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 6, Ἔτους Β' 1840, Ἰούνιος, Ἰούλιος, Αὐγουστος
καὶ Σεπτέμβριος

Ὄνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Ἀριθμὸς λήμματος	Σελίς	Ἀριθμὸς λιθογραφήματος
<i>Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:</i>				
	Τμήμα ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 874	453	360	453
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6141	454	360	454
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6676	455	361	455
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11907	456	361	456
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6864	457	362	457
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8407	458	362	458
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10417	459	363	459
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 12540	460	363	460
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8770	461	363	461
	Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον ἐξ Ἀθηνῶν EM 2813	462	364	462
	Ἀνάγλυφος ἀναθηματικὴ πλάξ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2914	463	364	463
	Τμήμα ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 339	464	365	464
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3949	465	365	465
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 769	466	365	466
<i>Πιττάκης, Κ.Σ.</i>	Ἐπιγραφή ἐκ Καρύστου IG XII 9 11	567 ²²	366	467
	Ἀνάγλυφος ἐπιτύμβιος ναῖσκος ἐκ Πειραιῶς Ἐθν. Μ. 819	468	367	468
	Ἀνάγλυφος ἐπιτύμβιος ναῖσκος Δαμασιστράτης Πολυκλείδου ἐκ Πειραιῶς IG II ² 11037	469	368	469
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1457	470	368	470
	Βάθρον μετ' ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν Μουσ. Ἀκροπ. 4069	471	369	471
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	472	370	472
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 343	473	370	473
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 385	474	371	474
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 267	475	371	475
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 313	476	472 ²³	476
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 254	477	472	477
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 259	478	473 ²⁴	478
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 272	479	374	479
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 258	480	374	480
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 273	481	374	481
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 274	482	375	482
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 287	483	376	483

22. Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ὁ ἀριθμὸς λήμματος 467 ἐξετυπώθη ὡς 567.

23. Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ἡ σελίς 372 ἐξετυπώθη ὡς 472.

24. Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ἡ σελίς 373 ἐξετυπώθη ὡς 473.

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 346	484	376	484
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 251	485	376	485
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 279	486	377	486
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 276	487	377	487
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 518	488	377	488
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 949	489	378	489
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 929	490	378	490
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 347	491	378	491
	Ἐπιγραφή ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 188	492	379	492
	Ἐπιγραφή ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 189	493	379	493
	Ἐπιγραφή ἐκ Σύρου IG XII 5 695	494	379	494
	Ἐπιγραφή ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 191	495	379	495
	Ἐπιγραφή ἐκ Σύρου IG XII 5 683	496	379	496
	Ἐπιγραφή ἐκ Σύρου Μουσ. Μυκ. 190	497	380	497
	Ἐπιγραφή ἐκ Σύρου IG XII 5 671	498	380	498
Ραγκαβῆς, Ἀ.Ρ.	Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 282-283	499	381	499
»	Πίναξ τῶν ἀφιερωμάτων τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι	—	383	—
Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:				
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 17	500	385	500
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 19	501	385	501
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 18	502	385	502
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 24	503	386	503
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 60	504	386	504
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 23	505	386	505
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 20	506	386	506
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Σύρου IG XII 5 713 ⁴	507	386	507
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου Μουσ. Μυκ. 59	508	387	508
	Ἐπιγραφή ἐκ Σύρου IG XII 5 676	509	387	509
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 265	510	387	510

Φυλλάδιον 21 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 7²⁶,
Ἔτους Β' 1840, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος

Ὄνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Ἀριθμὸς λήμματος	Σελίς	Ἀριθμὸς λιθογραφήματος
Λάνδερρε, Ε.	Περὶ τοῦ σάπωνος τῶν ἀρχαίων	—	388	—
Πιττάκης, Κ.Σ.	Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:			
	Ἐπιγραφή ἐκ Σύρου IG XII 5 662	511	388	511
	Ἐπιγραφή ἐκ Σύρου IG XII 5 655	512	389	512
	Ἐπιγραφή ἐκ Σύρου IG XII 5 665	513	390	513
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3644	514	391	514
	Ἐπιγραφή ἐκ Δήλου	515	392	515
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2461	516	392	516(α,β)
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν (;) IG II ² 11669	517	394	517
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4735	518	394	518
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2278	519	395	519
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1121	520	395	520
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3613	521	396	521
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2291α	522	397	522
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8931	523	397	523
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1125	524	397	524
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 952	525	398	525
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10329	526	399	526
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6127	527	399	527
	Τμῆμα ἀναγλύφου ἐπιτυμβίας στήλης μετ' ἀνθεμίου ἐκ Πειραιῶς IG II ² 5732	528	399	528
	Γραπτὴ ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Πειραιῶς IG II ² 12077	529	399	529
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10203	530	399	530
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10363	531	400	531
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν (;) IG II ² 8783	532	400	532
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 6018	533	400	533
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4702	534	400	534
	Τμῆμα ἀναγλύφου ἐπιτυμβίας στήλης ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7318	535	401	535
	Τμῆμα ἀναγλύφου ἐπιτυμβίας στήλης μετὰ φοινικικῆς ἐπιγραφῆς ἐκ Πειραιῶς Ἐθν. Μ. 986.	536	401	536
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 6929	537	401	537
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 5559	538	402	538
	Μαρμαρίνη λουτροφόρος μετ' ἀναγλύφου ἐκ Πειραιῶς IG II ² 9143	539	402	539
	Τμῆμα ἐπιτυμβίας στήλης μετ' ἀνθεμίου ἐξ Ἀττικῆς IG II ² 9331	540	402	540
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8846	541	403	541

26. Τὸ φυλλάδιον ὑπ' ἀριθ. 7, ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους, φέρει τὸν ἀριθμὸν 6.

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Πειραιῶς IG II ² 9110	542	403	542
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3963	543	403	543
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3684	544	404	544
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4822	544*	404	—
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5226	545	404	545
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 989	546	404	546
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 6996	547	405	547
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7836	548	405	548
	Γραπτὴ ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10914	549	406	549
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8940	550	406	550
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10782	551	406	551
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8936	552	406	552
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7562	553	406	553
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7291	554	407	557
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7470	555	407	555

1841

Φυλλάδιον 22 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 8,
Ἔτους Γ' 1841, Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος καὶ Ἀπρίλιος

Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:

Ἐπιγραφή ἐξ Ἐλευσίνος IG II ² 1338	556 ²⁷	408	556
Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 11865	558	410	558
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2931	559	411	559
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4224	560	411	560
Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 11386	561	412	561
Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7994	562	412	562
Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10017	563	412	563
Ἐπιγραφή ἐξ Ἐλευσίνος IG II ² 2625	564	413	564
Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 6269	565	413	565
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5714	566	413	566
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 12478	567	413	567
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2876	568	414	568
Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11491	569	414	569
Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον ἐξ Ἀττικῆς (;) IG II ² 4553	570	415	570
Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 6384	571	416	571
Τμῆμα ἐπιτυμβίας στήλης μετ' ἀνθεμίου ἐκ Πειραιῶς IG II ² 5841	572	416	572

27. Τὸ λῆμμα ὑπ' ἀριθ. 557 καὶ τὸ ἀντιστοιχοῦν αὐτῷ λιθογράφημα ἐλλείπουν.

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8414	573	416	573
	Ἐπιτυμβία στήλῃ Ἀσέπτῃς μετὰ φοινικικῆς ἐπιγραφῆς ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10271	574	417	574
	Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4558	575	418	575
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3924	576	418	576
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3445	577	419	577
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1716	578	420	578
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3385	579	420	579
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 5380	580	420	580
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3193	581	421	581
	Βυζαντινὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	582	421	582
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 961	583	422	583
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10360	584	423	584
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 933	585	423	585
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	586	424	586
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6114	587	424	587
	Τμήμα ἀναγλύφου ἐπιτυμβίας στήλης ἐκ Πειραιῶς IG II ² 12459	588	425	588
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλῃ μετ' ἀνθεμίου ἐκ Πειραιῶς IG II ² 5266	589	425	589
	Κληρωτήριον ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2864	590	425	590
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9859	591	426	591
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7682	592	426	592
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10381	593	426	593
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 12701	594	427	594
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	595	427	595
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10803	596	428	596
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5897	597	428	597
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 12532	598	428	598
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	599	428	599
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9389	600	429	600
Λάνδερρερ, Ε.	Περὶ τινος μίγματος χρησίμου πρὸς ὑποκαπνισμὸν	—	429	—
»	Περὶ πιθανῆς ἐγχαράξεως γραμμάτων καὶ ἐπὶ μαρμάρου σημειῶν διὰ ἐπιθέσεως διαβρωτικοῦ τινος μίγματος	—	429	—
»	Περὶ χημικῆς ἀναλύσεως κυανοῦ χρώματος	—	430	—
»	Περὶ τοῦ φαιοῦ χρωματισμοῦ τῶν κιόνων τῶν ἀρχαίων ναῶν	—	430	—

Ὄνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Ἀριθμὸς λήμματος	Σελίς	Ἀριθμὸς λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:				
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5895	601	431	601
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου Ἐθν. Μ. 1248	602	432	602
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7708	603	433	603
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 13029	604	433	604
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 11210	605	433	605
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 9454	606	434	606
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8688	607	434	607
	Μαρμαρίνη λήκυθος μετ' ἀναγλύφου ἐκ Σαλαμῖνος IG II ² 6928	608-610	434	608-610
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 5375	611	435	611
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7996	612	435	612
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10303	613	435	613
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφὴ ἐξ Αἰγίνης IG IV 52 καὶ II ² 11627	614	435	614
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10424	615	435	615
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9152	616	436	616
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6612	617	436	617
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7661	618	436	618
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5769	619	437	619
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6627	620	437	620
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 12831	621	437	621
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8557	622	437	622
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11196	623	438	623
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν (;) IG II ² 6757	624	438	624
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8544	625	438	625
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9051	626	438	626
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8244	627	439	627
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3683	628	439	628
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9737α	629	439	629
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7660	630	439	♦
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6731	631	440	631
	Τμήμα ἀναγλύφου ἐπιτυμβίας στήλης ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 12028	632	440	632
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11616	633	440	633
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν	634	440	634
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4248	635	440	635
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 11977	636	441	636
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6333	637	441	637
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10733	638	441	638
	Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8840	639	441	639
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1974	640	441	640

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 978	641	442	641
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 972	642	443	642
	Βυζαντινὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	643	443	643
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6188	644	443	644
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 12209	645	444	645
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9080	646	444	646
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3976	647	444	647
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9444	648	444	648
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9793	649 ²⁸	444	649
Λάνδερερ, Ε.	Περὶ τῶν μεταλλείων τοῦ Σουνίου	—	445	—

Φυλλάδιον 24 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 10, Ἔτους Γ' 1841, Αὐγούστος, Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος

Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:

Ἐπιγραφή ἐκ Λέσβου IG XII 2 288	651	447	651
Ἐπιγραφή ἐκ Λέσβου IG XII 2 290	652	447	652
Ἐπιγραφή ἐκ Λέσβου IG XII 2 291	653	448	653
Ἐπιγραφή ἐκ Λέσβου IG XII 2 289	654	448	654
Ἐπιγραφή ἐκ Λέσβου IG XII 2 287	655	448	655
Ἐπιγραφή ἐκ Λέσβου IG XII 2 515	656	448	656
Ἐπιγραφή ἐκ Λέσβου IG XII 2 519	657	449	657
Ἐπιγραφή ἐκ Λέσβου IG XII 2 524	658	449	658
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9286	659	450	659
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 12986	660	450	660
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8169	661	450	661
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9841	662	450	662
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	663	451	663
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8269	664	451	664
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνδρου IG XII 5 747	665	451	665
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνδρου IG XII 5 757	666	451	666
Ἐπιγραφή ἐκ Τήνου IG XII 5 993	666*	452	—
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνδρου IG XII 5 745	667	452	667
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνδρου IG XII 5 758	668	452	668
Ἐπιγραφή ἐκ Καρύστου IG XII 9 10	669	453	669
Ἐπιγραφή ἐκ Καρύστου IG XII 9 22	670	453	670
Ἐπιγραφή ἐκ Καρύστου IG XII 9 1	671	454	671
Ἐπιγραφή ἐκ Καρύστου IG XII 9 23	672	454	672
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνδρου IG XII 5 738	673	454	673
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνδρου IG XII 5 787	674	455	674
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5720	675	455	675
Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8404	676	455	676
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	677	455	677

28. Τὸ λῆμμα ὑπ' ἀριθ. 650 καὶ τὸ ἀντιστοιχοῦν αὐτῷ λιθογράφημα ἐλλείπουν.

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2423	678	456	678
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5253	679	456	679
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6550	680	457	680
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10053	681	457	681
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11542	682	457	682
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10350	683	457	683
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 213	684	457	684
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 208	685	458	685
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 207	686	458	686
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 191	687	459	687
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 185	688	459	688
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 196	689	459	689
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 214	690	459	690
	Ἐπιγραφὰ ἐξ Ἀστυπαλαίας	691-692	460	691-692
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 228	693	460	693
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 203	694	461	694
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας	695	461	695
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 182	696	461	696
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀστυπαλαίας IG XII 3 215	697	461	697
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 919	698	462	698
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνάφης IG XII 3 268	699	462	699
	Ἐπιγραφή ἐκ Θήρας IG XII 3 329	700	462	700
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7369	701	463	701
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8945	702	463	702
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8665	703	463	703
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11273	704	463	704
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10547	705	464	705
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2452	706	464	706
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 12031	707	465	707
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Πειραιῶς IG II ² 12666	708	465	708
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8860	709	465	709
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5790	110 ²⁹	465	710
	Ἐπιγραφή ἐκ Μεγάρων IG VII 152	711	466	711
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7321	712	466	712
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6940	713	466	713
	Ἐπιγραφή ἐκ Πάρου IG XII 5 406	714	466	714
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7394	715	467	715
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 13168	716	467	716
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8426	717	467	717
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5362	718	467	718
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5990	719	468	719
	Ἐρυθρόμορφος κρατὴρ ἐξ Αἰγίνης	720	468	720 καὶ 720 δις

29. Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ὁ ἀριθμὸς λήμματος 710 ἐξετυπώθη ὡς 110.

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐξ Ἀθηνῶν Ἐθν. Μ. 871	721	468	721
	Ἐρυθρόμορφος χοῦς ἐκ Πειραιῶς	722	468	722 καὶ 722 δις
	Ἐρυθρόμορφος ἀρυβαλλοειδῆς λήκυθος ἐκ Πειραιῶς	723 ³⁰	469	723 καὶ 723 δις
Λάνδερρο, Ε.	Περὶ τοῦ ὕδατος τῆς Στυγὸς	—	470	—

Φυλλάδιον 25 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 11,
Ἔτους Δ' 1842, Ἰανουάριος Φεβρουάριος καὶ Μάρτιος

Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:

Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1926	725	471	725
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3827	726	472	726
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1072	727	473	727
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4144	728	474	728
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4173	729	475	729
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10216	730	475	730
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1122	731	475	731
Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς (;) IG II ² 2325	732	476	732
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10355/6	733	476	733
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2501	734	477	734
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8312	735	477	735
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6550	736	478	736
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5973	737	478	737
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8004	738	478	738
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6301	739	478	739
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10615	740	478	740
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11955	741	479	741
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5335	742	479	742
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5286	743	479	743
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7526	744	479	744
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7422	745	479	745
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10322	746	479	746
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11246	747	480	747
Ἐπιτυμβία στήλη μετ' ἀνθεμίου ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7711	748	480	748
Ἐπιγραφὴ ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7708	749	481	749
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4118	750	481	750
Ἐπιτύμβιος κιονίσκος μετ' ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7673	751	481	751
Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8333	752	481	752

30. Τὸ λῆμμα ὑπ' ἀριθ. 724 καὶ τὸ ἀντιστοιχοῦν αὐτῷ λιθογράφημα ἐλλείπουν.

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11572	753	482	753
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11238	—	—	754
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11950/1	754	482	755
	Ἐπιτύμβιος κιονίσκος μετ' ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6624	755	482	756
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5269	756	482	757
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 604	757	482	758
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3129	758	482	758
	Ἀγάλμα «Ἀρτυίας» ἐκ Δήλου Ἐθν. Μ. 1661	759	483	759
	Μαρμαρίνη λύκηθος ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8852	760	483	760
	Ἀμφορεὺς ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7509	761	483	761
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6063	762	483	762
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7845	763	483	763
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8875	764	484	764
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10031	765	484	765
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8847	766	484	766
	Ἐπιτύμβιος κιονίσκος μετ' ἀναγλύφου ἐκ Πειραιῶς IG II ² 6701	767	484	767
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10874	768	485	768
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5784	769	485	769
Λάνδερρο, Ε.	Περὶ τῆς νήσου Θήρας (Σαντορίνης)	—	485	—
Πιττάκης, Κ.Σ.	Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:			
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10044	770	489	770
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9659	771	489	771
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	772	489	772
	Ἀνάγλυφος ἐπιτύμβιος ναῖσκος <i>Μελίτης</i>			
	Σπουδοκράτους ἐκ Πειραιῶς IG II ² 7695	773	490	773
	Ἀρχαιότητες εἰς Περύσσαν Θήρας καὶ σχεδιο-γράφημα τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ	774	490	774
	Βωμὸς μετ' ἀναγλύφου ἐκ Καρύστου IG XII 9 25	775	490	775
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2327	776	491	776
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀττικῆς IG II ² 5936	777	491	771
	Βυζαντινὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἀττικῆς	778	491	778
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8018	779	492	779
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7422	780	492	745
	Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4119 καὶ 3691	781-782	492	781-782
	Ἐπιγραφαὶ ἐκ Τιθορέας Φωκίδος IG IX 1 187 - 190	783	493	792
	Ἐπιγραφή ἐκ Τιθορέας Φωκίδος IG IX 1 193	784	496	794
	Ἐπιγραφαὶ ἐκ Τιθορέας Φωκίδος IG IX 1 191-192	785	497	793
	Ἐπιγραφή ἐκ Τιθορέας Φωκίδος IG IX 1 194	786	498	795
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀκραϊφνίου Βοιωτίας IG VII 2746	787	499	787
	Ἐπιγραφή ἐκ Κωπῶν Βοιωτίας IG VII 2796	788	500	788

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐκ Κωπῶν Βοιωτίας IG VII 2793	789	500	789
	Ἐπιγραφή ἐκ Κωπῶν Βοιωτίας IG VII 2799	790	500	790
	Ἐπιγραφή ἐκ Κωπῶν Βοιωτίας IG VII 2803	791	500	791
	Ἐπιγραφή ἐκ Κωπῶν Βοιωτίας IG VII 2800	792	500	792
	Ἐπιγραφή ἐκ Κωπῶν Βοιωτίας IG VII 2791	793	501	793
	Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3264	794	501	714
	Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3262	795	501	795
	Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3238	796	501	796
	Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3265	797	501	797
	Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3241	798	502	798
	Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3235	799	502	799
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9384	800	502	800

Φυλλάδιον 26 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 12,
Ἔτους Δ' 1842, Ἀπρίλιος, Μάϊος, Ἰούνιος, Ἰούλιος καὶ Αὐγούστος

Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:

Ἐπιγραφή ἐκ Τοπολίων Κωπαίδος IG VII 2781	801	503	801
Ἐπιγραφή ἐκ Τοπολίων Κωπαίδος IG VII 2782	802	504	802
Ἐπιγραφή ἐκ Τοπολίων Κωπαίδος IG VII 2796α	803	505	♦
Τμήμα ἐπιτυμβίας στήλης μετ' ἀναγλύφου ἐπιστέψεως ἐκ Τοπολίων Κωπαίδος IG VII 2806	804	505	804
Ἐπιγραφή ἐκ Τοπολίων Κωπαίδος IG VII 2795	805	505	805
Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐκ Τοπολίων Κωπαίδος IG VII 2807	806	505	806
Πλάξ μετ' ἀναγλύφου ἐκ Λοκρίδος	807	505	807
Ἐπιγραφή ἐκ Διστόμου Φωκίδος IG IX 1 29	808	506	808
Ἐπιγραφή ἐκ Διστόμου Φωκίδος IG IX 1 23	809	506	809
Ἐπιγραφή ἐκ Διστόμου Φωκίδος IG IX 1 25	810	506	810
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3278	811	506	811
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3272	812	506	812
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3274	813	506	813
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3230	814	507	814
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3273	815	507	815
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3205	816	507	918
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3224	817	507	816
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3223	818	508	817
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3178	819	508	819
Ἐπιγραφή ἐξ Ὁρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3186	820	508	820
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4669	821	509	821
Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8055	822	509	822
Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ὑπάτης IG IX 2 9 καὶ 10	823-824	509	823-824
	—	—	824 ³¹

31. Τὸ κείμενον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 824 λιθογραφήματος οὐδαμῶς σχολιάζεται.

<i>*Όνομα συγγραφέως</i>	<i>Τίτλος λήμματος</i>	<i>*Αριθμός λήμματος</i>	<i>Σελίς</i>	<i>*Αριθμός λιθογραφήματος</i>
<i>Πιττάκης, Κ.Σ.</i>	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἡρακλείας Φθιώτιδος IG IX 2 1</i>	825	510	825
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 5702</i>	826	511	826
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 7583</i>	827	511	827
	<i>*Ανάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 9479</i>	828	511	828
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 8460</i>	829	511	829
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 12359</i>	830	511	830
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 9236</i>	831	511	831
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 12757</i>	832	512	832
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 8245</i>	833	512	833
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 7118</i>	834	512	834
	<i>Βυζαντινὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν</i>	835	512	835
	<i>*Επιγραφή ἐκ Λεβαδείας IG VII 3111</i>	836	513	836
	<i>*Επιγραφή ἐκ Θηβῶν IG VII 2694</i>	837	513	837
	<i>Τμήμα ἐπιτυμβίας στήλης μετ' ἀνθεμίου ἐξ Ἐλατείας Φωκίδος IG IX 1 179</i>	838	513	838
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀμβρύσσου Φωκίδος IG IX 1 16</i>	839	513	839
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀμβρύσσου Φωκίδος IG IX 1 10</i>	840	514	840
	<i>*Επιγραφή ἐκ Χαιρωνείας IG VII 3410</i>	841	514	841
	<i>*Ανάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Θηβῶν IG VII 2664</i>	842	514	842
	<i>*Επιγραφή ἐκ Θηβῶν IG VII 2571</i>	843	515	843
	<i>*Επιγραφή ἐκ Θηβῶν IG VII 2562</i>	844	515	844
	<i>*Ανάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Θηβῶν IG VII 2662</i>	845	515	845
	<i>*Επιγραφή ἐκ Θηβῶν IG VII 2582</i>	846	515	846
	<i>*Ανάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Θηβῶν IG VII 2677</i>	847	515	847
	<i>*Επιγραφή ἐκ Θηβῶν IG VII 2415</i>	848	515	848
	<i>Τμήμα ἐπιτυμβίας στήλης μετ' ἀναγλύφου ἐπιστέψεως ἐκ Θηβῶν IG VII 2672</i>	849	516	845
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ὀρχομενοῦ Βοιωτίας IG VII 3265</i>	850	516	850
	<i>*Επιτύμβιος κιονίσκος μετ' ἀναγλύφου ἐκ Πειραιῶς IG II² 6798</i>	851	517	851
	<i>*Ανάγλυφος πλάξ μετὰ παράστασιν Θεοξενίων ἐκ Πειραιῶς</i>	852	517	852
	<i>*Ανάγλυφος πλάξ μετὰ παράστασιν Θεοξενίων ἐκ Πειραιῶς Ἐθν. Μ. 1538</i>	853	517	853
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 10838</i>	854	517	854
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 1042</i>	855	518	855
	<i>Τμήμα ἀναγλύφου ἐπιτυμβίας στήλης ἐξ Ἀθηνῶν (;) IG II² 5322</i>	856	518	856
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II² 5791</i>	857	519	857
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀττικῆς IG II² 1201</i>	858	519	858
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀττικῆς IG II² 5906</i>	859	519	859
	<i>*Επιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I² 933</i>	860	520	860

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1339	861	520	861
	Ἐπιγραφή μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2124	862	521	860
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 954	863	522	863
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 2872	864	522	864
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10759	865	523	865
	Γραπτὴ ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Πειραιῶς IG II ² 11117	866	523	866
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 10645	867	523	867
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 11483	868	523	868
	Ἐπιγραφή ἐκ Πειραιῶς IG II ² 8508	869	523	869
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 216	870	524	870
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9574	871	524	871
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11460	872	524	872
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7300	873	524	873
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1076	874	525	874
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	875	525	875
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4724	876	525	876
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	877	525	877
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4413	878	526	878
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5591	879	526	879
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6983	880	526	880
	Τμῆμα ἀναγλύφου ἐπιτυμβίας στήλης ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7790	881	526	881
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3594	882 ³²	526	—
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1820	884	527	—
	Βυζαντινὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	885	528	—
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 115	886	528	886
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3565	887	530	889
	Κεφαλὴ ἀγάλματος ἐξ Ἀθηνῶν	888	530	888
	Μαρμαρίνη λήκυθος μετ' ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11888	889	530	889
	Μαρμαρίνη λήκυθος μετ' ἀναγλύφου ἐκ Πειραιῶς Ἐθν. Μ. 1089	890	530	890
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	891	530	887
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 295	892	531	891
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11924	893	532	892
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6220	894	533	893
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	895	533	894
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν (;) IG II ² 9940	896	533	895
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3070	897	533	897
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10264	898	533	897
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8759	899	533	898
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8323	900	534	899
	Τμῆμα ἀναγλύφου πλακῶς ἐξ Ἀθηνῶν	901	534	900

32. Τὸ λῆμμα ὑπ' ἀριθ. 883 καὶ τὸ ἀντιστοιχοῦν αὐτῷ λιθογράφημα ἐλλείπουν.

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Ἀριθμὸς λήμματος	Σελίς	Ἀριθμὸς λιθογραφήματος
------------------	-----------------	---------------------	-------	---------------------------

Λάνδερερ, Ε. Χρονολογία τοῦ μαρμαρίου τῆς Πάρου καὶ
τοῦ Πεντελικοῦ

— 535 —

Φυλλάδιον 27 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 13,
Ἔτους Δ' 1842, Ἀπρίλιος, Μάϊος, Ἰούνιος, Ἰούλιος καὶ Αὐγούστος

Λάνδερερ, Ε.	Περὶ τινος εἰς ἀρχαίαν λάρνακα εὑρεθέντος	—	537	—
»	Περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μεταχειριζο- μένων ἀγγείων καὶ τῆς ἀναλύσεως τινῶν ἐν αὐτοῖς εὑρεθεισῶν ὕλῶν	—	538	—

Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:

Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 109	902	540	902
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 275	903	541	903
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 281	904	541	904
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 980	905	541	905
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8112	906	542	906
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3683	907	542	907
Τμήμα ἀετώματος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11753	908	542	908
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3745	909	543	909
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11112	910	543	910
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 1618	911	543	911
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3719	912	543	912
Βάθρον μετ' ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν Μουσ. Ἀκροπ. 4070	913	543	913
Ἐπιγραφή μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 163	914	544	1028
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3150	915	544	915
Ἀγάλμα Ἑρμοῦ ἐξ Ἀνδρου Ἐθν. Μ. 218	916	544	915
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀνδρου IG XII 5 757	916*	545	—
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5290	917	545	917
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2488	918	545	918
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5659	919	546	919
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3925	920	546	920
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4899	921	546	121
Ἐπιγραφαι ἐξ Ἀθηνῶν	922-923	547	922-923
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 118	924	547	924
Ἐπιγραφαι ἐξ Ἀθηνῶν	925-928	548	925-928
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3385	929	549	929
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 13099	930	549	930
Ἐπιγραφή μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1743	931	549	931
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 1383	932	549	932

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4470	933	550	933
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 113	934	550	934
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6914	935	551	935
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4011	936	551	936
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10013	937	551	937
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2860	938	551	938
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 838	939	552	939
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 76	940	552	940
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 353	941	553	941
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3555	942	553	942
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3839	943	553	943
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3518	944	554	944
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 196	945	554	945
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11829	946	554	946
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1930	947	554	947
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 120	948	555	948
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 559	949	556	949
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 344	950	557	950
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	951	557	951
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 13166	952	558	952
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 367	953	558	953
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1341	954	558	954
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3911	955	559	955
	Κεφαλή αἰγυπτιακοῦ ἀγάλματος ἐξ Αἰγίνης	956	559	955
	Ἀνάγλυφος ἐπιτύμβιος ναῖσκος ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6199	957	560	956
	Ἀνάγλυφος ἐπιτύμβιος ναῖσκος ἐξ Ἀθηνῶν			
	Ἐθν. Μ. 3080	958	560	957
	Ἐπιγραφή μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 417	959	560	959
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1530	960	561	960
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2385	961	561	961
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3127	962	562	962
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3249	963	562	963
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 114	964	563	964
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 69	965	563	965
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 468	966	564	966
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1684	967	564	967
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 966	968	566	968
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6803	969	566	969
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 774	970	566	970
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5423	971	567	971
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6739	972	567	972
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 333	973	567	973
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3086/7	974	568	974
	Ἐπιτύμβιος κιονίσκος μετ' ἀναγλύφου			

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Ἀριθμὸς λήμματος	Σελίς	Ἀριθμὸς λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8586	975	568	975
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10123	976	568	976
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10235	977	568	977
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 170	978	569	978
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4034	979	569	979
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀττικῆς IG II ² 5459	980	569	980
	Ἐπιτύμβιος κιονίσκος μετ' ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9432	981	569	981
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9554	982	569	982
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3006	983	570	983
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	984	570	984
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 12555	985	570	985
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3635	986	570	986
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8245	987	571	987
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7118	988	571	988
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5976	989	571	989
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8110	990	571	990
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 10260	991	572	991
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8615	992	572	992
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4039	993	572	993
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5323	994	572	994
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8030	995	572	995
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9810	996	573	996
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7061	997	573	997
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 121	998	573	998
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 3851	999	573	999
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 158	1000	573	1000
Λάνδερρερ, Ξ.	Περὶ τῶν διαφορῶν ὑλῶν χρησίμων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν	—	574	—
»	Περὶ τῆς τῶν ἀρχαίων ὑέλου	—	575	—

Φυλλάδιον 28 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 14,
Ἔτους Δ' 1842, Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος

Πιττάκης, Κ.Σ. Σημειώσεις ἐπὶ τῶν λιθογραφημάτων:

Τμῆμα ἀναγλύφου ἐπιτυμβίας στήλης ἐκ Δελφῶν Μουσ. Δελφ. 936	1001	577	1001
Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου IG IV 89	1002	577	1002
Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου IG IV 74	1003	578	1003
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 907	1004	578	1004
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2424	1005	579	1005
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 13131	1006	579	1006

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4194	1007	579	1007
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3629	1008	580	1008
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 5527	1009	580	1009
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG III 958	1010	580	1010
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 114	1011	580	1011
	Ἀνάγλυφος πλάξ ἐξ Αἰγίνης Ἐθν. Μ. 1385	1012	581	1012
	Γλυπτὸν ἀνθέμιον ἐπιτυμβίας στήλης ἐκ Πειραιῶς	1013	581	1013
	Ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία στήλη ἐκ Δήλου IG IV 160	1014	581	1014
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 40	1015	581	1015
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	1016	582	1016
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3943	1017	582	1017
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 6197	1018	582	1018
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 117	1019	583	1019
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 105	1020	583	1020
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3119	1021	584	1021
	Τμήμα ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4775	1022	584	1022
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 573	1023	584	1023
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 3431	1024	585	1024
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2364	1025	585	1025
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 371	1026	586	1026
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 435	1027	586	1027
	Τεμάχια ἀναγλύφων σαρκοφάγων(;)	—	—	1026-1027
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	1028	587	1028
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1698	1029	587	—
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2196	1830 ³³	587	1030
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 495	1031	588	1031
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 426	1032	589	1032
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2374	1033	590	1033
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1933	1034	590	1034
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 129	1035	591	1035
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1089	1036	591	1036
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2476	1037	591	1037
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2382	1038	592	—
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 73	1039	592	—
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	1040	593	—
	Ἀνάγλυφος πλάξ ἐκ τοῦ θωρακείου τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης Μουσ. Ἀκροπ. 973	1041	593	♦
	Ἀνάγλυφος πλάξ ἐκ τοῦ θωρακείου τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης Μουσ. Ἀκροπ. 991	1042	593	♦
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 240	1043	593	—

33. Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους τὸ ὑπ' ἀριθ. 1030 λῆμμα ἐξετυπώθη ὡς 1830.

Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	Αριθμός λήμματος	Σελίς	Αριθμός λιθογραφήματος
Πιττάκης, Κ.Σ.	Ἀνάγλυφος πλάξ ἐκ τοῦ θωρακείου τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης Μουσ. Ἀκροπ. 974	1044	594	♦
	Τεμάχιον ἀναγλύφου πλακὸς ἐκ τοῦ θωρακείου τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης Μουσ. Ἀκροπ. 1012	1045	594	♦
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1932	1046	595	—
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1052	1047	596	—
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 385	1048	597	—
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 240	1049	597	1049
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1113	1050	598	1050
	Ἐπιγραφὴ μετ' ἐπιτίτλου ἀναγλύφου ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 144	1051	599	1051
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 15	1052	599	1052
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 21	1053	600	1053
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 4242	1054	600	1054
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 509	1055	601	1055
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 778	1056	602	1056
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1165	1057	603	1057
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 777	1058	604	1058
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 554	1059	604	1059
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 743	1060	605	1060
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 735	1061	606	1061
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 110	1062	606	1062
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 110	1063	607	—
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 334	1064	608	1064
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 395	1064*	609	—
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 99	1065	610	1065
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 186	1066	610	1066
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν	1067	611	1067
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 83	1068	611	1068
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 651	1069	612	1069
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 98	1070	613	1070
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 1720	1071	613	♦
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 2691	1072	614	1072
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 418	1073	614	1073
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 584	1074	615	1074
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 110	1075	616	1075
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 955	1076	616	1076
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 662	1077	617	1077
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 510	1078	618	1078
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 776	1079	618	1079
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 765	1080	619	1080
	Ἀβαξ ἐκ Σαλαμῖνος IG II ² 2777	1081	620	1077
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 397	1082	620	1082
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG I ² 708	1083	621	1083
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀττικῆς IG II ² 8950	1084	622	1084
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8468	1085	622	1085
	Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 7609	1086	622	1086

*Όνομα συγγραφέως	Τίτλος λήμματος	*Αριθμός λήμματος	Σελίς	*Αριθμός λιθογραφήματος
Πιπτάκης, Κ.Σ.	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 8304	1087	622	1087
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν	1088	622	1088
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 851	1089	623	1089
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 9529	1090	623	1090
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 13096	1091	623	1091
	Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν IG II ² 11952	1092	623	1092
	Ἐπιγραφή ἐκ Σαλαμῖνος IG II ² 12555	1093	624	—
	Ἐπιγραφή ἐκ Σαλαμῖνος IG II ² 12117	1094	624	1094
	Ἐπιγραφή ἐκ Σαλαμῖνος	1095	624	1095
	Ἐπιγραφή ἐκ Σαλαμῖνος IG II ² 11882/3	1096	624	1096
	Ἐπιγραφή ἐκ Σαλαμῖνος	1097	625	1097
	Ἐπιγραφή ἐκ Σαλαμῖνος IG III 3955	1098	625	1098
	Ἐπιγραφή ἐκ Σαλαμῖνος IG II ² 71	1099	625	1099
	Ἐπιγραφή ἐκ Σαλαμῖνος IG II ² 1768	1100	625	1100 ³⁴
	Τεμάχιον ἀναγλύφου πλακὸς ἐκ τοῦ θωρακείου τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης Μουσ. Ἀκροπ. 996	—	—	♦
	Τεμάχιον ἀναγλύφου πλακὸς ἐκ τοῦ θωρακείου τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης Μουσ. Ἀκροπ. 1013	—	—	♦
	Ἀγάλμα ἀρκτύλου ἐξ Ἀθηνῶν (;) Μουσ. Ἀκροπ. 3737	—	—	♦

1843

Φυλλάδιον 29 (Παλ. Σ.), Ἀριθ. 15, Ἔτους Β' 1843, Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος, Ἀπρίλιος, Μάιος καὶ Ἰούνιος

Λάνδερρερ, Ε.	Περὶ τῆς νήσου Κέας	—	626	Ἐνδεκα λιθ/τα
	Περὶ τῶν ἐν Καρθαίᾳ ἀρχαιοτήτων	—	627	ἄνευ ἀριθμοῦ ³⁵
	Περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς σημερινῆς πόλεως Κέας	—	629	
	Ἀρχαιολογία τῆς νήσου Κέας	—	629	
	Περὶ τινος ἐνταῦθα εἰς ἀρχαίαν λάρνακα εὐρεθέντος ἀγγείου	—	631	
	Περὶ τῶν τῆς Κέας διασῆμων ἀνδρῶν	—	632	
	Κτήσυσλλα	—	633	
	Περὶ τοῦ κλίματος καὶ τῶν τῆς νήσου προϊόντων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους	—	634	

34. Μετὰ τὸν ἀριθμὸν λιθογραφήματος 1100 περιλαμβάνονται λιθογραφήματα ἄνευ ἀριθμοῦ.

35. Βλ. σχετικῶς ἐν Πίνακι Λιθογραφημάτων.

Η
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ
ΤΗΣ
ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
1837-1860
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΥ ΑΚΑΜΑΤΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΟΥ Π. ΠΙΤΤΑΚΗ
ΠΡΩΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ
ΑΝΑΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΦΩΤΟΜΗΧΑΝΙΚΑ
ΤΟ 1990
ΕΚΑΤΟΝ ΠΕΝΗΝΤΑ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΙΔΡΥΘΗΚΕ
Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ISSN 1105-0942

Τύποις Ε. Μπουλούκου-Α. Λογοθέτη, Ἀθῆναι